

न तात मन्त्रे तव निश्चयोऽस्ति बालस्त्वमद्याप्यविपक्वबुद्धिः ।

तस्मात्त्वया ह्यात्मविनाशनाय वचोऽर्थहीनं बहु विप्रलसम्

॥ ९ ॥

तात "குழந்தாய்!
மन्त्रே ஆலோசனைவிஷயத்
தில்
தவ உனக்கு
निश्चयः ஆராய்ந்து பகுத்தறி
வென்பது
अस्ति न இல்லை.
त्वं நீ
बालः குழந்தை.
अद्य अपि இன்னும்

अविपक्वबुद्धिः தெளியா அறிவுடை
तस्मात् हि அதனால்தான் [யவன்.
त्वया உன்னால்
आत्मविनाशनाय தனது அழிவு
காரணமாய்
अर्थहीनं அர்த்தமில்லாத
वचः சொல்
बहु பலவாறு
विप्रलसम् வாயில் வந்தபடி பேச
ப்பட்டது.

पुत्रप्रवादेन तु रावणस्य त्वमिन्द्रजिन्मित्रमुखोऽसि शत्रुः ।

यस्येदृशं राघवतो विनाशं निश्चय मोहादनुमन्यसे त्वम्

॥ १० ॥

हन्द्रजित् "இந்திரஜித்தே!
राघवतः ஸ்ரீராமரிடமிருந்து
यस्य எந்த இவருக்கு
ईदृशं இப்படிப்பட்டதாகிய
विनाशं அழிவென்பதை
निश्चय கேட்டு
मोहात् (விஷயஞ் டப்பங்கனையு
ணராத)பேதமையால்
त्वं நீ

अनुमन्यसे ஆமோதிக்கின்றனை.
तु அப்படியிருப்பதால்
पुत्रप्रवादेन புத்திரனெனும் வியா
ஜத்தால்
मित्रमुखः மித்திரனெனவெளித்
தோற்றமுடையவனாய்
त्वं நீ
रावणस्य ராவணனுக்கு
शत्रुः சத்ருவாய்
असि ஏற்பட்டிருக்கின்றனை.

त्वमेव वध्यश्च सुदुर्मतिश्च स चापि वध्यो य इहानयन्त्वाम् ।

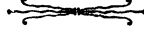
बालं दृढं साहसिकं च योऽद्य प्रावेशयन्मन्त्रकृतां समीपम्

॥ ११ ॥

सुदुर्मतिः மிக்க துன்மதியுடைய
त्वं एव நீதான்
इह இப்பொழுது
वध्यः च விதிப்பயனை அனுப
வித்தே தீருவாய்.
यः எவர்
बालं சிறுவனும்
साहसिकं துணிவுள்ளவனும்
दृढं கொடியனுமாகிய
त्वां च உன்னையும்

मन्त्रकृतां மந்திரிகளின்
समीपं ஸதஸ்ஸில்
आनयत् வரவழைத்தாரோ
यः எவர்
प्रावेशयत् च கூடவும் வைத்துக்
கொண்டாரோ
सः अपि அவரும்
अद्य இப்பொழுது
वध्यः च { மரணமாகிற விதிப்ப
யனைக் கண்டே தீரப்
போகிறார்.

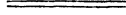
॥ श्रीरामजयम् ॥
॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥
युद्धकाण्डम्
प्रथमखण्डः ॥

धर्मालयसंस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

By
The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of
Sri. M. N. RAMASWAMI IYER,
Banker, Palghat.

BY
R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS.
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,
KALPATHI—PALGHAT

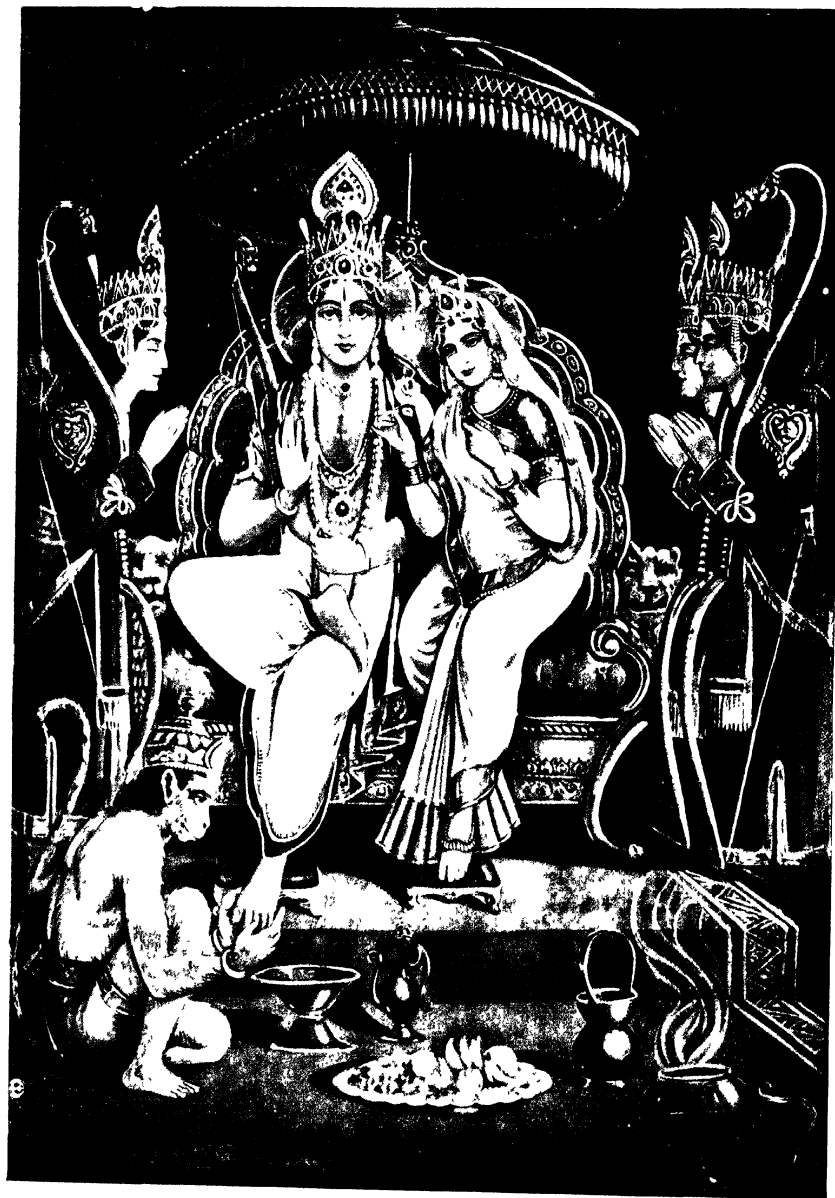
PRINTED AT
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
1.	हनुमत्प्रशंसा ...	19	1
1.	सुग्रीवेण श्रीरामप्रोत्साहनम् ...	26	6
3	लङ्काया दुर्गादिकथनम् ...	35	11
4.	ससैन्यस्य समुद्रतीरगमनम् ...	125	18
5.	श्रीरामविलापः ...	23	42
6.	रावणमन्त्रालोचनम् ...	20	47
7.	राक्षसोक्तिः ...	26	52
8.	प्रहस्तादिवचनम् ...	24	57
9.	विभीषणोक्तिः ...	24	62
10.	विभीषणहितोपदेशः ...	30	67
11.	पुनः रावणमन्त्रालोचनम् ...	32	74
12.	कुम्भकर्णप्रतिज्ञा ...	42	81
13.	रावणमहापार्श्वसंवादः ..	21	90
14	विभीषणेन सीताप्रत्यर्पणकथनम् ...	22	95
15.	इन्द्रजिद्विभीषणविवादः ...	14	101
16.	रावणेन विभीषणनिन्दनम् ...	27	106
17.	विभीषणशरणागतिः ...	69	111
18.	विभीषणसंग्रहः ...	40	126
19.	दर्भशयनम् ...	44	135
20.	शुकसन्देशः ...	36	144
21.	समुद्रसंक्षोभः (श्रीरामक्रोधः) ...	37	152
22	सेतुबन्धः समुद्रतरणं च ..	91	159
23.	लङ्काप्रस्थानम् ...	16	177
24.	रावणात्मश्लाघा ...	46	181
विशेषः गीताः श्लोकाः 889			
25.	शुकसारणवचनम् ...	35	191
26	वानरसेनादर्शनम् ...	53	198
27.	वानरपराक्रमादिकथनम् ...	49	208
28.	वानरसङ्ख्याकथनम् ...	45	218
29.	शार्दूलदिचारप्रेषणम् ...	33	227
30	वानरनामनिर्देशः ...	36	233
31.	सीतामोहनम् ...	49	240
32.	सीताविलापः ...	44	250
33.	सीतासमाश्वासनम् ...	41	260
34.	सरमया रावणाशयकथनम् ...	29	268

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
35.	माल्यवदुपदेशः ...	43	275
36.	लङ्कागुप्तिः ...	23	283
37.	श्रीरामेण सेनाव्यूहनम् ...	41	288
38.	लङ्कादर्शनार्थं सुबेलारोहणम् ...	21	297
39.	लङ्कादर्शनम् ...	31	300
40.	सुग्रीवरावणयोर्द्वन्द्वयुद्धम् ...	34	306
41.	अङ्गददौत्यम् ...	104	314
42.	युद्धारंभः ...	48	334
43.	द्वन्द्वयुद्धवर्णनम् ...	48	343
44.	रात्रियुद्धम् ...	46	352
45.	नागपाशबन्धः ...	29	361
46.	सुग्रीवाद्यनुशोचनम् ...	51	367
47.	सीतायै वीरशयनस्यरामलक्ष्मणप्रदर्शनम् ...	26	377
48.	सीताप्रलापः ...	41	382
49.	श्रीरामप्रबोधः ...	35	390
50.	नागपाशविमोचनम् ...	66	396
एकविंशोऽङ्कः गीताः श्लोकाः			1101
51.	धूम्राक्षनिर्गमः ...	40	403
52.	धूम्राक्षवधः ...	41	417
53.	वज्रदंष्ट्रयुद्धम् ...	35	425
54.	वज्रदंष्ट्रवधः ...	40	431
55.	अकंपनयुद्धम् ...	33	439
56.	अकम्पनवधः ...	39	445
57.	प्रहस्तयुद्धम् ...	48	453
58.	प्रहस्तवधः ...	67	464
59.	रावणमकुटभङ्गः ...	157	475
60.	कुम्भकर्णप्रबोधनम् ...	106	513
61.	श्रीरामाय कुम्भकर्णवर्णनम् ...	43	535
62.	कुम्भकर्णसान्त्वनम् ...	28	543
63.	कुम्भकर्णोपदेशः ...	59	549
64.	महोदरेण कुम्भकर्णभर्त्सनम् ..	36	561
65.	युद्धाय कुम्भकर्णनिर्याणम् ...	60	569
66.	कुम्भकर्णयुद्धम् ...	36	581
67.	कुम्भकर्णवधः ...	187	587
68.	रावणप्रलापः ...	24	626
69.	नरान्तकवधः ...	104	631
70.	देवान्तरादिवधः ...	68	652

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसप्रकल्पम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशर्काकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाठलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलाचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिबत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहार्मानं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाग्रादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतां जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम् ॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः ॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महींशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम् ॥ २ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम् ॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् व्रतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

त्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि ॥ १२ ॥

॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ ३ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशि मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदृतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

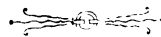
आजानुवाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्धतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥ ३ ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्धतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघदयामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सच्चोदित्ताय मङ्गलम् ॥
 हनुमत्समवेताय हरीशाभीष्टदायिने । वालिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतूलङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्म्यानारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थारख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे मद्वरुन्दिताम् ॥ ५ ॥
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥
 भवति यदनुभावादेडमूकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।
 सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचांसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्व्यान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थारख्यतरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥
 चित्रैः पदैश्च गर्भारैर्वीर्यैर्मनैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिर्निर्दिष्टस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ १२ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्पजम् ॥ १३ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
 वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥
 उलङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्हि जनकात्मजायाः ।
 आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥
 आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
 पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥
 यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
 बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥
 वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
 आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥
 तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्भम् ।
 रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥
 वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
 मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
 अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
 व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥
 वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिबृन्दारकेन्द्रैः
 व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
 धृतावद्यं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
 सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥
 भूषारत्नं भुवनवलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं
 लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।
 चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजचुरत्नं
 कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥
 महाव्याकरणाम्भोधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
 मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाश्मायितं बभौ ॥
 स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
 वाल्मीकेगैः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यदुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
 सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
 हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

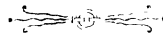

पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वास्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥
काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥
लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्चामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥
मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सर्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्लांबरधरं+शान्तये । ॐभूः+भूर्भुवः सुवरो । ममोपात्त+प्रीत्यर्थं सीता
लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-
सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं कलश-
शङ्खात्मपीठपूजां च करिष्ये ॥

अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-
हयामि, रत्नसिंहासनं समर्पयामि, पाद्यं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्प-
यामि, आचमनीयं समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि,
वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोपवीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि,
अक्षतान् समर्पयामि, पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः
अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः
गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वामनाय नमः पद्मनाभाय नमः
केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाघ्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि ।
कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचामरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । प्रदक्षिणनम-
स्कारान् समर्पयामि ॥

ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

युद्धकाण्डम्

प्रथमखण्डः ॥

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
 • विंशतितमेऽङ्के युद्धकाण्डे प्रथमसर्गमारभ्य चतुर्विंशतिसर्गपर्यन्तं
 (14676—15564 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाश्च 889]

ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸநநிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
 முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
 இருபதாவது தினத்தில் யுத்தகாண்டதில் 1-வதுஸர்க்கம் முதல் 24 வது
 ஸர்க்கம் வரை (14676—15564) கானம் செய்யப்பட்டது.

அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 889]

प्रथमः सर्गः—முதல் ஸர்க்கம் ॥ १ ॥

हनुमत्प्रशंसा—ஹனுமாறைப் புகழ்வது.

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं यथावदभिभाषितम् । रामः प्रीतिसमायुक्तो वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்,
 ஹனுமத்: ஹனுமாரின்
 யதாவத்: உள்ளபடி
 அபிபாஷித்: சொல்லப்பட்ட
 வாக்யம்: மொழியை
 ச்ருத்வா: கேட்டு,

பிரீத்சமாயுக்த: மனஸநதுஷ்டியுடன்
 கூடியவராய்
 உதரம் வாக்யம்: பதில்கொல்லை
 அப்ரவீத்: பின்வருமாறு
 மொழிந்தார்;

कृत हनुमता कार्यं सुमहद्वत् दुष्करम् । मनसाऽपि यदन्येन न शक्यं धरणात्ले ॥ २ ॥

धरणीतले “உலகத்தில்
अन्येन மற்றொருவனாலும்
मनसा अपि மனத்தினாலும்கூட
यत् எது
शक्यं न அசாத்தியமோ அந்த

दुष्करं அரும்
सुमहत् மிகப்பெரிய
कार्यं காரியமானது
भुवि உலகில்
हनुमता ஹனுமாரால்
कृतम् செய்யப்பட்டது.

न हि तं परिपश्यामि यस्तेत महार्णवम् । अन्यत्र गरुडाद्यायोरन्यत्र च हनूमतः ॥ ३ ॥

गरुडात् “கருடபகவானையும்
वायो: वायुपகவானையும்
अन्यत्र தவிரத்து
हनुमतः च ஹனுமாரையும்
अन्यत्र தவிரத்து வேறு

यः எவன்
महार्णवं हि பெரும்கடலையே
तरेत தாண்டுவானே
तं அவனை
परिपश्यामि न நான் கண்டிலேன்.

देवदानवयक्षाणां गन्धर्वोरगरक्षसाम् । अप्रधृष्यां पुरीं लङ्कां रावणेन सुरक्षिताम् ॥

प्रविष्टः सच्चमाश्रित्य जीवन् को नाम निष्क्रमेत् ॥ ४ ॥

देवदानवयक्षाणां { “தேவர்கள், அசுரர்கள், யக்ஷர்கள் இவர்களுக்கும்
गन्धर्वोरगरक्षसां { கந்தர்வர்கள், உரகர்கள், அரக்கர்கள் இவர்களுக்கும்
अप्रधृष्यां புகழுடியாததும்
रावणेन ராவணனால்

सुरक्षितां நன்கு பாதுகாக்கப் பட்டதுமான
लङ्कां पुरीं இலங்கைநகரிலுள்
कः नाम எவன் தான்
सत्वं आश्रित्य மனோவலிமையைக்கொ
प्रविष्टः புகுந்துவிட்டு [ண்டு
जीवन् உயிருடன்
निष्क्रमेत् திரும்பிவருவான் ?

को विशेषसुदुराधर्षो राक्षसैश्च सुरक्षिताम् । यो वीर्यबलसंपन्नो न समः स्याद्धनूमतः ॥ ५ ॥

राक्षसैः “அரக்கர்களால்
सुदुराधर्षो ஒருவராலும் புகழுடியாததாய்
सुरक्षितां நன்றாகப் பாதுகாக்கப்
कः எவன் [பட்டதினுள்
विशेत् புகுவான் ?

हनुमतः ஹனுமாருக்கு
समः நிகரான
वीर्यबलसम्पन्नः ஆண்மையும் ஆற்ற
यः च ஹனும
स्यात् न இல்லை.

भृत्यकार्यं हनुमता सुग्रीवस्य कृतं महत् । एवं विधाय स्वबलं सदृशं विक्रमस्य च ॥ ६ ॥

हनुमता “ஹனுமாரால்
विक्रमस्य மனோவலிமைக்கு
सदृशं ஏற்றதாயிருக்கிற
स्वबलं தனது சக்தியை
विधाय च காணித்துக்கொண்டு
सुग्रीवस्य சுகரீவனுக்கு

भृत्यकार्यं அடிமைசெய்யவேண்டியகாரியம்
एवं இப்படியாய்
महत् மெச்சும்வண்ணமாய்
कृतम् செய்துமுடிக்கப் பட்டது.

यो हि भृत्यो नियुक्तः सन्भर्त्रा कर्मणि दुष्करे । कुर्यात्तदनुरागेण तमाहुः पुरुषोत्तमम् ॥

ய: "எந்த ஒரு
 भृत्यः வேலைக்காரன்
 भर्त्रा எஜமானனான்
 दुष्करे கஷ்டமான
 कर्मणि ஒரு காரியத்தில்
 नियुक्तः सन् ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
 वनयम् வனாய்

तत् அதை

नियुक्तो यः परं कार्यं न कुर्यान्नृपतेः प्रियम् । भृत्यो युक्तः समर्थश्च तमाहुर्मध्यमं नरम् ॥

ய: "எவனேனுமொரு
 युक्तः அனுபவசாலியும்
 समर्थः च சாமர்த்தியசாலியு
 मान

भृत्यः வேலைக்காரன்
 नियुक्तः ஒருகாரியத்திலேவப்
 पट्टवनायம் பட்டவனாய்

परं பெரும்
 कार्यं காரியத்தை

अनुरागेण { (எஜமானனுக்குகுறை
 वरकृदातेनम्) வர்க்கடாதெனும்)
 पद्धिमेय्योदु பத்திமையோடு
 कुर्यात् செய்துமுடிக்கின்
 तं हि அவனைத்தான் [ருனே
 पुरुषोत्तमं புருஷோத்தமனை
 आहुः பெரியோர்கள் சொல்
 वीयिर्गुक्किन्गुरां. வியிருக்கின்றார்கள்.

नृपतेः மன்னனுக்கு
 प्रियं நன்மைவிளைவிக்கத்
 तत् தக்கதாய்
 न कुर्यात् செய்யவில்லையோ
 तं அவனை
 मध्यमं நடுத்தரமான
 नरं மானிடனாக
 आहुः பெரியோர்கள் சொல்
 वृक्किन्गुरां. வுக்கின்றார்கள்.

नियुक्तो नृपतेः कार्यं न कुर्याद्यः समाहितः । भृत्यो युक्तः समर्थश्च तमाहुः पुरुषाधमम् ॥

ய: "எவனேனுமொரு
 युक्तः அனுபவசாலியும்
 समर्थः च சாமர்த்தியசாலியு
 भृत्यः வேலைக்காரன் [மான
 नियुक्तः ஒருகாரியத்திலேவப்
 पट्टवनायம் பட்டவனாய்

समाहितः च { எதெதை எப்படிச்
 செய்யவேண்டுமென்
 नु ஆக்கினைபெற்றவ
 नुक्कियும்

नृपतेः மன்னனது
 कार्यं காரியத்தை
 न कुर्यात् அப்படியே செய்யா
 तं திருக்கின்றானே
 पुरुषाधमं புருஷாதமனை
 आहुः பெரியோர்கள் சொல்
 वृक्किन्गुरां. வுக்கின்றார்கள்.

तन्त्रियोगे नियुक्तेन कृतं कृत्यं हनूमता । न चात्मा लघुतां नीतः सुग्रीवश्चापि तोषितः ॥

तन्त्रियोगे "அக்காரியத்தில்
 नियुक्तेन நியமிக்கப்பட்ட
 हनूमता ஹனுமாரால்
 कृत्यं செய்யவேண்டிய

कृतं காரியம்
 செய்யமுடிக்கப்
 पट्टवनायம் பட்டவனாய்

आत्मा च பிழவிக்குணமும்
 लघुतां தாழ்மையை
 नीतः न அடையச்செய்யப்
 पटविल्लै. படவில்லை.

सुग्रीवः अपि च சுகிரீவனும்
 तोषितः உள்ளங்குளிரச்
 செய்யப்பட்டான்.

अहं च रघुवंशश्च लक्ष्मणश्च महाबलः । वैदेह्या दर्शनेनाद्य धर्मतः परिरक्षिताः ॥ ११ ॥

अहं च "நா னும்
 रघुवंशः च ரகுசுலமும்
 महाबलः மகா பலசாலியாகிய
 लक्ष्मणः च லக்ஷ்மண னும்
 वैदेह्या: ஜானகியை

धर्मतः தர்மமே பயனென்ற
 दर्शनेन கண்டுவந்ததினால் [படி
 अद्य இப்பொழுது
 परिरक्षिताः நன்கு பேருதவி
 செய்யப்பெற்றோம்.

इदं तु मम दीनस्य मनो भूयः प्रकर्षति । यदिहास्य प्रियाख्यातुर्न कुर्मि सदृशं प्रियम् ॥

प्रियाख्यातुः "பிரியமான சமாசா
 ரத்தைச்சொன்ன
 अस्य இவனுக்கு
 सदृशं ஏற்ற
 प्रियं உதவியை
 इह இப்பொழுது
 न कुर्मि செய்யமுடியாதிருக்
 கிறேன்.

यत् तु அப்படியிருப்பதால்
 தான்
 दीनस्य வருத்தப்பட்டுக்
 கொண்டிருக்கிற
 मम मनः எனது மனதை
 भूयः பின்னும்
 इदं இது
 प्रकर्षति வாட்டுகின்றது.

एष सर्वस्वभूतस्तु परिष्वङ्गो हनूमतः । मया कालमिमं प्राप्य दत्तस्तस्य महात्मनः ॥

इमं "இந்த
 कालं காலத்தை
 प्राप्य அடைந்து
 मया என்னால்
 महात्मनः மகாத்மாவாகிய
 तस्य அந்த

हनूमतः ஹனுமானுக்கு
 सर्वस्वभूतः எல்லாவற்றிலும்மேம்
 பட்டதான்
 एषः இந்த
 परिष्वङ्गः तु ஆலிங்கனம்தான்
 दत्तः செய்யப்படுகிறது."

इत्युत्त्वा प्रीतिहृष्टाङ्गो रामस्तं परिष्वजे । हनूमन्तं महात्मानं कृतकार्यमुपागतम् ॥ १४ ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
 इति மேற்கண்டவாறு
 उत्त्वा சொல்லிவிட்டு
 प्रीतिहृष्टाङ्गः பேருதவியால் உள்
 எம் பூரித்தவராகி

कृतकार्यं (ஆகவேண்டிய)காரியத்
 தை செய்துமுடித்து
 उपागतं திருமபிவந்ததுசேர்ந்த
 महात्मानं மகாத்மாவான
 तं हनूमन्तं அந்த ஹனுமானை
 परिष्वजे ஆலிங்கனம் செய்தரு
 ளினார்.

ध्यात्वा पुनरुवाचेदं वचनं रघुसत्तमः । हरीणामीश्वरस्यैव सुग्रीवस्योपशृण्वतः ॥ १५ ॥

रघुसत्तमः ஸ்ரீராகவர்
 हरीणां வானரர்களுடைய
 ईश्वरस्य மன்னனாகிய
 सुग्रीवस्य சுகரீவன்
 उपशृण्वतः एव கேட்டுக்கொண்டிருக்
 கும்பொழுதே,

ध्यात्वा சிறிது ஆலோசித்து
 पुनः அதன்மேல்
 इदं பின்வரும்
 वचनं சொல்லை
 उवाच மொழிந்தார் :

सर्वथा सुकृतं तावत्सीतायाः परिमार्गणम् । सागरं तु समासाद्य पुनर्नष्टं मनो मम ॥१६॥

सीतायाः “ वीर्येण
परिमार्गणं तेषां कर्तव्यं
सर्वथा एव
सुकृतं ननु कुरुष्व
तावत् एतन्मया,

सागरं समुद्र
मम मनः पुनः नष्टम्
சமுத்திரத்தை
நினைத்து
எனது
மனமும்
மீளவும்
கலங்கிவிட்டது.

कथं नाम समुद्रस्य दुष्पारस्य महाम्भसः । हरयो दक्षिणं पारं गमिष्यन्ति समाहिताः ॥

महाम्भसः “ अग्रे वृक्षदन्त
दुष्पारस्य तान्द्रुमप्रायः
समुद्रस्य समुद्र

दक्षिणं पारं हरयः
समाहिताः कथं नाम
गमिष्यन्ति
தென்
கரையை
வானர்கள்
ஒன்றுசேர்ந்து
எப்படித்தான்
அடைவார்கள்?

यद्यप्येष तु वृत्तान्तो वैदेह्या गदितो मम । समुद्रपारगमने हरीणां किमिवोत्तरम् ॥ १८ ॥

वैदेह्याः “ आनन्द
एषः इति
वृत्तान्तः विदुः
तु इति
मम एव
गदितः சொல்லப்பட்டது.
यदि अपि ஆனாலும்

हरीणां समुद्रपार-
गमने }
उत्तरं इव किम्
வானர்களுடைய
சமுத்திரத்தின் அக்க
ரையை அடைதல்
விஷயத்தில்
உனது தீர்மானத்தான்
என்ன?

इत्युक्त्वा शोकान्भ्रान्तो रामः शत्रुनिबर्हणः । हनुमन्तं महाबाहुस्ततो ध्यानमुपागमत् ॥

शत्रुनिबर्हणः सत्तु
महाबाहुः महा
रामः श्री
हनुमन्तं हनुमन्त

इति उक्त्वा शोकसंभ्रान्तः
ततः ध्यानं उपागमत्
மேற்கண்டவாறு
சொல்லிவிட்டு
சோகத்தால் கலங்கி
வராய்
அப்பொழுது
சிகரையில்
ஆழ்ந்துவிட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥

சுபிரவேண ஶ்ரீராமபுரோத்சாஹநம்—ஸங்கீவன் ஸ்ரீராமரை உற்சாகப்படுத்துவது.

पापिकां
 बुद्धि
 स्यज

நன்மையைத்தராத
 மனோபாவத்தை
 ஆகற்றியநாள்.

समुद्रं लङ्घयित्वा तु महानक्रसमाकुलम् । लङ्कामारोहयिष्यामो हनिष्यामश्च रावणम् ॥६॥

महानक्रसमाकुलं “ பெரும் முதலைக்கூட்ட
டங்களால் நிரம்பிய
समुद्रं சமுத்திரத்தை
लघयिष्या தாண்டி

लङ्का இலங்கையில்
तु இப்பொழுது
आरोहयिष्यामः புகுவோம்.
रावणं च ராவணனையும்
हनिष्यामः வதைப்போம்.

निरुत्साहस्य दीनस्य शोकपर्याकुलात्मनः । सर्वार्था व्यवसीदन्ति व्यसनं चाधिगच्छति ॥

निरुत्साहस्य “ உதஸாஹத்தைக்
கைவிட்டு
दीनस्य மனவக்கங்கொண்டு
शोकपर्याकुलात्मनः சோகத்தில் மூழ்கிய
ஒருவனுக்கு

सर्वार्था: காரியங்களெல்லாம்
व्यवसीदन्ति பாழாய்விடுகின்றன.
व्यसनं च (ஏதிர்பாராத) ஆபத்
தும்
अधिगच्छति விளைகிறது.

इमे शूराः समर्थाश्च सर्वे नो हरियूथपाः । त्वत्प्रियार्थं कृतोत्साहाः प्रवेष्टुमपि पावकम् ॥

नः “ நமது
इमे இந்த
शूराः சூரர்களும்
समर्थाः சமர்த்தர்களுமான
हरियूथपाः வானரச்சேனைத்தலை
வர்கள்

सर्वे எல்லோருமே
त्वत्प्रियार्थं अपि தேவரீருக்கு நன்மை
யேற்படின
पावकं च அகன்றியிலும்
प्रवेष्टु குதிப்பதற்கு
कृतोत्साहाः சலியாதவர்கள்.

एषां हर्षेण जानामि तर्कश्चास्मिन्दृढो मम

॥ ९ ॥

एषां “ இவர்களுடைய
हर्षेण முகமலர்ச்சியால்
जानामि அறிகிறேன்.
अस्मिन् இதில்

मम எனது
तर्कः காரணம்
दृढः च எப்படியும் அசைய
வொண்ணாதது.

विक्रमेण समानेष्ये सीतां हत्वा यथा रिपुम् । रावणं पापकर्माणं तथा त्वं कर्तुमर्हसि ॥

पापकर्माणं “ பாபச்செயலுடைய
रिपुं சத்துருவாகிய
रावणं ராவணனை
यथा எப்படிச்செய்தால்
विक्रमेण பராக்கிரமத்தால்
हत्वा கொன்று

सीतां லீதாதேவியை
समानेष्ये கொண்டுவருவேனோ,
तथा அப்படி
त्वं தேவரீர்
कर्तु ஆக்குபிக்க
अर्हसि திருவுளம் கொள்ள
வேண்டும்.

सेतुत्र यथा बध्येयथा पश्येम तां पुरीम् । तस्य राक्षसराजस्य तथा त्वं कुरु राघव ॥

राघव "ஸ்ரீராம!
तस्य அந்த
राक्षसराजस्य ராக்ஷஸமன்னனது
तां அந்த
पुरीं நகரை
यथा எப்படியானால்
पश्येम நேரில் காண்போமோ

अतः (இப்பொழுதே) இங்
यथा எப்படி [கேயே
सेतुः அணை
बध्येत् கட்டப்படவேண்டு
तथा அவ்வண்ணமே [மோ,
त्वं தேவரீர்
कुरु ஆக்ஞாபித்தருள்க.

दृष्ट्वा तां तु पुरीं लङ्कां त्रिकूटशिखरे स्थिताम् । हतं च रावणं युद्धे दर्शनादुपधारय ॥

त्रिकूटशिखरे "தரிகூடமலையின்
स्थितां சிகரத்தில்
तां நிமிக்கப்பட்டுள்ள
लङ्कां पुरीं அந்த
दृष्ट्वा இலங்கை நகரை
கண்டு,

दर्शनात् तु கண்டதுமே
युद्धे போரில்
रावणं च ராவணனையும்
हतं மாண்டுபோய்விட்ட
வனக
उपधारय முடிவுகொள்ளும்.

अबद्ध्वा सागरे सेतुं घोरे तु वरुणालये । लङ्का न मर्दितुं शक्या सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥

वरुणालये "வருணனுக்கிருப்பிட
மாகிய

घोरे பயங்கரமான
सागरे சமுத்திரத்தில்
सेतुं அணையை
अबद्ध्वा तु கட்டாமல்

सेन्द्रैः இந்தரானுள்பட
सुरासुरैः अपि தேவர்களாலும் அச
ரர்களாலுங்கூட
लङ्का இலங்கை நகர்
मर्दितुं மேற்கொள்ள
न शक्या முடியாதது.

सेतुर्वद्धः समुद्रे च यावद्वङ्कासमीपतः । इमे हि समरे शूरा हरयः कामरूपिणः ॥ १४ ॥

लङ्कासमीपतः "இலங்கை எல்லை
வரைக்கும்

समुद्रे சமுத்திரத்தில்
सेतुः அணை
बद्धः கட்டியாய்விட்டது.
यावत् च என்றாலோ

कामरूपिणः நினைத்த உருவமெடுக்க
வல்ல
इमे இந்த
हरयः வானரர்கள்
समरे போரில்
शूराः हि வெல்ல வல்லவர்களோ.

तदलं विरुबा बुद्धी राजन्सर्वार्थनाशिनी । पुरुषस्य हि लोकेऽस्मिञ्छोकः शौर्यापकर्षणः ॥

राजन् "சக்கிரவர்த்தியே!
सर्वार्थनाशिनी எல்லாக் காரியத்தை
யும் பாழாக்குகின்ற

हि ஏனெனில்
अस्मिन् இந்த
लोके உலகில்
शोकः மனவேதனையானது
पुरुषस्य ஓர் மனிதனுடைய
शौर्यापकर्षणः ஆற்றலைக் கரைத்து
விடுகிறது.

विरुबा சலனமாகிற
बुद्धिः எண்ணமானது
सत् இப்பொழுதே
अलं முற்றிலுமொழிக்கப்
பட்டும்.

यत्तु कार्यं मनुष्येण शौण्डीर्यमवलम्बता । अस्मिन्काले महाप्राज्ञ सत्त्वमातिष्ठ तेजसा ॥१६॥

மஹாபிராஜ் “பேரறிஞரே!
அவலம்பதா ஒரு காரியத்தை ஆசர
யித்திருக்கிற
மனுஷ்யே ஓர் மனிதனால்
யத் துஷ்டியை எந்த ஆண்மை
காரியம் கொள்ளத்தக்கதோ
அந்த

சுவம் து மனோதாரியத்தையே
அஸ்மிந் இந்த
காலே காலத்தில்
தேஜஸா பிறவிக்குணத்தால்
அதிஷ்ட மேற்கொண்டருள்
வீராக.

शूराणां हि मनुष्याणां त्वद्विधानां महात्मनाम् । विनष्टे वा प्रनष्टे वा शोकः सर्वार्थनाशनः ॥

சூராணா் “சூரர்களும்
மஹாத்மனா் மகா தமாக்களுமாகிய
தவ்விதாநா் தேவரீர்போன்ற
மனுஷ்யாநா் மானிடர்களுக்கு
விநஸ்டே காணாமற்போயிருப்ப
தல்தானாகட்டும்

புநஸ்டே வா முற்றிலும் ஒழிந்து
விட்டதல்தானாகட்டும்
சோக: துயரமென்பது
சர்வார்த்தநாசன: ஹி { எல்லாக்காரியங்களின்
பயனையும் அழிக்கு
மே.

त्वं तु बुद्धिमतां श्रेष्ठः सर्वशास्त्रार्थकोविदः । मद्भिः सचिवैः सार्धपरिं जेतुमिहार्हसि ॥

தவ் து “தேவரீரோ
புத்திமதாந் பேரறிவாளர்களில்
சுரேஸ்ட: உத்தமர்.
சர்வசாஸ்திரார்த்த-} எல்லா சாஸ்திரத்துட்
கோவித: } பங்களிலும் நிபுணர்.
மத்திதே: என்போன்ற

சசிவ: சாஹ் மந்திரிகளோடு கூடி,
அரி சத்ருவை
ஜெது வெல்ல
இஹ இப்பொழுது
அஹசி தீர்மானித்தருள
வேண்டும்.

न हि पश्याम्यहं कश्चित्त्रिषु लोकेषु राघव । गृहीतधनुषो यस्ते तिष्ठदभिमुखो रणे ॥१७॥

ராஹவ “ஸ்ரீராம!
ரணே போரில்
குஹீததனுஸ: கையில் விற்பிடித்த
தே தேவரீருக்கு
அபிமுக: எதிர்த்து
ய: எவன்

திஸ்தேந் நிற்பானோ அப்படிப்
கசித்ஹி ஒருவனையும் [பட்ட
த்ரிஸு மூன்று
லோகேஸு உலகங்களிலும்
அஹ் நான்
பச்யாமி ந கண்டிலேன்.

वानरेषु समासक्तं न ते कार्यं विपत्स्यते । अचिराद्द्रक्ष्यसे सीतां तीर्त्वा सागरमक्षयम् ॥

வானரேஸு “வானரர்களிடத்தில்
சமாசக்தம் ஒப்படைக்கப்பட்ட
தே தேவரீரது
காரியம் கார்யமானது
விபத்யதே ந கெடாது.

அக்யம் அழிவற்ற
சாஹர் சமுத்திரத்தை
தீர்வா தாண்டி
சீதா தீவியாரை
அசிர்வா சீக்கிரத்திலேயே
த்ரக்யசே காணப்போகின்றீர்.

किमुक्त्वा बहुधा चापि सर्वथा विजयी भवान् । निमित्तानि च पश्यामि मनो मे संप्रहृष्यति ॥

बहुधा “பலவாறு
उक्त्वा किं சொல்லி பயனென்ன?
भवान् தேவரீர்,
सर्वथा अपि எப்படியும்
विजयी च வெற்றிபெற்றவரே.

निमित्तानि च சுபசஞ்சனங்களையும்
पश्यामि நான் காண்கின்றேன்.
मे எனது
मनः மனமும்
संप्रहृष्यति உதஸாகத்துடன்
விளங்குகிறது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14720

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 45

तृतीयः सर्गः—மூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ३ ॥

लङ्काया दुर्गादिकथनम्—இலங்கையின் தூர்க்கம்முதலியறவற்றைக் சொல்வது.

सुग्रीवस्य वचः श्रुत्वा हेतुमत्परमार्थवित् । प्रतिजग्राह काकुत्स्थो हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥१॥

परमार्थवित् உண்மை பொருளு
ணர்ந்தவராகிய
काकुत्स्थः ஸ்ரீராமர்
सुग्रीवस्य சுகரீவனது
हेतुमत् யுத்தியுத்தமான
वचः சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு
प्रतिजग्राह அங்கீகரித்தார்.
अथ அதன்மேல்
हनुमन्तं ஹனுமாரைப்பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தார்;

तपसा सेतुबन्धेन सागरोच्छोषणेन वा । सर्वथा सुसमर्थोऽस्मि सागरस्यास्य लङ्घने ॥२॥

तपसा “தவமகிமையாலோ
सेतुबन्धेन அணைகட்டுவதாலோ
सागरो- } அல்லது சமுத்திரத்
छोषणेन वा } தை வற்றச்செய்வ
தாலோ,
सर्वथा எப்படியோ

अस्य இந்த
सागरस्य சமுத்திரத்தை
लङ्घने கடக்குங்விஷயத்தில்
सुसमर्थः முற்றிலும் சமர்த்த
ஒகவே
अस्मि நான் இருக்கிறேன்.

कति दुर्गाणि दुर्गाया लङ्काया ब्रूहि तानि मे । ज्ञातुमिच्छामि तत्सर्वं दर्शनादिव वानर ॥

बलस्य परिमाणं च द्वारदुर्गाक्रियापि । गुप्तिकर्म च लङ्काया रक्षसां सदनानि च ॥४॥

वानर “வானரரே!
दुर्गायाः புகழுடியாத
लङ्कायाः இலங்கைக்கு
दुर्गाणि कति தூர்க்கங்கள் எத்தனை.
तानि அவைகளையும்
बलस्य சைன்யத்தினுடைய
परिमाणं च ஆளவையும்,
द्वारदुर्गाक्रियां } வாயில்களின் தூர்க்கங்
अपि } களின் அமைப்பையும்,

लङ्कायाः இலங்கையை
गुप्तिकर्म च பாதுகாக்கும் விதத்
தையும்,
रक्षसां அரக்கர்களின்
सदनानि च வீடுகளையும்
मे ब्रूहि எனக்குச் சொல்லும்;
तत् सर्वं அதெல்லாவற்றையும்
दर्शनात् इव நேரில் கண்டதுபோல
ज्ञातुं इच्छामि அறியவிரும்புகிறேன்.

यथासुखं यथावच्च लङ्कायामसि दृष्टवान् । सर्वमाचक्ष्व तत्त्वेन सर्वथा कुशलो ह्यसि ॥ ५ ॥

लङ्कायां “இலங்கையில்
யதாசுக்ங் அமைதியுடனும்,
யதாவத் ச உள்ளபடியும்,
தृஷ்டவான் அசி எல்லாவற்றையும்
பார்த்திருக்கின்றனே.

तत्त्वेन எதையும் விடாமல்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
आचक्ष्व சொல்லும்.
हि ஏனெனில்
सर्वथा எவ்வாற்றாலும்
कुशलः असि நீ சமர்த்தன்.”

श्रुत्वा रामस्य वचनं हनुमान्मारुतात्मजः । प्रणम्य शिरसा रामं प्राञ्जलिः सुसमाहितः ॥
वाक्यं वाक्यविदां श्रेष्ठो रामं पुनरयाब्रवीत् ॥ ६ ॥

मारुतात्मजः வாயுவின் புதல்வரும்
वाक्यविदां சொல்லுதல்புணர்
श्रेष्ठः உத்தமருமான
हनुमान् ஹனுமார்
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
वचनं சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டு

रामं ஸ்ரீராமரை
शिरसा முடிதாழ்த்தி
प्रणम्य நடஸ்கரித்து
रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
सुसमाहितः மிகவுக்கமுடையவ
प्राञ्जलिः கைதொழுது
अथ पुनः பதிலாய்பின்வருமாறு
वाक्यं अब्रवीत् மொழிந்தார் :

श्रूयतां सर्वमाख्यास्ये दुर्गकर्मविधानतः । गुप्ता पुरी यथा लङ्का रक्षिता च यथा बलैः ॥
राक्षसाश्च यथा स्निग्धा रावणस्य च तेजसा । परां समृद्धिं लङ्कायाः सागरस्य च भीमताम् ॥
विभागं च बलौघस्य निर्देशं वाहनस्य च ॥ ८ ॥

दुर्गकर्मविधानतः “துர்க்கவகைகளி
यथा எப்படி [னம்பப்பால்
लङ्का இலங்கை
पुरी நகர்
गुप्ता காப்பாற்றப்பட்டிருக்
यथा எவ்வாறு [கிறதோ,
बलैः च சையங்களால்
रक्षिता காக்கப்பட்டிருக்கிற
राक्षसाः ராக்ஷஸர்கள் [கோ
यथा எப்படி
स्निग्धाः च அன்புடனிருக்கிறார்
களோ,

रावणस्य ராவணனுடைய
तेजसा பிரபாவத்தால்
लङ्कायाः இலங்கையின்
परां அளவுகடந்த

समृद्धिं च செல்வச்செழிப்பு எவ்
வளவோ அவ்வள
வையும்
सागरस्य சமுத்திரத்தினுடைய
भीमतां च பயங்கரமான தோற்ற
மெதுவோ அதையும்,
बलौघस्य சேனைசமூகத்தினது
विभागं च வகுப்பு எத்தனையோ
அத்தனையையும்,
वाहनस्य வாஹனத்தின்
निर्देशं च தொகை எவ்வளவோ
அதையும்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
आख्यास्ये விண்ணப்பஞ்செய்
கின்றேன்.
श्रूयताम् செவ்சாய்க்கப்பட்ட
டும்.”

सौवर्णश्च महास्तस्याः प्राकारो दुष्प्रथर्षणः । मणिविद्रुमवैडूर्यमुक्ताविरचितान्तरः ॥ १४ ॥

तस्याः “அதற்கு
सौवर्णः பொன்னுலெடுக்கப்
பட்டதும்
मणिविद्रुम- } மாணிக்யம், பவமும்,
वैडूर्यमुक्ता- } வைரீர்யம், முத்து
विरचितान्तरः } இவைகள் இடைவெ
ளிகளில் பதிக்கப்
பெற்றதும்

दुष्प्रथर्षणः அசைக்கமுடியாத
தாய்
महान् च பெரிதாயுமிருக்கின்ற
प्राकारः ஒரு மதிவிரக்கிறது.

सर्वतश्च महाभीमाः शीततोयवहाः शुभाः । अगाधा ग्राहवत्यश्च परिखा मीनसंकुलाः ॥

सर्वतः “நாற்புறத்திலும்
शीततोयवहाः குளிர்ந்த ஜலம் நிரம்
பியவைகளும்
शुभाः அழகியவைகளும்
अगाधाः அளவிடமுடியாத ஆ
ழுமுடையவைகளும்

ग्राहवत्यः च முதலைகள் நிறைந்த
வைகளும்
मीनसंकुलाः மீன்கள் நிறைந்தவை
களும்
महाभीमाः च மகாபயங்கரமானவை
களுமான
परिखाः அகழிகள் இருக்
கின்றன.

द्वारेषु तासां चत्वारः संक्रमाः परमायताः । यन्त्रैरुपेता बहुभिर्महद्भिर्गृहपङ्क्तिभिः ॥ १५ ॥

तासां “இவைகளின்
द्वारेषु வாயில்களில்
परमायताः மிக விசாலமானவை
களும்
बहुभिः பல
यन्त्रैः யந்திரங்களாலும்

महद्भिः விசாலமான
गृहपङ्क्तिभिः வீடுவரிசைகளாலும்
उपेताः பக்கலிலிருக்கப்பெற்
றனவுமான
चत्वारः நான்கு
संक्रमाः பாலங்களிருக்கின்றன.

त्रायन्ते संक्रमास्तत्र परसैन्यागमे सति । यन्त्रैस्तैरवकीर्यन्ते परिखासु समन्ततः ॥ १७ ॥

तत्र “அவ்விடத்தில்
संक्रमाः பாலங்கள்
त्रायन्ते நன்கு பாதுகாக்கப்
படுகின்றன.
परसैन्यागमे सति சத்ருசையம் வந்த
பொழுது

तैः அந்த
यन्त्रैः யந்திரங்களால்
समन्ततः நாற்புறமும்
परिखासु அகழிகளில்
अवकीर्यन्ते தள்ளப்படுகின்றன.

एकस्त्वकम्प्यो बलवान्संकमः सुमहादृढः । काञ्चनैर्वहुभिः स्तम्भैर्वेदिकाभिश्च शोभितः ॥

एकः “ஒரு
संकमः तु பாலம்மட்டும்
सुमहादृढः மிகஉறுதியாய்
अकम्प्यः அசைக்கவொண்ணாத
தாய்
बलवान् ஸ்திரமாயிருக்கிறது.

बहुभिः பல
काञ्चनैः பொன்
स्तम्भैः ஸ்தம்பங்களாலும்
वेदिकाभिः च திண்டைகளாலும்
शोभितः அழகுற்று விளங்கு
கிறது.

अयुतं रक्षसामत्र पूर्वद्वारं समाश्रितम् । शूलहस्ता दुराधर्षाः सर्वे खड्गाग्रयोधिनः ॥ २४ ॥

अत्र “இதில்
पूर्वद्वारं கிழக்குவாயிலை
रक्षसां अयुतं பதினாயிரம் அரக்கர்
கள்
समाश्रितं காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

सर्वे எல்லோரும்
शूलहस्ताः சூலங்களைக்கையிற
கொண்டவர்கள்.
दुराधर्षाः ஒருபொழுதும் வெ
ல்லமுடியாதவர்கள்.
खड्गाग्रयोधिनः கத்திமுனையால் போர்
புரிபவர்கள்.

नियुतं रक्षसामत्र दक्षिणद्वारमाश्रितम् । चतुरङ्गेण सैन्येन योधास्तत्राप्यनुत्तमाः ॥ २५ ॥

अत्र “இதில்
राक्षसां नियुतं லக்ஷம் அரக்கர்கள்
दक्षिणद्वारं தென் வாயிலை
चतुरङ्गेण சதுரங்க
सैन्येन अपि சைனயத்தோடு கூட
வே

आश्रितं காக்கின்றார்கள்.
तत्र அவ்விடத்தில்
योधाः போர்வீரர்கள்
अनुत्तमाः ஒப்புயர்வில்லாதவர்
கள்.

प्रयुतं रक्षसामत्र पश्चिमद्वारमाश्रितम् । चर्मखड्गधराः सर्वे तथा सर्वास्त्रकोविदाः ॥ २६ ॥

अत्र “இதில்
राक्षसां प्रयुतं பத்துலக்ஷம் அரக்கர்
पश्चिमद्वारं மேற்குவாயிலை [கள்
आश्रितं காக்கின்றார்கள்.
तथा அப்படியே

सर्वे எல்லோரும்
चर्मखड्गधराः கேடயமும், கத்தியு
மேந்தியவர்கள்.
सर्वास्त्रकोविदाः எல்லா அஸ்திரங்களி
லும் நிபுணர்கள்.

न्यवुदं रक्षसामत्र उत्तरद्वारमाश्रितम् । रथिनश्चाश्ववाहाश्च कुलपुत्राः सुपूजिताः ॥ २७ ॥

अत्र “அதில்
न्यवुदं रक्षसां ஆயிரம் லக்ஷம் அரக்
उत्तरद्वारं வடக்குவாயிலை [கர்கள்
आश्रितं காக்கின்றார்கள்.
रथिनः च ரதங்களிலிருந்து
போர்புரிபவர்கள்.

अश्ववाहाः च குதிரைகளிலிருந்து
போர்புரிபவர்கள்.
कुलपुत्राः நற்குலத்திற்பிறந்த
வர்கள்.
सुपूजिताः நன்கு கௌரவிக்கப்
பட்டவர்கள்.

शतशोऽथ सहस्राणि मध्यमं स्कन्धमाश्रिताः । यातुधाना दुराधर्षाः शतकोटिश्च रक्षसाम् ॥

शतकोटिः “நூறுகொடி
यातुधानाः யாதுதானர்கள்
शतशः நூற்றுக்கணக்காக
दुराधर्षाः எவராலும் வெல்ல
முடியாதவர்களாய்
मध्यमं மத்திய

स्कन्धं பிரதேசத்தை
आश्रिताः காக்கின்றார்கள்.
रक्षसां सहस्राणि } ஆயிரம் அரக்கர்க
अथ } ளும்
च அப்படியே காக்கி
றார்கள்.

बलैकदेशः क्षपितो राक्षसानां दुरात्मनाम्

॥ २९ ॥

दुरात्मनां “துஷ்டர்களுக்கிய
राक्षसानां राक्षஸர்களுடைய

बलैकदेशः சையத்தின் ஓர் பங்கு
क्षपितः நாசம்பண்ணப் பட்டது.

ते मया संक्रमा भग्नाः परिखाश्चावपूरिताः । दग्धा च नगरी लङ्का प्राकाराश्चावसादिताः ॥

मया “என்னால்
ते அந்த
संक्रमा: பாலங்கள்
भग्ना: முறிக்கப்பட்டன.
परिखा: च அகிழ்க்களுந்
अवपूरिता: தூர்க்கப்பட்டன.

लङ्का இலங்கை
नगरी च கரும்
दग्धा எரிக்கப்பட்டது.
प्राकारा: च மதில்களும்
अवसादिता: இடித்து தள்ளப்பட்ட
டன.

येन केन च मार्गेण तराम वरुणालयम्

॥ ३१ ॥

येन “எவ்விதமாகவாவது
केन च எதோ ஒரு
मार्गेण உபாயத்தைக்கொண்டு

वरुणालयं சமுத்திரத்தை
तराम நாம் கடந்துவிடு
வோம்.

हतेति नगरी लङ्का वानरैरवधार्यताम्

॥ ३२ ॥

वानरै: “வானர்களால்
लङ्का இலங்கை
नगरी நகர்

हता அழிக்கப்பட்டுவிட்
इति என்று [டது
अवधार्यताम् திருவுள்ளத்தில்
கொள்ளப்பட்டும்.

अङ्गदो द्विविदो मैन्दो जाम्बवान्पनसो नलः । नीलः सेनापतिश्चैव बलशेषेण किं तव ॥
प्लवमाना हि गत्वा तां रावणस्य महापुरीम् । सपर्वतवनां भित्त्वा सखातां सप्रतोरणाम् ॥
सप्राकारां सभवनामानयिष्यन्ति मैथिलीम् ॥ ३४ ॥

अङ्गदः “அங்கதனும்,
द्विविदः த்விவிதனும்,
मैन्दः மைந்தனும்,
जाम्बवान् ஜாம்பவானும்,
पनसः பனஸனும்,
नलः நலனும்
सेनापतिः சேனைத்தலைவனான
नीलः एव நீலனும்
रावणस्य ராவணனது
महापुरीं பெரும்நகருக்கு
प्लवमाना: हि பாய்ந்தே
गत्वा சென்று
तां அதை

सपर्वतवनां மலைகளோடும் வனங்க
ளோடும்கூடவும்,
सखातां அகிழ்களோடும்கூடவும்
सप्रतोरणां கோட்டைவாயில்க
ளோடுகூடவும்,
सप्राकारां மதில்களோடுகூடவும்,
सभवनां மடிகைகளோடு
भित्त्वा உருவழித்து [கூடவும்
मैथिलीं மைதிலியாரை
आनयिष्यन्ति கொண்டு வருவார்கள்.
बलशेषेण மீதிய சையத்தினால்
तव தேவரீருக்கு
किं च இப்பொழுது ஆவ
தொன்றுமில்லை.

एवमाज्ञापय क्षिप्रं बलानां सर्वसंग्रहम् । मुहूर्तेन तु युक्तेन प्रस्थानमभिरोचय ॥ ३५ ॥

बलानां	“சையங்கலின்	आज्ञापय	ஆக்ஞாபித்தருளும்.
सर्वसंग्रहं	எல்லாக்கணங்களையும்	युक्तेन	நன்மைபயக்கும்
	பார்த்து	मुहूर्तेन तु	முகூர்த்தத்திலேயே
एवं	மேற்கண்டவாறு	प्रस्थानं	பிரயாணப்படுதலை
क्षिप्रं	இப்பொழுதே	अभिरोचय	நிச்சயித்தருளும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14755

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 80

चतुर्थः सर्गः—நான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४ ॥

ससैन्यस्य श्रीरामस्य समुद्रतीरगमनम्—ஸையங்களுடன் ஸ்ரீராமர்
ஸமுத்தீரத்தீரத்தை அடைவது.

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं यथावदनुपूर्वशः । ततोऽब्रवीन्महातेजा रामः सत्यपराक्रमः ॥ १ ॥

महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியும்	यथावत्	உள்ளபடியே
सत्यपराक्रमः	வீண்படாத பராக்கி	अनुपूर्वशः	ஒன்றும் விடாது
	ரமசாலியுமான	श्रुत्वा	கேட்டு,
रामः	ஸ்ரீராமர்	ततः	அதன்மேல்
हनुमतः	ஹனுமாருடைய	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
वाक्यं	சொல்லை		மொழிந்தார் :

यां निवेदयसे लङ्कां पुरीं भीमस्य रक्षसः । क्षिप्रमेनां वधिष्यामि सत्यमेतद्व्रीमि ते ॥ २ ॥

भीमस्य	“பயங்கரனான	क्षिप्रं	இதோ
रक्षसः	அரக்கனது	वधिष्यामि	நாசம்பண்ணிவிடப்
यां	எந்த		போகிறேன்.
लङ्कां	இலங்கை	ते	உனக்கு
पुरीं	நகரை	एतत्	இதை
निवेदयसे	தெரிவிக்கின்றீரோ	सत्यं	உறுதியாய்
एनां	இதை	ब्रवीमि	உரைக்கிறேன்.

अस्मिन्मुहूर्ते सुग्रीव प्रयाणमभिरोचय । युक्तो मुहूर्तो विजयः प्राप्तो मय्यं दिवाकरः ॥

दिवाकरः	“சூரியபகவான்	विजयः	விஜயமெனப்படுவது.
मय्यं	உச்சியை	सुग्रीव	சுகரீவ,
प्रासः	அடைந்திருக்கிறது	अस्मिन्	இந்த
	ஆகிய	मुहूर्ते	முகூர்த்தத்தில்
मुहूर्तः	முகூர்த்தமானது	प्रयाणं	பிரயாணத்தை
युक्तः	ஏற்றது.	अभिरोचय	ஏற்றுக்கொள்வாயாக.

अस्मिन्मुहूर्ते विजये प्राप्ते मध्यं दिवाकरे । सीतां हत्वा तु मे जातु कासौ यास्यति यास्यतः ॥

दिवाकरे “சூரியபகவான்
மध्यம் உச்சியை
ப्राप्ते அடைந்திருக்கையி
अस्मिन् இந்த [லே,
विजये விஜயமெனும்
मुहूर्ते முகூர்த்தத்திலே,
நான்

यास्यतः பிரயாணமாகையில்,
असौ இவன்
सीतां तु வீரையையும்
हत्वा திருடி விட்டு,
जातु எப்படித்தான்
क எங்குகான்
यास्यति ஒடி விடப்போகிறான் ?

रा श्रुत्वाऽभियानं मे आशामेष्यति जीविते । जीवितान्तेऽमृतं स्पृष्ट्वा पीत्वा विषमिवानुरः ॥

वि “விஷத்தை
पीत्वा குடித்து விட்டு
आनुरः துன்பப்படும் ஒருவன்
जीवितान्ते பிராணன் போகும்
வேளையில்
अमृतं அமிருதத்தை
स्पृष्ट्वा கண்டு ?

इव எவ்வண்ணமோ அவ்
मे எனது [வண்ணமே
अभियानं பிரயாணத்தை
सीता வீரையே
श्रुत्वा கேட்டு
जीविते பிராணன் மீது
आशां एष्यति ஆசையை பெறுவான்.

उत्तराफल्गुनी ह्यद्य भ्वस्तु हस्तेन योक्ष्यते

॥ ६ ॥

अथ हि “இன்றோ
उत्तराफल्गुनी உத்திரநக்சத்திரம்
भः तु நாளையோவென்றால்

इस्तेन ஹஸ்தநக்சத்திரத்
தோடு
योक्ष्यते விளங்கப்போகிறது.*

§ [ஸ்ரீராமருடைய ஜன்மநக்சத்திரமாகிய புனர்வசவுக்கு ஆளுவது நக்சத் திரமாகையால் இது ஸாதகத்தாரை.]

* [புனர்வஸுவுக்கு 7-வது நக்சத்திரமாகையால் வத்தாரை]

अभिप्रयाम सुग्रीव सर्वानीकसमावृताः

॥ ७ ॥

सुग्रीव “சுகரீவனே!
सर्वानीक- எல்லா சைன்யங்க
समावृताः } ளால் சூழப்பட்டவர்
களாய்

अभिप्रयाम நாம் பிரயாணமாகு
வேம்.

निमित्तानि च धन्यानि यानि प्रादुर्भवन्ति च । निहत्य रावणं संख्ये ह्यनयिष्यामि जानकीम् ॥

धन्यानि “பாக்கியங்களை விளை
வீக்கும்
निमित्तानि நற்சகுனங்கள்
यानि च எவைகளோ அவை
கள்
प्रादुर्भवन्ति பிரத்யக்சத்தில் தோ
ன்றுகின்றன.

हि ஆனபடியால்
संख्ये போரில்
रावणं च ராவணனையும்
निहत्य கொன்று
जानकीं ஜானகியை
अनयिष्यामि கொண்டுவரப்போகி
றேன்.

उपरिष्ठाद्धि नयनं स्फुरमाणमिदं मम । विजयं समनुप्राप्तं शंसतीव मनोरथम् ॥ ९ ॥

மம “எனது
இந்த
கண்
மேலே
அடித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

ஹி என்கிற காரணத்தால்
மனோரத மாயிருக்கிற
விஜய் வெற்றியை
சமனுபாஸ இவ் கிட்டிவிட்டதாகவே
சंसதி அறிவிக்கிறது.”

ततो वानरराजेन लक्ष्मणेन च पूजितः । उवाच रामो धर्मात्मा पुनरप्यर्थकोविदः ॥ १० ॥

அத்கோவித்: விஷயங்களை நன்கு
றிந்த
தர்மாத்மாவாகிய
ராம: ஸ்ரீராமர்
தத: இச்சமயத்தில்
வானரரானாலும்

லக்ஷ்மணராலும்
பூஜித: புகழ்ந்துகொண்ட: 80
பப்பட்ட
புன: அபி மீளவும்
உவாச பின்வருமாறு மொழி
ந்தார்:

अग्रे यातु बलस्यास्य नीलो मार्गमवेक्षितम् । वृतः शतसहस्रेण वानराणां तरस्विनाम् ॥

நீல: “நீலன்
तरस्विनां பலசாலிகளான
வானராणां வானரர்களின்
शतसहस्रेण நூறாயிரத்தால்
वृत: குழப்பப்பட்டவனும்

मार्गं வழியை
अवेक्षितुं சோதிக்க
अस्य இந்த
बलस्य சைன்யத்தின்
अग्रे முன்னே
यातु செல்லட்டும்.

फलमूलवता नील शीतकाननवारिणा । पथा मधुमता चाशु सेनां सेनापते नय ॥ १२ ॥

சேனாபதே “சேனாபதியாகிய
நீலனே!
फलमूलवता { பழங்கனும், கிழங்கு
ளும் நிறைந்துள்ள
தும்,
शीतकाननवारिणा குளிரந்த சோலை
ளும், நீருழுள்ளதும்

मधुमता च தேன் நிறைந்தது
மான்
पथा வழியாக
आशु விரைவில்
सेनां சேனையை
नय நடத்திச்செல்.

दूषयेयुर्दुरात्मानः पथि मूलफलोदकम् । राक्षसाः परिरक्षेथास्तेभ्यस्त्वं नित्यमुद्यतः ॥ १३ ॥

दुरात्मानः “கொடிய
राक्षसाः அரக்கர்கள்
पथि வழியில்
मूलफलोदकं { கிழங்குகளையும் பழங்
களையும், ஜலங்களையு
யும்
दूषयेयुः விஷமிட்டுக்கொடுப்
பார்கள்.

खं நீ
नित्यं எப்பொழுதும்
उद्यतः ஜாக்கிரதையுடையவ
னாய்
तेभ्यः அவர்களிடமிருந்து
परिरक्षेथाः பாதுகாத்துக்
கொள்ளவேண்டும்.

निम्नेषु वनदुर्गेषु वनेषु च वनौकसः । अभिपुल्याभिपश्येयुः परेषां निहतं बलम् ॥ १४ ॥

निम्नेषு	“பள்ளத்தாக்குக ளிலும்	अभिपुल्य	பாய்ந்து
वनदुर्गेषु	அடர்ந்த காடுகளில்	निहतं	அங்குள்ள
वनेषु च	வனங்களிலும்	परेषां	இதரர்களின்
वौकसः	வானரர்கள்	बलं	சென்யத்தை
मे		अभिपश्येयुः	ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும்.

फल्यु बलं किञ्चित्तदैवोपयुज्यताम् । एतद्दि कृत्यं घोरं नो विक्रमेण प्रयुज्यताम् ॥

सीत	“எந்த	हि	ஏனெனில்
विषं	சென்யம்	नः	நமது
पीत्वा	சிறிது	एतत्	இந்த
श्रुतः	ஆற்றலற்றதோ	घोरं	பயங்கரமான
तत्	அது	कृत्यं	காரியமானது
अथ एव	இங்கேயே	विक्रमेण च	ஆண்மையாலேயே
उपयुज्यतां	இருக்கச்செய்யப் பட்டும்.	प्रयुज्यताम्	முடிக்கப்படவேண்டு டியது.

सागरौघनिभं भीममग्रानीकं महाबलाः । कपिसिंहाः प्रकर्षन्तु शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १५ ॥

सागरौघनिभं	“கடல்நீர்பெருக்குக்குச் சமானமானதும்	कपिसिंहाः	வானரத்தலைவர்கள்
भीमं	பயங்கரமானதுமான	अथ	இப்பொழுது
अग्रानीकं	சிறந்த சேனையை	शतशः	நூற்றுக்கணக்காகவும்
महाबलाः	மகா பலசாலிகளாகிய	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காகவும்
		प्रकर्षन्तु	நடத்திச்செல்லட்டும்.

गजश्च गिरिसङ्काशो गवयश्च महाबलः । गवाक्षश्चाग्रतो यान्तु गवां दृप्ता इवर्षभाः ॥ १७ ॥

गिरिसंकाशः	“மலையை நிகர்த்த	ऋषभाः	எருதுகள்
गजः च	கஜனும்	गवां	பசுக்களின்
महाबलः	மகாபலம்பொருந்திய	इव	முன்னே எப்படியோ அப்படியே,
गवयः च	கவயனும்	अग्रतः	முன்னே
गवाक्षः च	கவாசூனும்,	यान्तु	செல்லட்டும்.
दृप्ताः	கொழுத்த		

यातु वानरवाहिन्या वानरः प्लवतां वरः । पालयन् दक्षिणं पार्श्वमृषभो वानरर्षभः ॥ १८ ॥

प्लवतां	“பாய்ந்துசெல்பவர்க ளுக்குள்	वानरवाहिन्याः	வானரச்சேனைக்கு
वरः	சிறந்தவனும்	दक्षिणं	வலது
वानरर्षभः	வானரோத்தமனுமா	पार्श्वं	பக்கத்தை
ऋषभः	ரிஷபன் என்ற [கய	पालयन्	பாதுகாத்துக் கொண்டு
वानरः	வானரன்	यातु	போகட்டும்.

गन्धहस्तीव दुर्धर्षस्तरस्वी गन्धमादनः । यातु वानरवाहिन्याः सव्यं पार्श्वमधिष्ठितः ॥१९॥

दुर्धर्षः “ வெல்லமுடியாதவ
னும்
गन्धहस्ती इव கொழுத்த யானை
யென
तरस्वी மகா பலசாலியுமான
गन्धमादनः கந்தமா தனன்

वानरवाहिन्याः வானரசேனையின்
सव्यं இடது
पार्श्वं பக்கத்தை
अधिष्ठितः ஆக்ஞாபிக்கின்றவ
னாய்
यातु போகட்டும்.

यास्यामि बलमध्येऽहं बलौघमभिर्हर्षयन् । अधिरुह्य हनूमन्तमैरावतमिवेश्वरः ॥ २० ॥

अहं “ நான்
ईश्वरः தேவராஜன்
ऐरावतं ஐராவதத்தின்மேல்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே,
हनूमन्तं ஹனுமான் மீது

अधिरुह्य எறிக்கொண்டு
बलौघं சைய்வெள்ளத்தை
अभिर्हर्षयन् உக்ஷாஹப்படுத்திக்
கொண்டு
बलमध्ये சையத்தின் மத்தி
யில்
यास्यामि செல்லப்போகிறேன்.

अङ्गदेनैष संयातु लक्ष्मणश्चान्तकोपमः । सार्वभौमेन भूतेशो द्रविणाधिपतिर्यथा ॥ २१ ॥

भूतेशः “ பரம்மகணங்களுக்கு
அதிபதியான
द्रविणाधिपतिः தனாதிபதி (குபேரன்)
सार्वभौमेन சார்வபௌமனெனும்
யானையின் மீது
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே,

अङ्गदेन அங்கதன்மீது
अन्तकोपमः யமதர்மராஜனை
யொத்த
एषः இந்த
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணன்
संयातु च செல்லட்டும்.

जाम्बवांश्च सुषेणश्च वेगदर्शी च वानरः । ऋक्षराजो महासत्त्वः कुक्षिं रक्षन्तु ते त्रयः ॥

ते “ அந்த
वयः மூவர்களாகிய
ऋक्षराजः கரடிமன்னனும்
महासत्त्वः அளவில்லா ஆற்றலு
जाम्बवान् च ஜாம்பவானும், [டைய

सुषेणः च ஸுஷேணனும்,
वेगदर्शी வேகதர்சி என்ற
वानरः च வானரனும்
कुक्षिं வயிற்றுபாகத்தை
रक्षन्तु பாதுகாக்கட்டும்.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा सुग्रीवो बाहिनीपतिः । व्यादिदेश महावीर्यान्वानरान्वानरर्षभः ॥२३॥

बाहिनीपतिः சேனைநாயகனும்
वानरर्षभः வானரோத்தமனு
மாகிய

श्रुत्वा சிறமேற்கொண்டு
महावीर्यान् மகாபராக்கிரமசாலி
களான

सुग्रीवः சுக்ரீவன்
राघवस्य ஸ்ரீராமருடைய
वचः ஆக்கினையை

वानरान् வானரர்களை
व्यादिदेश அங்ஙனமே நியமித்
தார்.

ते वानरगणाः सर्वे समुत्पत्य युयुत्सवः । गुहाभ्यः शिखरेभ्यश्च आशु पुष्पुविरे तदा ॥

तदा அப்பொழுது
 ते वानरगणाः அந்தவானரகணங்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 युयुत्सवः போரில் ஆசைகொண்டவர்களாய்

आशु விரைவில்
 गुहाभ्यः குகைகளிலிருந்தும்
 शिखरेभ्यः च பர்வதசிகரங்களிலி
 समुत्पत्य கிளம்பி [ருந்தும்
 पुष्पुविरे பறந்துசென்றார்கள்.

ततो वानरराजेन लक्ष्मणेन च पूजितः । जगाम रामो धर्मात्मा ससैन्यो दक्षिणां दिशम् ॥

वानरराजेन வானரமன்னனாலும்
 लक्ष्मणेन च லக்ஷ்மணனாலும்
 पूजितः மரியாதை செய்யப்ப
 धर्मात्मा தர்மாத்மாவாகிய[ட்ட
 रामः ஸ்ரீராமர்

दक्षिणां தெற்கு
 दिशं திக்கை நோக்கி
 ततः அப்பொழுது
 ससैन्यः சைனியத்தோடு கூட
 जगाम பிரயாணமானார். [வே

शतैः शतसहस्रैश्च कोटीभिर्युतैरपि । वारणाभैश्च हरिभिर्ययौ परिवृतस्तदा ॥ २६ ॥

तदा அப்பொழுது
 वारणाभैः யானைகளை நிகர்த்த
 हरिभिः வானரர்களால்
 शतैः நூற்றுக்கணக்காகவும்

अयुतैः अपि பதினாயிரக்கணக்காகவும்
 शतसहस्रैः च லக்ஷக்கணக்காகவும்
 कोटीभिः च கோடிக்கணக்காகவும்
 परिवृतः சூழப்பட்டவராய்
 ययौ சென்றார்.

तं यान्तमनुयाति स महती हरिवाहिनी ॥ २७ ॥

यान्तं எழுந்தருளிச்செல்லும்
 त अवரை

महती அளவுகடந்த
 हरिवाहिनी வானரச்சேனை
 अनुयाति स பின்பற்றிச்சென்றது.

हृष्टाः प्रमुदिताः सर्वे सुग्रीवेणाभिपालिताः । आप्णवन्तः प्लवन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गमाः ॥

क्ष्वेलन्तो निनदन्तस्ते जग्मुर्वै दक्षिणां दिशम् ॥ २८ ॥

भक्षयन्तः सुगन्धीनि मधूनि च फलानि च । उद्ग्रहन्तो महावृक्षान्मञ्जरीपुञ्जधारिणः ॥ २९ ॥

सुग्रीवेण சகீவனால்
 अभिपालिताः பாதுகாக்கப்பட்ட
 ते प्लवङ्गमाः அந்தவானரர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 हृष्टाः உதஸாஹங்கொண்டவர்களும்

निनदन्तः பெருங்கூச்சலிடுகிறவர்களும்

प्रमुदिताः களிப்புற்றவர்களும்
 आप्णवन्तः குதிக்கின்றவர்களும்
 प्लवन्तः च கூத்தாடுகின்றவர்களும்

सुगन्धीनि நறுமணமுள்ள
 मधूनि च தேன்களையும்
 फलानि च பழங்களையும்
 भक्षयन्तः புசிக்கின்றவர்களும்
 मञ्जरीपुञ्जधारिणः பூங்கொத்துக்கள்

गर्जन्तः அட்டகாசம் செய்கின்றவர்களும்
 क्ष्वेलन्तः குதித்துத் தாவிச் லுக்கின்றவர்களும்

महावृक्षान् பெருநீருக்கூங்களை
 उद्ग्रहन्तः च கையிலேந்தியவர்களு
 दक्षिणां தென் [மாக
 दिशं திக்கைநோக்கி
 जग्मुः वै செல்லுமார்களும்.

अन्योन्यं सहसा दृष्ट्वा निर्वहन्ति क्षिपन्ति च । पततश्चाक्षिपन्त्यन्ये पातयन्त्यपरे परान् ॥

கூசா: செருக்குற்ற ஆவர்கள்
சக்சா திடீரென
அந்யோந்யம் ஒருவனையொருவன்
நிர்வஹந்தி தூக்கிக்கொள்கிறார்
கள்.

क्षिपन्ति च எறிகிறார்கள்.
अन्ये சிலர்

पततः च கீழே விழுந்தவர்க
ளைப்பார்த்து
आक्षिपन्ति என்னம்செய்கின்றார்
கள்.
अपरे வேறுசிலர்
परान् மற்றவர்களை
पातयन्ति கீழே தள்ளுகிறார்கள்.

रावणो नो निहन्तव्यः सर्वे च रजनीचराः । इति गर्जन्ति हरयो राघवस्य समीपतः ॥

ராவண: "ராவணன்
ந: நம்மால்
நிஹந்தவ்ய: கொல்லப்படவேண்டி.
ரஜநிச்சரா: ராக்கூஸர்கள் [யவன்.
सर्वे எல்லோரும்
च அப்படியே கொல்லப்
படவேண்டியவர்கள்"

इति என்று
हरयः வானரர்கள்
राघवस्य ஸ்ரீராமரது
समीपतः அருகில்
गर्जन्ति அட்டகாசஞ்செய்கின்
றனர்.

पुरस्तादृषभो वीरो नीलः कुमुद एव च । पन्थानं शोधयन्ति स्म वानरैर्वहुभिः सह ॥

வீர: வீரனான
ऋषभ: ரிஷபனும்,
नील: च நீலனும்,
कुमुद: एव குமுதனும்
बहुभि: பல

वानरै: வானரர்களோடு
सह கூட
पन्थानं வழியை
पुरस्तात् முன்பாக
शोधयन्ति स्म சேர்த்துத்தார்கள்.

मध्ये तु राजा सुग्रीवो रामो लक्ष्मण एव च । बहुभिर्बलिभिर्भीमैर्वृताः शत्रुनिबर्हणाः ॥

राम: च ஸ்ரீராமரும்
लक्ष्मण: एव லக்ஷ்மணரும்
सुग्रीव: சுக்ரீவ
राजा तु மன்னனுமாகிய
शत्रुनिबर्हणा: சத்ருஸம்ஹாரகராகி
ய இவர்கள்

बहुभि: பல
भीमै: பயங்கரர்களான
बलिभि: பலிஷ்டர்களால்
मध्ये நடுவில்
वृता: சூழப்பட்டிருந்தார்
கள்.

हरिः शतबलिर्वीरः कोटीभिर्दशभिर्वृतः । सर्वामेको ह्यवष्टभ्य ररक्ष हरिवाहिनीम् ॥ ३४ ॥

வீர: ஸ்ரானாகிய
शतबलि: சதபலியென்ற
हरि: வானரன்
दशभि: பத்து
कोटीभि: கோடிகளால்
वृत: சூழப்பட்டவனாய்

एकः हि தான் ஒருவனே
हरिवाहिनीं வானரசைனியம்
सर्वा எல்லாவற்றையும்
अवष्टभ्य அருகிலிருந்து
கொண்டு
ररक्ष காத்தான்.

हृतामवाप्य वैदेहीं क्षिप्रं हत्वा च रावणम् । समृद्धार्थः समृद्धार्थामयोध्यां प्रतियास्यसि ॥

रावणं “ராவணனை
 क्षिप्रं விரைவில்
 हत्वा கொன்றுவிட்டு,
 हतां திருடிக்கொண்டு
 போகப்பட்ட
 वैदेहीं च வைதேகியாரையும்
 अवाप्य அடைந்து,

समृद्धार्थः மனோரதம் கைகூடப்
 பட்டவராய்
 समृद्धार्थं பொருளால் செழித்த
 अयोध्यां அயோத்திக்கு
 प्रतियास्यसि திரும்பியெழுந்தரு
 ளப்போகிறீர்.

महान्ति च निमित्तानि दिवि भूमौ च राघव । शुभानि तव पश्यामि सर्वाण्येवार्थसिद्धये ॥

राघव “பூராம!
 तव தேவரீரது
 अर्थसिद्धये காரியம் கைகூடும்பொ
 दिवि च ஆகாசத்திலும[ருட்டு
 भूमौ च பூமியிலும்

महान्ति சிறந்த
 सर्वाणि எல்லா
 शुभानि நல்ல
 निमित्तानि एव சகுனங்களையே
 पश्यामि நான் காண்கின்றேன்.

अनुवाति शुभो वायुः सेनां मृदुहितः सुखः ॥ ४७ ॥

वायुः “வாயுபகவான்
 शुभः மங்களகரமாய்
 मृदुहितः மிருதுவாய் அடிக்கி
 ன்றவராய்

॥ ४७ ॥
 सुखः இனியராய்
 सेनां சேனைக்கு
 अनुवाति வீசுகின்றார்.

पूर्णवल्गुस्वराश्वे प्रवदन्ति मृगद्विजाः ॥ ४८ ॥

इमे “இங்குள்ள
 मृगद्विजाः च மிருகங்களும் பகழிக
 ளும்

॥ ४८ ॥
 पूर्णवल्गुस्वराः நிறைந்த இனிய
 குரலிட்டு
 प्रवदन्ति கூவுகின்றன.

प्रसन्नाश्च दिशः सर्वा विमलश्च दिवाकरः ।

दिशः “திக்குகள்
 सर्वाः च எல்லாமும்
 प्रसन्नाः மாசற்றுவிளங்குகின்
 றன.

दिवाकरः च சூரியபகவானும்
 विमलः நிர்மலமாகப்பிரகாசி
 கின்றார்.

उशनाश्च प्रसन्नाचिरनु त्वां भार्गवो गतः ॥

प्रसन्नार्चिः தெளிவுற்ற ஒளியு
 டையவரும்
 भार्गवः பிருகுமஹரிஷியின்
 புதல்வருமான
 उशनाः च சுக்கிரரும்
 त्वां अनु தேவரீருக்கு பின்னே
 गतः இருக்கின்றார்.

ब्रह्मराशिर्विशुद्धश्च शुद्धाश्च परमर्षयः । अर्चिष्मन्तः प्रकाशन्ते ध्रुवं सर्वे प्रदक्षिणम् ॥ ५० ॥

ब्रह्मराशिः च “துருவமண்டலமும்
 विशुद्धः மாசற்று விளங்குகி
 शुद्धाः பரிசுத்தர்களும்[றது.
 अर्चिष्मन्तः மிக்க ஒளியுடையவர்
 களுமான

परमर्षयः பரமரிஷிகள்
 सर्वे च எல்லோரும்
 ध्रुवं த்ருவரை
 प्रदक्षिणं வலம் வந்து
 प्रकाशन्ते விளங்குகின்றார்கள்.

विशङ्कुर्विमलो भाति राजर्षिः सपुरोहितः । पितामहवरोऽस्माकमिश्वाकूणां महात्मनाम् ॥

महात्मनां “मகா த்மாக்களாகிய
इश्वाकूणां இசுத்வாகுவம்சத்த
अस्माकं நமது [வர்களுக்கும்
पितामहवरः சிறந்த மூதாதையரும்
राजर्षिः ராஜரிஷியுமான

विशङ्कुः த்ரிசங்கு
सपुरोहितः உபாத்தியாயருடன்
कूटवे
विमलः நிர்மலமாகவே
भाति விளங்குகிறார்.

विमले च प्रकाशेते विशाखे निरुपद्रवे । नक्षत्रवरमस्माकमिश्वाकूणां महात्मनाम् ॥ ५२ ॥

विशाखे “இரட்டையான விசா
कनकशतंतिरங்கள்
निरुपद्रवे க்ரூரக்கிரகசம்பந்த
मिल्लतवैकलाय
विमले தெளிவுற்று
प्रकाशेते பிரகாசிக்கின்றன.

महात्मनां மகா த்மாக்களாகிய
इश्वाकूणां இசுத்வாகுக்களுக்கும்
अस्माकं च நமக்கும்
नक्षत्रवरम् மேன்மைபெற்று விள
ங்கும் நக்சத்திரமிது.

नैर्ऋतं नैर्ऋतानां च नक्षत्रमभिपीड्यते । मूलो मूलवता स्पृष्टो धूमकेतुना ॥ ५३ ॥

नैर्ऋतं “நிருதியை தேவதை
யாய்க்கொண்டதும்
नैर्ऋतानां च அரக்கர்களுக்குரியது
மான
नक्षत्रं (மூலம்) நக்சத்திரமா
னது

अभिपीड्यते பாபக்கிரகங்களால் பீ
டிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
मूलः மூலநக்சத்திரம்
मूलवता பக்கலிலிருக்கும்
धूमकेतुना தூமகேதுவால்
स्पृष्टः தீண்டப்பட்டதாய்
धूम्यते எரிக்கப்படுகின்றது.”

सर्वं चैतद्विनाशाय राक्षसानामुपस्थितम् । काले कालगृहीतानां नक्षत्रं ग्रहपीडितम् ॥

कालगृहीतानां யமனுக்காட்பட்டு,
राक्षसानां அரக்கர்களின் [விட்ட
विनाशाय அழிவின்பொருட்டு
काले (அந்திக்)காலத்தில்
एतत् இருத

नक्षत्रं நக்சத்திரம்
सर्वं च முழுவதும்
ग्रहपीडितं க்ரகத்தால் பீடிக்கப்
பட்டதாயும்
उपस्थितम् ஏற்பட்டிருக்கிறது.

प्रसन्नाः सुरसाश्चापो वनानि फलवन्ति च । प्रवान्त्यभ्यधिकं गन्धान्यथर्तुकुसुमा द्रुमाः ॥

आपः “தீர்த்தங்கள்
प्रसन्नाः தெளிவாயும்
सुरसाः च நல்ல ருசியுள்ளனவா
யுமிருக்கின்றன.
वनानि வனங்கள்
फलवन्ति च கனிகளால் நிரம்பி
யிருக்கின்றன.
द्रुमाः விருகங்கள்

यथर्तुकुसुमाः { ருதுகளில் எப்படி
யோ அப்படியே புஷ்
பங்களையுடையவை
களாய்
गन्धान् நறுமணங்களை
अभ्यधिकं மிகவும்
प्रवान्ति வீசுகின்றன.

व्यूढानि कपिसैन्यानि प्रकाशन्तेऽधिकं प्रभो । देवानामिव सैन्यानि सङ्ग्रामे तारकामये ॥

प्रभो “பிரபுவே!
வ்யூஹானி அணிவகுக்கப்பட்ட
கபிசैन्यानि வானரசேனையர்
சங்கிராமே போரில்
தாரகாமயே நகரத்திராக்களின்
மத்தியில்

देवानां தேவர்களுடைய
सैन्यानि इव சையங்களுள்
अधिकं மிகவும்

प्रकाशन्ते விளங்குகின்றன.

एवमार्य समीक्ष्यैतान्प्रीतो भवितुमर्हसि । इति भ्रातरमाश्वस्य हृष्टः सौमित्रिरब्रवीत् ॥

आर्य “அண்ணா!
एतान् இவைகளை
समीक्ष्य கவனித்து
प्रीतः மனத்திருப்திகொண்டவராய்

सौमित्रिः ஸக்தமனார்
हृष्टः உத்ஸாஹத்துட
निरुपपन्नவராய்
इति एवं மேற்கண்டவாரும்
இன்னும் பலவாரும்

भवितुं ஆக
अर्हसि திருவுள்ளங்கொள்ள
வேண்டும்.”

भ्रातरं தமையனரை
आश्वस्य தேற்றாவுபடுத்தி
अब्रवीत् பேசினார்.

अथावृत्य महीं कृत्स्नां जगाम महती चमूः । ऋक्षवानरशार्दूलैर्नखदंष्ट्रायुधैर्वृता ॥ ५८ ॥

नखदंष्ट्रायुधैः { நகங்களை யும் பற்களை
யும் ஆயுதங்களாகக்
கொண்ட

ऋक्षवानरशार्दूलैः சிறந்த கரடிகளாலும்
வானரங்களாலும்

वृता நிறைந்துள்ள

महती चमूः பெரும் சேனையானது
महीं பூமியை
कृत्स्नां எங்கும்
अथ இப்பொழுது
आवृत्य மறைத்துக்கொண்டு
जगाम சென்றது.

कराग्रैश्चरणैश्च वानरैरुत्थितं रजः । भीममन्दर्धे लोकं निवार्य सवितुः प्रभाम् ॥ ५९ ॥

वानरैः வானரர்களால்
कराग्रैः கைகளின் நுனிகளால்

चरणैः च கால்களின் நுனிகளால்
உம்

उत्थितं கிளப்பப்பட்ட

रजः च புழுதி

सवितुः சூரியபகவானது
प्रभां ஒளியை
निवार्य மறைத்துக்கொண்டு
लोकं உலகை
भीमं பயங்கரமாய்
अन्तर्दधे இருளடையச்
செய்தது.

सर्ववतवनाकाशां दक्षिणां हरिवाहिनी । छादयन्ती ययौ भीमा घामिवाम्बुदसन्ततिः ॥

भीमा பயங்கரமான
हरिवाहिनी வானரசேனை,
सर्ववत- } பர்வதங்கள், வனங்
वनाकाशां } கள் வெளிப்பிரதே
சங்களுள்ளிட்ட
दक्षिणां தென்திசையை

अम्बुदसन्ततिः மேகவரிசை
यां ஆகாசத்தை
इव எவ்வண்ணமோ
ஆவ்வண்ணமே
छादयन्ती மறைத்துக்கொண்டு
ययौ சென்றது.

उत्तरन्त्यां च सेनायां सन्ततं बहुयोजनम् । नदीस्रोतांसि सर्वाणि सस्यन्दुर्विपरीतवत् ॥

सेनायां	சேனை	नदीस्रोतांसि	நதிகளின் பிரவாஹ
सन्ततं	இடைவிடாமல்	सर्वाणि	எல்லாமும் [நகல்
उत्तरन्त्यां च	கடந்துசெல்லும்	बहुयोजनं	பல யோஜனை தூரம்
	பொழுது	विपरीतवत्	எதிர்த்து
		सस्यन्दुः	பெருகின.

सरांसि विमलाम्भांसि द्रुमाकीर्णांश्च पर्वतान् । समानभूमिप्रदेशांश्च वनानि फलवन्ति च ॥
मध्येन च समन्ताच्च तिर्यक्चाथश्च साऽऽविशत् ॥ ६२ ॥

विमलांभांसि	தெளிந்த நீர் நிரம்பிய	वनानि च	வனங்களையும்
सरांसि	தடாகங்களையும்,	मध्येन च	இடைவெளியாலோ
द्रुमाकीर्णां	மரங்களடர்ந்த	समन्तात् च	சுற்றியோ
पर्वतान् च	பர்வதங்களையும்	तिर्यक् च	குறுக்காகவோ
समान्	சமமாகவிருக்கும்	अथः च	கிழாகவோ
भूमिप्रदेशान् च	பூமிப்பிரதேசங்களை	सा	அது
फलवन्ति	கனிகள் நிறைந்த [யும்	आविशत्	புகுந்துசென்றது.

समावृत्य महीं कृत्स्नां जगाम महती चमूः ॥ ६३ ॥

महती	பெரும்	कृत्स्नां	முழுவதையும்
चमूः	சேனையானது	समावृत्य	மறைத்துக்கொண்டு
महीं	உலகம்	जगाम	சென்றது.

ते हृष्टमनसः सर्वे जग्मुर्मास्तरंहसः । हरयो राघवस्यार्थे समारोपितविक्रमाः ॥ ६४ ॥

ते	அந்த	समारोपित- विक्रमाः	} அர்ப்பணஞ்செய்து விட்ட ஆண்மையு டையவர்களாய்
हरयः	வானரர்கள்	हृष्टमनसः	மனத்திருப்தி கொண் டவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்	मास्तरंहसः	வாயுபகவானது ஆற் சென்றார்கள். [மலுற்று
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	जग्मुः	
अर्थे	கைங்கர்யத்தல்		

हर्षवीर्यबलोद्रेकान्दर्शयन्तः परस्परम् । यौवनोत्सेकजान्दर्पान्विविधांश्चक्रुर्ध्वनि ॥ ६५ ॥

हर्षवीर्य- बलोद्रेकान् }	உத்ஸாஹம், வீர்யம், பலம் இவைகளின் அதிகங்களை	यौवनोत्सेकजान्	யௌவனத்தின் பெரு க்கால் உண்டாகும்
परस्परं	ஒருவர் மற்றொருவரு க்கு	विविधान्	பல
दर्शयन्तः	காண்பித்துக்கொண்டு	दर्पान्	முரட்டுத்தனங்களை
		अध्वनि	வழியில்
		चक्रुः	வெளியிட்டார்கள்.

तत्र केचिद्भुतं जग्मुस्तपेतुश्च तथाऽपरे । केचित्किलकिलां चक्रुर्वानरा वनगोचराः ॥ ६६ ॥

वनगोचरा:	வனத்தில் வசிப்பவர்	उत्पेतु:	{ (முன்சென்றவர்களை நோக்கிப்) பறந்து சென்றார்கள்.
வானரா:	வானரர்கள் [களாகிய	केचित्	சிலர்
तप	அப்பொழுது	किलकिलां	கிலகிலவெனும் சத்தத்தை
भुतं	வேகமாக	चक्रु:	இட்டார்கள்.
जग्मु:	சென்றார்கள்.		
तथा	அப்படியே		
अपरे च	வேறுசிலர்		

प्रास्फोटयंश्च पुच्छानि संनिजघ्नः पदान्यपि । भुजान्विक्षिप्य शैलांश्च दुमानन्ये बभञ्जिरे ॥

पुच्छानि च	வால்களையும்	अन्ये	வேறுசிலர்
प्रास्फोटयन्	உதறினார்கள்.	भुजान्	கைகளை
पदानि अपि	கால்களையும்	विक्षिप्य	பரப்பி
	{ ஒன்றோடொன்றாய் அடித்துக்கொண்டார்கள்.	शैलान्	மலைகளையும்
संनिजघ्नः		दुमान् च	விருஷங்களுக்கும்
		बभञ्जिरे	பிளந்தார்கள்.

आरोहन्तश्च शृङ्गाणि गिरीणां गिरिगोचराः । महानादान्विमुञ्चन्ति क्ष्वेलापन्ये प्रचक्रिरे ॥

गिरिगोचरा:	வனவாசிகளாகிய	महानादान्	பெரும் கோவங்களை
अन्ये	சிலர்	विमुञ्चन्ति	இட்டார்கள்.
गिरीणां	மலைகளின்	क्ष्वेलां च	மற்றவர்களைப்பார்த்து பரிகாசத்தையும்
शृङ्गाणि	சிகரங்களில்	प्रचक्रिरे	செய்தார்கள்.
आरोहन्तः	ஏறிக்கொண்டு		

ऊरुवेगैश्च ममृदुर्लताजालान्यनेकशः । जृम्भमाणाश्च विक्रान्ता विचिक्रीडुः शिलादुमैः ॥

ऊरुवेगैः	தொடையின் வேகத் தால்	विक्रान्ता:	பராக்கிரமசாலிகளாய்
लताजालानि च	கொடி சமூகங்களையும்	जृम्भमाणाः च	எங்கும் பறந்து கொண்டு
अनेकशः	ஏராளமாய்	शिलादुमैः	மலைகளையும் மரங்களையும் கொண்டு
ममृदुः	அழித்தார்கள்.	विचिक्रीडुः	விளையாடினார்கள்.

शतैः शतसहस्रैश्च कोटीभिश्च सहस्रशः । वानराणां तु घोराणां यूथैः परिवृता मही ॥ ७० ॥

मही	பூமியானது	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காகவும்,
घोराणां	பயங்கரமான	शतसहस्रैः च	லக்ஷக்கணக்காகவும்,
वानराणां	வானரர்களின்	कोटीभिः च	கோடிக்கணக்காகவும்
यूथैः	கூட்டங்களால்	तु	இப்பொழுது
शतैः	நூற்றுக்கணக்காக வும்,	परिवृता	மறைக்கப்பட்டிருந்தது.

सा स्म याति दिवारात्रं महती हरिवाहिनी । हृष्टा प्रमुदिता सेना सुग्रीवेणाभिरक्षिता ॥

सा अந்த
हरिवाहिनी வானரர்களால் நடத்
தப்பட்டதும்
சுமீவேண ஸுக்ரீவனால்
அभिरक्षिता பாதுகாக்கப்பட்டது
மான
महती பெரும்

सेना சேனை
हृष्टा மனத்திருப்தி
கொண்டு
प्रमुदिता களித்து
दिवारात्रे பகலும் இரவும்
याति स சென்றுகொண்டே
யிருந்தது.

वानरास्त्वरितं यान्ति सर्वे युद्धाभिनन्दिनः । मुमोक्षयिषवः सीतां मुहूर्तं कापि नासत ॥

वानरा: வானர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
युद्धाभिनन्दिनः போரில் உதஸாஹங்
கொண்டவர்களாய்
त्वरितं விரைந்தே
यान्ति சென்றார்கள்.

सीतां சீதாதேவியாரை
मुमोक्षयिषवः விடுவிக்க ஆத்திரங்
கொண்டவர்களாய்
मुहूर्तं अपि ஒருநிமிஷமேனும்
क எங்கும்
आसत न தங்கவில்லை.

ततः पादपसंवाधं नानामृगसमायुतम् । सह्यपर्वतमासेदुर्मलयं च महीधरम् ॥ ७३ ॥

ततः பிறகு
पादपसंवाधं மரங்களடர்ந்ததும்
नानामृगसमायुतं பலமிருகங்களால் வச
க்கப்பெற்றதுமான

सह्यपर्वतं ஸஹ்யபர்வதத்தை
मलयं மலய [யும்
महीधरं च பர்வதத்தையும்
आसेदुः அடைந்தார்கள்.

काननानि विचित्राणि नदीप्रस्रवणानि च । पश्यन्नभिययौ रामः सह्यस्य मलयस्य च ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
सह्यस्य ஸஹ்யமலையினுடைய
வும்
मलयस्य च மலயமலையினுடைய
विचित्राणि அழகிய [வும்

काननानि சோலைகளையும்
नदीप्रस्रवणानि च நதிகளையும் அருவி
களையும்
पश्यन् பார்த்துக்கொண்டே
अभिययौ சென்றார்.

बकुलांस्तिलकांश्चूतानशोकान्सिन्धुवारकान् । करवीरांश्च तिमिशान्भञ्जन्ति स प्लवङ्गमाः ॥

प्लवङ्गमाः வானர்கள்
बकुलान् வகுள விருகூதங்க
ளையும்
तिलकान् மஞ்சாடிமரங்களையும்
चूतान् மாமரங்களையும்
अशोकान् அசோகமரங்களையும்

सिन्धुवारकान् நொச்சிமரங்களையும்
करवीरान् அலரிகளையும்
तिमिशान् च திமிசங்களையும்
भञ्जन्ति स முறித்துவிழுத்தினார்
கள்.

अङ्गोलान्ध करञ्जांश्च पृक्षन्यग्रोधतिन्दुकान् । जम्बूकामलकान्नीपान्मञ्जन्ति स्म पुवङ्गमाः ॥

புவङ்஑மா:	வாணர்கள்	जम्बूकामलकान्	நாவல்மரங்களையும்
अङ्गोलान् च	அழிஞ்சில்களையும்		நெல்லிமரங்களையும்
करञ्जान्	புங்குகளையும்	नीपान् च	கடம்புகளையும்
पृक्षन्यग्रोध-	} இரளிகளையும், ஆல மரங்களையும் திருது கமரங்களையும்	मञ्जन्ति स्म	முறித்து வீழ்த்தினர்
तिन्दुकान्			கள்.

प्रस्तरेषु च रम्येषु विविधाः काननद्रुमाः । वायुवेगप्रचलिताः पुष्पैरवकिरन्ति गाम् ॥७७॥

रम्येषु	அழகிய	वायुवेगप्रचलिताः	வாயுவேகத்தால்
प्रस्तरेषु च	சுமமான பிரதேசங் களிலும்		அசைவனவாய்
विविधाः	பலவகை	पुष्पैः	புஷ்பங்களால்
काननद्रुमाः	காட்டுமரங்கள்	गां	பூமியில்
		अवकिरन्ति	தூவின.

मारुतः सुखसंस्पर्शो वाति चन्दनशीतलः । षट्पदैरनुकूलजिर्वनेषु मधुगन्धिषु ॥ ७८ ॥

मारुतः	வாயுபகவான்	सुखसंस्पर्शः	சுகஸ்பரிசமுடையவ
मधुगन्धिषु	தேன்மணம் கமழும்		ராய்
वनेषु	வனங்களில்	चन्दनशीतलः	சந்தனம்போல் குளிர் ச்சியாய்
अनुकूलजिः	இடைவிடாது பாடும்	वाति	வீசுகிறார்.
षट्पदैः	வண்டுகளோடு		

अधिकं शैलराजंस्तु धातुभिः सुविभूषितः

॥ ७९ ॥

शैलराजः तु	மலையரசும்	अधिकं	மிகவும்
धातुभिः	காவிக்கற்களால்	सुविभूषितः	அழகுவாய்ந்தது விளங் கிற்று.

धातुभ्यः प्रसृतो रेणुर्वायुवेगविघटितः । सुमहद्वानरानाकं छादयामास सर्वतः ॥ ८० ॥

धातुभ्यः	காவிக்கற்களினின்று	सुमहत्	மிகப்பெரிய
प्रसृतः	கிளம்பிய	वानरानाकं	வானரசேனையை
रेणुः	தூளி	सर्वतः	நாற்புறமும்
वायुवेगविघटितः	காற்றின் வேகத்தால் அடிக்கப்பட்டு	छादयामास	மறைத்துவிட்டது.

गिरिप्रस्थेषु रम्येषु सर्वतः संप्रपुष्पिताः । केतवयः सिन्धुवाराश्च वासन्त्यश्च मनोरमाः ॥

रम्येषु	அழகிய	केतवयः	தாழைகளும்
गिरिप्रस्थेषु	மலைத்தாழ்வரை	सिन्धुवाराः च	நொச்சிகளும்
सर्वतः	எங்கும் [களில்	मनोरमाः	அழகிய
संप्रपुष्पिताः	நன்றாகப் பூத்துவிளங் கிக்கொண்டிருந்த	वासन्त्यः च	முல்லைகளும்

माधव्यो गन्धपूर्णाश्च कुन्दगुल्माश्च पुष्पिताः । चिरिविल्वा मधूकाश्च बकुलाः प्रियकास्तथा ॥
स्फूर्जकास्तिलकाश्चैव नागवृक्षाश्च पुष्पिताः । चूताः पाटलयश्चैव कोविदाराश्च पुष्पिताः ॥
मुचुलिन्दार्जुनाश्चैव शिशुपाः कुटजास्तथा । धवाः शाल्मलयश्चैव रक्ताः कुरवकास्तथा ॥
हिन्तालास्तिमिशश्चैव चूर्णका नीपकास्तथा । नीलाशोकाश्च वरणा अङ्गोलाः पद्मकास्तथा ॥
पुवमानैः पुवङ्गैस्तु सर्वे पर्याकुलीकृताः ॥ ८५ ॥

गन्धपूर्णाः	வாழை நிரம்பிய
माधव्यः च	மாதவி எனும்
	(முல்லைகளும்)
पुष्पिताः	பூத்த
कुन्दगुल्माः च	குருந்தப்புத்தர்களும்
चिरिविल्वाः	புங்கமரங்களும்
मधूकाः च	இலுப்பை மரங்களும்
बकुलाः	மகிழ்மரங்களும்
तथा	அவ்வண்ணமே
प्रियकाः	பந்தூகங்களும்
स्फूर्जकाः च	ஸ்பூர்ஜகங்களும்
तिलकाः एव	திலகங்களும்
नागवृक्षाः च	சிருகப்பூமரங்களும்
पुष्पिताः	நன்றாகப் பூத்த
चूताः च	மாமரங்களும்
पाटलयः एव	பாடரிமரங்களும்
पुष्पिताः	பூத்த
कोविदाराः च	மலையகத்திகளும்
मुचुलिन्दार्जुनाः च	முசுளிரதங்களும்
	(மருதமரங்களும்)
शिशुपाः एव	சிம்சுபங்களும்

कुटजाः तथा	வெட்பாலைகளும்
धवाः च	தவமரங்களும்
शाल्मलयः एव	இலவுகளும்
तथा	அவ்வண்ணமே
रक्ताः	சிவந்த
कुरवकाः	மருதாணிகளும்
हिन्तालाः च	கூந்தற்பனைகளும்
तिमिशाः एव	திமிசமரங்களும்
चूर्णकाः	சூர்ணகமரங்களும்
तथा	அப்படியே
नीपकाः	கடம்புகளும்
नीलाशोकाः च	நீலாசோகமரங்களும்
वरणाः	மாவலிங்கமரங்களும்
अङ्गोलाः	அழிஞ்சில்களும்
तथा	அப்படியே
पद्मकाः	பத்மகங்களும்
सर्वे तु	அனைத்தும்
पुवमानैः	பறந்துசெல்லும்
पुवङ्गैः	வானரர்களால்
पर्याकुलीकृताः	நிலைகுலைக்கப்பட்டன.

वाप्यस्तस्मिन्निगौ शीताः पल्वलानि तथैव च । चक्रवाकानुचरिताः कारण्डवनिषेविताः ॥
पुत्रैः क्रौञ्चैश्च संकीर्णा वराहमृगसेविताः ॥ ८६ ॥
ऋक्षैस्तरक्षुभिः सिंहैः शार्दूलैश्च भयावहैः । व्यालैश्च बहुभिर्भीमैः सेव्यमानाः समन्ततः ॥

तरिमन्	அந்த
निगौ	பர்வதத்தில்
चक्रवाकानुचरिताः	{ 3 க்கிரவாகங்களால் வசிகப்பெற்றவை களும்
कारण्डवनिषेविताः	{ 11 ரண்டவங்களால் வசிகப்பெற்றவை களும்

पुत्रैः	நீர்காக்கைகளாலும்
क्रौञ्चैः च	க்ரௌஞ்சங்களாலும்
सङ्कीर्णाः	நிரம்பியவைகளும்
वराहमृग- सेविताः }	பன்றிகள், மான்கள் இவைகள் வசிக்கப் பெற்றவைகளும்,
ऋक्षैः	கரடிகளாலும்
तरक्षुभिः	சிறுத்தைகளாலும்

சிஹை:	சிங்கங்களா லும்
भयावहै:	பயங்கரமான
शार्दूलैः च	புலிகளா லும்
बहुभिः	பல
भीमैः	பயங்கரமான
व्यालैः च	யானைகளா லும்

पद्मैः सौगन्धिकैः फुलैः कुमुदैश्चोत्पलैस्तथा । वारिजैर्विविधैः पुष्पै रम्यास्तत्र जलाशयाः ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்
फुलैः	மலர்ந்த
पद्मैः	தாமரைகளா லும்
सौगन्धिकैः	செங்கழுநீர்களா லும்
कुमुदैः	ஆம்பல்களா லும்
तथा	அப்படியே

तस्य सानुषु कूजन्ति नानाद्विजगणास्तथा

तस्य	அதனது
सानुषु	தாழ்வரைகளில்
तथा	அப்படியே

स्नात्वा पीत्वोदकान्यत्र जले क्रीडन्ति वानराः । अन्योन्यं प्लावयन्ति स्म शैलमारुह्य वानराः ॥

अत्र	அவ்விடத்தில்
वानराः	வானர்கள்
स्नात्वा	ஸ்நானம்பண்ணி
उदकानि	தீர்த்தங்களை
पीत्वा	அருந்தி
जले	ஜலத்தில்
क्रीडन्ति	விளையாடுகின்றார்கள்.

समन्ततः	எங்கும்
सेव्यमानाः	சஞ்சரிக்கப்பட்டவை
शीताः	குளிர்ந்த [கருமான
वाप्यः	நடைவாபிகளும்
तथा एव	அவ்வண்ணமே
परलानि च	குட்டைகளும் இருந்தன.

उत्पलैः	கருநெய்தல்களா லும்
विविधैः	பல
वारिजैः	ஜலத்திலுண்டாகும்
पुष्पैः च	புஷ்பங்களா லும்
रम्याः	அழகுவாய்ந்த
जलाशयाः	ஒடைகள் இருந்தன.

॥ ८९ ॥

नानाद्विजगणाः	பல பறவைகணங்கள்
कूजन्ति	கூவிக்கொண்டிருக்கின்றன.

फलान्यमृतगन्धीनि मूलानि कुसुमानि च । बुभुजुर्वानरास्तत्र पादपानां मदोत्कटाः ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்
मदोत्कटाः	செருக்குற்ற
वानराः	வானர்கள்
पादपानां	விருஷங்களுடைய

द्रोणमात्रप्रमाणानि लम्बमानानि वानराः । ययुः पिवन्तो हृष्टास्ते मधूनि मधुपिङ्गलाः ॥

मधुपिङ्गलाः	தேன்போன்ற
ते	அந்த [நிறமுடைய
वानराः	வானர்கள்
हृष्टाः	களிப்புற்றவர்களாய்

अमृतगन्धीनि	அமிருதமபோல மண
फलानि	பழங்களையும் [க்கும்
मूलानि	கிழங்குகளையும்
कुसुमानि च	புஷ்பங்களையும்
बुभुजुः	புகித்தார்கள்.

ययुः पिवन्तो हृष्टास्ते मधूनि मधुपिङ्गलाः ॥

द्रोणमात्रप्रमाणानि	பககனவுகொண்டு
लम्बमानानि	தொங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன
मधूनि	தேன்களை [ருக்குறும்
पिवन्तः	குடித்துக்கொண்டு
ययुः	சென்றார்கள்.

पादपानवभञ्जन्तो विकर्षन्तस्तथा लताः । विधमन्तो गिरिवरान्प्रययुः प्लवर्गर्षभाः ॥९३॥

ஹவர்க்ஷமா: வானரோ ' த் தட்டர்கள்
பாட்பான் விருகூதங்களை
அவபஜ்ஜந்த: முறித்து தள் ளிக்
கொண்டும்
தथा அவ்வண்ணமே

லதா: கொடிகளை
விகர்ஷந்த: இழுத்துக்கொண்டும்
கிரிவரான் சிறந்த மலைகளை
விதமந்த: நொறுக்கிக்கொண்டும்
பயயு: சென்றார்கள்.

वृक्षेभ्योऽन्ये तु कपयो नर्दन्तो मधुदर्पिताः । अन्ये वृक्षान्प्रपद्यन्ते प्रपतन्त्यपि चापरे ॥

அனயை அபரே ச சிறகில
கபய: வானரர்கள்
மதுதர்பிதா: தேன்வெறிகொண்டு
நர்தந்த: ஆர்ப்பரிககின்றவர்
களாய்

புரபதந்தி பூமியில் குதிக்கின்றார்
அனயை அபி வேறுசிலரோ [கள்,
வृக்ஷான் மரங்களில்
புரபதந்தி பாய்ந்தேறுகின்றார்
கள்.

वृक्षेभ्यः तु मरुचक्रिषिर्नुतु बभूव वसुधा तैस्तु संपूर्णा हरियूथपैः । यथा कलमकेदारैः पकैरिव वसुधरा ॥ ९५ ॥

வசுதா பூமியானது
தே: அந்த
ஹரியூதபை: வானரச்சிகிரேஷ்டர்
வசுநதரா பூமியானது [களால்,
பகை: நன்றாக முற்றிய

கலமகேதாரை: சென்னெற்பயிர்களால்
யதா து எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே,
சம்பூர்ணா நிறைந்திருந்ததாய்
ஐவ முற்றிலும்
பபூவ திகழ்ந்தது.

महेन्द्रमथ संप्राप्य रामो राजीवलोचनः । अध्यारोहन्महाबाहुः शिखरं द्रुमभूषितम् ॥ ९७ ॥

அத அப்பொழுது
மஹாபாஹு: மகாபாகுவும்
ராஜிவலோசன: செந்தாமரைக்கண்
ராம: ஸ்ரீராமர் [ணருமாகிய
மஹேந்ர மகேந்திர பர்வதத்தை

சம்பராத்ய அடைந்து,
துமபூஷிதம் மரங்களால் அழ
குற்று விளங்கும்
சிவ்ர சிகரத்தில்
அத்யாரோஹத் ஏறினர்.

ततः शिखरमारुह्य रामो दशरथात्मजः । कूर्ममीनसमाकीर्णमपश्यत्सलिलाकरम् ॥ ९७ ॥

தசரதர் திருக்குமார ராகிய
ராம: ஸ்ரீராமர்
சிவ்ர சிகரத்தில்
அரூஹ ஏறி

தத: அவ்விடத்திலிருந்து
கூர்மமீனசமாகீர்ணம் ஆமை, மீன் இவைகள்
நிரம்பிய
சலிலாகரம் சமுத்திரத்தை
அபச்யத் பார்த்தார்.

ते सह्यं समतिक्रम्य मलयं च महागिरिम् । आसेदुरानुपूर्व्येण समुद्रं भीमनिस्वनम् ॥९८॥

தே அவர்கள்
சஹ்யம் சஹ்யமலையையும்
மலயம் மலையமென்ற
மஹாగிரி ச மகாபர்வதத்தையும்

சமதிக்ரமய கடந்து
மீமனிஸ்வநம் பயங்கரமாக ஒலிக்கும்
சமுத்ர கடலை
அநுபூர்வ்யேண வரிசை தவறாது
அசேது: அடைந்தார்கள்.

इतीव स महाबाहुः सीताहरणकश्चितः । रामः सागरमासाद्य वासमाज्ञापयत्तदा ॥१०४॥

ச: இந்த
மஹாபாகுவும்
சீதாஹ்ண- } மீதாதேவியின் அப
கர்சித: } ஹரணத்தால் சிந்தை
நொந்து கிடக்கின்ற
வருமாகிய
ராம: ஸ்ரீராமர்

सागरं समुத்தिरத்தை
आसाद्य அடைந்து
तदा அப்பொழுது
वासं தங்குசுலைப்பற்றி
इति इव பின்வருமாறு
आज्ञापयत् ஆக்ஞாபித்தருளி
ரை:

सर्वाः सेना निवेश्यन्तां वेलायां हरिपुङ्गव । संप्राप्तो मन्त्रकालो नः सागरस्येह लङ्घने ॥

ஹரிபுங்ஙவ “வானரோத்தம!
சர்வ: செனா: ஸேனையெல்லாமும்
வேலாய் கரையில்
निवेश्यन्तां இறக்கவைக்கப்
பட்டும்;
सागरस्य समुத்தिरத்தை

लङ्घने காண்டும் விஷயத்
मन्त्रकालः ஆலோசனைசெய்யும்
காலமானது
इह இப்பொழுது
नः நமக்கு
संप्राप्तः வந்து விட்டது.

स्वां स्वां सेनां समुत्सृज्य मा च कश्चित्कुतो व्रजेत् । गच्छन्तु वानराः शूरा ज्ञेयं छन्नं भयं च नः॥

கश्चित் “ஒருவனும்
स्वां स्वां அவனவனது
सेना சைனியத்தை
समुत्सृज्य விட்டுவிட்டு
कुतः எக்காரணத்தைக்
கொண்டும்
मा व्रजेत् போகக்கூடாது.

वानरा: வானர
शूरा: च சூரர்கள் மட்டும்
गच्छन्तु வெளியில் போகட்டும்.
छन्नं கபடாய் செய்யப்பட்ட
भयं ஆபத்து டிருக்கும்
नः நமக்கு
ज्ञेयं च அறியத்தக்கதே.”

रामस्य वचनं श्रुत्वा सुग्रीवः सहलक्ष्मणः । सेनां न्यवेशयत्तारे सागरस्य द्रमायुते॥१०५॥

சுగிரீவ: சுகரீவன்
सहलक्ष्मणः லக்ஷ்மணரோடு கூ
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய [டவே.
वचनं ஆக்கினையை
श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு

सागरस्य समुத்தिरத்தினது
द्रमायुते மரங்களடர்ந்த
तीर कரையில்
सेना சேனையை
न्यवेशयत् தங்கச்செய்தார்.

विराज समीपस्थं सागरस्य च तद्वलम् । मधुपाण्डुजलः श्रीमान्द्वितीय इव सागरः ॥

सागरस्य समुத்திரத்தினுடைய
समीपस्थं பக்கவில் தங்கியிருந்த
तत् அந்த
बलं சேனை
मधुपाण्डुजलः தேன்போல் பிங்கள
வாணமுற்ற

श्रीमान् அழகிய
द्वितीयः இரண்டாவது
सागरः समुத்திரம்
इव च போலவே
विराज பிரகாசித்தது.

वेलावनपुपागम्य ततस्ते हरिपुङ्गवाः । निविष्टाः परमं पारं काङ्क्षमाणा महोदधेः ॥१०९॥

ते அந்த
 हरिपுழுவா: வானமோத்தமர்கள்
 வேலாவன் கரையின் வனத்தை
 உபாசய அடைந்து
 மஹோதய: பெருங்கடலின்

परमं पारं அக்கரையை
 काङ्क्षमाणा: காண ஆவல்கொண்டு
 ततः அவ்விடத்தில்
 निविष्टा: தங்கியிருந்தார்கள்.

तेषां निविशमानानां सैन्यसन्नाहनिस्वनः । अन्तर्धाय महानादमर्णवस्य प्रशुश्रुवे ॥११०॥

तेषां அவர்கள்
 निविशमानानां தங்கியிருக்கும்
 பொழுது
 सैन्यसन्नाह- சைனியங்களின் போ
 निस्वनः } ரில் உற்சாகத்தால்
 உண்டான சத்தமா
 னது

अर्णवस्य சமுத்திரத்தினது
 महानादं பேரொலியை
 अन्तर्धाय அடக்கிக்கொண்டு
 प्रशुश्रुवे கேட்டது.

सा वानराणां ध्वजिनी सुग्रीवेणाभिपालिता । त्रिधा निविष्टा महती रामस्यार्थपराऽभवत् ॥

सुग्रीवेण சுகரீவனால்
 अभिपालिता ரகதிக்கப்பட்ட
 वानराणां வானரர்களின்
 महती பெரும்
 ध्वजिनी சேனை
 त्रिधा மூன்று வகுப்பாக

निविष्टा தங்கச்செய்யப்பட்ட
 டது.
 सा அது
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 अर्थपरा { கைங்கரியம் ஒன்றை
 யே சர்வமாய்க்கொ
 ண்டதாய்
 अभवत् விளங்கிற்று.

सा महार्णवमासाद्य हृष्टा वानरवाहिनी । वायुवेगसमाधूतं पश्यमाना महार्णवम् ॥ ११२ ॥

वानरवाहिनी வானரசைனியம்
 महार्णवं சமுத்திரத்தை
 आसाद्य அடைந்து
 हृष्टा களிப்புற்றிருந்தது.
 सा அது

वायुवेगसमाधूतं வாயுவேகத்தால்
 அலைப்புண்ட
 महार्णवं சமுத்திரத்தை
 पश्यमाना பார்த்தவண்ணமே
 யிருந்தது.

दूरपारमसंवाधं रक्षोगणनिषेवितम् । पश्यन्तो वरुणावासं निषेदुर्हरियूथपाः ॥ ११३ ॥
 झषनक्रग्रहं घोरं क्षपादौ दिवसक्षये । हसन्तमिव फेनौधैर्दृत्यन्तमिव चोर्मिभिः ॥ ११४ ॥
 चन्द्रोदयसमाधूतं प्रतिचन्द्रसमाकुलम् । चण्डानिलमहाग्राहैः कीर्णं तिमितिमिङ्गलैः ॥
 दीप्तभोगेरिवाकीर्णं भुजगैर्भुजगालयम् । अवगाढं महासत्त्वैर्नानाशैलसमाकुलम् ॥
 सुदुर्गं दुर्गमार्गं तमगाधमसुरालयम् ॥ ११६ ॥

हरियूथपाः வானரசரேஷ்டர்கள்
 दूरपारं வெகுதூரத்திற்கப்
 பாலகரையுள்ளதும்
 असंबाधं மிகப் பரந்ததும்
 रक्षोगण- } ராக்ஷஸகணங்களால்
 निषेवितं } வசிக்கப்பெற்றதும்
 शषनक्रग्रहं { மீன்களும் முதலைகளும்
 இடங்காக்கொ
 னும் முகலையினங்க
 னொழுகின்றதும்
 वोरं பயங்கரமானதும்
 विवसक्षये மாலையில்
 क्षपादौ இரவின் ஆரம்பத்தில
 फेनौषैः நுரை சமுதங்களால்
 हसन्तं इव சிரிப்பதுபோலிருக்கிறதும்

ऊर्मिभिः அலைகளால்
 नृत्यन्तं इव குதிக்கிறதுபோலிருக்கிறதும்
 चन्द्रोदयसमाभूतं சந்திரோதயத்தால்
 பொங்குகிறதும்
 प्रतिचन्द्र- } பிரதிபிம்பங்களாகிற
 समाकुलं } சந்திரன்களால் விளங்கப்பெற்றதும்

चण्डानिल- } புயந்தாற்றை நிகர்த்த
 महाशयैः } கொடிய முதலைகளாலும்
 तिमितिमिदूलैः { திமியெனும் பெரும்
 மீன்களாலும் திமி
 னைத்தின்னும் பெரு
 மீன்களாலும்
 कीर्णं நிறைந்ததும்
 दीसभोगैः ஜ்வலிக்கும் உடலுற்ற
 भुजगैः பாம்புகளால்
 आकीर्णं நிறைந்து
 भुजगालयं इव பாம்புகளின் இருப்
 பிடம் போன்றதும்
 महासचैः பெரிய பிராணிகளால்
 अवगाढं நிறைந்ததும்
 नानाशैलसमाकुलं பல மலைகளால்
 நிறைந்ததும்
 सुदुर्गं கிட்ட முடியாததும்
 दुर्गमागं கடக்கமுடியாததும்
 अगाधं அகாதமும்
 असुरालयं च அசுரர்கள் வளிக்கும்
 तं அந்த [இடமுமான
 वरुणावासं சமுத்திரத்தை
 पश्यन्तः பார்த்துக்கொண்டே
 निषेदुः தங்கியிருந்தார்கள்.

मकरैर्नाकभोगैश्च विगाढा वातलोलिताः । उत्पेतुश्च निपेतुश्च मृष्टा जलराशयः ॥११७॥

मकरैः முதலைகளாலும்
 नाकभोगैः च சுருமீன்களாலும்
 பாம்புகளாலும்
 विगाढाः நிறைந்துள்ளவை
 களும்
 वातलोलिताः காற்றால் அலைப்புண்டு

मृष्टाः வளர்ந்தவைகளாய்
 जलराशयः அலைகள்
 उत्पेतुः च உயரக்கிளம்பின.
 निपेतुः च அடங்கித்தணிந்து
 சென்றன.

अग्निचूर्णमिवाविद्धं भास्वराम्बु महोरगम् । सुरारिविषयं घोरं पातालविषयं सदा॥११८॥

सागरं चाम्बरप्रख्यमम्बरं सागरोपमम् । सागरं चाम्बरं चेति निर्विशेषमदृश्यत ॥११९॥

अग्निचूर्णं इव நெருப்புப்பொரி
 போன்றனவும்
 आविद्धं பொங்குகிறதும்
 भास्वराम्बु நிர்மலமான ஜலமு
 டையதும்

महोरगं பெருமபாம்புகளையு
 டையதும்
 सुरारिविषयं தேவசத்துருக்கள்
 வசிக்குமிடமும்

घोरं	பயங்கரமானதும்
सदा	எக்காலத்திலும்
पाताल- } विषयं च }	பாதாளலோகங்களில் இருக்கும் இடமான துமான
सागरं	சமுத்திரமானது
अम्बरप्रख्यं	ஆகாசத்தை நிகர்த்தி ருக்கிறது.

अम्बरं च	ஆகாசமும்
सागरोपमं	சமுத்திரத்தை நிகர்த்திருக்கிறது.
सागरं	சமுத்திரமும்
अम्बरं च	ஆகாசமும்
इति	(ஆகிய) இது
निर्विशेषं	பேதமில்லாமல்
अदृश्यत	காணப்பட்டது.

संपृक्तं नभसाऽप्यम्भः संपृक्तं च नभोऽम्भसा । तादृशूपे स दृश्यते तारारत्नसमाकुले ॥

अंभः	சமுத்திரமானது
नभसा अपि	ஆகாசத்தோடே
संपृक्तं	பிணைந்திருக்கிறது.
नभः च	ஆகாசமும்
अंभसा	கடலோடு
संपृक्तं	பிணைந்திருக்கிறது.

तारारत्नस-	நகரத்திரங்காளமும்,
माकुले }	முத்துகளாலும் நி றைந்த இவ்விரண்டும்
तादृशूपे	சமமான தோற்றமு டையவைகளாய்
दृश्यते स	காணப்பட்டன.

समुत्पतितमेघस्य वीचिमालाकुलस्य च । विशेषो न द्वयोरासीत्सागरस्याम्बरस्य च ॥

समुत्पतितमेघस्य	மேலெழும் மேகங்க ளைக்கொண்ட
अम्बरस्य च	ஆகாயத்திற்கும்
वीचिमालाकुलस्य	அலைவரிசைகளின் பெருக்குகையுடைய

सागरस्य च	சமுத்திரத்திற்கும்
द्वयोः	இந்த இரண்டிற்கும்
विशेषः	வேறுபாடு
आसीत् न	யாதொன்றும்இல்லை.

अन्योन्यमाहताः सक्ताः सखनुर्भीमनिखनाः । ऊर्मयः सिन्धुराजस्य महाभेयं इवाहवे ॥

आहवे	யுத்தகளத்தில்
महाभेयः	பெரிய பேரிகைவாத்
इव	போலவே [ங்கள்
सिन्धुराजस्य	சமுத்திரத்தினது
भीमनिखनाः	பேரொலிகொண்ட

ऊर्मयः	அலைகள்
अन्योन्यं	ஒன்றோடொன்று
आहताः	மோதி
सक्ताः	தடுக்கப்பட்டவைக
सखनुः	ஒலித்தன. [ளாய்

रत्नौघजलसन्नादं विष्कम्भिव वायुना । उत्पतन्तमिव क्रुद्धं यादोगणसमाकुलम् ॥ १२३ ॥

ददृशुस्ते महात्मानो वाताहतजलाशयम् । अनिलोद्धूतमाकाशे प्रवृत्तान्तमिवार्मिभिः॥१२४॥

महात्मानः	பஹாத்தமாக்களாகிய
ते	அவர்கள்
वाताहतजलाशयं	காற்றால் அலைப்புண்ட சமுத்திரத்தை
रत्नौघजल- } सन्नादं }	ரத்னக்குவியல்களோ டுகூடிய ஜலத்தின் ஒலியுடையதாயும்
वायुना	வாயுவோடு
विष्कम्भं इव	கலந்து விட்டதுபோ லிருக்கிறதாகவும்

क्रुद्धं	கினங்கொண்டு
उत्पतन्तं इव	உயரக்கிளம்புகிறது
यादोगण-	போலிருக்கிறதாகவும்
समाकुलं }	நீர்வாழுவிற்களால்
अनिलोद्धूतं	நிறைந்துள்ளதாயும்
ऊर्मिभिः	காற்றினால் அலைப்
आकाशे	அலைகளால் [புண்டு
प्रवृत्तान्तं इव	ஆகாயத்தில்
ददृशुः	நடக்கிறதுபோன்றதா பார்த்தார்கள். [கவும்

ततो विस्मयमापन्ना ददृशुर्हरयस्तदा । भ्रान्तोर्मिजलसन्नादं प्रलोलमिव सागरम् ॥१२५॥

तदा	அப்பொழுது	प्रलोलं इव	கலவரப்படுவது
हरयः	வானர்கள்		போன்றதாகவும்
सागरं	சமுத்திரத்தை	ददृशुः	கண்டார்கள்.
भ्रान्तोर्मि- }	அசையும் அலைகளின்	ततः	அதனால்
जलसन्नादं }	ஜல ஓசையுடையதாயும்	विस्मयं	ஆச்சரியத்தை
		आपन्नाः	அடைந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14880

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 205

पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ५ ॥

श्रीरामविलापः—ஸ்ரீராமலீலாபம்.

सा तु नीलेन विधिवत्स्वारक्षा सुसमाहिता । सागरस्योत्तरे तीरे साधु सेना निवेशिता ॥

स्वारक्षा	நந்தகாப்பைப்பெற்றதும்	सागरस्य	கடலது
		उत्तरे तीरे	வடக்கரையில்
सुसमाहिता	அச்சமற்றதுமான	विधिवत्	முறையே
सा	அந்த	साधु तु	நன்கு அப்பொழுது
सेना	படையானது	निवेशिता	அமைக்கப்பெற்றது.
नीलेन	நீலனால்		

मैन्दश्च द्विविदशोभौ तत्र वानरपुङ्गवौ । विचेरतुश्च तां सेनां रक्षार्थं सर्वतो दिशम् ॥ २ ॥

वानरपुङ्गवौ	வானரோத்தமர்க	तां	அந்த
मैन्दः च	மைந்தனும் [ளான	सेनां	சேனையை
द्विविदः च	தவிவிதனுமாகிய	रक्षार्थं	பாதுகாப்பதற்காக
उभौ	இருவர்களும்	सर्वतः दिशं च	எல்லா திக்குலும்
तस्य	அப்பொழுது	विचेरतुः	சஞ்சரித்தார்கள்.

निविष्टायां तु सेनायां तीरे नदनदीपतेः । पार्श्वस्थं लक्ष्मणं दृष्ट्वा रामो वचनमब्रवीत् ॥

नदनदीपतेः	சமுத்திரத்தினுடைய	पार्श्वस्थं	பக்கவிலிருந்து
तीरे	கரையில்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
सेनायां	சேனையில்	दृष्ट्वा	பார்த்து
निविष्टायां तु	தங்கியதும்	वचनं	ஒரு சொல்லை
रामः	ஸ்ரீராமர்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
			மொழிந்தார்

शोकश्च किल कालेन गच्छता ह्यगच्छति । मम चापश्यतः कान्तामहन्त्यहनि वर्धते ॥

शोकः च “शோகம் என்பது
कालेन गच्छता च காலம் கழியக்கழிய
अपगच्छति போய்விடுகிறது,
என்று
किल பெரியோர்கள் சொல்
வதுண்டு.

कान्तां காதலியை
अपश्यतः காணப்பெறாத
मम हि எனக்கோவென்றால்
अहनि अहनि நாளுக்குநாள்
वर्धते வளருகின்றது.

न मे दुःखं प्रिया दूरे न मे दुःखं हतेति वा । एतदेवानुशोचामि वयोऽस्या हतिवर्तते ॥

दूरे “தூரத்தில்
प्रिया காதலியிருக்கின்றாள்
मे எனக்கு [என்பது
दुःखं न மனவோதனையை விளை
விக்கவில்லை.
हता அபஹரிக்கப்பட்டாள்
इति वा என்பதும்
मे எனக்கு
दुःखं न மனக்கவலையை விளை
விக்கவில்லை.

हि ஆனால்,
अस्या: இவளது
वयः { உயிரோடிருப்பதாய்
{ பிரதிக்கை செய்யப்
{ பட்ட) ஜீவிதகாலம்*
अतिवर्तते கடந்துவருகிறது.
एतत् एव இது ஒன்றைக்குறித்
துத்தான்
अनुशोचामि இடைவிடாது மனம்
நொந்துருகுகின்றேன்.

* [சுந்தரகாண்டம் 40-ாம் ஸர்க்கம் 11, 12 சுலோகங்களில்] धारिण्यामि मासं तु जीवितं शलुसुदन । मासाद्ध्वं न जीविये त्वया हीना नृपात्मज என்று சொன்னபடி ‘ஒரு மாதமே உம்பொருட்டு உயிருள்ளேன் ; அதன்மேல் நினைப்பிரிந்து உயிர் வாழேன்’ என்று சீதாப்பிராட்டியார் ஹனுமாரிடத்தில் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு சொல்லிவிடுத்த உறுதி மொழியிது.]

वाहि वात यतः कान्ता तां स्पृष्ट्वा मामपि स्पृश । त्वयि मे गात्रसंस्पर्शश्चन्द्रे दृष्टिसमागमः॥

वात “வாயுபுகவானே !
यतः எவ்விடத்தில்
कान्ता காதலியிருக்கிறாளோ
वाहि சஞ்சரியும். [(அங்கு)
तां அவளை
स्पृष्ट्वा ஸ்பர்சித்துவிட்டு
अपि அதன்பின்னர்
मां என்னை

स्पृश ஸ்பர்சிப்பிராக.
चन्द्रे மனோகரமாய் விளங்
त्वयि தேவாரீரிடத்தில் [கும்
मे எனக்கு
गात्रसंस्पर्शः உடல்ஸ்பர்சமாய்
दृष्टिसमागमः ஞானேநதிரியத்தால்
ஏற்படும்.

तन्मे दहति गात्राणि विषं पीतमिवाशये । हा नाथेति प्रिया सा मां ह्रियमाणा यदब्रवीत्॥

सा “அந்த
प्रिया காதலி
ह्रियमाणा திருடிக்கொண்டு
போகப்படும்பொழுது
मां என்னை அழைத்து
हा नाथ ‘ஹா, நாத !’
इति என்று
यत् எதை
अब्रवीत् சொன்னாளோ;

तत् அது
मे எனது
आशये உள்ளத்தில்
पीतं உட்கொண்ட
विषं விஷமானது
गात्राणि அவயவங்களை
इव எவ்வண்ணமோ
दहति அவ்வண்ணமே
துன்புறுத்திக்கொண்
டேயிருக்கிறது.

तद्वियोगेन्धनवता तच्चिन्ताविपुलाचिषा । रात्रिदिवं शरीरं मे दह्यते मदनाग्निना ॥ ८ ॥

तद्वियोगेन्धनवता { “அவனை விட்டுப்பிரி
வாகிற விறகையுடையது
தவ
தச்சிந்தா- } அவனைப்பற்றிய கவ
விபுலாச்சிபா } லையாகிற தீச்சூதணமா
ன சவாலையுடையது
மான

मदनाग्निना { அன்பின தீசயமாகிற
அக்னியால்
मे { எனது
शरीरं { ஆற்றல்
रात्रिदिवं { இரவுபகலும்
दह्यते { வாட்டப்படுகிறது.

अवगाह्यार्णवं स्वप्न्ये सौमित्रे भवता विना । कथंचित्प्रज्वलन्कामः स मा सुप्तं जले दहेत् ॥

सौमित्रे { “லக்ஷ்மண !
भवता { உன்னை
विना { விட்டுப்பிரிந்து
अर्णवं { சமுத்திரத்தில்
भवगाह्य { முழுது
स्वप्न्ये { தூங்குகின்றேன்.
जले { ஜலத்தில்
सुप्तं { படுத்துத் தூங்கும்

मा { என்னை
सः { அந்த
कामः { மனோரதமானது
प्रज्वलन् { அணையாது மூண்ட
தாய்
कथंचित् { நான் எவ்வுபாயம்
தேடினும்
दहेत् { வருத்தியே தீரும்.

बहेतत्कामयानस्य शक्यमेतेन जीवितुम् । यदहं सा च वामोसरेकां धरणिमाश्रितौ ॥ १० ॥

वामोसः { “தொடையழகுற்ற
सा { அவளும்,
अहं च { நானும்
एकं { ஒரே
धरणि { மானிட உலகில்
आश्रितौ { இருக்கின்றோம்.
यत् { எந்த

एतत् { இது
बहु { மகா விசேஷமானது.
एतेन { இதனாலே
कामयानस्य { { மனோரதமொன்றிலே
யே மனம்நாடிக்கி
டக்கும் எனக்கு
जीवितुं { உயிர்வைத்திருக்க
शक्यम् { சாத்தியமாகிறது.

केदारस्येव केदारः सोदकस्य निरुदकः । उपस्नेहेन जीवामि जीवन्तीं यच्छृणोमि ताम् ॥

निरुदकः { “நீர்ற்ற
केदारः { கழனியானது
सोदकस्य { நீருள்ள
केदारस्य { கழனியினது
उपस्नेहेन { கசிவால்
इव { எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே

तां { அவனை [ளாக
जीवन्तीं { உயிருடனிருப்பவ-
शृणोमि { (கேட்டு) அறிகிறேன்.
यत् { (என்பது எதுவோ)
இதனால்தான்
जीवामि { பிழைத்திருக்கின்
றேன்.

कथं जनकराजस्य दुहिता सा मम प्रिया । राक्षसीमध्यगा शेते स्नुषा दशरथस्य च ॥

दशरथस्य "தசரதசக்கிரவர்த்தி
யாரது
ஸுஸா மருமகனும்
जनकराजस्य ஜனகமன்னரது
दुहिता பெண்ணும்
मम எனது

प्रिया च காதலியுமான
सा அவள்
राक्षसीमध्यगा அரக்கிகள் நடுவிலிரு
நதுகொண்டு
कथं எவ்விதம்
शेते கண்வளர்ப்பாள் ?

कदा विक्षोभ्य रक्षांसि सा विधूयोत्पत्तिष्यति । विधूय जलदानीलाञ्छशिरेखा शरत्स्विवा ॥

शरत्सु "சரத்காலங்களில்
नीलान् கரு
जलदान् மேகங்களை
विधूय விலக்கிக்கொண்டு
शशिरेखा சந்திரன் ரேகை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

सा அவள்
रक्षांसि அரக்கஜனங்களை
विक्षोभ्य உருக்குலைத்து
विधूय உதறிவிட்டு
कदा எப்பொழுது
उत्पत्तिष्यति வெளிவரப்போகிற
ளோ ?

स्वभावतनुका नूनं शोकेनानशनेन च । भूयस्तनुतरा सीता देशकालविपर्ययात् ॥ १८ ॥

स्वभावतनुका "பிறவியாலேயே மெ
सीता சிதை [ல்லியவளான
शोकेन தன் வேதனையினாலே
யும்
अनशनेन உணவில்லாமையின
லும்

देशकाल- } இடமும் காலமும்
विपर्ययात् च } தடுமாறிக்கிடப்பதா
லும்
नूनं இப்பொழுது
भूयः முன்னிலுமதிகமாய்
तनुतरा இளைத்திருப்பாள்.

कदा नु राक्षसेन्द्रस्य निधायोरसि सायकान् । सीतां प्रत्याहरिष्यामि शोकमुत्सृज्य मानसम् ॥

राक्षसेन्द्रस्य "ராக்ஷஸமன்னனது
उरसि மார்பில்
सायकान् அம்புகளை
निधाय ஏற்றிவிட்டு
मानसं மனதிலேயே அண்டி
யிருக்கும்

शोकं துயரத்தை
उत्सृज्य களைநதெறிந்து
सीतां சிதையை
कदा नु எப்பொழுதுதான்
प्रत्याहरिष्यामि திருப்பிக்கொண்டு
வரப்போகிறேனோ ?

कदा नु खलु मे साध्वी सीता सुरसुतोपमा । सोत्कण्ठा कण्ठमालम्ब्य मोक्षयत्यानन्दजं पयः ॥

सुरसुतोपमा "தெய்வப்பெண்
போன்றவளாய்
साध्वी உலகப்பற்றைக்கடந்த
வளும்
(எப்பொழுது என்னை
காணப்பெறுவேன்
என்று) தியானித்து
க்கொண்டிருக்கிறவ
ளுமான

सीता ஸீதை
मे कण्ठं என்பக்கவிலிருத்தலை
आलम्ब्य பெற்று
आनन्दजं पयः ஆனந்தக்கண்ணீரை
कदा नु எப்பொழுதுதான்
मोक्षयति ஈறு பெருக்குவளோ ?

धर्षिता च प्रविष्टा च लङ्का दुष्प्रसहा पुरी । तेन वानरमात्रेण दृष्टा सीता च जानकी ॥

வானரமாத்திரேண “அற்ப வானராஜாதி
யாகிய
தென அதனால்
துஷ்ப்ரசஹ புகழுடியாததாகிய
லங்கா புரி ச இலங்கை நகரும்
ப்ரவிஷ்ட புகப்பட்டது.

धर्षिता च உருக்கலைக்கவும்
பட்டது.
जानकी ஜனகரின் மகளாகிய
सीता च சீதையும்
दृष्टा கண்டுகொள்ளப்
பட்டாள்.

प्रासादो धर्षितश्चैत्यः प्रवरा राक्षसा हताः । आकुला च पुरी लङ्का सर्वा हनुमता कृता ॥

ஹனுமதா “ஹனுமான் ஒருவ
னால்
चैत्यः { குலதெய்வம் ஆவாஹ
னம் செய்துவைக்கப்
பட்டிருந்த
प्रासादः ஆலயமும்
धर्षितः அழிக்கப்பட்டது.
प्रवराः பெயர்பெற்ற

राक्षसाः ராக்ஷஸர்களும்
हताः கொல்லப்பட்டார்கள்.
लङ्का இலங்கை
पुरी நகர்
सर्वा च முழுவதும்
आकुला உருக்கலைந்ததாய்
कृता செய்யப்பட்டது.

किं करिष्यामि भद्रं वः किं वा युक्तमनन्तरम् । उच्यतां नः समर्थं यत्कृतं च सुकृतं भवेत् ॥

भद्रं वः { “(என்ன ஆனபோதி
னும்) உங்களுக்கு ஆ
பத்து வினையாது.
अनन्तरं இனி
युक्तं वा ஏற்றதுதான்
किं என்ன ?
किं எனதை

करिष्यामि இனி நான் செய்ய
यत् எது [வேண்டும்?]
समर्थं ஏற்றதாய்
कृतं செய்யப்பட்டு
नः நமக்கு
युक्तं நன்மை பயப்பதாய்
भवेत् च ஆகுமோ (அது)
उच्यताम् சொல்லப்பட்டும்.

मन्त्रमूलं हि विजयं प्राहुरार्या मनस्विनः । तस्माद्दे रोचये मन्त्रं रामं प्रति महाबलाः ॥

महाबलाः “மகா சக்திவான்
களே !
मनस्विनः பேரறிவாளராகிய
आर्याः பெரியோர்கள்
विजयं வெற்றியானது
मन्त्रमूलं हि ஆலோசனையைப்பொ
றுத்ததுதானென்று

प्राहुः சொல்லுகிறார்கள்.
तस्मात् वै ஆகையால்
रामं प्रति ராமன் விஷயத்தைப்
பற்றி
मन्त्रं ஆலோசனையை
रोचये நான் இப்பொழுது
விரும்புகின்றேன்.

त्रिविधाः पुरुषा लोके उत्तमाधममध्यामाः

लोके “உலகில்
पुरुषाः மனிதர்கள்

॥ ६ ॥

उत्तमाधम- }
मध्यामाः }
त्रिविधाः }

உத்தமர்கள், மத்திமர்
கள், அத்தமர்களென்று
மூன்று வகுப்பினர்
கள் ஆவர்.

यथेमे पुरुषा नित्यमुत्तमाधममध्यमाः । एवं मन्त्रा हि विज्ञेया उत्तमाधममध्यमाः ॥ १२ ॥

இமே “இந்த
புருஷா: மானிடர்கள்
நிலய் எப்பொழுதும்
யதா எவ்வாறு
உத்தமா- } உத்தமர்கள், மத்திமர்
ம- } கள். அத்தமர்கள் என
ம- } பபடுகிறார்களோ

एवं உப்புடியே
मन्त्रा: हि மந்திராலோசனைக
ஞம்
उत्तमाधम- } உத்தமம், மத்திமம்,
मध्यमा: } அதமம் என
विज्ञेया: அறியத்தக்கவைகள்.

ऐकमत्यमुपागम्य शास्त्रदृष्टेन चक्षुषा । मन्त्रिणो यत्र निरतास्तमाहुर्मन्त्रमुत्तमम् ॥ १३ ॥

மந்திர: மந்திராலோசனை
செய்பவர்கள்
शास्त्रदृष्टेन “சாஸ்திராப்பியாச
மென்ற
चक्षुषा கண்ணைக்கொண்டு
यत्र எந்தவிடத்தில்
ऐकमत्यं ஒற்றுமையை

उपागम्य அடைந்தது
निरता: ஆமோதிக்கிறார்களோ
तं அதை
उत्तमं உத்தம
मन्त्रं மந்திராலோசனையென
आहु: பெரியோர்கள் சொல்
லுகிறார்கள்.

बह्व्योऽपि मतयो भूत्वा मन्त्रिणामर्थनिर्णये । पुनर्यत्रैकतां प्राप्ताः स मन्त्रो मध्यमः स्मृतः ॥

अर्थनिर्णये “விஷயத்தை நிரணயி
ப்பதில்

पुनः முடிவில்
एकतां ஒற்றுமையை
प्राप्ताः அடைகின்றனவோ
सः அந்த
मन्त्रः ஆலோசனை
मध्यमः மத்திமமென
स्मृतः கொள்ளப்படுகிறது.

अन्योऽन्यं मतिमास्थाय यत्र संप्रतिभाष्यते । न चैकमत्ये श्रेयोऽस्ति मन्त्रः सोऽधम उच्यते॥

यल “எதில்
अन्योन्यं அவரவர்
मतिं அபிப்பிராயத்தை
आस्थाय பிடிவாதப்படுத்தி
संप्रतिभाष्यते வயவகரிக்கப்படுகிற
தோ,
ऐकम ये ஒற்றுமைவிஷயத்தில்

श्रेयः च ஒரு முடிவும்
अस्ति न இல்லையோ,
सः அந்த
मन्त्रः ஆலோசனை
अधमः அதமமென
उच्यते (பெரியோர்களால்)
சொல்லப்படுகிறது.

तस्मात्सुमन्त्रितं साधु भवन्तो मन्त्रिसत्तमाः । कार्यं संप्रतिपद्यन्तामेतत्कृत्यं मतं मम ॥

तस्मात् “ஆகையால்
सुमन्त्रितं நன்கு ஆலோசிக்கப்
பட்டது
साधु நன்மை பயக்குமா.
मन्त्रिसत्तमा: மந்திரிகளில் சிறந்த
भवन्तः நீங்கள்

कार्यं செய்யவேண்டிய காரி
யத்தை
संप्रतिपद्यन्तां ஒற்றுமையுடன் தீர்
மானியுங்கள்.
एतत् कृत्यं இவ்விதமான கார்யம்
मम எனக்கு
मतम् இஷ்டமானது.

वानराणां हि वीराणां सहस्रैः परिवारितः । राशोऽभ्येति पुरीं लङ्कामस्माकमुपरोधकः ॥

ராம: ஹி “ராமனும்
வானராणां வானர
வீராणां வீரர்களின்
சஹ்ஸை: பலரால்
பரிவாரித: சூழப்பட்டவனும்
அஸாகம் நமக்கு

उपरोधकः இடையூறுசெய்கிறவ
னும்
लङ्कां இலங்கை
पुरीं நகரநோக்கி
अभ्येति வந்துகொண்டிருக்கி
றான்.

तरिष्यति च सुव्यक्तं राघवः सागरं सुखम् । तरसा युक्तरूपेण सानुजः सवलानुगः ॥
समुद्रमुच्छोषयति वीर्येणान्यत्क्रोति वा ॥ १८ ॥

ராஹவ: “ராமன்
சானுஜ: தம்பியோடுகூடவும்
சைன்யங்கனோடும்
சவலானுஜ: { பரிவாரங்களோடும்
கூடவும்
சமுத்ரம் சமுத்திரத்தை
யுக்தரூபேண ஏற்றதான
தரசா வல்லமையால்

उच्छोषयति வற்றசெய்தாலுஞ்
वीर्येण சக்தியால் [செய்வான்.
अन्यत् वा வேறெதையேனும்
करोति செய்வான்.
सागरं च சமுத்திரத்தையும்
सुव्यक्तं நிச்சயமாய்
सुखं ஆயாசமின்றி
तरिष्यति கடந்தே தீருவான்.

खरो येन हतः संख्ये तस्य वीर्येण लक्ष्यते ॥ १९ ॥

येन “எவனால்
संख्ये போரில்
खर: கரன்
हत: கொல்லப்பட்டானே

तस्य அவனுடைய
वीर्येण சக்தியால்
लक्ष्यते { (என்னால் இது எல்லா
மும்) ஊக்கிப்படுகி
றது.

अस्मिन्नेवंगते कार्येऽविरुद्धे वानरैः सह । हितं पुरे च सैन्ये च सर्वं समन्वयतां मम ॥

வானரै: “வானரர்களோடு
சஹ கூட
அவிருद्धே விரோதத்திற்கு கார
ணமில்லாத
अस्मिन् இநத
कार्ये காரியம்
एवंगते இப்படிசமபவித்திருக்
கையில்

पुरे च நகர்விஷயத்திலும்
सैन्ये च சைன்யவிஷயத்திலும்
हितं ஹிதமானது
सर्वं எல்லாமும்
मम எனக்கு
समन्वयताम् நன்கு எடுத்துரைக்க
ப்பட்டும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14923

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 248

சதம: சரீ:—ஏழாவது ஸர்க்கம். ॥ ௭ ॥

ராசஸோகி:—ராசஸுஸர்க்களது வசனம்.

இதுக்தா ராசஸேந்ரேண ராசஸாஸ்தே மஹவலா: । ஁சு: ப்ராஜ்ரலய: சவ் ராவண் ராசஸேஸ்வரம் ॥

தே	அந்த	சவ்	எல்லோரும்
மஹவலா:	மகா பலவான்களான	ப்ராஜ்ரலய:	அரசர்ப்பிரபங்கம்
ராசஸா:	அரக்கர்கள்		பண்ணிக்கொண்டு
ராசஸேந்ரேண	ராசஸுஸமன்னனால்	ராசஸேஸ்வர்	அரக்கமன்னனாகிய
ஐதி	மேற்கண்டவாறு	ராவண்	ராவணனைப்பார்த்து
஁க்தா:	வினாவப்பட்டவர்க	஁சு:	பின்வருமாறு சொன்
	ளாய்		னார்கள் :

த்விஸ்பக்ஷமவிஜ்ஞாய நீதிவாஹ்யஸ்வபுத்ய: । அவிஜ்ஞாய ஸ்பக்ஷம் ச ராஜானம் ப்ரேதயந்தி ஹி ॥ ௨ ॥

நீதிவாஹ்ய:	“நீதிக்குப் புறம்போ	ஸ்பக்ஷம்	தன்பகஷத்தை
	னவர்களாகிய	அவிஜ்ஞாய ச	உள்ளபடி அறியாதும்
அபுத்ய:	அறிவினர்கள்	ராஜானம்	ஹி மன்னனை
த்விஸ்பக்ஷம்	சத்துருவினது	ப்ரேதயந்தி	கலக்குகின்றார்கள்
	பகஷத்தை	ஹி	அன்றோ.
அவிஜ்ஞாய து	உள்ளபடி அறியாதும்		

ராஜந்பரிஸக்ஷயத்ரீஷூலபட்ரிஸசங்குலம் । ஁மஹந்நோ வல் கஸாதிஷாட் பஜதே பவான் ॥ ௩ ॥

ராஜந்	“அரசே!	஁மஹந்	மிகத்திரண்டதுமான
ந:	நமக்கு	வல்	சேனையிருக்கிறது.
பரிஸக்ஷயத்ரீ-	பரிகாயுதம், வேல்கத்	கஸாத்	எககாரணத்தால்
ஷூலபட்ரிஸசங்குலம்)	தி, சூலம், பட்டவக்	பவான்	தேவரீர்
	கத்தி இவைகளை	விஷாட் பஜதே	மனசசேரர்வுக்கிடங்
	தரித்ததும்		கொடுக்கின்றீர்?

த்வயா ப்ரோகவதி ஁வா நிர்ஜிதா: பக்ஷா யுதி । கௌஸஸிஸ்வராவாஸி யக்ஷேஹ்மபிரா஁த: ॥

஁மஹக்ரதன் க்ருதா வஸ்யஸ்தே த்நத: க்ருத:

॥ ௪ ॥

ப்ரோகவதி	“போகவதி எனும்	யக்ஷ:	யக்ஷர்களால்
஁வா	சென்று [கருக்கு	அப்ராத:	சூழப்பட்டவனுமான
பக்ஷா:	பன்னகர்கள்	த்நத:	குபேரன்
யுதி	போரில்	஁மஹந்	பெரும்
த்வயா	தேவரீரால்	கதன்	போரை
நிர்ஜிதா:	வெல்லப்பட்டார்கள்.	க்ருதா	செய்து
கௌஸ-	கைலாஸமலையின் சிக	தே	தேவரீருக்கு
சிஸ்வராவாஸி)	ரத்தில் வசிப்பவனும்	வஸ்ய:	அடங்கிவைவனாக
஁ஹ்மி:	பல	க்ருத:	செய்யப்பட்டான்.

ச மஹேஸ்வரஸஹ்யேந ஶ்லா஘மானஸ்த்வயா விபோ । நிர்ஜித: சமரே ரோபாலோகபாலோ மஹாபல: ॥

மஹேஸ்வரஸஹ்யேந “மகேச்வரனது நட
பின் காரணத்தால்
மஹாயல: மகா பலவானெனவும்
லோகபால: லோகபாலனெனவும்
ஷ்லா஘மான: செருங்குற்றவன்.

விபோ பிரபுவே!
ச: (எவ்வின) அவனே
வ்யா தேவரீரால்
சமரே போரில்
ரோபாற் கோபத்தால்
நிர்ஜித: வெல்லப்பட்டான்.

விநிஹத்ய ச யக்ஷோபாந்விக்ஷே!ஶ்ய ச விஶூஹ ச । த்வயா கௌசஸிஷ்ராத்ரிமானமிதமாஹதம் ॥

யக்ஷோபாந் “யக்ஷத்தொழுகங்களை
விஶூஹ ச அடக்கியும்,
விக்ஷே!ஶ்ய ச நடுங்கச்செய்தும்
விநிஹத்ய ச புடைத்தும்
கௌசஸிஷ்ராத்ரி கைலாஸதிகரத்தி
னின்று

இத் இந்த
விமானம் (புஷ்பக) விமானம்
வ்யா தேவரீரால்
ஆஹநம் பறித்துக்கொண்டு
வரப்பட்டது.

மயேந தானவேந்ரேந த்வஶ்யாதுஸஹ்யமிச்சதா । துஹிதா தவ ஶார்யாதி ததா ராக்ஷஸபுஜ்ஜவ ॥ ௭ ॥

ராக்ஷஸபுஜ்ஜவ “ராக்ஷஸோத்தம!
த்வஶ்யாது உங்களிடத்திலுள்ள
ஸஹ்யம் நட்பை [பயத்தால்
இச்சதா விருமபிய
தானவேந்ரேந அசுரமன்னனாகிய

மயேந மயனால்
துஹிதா பெண்
தவ தேவரீருக்கு
ஶார்யாதி மனைவியாக
ததா கொடுக்கப்பட்டாள்.

தானவேந்ரோ மதுர்நாம விரயோதிஸ்க்தோ துராஸத: । விஶூஹ வ்ரமானித: கும்பினஸ்யா: சுஶாவஹ: ॥

துராஸத: “எவனாலும் வெல்ல
முடியாதவனும்
விரயோதிஸ்க்த: வீரயத்தால் செருக்
குற்றவனும்
கும்பினஸ்யா: கும்பிரசுக்கு
சுஶாவஹ: உலகவாழ்வுக்குக்கார
னாகிறானுமான

மது: மது
நாம என்ற
தானவேந்ர: அசுரமன்னன்
விஶூஹ அடக்கி
வ்ரம் அடிமைத்தனத்தில்
அனித: கொண்டுவரப்பட்டான்.

நிர்ஜிதாஸ்தே மஹாபாஹோ நாஸா ரஸாதலம் । வாஸுகிஸ்தக்ஷ: ஶக்ஷோ ஜயீ ச வ்ரமாஹதா: ॥

மஹாபாஹோ “மகாபாகுவே!
ரஸாதலம் பாதுகளிலோகத்திற்கு
ரஸாவ சென்று
தே அந்த
நாஸா: நாகர்கள்
நிர்ஜிதா: கொல்லப்பட்டார்கள்.

வாஸுகி: வாஸுகியும்,
தக்ஷ: தக்ஷனும்,
ஶக்ஷ: சங்கனும்,
ஜயீ ச ஜடெ என்பவனும்
வ்ரம் அடிமைத்தனத்தில்
ஆஹதா: கொண்டுவரப்பட்டார்
கள்.

शक्तितोमरमीनं च विनिकीर्णान्निशैवलम् । गजकच्छपसंवाधमश्वमण्डूकसंकुलम् ॥ २० ॥
 रुद्रादित्यमहाग्राहं मरुदसुमहोरगम् । रथाश्वगजतोयौघं पदातिपुलिनं महत् ॥ २१ ॥
 अनेन हि समासाद्य देवानां बलसागरम् । गृहीतो दैवतपतिर्लङ्कां चापि प्रवेशितः ॥ २२ ॥

शक्तितோமரமீனம் { “ரட்டி, தோமரங்களாக
 கிற மீன்களையுடைய
 தும்,
 வினிகீர்ணானிசைவல் { சேற்றிக்கிடக்கும் நரம்
 புகளாகிற பாசிகளையுடையதும்,
 गजकच्छपसंवाधं யானைகளாகிற ஆபை
 களால் நிறைந்ததும்,
 अश्वमण्डूकसंकुलं { குதிரைகளாகிற தவ
 ளைகளால் நிறைந்த
 தும்,
 रुद्रादित्य- } ருத்திரர்களுடும். ஆ
 महाग्राहं } தித்பர்களையும் பெ
 ரும் முதலைகளாக
 உடையதும்,
 मरुदसु- } மருத்துக்களும், வ
 महोरगं } ஸுக்களுமாகிய பெ
 ரும்பாம்புகளையுடை
 யதும்,

ரதங்கள், குதிரைகள்,
 யானைகளாகிற தீர்ப்
 பெருககுநையுடை
 யதும்
 पदाति- } படாதிகளாகிற மணற்
 पुलिनं च } குன்றுகளையுடைய
 துமான
 देवानां தேவர்களது
 महत् பெரும
 बलसागरं சேனாசமுத்திரத்தல்
 समासाद्य புகுந்து
 अनेन हि இவனுடையே
 दैवतपतिः தேவேந்திரன்
 गृहीतः சிறைப்படுத்தப்பட்ட
 டான்.
 अपि இதோடு
 लङ्कां च இலங்கைக்கும்
 प्रवेशितः கொண்டு வந்துசேர்க்க
 ப்பட்டான்.

पितामहिन्यांगाच्च मुक्तः शम्बरवृत्रहा । गतस्त्रिविष्टपं राजन्सर्वदेवनमस्कृतः ॥ २३ ॥

राजन् { “அரசே!
 शम्बरवृत्रहा { சம்பராசரனையும்
 விருத்திராசரனையும்
 கொன்றவனும்
 सर्वदेवनमस्कृतः { எல்லாதேவர்களாலும்
 நமஸ்கரிக்கப்பட்ட
 வனுமான அவன்

பிதாமஹினியோகாச் சிரம்மதேவரது ஆக்
 கணையாலதான்
 मुक्तः சிறைவிடுவிகப்பட்டு
 त्रिविष्टपं இரத்திரலோகம்
 गतः போய்ச்சேர்ந்தான்.

तमेव त्वं महाराज विसृजेन्द्रजितं सुतम्

महाराज { “மகராஜாவே!
 सुतं புதல்வனாகிய
 तं அந்த

यावद्वा नरसेनां तां सरामां नयति क्षयम्

यावत् { “தகூண்மே
 सरामां ராமனுள்ளிட்ட

॥ २४ ॥

हृदयजितं एव { ஹதிரஜித்தையே
 त्वं தேவரீர்
 विसृज { அனுப்புவிடுவாக.

॥ २५ ॥

तां { அந்த
 वानरसेनां வானரசனியத்தை
 क्षयं नयति ஒழித்துவிடுவான்.

राजनापदयुक्त्यभागता प्राकृताज्जनात् । हृदि नैव त्वया कार्या त्वं वधिष्यसि राघवम् ॥

राजन्	“அரசே!	आपत्	வினை,
प्राकृतात्	முடனான	त्वया	தேவரீரால்
जनात्	ஒருவனிடத்திலி	हृदि	மனதில்
	ருந்து	न कार्या	கொள்ளத்தக்கதன்று.
आगता	தேவரீருக்கு எட்டியி	त्वं एव	தேவரீர்தான்
इयं	இந்த [ருக்கிற	राघवं	ராமனை
अयुक्ता	எற்றதல்லாத	वधिष्यसि	கொல்லப்போகிறீர்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14949

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 274

अष्टमः सर्गः—எட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௮ ॥

प्रहस्तादिवचनम्—பிரஹஸ்தன் முதலியவரது வசனம்.

ततो नीलाम्बुदनिभः प्रहस्तो नाम राक्षसः । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं शूरः सेनापतिस्तदा॥

ततः	அதற்கப்பால்	प्रहस्तः	பிரஹஸ்தன்
तदा	அப்பொழுது	नाम	என்ற
नीलाम्बुदनिभः	நீலமேகத்தை நிகர்த் தவனும்	राक्षसः	அரக்கன்
		प्राञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு
शूरः	சூரனும்	वाक्यं	பின்வரும் வாக்யத்தை
सेनापतिः	சேனாதிபதியுமான	अब्रवीत्	சொன்னான் :

देवदानवगन्धर्वाः पिशाचपतंगोरगाः । न त्वां धर्षयितुं शक्ताः किं पुनर्वानरा रणे ॥ २ ॥

देवदानवगन्धर्वाः	“தேவர்கள், அசுரர்கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களும்	त्वां	தேவரீரை
पिशाचपतंगोरगाः	பிசாசர்களும், பதகர்களும், உரகர்களும்	धर्षयितुं	வெல்ல
रणे	போரில்	शक्ताः न	வல்லவர் அல்லர்.
		वानराः	வானரர்கள்
		किं	என்றால்
		पुनः	எம்மாத்திரம்?

सर्वे प्रमत्ता विश्वस्ता वञ्चिताः स्म हनूपता । न हि मे जीवतो गच्छेज्जीवन्स वनगोचरः ॥

सर्वे	“எல்லோரும்	वञ्चिताः स्म	ஏமாற்றப்பட்டுவிட்ட
विश्वस्ताः	{ (நமக்குத் திங்குசெய்யும் சத்ருக்கள் இல் லையென்ற) மனோதைரியமுடையவர்களாய்	मे	நான் [டார்கள்.
प्रमत्ताः	அஜாக்கிரதையுடன	जीवतः	உயிருடனிருக்கிற வ
	ருந்தவர்களாய்	वनगोचरः	வானரமாகும்[ரையில்
हनूपता	ஹனுமானால்	सः	அது
		जीवन्	உயிருடன்
		गच्छेत् हि न	திருமப்போகவே
			மாட்டாது.

सर्वा सागरपर्यन्तां सशैलवनकाननाम् । करोम्यवानरां भूमिमाज्ञापयतु मा भवान् ॥ ४ ॥

भवान्	“தேவரீர்,	சசுலவன- }	மலேகளையும் காடுகளே
मा	அடியேனே	கானநாं }	யும் சசுலேகளையும்
आज्ञापयतु	ஆக்ஞாபித்தருளும்.	भूमि सर्वा	உள்ளிட்டதுமான
सागरपर्यन्तां	சமுத்திரம்வரையிலு	अवानरां	பூமிமுழுவதையும்
	ள்ளதும்		வானரப்பூண்டற்ற
		करोमि	தாய்
			(இதே) செய்கிறேன்.

रक्षां चैव विधास्यामि वानराद्रजनीचर । नागमिष्यति ते दुःखं किञ्चिदात्मापराधजम् ॥

रजनीचर	“அரக்கரே!	आःमापराधजं	தேவரீர் செய்த பிழை
वानरात्	குரங்குகலிடத்தி		யால் உண்டாகிய
	னின்று	दुःखं	மனக்கவலையென்பது
रक्षां च	(யாதொரு) தீங்குவரா	ते	தேவரீருக்கு
	மையையும்	किञ्चित् एव	கொஞ்சமேனும்
विधास्यामि	நான் முடித்துவைக்க	आगमिष्यति न	சம்பவிக்கப்போவ
	ப்போகிறேன்.		தில்லை”.

अब्रवीत्तु सुसंकुद्धो दुर्मुखो नाम राक्षसः । इदं न क्षमणीयं हि सर्वेषां नः प्रर्षणम् ॥

दुसुखः	தூர்முகன்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழி
नाम	என்ற	इदं	“இந்த [ந்தான் :
राक्षसः	அரக்கன்	प्रर्षणं	தூர்மார்க்கம்
सुसंकुद्धः	மிகச் சினங்கொண்ட	नः	நமக்கு
	வனய்	सर्वेषां हि	எல்லோருக்குமே
तु	இவ்விஷயத்தில்	क्षमणीयं न	பொறுக்கத்தகாதது.

अयं परिभवो भूयः पुरस्यान्तःपुरस्य च । श्रीमतो राक्षसेन्द्रस्य वानरेण प्रर्षणम् ॥ ७ ॥

पुरस्य	“பட்டணத்தையும்,	राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கர்மன்னனுக்கு
अन्तःपुरस्य च	அந்தப்புரத்தையும்	भूयः	மிகக்
वानरेण प्रर्षणं	ஒரு குரங்கு தாக்கின	परिभवः	அவமரியாதையாகி
	து		றது
श्रीमतः	ஸ்ரீமாதாகிய	अयम्	இது.

अस्मिन्सुहृते ह्यैको निवर्तिष्यामि वानरान् । प्रविष्टान्सागरं भीमम्बरं वा रसातलम् ॥

अस्मिन् सुहृते	“இதேக்கூணத்திலே	प्रविष्टान्	புகுந்துக்கிடக்கின்ற
भीमं	பயங்கரமான	वानरान्	வானரர்களை
सागरं	சமுத்திரத்திலோ	एकः	ஒருவனாக
रसातलं	பாதாளலோகத்திலோ	हत्वा	கொன்றுவிட்டு
अम्बः वा	ஆகாயத்திலோ	निवर्तिष्यामि	திரும்பிவரப்போகி
			றேன்.”

ततोऽब्रवीत्सुकुण्डो वज्रदंष्ट्रो महाबलः । मृग्य परिघं घोरं मांसशोणितरूपितम् ॥ ९ ॥

ततः अतन्மேல்
महाबलः மகா பலம்பொருந்திய
वज्रदंष्ट्रः வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனென்
பவன்
सुकुण्डः மிகச் சினங்கொண்ட
வனகி

मांसशोणित- } மாம்சத்தாலும் ரத்த
रूपितं } த்தாலும் பற்றியிருந்த
घोरं பயங்கரமான
परिघं பரிகாயுதத்தை
मृग्य பற்றிக்கொண்டு
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தான் :

किं नो हनुमता कार्यं कृपणेन तपस्विना । रामे तिष्ठति दुर्धर्षे ससुग्रीवे सलक्ष्मणे ॥ १० ॥

रामे “ராமன்
ससुग्रीवे சுசுரீவனுடனும்,
सलक्ष्मणे லக்ஷ்மணனுடனும்,
दुर्धर्षे செருக்கு தலைக்கேறி
யவனாய்

तिष्ठति எதிர்த்துவந்திருக்
कृपणेन அற்பனும் [கையில்
तपस्विना அப்பாவியுமான
हनुमता ஹனுமானோடு
नः நமக்கு
किं कार्यम् ஆவது என்ன ?

अथ रामं ससुग्रीवं परिघेण सलक्ष्मणम् । आगमिष्यामि हत्वैको विक्षोभ्य हरिवाहिनीम् ॥

अथ “இப்பொழுதே
रामं ராமனை
ससुग्रीवं சுசுரீவனோடுகூடவும்
सलक्ष्मणं லக்ஷ்மணனோடு
கூடவும்

परिघेण பரிகாயுதத்தால்

एकः நான் ஒருவனாய்
हत्वा கொன்றுவிட்டு
हरिवाहिनीं வானரசைனியத்தை
विक्षोभ्य கலக்கமுறச்செய்து
आगमिष्यामि தரும்பிவரப்போகி
மேன்.

इदं ममापरं वाक्यं शृणु राजन्यदीच्छसि । उपायकुशलो ह्येव जयेच्छत्रूनतन्द्रितः ॥ १२ ॥

राजन् “அரசே!
मम எனது
अपरं மற்றொரு
वाक्यं விண்ணப்பமாகிற
इदं இதற்கு
इच्छसि இஷ்டப்படுகிறீர்
यदि என்றால்,

शृणु செவ்சாய்த்தருளும்.
उपायकुशलः உபாயங்களில் கிபுண
अतन्द्रितः हि ஜாக்கிரதையுடனிருக்
கிற ஒருவன்தான்
शत्रून् एव சத்ருக்களை எல்லோ
जयत् வெல்வான். [ரையுடே

कामरूपधराः शूराः सुभीमा भीमदर्शनाः । राक्षसानां सहस्राणि राक्षसाधिप निश्चिताः ॥

राक्षसाधिप “ராக்காஸமன்ன!
राक्षसानां அரக்கர்களுக்குள்
सहस्राणि பல
शूराः சூரர்கள்
सुभीमाः மிகக்கொடியவர்கள்
எனவும்

भीमदर्शनाः பயங்கரமான தோற்ற
முடையவர்களெனவும்
कामरूपधराः நினைத்த உருவம் எடுக்
கவல்லவர்களெனவும்
निश्चिताः தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட
ருக்கிரர்கள்.

काकुत्स्थमुपसंगम्य विभ्रतो मानुषं वपुः । सर्वे हसन्भ्रमा भूत्वा ब्रुवन्तु रघुसत्तमम् ॥१४॥

सर्वे “எல்லோரும்
मानुषं மானிட
वपुः உருவம்
विभ्रतः கொண்டவர்களாய்
रघुसत्तमं ரகுஸத்தமனென்ற

काकुत्स्थं ராமனை
उपसङ्गम्य அடைந்து
असंभ्रमा: हि பதறுதவர்களாகவே
भूत्वा இருந்துகொண்டு
ब्रुवन्तु பின்வருமாறு தெரிவி
க்கட்டும் :

प्रेषिता भरतेन स्म भ्रात्रा तव यथीयसा । स हि सेनां समुत्थाप्य क्षिप्रमेवोपयास्यति ॥

तव “தேவரீரது
भ्रात्रा தம்பியாகிய
भरतेन பரதனால்
प्रेषिता: स्म செந்தியுடன் அனுப்ப
ப்பட்டிருக்கிறோம்.”
हि அதனால்
स: एव அவனும்

यथीयसा தம்பியோடு (லக்சத்ம
ணனோடு)
सेनां சேனையை
समुत्थाप्य திரட்டிக்கொண்டு
क्षिप्रं விரைவில்
उपयास्यति அவ்விடம் தோக்கிப்
போவான்.

ततो वयमितस्तूर्णं शूलशक्तिगदाधराः । चापवाणासिहस्ताश्च त्वरितास्तत्र याम ह ॥१६॥

तल ह “அப்பொழுதே
इतः இவ்விடத்திலிருந்து
तूर्णं விரைவில்
ततः அவ்விடத்திற்கு
वयं நாம்
शूलशक्ति- } சூலம், சக்தி, கதை
गदाधरा: } இவைகளை தரித்த
வர்களாய்

चापवाणासि- } னில், பாணம், கத்தி
हस्ता: च } இவைகளை கையில்
त्वरिता: கொண்டவர்களாய்
याम ஊக்கமுடையவர்
களாய்
செல்வோம்.

आकाशे गणशः स्थित्वा हत्वा तां हरिवाहिनीम् । अस्त्रशस्त्रमहावृष्ट्या प्रापयाम यमक्षयम् ॥

आकाशे “ஆகாசத்தில்
गणशः கூட்டங் கூட்டமாக
स्थित्वा ஏன்றுகொண்டு
अस्त्रशस्त्रमहावृष्ट्या அஸ்திரசஸ்திரங்க
ளின் வர்ஷத்தால்

तां அந்த
हरिवाहिनीं வானரசேனையை
हत्वा கொன்று
यमक्षयं யமலோகத்திற்கு
प्रापयाम அனுப்புவோம்.

एवं चेदुपसर्पेतामनयं रामलक्ष्मणौ । अवश्यमपनीतेन जहतामेव जीवितम् ॥ १८ ॥

एवं चेत् “இப்படியாகில்
रामलक्ष्मणौ ராமனும் லக்ஷ்மண
अनयं சூதில் [னும்
उपसर्पेतां சிக்கிக்கொள்வார்கள்.

अपनीतेन एव சூழ்ச்சியினாலேயே
जीवितं உயிரை
’वश्यं அவசயம்
जहताम् விடட்டும்.”

कौम्भकर्णिस्ततो वीरो निकुम्भो नाम वीर्यवान् । अब्रवीत्परमक्रुद्धो रावणं लोकरावणम्॥

கௌம்கர்ணி: கும்பகர்ணனின் புதல்
வனும்
வீர்யவான் வீர்யசாலியுமான
நிகும: நிகும்பன்
நாம என்ற
வீர: சூரன்

பரமகூட: மிகச்சினங்கொண்ட
வனும்
லோகரவண் உலகைக் கதறச்செய்
யும்
ராவண் ராவணனைப்பார்த்து
த: அப்பொழுது
அவ்வீந் பின்வருமாறு மொழி
ந்தான்:

सर्वे भवन्तस्तिष्ठन्तु महाराजेन सङ्गताः । अहमेको हनिष्यामि राघवं सहलक्ष्मणम् ॥

सुग्रीवं च हनूमन्तं सर्वानेव च वानरान्

॥ २० ॥

भवन्त: நீங்கள்
சर्व எல்லோரும்
மஹாராஜரோடுகூடி-
திष्ठन्து இங்கேயே இருங்கள்
அஹ் நான்
एक: ஒருவனாகவே
सहलक्ष्मणं லக்ஷ்மணனோடுகூட

राघवं ராமனையும்
सुग्रीवं च சுக்ரீவனையும்
हनुमन्तं च ஹனுமானையும்
वानरान् வானரர்கள்
सर्वान् एव எல்லோரையும்
हनिष्यामि கொல்லப்போகி
றேன்."

ततो वज्रहनुर्नाम राक्षसः पर्वतोपमः । क्रुद्धः परिलिहन्वक्त्रं जिह्वया वाक्यमब्रवीत् ॥२१॥

तत: அதன்மேல்
पर्वतोपम: மலைக்கொப்பான
वज्रहनु: வஜ்ரஹனு
नाम என்ற
राक्षस: அரக்கன்
क्रुद्ध: சினங்கொண்டவனாகி

जिह्वया நாக்கினால்
वक्त्रं வாயை
परिलिहन् துழாவிக்கொண்டு
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழி
ந்தான்:

स्वैरं कुर्वन्तु कार्याणि भवन्तो विगतज्वराः । एकोऽहं भक्षयिष्यामि तान्सर्वान्हरियूथपान्॥

भवन्त: நீங்கள்
विगतज्वरा: கவலையொழிந்தவர்
களாய்
स्वैरं உங்களது இஷ்டம்
போல்
कार्याणि காரியங்களை
कुर्वन्तु செய்யுங்கள்.
अहं நான்

एक: ஒருவனாகவே
तान् அந்த
हरियूथपान् வானரத்தலைவர்க
ளையும்,
सर्वान् மற்றுமுள்ள எல்லோ
ரையும்
भक्षयिष्यामि புசித்துவிடப்போகி
றேன்.

स्वस्थाः क्रीडन्तु निश्चिन्ताः पिबन्तो मधुवारुणीम् ॥ २३ ॥

निश्चिन्ता: "கவலையற்றவர்களாய்
मधुवारुणीं மதுவெனும் சாரா

पिबन्त: குடித்துக்கொண்டு
स्वस्था: குறையற்றவர்களாய்
क्रीडन्तु பொழுதுபோக்குங்
கள்,

अहमेको वधिष्यामि सुग्रीवं सहलक्ष्मणम् । अङ्गदं च हनूमन्तं रामं च रणकुञ्जरम् ॥

अहं	“நான்	सुग्रीवं	சக்ரீவனையும்,
एकः	ஒருவனாகவே	हनूमन्तं	ஹனுமானையும்,
सहलक्ष्मणं	சகலக்ஷ்மணனாகுகூட	अङ्गदं च	அங்கதனையும்
रणकुञ्जरं	போர்வீரனாகிய	वधिष्यामि	கொல்லப்போகி
रामं च	ராமனையும்,		தேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 14973

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 298

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ௯ ॥

विभीषणोक्तिः—விபிஷணனது வசனம்.

ततो निकुम्भो रभसः सूर्यशत्रुर्महाबलः । सुप्तो यज्ञकोपश्च महापार्श्वमहोदरौ ॥ १ ॥

अग्निकेतुश्च दुर्धर्षो रश्मिकेतुश्च राक्षसः । इन्द्रजिच्च महातेजा बलवान्रावाणात्मजः ॥ २ ॥

प्रहस्तोऽथ विरूपाक्षो वज्रदंष्ट्रो महाबलः । धूम्राक्षश्चातिकायश्च दुर्मुखश्चैव राक्षसः ॥ ३ ॥

परिधान्यदृशिन्नाप्तासञ्छक्तिशूलपरश्वधान् ।

चापानि च सबाणानि खड्गाश्च विपुलाञ्छितान् ॥ ४ ॥

प्रगृह्य परமகூடா: சமூத்யத்ய ச ராक्षசா: । அஸுவந்நாவணं சரவே பரீதா இவ தைசா ॥ ௫ ॥

ततः	அதன்மேல்	इन्द्रजित् च	இந்திரஜித்தம்
निकुम्भः	நிகும்பனும்,	प्रहस्तः अथ	பிரகஸ்தனும்
रभसः	ரபஸனும்	विरूपाक्षः	விரூபாக்ஷனும்
महाबलः	மகா பலவானாகிய	वज्रदंष्ट्रः च	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனும்
सूर्यशत्रुः	சூர்யசத் துருவும்,	महाबलः	மகா பலவானாகிய
सुप्तः	சுப்தக் கன்னும்	धूम्राक्षः च	தூமராக்ஷனும்
यज्ञकोपः च	யக்ஞகோபனும்	अतिकायः च	அதிகாயனும்
मोपार्श्वमहोदरौ	மகாபார்ச்வனும்	दुर्मुखः	தூர்முகனென்ற
	மகோதரனும்	राक्षसः एव	அரக்கனும்
दुर्धर्षः	வெல்லற்கரிய	सर्वे	ஆகிய எல்லா
अग्निकेतुः च	அக்னிகேதுவும்	राक्षसाः च	அரக்கர்களும்
रश्मिकेतुः	ரச்மிகேதுவென்ற	परिधान्	பரிதாயுதங்களையும்
राक्षसः च	அரக்கனும்	पट्टिशान्	பட்டயக்கத்திகளையும்
महातेजाः	மகாபராக்கிரம	प्रासान्	முள்ளாயுதங்களையும்
	சாலியும்	शक्तिशूल-	வேல்களையும், குலங்
बलवान्	பலவானும்	परश्वधान् }	களையும், கோடாரி
रावणात्मजः	ராவணனது புதல்வ		களையும்
	னுமான	सबाणानि	• கணைகளுடன் கூடிய

चापानि च	விற்களையும்
विपुलान्	பெரிய
शितान्	கூரிய
खड्गान् च	கத்திகளையும்
प्रगृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
परमक्रुद्धाः	மிகச் சினங்கொண்ட
	வர்களாய்

समुत्पत्य	துள்ளிக்குதித்து
तेजसा	தேஜஸால்
प्रदीप्ताः इव	ஜவலிக்கின்றவர்கள்
	ளாய்
रावणं	ராவணனைப்பார்த்து
अब्रुवन्	பினவருமாறுசொன்
	னார்கள் :

अद्य रामं वधिष्यामः सुग्रीवं च सलक्ष्मणम् ।

अद्य	“இதோ
रामं	ராமனையும்
सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனோடு
सुग्रीवं च	சுக்ரீவனையும் [கூடவே
येन	எவனால்
लङ्का	இலங்கைநகர்

कृपणं च हनूमन्तं लङ्का येन प्रधर्षिता ॥

प्रधर्षिता	துன்புறத்தப்பட்ட
	தோ அநத
कृपणं	அற்பமான
हनुमन्तं च	ஹனுமானையும்
वधिष्यामः	நாங்கள் கொல்லப்
	போகிறோம்.”

तानृहीतायुधान्सर्वान्वारयित्वा विभीषणः । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं पुनः प्रत्युपवेश्य तान्॥

विभीषणः	வியிஷணர்
तान्	அந்த
गृहीतायुधान्	கையில் ஆயுதங்களை
	தரித்திருந்த
सर्वान्	எல்லோரையும்
वारयित्वा	மறுத்து,

तान्	அவர்களை
प्रत्युपवेश्य पुनः	உட்காரவும்செய்து
प्राञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு
वाक्यं	அபிப்ராயத்தை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு
	வெளியிட்டார் :

अप्युपायैस्त्रिभिस्तात योऽर्थः प्राप्तुं न शक्यते ।

तात	“அண்ணா!
यः	எந்த
अर्थः	காரியசுத்தி
विभिः	மூன்று
उपायैः अपि	(சாம், தான் பேதமெ
	ன்ற) உபாயங்களாலே
प्राप्तुं	பெற
शक्यते न	முடியாதிருக்கிறதோ

तस्य विक्रमकालांस्तान्युक्तानाहुर्मनीषिणः॥

तस्य अपि	அதற்குத்தான்
तान्	அந்த
विक्रमकालान्	தண்டனை விதிகளை
युक्तान्	உபயோகப்படுத்தப்
	படுகின்றவைகளாய்
मनीषिणः	பெரியோர்கள்
आहुः	சொல்லியிருக்கிறார்
	கள் .

प्रमत्तेष्वभियुक्तेषु दैवेन प्रहतेषु च । विक्रमास्तात सिद्ध्यन्ति परीक्ष्य विधिना कृताः ॥

तात	“அண்ணா,
प्रमत्तेषु	அஜாக்கிரதையுடன்
	இருப்பவர்கள் இடத்
दैवेन	தெய்வத்தால் [திலும்
प्रहतेषु	கைவிடப்பட்ட
	ஜாக்கிரதையுடனிருப்
अभियुक्तेषु च	பவர்களிடத்திலுந
	கான்

विधिना	விதியைக்கொண்டு
परीक्ष्य	ஆராய்ச்சிசெய்து
कृताः	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
विक्रमाः	தண்டனைகள்
सिद्ध्यन्ति	சித்திக்கின்றன.

अप्रमत्तं कथं तं तु विजिगीषुं बले स्थितम् । जितरोषं दुराधर्षं प्रधर्षयितुमिच्छथ ॥१०॥

அப்ரமத் “வெகு ஐக்கிரகை
யுடனிருப்பவரும்
விஜிगीषு ஐயம்பெறும் போர்
வீரரும்
பலே स्थितं தெய்வபலம் பெற்ற
வரும்

जितरोषं கோபத்தை வென்ற
வரும்
दुराधर्षं அணுகமுடியாதவரு
த் து அவரையும் [மான
प्रधर्षयितुं எதிர்க்க
कथं எங்ஙனம்
इच्छथ நினைக்கின்றீர்கள் ?

समुद्रं लङ्घयित्वा तु घोरं नदनदीपतिम् । कृतं हनुमता कर्म दुष्करं तर्कयेत वा ॥११॥

नदनदीपतिं “நதங்களுக்கும் நதிக
ளுக்கும் புகலிடமா
घोरं பயங்கரமான [கிய
समुद्रं तु சமுத்திரத்தையும்
लङ्घयित्वा ஒரே தாண்டாய்த்
தாண்டி

हनुमता ஹனுமாரால்
कृतं செய்யப்பட்ட
दुष्करं மற்றெவராலும் செய்
யமுடியாத
कर्म वा காரியத்தையாவது
तर्कयेत நினைத்துப்பாருங்கள்.

बलान्यपरिमेयानि वीर्याणि च निशाचराः ।

निशाचराः “அரக்கர்களே !
परेषां சத்துருக்களுடைய
बलानि சைனியங்களும்
वीर्याणि च பெருமைகளும்
अपरिमेयानि கண்டறியமுடியாத
வைகள்.

परेषां सहसाऽवज्ञा न कर्तव्या कथंचन ॥

कथञ्चन எப்படியும்
सहसा அவசரப்பட்டு
अवज्ञा அலகூதியம்
कर्तव्या न செய்யத்தக்கதன்று.

किं च राक्षसराजस्य रामेणापकृतं पुरा । आजहार जनस्थानाद्यस्य भार्या यशस्विनः ॥

यशस्विनः “மகாபுகழ்படைத்த
यस्य எவருடைய
भार्या தர்மபத்னியை
जनस्थानात् ஜனஸ்தானத்திலி
ருந்து

रामेण ஸ்ரீராமரால்
राक्षसराजस्य ராக்ஷஸமன்னருக்கு
पुरा அதற்குமுந்தி
अपकृतं च செய்யப்பட்ட குற்றந்
தான்

आजहार திருடிவந்தாரோ, அந்த

किम् யாது ?

खरो यद्यतिवृत्तस्तु रामेण निहतो रणे । अवश्यं प्राणिनां प्राणा रक्षितव्या यथाबलम् ॥

खरः “கரன்
अतिवृत्तः வரம்புகடந்து அக்கிர
மத்திற்கு வந்தவனாய்
यदि तु இருக்கையிலேதான்
रणे போரில்
रामेण ஸ்ரீராமரால்
निहतः கொல்லப்பட்டான்.

प्राणिनां பிராணிகளின்
प्राणा: ப்ராணங்கள்
यथाबलं தம்மால் கூடியமட்டும்
अवश्यं அவசியமாய்
रक्षितव्या ரக்ஷித்துக்கொள்ளத்
தக்கனவே.

अयशस्यमनायुष्ं परदाराभिर्शनम् । अर्थक्षयकरं घोरं पापस्य च पुनर्भवम् ॥ १५ ॥

परदाराभिर्शनं	{ “பிறர்மனைவியை கண் ணெடுத்துத் தும் பார்ப்பு தென்பது	घोरं	எதையும் ஒழிக்கும் கொடிய விஷம்.
अयशस्यं	புகழுக்குக்கேடானது;	पुनः	மேலும்
अनायुष्यं	ஆயுளைக் குறைப்பது;	पापस्य च	பாபமெல்லாவற்றிற் கும்
अर्थक्षयकरं	புருஷார் த்தங்களை ஒழிப்பது;	भवम्	கைகொடுத்து வளர்ப்பது.

एतन्निमित्तं वैदेह्या भयं नः सुमहद्भवेत् । आहता सा परित्याज्या कलहार्थं कृतेन किम् ॥

एतन्निमित्तं	“மேற்கண்ட காரணங் களால்	आहता	அபகரித்துக்கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும்
वैदेह्याः	விதேகமன்னரின்	सा	அவள்
नः	நமக்கு [புகல்வியால்	परित्याज्या	திருப்பிச்சமர்ப்பிக்கப் படவேண்டியவள்.
सुमहत्	கொஞ்சமும் சகிக்க முடியாததாகிய	कलहार्थं	கலகத்தையுண்டுபண் னுவதற்கான
भयं	விபத்து	कृतेन किम्	செய்கையால் என்ன ஆகும்?
भवेत्	விளைந்தேதீரும்.		

न नः क्षमं वीर्यवता तेन धर्मानुवर्तिना । वैरं निरर्थकं कर्तुं दीयतामस्य मैथिली ॥ १७ ॥

धर्मानुवर्तिना	{ தர்மத்தை எள்ளள வும் வழுவாதுபற்றி நடப்பவரும்	वैरं	துவேஷத்தை
वीर्यवता	சிறந்த ஆற்றல் கொ ண்டவருமான	कर्तुं	பாராட்டுவது
तेन	அவரோடு	नः	நமக்கு
निरर्थकं	நம்மால் நிர்வகிக்க இயலாத	क्षमं न	ஏற்றதன்று.
		मैथिली	மைதிலியார்
		अस्य	இவருக்கு
		दीयताम्	சமர்ப்பித்துவிடப்ப ட்டும்.

यावन्न सगजां साध्वां बहुरत्नसमाकुलाम् । पुरीं दारयते बाणैर्दीयतामस्य मैथिली ॥१८॥

सगजां	“யானைகள் நிறைந்த தும்	पुरीं	நகரை
साध्वां	குதிரைகள் நிறைந்த தும்	बाणैः	பாணங்களால்
बहुरत्न- समाकुलां }	ஏராளமான ரத்னங்க ளால் நிறைந்து விள ங்குகிற துமான	दारयते न यावत्	சிதற அடிக்காமுன் னமேயே
		मैथिली	மைதிலியார்
		अस्य	இவருக்கு
		दीयताम्	சமர்ப்பித்துவிடப்ப ட்டும்.

यावत्सुयोरा महती दुर्धर्षा हरिवाहिनी । नावस्कन्दति नो लङ्कां तावत्सीता प्रदीयताम् ॥

सुयोरा	“ மிகக் பயங்கரமான தும்	लङ्कां	இலங்கையை
दुर्धर्षा	வெல்லமுடியாதது மான	भवस्कन्दति यावत् तावत् न }	தகைவதற்கு முற்று கையிடுமுன்ன மேயே
महती	பெரும்	सीता	சீதாதேவியார்
हरिवाहिनी	வானரசேனை	प्रदीयताम्	சமர்ப்பித்துவிடப்படும்.
नः	நமது		

विनश्येद्धि पुरी लङ्का शूराः सर्वे च राक्षसाः । रामस्य दयिता पत्नी स्वयं न यदि दीयते ॥

रामस्य	“ ஸ்ரீராமருடைய	पुरी	நகர்
दयिता	பிரீதிக்குப் பாத்திர	विनश्येत्	நாசமாய்விடும்.
पत्नी	மனைவியார் [மாகிய	शूराः	சூரர்களாகிய
स्वयं	தேவரீராலேயே திரு வுளமுவந்து	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
दीयते यदि न	திருப்பிச் சமர்ப்பிக்க ப்படவில்லையென்றால்	सर्वे	எல்லோரும்
लङ्का	இலங்கை	च	அப்படியே (நாசமடை வார்கள்.)
		हि	இது திண்ணம்.

प्रसादये त्वां बन्धुत्वात्कुरुष्व वचनं मम । हितं तथ्यं त्वहं ब्रूमि दीयतामस्य मैथिली ॥

बन्धुवात्	“(அண்ணனெனும்) அன்பினால்	अहं	அடியேன்
त्वां	தேவரீரை	हितं	நன்மையையும்
प्रसादये	மனமிசைந்தருள மன் ருடுகின்றேன்.	तथ्यं तु	உண்மையையுமே
मम	அடியேனது	ब्रूमि	விண்ணப்பிக்கின் றேன்.
वचनं	விண்ணப்பத்தை	मैथिली	மைதிலியார்
कुरुष्व	அங்குகரித்தருள்வீ ராக.	अस्य	இவருக்கு
		दीयताम्	திருப்பிச் சமர்ப்பித்து விடப்படட்டும்.

पुरा शरत्सूर्यमराचिसन्निभान्नवाग्रपुङ्खान्सुहृद्वाङ्मपात्यजः ।

सृजत्यमोघान्विशिखान्वधाय ते प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ॥ २२ ॥

शरत्सूर्य- मरीचिसन्निभान् }	“ சரத் சூரலக்கதிரவன் கதிர்களை நிகர்த்த வைகளுள்	विशिखान्	பாணங்களை
		ते वधाय	உம்மை நீறுக்க
नवाग्रपुङ्खान्	தீட்டிய முனைக்கூர் களையுடையவைகளும்	नृपारमजः	கோமானின் திருமக னார்
सुहृद्वाङ्	மிக உறுதியானவை களும்	सृजति पुरा	பொழியும் முன்னர்
मौघान्	பெயர்க்காதவைகளு மான	मैथिली	மைதிலியார்
		दाशरथाय	ஸ்ரீராமருக்கு
		प्रदीयताम्	திருப்பிச்சமர்ப்பித்து விடப்படட்டும்

त्यजाशु कोपं सुखधर्मनाशनं भजस्व धर्मं रतिकीर्तिवर्धनम् ।

प्रसीद जीवेम सपुत्रवान्धवा: प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली

॥ २३ ॥

सुखधर्मनाशनं “நலத்தையும் நன்னெ
றியையும் நலிவுபடு
कोपं சினத்தை [த்தும்
आशु இக்கணமே
त्यज களைந்துவிடும்.
रतिकीर्तिवर्धनं { மனச்சாந்தியையும்
புகழையும் வளர்க்
கின்றதாகிய
धर्मं அறநெறியை
भजस्व அனுஷ்டித்தருளும்.

प्रसीद எல்லோரையும் அனுக
கரகித்தருளும்.
सपुत्रवान्धवा: மக்களுடனும் சுற்றத்
தாருடனும்
जीवेम நாம் உயிர்வாழ்வோ
மாக.
मैथिली மைதிலியார்
दाशरथाय ஸ்ரீராமருக்கு
प्रदीयताम् திருப்பிச்சமர்ப்பித்து
விடப்பட்டும்.”

विभीषणवच: श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वर: । विसर्जयित्वा तान्सर्वान्प्रविवेश स्वकं गृहम् ॥

राक्षसेश्वर: ராக்ஷஸமன்னனாகிய
रावण: ராவணன்
विभीषणवच: விபிஷணரது சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டுவிட்டு
तान् அந்த
सर्वान् எல்லோரையும்

विसर्जयित्वा விடைகொடுத்தனுப்பி
விட்டு
स्वकं தனது
गृहं மாளிகைக்கு
प्रविवेश திரும்பிப்போய்ச்
சேர்ந்தான்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे नवमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 14997

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 322

दशमः सर्गः—பத்தாவது ஸர்க்கம். ॥ १० ॥

विभीषणहितोपदेशः—விபிஷணனது ஹிதோபதேசம்.

ततः प्रत्युषसि प्राप्ते प्राप्तधर्मार्थनिश्चयः । राक्षसाधिपतेर्वेश्म भीमकर्मा विभीषणः ॥ १ ॥
शैलाग्रचयसंकाशं शैलशृङ्गमिवोन्नतम् । सुविभक्तमहाकक्ष्यं महाजनपरिग्रहम् ॥ २ ॥
मतिमद्भिर्महामात्रैरनुरक्तैरधिष्ठितम् । राक्षसैश्चाप्तपर्याप्तैः सर्वतः परिरक्षितम् ॥ ३ ॥
मत्तमातङ्गनिश्वासैर्व्याकुलिकृतमारुतम् । शङ्खघोषमहाघोषं तूर्यनादानुनादितम् ॥ ४ ॥
प्रमदाजनसंवाधं प्रजल्पितमहापथम् । तप्तकाञ्चननिर्यूहं भूषणोत्तमभूषितम् ॥ ५ ॥
गन्धर्वाणामिवावासमालयं मरुतामिव । रत्नसंचयसंवाधं भवनं भोगिनामिव ॥ ६ ॥
तं महान्नमिवादित्यस्तेजोविस्तृतरश्मिवान् । अग्रजस्यालयं वीरः प्रविवेश महाद्युतिः ॥ ७ ॥

தத: அகன்மேல்
 ப்ருபசி ப்ரஸே மறுநாள் சூரியோதய
 மானதும்,
 ப்ரஸதமர்ய- } தர்மம், அர்த்தம் இ
 நிஸ்வய: } வைகளில் நிச்சித
 புத்தியை அடைந்த
 வரும்,
 பீமகமாம் எவரும் செய்யாத
 செயலுடையவரும்,
 மஹயுதி: மகா தேஜஸ்வியும்,
 வீர: (தர்ம)வீரருமாகிய
 விபீஷண: விபீஷணர்
 ராக்ஷஸாபிபதே: ராக்ஷஸமன்னனாகிய
 அப்ரஜஸ்ய தமயனது
 ஆலயம் இருப்பிடமானதும்
 சௌப்ரதய- } மலேயின் பல சிகரங்க
 சதுர்யாஸ- } னை நிகர்த்ததும்,
 சௌப்ய- } மலேச்சிகரத்தை
 இவ நிகர்த்து
 உபநதம் உயர்ந்திருக்கிறதும்,
 சுவிபக்த- } நன்றாக வகுத்துக்கட்
 மஹாகயம் } டப்பட்ட பெரும் க
 ட்டுகளையுடையதும்,
 மஹாஜனபரிஸ்ரஹ் பெரியோர்களால் நாடி
 வரப்பட்டதும்,
 மதிமஹி: புத்தியுற்றிருந்தவர்க
 ளும்
 அநுரகை: துரோகம் நினைந்த
 வர்களுமான
 மஹாமாந்ர: பிரதானபந்திரிகளால்
 அபிஷிதம் விளக்கப்பெற்றதும்,
 { நம்பிக்கையானவர்க
 { ளும் சாமர்த்திய
 { சாலிகளுமான
 ராக்ஷசை: வ அரக்கர்களாலும்
 சவீத: நாற்புறத்திலும்
 பரிர்ஸிதம் நன்கு பாதுகாக்கப்
 பட்டதும்,
 மதமாதஹ- } கொழுத்த யானை
 நிஸ்யசை: } ளின் பெருமூச்சுக்
 ளோடு

வ்யாகுலிக்ருதமார்தம் கலந்து வரும்
 காற்றையுடையதும்,
 ஶக்ஷயோ- } சங்குகோஷங்களாலு
 மஹாபா- } ண்டாகிய பெரும்
 முழக்கத்தையுடைய
 தும்,
 தூர்யவா த்யங்களின்
 ஒலிகளால் ப்ரதித்வ
 னி ஒலிக்கப்பெற்ற
 தும்,
 ப்ரமதாஜன- } களிப்புற்ற பெண்டிர்
 சம்பா- } களால் நிரம்பப்பெ
 ற்றதும்,
 ப்ரஹித- } ஜனங்களால் கலகல
 மஹாபயம் } வென்று பேசப்பெ
 ற்ற ராஜவீதிகளையு
 டையதும்,
 தஸகாஷன- } பத்தரைமாற்றுத்தங்
 நியூஹ் } கத்தால் செய்யப்பட்ட
 கதவுகளையுடையதும்
 சிறந்த அணிகளால்
 ஆலங்கரிக்கப்பெற்ற
 கந்தர்வர்களின் [தும்,
 மாளிகையை நிகர்த்த
 தேவதைகளின் [தும்,
 ஆலயத்தை நிகர்த்த
 தும்,
 மோகினாம் சர்ப்பராஜர்களின்
 ரத்னக்ருவியல்களால்
 இழைக்கப்பெற்ற
 மாளிகையை நிகர்த்த
 அந்த [துமாகிய
 மாளிகையினுள்,
 லேயாஸ்ய- } லேயால் எங்கும் பர
 வும் கிரணங்களையு
 சூரியபகவான் [டைய
 பெரும் மேகத்தினுள்
 எவ்வண்ணமே,
 அவ்வண்ணமே
 ப்ருத்தார்.

புण्याந்புण्याஹோஸாங்க வேதவித்ஸிதாஹதாந் । ஸுத்ராஹ் சுமஹாதேஜா ஸ்ரூதாவிஜயஸ்ச்ரீதாந் ॥ ௮ ॥

சுமஹாதேஜா: மகாதேஜஸ்வியாகும
அவர்
வேதவித்ஸி: வேதவித்ஸுக்களால்
ஸ்ரூதா: தமையனது
விஜயஸ்ச்ரீதாந் ஜயத்தை உத்தேசித்து

உதாஹதாந் ஜபிக்கப்பட்ட
புण्याந் பரிசுத்தமான
புण्याஹோஸாந் புணியாஹுகோஷம்
களையும்
ஸ்ரூதாஹ் கேட்டார்.

பூஜிதாந் தாபிதாந் சர்பிபி: சுமநோஸ்தை: । மந்நவேதவிதோ விபாந் தாந் சுமஹாஹ்: ॥ ௯ ॥

மந்நவேதவித: { மந்திரங்களிலும் வேத
ங்களிலும் திருணர்க
ளாகிய
பூஜிதாந் கொண்டாடப்பட்ட
விபாந் { வேதபாராயணம் செ
ய்துகொண்டிருந்த
அரக்கர்களை

தாபிதாந் தாயிர் நிறைந்த
சுமநோஸ்தை: பரத்திரங்களுளும்
சர்பிபி: நெய்களுளும்
சுமநோஸ்தை: ச புஷ்பாஸ்தைகளோ
டும்
சுமஹாஹ்: மகாபலவானான அவர்
தாந் கண்டார்.

ச பூஜயமானோ ரக்ஷோபிதீப்யமான: ச்வேதேஜஸா । அஸநஸ்த் மஹாஹ்வேந் தந் தாநுஜம் ॥

ச்வேதேஜஸா தனது ஒளியால்
தீப்யமான: விளங்குகிறவரும்
ரக்ஷோபி: அரக்கர்களால்
பூஜயமான: கொண்டாடப்பட்
டவரும்
மஹாஹ்வேந் மகாபாகுவுமான

அஸநஸ்த் அவர்
அஸநஸ்த் ஆஸனத்தில்
தந் தாநுஜம் வீற்றிருந்த
குபேரன் தம்பியை
(ராவணனை)
வேஷித்தார்.

ச ராஜதூஷிஸ்பந்மாஸந் ஹேமபூஷிதம் । ஜகாம் சமூதாசார் ப்ரயுஜ்யாசார் கோவித: ॥ ௧௦ ॥

ராஜதூஷிஸ்பந்மாஸந் மரியாதைகளில் நிகு
ணராகிய
ச: அவர்
சமூதாசார் மரியாதாநுஷ்டானத்
தை
ப்ரயுஜ்ய செய்துவிட்டு

ராஜதூஷி- } மன்னனது கண்ணா
ஸ்பந் } டையால் சமர்ப்பிக்க
ப்பட்டதும்
ஹேமபூஷித் பொன்னுலலங்காரிக்க
ப்பட்டதுமான
அஸந் ஆஸனத்தை
ஜகாம் அடைந்தார்.

ச ராவணம் மஹாத்மான் விஜநே மந்நிஸந்நிதௌ । உவாச ஹிதமத்யர்த்த வசந் ஹேதுநிஸ்திதம் ॥ ௧௧ ॥

ப்ரஸாத் ஸ்ரூதாந் ஜ்யேஷ்ட் சான்வெனோபஸ்திதக்ரம: । தேசகாலார்த்தஸ்வாதி தூஷலோகபராஹ்: ॥ ௧௨ ॥

தேசகாலார்த்த- } இடம், காலம், பிரயோ
ஸ்வாதி } ஜனம இவைகளுக்கு
தக்கபடி உரைப்ப
வரும்

தூஷலோக- } உலகசம்பிரதாய அனு
பராஹ்: } ஷ்டானங்களை நன்க
றிந்தவருமான
ச: அவர்

उपस्थितक्रमः	வந்தனாதிமரியாகை களைச்செய்தவராகி
ज्येष्ठं आतरं	தமயனும
महात्मानं	மகா ஆற்றலுடையவ னுமான
रावणं	ராவணனை
सान्त्वेन	நல்வார்த்தையால்
प्रसाद्य	உள்ளங்குரிரச் செய்து
मन्त्रिसंनिधौ	மந்திரிமார்கள் முன் னிலையில்

विजने	சாதாரணஜனமில்லா தபொழுது
हेतुनिश्चितम्	(நன்றோக்கால்) நிச்ச யிக்கப்பட்டதும்
अत्यर्थं	அளவில்லாது
हितं	நன்மை பயக்குகிறது மாகிறது
वचनं	ஒரு மொழியை
उवाच	பின்வருமாறு சொன்னார் :

यदाप्रभृति वैदेही संप्राप्तेह परन्तप । तदाप्रभृति दृश्यन्ते निमित्तान्यशुभानि नः ॥ १४ ॥

परंतप	“சத்ருஸம்ஹாரக !
वैदेही	வைதேகியார்
इह	இவ்விடத்தில்
यदाप्रभृति	எப்பொழுது
संप्राप्ता	வந்து நுழைந்தாரோ

तदाप्रभृति	அதுமுதல்
नः	நமக்கு
अशुभानि	திங்கையறிவிக்கும்
निमित्तानि	அபரஞானங்கள்
दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.

सस्फुलिङ्गः सधूमार्चिः सधूमकलुषोदयः । मन्त्रसंधुक्षितोऽप्यग्निं सम्यगभिवर्धते ॥१५॥

अग्निः	“ஓமாக்கனியானது
मन्त्रसंधुक्षितः	மந்திரங்களால் வளர்க் கப்பட்டதாய்
अपि	இருக்கையிலும்
सस्फुलिङ्गः	தீப்பொரிகளோடு கூடியதாயும்

सधूमार्चिः	{ புகையோடுகூடிய ஜ்வா லைகளையுடையதுமா யும்
सधूमकलुषोदयः	புகையோடு மங்கலாய் வெளிவருகிறதுமாய்
सम्यक्	நன்றாக
अभिवर्धते न	வளர்கிறதில்லை.

अग्निष्टेष्वाग्निशालासु तथा ब्रह्मस्थलीषु च । सरीसृपाणि दृश्यन्ते हव्येषु च पिपीलिकाः ॥

अग्निष्टेषु	“அக்னிகளை உபாஸி க்கும்
अग्निशालासु	யாகசரலைகளிலும்
ब्रह्मस्थलीषु च	வேதாத்தியயனம் ப ண்ணுமிடங்களிலும்

सरीसृपाणि	பாம்புகளும்
तथा	அவ்வண்ணமே
हव्येषु	ஹவ்யங்களில்
पिपीलिकाः च	எறும்புகளும்
दृश्यन्ते	தென்படுகின்றன.

गवां पयांसि स्कन्नानि विमदा वीरकुञ्जराः । दीनमन्वाः प्रहेषन्ते न च ग्रासाभिनन्दिनः॥

गवां	“பசுக்களின்
पयांसि	பால்
स्कन्नानि	வற்றிப்போய்விட்டது.
वीरकुञ्जराः	வீரயானைகள்
विमदाः	மதமடங்கிக்கிடக்கின் றன.

अन्वाः च	குதிரைகளும்
ग्रासाभिनन्दिनः न	உணவைத்தீண்டாத வைகளாய்
दीनं	எளிமையாக
प्रहेषन्ते	களைக்கின்றன.

खरोष्ट्राश्वतरा राजन्भिन्नरोमाः स्रवन्ति नः । न स्वभावेऽवतिष्ठन्ते विधानैरपि चिन्तिताः॥

राजन्	“அரசே!	स्रवन्ति	கண்ணீர் வடிக்கின்
नः	நமது		றன.
खरोष्ट्राश्वतराः	{ கோவேறுகழுதைகள் ஒட்டகங்கள் அச்வ தரங்கள்	विधानैः	சிகிதனைகளால்
भिन्नरोमाः	மயிர் உதிர்த்தவைக ளாய்	चिन्तिताः अपि	கவனிக்கப்பட்டவை களாக ஆயினும்
		स्वभावे	பூர்வஸ்தியில்
		अवतिष्ठन्ते न	வராமலிருக்கின்றன.

वायसाः सङ्घशः क्रूरा व्याहरन्ति समन्ततः । समवेताश्च दृश्यन्ते विमानाग्रेषु संघशः ॥

वायसाः	“காக்கைகள்	संघशः	கூட்டங்கூட்டமாக
सङ्घशः	கூட்டங்கூட்டமாக	समवेताः	ஒன்றுகூடி
समन्ततः	எங்கும்	विमानाग्रेषु	விமானங்களின் உச்சி களில்
व्याहरन्ति	கத்துகின்றன.		
क्रूराः च	வல்லூறுகளும்	दृश्यन्ते	தென்படுகின்றன.

गृध्राश्च परिलीयन्ते पुरीमुपरि पिण्डिताः । उपपन्नाश्च सन्ध्ये द्वे व्याहरन्त्यशिवं शिवाः ॥

गृध्राः च	“கழுக்குகளும்	द्वे सन्ध्ये	காலையிலும் மாலையி லும்
पिण्डिताः	ஒன்றுகூடி		
पुरीं उपरि	நகரின்மீது	उपपन्नाः	அருகில் வந்தவை
परिलीयन्ते	வட்டமிடுகின்றன.	अशिवं	அமங்கலமாக [களாய்
शिवाः च	நகிகளும்	व्याहरन्ति	ஊளையிடுகின்றன.

क्रव्यादानां मृगाणां च पुरद्वारेषु सङ्घशः । श्रूयन्ते विपुला घोषाः सविस्फूर्जथुनिःस्वनाः॥

पुरद्वारेषु	“நகர்வாயிலங்களில்	घोषाः च	கோஷங்களும்
सङ्घशः	கூட்டங்கூட்டமான	सविस्फूर्जथु-	மனவேதனைகளால்
क्रव्यादानां	மாம்சங்களைப் புகிக்	निस्वनाः	மெதுவான கர்ஜனை களோடுகூடியவை களாய்
मृगाणां	விலங்குகளின் [கும்		
विपुलाः	பெரும்	श्रूयन्ते	கேட்கப்படுகின்றன.

तदेवं प्रस्तुते कार्ये प्रायश्चित्तिमिदं क्षमम् । रोचते यदि वैदेही राघवाय प्रदीयताम् ॥२२॥

तत्	“ஆகையால்	प्रायश्चित्तं	பரிகாசமாக
एवं	இவ்வாறு	रोचते यदि	தேவரீருக்குத் தோன்
प्रस्तुते	நடைபெற்ற	वैदेही	வைதேகியார்[றுமாகில்
कार्ये	காரியத்தில்த்	राघवाय	ஸ்ரீராமருக்கு
इदं	இது	प्रदीयताम्	(திருப்பிச்ச)சமர்ப்பித் துவிடப்படட்டும்.
क्षमं	ஏற்ற		

इदं च यदि वा मोहाल्लोभाद्वा व्याहृतं मया । तत्रापि च महाराज न दोषं कर्तुमर्हसि ॥

மகாராஜ	“மகாராஜே!	யदि वा	அல்லது
तल अपि	(அங்கே என்னுடும்)	लोभात्	பேராசையாலோ
	அங்கேயும்	व्याहृतं च	சொல்லப்பட்டதாக
इदं च	இதுவும்	दोषं	திங்கை விளைவிப்ப
मया	என்னால்	कर्तुं	கொள்ள [தாய்
मोहात् वा	கலவரத்தாலோ	अहंति न	கூடாது.

अयं च दोषः सर्वस्य जनस्याख्योपलक्ष्यते । रक्षसां राक्षसीनां च पुरस्यान्तःपुरस्य च ॥

அய்ய	“இந்த	அய்ய	இந்த
தொய: ச	அகபக்துறியும்	புரஸ்ய	பட்டணத்து
ரக்சஸா ச	அரகககளுக்கும்	கனஸ்ய	கனம்
ரக்சஸினா	அரகககளுக்கும்	ஸர்வஸ்ய ச	எல்லோருக்குமே
அன்த:புரஸ்ய	அந்தப்பாஜனங்க	உபலக்யதே	தென்படுகிறது .
	ளுக்கும்		

प्रापणे चास्य मन्त्रस्य निवृत्ताः सर्वमन्त्रिणः । अवश्यं च मया वाच्यं यद्दृष्टमपि वा श्रुतम्॥

सर्वमन्त्रिणः	“மந்திரிகளெல்லோரும்	दृष्टं अपि	பார்க்கப்பட்டதுதான்
अस्य	இந்த	श्रुतं वा	கேட்கப்பட்டதுதான்
मन्त्रस्य	ஆலோசனையை	यत् च	எதுவாயினும் அது
प्रापणे च	செவியிற்போடும்	मया	என்னால்
	விஷயத்தில்	अवश्यं	எதையும் ஒளிக்காமல்
निवृत्ताः	தயங்கிநின்ற	वाच्यम्	தெரிவிக்கப்பட
	விட்டார்கள்.		வேண்டியது.

संप्रधार्य यथान्यायं तद्भवान्कर्तुमर्हति ॥ २६ ॥

भवान्	“தேவரீர்	तत्	அதை
यथान्यायं	நியாயம் இன்னதென்	कर्तुं	செய்ய
सम्प्रधार्य	நிச்சயித்து	अहंति	வேண்டும்”

इति स्म मन्त्रिणां मध्ये भ्राता भ्रातरमूचिवान् । रावणं राक्षसश्रेष्ठं पथ्यमेतद्विभीषणः ॥

ஆதா	தம்பியாகிய	மணிமா	மந்திரிகள் து
விசிஷ்ணு:	விபீஷணர்	மத்யே	முன்னிலையில்
ஆதர்	தமபனும்	ஐதி	மேற்கண்டவாறு
ராக்ஷசரேஷ்ட்	ராசக்ஷஸோ த்தமனு	ஏதந்	இநத
	மாகிய	ஏத்ய்	நன்மை பயப்பதை
ராவண்	ராவணனை (நோக்கி)	஁சிவான் ஁	சொல்லிமுடித்தார்.

हितं महार्थं मृदु हेतुसंहितं व्यतीतकाव्यातिसंप्रतिक्षमम् ।

निशम्य तद्वाक्यमुपस्थितज्वरः प्रसङ्गवानुत्तरमेतदब्रवीत्

॥ २८ ॥

हितம் நலமா னதும்
மஹார்யம் பெரும்பயணையரிக்க
தக்கதும்
மீது இனியதானதும்
ஹேதுசஹிதம் காரணங்களோடு கூடிய
தும்
வ்யதீதகாலா- } கடந்ததும் வருவதும்
யதீசஹிதக்ஷம் } நிகழ்வதுமான கால
ங்களுக்கேற்றதுமான

தது அந்த
வாக்யம் சொல்லை
நிசமய கேட்டு,
உபஸ்திதஜ்வர: கோபம் தலைக்கேறிய
வனும்
பிரசங்கவானு ப்பெண்டித்ததனும்
ஐதத் பின்வரும்
உத்தர பதிலை
அவ்ரவீத் சொன்னான் :

भयं न पश्यामि कुतश्चिदप्यहं न राघवः प्राप्स्यति जातु मैथिलीम् ।

सुरैः सहेन्द्रैरपि सङ्गतः कथं ममाग्रतः स्थास्यति लक्ष्मणाग्रजः

॥ २९ ॥

அஹ் “நான்
கூதஸ்தித் எவ்விதத்திலும்
மயம் அபி ஆபததென்பதையே
பஸ்யாமி ந காணவில்லை.
ராஹவ: ராமன்
ஜாது ஒருபொழுதும்
மேதிலீ ஜானகியை
பிராப்யதி ந அடையப்போகிற
தில்லை.

லக்ஷ்மணன் தமைய
னாகுமவன்
சஹேந்திர: இந்திரனுள்ளிட்ட
சுரே: தேவர்களோடு
சங்கத: கூடினவனாக
அபி ஆபிணம்
மம அஐரத: என்முன்
கதம் எவ்விதம்
ஸ்தாஸ்யதி நிற்பான் ? ”

इतीदमुक्त्वा सुरसैन्यनाशनो महाबलः संयति चण्डविक्रमः ।

दशाननो भ्रातरमाप्तवादिनं विसर्जयामास तदा विभीषणम्

॥ ३० ॥

ததா அப்பொழுது
சயதி போரில்
சண்டவிக்ரம: அளவுகடந்த ஆண்
மையற்றவனும்
மஹாபல: மகா ஆற்றலுடைய
வனும்
சுரசேனயாசன: தேவர்களின் சைன்ய
ங்களைச் சிதற அடித்த
தசானம: ராவணன் [வனுமான

அஸவாதின ஹிதத்தை மொழிந்த
பிராतर தம்பியாகிய
விபிஷணம் விபிஷணரைப்
பார்த்து
ஐதி இரம் மேற்கூறிய இதை
உத்தவா பதிலாய்ச்சொல்லி
விசர்ஜயாமாச விடைகொடுத்தனுப்பி
னான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे दशमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15027

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 352

एकादशः सर्गः — பதினோராவது ஸர்க்கம். ॥ ११ ॥

पुना रावणमन्त्रालोचनम्—மறுபடியும் ராவணனது மந்திராலோசனை

स वभूव कृशो राजा मैथिलीकाममोहितः । असमानाच्च सुहृदां पापः पापेन कर्मणा ॥१॥

மேயிலி- காமமோहितः	மைதிலியாரிடத்தில் காமவெறிகொண்டி.	கர்மணா	காரியமென்பதாலும்
ச:	அந்த	சுஹ்ரத	அன்பர்களின்
பாப: ராஜா	[நுந்த பாபியாகிய மன்னன்	அசமானாச் ச	அவமானத்தாலும்
பாபென	அடாத	கூச:	சிறதாக்கிராந்தனாக
		வபூவ	ஆயினன்.

अतीतसमये काले तस्मिन्वै युधि रावणः । अमात्यैश्च सुहृद्भिश्च प्राप्तकालमन्यत ॥ २ ॥

ராவண:	ராவணன்	அமாத்யை: ச	மந்திரிமார்களோடும்
அதீதசமயே	{ (ஆலோசிக்கவேண் டிய) காலத்தை சோ ரவிட்ட	சுஹ்ரத: ச	அன்பர்களோடும்
தஸ்மிந்	அந்த	யுதி வே	போர்விஷயத்தில்
காலே	காலத்தில்	பாசகாலம்	ஏற்றகாலமாக
		அமன்யத	தீர்மானித்தான்

स हेमजालविततं मणिविद्रुमभूषितम् । उपगम्य विनीताश्वमारुरोह महारथम् ॥ ३ ॥

ச:	அவன்	வினிதாஸ்த்	{ வேண்டியபடி இனங் கிச்செல்லும் குதி ரைகளால் பூட்டப் பெற்றதுமான
ஹேமஜாலவீதத்	பொன்சாளரங்கள் சிரம்பியதும்	மஹரத்ய்	சிறந்த ரதமொன்றை
மணிவிட்ருமபூஷித்	{ ரத்தனங்களாலும் பவ பூங்களாலும் அலங்க ரிக்கப்பட்டதும்	உபகமய்	அடைந்தது
		ஆரூரோ	ஏறிக்கொண்டான்.

तमास्थाय रथश्रेष्ठं महामेघसमस्वनम् । प्रययौ राक्षसश्रेष्ठो दशग्रीवः सभां प्रति ॥ ४ ॥

ராசுஸசுரேத:	ராசுஷஸோத்தமனாகிய	த்	அதில்
தசகிரீவ:	ராவணன்	ஆஸ்தாய	ஏறிக்கொண்டு
மஹமேঘ-	பெரும் மேகத்தை	சபா	சபையை
சமஸ்வந்	சிகர்த்த ஒலியுடன் விளங்கும்	புரதி	நோக்கி
ரத்யசுரேத	சிறந்த ரதமாகிய	புரயயௌ	சென்றான்.

असिचर्मधरा योधाः सर्वायुधधारस्तथा । राक्षसा राक्षसेन्द्रस्य पुरतः संप्रतस्थिरे ॥ ५ ॥

அசிசர்மதரா:	கத்திகளையும் கேடய ங்களையும் தரித்தவர்	யோதா:	போர்வீரர்களான
ததா	அவ்வண்ணமே [களும்	ராசுசா:	அரக்கர்கள்
சர்வாயுததரா:	எல்லா ஆயுதங்களையும் தரித்தவர்களுமான	ராசுசேந்ருச்ய	அரக்கர்மன்னனது
		புரத:	முன்புறத்திலே
		சம்புரதஸ்திரே	சென்றார்கள்.

गानाविकृतवेषाश्च नानाभूषणभूषिताः । पार्श्वतः पृष्ठतश्चैनं परिवार्य ययुस्ततः ॥ ६ ॥

गानाविकृत- वेषाः च	}	பலவகை விதம்வித
		மான ஆடைகளைய ணிந்தவர்களும்
नानाभूषण- भूषिताः	}	பல ஆபரணங்களை
एनं		அணிந்தவர்களும் இவனை

ततः	அப்பொழுது
पार्श्वतः	பக்கங்களிலும்
पृष्ठतः च	பின்புறத்திலும்
परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
ययुः	சென்றார்கள்.

रथैश्चातिरथाः शीघ्रं मत्तैश्च वरवारणैः । अनूपेतुर्दशग्रीवमाक्रीडद्भिश्च वाजिभिः ॥ ७ ॥

गदापरिघहस्ताश्च शक्तितोमरपाणयः । परश्वधधराश्चान्ये तथाऽन्ये शूलपाणयः ॥ ८ ॥

अतिरथाः	அதிரதர்கள்
रथैः च	ரதங்கள் மீதும்
मत्तैः	கொழுத்த
वरवारणैः च	சிறந்த யானைகளின் மீதும்
आक्रीडद्भिः	நாட்டிய
वाजिभिः च	குதிரைகளின் மீதும்
गदापरिघ- हस्ताः च	} கதைகளையும், உழலை த்தடிகளையும் கையி லுடையவர்களும்

शक्तितोमर- पाणयः अन्ये परश्वधधराः	}	சக்திகளையும், தோமர ங்களையும் கையிலு கொண்டு [டையவர்களுந் கோடாரிகளைக் கையி லுடையவர்களுந்
तथा अन्ये शूलपाणयः च दशग्रीवं शीघ्रं अनूपेतुः		அப்படியே வேறாகிலர் சூலங்களைக் கையி லேந்தியவர்களுமாய் ராவணனை விரைவில் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

ततस्तूर्यसहस्राणां संज्ञे निस्वनो महान् । तुमुलः शङ्खशब्दश्च सभां गच्छति रावणे ॥

ततः	மேலும்
रावणे	ராவணன்
सभां	சபைக்கு
गच्छति	செல்லும்பொழுது
तूर्यसहस्राणां	பல தூர்வயாத்யங் களுடைய

महान्	பெரும்
निस्वनः	முழக்கம்
संज्ञे	உண்டாயிற்று.
तुमुलः	அதிகமான
शङ्खशब्दः च	{ சங்குகளின் முழக்க மும்அப்படியே உண் டாயிற்று.

स नेमिघोषेण महान्सहसाऽभिविनादयन् । राजमार्गं श्रिया जुष्टं प्रतिपेदे महारथः ॥१०॥

महान्	பிரஸித்திபெற்ற
महारथः	மகாரதனாகும்
सः	அவன்
नेमिघोषेण	சக்கிரவட்டைகளின்
सहसा	திடீரென [ஒலியால்

अभिविनादयन्	பிரதிவனி ஒலிக்க செய்துகொண்டு
श्रिया जुष्टं	செல்வவனப்பு
राजमार्गं	ராஜவீதிக்கு
प्रतिपेदे	வந்துசேர்ந்தான்.

विमलं चातपत्ताणं प्रगृहीतमशोभत । पाण्डुरं राक्षसेन्द्रस्य पूर्णस्ताराधिपो यथा ॥ ११ ॥

राक्षसेन्द्रस्य राक्षसेन्द्रன் னனுக்கு
प्रगृहीतं பிடிக்கப்பட்ட
विमलं பரிசுத்தமான
पाण्डुरं आतपत्ताणं வெண்குடை

पूर्णः பூர்ண
ताराधिपः சந்திரன்
यथा च போலவே
अशोभत விளங்கிற்று.

हेममञ्जरिगर्भे च शुद्धस्फटिकविग्रहे । चामरव्यजने चास्य रेजतुः सव्यदक्षिणे ॥ १२ ॥

अस्य இவனது
सव्यदक्षिणे இடதுபுறத்திலும்
வலதுபுறத்திலும்,
हेममञ्जरिगर्भे च { நடுவில் பொன்சரங்
கன் சுடப்பெற்ற
வைகளும்

शुद्धस्फटिक- } சுத்தஸ்படிகத்தா
विग्रहे } லீனா தண்டத்தை
யுடையவைகளுமான

चामरव्यजने च இரு சாமரங்களும்
रेजतुः விளங்கின.

ते कृताञ्जलयः सर्वे रथस्थं पृथिवीस्थिताः । राक्षसा राक्षसश्रेष्ठं शिरोभिस्तं ववन्दिरे ॥

पृथिवीस्थिताः பூமியில் நின்றுகொண்
ते அந்த
राक्षसाः அரக்கர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
रथस्थं ரதத்திலிருந்த

तं அந்த
राक्षसश्रेष्ठं ராட்சஸோத்தமனை
कृताञ्जलयः கைகூடப்பிக்கொண்டு
शिरोभिः தலைகளால்
ववन्दिरे வணங்கினார்கள்.

राक्षसैः स्तूयमानोऽसौ जयाशीर्भिररिन्दमः । आससाद महातेजाः सभां विरचितां शुभाम् ॥

अरिन्दमः சத்ருசம்ஹாரகனும்
महातेजाः பகா ஆற்றுவுடையவ
असौ இவன் [னுமன
राक्षसैः அரக்கர்களால்
जयाशीर्भिः வெற்றிதரும் வாழ்க்
துக்களால்

स्तूयमानः போத்திரம் செய்யப்
படுகின்றவன்
शुभां அழகாய்
विरचितां நிரூமிக்கப்பட்ட
सभां சபைக்கு
आससाद வந்தூசுந் தான்.

सुवर्णरजतास्तीर्णां विशुद्धस्फटिकान्तराम् । विराजमानो वपुषा स्वमपटोत्तरच्छदाम् ॥

तां पिशाचशतैः पद्भिरभिगुप्तां सदा शुभाम् । प्रविवेश महातेजाः सुकृतां विश्वकर्मणा ॥

महातेजाः அதி ஆற்றுவுடைய
वपुषा சரீரத்தால் [அவன்
विराजमानः பிரகாசித்துக்கொண்டு
विश्वकर्मणा விசுவகர்மாவினால்

विशुद्ध- } சுத்தமான பளிங்கு
स्फटिकान्तरां } கற்களிழைக்கப்பெ
ற்ற மத்தியப்பிரதே
சங்களையுடையதும்

सुवर्णरजतास्तीर्णां { தங்கத்தாலும் வெள்
ளியா லுமான தளத்
தையுடையதும்

स्वमपटोत्तरच्छदां { தங்கமுலாம் பூசப்
பெற்ற மேற்கட்டு
களையுடையதுமாய்

சுபாं	அழகியதாய்
सुकृतां	நன்கு அமைக்கப் பட்டதும்
सदा	எக்காலத்திலும்
पङ्भिः	ஆறு

पिशाचशतैः	நூறாக்கூஸர்களால்
अभिगुप्तं	நன்கு பாதுகாக்கப் பட்டதுமான
तं	அதனுள்
प्रविवेश	நுழைந்தான்.

तस्यां तु वैदूर्यमयं प्रियकाजिनसंवृतम् । महत्सोपाश्रयं भेजे रावणः परमासनम् ॥ १७ ॥

रावणः	ராவணன்
तस्यां तु	அதில்
वैदूर्यमयं	வைநியக்கற்களால்
	செதுக்கப்பெற்றதும்
प्रियकाजिनसंवृतं	பரியகமெனும். பான்
	மேலால் விரிக்கப்
	பெற்றதும்

सोपाश्रयं	இதர உப ஆசனங்க
	ஒருடையதாய்
महत्	விசாலமுமான
परमासनं	சுங்காதனத்தை
भेजे	அடைந்தான்.

ततः शशाश्वरवहूतांलघुपराक्रमान् । समानयत मे क्षिप्रमिहैतान्राक्षसानिति ॥ १८ ॥
कृत्यमस्ति महज्जातं समर्थमिह नो महत् ॥ १९ ॥

इह	“இப்பொழுது
नः	நமக்கு
महत्	பெருமூயற்சிகொண்டு
समर्थं	செய்யவேண்டிய
	தாகிய

महत्	அரிய
कृत्यं	காரியம்
जातं अस्ति	சம்பவித்திருக்கிறது.
ततः	ஆகையால்
मे	எனது
एतान्	இந்த

राक्षसान्	அரக்கர்களை
इह	இவ்விடத்திற்கு
क्षिप्रं	விரைவில்
समानयत	அழைத்துவாருங்
	கள்,”

इति	என்று
लघुपराक्रमान्	வேகமாய்ச் செல்ல
	வல்ல
दूतान्	நூதர்களைநோக்கி
ईश्वरवत्	சர்வரன்போல
शशास	ஆக்ஞாபித்தான்.

राक्षसास्तद्वचः श्रुत्वा लङ्कायां परिचक्रमुः । अनुगेहमवस्थाय विहारशयनेषु च ॥
उद्यानेषु च रक्षांसि चोदयन्तो ह्यभीतवत् ॥ २० ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்
तद्वचः	அந்த ஆக்கூனையை
श्रुत्वा	சுரமேற்கொண்டு
विहारशयनेषु च	விளையாடுமிடங்களி
	லும் படுக்கையறை
	களிலும்
उद्यानेषु च	உத்யானவனங்களிலும்

अभीतवत् हि	தயங்காமலே
अनुगेहं	வீடுவீடாக
अवस्थाय	புகுந்து
रक्षांसि	அரக்கர்களை
चोदयन्तः	எவுகின்றவர்களாய்
लङ्कायां	இலங்கையிலெங்கும்
परिचक्रमुः	சுற்றித்திரிந்தார்கள்.

ते रथान् रुचिरानेके दृष्टानेके पृथग् यान् । नागानन्येऽधिरुह्यर्जुनमुधैके पदातयः ॥ २१ ॥

ते அவர்கள்
 एके சிலர்
 रुचिरान् அழகிய
 रथान् ரதங்களிலும்
 एके சிலர்
 पृथक् தனித்தனியே
 दृष्टान् கொழுத்த

हयान् குதிரைகளிலும்
 अन्ये வேறுசிலர்
 नागान् யானைகளிலும்
 अधिरुहः ஏறிச் சென்றார்கள்.
 एके சிலர்
 पदातयः च பதாதிகளாகவும்
 जम्बुः சென்றார்கள்.

सा पुरी परमाकीर्णा रथकुञ्जरवाजिभिः । संपतद्भिर्विरुचे गरुत्मद्भिस्त्रिाश्वम्बरम् ॥ २२ ॥

सा அந்த
 पुरी பட்டணம்
 रथकुञ्जर- } ரதங்களாலும், யானை
 वाजिभिः } களாலும், குதிரைகளாலும்
 परमाकीर्णा முற்றிலும் நிறைந்ததாய்,

अश्वम् ஆசைம்
 संपतद्भिः பறக்கின்ற
 गरुत्मद्भिः சுருடன்களால்
 इव எவ்வண்ணமோ
 विरुचे அழகுற்று விளங்கிற்று.

ते बाहनान्यवस्थाप्य यानानि विविधानि च । सभां पद्भिः प्रविशिशुः सिंहा गिरिगुह्यामिव ।

ते அவர்கள்
 बाहनानि யானைமுதலிய வாக
 विविधानि பல [னங்களையும்,
 यानानि च சிலைகைமுதலிய வாக
 अवस्थाप्य வெளியில் நிறுத்தி விட்டு

सभां சபைக்குள்
 पद्भिः காலநடையாய்
 गिरिगुहां மலைக்குகைக்குள்
 सिंहा: சிங்கங்கள்
 इव போலவே
 प्रविशिशुः நுழைந்தார்கள்.

राज्ञः पादौ गृहीत्वा तु राज्ञा ते प्रतिपूजिताः । पाठेष्वन्ये बृसीष्वन्ये भूमौ केचिदुपाविशन् ।

ते அவர்கள்
 राज्ञः மன்னனது
 पादौ கால்களில்
 गृहीत्वा விழுந்தது சேவித்து
 राज्ञा तु மன்னனாலும் [விட்டு
 प्रतिपूजिताः பதில்பரியாதைபெற்ற வர்களாய்

अन्ये சிலர்
 पाठेषु டிடங்களிலும்
 अन्ये சிலர்
 बृसीषु தப்பாஸனங்களிலும்
 केचित् சிலர்
 भूमौ தரையிலும்
 उपाविशन् உட்கார்ந்தார்கள்.

ते समेत्य सभायां वै राक्षसा राजशासनात् । यथाहमुपतस्थुस्ते रावणं राक्षसाधिपम् ॥

ते राक्षसाः அந்த அரக்கர்கள்
 राजशासनात् ராஜனது ஆக்கினை
 सभायां वै சபையில் [யால்
 समेत्य ஒன்றுகூடி
 ते அவர்கள்

यथाहं அவர்களுக்கேற்றபடி
 राक्षसाधिपं ராக்ஷஸமன்னனாகிய
 रावणं ராவணனை
 उपतस्थुः சுற்றிக்கொத்து நின்று
 கொண்டிருந்தார்கள்.

मन्त्रिणश्च यथा मुख्या निश्चयार्थेषु पण्डिताः । अमात्याश्च गुणोपेताः सर्वज्ञा बुद्धिदर्शनाः॥
समेयुस्ततः शतशः शूराश्च बहवस्तदा ॥ २६ ॥

तदा அப்பொழுது
तव அவ்விடத்தில்
निश्चयार्थेषु காரியங்களை நிச்சயிக்கும் விஷயங்களில்
पण्डिताः நிபுணர்களாகிய
मुख्याः சிறந்த
मन्त्रिणः च மந்திரிமார்களும்
यथा அப்படியே

गुणोपेताः நற்குணங்களமையப் பெற்று
सर्वज्ञाः எல்லாநிறந்தவர்களா
बुद्धिदर्शनाः च நற்புத்தி புகலும் [ன
अमात्याः சகாக்களாகிய
बहवः शूराः च பல சூரர்களும்
शतशः நூற்றுக்கணக்காக
समेयुः வந்துகூடினார்கள்.

सभायां हेमवर्णायां सर्वार्थस्य सुखाय वै । रम्यायां राक्षसेन्द्रस्य समेयुस्तत्र सङ्घः ॥

हेमवर्णायां பொன்றிறமுற்று
रम्यायां அழகிய
सभायां சபையில்
राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸேன்னைது
सर्वार्थस्य சகலகாரியத்தின்

सुखाय वै நன்மையின் பொருட்டு
तव அவ்விடத்தில்
सङ्घः கூட்டங்கூட்டமாய்
समेयुः கூடினார்கள்.

ततो महात्मा विपुलं सुयुग्यं वरं रथं हेमविचित्रिताङ्गम् ।

शुभं समास्थाय ययौ यशस्वी विभीषणः संसदमग्रजस्य ॥ २८ ॥

ततः அப்பொழுது
महात्मा மகாத்மாவும்
यशस्वी புகழ்பெற்றவருமாகிய
विभीषणः விபிஷணர்
विपुलं விசாலமானதும்
सुयुग्यं நல்ல குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றதும்

हेमविचित्रिताङ्गं பொன்னுலகங்கரிக்கப்பட்ட உருவுடைய
शुभं அழகானதும் [தும்
वरं சிறந்த துமான
रथं ரதமொன்றில்
समास्थाय ஏறிக்கொண்டு
अग्रजस्य தாயனது
संसदं சபைக்கு
ययौ வந்துசேர்ந்தார்.

स पूर्वजायावरजः शशंस नामाथ पश्चाच्चरणौ ववन्दे ।

शुकः प्रहस्तश्च तथैव तेभ्यो ददौ यथार्हं पृथगासनानि ॥ २९ ॥

सः அந்த
अवरजः தம்பி
पूर्वजाय தமயனாருக்கு
अथ முதலில்
नाम शशंस அபிவாதனம் பண்ணினார்.
पश्चात् அதன்மேல்
चरणौ கால்களில்
ववन्दे விழுந்துசேவித்தார்.

शुकः சுகனும்
प्रहस्तः च பிரஹஸ்தனும்
तथा एव அப்படியே செய்தார்
तेभ्यः அவர்களுக்கு [கள்.
यथार्हं அவரவர்களுக்கு தக்கபடி
पृथक् தனித்தனியாக
आसनानि ஆசனங்களை
ददौ கொடுத்தார்.

द्वादशः सर्गः—பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் || 12 ||

कुम्भकर्णप्रतिज्ञा—கும்பகர்ணனது பிரதிக்கை.

स तां परिषदं कृत्वा समीक्ष्य समितिञ्जयः । प्रचोदयामास तदा प्रहस्तं वाहिनीपतिम् ॥

तदा	அப்பொழுது	कृत्वा समीक्ष्य	முற்றும் பார்த்து
समितिञ्जयः	போரில்வெற்றிபெறும்	वाहिनीपतिं	சேனாபதியாகிய
सः	அவன்	प्रहस्तं	பிரகஸ்தனை நோக்கி
तां	அந்த	प्रचोदयामास	பின்வருமாறு ஆக்
परिषदं	ஸபையை		ஞாபித்தான் :

सेनापते यथा ते स्युः कृतविद्याश्चतुर्विधाः । योधा नगररक्षायां तथा व्यादेष्टुमर्हसि ॥ 2 ॥

सेनापते	“சேனாபதியே!	योधाः	போர்வீரர்கள்
ते	அந்த	नगररक्षायां	நகரை ரக்ஷிப்பதில்
कृतविद्याः	நன்றாகத் தேர்ச்சிய டைந்த	यथा	எப்படிச்செய்தால்
चतुर्विधाः	{ (தேர்வீரர் யானைவீ ரர், குதிரைவீரர், காலாள்வீரர் என்ற) நான்குவகை	स्युः	இருப்பார்களோ
		तथा	அப்படியே
		व्यादेष्टुमर्हसि	நியமிக்கவேண்டும், ”

स प्रहस्तः प्रणीतात्मा चिकीर्षन् राजशासनम् । विन्यक्षिपद्बलं सर्वं बहिरन्तश्च मन्दिरे ॥

सः	அந்த	मन्दिरे	அரண்மனையில்
प्रणीतात्मा	உத்திரவுப்படி நடக்	बहिः	வெளியிலும்
प्रहस्तः	பிரஹஸ்தன் [கும்	अन्तः च	உள்ளிலும்
राजशासनं	மன்னனது ஆக்கின யை	बलं	சைன்யம்
चिकीर्षन्	செய்துமுடிப்பதில்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
	ஊக்கமுடையவனாகி	विन्यक्षिपत्	கொண்டுவந்த நிறுத்தினான்.

ततो विनिक्षिप्य बलं पृथङ्नगरगुप्तये । प्रहस्तः प्रमुखे राज्ञो निषसाद् जगाद् च ॥ 4 ॥

प्रहस्तः	பிரஹஸ்தன்	राज्ञः	மன்னரது
ततः	அதன்மேல்	प्रमुखे	முன்னிலையில்
पृथक्	வேறு	जगाद्	பின்வருமாறு விண்ண ப்பஞ்செய்தான்.
बलं	சைன்யத்தை	च	அதன்பின்னர்
नगरगुप्तये	நகரத்தைப்பாதுகாப் பதில்	निषसाद्	உட்கார்ந்துகொண் டான்.
विनिक्षिप्य	நிறுத்திவிட்டு		

निहितं बहिरन्तश्च बलं बलवतस्तव । कुरुष्वाविमनाः क्षिप्रं यदभिप्रेतमस्तु ते ॥ ५ ॥

बलवतः “वெகுபலம்பொருந்
திய
तव தேவரீரது
बलं சைனியம்
बहिः வெளியிலும்
अन्तः च உள்ளிலும்
निहितं அமைக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

क्षिप्रं விரைவில்
अविमनाः யாதொரு கவலையுமில்
லாதவராய்
अभिप्रेतं உள்ளத்திலுள்ளதை
कुरुष्व செய்வீராக.
यत् எதுவோ அது
ते தேவரீருக்கு
अस्तु கைகூட்டும்.”

प्रहस्तस्य वचः श्रुत्वा राजा राज्यहिते रतः । सुखेप्सुः सुहृदां मध्ये व्याजहार स रावणः ॥

सः अநத
राज्यहिते ராஜ்யத்தின் நன்மை
யில்
रतः ஊக்கமுடையவனும்
सुखेप्सुः { தற்கால மனச்சஞ்சல
த்திற்குச் சாரதியைக்
கோருபவனுமாகிய
रावणः ராவண

राजा மன்னன்
प्रहस्तस्य பிரஹஸ்தஸனுடைய
वचः சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டுவிட்டு
सुहृदां ஸுஹருத்துக்களு
मध्ये மத்தியில் [டைய
व्याजहार பின்வருமாறு
மொழிந்தான்:

प्रियाप्रिये सुखं दुःखं लाभालाभौ हिताहिते । धर्मकामार्थकृच्छ्रेषु यूयमर्हथ वेदितुम् ॥

धर्मकामार्थ- } “தர்மத்தினுடையவும்
कृच्छ्रेषु } कामத்தினுடையவும்
பயன்களையடைய
ஏற்படும் சங்கடங்
களில்
प्रियाप्रिये { நன்மை பயப்பதையும்
நன்மை பயக்காத
தையும்
सुखं மனதிற்கு உகந்த
தையும்

दुःखं மனதிற்குக் கசந்ததை
யும்
लाभालाभौ { பிரயோஜனமாயிருப்
பதையும் நிஷ்ப்ரயோ
ஜனமாயிருப்பதையும்
हिताहिते ஏற்றதையும் ஏலாத
यूयं நீங்கள் [தையும்
वेदितुं பகுத்தறிய
अर्हथ தகுந்தவர்களாயிருக்
கிறீர்கள்.

सर्वकृत्यानि युष्माभिः समारब्धानि सर्वदा । मन्त्रकर्मनियुक्तानि न जातु विफलानि मे ॥

सर्वदा “எக்காலத்திலும்
युष्माभिः உங்களால்
मन्त्रकर्म- } ஆலோசனைகளின் பய
नियुक्तानि } னைய அனுமதிக்கப்
பட்டு
समारब्धानि மேற்கொள்ளப்பட்ட

मे எனது
सर्वकृत्यानि காரியங்கள் எனவையும்
जातु ஒருபொழுதும்
विफलानि நிஷ்ப்ரயோஜனமான
வைகளாக
न இல்லை.

स सोमग्रहनक्षत्रैर्मरुद्भिरिव वासवः । भवद्भिरहमत्यर्थं वृतः श्रियमवाप्नुयाम् ॥ ९ ॥

वासवः “இந்திரன்
சந்திரன் முதலிய கிர
சோமग्रहनक्षत्रैः { கங்களா லும் நகூத்
திரங்களா லும்
மருத் துக்களா லும்
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

भवद्भिः உங்களால்
वृतः சூழப்பட்ட
सः அந்த
अहं நான்
अत्यर्थं குறையற்ற
श्रियं சேஷமத்தை
अवाप्नुयाम् அடைவேன்.

अहं तु खलु सर्वान्: समर्थयितुमुद्यतः । कुम्भकर्णस्य तु स्वप्नान्नेमर्थमचोदयम् ॥ १० ॥

वः “உங்கள்
सर्वान् तु எல்லோருக்கும்
समर्थयितुं ஒருவிஷயத்தைப்
பற்றி அறிவிக்க
अहं நான்
उद्यतः ஆவலுடையவனாக
யிருந்தேன்.

तु ஆயினும்
कुम्भकर्णस्य சும்பகர்ணனது
स्वप्नात् खलु தூக்கத்தால்தான்
इमं இந்த
अर्थं விஷயத்தை
अचोदयं न வெளியிட்டிருந்
தேன்.

अयं हि सुप्तः षण्मासान्कुम्भकर्णो महाबलः । सर्वशस्त्रभृतां मुख्यः स इदानीं समुत्थितः॥

अयं “இந்த
महाबलः மகா பலவானாகிய
कुम्भकर्णः சும்பகர்ணன்
षट् मासान् ஆறுமாதங்களாய்
सुप्तः தூங்கிக்கொண்டி
ருந்தான்.

सर्वशस्त्रभृतां ஆயுதபாணிகளிலெல்
லோரினும்
मुख्यः சிறந்தவனாகிய
सः அவன்
इदानीं हि இப்பொழுதுதான்
समुत्थितः விழித்துக்கொண்
டான்.

इयं च दण्डकारण्याद्रामस्य महिषी प्रिया । रक्षोभिश्चरितादेशादानीता जनकात्मजा ॥

रक्षोभिः “அரக்கர்களால்
चरितात् வசிக்கப்பெற்ற
देशात् இடமான
दण्डकारण्यात् च தண்டகாரணயத்தி
விருந்துதான்

जनकात्मजा ஜனகரின் மகளாகிய
इयं रामस्य இந்த ராமனது
महिषी प्रिया பட்டமகிஷி
आनीता கொண்டுவரப்பட்டி
ருக்கிறாள்.

सा मे न शय्यामारोढुमिच्छत्यलसगामिनी ॥ १३ ॥

अलसगामिनी “அழகுருடையுள்ள
सा அவள்
मे எனது

शय्यां படுக்கையில்
आरोढु ஏற
इच्छति न இணங்காதிருக்கிறாள்.

त्रिषु लोकेषु चान्या मे न सीतासदृशी मता ॥ १४ ॥

सीतासदृशी	“சீதைக்கு நிகராகிய	न	இல்லையென்பது
अन्या च	வேறொரு ஸ்திரீயே	मे	எனக்கு
त्रिषु	மூன்று	मता	தெரிந்தவிஷயம்.
लोकेषु	உலகங்களிலும்		

तनुमध्या पृथुश्रोणी शारदेन्दुनिभानना । हेमबिम्बनिभा सौम्या मायेव मयनिर्मिता ॥

तनुमध्या	“நுண்ணிடையாள் ;	हेमबिम्बनिभा	பொற்பதுமை
पृथुश्रोणी	பெருநிடைப்புற		யன்னுள் ;
	முடையாள் ;	सौम्या	மனதை கொள்ளை
शारदेन्दु- }	சரக்காலத்துத் திங்க		யிடும் அழகி ;
निभानना }	ளென முகம்பெற்ற	मयनिर्मिता	மயன் ஸ்ருஷ்டித்த
	வள் ;	माया इव	மாயைபோன்றவள்.

सुलोहितलौ शृङ्गौ चरणौ सुप्रतिष्ठितौ । दृष्ट्वा ताम्रनखौ तस्या दीप्यते मे शरीरजः ॥

तस्याः	“அவளது	सुप्रतिष्ठितौ	நல்லமைப்புற்றவைக
सुलोहितलौ	{ மிகச் சிவந்த குதிப்பு		ஞ்மான
	றங்களையுடையவை	चरणौ	இரு கால்களையும்
	களும்	दृष्ट्वा	பார்த்து
ताम्रनखौ	சிவந்த நகங்களையுடை	मे	எனது
	யவைகளும்	शरीरजः	இன்ப வேட்கை
शृङ्गौ	நல்வனப்புற்றவைக	दीप्यते	வளர்கிறது.
	ளும்		

हुताग्नेरर्चिसङ्काशामेनां सौरीमिव प्रभाम् । दृष्ट्वा सीतां विशालार्क्षी कामस्य वशमेयिवान् ॥

हुताग्नेः	“ஓமத்தியினது	विशालार्क्षी	தடங்கண்ணுஞ்மரகிய
अर्चिसङ्काशां	ஜ்வாலையை நிகர்த்த	एनां	இநத
	வளரும்	सीतां	சீதையை
सौरी	சூரியபகவானுக்கே	दृष्ट्वा	பார்த்து
	உரிய	कामस्य	அனங்கனுக்கு
प्रभां इव	காந்திபோன்றவளும்	वशं एयिवान्	ஆட்பட்டுவிட்டேன்.

उन्नसं वदनं वल्गु विपुलं चारुलोचनम् । पश्यंस्तदाऽवशस्तस्याः कामस्य वशमेयिवान् ॥

तस्याः	“அவளது	विपुलं	பாரந்த
उन्नसं	நாளிகை நிமிர்ந்ததும்	वदनं	முகத்தை
चारुलोचनं	நல்லெழில் நயன	पश्यन् तदा	கண்டதுமே
	மமைந்ததும்	अवशः	தன்னறிவு குன்றி
वल्गु	அழகுடையதுமான	कामस्य	அனங்கனுக்கு
		वशं एयिवान्	ஆட்பட்டுவிட்டேன்.

क्रोधहर्षसमानेन दुर्वर्णकरणेन च । शोकसन्तापनित्येन कामेन कलुषीकृतः ॥ १९ ॥

क्रोधहर्ष- சமனை	“கோபத்திலும் சந் தோஷத்திலும் ஒரே மாதிரியாயிருக்கிற தும்	शोकसन्ताप- नित्येन	மனவேதனையிலும் வி யாதியிலும் மாறாதி ருக்கிற துமாகிய
दुर्वर्णकरणेन च	புருக்ககனையைக் களை கிறதும	कामेन कलुषीकृतः	காமத்தால் நலங்குலைக்கப்பெற் றேன்.

सा तु संवत्सरं कालं मामयाचत भामिनी । प्रतीक्षमाणा भर्तारं राममायतलोचना ॥ २० ॥

तन्मया चारुनेत्रायाः प्रतिज्ञातं वचः शुभम्	॥ २१ ॥		
आयतलोचना	“ कम्पुर्कண்ணोरुन्	तत्	अप्पொழுது
भामिनी	कट्टुழகியுமான	मया	என்னால்
सा तु	அவனோ	वचः	உறுதிமொழியொன்று
रामं	ராமனை	संवत्सरं कालं	ஒரு வருஷகாலம்
प्रतीक्षमाणा	எதிர்பார்க்கின்றவ		வரைக்கும்
	ளாய்	शुभं	ஆபத்திற்கிடமாகாத
भर्तारं	கணவனையே	चारुनेत्रायाः	கண்ணழகிக்கு [தாய்
मां	என்னிடம்	प्रतिज्ञातम्	வாக்களிக்கப்பட்டிரு
अयाचत	வேண்டினாள்.		க்கிறது.

श्रान्तोऽहं सततं कामाद्यातो ह्य इवाध्वनि

अध्वनि यातः हयः इव	“வெகுதூரம் நடந்த குதிரை' போலவே	सततं कामात् अहं श्रान्तः	இடைவிடாது காமவேட்கையால் நான் களைத்துவிட்டேன்.
--------------------------	--------------------------------------	-----------------------------------	--

कथं सागरमक्षोभ्यमुत्तरन्ति वनौकसः । बहुसच्चक्षुषाकीर्णं तौ वा दशरथात्मजौ ॥ २३ ॥

अक्षोभ्यं बहुसच- क्षुषाकीर्णं सागरं	“கலக்கமுடியாததும் பல நீர்வாழுவனவா லும் பெருமீன்களா லும், நிறைந்ததுமான சமுத்திரத்தை	वनौकसः दशरथात्मजौ तौ वा कथं उत्तरन्ति	வானார்கள் தானாகட் டும் தசரதரின் இரு புதல் வர்கள் தானாகட்டும் எங்ஙனம் கடப்பார்கள் ?
--	--	--	---

अथ वा कपिनैकेन कृतं नः कदनं महत् । दुर्ज्ञेयाः कार्यगतयो ब्रूत यस्य यथा मतिः॥ २४ ॥

अथ वा कपिना एकेन नः महत् कदनं कृतं	அல்லது (வேறொன்று நினைக்கவேண்டியது குரங்கு [தான்). ஒன்றால் நமக்கு அவ்வறையமான அழிவு விளைவிக்கப்பட்டிருக் கிறது.	कार्यगतयः दुर्ज्ञेयाः यस्य यथा मतिः ब्रूत	காரியத்தின் போக்கு கள் சரிவர அறியமுடியாம லிருக்கின்றன. எவனுக்கு எப்படி அடிராயம் ஏற்படுகிறதோ அதை வெளியிடுங்கள்,
---	--	---	---

मानुषान्मे भयं नास्ति तथापि तु विमृश्यताम् । तदा देवासुरे युद्धे युष्माभिः सहितोऽजयम्॥

ते मे भवन्तश्च तथा सुग्रीवप्रमुखान्हरीन् ॥ २५ ॥

परे पारे समुद्रस्य पुरस्कृत्य नृपात्मजौ । सीतायाः पदवीं प्राप्तौ संप्राप्तौ वरुणालयम् ॥

தடை "ஒருகால்
 தேவாசுர யுத்தத்தில்
 யுष्மாभि: உங்களோடு
 சஹித: கூட இருந்தவனாய்
 அஜயம் நான் வெற்றியடைந்
 திருக்கிறேன்.
 भवन्त: च நீங்கள் தான்
 ते அவர்கள்.
 मे तु எனக்கோ
 मानुषान् மனிதனிடத்திலி
 भयं ஆபத்து [ருந்து
 अस्ति न உண்டாகாது.
 सीताया: சீதையின்
 पदवीं இருக்குமிடத்தை
 प्राप्तौ அறிந்துகொண்ட

नृपात्मजौ ராஜகுமாரர்களிருவரும்
 सुग्रीवप्रमुखान् சுக்ரீவனைத்தலைமை
 हरीन् வானரர்களை
 पुरस्कृत्य முன்னிட்டுக்கொண்டு
 समुद्रस्य சமுத்திரத்தினது
 परे पारे அக்கரையில்
 वरुणालयं तथा சமுத்திரத்தையும்
 संप्राप्तौ கிட்டிவந்துசேர்ந்தி
 रुक्मिण्यारुकरां.
 तथा अपि तु இடெல்லாம் இப்படியி
 मे எனக்காக [ருப்பதால்
 विमृश्यताम् தக்க ஆராய்ச்சிசெய்
 யப்பட்டதும்.

अदेया च यथा सीता वध्यौ दशरथात्मजौ । भवद्भिर्मन्यतां मन्त्रः सुनीतं चाभिधीयताम्॥

यथा "எப்படியானால்
 सीता வீதை
 अदेया கொடுக்கப்படவேண்
 दामो
 दशरथात्मजौ தசரதகுமாரர்க
 ளிருவரும்
 वध्यौ च கொல்லப்படுவார்
 क, अपुपुपुपुपुपु

मन्त्रः ராஜாங்க குழ்ச்சியா
 भवद्भिः உங்களால் [னது
 मन्यतां ஆலோசிக்கப்பட்ட
 दम् ;
 सुनीतं च திங்கு வினையாத
 राज्यं உபாயமே
 अभिधीयताम् விதிக்கப்பட்டதும்.

न हि शक्तिं प्रपश्यामि जगत्यन्यस्य कस्यचित् । सागरं वानरैस्तीर्त्वा निश्चयेन जयो मम॥

जगति "உலகில்
 अन्यस्य சா தாரண
 कस्यचित् ஒருவனுக்கும்
 वानरैः வானரர்களோடு
 सागरं சமுத்திரத்தை
 तीर्त्वा தாண்டிச்சேரா

शक्तिं சக்தியை
 प्रपश्यामि न நான் அறிந்திலேன்
 हि ஆகையால்
 निश्चयेन நிச்சயமாய்
 मम எனக்கு
 जयः வெற்றியே."

तस्य कामपरीतस्य निशम्य परिदेवितम् । कुम्भकर्णः प्रचुक्रोध वचनं चेदमब्रवीत् ॥ २६ ॥

कुम्भकर्णः கும்பகர்ணன்
 कामपरीतस्य காமத்தால் கவரப்
 तस्य அவனது [பட்ட
 परिदेवितं निशम्य புலம்பலைக் கேட்டு,

प्रचुक्रोध மிகச்சினங்கொண்
 इदं பின்வரும் [டான் ;
 वचनं च மொழியையும்
 अब्रवीत् மொழிந்தான் ;

यदा तु रामस्य सलक्ष्मणस्य प्रसह्य सीता खलु सा इहाहता ।

सकृत्समीक्ष्यैव सुनिश्चितं तदा भजेत चित्तं यमुनेव यामुनम् ॥ ३० ॥

சக்து
சலக்ஷ்மணஸ்ய
“இதற்குமுந்தியே
லக்ஷ்மணனோடிருக்
கும்

ராமஸ்ய
சா
சீதா एव
प्रसह्य
यदा
इह
आहता
ராமனுடைய
அந்த
லீலை
பலாத்கரித்து
எப்பொழுது
இவ்விடத்திற்கு
கொண்டுவரப்பட்டா
ளோ,

तदा तु
समीक्ष्य
அப்பொழுதே
நன்கு ஆராய்ச்சி
செய்து

चित्तं
खलु
सुनिश्चितं
यमुना
यामुनं
इव
भजेत
உத்தேசமானது
நிச்சயமாய்
நன்கு ஒரு தீர்மானத்
யமுனா
யமுன [தில்
(அதன் மடுவாகிய)
யாமுனமென்பதில்
(விழுகிறது)போலவே
வந்திருக்கவேண்டும்.

सर्वमेतन्महाराज कृतमप्रतिमं तव । विधीयेत सहास्राभिरादावेवास्य कर्मणः ॥ ३१ ॥

महाराज
अस्य
कर्मणः
आदौ एव
तव
अप्रतिमं
“மகாராஜரே!
இந்த
காரியத்தினது
ஆரம்பத்திலேயே
உமது
நிகரற்ற

कृतं
एतत्
सर्वं
असाभिः सह
विधीयेत
காரியத்தைப்பற்றி
இந்த
எல்லாமும்
எங்கனோடு கூட
நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்க
வேண்டும்.

न्यायेन राजकार्याणि यः करोति दशानन । न स संतप्यते पश्चान्निश्चितार्थमतिर्नृपः ॥

दशानन
यः
नृपः
न्यायेन
निश्चितार्थमतिः
“ராவண!
எந்த ஒரு
மன்னன்
ராஜநீதி வழுவாது
முன் தீர்மானிக்கப்ப
ட்ட அபிப்பிராயமு
டையவனாய்

राजकार्याणि
करोति
सः
पश्चात्
संतप्यते न
ராஜகாரியங்களை
செய்கிறானே
அவன்
பின்னால்
பச்சாத்தாபப்படுகிற
னில்லை.

अनुपायेन कर्माणि विपरीतानि यानि च । क्रियमाणानि दुष्यन्ति हवींष्यप्रयतेष्विव ॥

अनुपायेन
क्रियमाणानि
कर्माणि
यानि च
“வழிதவறி
செய்யப்படுகிற
காரியங்கள்
எவைகளோ அவை
கொல்லாமும்

विपरीतानि
अप्रयतेषु
हवींषि इव
दुष्यन्ति
அனிஷ்டத்தை விலை
விக்கின்றவைகளாய்
ஐம்பொறிகளை அடக்
காதவன் விஷயத்தில்
யாகங்கள் போலவே
கேடுவிலை விக்கின்றன.

यः पश्चात्पूर्वकार्याणि कर्माण्यभिचिकीर्षति । पूर्वं चापरकार्याणि न स वेद नयानयौ ॥

यः “எவனொருவன்
पूर्वकार्याणि முன் செய்யவேண்டிய
कर्माणि காரியங்களை
पश्चात् பின்னும்,
अपरकार्याणि அப்புறம்செய்யவேண்
டிய காரியங்களை
पूर्वं च முன்னமேயும்,

अभिचिकीर्षति செய்யத்தீர்மானிக்
கின்றானோ,
सः அவன்
नयानयौ நன்மை பயப்பதையும்
தீமை பயப்பதையும்
वेद न பகுத்தறியா திருக்
கின்றான்.

चपलस्य तु कृत्येषु प्रसमीक्ष्याधिकं बलम् । क्षिप्रमन्ये प्रपद्यन्ते क्रौञ्चस्य खमिव द्विजाः ॥

चपलस्य “முன்னாலோசனை செய்
யாக ஒருவனுடைய
अधिकं அதிகமான
बलं तु தன்னு பலத்தையே
प्रसमीक्ष्य பெரிதாய் எண்ணிய
कृत्येषु காரியங்களில்
अन्ये மற்றவர்கள்

द्विजाः பகைகள்
क्रौञ्चस्य கரௌஞ்சமலையினது
खं ரந்திரத்தை
इव & எப்படியோ அப்படி
யே
क्षिप्रं விரைவில்
प्रपद्यन्ते அடைகின்றார்கள்.

* [ஷண்முக எம்பிரானால் வேற்களைக்கொண்டு துளைக்கப்பட்ட கரௌஞ்சகி
ரியின் வளைவழியே அன்னப்பறவைகள் மானஸப்பொய்கைக்கு செல்லுகின்றன
என்று ஸ்காந்தபுராணக்கதை.]

त्वयेदं महदारब्धं कार्यमप्रतिचिन्तितम् । दिष्ट्या त्वां नावधीद्रामो विषमिश्रमिवामिषम् ॥

त्वया “உன்னால்
अप्रतिचिन्तितं முன்னாலோசனை செய்
யப்படாததாகிய
इदं இந்த
महत् அடாது
कार्यं செயலானது
आरब्धं ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

विषमिश्रं விஷங்கலந்த
आमिषं इव உணவுபோன்ற
रामः ராமன்
त्वां உம்மை
दिष्ट्या ஆயுற்பாக்கியமிருப்ப
தால்
अवधीत् न கொல்லாது விட்டிருந்
கிறான்.

तस्मात्त्वया समारब्धं कर्म ह्यप्रतिमं परैः । अहं समीकरिष्यामि हत्वा शत्रूंस्त्वानघ ॥३७॥

परैः “மற்றவைகளோடு
अप्रतिमं ஒப்பிடமுடியாதது
त्वया हि உம்மாலேயே
समारब्धं ஆரம்பிக்கப்பட்டது.
तस्मात् ஆகையால்
- { பிறர்களிடமிருந்து
अनघ ஆபத்திற்கிடமில்லா
தவறே!

अहं நான்
तव உமது
शत्रून् சத்ருக்களை
हत्वा கொன்று
कर्म காரியத்தை
समीकरिष्यामि சரிப்படுத்தப்போக
றேன்.

रमस्व कामं पिब चाय्यवारुणीं कुरुष्व कार्याणि हितानि विज्वरः ।

मया तु रामे गमिते यमक्षयं चिराय सीता वशगा भविष्यति ॥ ४२ ॥

காம்	“இஷ்டம்போல்
ரமஸ்வ	இன்பமாய்க் காலங் கழியும்;
अय्यवारुणीं च	சிறந்த மதுவையும்
पिब	பருகும்.
विज्वरः	கவலையற்றவராய்
हितानि	இஷ்டமான
कार्याणि	காரியங்களை

कुरुष्व	செய்யும்.
मया तु	என்னாலேயே
रामे	ராமன்
यमक्षयं	யமனது மாளிகைக்கு
गमिते	அனுப்பப்பட்டபிறகு
चिराय	முடிவாய்
सीता	லீதை
वशगा	இணங்கியவளாய்
भविष्यति	ஆவாள்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15101

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 426

त्रयोदशः सर्गः—பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १३ ॥

रावणमहापार्श्वसंवादः—ராவணனுக்கும் மஹாபார்க்வனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதம்.

रावणं क्रुद्धमाज्ञाय महापार्श्वो महाबलः । मुहूर्तमनुसंचिन्त्य प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् ॥ १ ॥

महाबलः	வெகு பலசாலியாகிய
महापार्श्वः	மகாபார்க்வன்
रावणं	ராவணனை
क्रुद्धं	சினங்கொண்டிருப்ப
आज्ञाय	அறிந்து [வனுக
मुहूर्तं	ஒரு முகூர்த்தகாலம்

अनुसंचिन्त्य	தனக்குள்ளேயே ஆலோசனைசெய்து
प्राञ्जलिः	கூப்பிய கையனாய்
वाक्यं	ஒரு சொல்லை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன் ணை :

यः खल्वपि वनं प्राप्य मृगव्यालसमाकुलम् । न विवेन्मधु संप्राप्तं स नरो बालिशो भवेत् ॥

यः	“எந்த ஒரு
नरः	மானிடன்
मृग-यालसमाकुलं	மான்களும் துஷ்டமி நுகங்களும் நிறைந்த
वनं अपि	காட்டையும்
प्राप्य	அடைந்து

संप्राप्तं	கையில் கிட்டிய
मधु	தேனை
पिवेत् न	குடிக்காமலிருக்கிற
सः खलु	அவன் தான் [இே
बालिशः	புல்லறிவாளனாய்
भवेत्	கொள்ளப்படுகிறான்.

ईश्वरस्येश्वरः कोऽस्ति तव शत्रुनिर्बह्ण । रमस्व सह वैदेह्या शत्रूनाक्रम्य मूर्धसु ॥ ३ ॥

शत्रुनिर्बह्ण	“சத்ருஸம்ஹாரக!
ईश्वरस्य	யாவருக்கும் மேம்பட் டவராகிய
तव	தேவரீருக்கு
ईश्वरः	மேம்பட்டவன்
कः	எவன்

अस्ति	இருக்கிறான் ?
शत्रून्	சத்ருக்களை
मूर्धसु	தலைகளில்
आक्रम्य	அடித்து,
वैदेह्या सह	சிறையோடுகூட
रमस्व	இன்புறவீராக.

बलात्कुक्कुटोत्तेन वर्तस्व सुमहाबल । आक्रम्याक्रम्य तीतां वै तथा भुङ्क्ष्व रमस्व च ॥

सुमहाबल “मிகக வலிமையுள்ள
வரே!
குக்குடவூதென வஞ்சகச் செய்கையால்
बलात् वर्तस्व பலா த்கரியும் ;
आक्रम्य आक्रम्य மெள்ளமெள்ளக்
கிட்டி

सीतां च सीதையையும்
भुङ्क्ष्व சொந்தமாக்கிக்
கொள்ளும் ;
तथा वै அப்படியே
रमस्व மனம் மகிழும்.

लब्धकामस्य ते पश्चादागमिष्यति यद्भयम् । प्राप्तप्राप्तकालं वा सर्वं प्रतिसहिष्यसि ॥५॥

लब्धकामस्य “கோரிக்கையை நிறை
வேற்றிக்கொண்ட
ते தேவரீருக்கு
पश्चात् அதன்மேல்
यत् எந்த ஒரு
भयं ஆபத்து

आगमिष्यति வரப்போகிறதோ அது
अप्राप्तकालं சம்பவிக்கமுடியாதது.
प्राप्तं वा சம்பவித்து விட்டதாக
ஆயினும்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
प्रतिसहिष्यसि தாங்கிக்கொள்வீர்.

कुम्भकर्णः सहास्राभिरिन्द्रजिच्च महाबलः । प्रतिषेधयितुं शक्तौ सवज्रमपि वज्रिणम् ॥

अस्माभिः “எங்களோடு
सह கூட
कुम्भकर्णः கும்பகர்ணரும்
महाबलः மகாபலசாலியாகிய
इन्द्रजित् च இந்திரஜித்தும்

सवज्रं வஜ்ராயுதத்தோடு
வரும்
वज्रिणं अपि இநதிரணையும்
प्रतिषेधयितुं ஒட்டித்துரத்திவிட
शक्तौ: வல்லவர்கள்.

उपप्रदानं सान्त्वं वा भेदं वा कुशलैः कृतम् । समतिक्रम्य दण्डेन सिद्धिर्भूषु रोचय ॥

कुशलैः “நல்வழிகளால்
कृतं அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
उपप्रदानं தானம் கொடுத்த
தலையோ,
सान्त्वं वा நல்வார்த்தை சொல்
வதையோ,

भेदं वा பிரித்துவைத்தலையோ
समतिक्रम्य விட்டொழித்து
भूषु காரியங்களில்
दण्डेन போர் உபாயம் ஒன்றோ
सिद्धिं சித்தியை [லேயே
रोचय தீர்மானியும்.

इह प्राप्तान्वयं सर्वाञ्छत्रूंस्तव महाबल । वशे शस्त्रप्रतापेन करिष्यामो न संशयः ॥ ८ ॥

महाबल “மகா பலசாலியே!
वयं நாங்கள்
इह இப்பொழுது
प्राप्तान् வந்துசேர்ந்திருக்கிற
तव தேவரீரது
शत्रून् சத்ருக்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்

शस्त्रप्रतापेन சஸ்திரத்தின்
வல்லமையால்
वशे நம் வசம்
करिष्यामः ஆக்கவிடப்போக
இரோம்;
संशयः न இதற்கையடே
இல்லை.”

एवमुक्तस्तदा राजा महापार्श्वेन रावणः । तस्य संपूजयन्वाक्यमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ९ ॥

ததா அப்பொழுது
மஹாபார்சுவனால்
எவ் மேற்கண்டவாறு
உக்த: சொல்லப்பட்டதற்கு
செவ்சாய்த்த
ராவண: ராஜா ராவணமன்னன்

तस्य அவனது
वाक्यं சொல்லை
संपूजयन् மிக்க மெச்சி
इदं பின்வரும்
वचनं சொல்லை
अब्रवीत् சொன்னான் :

महापार्श्व निबोध त्वं रहस्यं किञ्चिदात्मनः । चिरवृत्तं तदाख्यास्ये यदवाप्तं मया पुरा ॥

மஹாபார்சு!
आत्मनः என்னைப்பற்றிய
चिरवृत्तं முன்னடந்ததாகிய
रहस्यं ரஹஸ்யம்
किञ्चित् ஒன்றிருக்கிறது.
पुरा முன்னொருக்கால்

मया என்னால்
यत् எதொன்று
अवाप्तं அடையப்பட்டதோ
तत् அதை
आख्यास्ये சொல்லுகிறேன் ;
त्वं நீ
निबोध கவனமாய்க் கேள் :

पितामहस्य भवनं गच्छन्तीं पुञ्जिकस्थलाम् ।

आकाशे “ஆகாயத்தில்
अग्निशिखां इव அக்னிஜவாலைபோன்
றவளும்,

पितामहस्य பிரம்மதேவரது
भवनं திருமாளிகைக்கு
चञ्चूयमाणां பயத்தால் பதுங்கி

चञ्चूयमाणा मद्राक्षमाकाशेऽग्निशिखामिव ॥

गच्छन्तीं போய்க்கொண்டிருக்
கும்
पुञ्जिकस्थलं புஞ்சிகஸ்தலையினும்
அப்ஸஸ்தரீயை
अद्राक्षम् நான் கண்டேன்.

सा प्रसह्य मया भुक्ता कृता विवसना ततः । स्वयंभूभवनं प्राप्ता लोलिता नलिनी यथा ॥

மயா “என்னால்
सा அவள்
प्रसह्य பலாதகரிக்கப்பட்டு
विवसना कृता துயிலுரையப்பட்டு
भुक्ता அனுபவிக்கப்பட்ட
டாள்.

लोलिता கசங்கிய
नलिनी यथा தாமரைக்கொடிபோல்
ततः அவ்விடத்திலிருந்து
स्वयंभूभवनं பிரம்மதேவரது திரு
மாளிகைக்கு
प्राप्ता போய்ச்சேர்ந்தாள்.

तस्य तच्च तदा मन्ये ज्ञातमासीन्महात्मनः । अथ संकुपितो देवो मामिदं वाक्यमब्रवीत् ॥

ததா “அப்பொழுது
तस्य அந்த
महात्मनः மகாத்மாவுக்கு
तत् அது
ज्ञातं च தெரிந்துவிட்டதாக
வே

अथ அப்பொழுது
देवः பிரம்மதேவர்
संकुपितः மிகச்சினங்கொண்ட
வராய்
मां என்னைக்குறித்து
इदं பின்வரும்
वाक्यं சாபத்தை
अब्रवीत् இட்டார் :

ज्ञासीत् ஆகிவிட்டது என்று
मन्ये நான் நினைக்கிறேன்.

अद्यप्रभृति यामन्यां बलान्नारीं गमिष्यसि । तदा ते शतधा मूर्धा फलिष्यति न संशयः ॥

अद्यप्रभृति “இன்றுமுதல்
यस्यां வேறு
शान्नारी எந்த ஒரு ஸ்திரீயை
बलात् பலாக்கரித்து
गमिष्यसि அறுகுவாயே

तदा அப்பொழுதே
ते मूर्धा உனது தலை
शतधा நூறு சுக்கலாக
फलिष्यति வெடித்துவிடும்;
संशयः न இதற்கையமில்லை.

इत्यहं तस्य शापस्य भीतः प्रसभमेव ताम् । नारोपये बलात्सीतां वैदेहीं शयने शुभे ॥

तस्य “அந்த
इति மேற்கண்ட
शापस्य சாபத்திற்கு
प्रसभं அவசயமாய்
भीतः பயமடைந்திருக்கும்
अहं நான்
वैदेहीं விடேஹமன்னரின்
புகல்வியான

तां அந்த
सीतां மலீதையை
शुभे இனிய
शयने படுக்கையில்
बलात् एव பலாக்கரித்து
आरोपये न ஏற்றிவைக்காமலிருக்
கிறேன்.

सागरस्येव मे वेगो मास्तस्येव मे गतिः । नैतद्दाशरथिवेद ह्यासादयति तेन माम् ॥१६॥

मे वेगः “எனது ஆண்மை
सागरस्य சுமுத்திரத்திற்கு
इव சுமமானது;
मे எனது
गतिः போக்கு
मास्तस्य வாயுவுக்கு
इव சுமமானது;

दाशरथिः ராமன்
एतत् இதை
वेद न அறியவில்லை;
तेन हि அதனால்தான்
मां என்னை
आसादयति எதிர்க்கவருகொண்
டிருக்கிறான்.

यस्तु सिंहमिवासीनं सुप्तं गिरिगुहाशये । क्रुद्धं मृत्युमिवासीनं प्रबोधयितुमिच्छति ॥१७॥

यः तु “எவன் தான்
गिरिगुहाशये மலைக்குகையில்
सुप्तं உறங்கி
आसीनं படுத்துக்கிடக்கும்
सिंह इव சிங்கப்போன்றவனும்

आसीनं சுமமாயிருக்கும்
क्रुद्धं கொடிய
मृत्युं इव யமன்போன்றவனுமா
प्रबोधयितुं எழுப்ப [என்னை
इच्छति துணிவான்?

न मत्तो निशितान्वाणान्द्विजिह्वानिव पन्नगान् । रामः पश्यति संग्रामे तेन मामभिगच्छति॥

रामः “ராமன்
निशितान् கூரியவைகளும்
द्विजिह्वान् இருநாக்குகளையுடைய
पन्नगान् इव பாம்புகள்போன்ற
வைகளுமான
वाणान् பாணங்களை

संग्रामे போரில்
मत्तः என்னிடமிருந்து
पश्यति न கண்டதில்லை.
तेन அதனால்
मां என்னை
अभिगच्छति எதிர்க்கவருகிறான்.

क्षिप्रं वज्रोपमैर्बाणैः शतधा कार्मुकच्युतैः । राममादीपयिष्यामि उल्काभिरिव कुञ्जरम् ॥

कार्मुकच्युतैः	“ வில்லிலிருந்து வெளிவரும்	कुञ्जरं	ஓர் யானையை
வஜ்ரோபமै:	வஜ்ராயுதங்களை	उल्काभिः	கொள்ளிக்கட்டை
शतधा	நூற்றுக்கணக்கான	इव	களால்
बाणैः	பாணங்களால்	रामं	எப்படியோ அப்படியே
क्षिप्रं	சீக்கிரமே	आदीपयिष्यामि	ராமனை
			எரித்து விடப்போகிறேன்.

तच्चास्य बलमादास्ये बलेन महता वृतः । उदयन्सविता काले नक्षत्राणामिव प्रभाम् ॥

काले	“ அதிகாலையில்	महता	பெரும்
उदयन्	உதிக்கும்	बलेन	சைனியத்தால்
सविता	சூரியன்	वृतः	சூழப்பட்ட நான்
नक्षत्राणां	நக்சத் திரங்களுடைய	अस्य	இவனது
प्रभां	ஒளியை	तत्	அந்த
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	बलं च	பலத்தையும்
		आदास्ये	வாங்கிவிடுவேன்.

न वासवेनापि सहस्रचक्षुषा युधाऽस्मि शक्यो वरुणेन वा पुनः ।
मया त्विषं बाहुबलेन निर्जिता पुरी पुरा वैश्रवणेन पालिता ॥ २१ ॥

अस्मि	“ நான்	पुरा	முற்காலத்தில்
सहस्रचक्षुषा	ஆயிரம் கண்ணனாகிய	वैश्रवणेन	சூரேரால்
वासवेन अपि	இந்திரனால் தானாகட்டும்	पालिता	பாதுகாக்கப்பட்ட
वरुणेन वा पुनः	வருணனால் தானாகட்டும்	इयं	இந்த
युधा	போர்புரிய	पुरी	நகர்
शक्यः न	உணுகவொண்ணாதவன்.	मया तु	என்னாலேயே
		बाहुबलेन	தோள்வலியால்
		निर्जिता	அடையப்பட்டது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥

चतुर्दशः सर्गः—பதினான்காவது ஸர்க்கம். || 14 ||

विभीषणेन सीताप्रत्यर्पणकथनम्—விபிஷணன் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுக்கச் சொல்வது.

निशाचरेन्द्रस्य निशम्य वाक्यं स कुम्भकर्णस्य च गर्जितानि ।

विभीषणो राक्षसराजमुख्यमुवाच वाक्यं हितमर्थयुक्तम्

|| 1 ||

सः	அந்த	राक्षसराज-}	தலைமைபெற்று விளங்
विभीषणः	விபிஷணர்	मुख्यं }	கும் ராக்ஷஸமன்ன
निशाचरेन्द्रस्य	அரக்கமன்னனது		னைப்பார்த்து
वाक्यं	சொல்லையும்	हितं	யுத்தமானதும்
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது	अर्थयुक्तं	நல்ல பிரயோஜனத்
गर्जितानि च	கர்ஜனைகளையும்		தோடுகூடியதுமான
निशम्य	கேட்டு,	वाक्यं	சொல்லை
		उवाच	பின்வருமாறு
			மொழிந்தார்:

वृतो हि बाहन्तरभोगराशिश्चिन्ताविषः सुस्मिततीक्ष्णदंष्ट्रः ।

पञ्चाङ्गुलीपञ्चशिरोतिकायः सीतामहाहिस्त्व केन राजन्

|| 2 ||

बाहन्तर- }	“தோள்களின் இடை	सीतामहाहिः	{ சித்தையாகிய கொடிய
भोगराशिः }	பாகமாகிய படத்தை		விஷமுள்ள சர்ப்ப
	யுடையதும்		மானது.
चिन्ताविषः	சிந்தையாகிய விஷத்	राजन्	அரசே!
	தையுடையதும்	तव	தேவரீருக்கு
सुस्मिततीक्ष्णदंष्ट्रः	புன்சிரிப்பாகிய கோர	केन हि	யாரால்தானோ
	ப்பற்களையுடையதும்	वृतः	பொறுக்கியெடுக்கப்
पञ्चाङ्गुली- }	ஐந்து விரல்களாகிய		பட்டது?
पञ्चशिरोतिकायः }	ஐந்து தலையுடைய		
	கொடிய உருவமுள்ள		
	துமான		

यावन्न लङ्कां समभिद्रवन्ति वलीमुखाः पर्वतकूटमात्राः ।

दंष्ट्रायुधाश्चैव नखायुधाश्च प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली

|| 3 ||

पर्वतकूटमात्राः च	“பர்வதசிகர பரும	वलीमुखाः	வானர்கள்
	னுள்ளவர்களும்	लङ्कां	இலங்கையை
		समभिद्रवन्ति }	தாக்கும் முன்ன
दंष्ट्रायुधाः एव	{ கோரப் பற்களை ஆயுத	न यावत्	மேயே
	ங்களாகவுடையவர்	मैथिली	மைதிலியார்
	களும்	दाशरथाय	ஸ்ரீராமருக்கு
नखायुधाः च	நகங்களை ஆயுதமாக	प्रदीयताम्	திருப்பிச் சமர்ப்பிக்க
	வுடையவர்களுமான		ப்பட்டும்.

यावन्न गृह्णन्ति शिरांसि बाणा रामेरिता राक्षसपुङ्गवानाम् ।

वज्रोपमा वायुसमानवेगाः प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली

॥ ४ ॥

வஜ்ரோபமா: "வஜ்ராயுதத்தை
நிகர்த்தவைகளும்
காற்றைப்போல் கடிந்
து செல்பவைகளும்
மான
பாணங்கள்
ராமேரிதா: ஸ்ரீராமரால் பிரயோகி
க்கப்பட்டவைகளாய்

ராक्षसपुङ्गवानां ராக்ஷஸோத்தமர்
களுடைய
शिरांसि கிரங்களை
गृह्णन्ति न यावत् வாங்கும் முன்னரே
मैथिली மைதிலியார்
दाशरथाय ஸ்ரீராமருக்கு
प्रदीयताम् திருப்பிச்சமர்ப்பித்து
விடப்பட்டும்.

न कुम्भकर्णेन्द्रजितौ न राजा तथा महापार्श्वमहोदरौ वा ।

निकुम्भकुम्भौ च तथाऽतिकायः स्थातुं न शक्ता युधि राघवस्य

॥ ५ ॥

राघवस्य "ஸ்ரீராமருடைய
युधि போரில்
स्थातुं எதிர்த்துநிற்க
निकुम्भकुम्भौ च நிகும்பனும் கும்பனும்
अतिकायः तथा அதிகாயனும்
शक्ताः न வல்லவரல்லர்.
कुम्भकर्णेन्द्रजितौ கும்பகர்ணனும் இரத்தி
ரஜித்தும்

न அப்படியே வல்லவ
ரல்லர்.
महापार्श्वमहोदरौ மகாபார்சுவனும்
மஹோதரனும்
न வல்லவரல்லர்.
राजा वा மன்னரேயாயினும்
तथा அவ்வனம்தான்.

जीवंस्तु रामस्य न मोक्षसे त्वं गुप्तः सवित्राऽप्यथ वा मरुद्भिः ।

न वासवस्याङ्गतो न मृत्योर्नभो न पातालमनुप्रविष्टः

॥ ६ ॥

त्वं "தேவரீர்,
सवित्रा குர்யபகவானிலோ
अथवा அல்லது
मरुद्भिः தேவதைகளாலோ
गुप्तः अपि பாதுகாக்கப்பட்டவ
ராயினும்
रामस्य तु ஸ்ரீராமரிடமிருந்து
மட்டும்
जीवन् உயிருடையவராய்
मोक्षसे न திரும்பமாட்டீர்.
वासवस्य இந்திரனுடையவோ

मृत्यो: மரணுடையவோ
अङ्गतः மடிபீதமந்தவராயி
னும்
न உயிருடன் திரும்ப
மாட்டீர்.
नभः ஆகாயத்திலும்
न தப்பிர்.
पातालं பாதாளத்தில்
अनुप्रविष्टः புகுந்திடினும்
न தப்பிர்.

भिच्वा न तावत्प्रविशन्ति कायं प्राणान्तिकास्तेऽशनितुल्यवेगाः ।

शिताः शरा राघवविप्रमुक्ताः प्रहस्त तेनैव विकृत्यसे त्वम्

॥ ७ ॥

प्रहस्त “ பிரஹஸ்த !
 அசனितுல்யவேகா: இடியை நிகர்த்த ஆற்
 றலுள்ளவைகளும்
 प्राणान्तिका: உயிரை மாழ்த்தே
 தீருபவைகளும்
 शिता: கூரியவையுமான
 शरा: பாணங்கள்
 राघवविप्रमुक्ता: ஸ்ரீராமரால் போடப்
 பட்டவைகளாய்

ते एतद्वा
 कायं உடலை
 भिच्वा பிரகந்துகொண்டு
 तावत् இன்னும்
 प्रविशन्ति न உட்புகவில்லை.
 तेन एव அதனால்தான்
 त्वं தேவரீர்
 विकृत्यसे பெருமையடித்து
 கொள்ளுகிரீர்.”

निशम्य वाक्यं तु विभीषणस्य ततः प्रहस्तो वचनं बभाषे ।

न नो भयं विद्य न दैवतेभ्यो न दानवेभ्यो ह्यथ वा कुतश्चित्

॥ ८ ॥

ततः அப்பொழுது
 प्रहस्तः பிரஹஸ்தன்
 विभीषणस्य விபிஷணனது
 तु இவ்விஷயத்தில்
 वाक्यं निशम्य உபதேசத்தை கேட்டு,
 वचनं ஒரு சொல்லை
 बभाषे மொழிந்தார்:

न: எமக்கு
 दैवतेभ्यः अथ தேவர்களிடமிருந்தும்
 भयं ஆபத்தை
 विद्य न நாமறியோம்.
 दानवेभ्यः वा அசுரர்களிடமிருந்
 न அறியோம். [தம்கூட
 कुतश्चित् हि எங்கிருந்தாவது
 न அறிக்திலோம்.

न यक्षगन्धर्वमहोरगेभ्यो भयं न संख्ये पतगोत्तमेभ्यः ।

कथं नु रामाद्भविता भयं नो नरेन्द्रपुत्रात्समरे कदाचित्

॥ ९ ॥

संख्ये “போலில்
 यक्षगन्धर्व- } யக்ஷர், கந்தர்வர்,
 महोरगेभ्यः } மகோரகரிடமிருந்தும்
 भयं ஆபத்து
 न கிடையாது.
 पतगोत्तमेभ्यः न பறப்பவைகளின்றும்
 समरे போலில் கிடையாது.

नरेन्द्रपुत्रात् மாநிடைமன்னரின்
 புதல்வனான
 रामान् ராமரிடமிருந்து
 न: எமக்கு
 भयं ஆபத்து
 कदाचित् नु எப்பொழுதேனும்
 कथं भविता எப்படி ஏற்படும? ”

प्रहस्तवाक्यं त्वहितं निशम्य विभीषणो राजहितानुकाङ्क्षी ।

ततो महात्मा वचनं बभाषे धर्मार्थकामेषु निविष्टबुद्धिः

॥ १० ॥

ततः அப்பொழுது
 धर्मार्थकामेषु தர்மம், அர்த்தம், கா
 மம் இவைகளில்
 निविष्टबुद्धिः தேர்ச்சிபெற்ற மனத்
 தினராகிய
 महात्मा மகாத்மாவான
 विभीषणः விபிஷணர்

राजहितानुकाङ्क्षी அரசருக்கு நன்மை
 யை நாடியவராய்
 अहितं தீங்குள்ளன விக்கும
 प्रहस्तवाक्यं பிரஹஸ்தனது சொ
 निशम्य तु கேட்டபின்னர் [ல்லை
 वचनं ஒரு சொல்லை
 बभाषे பின்பு மொழி
 न்தார்:

प्रहस्त राजा च महोदरश्च त्वं कुम्भकर्णश्च यथार्थजातम् ।

ब्रवीथ रामं प्रति तन्न शक्यं यथा गतिः स्वर्गमधर्मबुद्धेः

॥ ११ ॥

प्रहस्त "பிரஹஸ்த !
 राजा च मन्नेரும்
 महोदरः மகோதரனும்
 कुम्भकर्णः च கும்பகர்ணனும்
 त्वं च நீயும்
 रामं प्रति பூரீராமரைப்பற்றி
 अर्थजातं மகதிராலோசனையை

ब्रवीथ यथा எவ்வண்ணமுரைக்
 तत् அது [கிறீர்களோ
 अधर्मबुद्धेः மனத்தூய்மையற்றவ
 स्वर्गं ஸ்வர்க்கத்தை [னுக்கு
 गतिः அடைதல்
 यथा எங்கனமோ அங்ஙன
 शक्यं न சாத்தியமன்று. [மே

वधस्तु रामस्य मया त्वया वा प्रहस्त सर्वैरपि राक्षसैर्वा ।

कथं भवेदर्थविशारदस्य महार्णवं तर्तुमिवापुवस्य

॥ १२ ॥

प्रहस्त "பிரஹஸ்த !
 अर्थविशारदस्य { இதுவரையில் செய்த
 कामस्य { காரியங்களில் பிரசித்
 वधः तु { திபெற்றவராகிய
 मया { பூரீராமருக்கு
 त्वया वा { வதையென்பது
 राक्षसैः { என்னுள்தானாகட்டும்
 { உன்னுள்தானாகட்டும்
 { அரக்கர்கள்

सर्वैः अपि वा எல்லோராலுமென்ற
 { அது
 अपुवस्य { ஒடமில்லாதவனுக்கு
 महार्णवं { சமுத்திரத்தை
 तर्तुं { தாண்ட
 इव { எப்படியோ
 { அப்படியே
 कथं भवेत् { ஒருபொழுதும்
 { முடியாது.

धर्मप्रधानस्य महारथस्य इक्ष्वाकुवंशप्रभवस्य राज्ञः ।

प्रहस्त देवाश्च तथाविधस्य कृत्येषु शक्तस्य भवन्ति मूढाः

॥ १३ ॥

प्रहस्त "பிரஹஸ்த !
 धर्मप्रधानस्य { புருஷார்த்தங்களில்
 { தர்மமொன்றையே
 { சர்வமுமாய்க் கொ
 { ண்டவரும்
 महारथस्य { மஹாரதரேனும் பட்
 { டம் பெற்றவரும்
 तथाविधस्य { அப்பேர்ப்பட்டவ்யா
 { ஜமுடையவராய்

इक्ष्वाकुवंशप्रभवस्य { இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில்
 { அவதரித்தவரும்
 शक्तस्य { சர்வசக்தனுமாகிய
 राज्ञः { மன்னரது
 कृत्येषु { காரியவிஷயங்களில்
 देवाः च { தேவர்களும்
 मूढाः { உள்ளபடி அறிய
 { முடியாதவர்களாய்
 भवन्ति { இருக்கின்றார்கள்.

तीक्ष्णा नता यत्तव कङ्कपत्रा दुरासदा राघवविप्रमुक्ताः ।

भिच्वा शरीरं प्रविशन्ति वाणाः प्रहस्त ते नैव विकथसे त्वम्

॥ १४ ॥

प्रहस्त "பிரஹஸ்த !
 तीक्ष्णाः { கூரானவைகளும்
 { கொஞ்சம் துணி வன
 नताः { நதிருக்கின்றவைக
 { ளும்

कङ्कपत्राः { கழுஞ்சிற்றகு கட்டப்
 { பட்டவைகளும்
 दुरासदाः { மாறுசெய்ய முடியாத
 { வைகளுமான

தே	அந்த	भिवा	பிளந்துகொண்டு
दाणाः	பாணங்கள்	प्रविशन्ति न	உட்புகவில்லை.
राघवविप्रमुक्ताः	ஸ்ரீராகவரால் போடப் பட்டவைகளாய்	यत् एव	இக்காரணத்தால்
तव	உனது	त्वं	நீ [தான்
शरीरं	உடலை	विकथ्यसे	பெருமையடித்துக் கொள்ளுகறாய்.

न रावणो नातिवल्ग्विशीर्षो न कुम्भकर्णोऽस्य सुतो निकुम्भः ।

न चेन्द्रजिह्वाशरथिं प्रसोढुं त्वं वा रणे शक्रसमं समर्थाः ॥ १५ ॥

शक्रसमं	“இந்திரனுக்குச் சமமானாகிய	त्रिशिर्षः न	திரிசீர்ஷ்ணமாகான்.
दाशरथिं	ஸ்ரீராமரை	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணனும்
रणे	போரில்	अस्य	இவனது
प्रसोढुं	மேற்கொள்ள	सुतः	புதல்வனாகிய
समर्थाः	சமர்த்தர்களாய்	निकुम्भः	நிகும்பனும்
रावणः न	ராவணனுமாகான் ;	इन्द्रजित् च	இந்திரஜித்தும்
अतिवल्ग्वः	அதிகபலம் பொருந் திய	न	ஆகார்கள்.
		त्वं वा	நீயும்
		न	ஆகாய்.

देवान्तको वाऽपि नरान्तको वा तथाऽतिकायोऽतिरथो महात्मा ।

अकम्पनश्चाद्रिसमानसारः स्थातुं न शक्ता युधि राघवस्य ॥ १६ ॥

देवान्तकः अपि वा	“தேவாந்தகன் தானு கட்டும்	अतिरथः	அதிரதன் தானாகட்டும்
नरान्तकः वा	நராதகன் தானாகட்	अद्रिसमानसारः	மலையை நிகர்த்த உறுதியுடைய
तथा	அப்படியே [டும்	अकम्पनः च	அகம்பனன் தானாகட்
अतिकायः	அதிகாயன் தானாகட் டும்	युधि	போரில் [டும்
महात्मा	மகத்தான ஆற்றலு டைய	राघवस्य	ஸ்ரீராகவருக்கு
		स्थातुं	எதிர்த்துநிற்க
		न शक्ताः	சக்தர்கள் ஆகார்கள்.

अयं हि राजा व्यसनाभिभूतो मित्रैरमित्रप्रतिमैर्भवद्भिः ।

अन्वास्यते राक्षसनाशनार्थे तीक्ष्णः प्रकृत्या ह्यसमीक्ष्यकारी ॥ १७ ॥

अयं राजा हि	“இந்த மன்னரோ	अमित्रप्रतिमैः	சத்துருக்களே ஆகி
प्रकृत्या तीक्ष्णः	பிறவியில் கொடியவர் ;	मित्रैः	மிதிரர்களாகிய [ன்ற
असमीक्ष्यकारी	முனையோசியாது தடு க்காய்செய்கிறவர் ;	भवद्भिः	உங்களால்
व्यसनाभिभूतः हि	செய்யத்தகாத காரிய ங்களைச் செய்கிறவரே*	राक्षसनाशनार्थे	அரக்கர்களின் அழி விற்காக
		अन्वास्यते	அனுசரிக்கப்படுகிறார்.

*[வைதல், குற்றத்திற்குமீறிய தண்டனை விதித்தல், பொருளை நாசஞ்செய்தல், குடி, பாஸ்தீகமனம், காலமில்லாத காலத்தில் வேட்டையாடுதல், குது இவைகள் கொண்டவர்.]

अनन्तभोगेन सहस्रमूर्धा नागेन भीमेन महाबलेन ।
बलात्परिक्षिप्तमिमं भवन्तो राजानमुत्क्षिप्य विमोचयन्तु ॥ १८ ॥

अनन्तभोगेन “பெரும் உடல் படை
சகப்பெற்றதும்
சகசமூர்धा ஆரீரம் தலைகளை யு
டையதும்
भीमेन கொடியதும்
महाबलेन கடுமவிலைமுடையது
नागेन பாம்பால் [மான]

परिक्षिप्तं சுற்றிக்கொள்ளப்பட்ட
इमं இந்த [டிருக்கும்]
राजानं மன்னரை
भवन्तः நீங்கள்
बलात् उत्क्षिप्य பலாக்கரித்து தூக்கி
विमोचयन्तु விடுவிக்கக்கடவீர்கள்.

यावद्दि केशग्रहणात्सुहृद्भिः समेत्य सर्वैः परिपूर्णकामैः ।

निगृह्य राजा परिरक्षितव्यो भूतैर्यथा भीमबलैर्गृहीतः ॥ १९ ॥

परिपूर्णकामैः { வேண்டிய அளவெல்
லாம் வேண்டியபடி
பெற்ற
सुहृद्भिः நண்பர்களாகிய
सर्वैः எல்லோராலும்
भीमबलैः கொடிய வலிமை
भूतैः பேய்களால் [கொண்ட
गृहीतः பிடிக்கப்பட்டவனொருவன்

केशग्रहणात् यावत् குடுமியில் பிடித்திழு
ப்பதா லுமென்றாலும்
यथा எப்படியோ அப்படி
समेत्य ஒன்றுசேர்ந்து [ரீய
राजा மன்னர்
निगृह्य हि பலாக்கரித்தும்
परिरक्षितव्यः ரகலிக்கப்படவேண்டி
யவர்.

सुवारिणा राघवसागरेण प्रच्छाद्यमानस्तस्मा भवद्भिः ।

युक्तस्त्वयं तारयितुं समेत्य काकुत्स्थपातालमुखे पतन्सः ॥ २० ॥

सुवारिणा “அளவுகடந்த ஜலமு
டைய
राघवसागरेण ராமராகிய சமுத்திர
த்தினால்
प्रच्छाद्यमानः மறைக்கப்பட்டு
काकुत्स्थपातालमुखे ராமராகிற வடவாக்கி
னியில்
पतन् விழுந்துக்கொண்டிரு
க்கும்

सः அந்த
अयं இவர்
भवद्भिः तु உங்களாலேயே
समेत्य ஒன்றுசேர்ந்து
तस्मा பலாக்காரமாய்
तारयितुं ஆபத்தினின்று தப்பு
விக்க
युक्तः ஏற்றவர்.

इदं पुरस्यास्य सराक्षसस्य राज्ञश्च पथं समुहजनस्य ।

सम्यग्धि वाक्यं स्वमतं ब्रवीमि नरेन्द्रपुत्राय ददातु पैथिलीम् ॥ २१ ॥

सराक्षसस्य “அரக்கர்களோடு
अस्य அந்த [கூடிய
पुरस्य நகரத்திற்கும்
समुहजनस्य நண்பர்களோடு கூடிய
राज्ञः च மன்னருக்கும்
पथं நன்மை பயக்கிற
தாகிற
मैथिलीं மைதிலியாரை

नरेन्द्रपुत्राय சக்கிரவர்த்திகுமார
ருக்கு
ददातु அவர் திருப்பிக்கொடு
த்துவிட்டும்என்கிற
इदं वाक्यं இந்த நியாயவிதி
स्वमतं என் மனத்திற்கிசைந்
सम्यक् हि ஒளியாமலே [ததென
ब्रवीमि சொல்லுகிறேன்.

परस्य वीर्यं स्वबलं च बुद्ध्या स्थानं क्षयं चैव तथैव वृद्धिम् ।

तथा स्वपक्षेऽप्यनुमृश्य बुद्ध्या वदेत्क्षयं स्वामिहितं च मन्त्री

॥ २२ ॥

मन्त्री	“ ஓ மந்திரியென்ப	तथा	அவ்வண்ணமே
परस्य	சக்ருவினுடைய [வன்	स्वपक्षे अपि	தன்னிடத்திலும்
वीर्यं	சக்திடையும்	बुद्ध्या	துண்ணறிவுகொண்டு
स्वबलं च	தனது சக்தியையும்	अनुमृश्य	ஆராய்ந்தறிந்து,
बुद्ध्या	ஆராய்ந்தறிந்து,	स्वामिहितं	{ எஜமானனுக்கு நன்மை பயக்கத்தக்கதையும்
तथा एव	அப்படியே	क्षयं च एव	யுக்தமானதையுமே
स्थानं	உத்தேசத்தையும்	वदेत्	சொல்லவேண்டும்.”
क्षयं	பாக்கய்க்குறைவையும்		
वृद्धिं च	தெய்வபலக்கையும		

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15144

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 469

पञ्चदशः सर्गः—பதினேந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ १५ ॥

इन्द्रजिद्विभीषणविवादः—இந்திரஜித்திற்கும் விபீஷணனுக்கும் நடந்த விவாதம்.

बृहस्पतेस्तुल्यमतेर्वचस्तन्निशम्य यत्नेन विभीषणस्य ।

ततो महात्मा वचनं बभाषे तत्रेन्द्रजिर्नैर्ऋतयोधमुख्यः

॥ १ ॥

नैर्ऋतयोधमुख्यः	ராகுதஸப்போர்வீரர்	विभीषणस्य	விபீஷணரது
	களில் முக்யனான	तत्	அந்த
महात्मा	அளவிலலா ஆற்றலுடைய	वचः	சொல்லை
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்த	यत्नेन	நெஞ்சம் பதைக்க
तस्य	அப்பொழுது	निशम्य	கேட்டு
बृहस्पतेः	பிருகஸ்பதிக்கு	ततः	அதன்மேல்
तुल्यमतेः	ஒப்பான புத்தியையுடைய	वचनं	ஒரு மொழியை
		बभाषे	பின்வருமாறு
			மொழிந்தான் :

किं नाम ते तात कनिष्ठवाक्यमनर्थकं चैव सुभीतवच्च ।

अस्मिन्कुले योऽपि भवेन्न जातः सोऽपीदृशं नैव वदेन्न कुर्यात्

॥ २ ॥

तात	“ அப்பா !	यः	எவனேனுமொருவன்
कनिष्ठवाक्यं	உமது கடைசித்தம்பிரயின் உபதேசமானது	जातः न	பிறவாதவனாக
अनर्थकं च	நன்மை பயக்காததாய்	भवेत् अपि	இருப்பினும்
सुभीतवच्चः	பயங்கொள்ளித்தனத்தைக் காட்டுகின்றதாதேவீருக்கே [யும்	सः अपि	அவனும்
ते एव	எவ்வளவு இழிவை	ईदृशं	இப்படிப்பட்டதை
किं नाम	இந்த [வினாவிற்கும் !	वदेत् न एव	சொல்லவும்
अस्मिन्	குலத்தில்	न कुर्यात्	மாட்டான் ;
कुले			அனுஷ்டிக்கவும் மாட்டான்.

सत्त्वेन वीर्येण पराक्रमेण शौर्येण धैर्येण च तेजसा च ।

एकः कुलेऽस्मिन्पुरुषो विमुक्तो विभीषणस्तात कनिष्ठ एषः

॥ ३ ॥

तात
अस्मिन्
कुले
सत्त्वेन
वीर्येण
पराक्रमेण
शौर्येण
धैर्येण

“ அப்பா !
இந்த
குலத்தில்
பிறவிக்குணத்தாலும்
பெருமையாலும்
ஆண்மையாலும்
ஆற்றலாலும்
ஆபத்தில் மனதைச்
சுதறவிடா திருக்கும்
தன்மையாலும்

तेजसा च
विमुक्तः
पुरुषः
एषः
कनिष्ठः
विभीषणः
एकः च

{
அவமானத்தை பொறுக்காது மேல்விழுந்து தாக்கும் தன்மையாலும்
அணுகாமலிருக்கின்ற புருஷர்
இந்த
கடைசித்தம்பிராகிய
விரிஷணர்
ஒருவர்தான்.

किं नाम तौ राक्षस राजपुत्रावस्माकमेकेन हि राक्षसेन ।

सुप्राकृतेनापि मतौ निहन्तुं शक्यौ कुतो भीषयसे स्म भीरो

॥ ४ ॥

भीरो
राक्षस
मतौ
तौ
राजपुत्रौ
किं नाम
अस्माकं

“ பயங்கரவியாகிய
விரிஷணரே !
உம்மால் புகழ்ந்தது
கூறப்பட்ட
அவ்விரு
ராஜபுத்திரர்கள்
எம்மாத்திரம் ?
எங்களில்

सुप्राकृतेन
राक्षसेन एकेन अपि
निहन्तुं
शक्यौ
हि
कुतः
भीषयसे स्म

மகா அல்பனாகிய
அரக்கனொருவனுலே
கொல்வதற்கு [யே
சாத்தியமானவர்கள்.
ஆனபடியால்
எக்காரணத்தைக்
கொண்டு
பயமுறுத்திவிட்டீர் ?

त्रिलोकनाथो ननु देवराजः शक्रो मया भूमितले निविष्टः ।

भयार्दिताश्चापि दिशः प्रपन्नाः सर्वे तथा देवगणाः समग्राः

॥ ५ ॥

मया
त्रिलोकनाथः
देवराजः
शक्रः
भूमितले
निविष्टः
तथा
देवगणाः

“ என்னால்
திரிலோகநாதனும்
தேவராஜனுமாகிய
இந்திரன்
மானிடஉலகில்
அடக்கிக்கொண்டு
வந்து சேர்க்கப்பட்டான்.
அப்படியே
தேவகணங்கள்

मर्वे
समग्राः
भयार्दिताः
दिशः च
प्रपन्नाः
ननु अपि

எல்லோரும்
ஒன்றுகூடி
பயத்தால் நடுககுமுற்
றவர்களாய்
எல்லாதிக்குகளிலும்
ஓடத்தலைப்பட்டு
டார்கள்.
இது இல்லையா என்ன
சொல்லுமே.

ऐरावतो विस्वरमुन्नदन्स निपातितो भूमितले मया तु ।

विकृष्य दन्तौ तु मया प्रसह्य वित्रासिता देवगणाः समग्राः

॥ ६ ॥

சு: அந்த
ऐरावत: ஐராவதம்
दन्तौ இருகந்தங்களிலும்
विकृष्य பிடித்திழுத்து
मया तु என்னாலேயே
भूमितले பூலோகத்தில்
विस्वरं விகாரமாய்
उन्नदन् கூச்சலிடுவதாய்

निपातितः விழுத்தப்பட்டது.
तथा அப்படியே
देवगणाः தேவகணங்கள்
समग्राः எல்லாமுமே
मया तु என்னாலேயே
प्रसह्य மேற்கொள்ளப்பட்டு
वित्रासिता: நடுங்கச்செய்யப்பட்டு
டனர்.

सोऽहं सुराणामपि दर्पहन्ता दैत्योत्तमानामपि शोकदाता ।

कथं नरेन्द्रात्मजयोर्न शक्तो मनुष्ययोः प्राकृतयोः सुवीर्यः

॥ ७ ॥

सुराणां अपि “தேவர்களுடையவும்
दर्पहन्ता செருக்கையொழித்த
வனும்
दैत्योत्तमानां अपि தைத்தோத்தமர்களுக்
கும
शोकदाता எக்கமுண்டாக்கிவ
னும்
सुवीर्यः வீர்பவானென பிரசி
த்திபெற்றவனுமான

सः அந்த
अहं நான்
प्राकृतयोः அற்பர்களான
मनुष्ययोः மானிடரிருவர்களாகிய
नरेन्द्रात्मजयोः மானிடமன்னனின்
पुतल्वरं விஷயத்தில்
कथं எவ்வாறு
शक्तः न வல்லமை உடையவ
னாக மாட்டேன் ?

अथेन्द्रकल्पस्य दुरासदस्य महौजसस्तद्वचनं निशम्य ।

ततो महार्थं वचनं वभाषे विभीषणः शस्त्रभृतां वरिष्ठः

॥ ८ ॥

शस्त्रभृतां ஆயுதமேந்தியவர்
களுக்கும்
वरिष्ठः உத்தமரான
विभीषणः விபிஷணர்
महौजसः அனலிலலா ஆற்றலு
டையவனாய்
दुरासदस्य ஒருவராலும் தகைய
முடியாதவனாய்
इन्द्रकल्पस्य இந்திரனுக்குச்சமான
மாகிய அவனுடைய

तद्वचनं அம்மொழியை
निशम्य கேட்டு
ततः அப்பொழுது
अथ பின்வரும்
महार्थं குறையற்ற நன்மை
யையளிக்கவல்ல
वचनं ஹிதோபதேசத்தை
वभाषे அருளிச்செய்தார் ;

मूढः प्रगल्भोऽविनयोपपन्नस्तीक्ष्णस्वभावोऽल्पमतिर्दुरात्मा ।

मूर्खस्त्वमत्यन्तमुदुर्मतिश्च त्वमिन्द्रजिह्वालतया ब्रवीषि

॥ १२ ॥

“ நீ
தர்மவரம்பை அறியாதவன்
தன்னால் இயலாதது
ஒன்றுண்டென
அறியாதவன்.
பெரியோர்களுக்கடங்கா
சிகரமணி.
கொடிய செயலுற்ற
வன்.
அற்புத்தியுடைய
வன்.

மகா துஷ்டன்.
மூர்க்: விவேக குன்யன்.
அத்யந்த- எப்பொழுதும் தீங்கி
சுதுர்மதி: ச } லேயே புத்தியைச்
செலுத்துபவன்.
இந்திரஜித்தே!
நீ
பாலதயா விஷயம் அறியாமை
யால்
ப்ரவீஷி தெரிந்ததுபோல்
பிதற்றுகறாய்.

को ब्रह्मदण्डप्रतिमप्रकाशानर्चिष्मतः कालनिकाशरूपान् ।

सहेत बाणान् यमदण्डकल्पान्समक्षमुक्तान् युधि राघवेण

॥ १३ ॥

“ பிரம்மதண்டத்திற்
கொப்பான கார்தியு
டையவைகளும்,
ஜ்வாலையெற்றவை
களும்,
எமனை நிகர்த்த உருவ
முடையவைகளும்,
யமதண்டத்தை நிகர்
த்தவைகளுமான

பாணங்களை
போரில்
பூரீராமரால்
கட்புலனாய் விடுக்கப்
பட்டவைகளாய்
க: எவன்
சஹை சகிப்பான் ?

धनानि रत्नानि विभूषणानि वासांसि दिव्यानि मणीश्च चित्रान् ।

सीतां च रामाय निवेद्य देवीं वसेम राजन्निह वीतशोकाः

॥ १४ ॥

“ மன்னவரே!
பூரீராமருக்கு
சீதா
தேவியாரையும்
நம்மால் விசேஷமாய்க்
கொண்டாடப்பட்ட
தனங்களையும்
உத்கிருஷ்டமான
ரத்னங்களையும்

சிற்றத
ஆபரணங்களையும்
ஆடைகளையும்
இப்பொழுதே
சமர்ப்பித்துவிட்டு
மனக்கவலையொழிந்
தவர்களாய்
உயிருடன் வாழ்வோ
மாக.”

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चदशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 15158

युद्धकाण्डे भादितः श्लोकाः 483

श्रूयन्ते हस्तिभिर्गीताः श्लोकाः पञ्चवने क्वचित् । पाशहस्तान्नरान्दृष्ट्वा शृणु तान्गदतो मम॥

क्वचित् “ஒருகாலத்தில்
पञ्चवने பத்மவனமென்ற
नरान् மனிதர்களை [காட்டில்
पाशहस्तान् दृष्ट्वा { கையுங்கயிறுமாக
இருப்பவர்களாகப்
பார்த்து
श्लोकाः பின்வரும் சுலோகங்
கள்

हस्तिभिः யானைகளால்
गीताः பாடப்பட்டன என்று
श्रूयन्ते வழங்கப்படுகின்றன.
तान् அவைகளை
गदतः உரைக்கும்
मम எனக்கு
शृणु செவிகொடுத்துக்
கேள்.

नाग्निर्नान्यानि शस्त्राणि न नः पाशा भयावहाः । घोराः स्वार्थप्रयुक्तास्तु ज्ञातयो नो भयावहाः॥

नः “நமக்கு
पाशाः பாசங்கள்
भयावहाः न ஆபத்தை விளைவிப்ப
வைகள் அல்ல.
अग्निः அக்கனியும்
न இல்லை.
अन्यानि शस्त्राणि வேறு ஆயுதங்களும்
न இல்லை.

ज्ञातयः तु ஞாதிகள் தான்
स्वार्थप्रयुक्ताः { தங்களது நன்மையில்
மாத்திரமாய்ப்பட்ட
வர்களாய்
घोराः கொடியவர்களாய்
नः நமக்கு
भयावहाः ஆபத்தை விளைவிக்கின்றார்கள்.

उपायमेते वक्ष्यन्ति ग्रहणे नात्र संशयः । कृत्स्नाद्रयाज्ज्ञातिभयं सुकष्टं विदितं च नः ॥

एते “இவர்கள்
ग्रहणे பிடிக்கும் விஷயத்தில்
उपायं உபாயத்தை
वक्ष्यन्ति சொல்லுவார்கள்.
अस्य இதில்
संशयः न ஐயமில்லை.
कृत्स्नात् எல்லா

भयात् ஆபத்தைவிட
ज्ञातिभयं ஞாதிகளால் விளையும்
நீங்கு
सुकष्टं மிக அஸஹ்யமானது.
नः நமக்கு
विदितं च இது தெரிந்த
விஷயமே.

विद्यते गोषु संपन्नं विद्यते ब्राह्मणे दमः । विद्यते स्त्रीषु चापल्यं विद्यते ज्ञातितो भयम् ॥

गोषु “பசுக்களிடத்தில்
सम्पन्नं சர்வ பாக்யமும்
विद्यते விளங்குகிறது.
ब्राह्मणे பிராம்மணர்களிடத்
தில்
दमः இந்திரியநிகரகம்
विद्यते விளங்குகிறது.

स्त्रीषु பெண்களிடத்தில்
चापल्यं காரியமில்லாததில்
அவசரமென்பது
विद्यते விளங்குகிறது.
ज्ञातितो ஞாதிகளிடமிருந்து
भयं ஆபத்து
विद्यते ஏற்படுகிறது.

सुनीतं हितकामेन वाक्यमुक्तं दशानन । न गृह्णन्त्यकृतात्मानः कालस्य वशमागताः ॥

दशानन "தசமுகரே!
 हितकामेन சேஷமொன்றையே
 उक्तं நாடியவனான
 விண்ணப்பம் செய்யப்
 பட்ட

सुनीतं { முற்றிலும் தர்மம்த்
 தோடு இயந்ததாபி
 ருக்கிற

वाक्यं ஆலோசனையை
 कालस्य யமனது
 वशं வலையில்
 आगताः சிக்கிக்கொண்ட
 अकृतात्मानः மன அடக்கமில்லாத
 गृह्णन्ति न வர்கள்
 ஏற்றுக்கொள்ளமாட்
 டார்கள்.

सुलभाः पुरुषा राजन्सततं प्रियवादिनः । अप्रियस्य तु पथ्यस्य वक्ता श्रोता च दुर्लभः ॥

राजन् "அரசே!
 प्रियवादिनः உள்ளாங்குளிர உரைக்
 पुरुषाः மானிடர்கள் [கும்
 सततं எப்பொழுதும்
 सुलभाः ஏராளமாய்க் கிடைப்
 பார்கள்.
 अप्रियस्य உள்ளத்திற்கினிமை
 வினாவிக்காததாயும்

पथ्यस्य तु நன்மை பயப்பதை
 मन्दम् மட்டும்
 वक्ता சொல்லுகிறவன்
 दुर्लभः கிடைப்பதரிது.
 श्रोता { சொல்லப்பட்டதை
 च ஏற்றுக்கொள்ளுகிற
 வன்
 அப்படியே கிடைப்ப
 தரிது.

बद्धं कालस्य पाशेन सर्वभूतापहारिणा । न नश्यन्तमुपेक्ष्यं प्रदीप्तं शरणं यथा ॥ २२ ॥

कालस्य "யமனது
 सर्वभूतापहारिणा எல்லாப்பிராணிகளி
 ன் உயிரை மாய்க்கும்
 पाशेन பாசத்தினால்
 बद्धं கட்டுண்டு
 नश्यन्तं அழிய இருக்கிற
 தேவரீரை

प्रदीप्तं தீப்பற்றியெரியும்
 शरणं வீட்டை
 यथा { கவனியாதது எப்படியி
 रुक्कमुडियातோ
 अप्पடியே
 उपेक्ष्यं न என் கடமையைச் செ
 ய்யாது நானிரேன்.

दीप्तपावकसङ्काशैः शितैः काञ्चनभूषणैः । न त्वामिच्छाम्यहं द्रष्टुं रामेण निहतं शरैः ॥

दीप्तपावक-} "கொழுந்துவிட்டு
 सङ्काशैः } ரியும் தீபோல் பிரகா
 शितैः சிக்கிறவைகளும்
 काञ्चनभूषणैः கூரானவைகளும்
 शरैः பொன்னுலங்கரிக்க
 ப்பட்டவைகளுமான
 பாணங்களால்

रामेण ஸ்ரீராமரால்
 त्वां தேவரீரை
 निहतं கொல்லப்பட்டவராய்
 द्रष्टुं (என் கடமையைச்
 செய்யாது) பார்க்க
 अहं इच्छामि न நான் துணியேன்.

शूराश्च बलवन्तश्च कृतास्त्राश्च रणाजिरे । कालाभिपन्नाः सीदन्ति यथा बालुकसेतवः ॥

रणाजिरे "போர்க்களத்தில்
 बालुकसेतवः மணலால் கட்டப்பட்ட
 ட அணைகள்
 यथा போலவே
 बलवन्तः च பலவான்களும்

कृतास्त्राः च ஆயுதப்பயிற்சியில்
 रणाजिरे நிபுணர்களுமான
 यथा சூரர்களும்
 कालाभिपन्नाः யமனுக்கு ஆட்பட்ட
 वरुणाय வர்களாய்
 सीदन्ति நாசமடைகின்றனர்.

तन्मर्षयतु यच्चोक्तं गुरुत्वाद्वितमिच्छता । आत्मानं सर्वथा रक्ष पुरीं चेमां सराक्षसाम् ॥

हितं इच्छता	“ நன்மையை நாடிய	சर्वथा	எப்படியாவது
யத்	எது [என்னால்	சராक्षஸாம்	ராக்க்ஷஸர்கள்
उक्तं	சொல்லப்பட்டதோ		உள்ளிட்ட
तत् च	அதெல்லாவற்றையும்	इमां	இந்த
गुरुत्वात्	பெரியவராகையால்	पुरीं च	நகரையும்
मर्षयतु	தேவரீர் மன்னித்த	आत्मानं	தேவரீரையும்
	ருளவேண்டும்.	रक्ष	(அழியாது) ரக்ஷியும்.

स्वस्ति तेऽस्तु गमिष्यामि सुखी भव मया विना ॥ २६ ॥

गमिष्यामि	“ நான் இதை விட்டு	मया विना	என்னை விட்டுப்
	போய்விடுகிறேன்.		பிரிந்து
ते	தேவரீருக்கு	सुखी	சுறைவற்ற வாழ்வற்ற
स्वस्ति	சேஷமமே		வராய்
अस्तु	இருக்கக்கடவது.	भव	ஆகுவீராக.

निवार्यमाणस्य मया हितैषिणा न रोचते ते वचनं निशाचर ।

परीतकाला हि गतायुषो नरा हितं न गृह्णन्ति सुहृद्भिरीरितम् ॥ २७ ॥

निशाचर	“ நிசாசரரே !	गतायुषः	ஆயுள் முடிந்து
हितैषिणा	நன்மையைநாடிய	परीतकालाः	யமனால் கட்டுண்ட
मया	என்னால்	नराः हि	மானிடர்களோ
निवार्यमाणस्य	தடுக்கப்பட்டவராகிய	सुहृद्भिः	நண்பர்களால்
ते	தேவரீருக்கு	ईरितं	உரை செய்யப்பட்ட
वचनं	என்சொல்	हितं	ஹிதமான சொல்லை
न रोचते	பிடிக்கவில்லை	गृह्णन्ति न	ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் ”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे षोडशः सर्गः ॥

अदितः श्लोकाः 15185

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 510

सप्तदशः सर्गः—பதினேழாவது ஸர்க்கம். ॥ १७ ॥

विभीषणशरणागतिः—விபீஷண சரணாகதி.

इत्युत्त्वा परुषं वाक्यं रावणं रावणानुजः । आजगाम सुहूर्तेन यत्र रामः सलक्ष्मणः ॥१॥

रावणानुजः	ராவணன் தம்பி விபி ஷணர்	उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு
		सुहूर्तेन	ஒரு முகூர்த்தகாலத்
इति	மேற்கண்டவாறு	रामः	ஸ்ரீராமர் [திற்குள்
परुषं	(ராவணன் செவிக்கு)	सलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருடன்
	ஒவ்வாத	यत्र	எங்கிருந்தாரோ
वाक्यं	சொல்லை		அங்கு
रावणं	ராவணனைப் பார்த்து	आजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.

तं मेरुशिखराकारं दीप्तामिव शतहृदाम् । गगनस्थं महीस्थास्ते ददृशुर्वानराधिपाः ॥ २ ॥

தே அந்த
மஹிஸ்தா: பூமியில் நிற்கின்ற
வானராதிபா: வானரத்தலைவர்கள்
மேருமலைச்சிகரம்
மேரூஷிகராகர் { போல் உருக்கொண்
டவராய்

दीप्तां பரிச்சென மின்னும்
शतहृदां इव மின்னல்போலவே
गगनस्थं ஆகாசத்திலிருக்கும்
तं அவரை
ददृशु: கண்டார்கள்.

स हि मेघाचलप्रख्यो महेन्द्रसमविक्रमः । सर्वायुधधरो वीरो दिव्याभरणभूषितः ॥ ३ ॥

ச: ஹி அவரோ
மேகாச்சலப்ரக்ய: மேகத்தையும் மலையை
யும் நிகர்த்தவர்.
மஹேந்த்ரசமவிக்ரம: இநதிரனை நிகர்த்த
ஆண்மையுடையவர்.

सर्वायुधधर: எல்லா ஆயுதங்களை
யும் தரித்து
दिव्याभरण- } திவ்யமான ஆபரணங்
भूषित: } களையணிந் துகொ
ண்டிருந்த
वीर: சூரர்.

ये चाप्यनुचरास्तस्य चत्वारो भीमविक्रमाः । तेऽपि सर्वायुधोपेता भूषणैश्चापि भूषिताः ॥

तस्य அவரது
अनुचरा: கூட்டாளிகள்
चत्वार: நால்வர்கள்
ये च எவர்களோர்
ते अपि அவர்களும்

सर्वायुधोपेता: च எல்லா ஆயுதங்களை
யும் தரித்து
भूषणै: अपि ஆபரணங்களாலும்
भूषिता: अपि அலங்கரிக்கப்பட்டவர்
கருமான
भीमविक्रमा: மெச்சத்தக்க ஆண்
மையுடையவர்கள்.

तमात्मपञ्चमं दृष्ट्वा सुग्रीवो वानराधिपः । वानरैः सह दुर्धर्षश्चिन्तयामास बुद्धिमान् ॥ ५ ॥

வானராதிப: வானரமன்னனும்
दुर्धर्ष: எவராலும் வெல்லமு
டியாதவனும்
बुद्धिमान् புத்திமானும் ஆகிய
सुग्रीव: சுக்ரீவன்
वानरै: வானரர்களோடு

सह கூட
आत्मपञ्चमं ஐவர்களில் ஒருவர
तं அவரை [கிய
दृष्ट्वा பார்த்து
चिन्तयामास தனக்குள்ளேயே ஆ
லோசனை செய்தான்.

चिन्तयित्वा मुहूर्तं तु वानरास्तानुवाच ह । हनुमत्प्रमुखान्सर्वानिदं वचनमुत्तमम् ॥ ६ ॥

मुहूर्तं तु ஒரு முகூர்த்தகாலம்
चिन्तयित्वा ஆலோசனைசெய்து
हनुमत्प्रमुखान् ஹனுமாரைத் தலைமை
யாய்க்கொண்ட
तान् அந்த
वानरान् வானரர்கள்

सर्वान् எல்லோரையும்
इदं பின்வரும் (நோக்கி)
वचनं சொல்லை
उत्तमं ह எதிலும் மேம்பட்ட
தாய்
उवाच சொன்னான்:

एष सर्वायुधोपेतश्चतुर्भिः सह राक्षसैः । राक्षसोऽभ्येति पश्यध्वमस्मान्हुन्तुं न संशयः ॥

एषः “இந்த
 राक्षसः அரக்கன்
 सर्वायुधोपेतः வேண்டிய ஆயுதம்
 चतुर्भिः நான்கு [தரித்தவனாய்
 राक्षसैः அரக்கர்களோடு
 सह கூட

अस्मान् நடமை
 हुन्तु கொல்ல
 अभ्येति வந்திருக்கிறான்.
 संशयः न இதில் ஐயமில்லை.
 पश्यध्वम् நீங்களும் கவனியுங்
 கள்.”

सुग्रीवस्य वचः श्रुत्वा सर्वे ते वानरोत्तमाः । सालानुद्यम्य शैलांश्च इदं वचनमब्रुवन् ॥

ते அந்த
 वानरोत्तमाः வானரோத்தமர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 सुग्रीवस्य சுக்ரீவனது
 वचः சொல்லை
 श्रुत्वा கேட்டு

सालान् ஆச்சாமரங்களையும்
 शैलान् च மலைகளையும்
 उद्यम्य கையிலெடுத்துக்கொ
 इदं பின்வரும் [ண்டு
 वचनं சொல்லை
 अब्रुवन् சொன்னார்கள்:

शीघ्रं व्यादिश नो राजन्वधायैषां दुरात्मनाम् । निपतन्तु हताश्वेते धरण्यामल्पतेजसः ॥

राजन् “வேந்தே!
 दुरात्मनां கெட்ட எண்ண
 (முடைய

व्यादिश ஆக்கினை தந்தருளும்.
 अल्पतेजसः அற்பமான ஆற்றலு
 டைய

एषां இவர்களை
 वधाय கொல்வதற்கு
 नः எங்களுக்கு
 शीघ्रं இப்போதே

एते च இவர்களும்
 हताः கொல்லப்பட்டவர்
 धरण्यां பூமியில் [களாய்
 निपतन्तु வந்துவிழட்டும்.”

तेषां संभाषमाणानामन्योन्यं स विभीषणः । उत्तरं तीरमासाद्य खस्थ एव व्यतिष्ठत् ॥

सः அந்த
 विभीषणः விபிஷணர்
 तेषां அவர்கள்
 अन्योन्यं ஒருவர்க்கொருவர்
 संभाषमाणानां பேசிக்கொண்டிருக்
 கையில்

उत्तरं வட
 तीरं கரையை
 आसाद्य அடைந்து
 खस्थः एव ஆகாசத்திலிருந்து
 राकवे
 व्यतिष्ठत् காத்திருக்கிறார்.

उवाच च महाप्राज्ञः स्वरेण महता महान् । सुग्रीवं तांश्च संप्रेक्ष्य खस्थ एव विभीषणः ॥

महाप्राज्ञः பேரறிவீனரும்
 महान् மஹா ஹமான
 विभीषणः விபிஷணர்
 सुग्रीवं च சுக்ரீவனையும்
 तां च संप्रेक्ष्य அவர்களையும்பார்த்தது

महता स्वरेण பெருங்குரலால்
 खस्थः एव ஆகாசத்திலிருந்து
 வண்ணமே
 उवाच பின்வருமாறு சொன்
 னார்:

रावणो नाम दुर्वृत्तो राक्षसो राक्षसेश्वरः । तस्याहमनुजो भ्राता विभीषण इति श्रुतः ॥

दुर्वृत्तः “கொடிய நடத்தை உள்ள

राक्षसेश्वरः ராட்சஸமன்னனுய்

रावणः नाम ராவணனென்ற

राक्षसः அரக்கனிருக்கிறான்.

तस्य அவனுக்கு

अनुजः அப்பாற்பிறந்த

भ्राता தம்பி

अहं நான்.

विभीषणः விபீஷணன்

इति என்று

श्रुतः பெயர்பூண்டவன்.

तेन सीता जनस्थानाद्गता हत्वा जटायुषम् । रुद्धा च विवशा दीना राक्षसीभिः सुरक्षिता॥

तेन च “அவளுலேயே,

जटायुषं ஜடாயுவெனும்

हत्वा கொண்டு [கழுதை

जनस्थानात् ஜனஸ்தானத்தி

லிருந்து

हता அபகரிக்கப்பட்ட

सीता சீதாதேவியார்

विवशा எதுவும் செய்யமுடியாதவளாய்

दीना உள்ளம் நொந்து

रुद्धा சிறைப்படுத்தப்பட்ட

राक्षसीभिः அரக்கிகளால் [வளராய்

सुरक्षिता ஜாக்கிரதையாய் காவல் காப்படுகிறார்.

तमहं हेतुभिर्वाक्यैर्विविधैश्च न्यदर्शयम् । साधु निर्यात्यतां सीता रामायेति पुनः पुनः ॥

अहं “நான்

सीता ‘லீதாதேவியார்

रामाय ஸ்ரீராமருக்கு

निर्यात्यतां திருப்பிக்கொடுத்து விடப்பட்டதும்’

इति என்று

पुनः पुनः மீண்டும் மீண்டும்

विविधैः பல

हेतुभिः காரணங்களோடு

கூடிய

वाक्यैः च சொற்களால்

साधु என்னாலேயன்றமட்டும்

तं அவனுக்கு

न्यदर्शयम् அறிவுட்டினேன்.

स च न प्रतिजग्राह रावणः कालचोदितः । उच्यमानं हितं वाक्यं विपरीत इवौषधम् ॥

कालचोदितः “யமனுக்காட்பட்ட

सः அந்த

रावणः च ராவணனே

उच्यमानं சொல்லிய

हितं நன்மை பயக்கவல்ல

वाक्यं சொல்லை

विपरीतः சரிகத்துணைதவன்

औषधं மருந்தை

इव எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே

प्रतिजग्राह न எற்றுக்கொள்ள

வில்லை.

सोऽहं परुषितस्तेन दासवच्चावमानितः । त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च राघवं शरणं गतः ॥१६॥

तेन “அவனால்

परुषितः கடிந்துபேசப்பட்ட

दासवत् அடிமைபோல் [வனும்

अवमानितः च அவமானஞ்செய்யப்

பட்டவனுமான

पुत्रान् च புதல்வர்களையும்

दारान् च மனைவிமாரகளையும்

त्यक्त्वा துறந்துவிட்டு

राघवं ஸ்ரீராமரை

शरणं சரணமாக

गतः வந்தடைந்துவிட்

டேன்.

सः அந்த

अहं நான்

सर्वलोकशरण्याय राघवाय महात्मने । निवेदयत मां क्षिप्रं विभीषणमुपस्थितम् ॥ १७ ॥

सर्वलोकशरण्याय “ எல்லா உலகுக்கும்
சரண்யராய்
மகாத்மாவாகிய
ரா஘வாய்
உபஸ்திதம் ஸ்ரீராமருக்கு
இங்குவந்து சேர்ந்தி
ருக்கும்

மா் அடியேனை
விभीषண் விபிஷணனென
क्षिप्रं காலதாமதமின்றி
निवेदयत தெரிவிப்பிற்களாக.”

एतत्तु वचनं श्रुत्वा सुग्रीवो लघुविक्रमः । लक्ष्मणस्याग्रतो रामं संरब्धमिदमब्रवीत् ॥ १८ ॥

सुग्रीवः சுகிரீவன்
एतत् இந்த
वचनं வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு
लघुविक्रमः பறந்துசெல்லுகின்ற
வகு
रामं ஸ்ரீராமரிடத்தில்

लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணனாது
अग्रतः முன்னிலையிலு
संरब्धं तु நெஞ்சம் பதைபதைக்
கவே
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् விண்ணப்பஞ்
செய்தார்:

रावणस्यानुजो भ्राता विभीषण इति श्रुतः । चतुर्भिः सह रक्षोभिर्भवन्तं शरणं गतः ॥

रावणस्य “ ராவணனுக்கு
अनुजः பின்பிறந்த
भ्राता தம்பியாகிய
विभीषणः விபிஷணன்
इति என்ற
श्रुतः பெயர்பூண்டவன்

चतुर्भिः நான்கு
रक्षोभिः सह ஆரக்கர்களோடு கூட
भवन्तं தேவரீரை
शरणं சரணமாக
गतः வந்துசேர்ந்திருக்கி
ருன்.

मन्त्रे व्यूहे नये चारे युक्तो भवितुर्महसि । वानराणां च भद्रं ते परेषां च परन्तप ॥ २० ॥

परन्तप “ சத்துருக்களை தபி
க்க அடிப்பவரே,
वानराणां च வானார்களுடையவும்
परेषां च சத்துருக்களுடைய
வும்
मन्त्रे உத்தேசத்திலும்
व्यूहे சைனிய அமைப்பிலும்

नये தர்மநோக்கிலும்
चारे தர்மஅனுஷ்டானத்
திலும்
युक्तः ஆராய்ந்து அறிந்த
भवितुं महसि ஆக்ககடவீர். [வராக
ते भद्रम् இப்படிச் செய்யத்திருவு
ளமிசைந்தருள்வீராக

अन्तर्धानगता ह्येते राक्षसाः कामरूपिणः । शूराश्च निकृतिज्ञाश्च तेषु जातु न विव्वसेत् ॥

एते “ இந்த
राक्षसाः हि ஆரக்கர்களோ
कண்ணुக்கு தெரியாத
படி சஞ்சரிக்கவல்ல
வர்கள்.
अन्तर्धानगताः நினைத்த ரூபமெடுக்க
வல்லவர்கள்.

शूराः च சூரர்கள்.
निकृतिज्ञाः च வஞ்சனைகளில்
நிபுணர்கள்.
तेषु அவர்களிடத்தில்
जातु ஒருபொழுதும்
विव्वसेत् न நம்பிக்கை வைக்கக்
கூடாது.

प्रणिधी राक्षसेन्द्रस्य रावणस्य भवेदयम् । अनुप्रविश्य सोऽस्मासु भेदं कुर्यान्न संशयः ॥

अयं “இவன்
 राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸமன்னனாகிய
 रावणस्य ராவணனது
 प्रणिधिः வேவுகாரனாக
 भवेत् இருக்கலாம்.

सः அவன்
 अस्मासु நம்மிடத்தில்
 अनुप्रविश्य புகுந்து
 भेदं தீங்கை
 कुर्यात् விளைவிக்கலாம்.
 संशयः न இதில் ஐயமில்லை.

अथवा स्वयमेवैष छिद्रमासाद्य बुद्धिमान् । अनुप्रविश्य विश्वस्ते कदाचित्प्रहरेदपि ॥ २३ ॥

अथवा “இதிலையெனில்
 बुद्धिमान् தந்திரசாலியாகிய
 एषः இவன்
 अनुप्रविश्य புகுந்து,
 विश्वस्ते { (நம்பி) தையாய்விரு
 க்கும் தேவரீர் விஷ
 யத்தில்

छिद्रं அஜாக்கிரதையாயிருக்
 கும் சமயத்தை
 आसाद्य கண்டு,
 कदाचिन् ஒருக்கால்,
 स्वयं एव சுரமம் சிறிதுமின்றி,
 प्रहरेत् अपि தீங்கு விளைவிக்க
 லாமே.

मित्रादपि बलं चैव मौलं भृत्यबलं तथा । सर्वमेतद्वलं ग्राह्यं वर्जयित्वा द्विषद्वलम् ॥ २४ ॥

द्विषद्वलं “சத்துருப்படையை
 वर्जयित्वा தவிர்த்து
 बलं च एव படையும்
 मौलं மன்னர்களைச்சேவித்து
 अनुभवமுடையதும்
 भृत्यबलं तथा அடிமையாகியபலமும்

मितात् अपि சினேகிதனிடத்திலி
 ருந்துதான்
 एतत् सर्वं எதுவும்
 बलं படையாக
 ग्राह्यम् ஏற்றுக்கொள்ளத்
 தக்கது.

प्रकृत्या राक्षसो ह्येष भ्राताऽमित्रस्य ते प्रभो । आगतश्च रिपोः पक्षात्कथमस्मिन्हि विश्वसेत् ॥

प्रभो “பிரபுவே!
 एषः हि இவனே
 प्रकृत्या இயல்பாகவே
 राक्षसः அரக்கன்.
 ते தேவரீரது
 अमित्रस्य சத்துருவினது
 भ्राता தம்பி.

रिपोः சத்துருவின்
 पक्षात् च ககழியிலிருந்துதான்
 आगतः வந்துசேர்ந்திருக்
 हि ஆகையால் [கிறான்.
 अस्मिन् இவ்விஷயத்தில்
 कथं எப்படித்தான்
 विश्वसेत् நம்பக்கடும்?

रावणेन प्रणिहितं तमवेहि विभीषणम् । तस्याहं नियहं मन्ये क्षमं क्षमवतां वर ॥ २६ ॥

क्षमवतां वर “பொறுமையுடையவ
 ரில் சிறந்தவரே!
 तं அந்த
 विभीषणं விபீஷணனை
 रावणेन ராவணனால்
 प्रणिहितं அனுப்பப்பட்டவனாக

अवेहि கருதுவீராக.
 तस्य அவனுக்கு
 नियहं தண்டனை விதிப்
 क्षमं ஏற்றதாக [பதையே
 अहं நான்
 मन्ये நினைக்கிறேன்.

ராக்ஸோ ஜிஹ்யா வுத்யா சந்திரோஸ்யஸுபாகத: | ஸஹு மாயயா ஓந்நோ விஸ்வஸ்தே த்வயி சானய ||

அனய "வஞ்சகமில்லாத
நெஞ்சகத்தவரே!
அய் இந்த
ராக்ஸ: அரக்கன்
ஜிஹ்யா வுத்யா கபட எண்ணத்தோடு
சந்திர: அனுப்பப்பட்டு
மாயயா மாயையால்

ஓந்ந: மறைந்து
விஸ்வஸ்தே நம்பிக்கையால் தைரிய
மாயிருக்கும்
த்வயி தேவரிடத்தில்
ஸஹு திங்குவினோ விக்ரத்
தான்
உபாகத: வந்துசேர்ந்திருக்கி
றான்.

ஸவிஸ்த: ஸநுஸெந்ய் ஹி ஸாஸ: ஸநுரதகீர்த: | நிஹந்யாடந்நரம் லக்ஷ்வா உலூக இவ வாயஸான ||

ஸாஸ: ஹி "வந்திருக்கப்பட்ட
வனே
ஸலு: வைரி.
அதகீர்த: நம்பால் எதிர்பார்க்கப்
பட்ட வனிலலை.

அந்நரம் ஏற்றசமயத்தை
லக்ஷ்வா அடைந்து,
உலூக: ஒரு கோட்டான்
வாயஸான காக்கைகளோ
இவ எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

ஸலுஸெந்ய் சத்ருஸைநியத்தல்
ஸவிஸ்த: புகுநகவனம்

நிஹந்யா கால்வான்.
ராவணஸ்ய நுஸ்சஸ்ய ஸ்ராதா ஹேஸ விஸிஸண: ||

ஏஸ: "இந்த
விஸிஸண: விபிஷணன்
நுஸ்சஸ்ய கொடியவனாகிய
ராவணஸ்ய ராவணனது
ஸ்ராதா தம்பி.
ஹி ஆகையால்

ஏஸ: இவன்
ஸசிவ: ஸஹ மந்திரிமார்களோடு
திவ்ரண கொடிய [கூட
தண்டனையால்
வத்யதாம் கொல்லப்படவேண்
டும்."

ஏவஸுத்வா து தம் ராமம் சரவ்யோ வாக்நிபதி: | வாக்யஜ்ஞோ வாக்யகுஸல் ததோ மௌஸுபாகமத் ||

வாக்யஜ்: உரையாளனும
வாக்நிபதி: சேனோத்தலைவனுமான
அவன்

வாக்யகுஸல் மொழிகளின் துட்பங்
களை அறிபவராகிய
தம் ராமம் அந்த ஸ்ரீராமரிடம்
உத்வா விண்ணப்பஞ்செய்து
தத: அதன்மேல் [விட்டு
மௌஸுபாகமத் மொனமாயிருந்தான்.

சரவ்ய: பரபரப்புற்றவனும்
ஏவ் மேற்கண்டவாறு
து இவ்விஷயத்தில்

ஸமீபஸ்தானுவாகேதம் ஹனுமதஸுஸாந்ஹரிந ||
ஹனுமதஸுஸாந் ஹனுமார் முதலிய
ஹரிந வானவர்களைப்
பார்த்து

ஸுக்ரீவஸ்ய து ததாஸ்யம் ஸ்ருத்வா ராமோ மஹாயஸா: |
ஸுக்ரீவஸ்ய சுகரீவனது
ததாஸ்யம் அம்மொழிக்கு
ஸ்ருத்வா திருச்செவியாய்த்
தருளிய

ஸு து இவ்விஷயத்தில்
ஹ் பின்வருமாறு
உவாக திருவாய்மலர்ந்தருளி
றான்:

மஹாயஸா: பெரும்புகழ்படைத்த
ராம: ஸ்ரீராமர்
ஸமீபஸ்தானு பக்கலிலிருந்த

यदुक्तं कपिराजेन रावणावरजं प्रति । वाक्यं हेतुमदर्थं च भवद्भिरपि तच्छ्रुतम् ॥ ३२ ॥

रावणावरजं प्रति “राவணன் கடைசித்
தம்பியைப்பற்றி
கபிராஜன் வரனாமன்னனால்
யத் வாக்யம் எந்த ஒரு மொழி
हेतुमत् நல்ல காரணங்களோ
புருப்பதாயும்

अर्थं நமக்குத் தெரிந்திருக்
கவேண்டியதாயும்
उक्तं च சொல்லப்பட்டதோ
तत् அது
भवद्भिः अपि உங்களாலும்
श्रुतम् செவிகொள்ளப்
பட்டது.

सुहृदा ह्यर्थकृच्छ्रेषु युक्तं बुद्धिमता सता । समर्थेनापि संदेष्टुं शाश्वतीं भूतिमिच्छता ॥ ३३ ॥

अर्थकृच्छ्रेषु हि { ஒரு காரியத்தை நிர்
ணயிக்க முடியாத
சமயங்களிலோவெ
ன்றால்
शाश्वतीं சாச்வதமான
भूतिं பாக்கியத்தை
इच्छता கருதும்

सुहृदा நன்குக்குடையவ
बुद्धिमता புத்திமானும் [னும்
सता நல்லவனும்
समर्थेन अपि சாமர்த்தியசாலியுமாகிய
இவனால்
संदेष्टुं ஆலோசனை சொல்வத
युक्तम् உரிமையுண்டு.” [ற்கு

इत्येवं परिपृष्टस्ते स्वं स्वं मतमतन्दिताः । सोपचारं तदा राममूचुर्हितचिकीर्षवः ॥ ३४ ॥

तदा அப்பொழுது
इति एवं மேற்கண்டவாறு
परिपृष्टाः வினாவப்பட்ட
ते அவர்கள்
हितचिकीर्षवः நன்மையை நாடி
अतन्दिताः ஊக்கங்கொண்டவர்க
ளாய்

स्वं स्वं அவரவர்கள்
मतं அபிப்பிராயத்தை
रामं ஸ்ரீராமருக்கு
सोपचारं மிக்க வணக்கத்தோடு
उचुः பின்வருமாறு
தெரிவித்தார்கள்:

अज्ञातं नास्ति ते किञ्चित्पि लोकेषु राघव । आत्मानं सूचयज्ज्ञानं पृच्छस्यस्मान्सुहृत्तया ॥

राघव “ஸ்ரீராம!
विषु लोकेषु மூன்றுலகங்களிலும்
ते தேவரீருக்கு
अज्ञातं தெரியாதது
किञ्चित् अस्ति न ஒன்றும் இல்லை.
जानन् ஸர்வஞ்ஞராகிய
தேவரீர்

सुहृत्तया கருணையால்
आत्मानं தங்களுக்கே உரிய
பிறவிக்குணத்தை
सूचयन् வெளிப்படையாய்
काम्यं காட்டுபவராய்
अस्मान् எங்களை
पृच्छसि வினாவி அருளுகிறீர்.

त्वं हि सत्यव्रतः शूरो धार्मिको दृढविक्रमः । परीक्ष्यकारी स्मृतिमान्सृष्टात्मा सुहृत्सु च ॥

त्वं हि “தேவரீரோ
सत्यव्रतः சத்தியத்தை நோன்
பாக்கக்கொண்டவர்.
(தனி) வீரர்.

धार्मिकः { தர்மமொன்றையே
சர்வமுமாய்க்கொண்
டவர்.

अर्थानर्थौ विनिश्चित्य व्यवसायं भजेत ह । गुणतः संग्रहं कुर्यादोषतश्च विसर्जयेत् ॥४१॥

अर्थानर्थौ “நன்மைதீமைகளை
विनिश्चित्य ஆராய்ந்தறிந்து
व्यवसायं ஒரு தீர்மானத்தை
भजेत ह ஒருவன் அடைய
வேண்டும்.

गुणतः நன்மையுண்டெனில்
संग्रहं நம்முடன் சேர்த்துக்
கொள்வதை
कुर्यात् செய்யலாம்.
दोषतः च தீமையாகில்
विसर्जयेत् விட்டுவிடவேண்டும்.

यदि दोषो महास्तस्मिस्त्यज्यतामविशङ्कितम् । गुणान्वापि बहून् ज्ञात्वा संग्रहः क्रियतां नृप ।

नृप “மன்னவரே!
तस्मिन् அவனிடத்தில்
महान् பெரும
दोषः தோஷம்
यदि உண்டெனில்
अविशङ्कितं நம்பாது
त्यज्यतां விட்டுவிடப்பட்டும்.

वा அல்லது
बहून् பல
गुणान् குணங்களை
ज्ञात्वा अपि கண்டுவிட்டால்
संग्रहः நம்முடன் சேர்த்துக்
கொள்வது
क्रियताम् செய்யப்பட்டும்.”

शरभस्त्वथ निश्चित्य साध्यं वचनमब्रवीत् । क्षिप्रमस्मिन्नरव्याघ्र चारः प्रतिविधीयताम् ॥

शरभः சரபன்
साध्यं செய்யவேண்டியதை
निश्चित्य तु ஆலோசனைசெய்து
अथ பின்வரும்
वचनं சொல்லை
अब्रवीत् மொழிந்தான் :

नरव्याघ्र “புருஷோத்தமரே!
अस्मिन् இவன் விஷயத்தில்
क्षिप्रं இப்போதே
चारः ஓர் ஒற்றன்
प्रतिविधीयताम् அனுப்பப்பட்டும்.

प्रणिधाय हि चारेण यथावत्सूक्ष्मबुद्धिना । परीक्ष्य च ततः कार्यो यथान्याय्यं परिग्रहः॥

सूक्ष्मबुद्धिना “நுண்ணறிவையுடைய
चारेण हि ஓர் ஒற்றனலேயே [ய
यथावत् முறைப்படி
परीक्ष्य விசாரித்தறிந்து
प्रणिधाय ஒருவிக தீர்மானத்
திற்கு வந்து

ततः அதன்மேல்
परिग्रहः { (நமது ஆதரவில்)
ஏற்றுக்கொள்ள
லென்பது
यथान्याय्यं च சாத்தியமாகில்
कार्यः செய்யத்தக்கது.”

जाम्बवांस्त्वथ संप्रेक्ष्य शास्त्रबुद्ध्या विचक्षणः । वाक्यं विज्ञापयामास गुणवदोषवर्जितम् ॥

विचक्षणः சாமர் த்தியசாலையாகிய
जाम्बवान् ஜாம்பவந்தர்
शास्त्रबुद्ध्या சாஸ்திரஞானத்தால்
संप्रेक्ष्य ஆராய்ச்சிசெய்து
अथ பின்வரும்

दोषवर्जितं தோஷமில்லாததும்
गुणवत् तु நல்லதுமாகிய
वाक्यं மொழியை
विज्ञापयामास விக்கொபளஞ்
செய்தார் :

अज्ञातरूपैः पुरुषैः स राजन्पृच्छयतामिति । यदुक्तपत्र मे प्रेक्षा काचिदस्ति समीक्षिता ॥

राजन् “ஸ்வாமியே !
 सः ‘அவர்
 अज्ञातरूपैः முகப்பரிச்சயமில்லாத
 पुरुषैः தூதர்களால்
 पृच्छयतां வினாவப்பட்டும்’
 इति என்று
 यत् எதென்று
 उक्तं தெரிவிக்கப்பட்டதோ

अत इवन्निवृत्त्यर्थे
 मे अद्विதேयனுடைய
 समीक्षिता { தீர்க்காலோசனை
 செய்து முடிவிற்கு
 வந்ததாயுள்ள
 प्रेक्षा அபிப்பிராயம்
 काचित् ஒன்று
 अस्ति இருக்கிறது.

पृच्छयमानो विशङ्केत सहसा बुद्धिमान्वचः । तत्र मित्रं प्रदुष्येत मिथ्या पृष्टं सुखागतम् ॥

बुद्धिमान् “புத்திமானாகும் ஒரு
 வன்
 सहसा திடீரென
 पृच्छयमानः வினாவப்பட்டவனாய்
 वचः கேள்வியில்
 विशङ्केत சந்தேகங்கொள்வான்.
 तत्र அப்படியாகில்

सुखागतं நல்ல எண்ணங்கொண்
 டுவந்த
 मित्रं மித்திரன்
 मिथ्या கபடமாக
 पृष्टं வினாவப்பட்டவனாய்
 प्रदुष्येत அநியாயமாய்
 அழிவான்.

अशक्यः सहसा राजन्भावो वेत्तुं परस्य वै ।

राजन् “ஸ்வாமியே !
 भृशं மிக
 नैपुण्यं பெருங்காரியங்களில்
 தேர்ச்சியை
 पश्यता वै கண்டறிந்தவனாலும்
 तैः அந்த
 अन्तःस्वभावैः உண்மை வெளிப்
 படாதிருக்கும்

अन्तःस्वभावैर्गीतैस्तैनैर्पुण्यं पश्यता भृशम् ॥

गीतैः சொற்களைக்கொண்டு
 परस्य அயலானுடைய
 भावः உட்கருத்து
 सहसा அவசரமாய்
 वेत्तुं உள்ளபடி அறிய
 अशक्यः முடியாது.

न त्वस्य ब्रुवतो जातु लक्ष्यते दुष्टभावता । प्रसन्नं वदनं चापि तस्मान्मे नास्ति संशयः ॥

अस्य “இவர்
 ब्रुवतः तु பேசும்பொழுதெல்
 லாம்
 जातु ஒருதடவையேனும்
 உள்ளமும் புறமும்
 दुष्टभावता { ஒரேமாதிரியில்லா
 ஸ்வபாவம்
 न लक्ष्यते காணப்படவில்லை.

वदनं अपि முகமும்
 प्रसन्नं உள்ளத்தில் உள்ளப
 டியே உறுத்துகிறது.
 तस्मात् ஆகையால்
 संशयः च ஆபத்து சம்பவிக்கு
 மெனுவங்கவலை
 मे எனக்கு
 अस्ति न இல்லை.

अशङ्कितमतिः स्वस्थो न शठः परिसर्पति । न चास्य दुष्टा वाक् चापि तस्मान्नास्तीह संशयः ॥

शठः “வஞ்சகன்
 अशङ्कितमतिः உத்தேசத்தில் சங்கை
 பற்றுவனாய்

स्वस्थः { மேற்கொண்ட காரியம்
 கைகட்டுமெனும் நம்
 பிக்கையுடையவனாய்

एतावत्तु पुरस्कृत्य युज्यते त्वस्य संग्रहः । यथाशक्ति मयोक्तं तु राक्षसस्यार्जवं प्रति ॥
त्वं प्रमाणं तु शेषस्य श्रुत्वा बुद्धिमतां वर ॥ ६९ ॥

एतावत् “இதையெல்லாம்
तु இப்பொழுது
पुरस्कृत्य தேவரீர் திருவுளத்தில்
கொளறித்து
अस्य संग्रहः तु இவரை அங்கீகரிப்ப
युज्यते யுத்தமானது [துதான்
राक्षसस्य அரசுக்கு
आर्जवं प्रति கபடி என்மையைப்பற்றி
यथाशक्ति அடியேன் அற்பபுக்தி
க்கெட்டியவரையில்
मया அடியேனால்

उक्तं தெரிவிக்கப்பட்டு
बुद्धिमतां அறிஞரில்
वर உத்தமனே!
श्रुत्वा तु செவிகொடுத்து
तु இவ்விஷயத்தில்
शेषस्य இனிச்செய்யவேண்
प्रमाणं சர்வ அதிகாரமும்
त्वं तु தேவரீர் ஒருவனே.”
பி.யதற்கு
வகிக்கின்றவர்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15254

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 579

अष्टादशः सर्गः—பதினேட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ १८ ॥

विभीषणसंग्रहः— விபீஷணரை அங்கீகரிப்பது.

अथ रामः प्रसन्नात्मा श्रुत्वा वायुसुतस्य ह । प्रत्यभाषत दुर्धर्षः श्रुतवानात्मनि स्थितम् ॥

अथ அச்சந்தர்ப்பத்தில்
प्रसन्नात्मा கருணையாலான மன
முடையவரும்,
श्रुतवान् வேதங்களே உருவெ
டுத்துவந்தவரும்,
दुर्धर्षः எவராலும் தீங்குசெய்
ய முடியாதவருமான
रामः ஸ்ரீராமர்

वायुसुतस्य வாயுபுதல்வனுக்கு
श्रुत्वा செவிகொடுத்தருளி
आत्मनि திருவுளத்தில் ிட்டு
स्थितं சர்வதமாய் குடிகொ
ண்டிருந்ததை
प्रत्यभाषत ह { பின்வருமாறுபதிலாய்
திருவாய்மலர்ந்தரு
ளினார்:

ममापि तु विवक्षाऽस्ति काचित्प्रति विभीषणम् । श्रोतुमिच्छामि तत्सर्वं भवद्भिः श्रेयसि स्थितैः॥

मम अपि “எனக்கு
विभीषणं प्रति விபீஷணனைப்பற்றி
विवक्षा முடிவான அபிப்பி
काचित् ஒன்று [ராயம்
अस्ति இருக்கிறது.
तत् सर्वं அதை முற்றும்

श्रेयसि எனது கேஷமத்தில்
स्थितैः ஈடுபட்டுக்கிடக்கும்
भवद्भिः तु உங்களாலும்
श्रोतुं கேட்டு (அறிந்து)
இच्छामि கொள்ள
விரும்புகிறேன்.

अनधीत्य च शास्त्राणि वृद्धाननुपसेव्य च । न शक्यमीदृशं वक्तुं यदुवाच हरीश्वरः ॥

हरीश्वरः “வானரமன்னன்
यत् एதை
उवाच சொன்னானே அதை
शास्त्राणि சாஸ்திரங்களை
अनधीत्य च ஒதாமலும்

वृद्धान् பெரியோர்களை
अनुपसेव्य च பணியாமலும்
ईदृशं இவ்விதமாய்
वक्तुं சொல்வதற்கு
न शक्यम् முடியாது.

अस्ति सूक्ष्मतरं किञ्चिदत्र प्रतिभाति मे । प्रत्यक्षं लौकिकं वाऽपि विद्यते सर्वराजसु ॥

मे “எனக்கு
अत्र இவ்விஷயத்தில்
प्रतिभाति தோன்றுகின்றது
यत् எதுவோ அந்த
किञ्चित् ஒன்று
सूक्ष्मतरं மிக சூக்ஷ்மமாக

अस्ति இருக்கிறது.
अपि वा ஆயினும்
सर्वराजसु எல்லா ராஜாக்களிடத்
திலும்
लौकिकं லோகசக்தமாயும்
प्रत्यक्षं பிரத்யக்ஷமாயும்
विद्यते விளங்குகிறது.

अमित्रास्तत्कुलीनाश्च प्रातिदिश्याश्च कीर्तिताः । व्यसनेषु प्रहर्तारस्तस्मादयमिहागतः॥१०॥

तत्कुलीनाः च “நா திகளும்
प्रातिदिश्याः च பிறநாட்டார்களும்
व्यसनेषु ஆபத்துகளில்
प्रहर्तारः துன்பம் விளைவிக்கும்
अमित्राः சத்துருக்களென

कीर्तिताः சொல்லப்பட்டிருக்க
तस्मात् ஆகையால் [ன்றார்கள்.
अयं இவன்
इह இங்கு
आगतः வந்துசேர்ந்திருக்கின்
றான்.

अपापास्तत्कुलीनाश्च मानयन्ति स्वकान्हितान् । एष प्रायो नरेन्द्राणां शङ्कनीयस्तु शोभनः॥

अपापाः “குற்றமற்ற
तत्कुलीनाः நா திகள்
हितान् நன்மை புரியும்
स्वकान् தனது இனத்தவர்
களை
मानयन्ति கொண்டாடுகின்றார்
கள்.

प्रायः சாதாரணமாய்
नरेन्द्राणां மன்னர்களுக்கு
शोभनः தர்மமே சர்வமுமாய்
கொண்ட
एषः இப்படிப்பட்ட நூதி
(இவன்)
शङ्कनीयः च அவநம்பிக்கைப்பட
வேண்டியவனே.

तु இருந்தபோதிலும்

यस्तु दोषस्त्वया प्रोक्तो ह्यादानेऽरिबलस्य च । तत्र ते कीर्तयिष्यामि यथाशास्त्रमिदं शृणु॥

न वयं तत्कुलीनाश्च राज्यकाङ्क्षी च राक्षसः ॥ १२ ॥

वयं “நாம்
तत्कुलीनाः च அவன் குலத்தில்
பிறந்தவராகவும்
राक्षसः हि அரக்கனும்

राज्यकाक्षी च ராஜ்யத்தில் ஆசை
வைத்தவனாகவும்
न இல்லை.
त्वया உன்னால்”

அரிவல்ய	சத்துருவைச் சேர்ந் தவனை
ஆதானே	அங்குகரிக்கும் விஷ யத்தில்
ய:	எதொன்று
தோஷ:	தோஷமாக
புருஷ:	சொல்லப்பட்டதோ

தவ	அவ்விஷயத்தில்
யயாசாஸ்த்	சாஸ்திரவீதியெது
இதே	இதை [வோ
தே	உனக்கு
கீர்தியியாமி	விவரமாய்ச் சொல்லப் போகிறேன்.
ஃரு	கவனமாய்க் கேள்.

பண்டிதா ஹி பவிஷ்யந்தி தஸ்யாஹோ விபிஷண: ॥ 13 ॥

பண்டிதா:	“சுர்மனோநிகளுந்
பவிஷ்யந்தி ஹி	இருப்பார்கள் அன்
தஸ்யா	ஆகையால் [றே

விபிஷண:	விபிஷணன்
பாஹ:	அங்குகரிக்கப்பட வேண்டியவன்.

அவ்யகாஸ்த் ப்ரஹ்மஸ்த் ந பவிஷ்யந்தி சஜ்ஜதா: । ப்ரணாஸ்த் மஹநேஷ ததோஸ்ய ப்யமாமதம் ॥

இதி ப்ரேதம் கமிஷ்யந்தி தஸ்யாஹோ விபிஷண: ॥ 14 ॥

சஜ்ஜதா:	“ஒன்றுசேர்ந்து அவர்கள்
அவ்யகா: ச	சச்சரவிலலாதவர்க ளாகவும்
ப்ரஹ்ம: ச	மனச்சுந்துஷ்டிகொ ண்டவர்களாகவும்
பவிஷ்யந்தி ந	இருக்கமாட்டார்கள்.
இதி	அப்படித்தான்
ப்ரேதம்	பிழை
கமிஷ்யந்தி	அடைகின்றார்கள்.
அஸ்ய	அவனுக்கு

பயம்	ஆபத்து
பாஹம்	கிட்டியிருக்கிறது.
தத: ச	ஆனதுபற்றித்தான்
ஃரு:	இந்த
ப்ரணாஸ்த்:	(உதனியை வேண்டும்) கூப்பாடு
மஹாந்	உருக்கமாயிருக்கிறது.
தஸ்யா	ஆகையால்
விபிஷண:	விபிஷணன்
பாஹ:	அங்குகரிக்கப்பட வேண்டியவன்.

ந சர்வே ப்ராநரஸ்தாத் பவந்தி பரதோபமா: । மஹிதா வா பிதூ: புத்ரா: சுஹ்ருதோ வா பவஹிதா: ॥

தாத	“அப்பனை !
ப்ராநர:	தம்பிரமர்கள்
சர்வே	எல்லோருமே
பரதோபமா:	பரதனுக்கு ஒப்பான வர்களாகவும்

பிதூ:	ஓர் தந்தையினிடமி
மஹிதா:	என்போன்ற [ருந்து
புத்ரா: வா	புதல்வர்களும்
பவஹிதா:	உன்போன்ற
சுஹ்ருத: வா	பேரண்பினர்களும்
பவந்தி ந	இல்லை.”

ஃருபுருஷஸ்து ராமேண சுபிரீவ: சஹலக்ஷண: । உத்யாயேதம் மஹாபாஹ: ப்ரணதோ வாக்யமப்ரவீத் ॥

மஹாபாஹ:	மகாப்பிராக்குகைய
சுபிரீவ:	சுகீவன்
சஹலக்ஷண:	லக்ஷணமணிகோடுகூட
ராமேண	பூரீராமரால்
ஃருவ்	வேற்கண்டவாறு

உரு:	சொல்லப்பட்டவனாய்
உத்யாய	எழுந்தது
ப்ரணத: து	பணந்து இன்னும்
இத வாக்யம்	பின்வரும் சொல்லை
அப்ரவீத்	சொன்னான் :

रावणेन प्रणिहितं तमेवमि विभीषणम् । तस्याहं निग्रहं मन्ये क्षमं क्षमवतां वर ॥ १७ ॥

क्षமவதாं “பொறுமை உள்ளவா
 வர உத்தமரே! [களுள்
 த் அந்த
 விभीषणं விபிஷணனை
 रावणेन ராவணனால்
 प्रणिहितं அனுப்பப்பட்டவனாய்

अवेमि நான் அறிகின்றேன்.
 तस्य அவனை
 निग्रहं வதைப்பது
 क्षमं நல்லதென
 अहं நான்
 मन्ये நினைக்கின்றேன்.

राक्षसो जित्वा युद्धया संदिष्टोऽयमिहागतः । प्रहृतुं त्वयि विश्वस्ते प्रच्छन्नो मयि वाऽनघ॥
 लक्ष्मणे वा महाबाहो स वध्यः सचिवैः सह । रावणस्य नृशंसस्य भ्राता ह्येष विभीषणः॥

अनघ “தோஷரக்கரே!
 महाबाहो மகாபாகுவே!
 एषः இந்த
 विभीषणः விபிஷணன்
 नृशंसस्य கொடிய கருத்துள்ள
 रावणस्य ராவணனது
 भ्राता தம்பி.
 अयं राक्षसः இந்த அரக்கன்
 जित्वा கபடான
 युद्धया எண்ணங்கொண்டு
 विश्वस्ते நம்பிக்கைவைத்த
 त्वयि தேவரீர் விஷயத்திலும்
 मयि वा அடியேன் விஷயத்தி
 லும்

लक्ष्मणे वा லக்ஷ்மணன் விஷயத்
 திலும்
 प्रच्छन्नः { கபட்டுள்ளத்தை நல்வே
 லத்தால் மறைத்துக்
 கொண்டு
 प्रहृतुं தீங்குபுரிய
 संदिष्टः நியமிக்கப்பட்டவனாய்
 इह இங்கு
 आगतः வந்துசேர்ந்திருக்கி
 हि ஆனபடியால் [ரான்.
 सः அவன்
 सचिवैः सह மந்திரிமார்களோடு
 கூட
 वध्यः கொல்லப்படவேண்டி
 யவன்.”

एवमुक्त्वा रघुश्रेष्ठं सुग्रीवो वाहिनीपतिः । वाक्यज्ञो वाक्यकुशलं ततो मौनमुपागमत्॥२०॥

वाहिनीपतिः சேனாதிபதியும்
 वाक्यज्ञः பேசுவதில் சமர்த்த
 सुग्रीवः சுகரீவன், [னுமாகிய
 वाक्यकुशलं பேசுவதில்
 ச்ரேஷ்டனாகிய

रघुश्रेष्ठं ரகூத்தமரிடம்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा சொல்லிக்
 ततः அதன்பிறகு
 मौनं उपागमत् மௌனமாயிருந்தான்.

सुग्रीवस्य तु तद्वाक्यं रामः श्रुत्वा विमृश्य च । ततः शुभतरं वाक्यमुवाच हरिपुङ्गवम् ॥

सुग्रीवस्य சுகரீவனது
 तद्वाक्यं श्रुत्वा அம்மொழியைக்
 रामः ஸ்ரீராமர் [கேட்ட
 ततः च அப்பொழுதுதான்
 तु தனக்கு வேண்டியபடி
 विमृश्य { சமயம் கிடைத்ததெ
 ன திருவுள்ளத்திற்
 கொண்டு

हरिपुङ्गवं வானரோத்தமனைப்
 பார்த்து
 शुभतरं பெருமையை விளங்
 கக்காட்டுகிற
 वाक्यं திருவாக்கை
 उवाच பின்வருமாறு திரு
 வாய்மலர்ந்தருளினார் :

स दुष्टो वाऽप्यदुष्टो वा किमेष रजनीचरः । सूक्ष्ममप्यहितं कर्तुं ममाशक्तः कथञ्चन ॥

ச:	“அவன்	கி் எஃ:	எனக்கு இவன்
துஃ:	துஷ்டனாயிருந்தா		எம்மட்டும்?
	லும் சரி	கதञ்ன	என்ன பாடுபட்டா
அதுஃ: வா	துஷ்டனில்லாதவனா	மம	எனக்கு [லும்
	யிருந்தாலும் சரி	அஹித்	தின்கை
ரஜனீசர்: வா	அரக்கனாகவேயிருந்	சூக்ஷ்ம் அபி	எள்ளளவேனும்
	தாலும் சரி	கர்து அசக்த: அபி	செய்யமுடியாதவனே.

पिशाचान्दानवान्यक्षान्पृथिव्यां चैव राक्षसान् । अङ्गुल्यग्रेण तान्हन्यामिच्छन्हरिगणेश्वर ॥

ஹரிசுசுசுவர்	“வானா கண மன்னு!	தான்	அந்த
புரிசுவ்யா	உலகில்	ராசுசான் எவ	அரக்கர்களுையும்
பிசாசான்	பிசாசுகளையும்	இசுசுந்	கருதினால்
தானவான்	அசுசுரர்களையும்	அங்குல்யசுரேண	விரல்துனியால்
யசுசுந் ச	யசுசுசுரர்களையும்	ஹன்யாம்	(எனக்கு) ஒழிக்க
			முடியும்.

श्रूयते हि कपोतेन शत्रुः शरणमागतः । अर्चितश्च यथान्यायं स्वैश्च मासैर्निमन्त्रितः ॥२४॥

சலு:	“சத்ரு	சுவை:	தனது
சரணம் அகத:	சரணமடைந்தவனாகி	மாசை: ச	மாம்சங்களைக்
கபுதேந ஹி	ஒரு புருவிலுலையே		கொண்டே
யதான்யாயம்	சாஸ்திரவிதிப்படி	நிமன்ஸ்தி:	விருநதுண்ணவரிக்கப்
அர்சித்: ச	அர்சிக்கப்பட்ட		பட்டான் என்று
	வனாய்	சுருயதே	வழங்கப்படுகிறது.

(ஓர் வேடன் ஓர் வனத்தில் விலங்கினங்களையும் புள்ளினங்களையும் வருத்தி வயிர் வளர்க்கும் கொடியனாய் வாழ்ந்தால், புயலோடு மழையொருநாள் பொழிய குளிர்படுக்கக்கொண்ட அவ்வேடன் வழியில் மழையால் மதிமயங்கிக் கிடக்கும் ஓர் பெண்புருவை கண்டெடுத்து, கூட்டில் அடைத்துக்கொண்டு குளிர்காயவும் பசி தீர்க்கவும் வழிகாணாதவனாய், அருகில் ஓர் மரத்தடிக்கேசு, அங்கு தனது புறப்பேடு வாரா வருத்தத்தால் வாடும் ஆண்புருவை நோக்கி, கூட்டிலிருக்கும் பெண்புரு, நான் “இதோ சத்தரு கைப்பட்டேன். எனக்காக வருந்தாதே. சத்தருவாயினும் இவன் குளிரைப்போக்கவும் உணவை வேண்டியும் நமது மரத் தடிக்கு அதிதியாய் வந்திருக்கிறான். அவனை உபசரித்து நலம் பெறுவாய் என்று சொல்லக்கேட்ட ஆண்குபோதம் விறகுகளைக் கூட்டித் தீழுட்டி வேடனவேண்டி குளிர்காய்வித்து உணவின் பொருட்டு உடலையுமீய மீண்டும் சரகுகளைக் கொளுத் தி அதில் வீழ்த்திந்ததது என்பது கதை).

अब्रवीच्च तदा रामं वाक्यं तत्र विभीषणः । धर्मयुक्तं च युक्तं च सांप्रतं संप्रहर्षणम् ॥४॥

तदा अ. தன்மேல்
 तव अ. வ்விடத்தில்
 विभीषणः வி. பிஷணர்
 रामं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
 धर्मयुक्तं च தர்மத்தை ஒத்திருக்கிறதும்
 युक्तं च ஏற்றதாயிருக்கிறதும்

सांप्रतं இப்பொழுது
 संप्रहर्षणं च எல்லோருக்கும் சந்தோஷத்தை விளைவிக்கிறதுமான
 वाक्यं ஒரு சொல்லை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு
 மொழிந்தார் :

अनुजो रावणस्याहं तेन चाप्यवमानितः । भवन्तं सर्वभूतानां शरण्यं शरणागतः ॥ ५ ॥

अहं “அடியேன்
 रावणस्य ராவணனது
 अनुजः தம்பி.
 तेन च அவனாலும்
 अवमानितः அவமதிக்கப்பட்டேன்.

सर्वभूतानां अपि எல்லா பிராணிகளுக்கும்
 शरण्यं அடைக்கலமாகிய
 भवन्तं தேவரீரை
 शरणागतः சரணமாக அடைந்திட்டேன்.

परित्यक्ता मया लङ्का मित्राणि च धनानि वै । भवद्गतं मे राज्यं च जीवितं च सुखानि च ॥

मया “அடியேனால்
 लङ्का இலங்கை நகர்
 परित्यक्ता கைகழுவப்பட்டது.
 मित्राणि மித்திரர்களும்
 धनानि वै ஸர்வஸ்வமும்
 च அப்படியே கைகழுவப்பட்டன.

मे அடியேனது
 राज्यं च ராஜ்யமும்
 भवद्गतं தேவரீர்தினம்.
 जीवितं உயிரும்
 च அப்படியே தேவரீர்தீ
 सुखानि நற்கதிகளும் [னம்.
 च தேவரீர் திருவுளமே.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामो वचनमब्रवीत् । वचसा सान्त्वयित्वैनं लोचनाभ्यां पिबन्निव ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
 तस्य அவரது
 तद्वचनं அம்மொழியை
 श्रुत्वा செவியுற்று,
 लोचनाभ्यां இரு திருக்கண்களாலும்
 पिबन् इव { குளிரக் கடாக்கிப்பதாலுறிஞ்சிப் பருகுபவர்போன்றாகி

वचसा முகமன்மொழி கொண்டு
 एनं இவரை
 सान्त्वयित्वा உள்ளங்குளிரச் செய்து
 वचनं ஓர் மொழியை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழிந்தார் :

आख्याहि मम तत्त्वेन राक्षसानां बलाबलम् ॥ ८ ॥

राक्षसानां “அரக்கர்களது
 बलाबलं பலாபலத்தை
 मम எனக்கு

तत्त्वेन உள்ளது உள்ளவாறு
 आख्याहि நீர் விளங்கச் சொல்லும்.”

एवमुक्तं तदा रक्षो रामेणाक्षिष्टकर्मणा । रावणस्य बलं सर्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ९ ॥

ததா அப்பொழுது
அகிஷ்டகர்மணா அனாயாஸமாயெதை
யும் செய்யவல்ல
ராமே ஸ்ரீராமரால்
एवं இங்ஙனம்
उक्तं வினாவப்பட்ட
रक्षः அரசர்,

रावणस्य ராவணனது
बलं பலத்தைப்பற்றி
सर्वं எதையும் விடாது
आख्यातुं பின்வருமாறு விளங்
கச்சொல்ல
उपचक्रमे தலைப்பட்டார்;

अवध्यः सर्वभूतानां गन्धर्वासुररक्षसाम् । राजपुत्र दशग्रीवो वरदानात्स्वयंभुवः ॥ १० ॥

राजपुत्र “சக்கிரவர்த்தி திரும
கனரே!

दशग्रीवः தசகரீவன்
स्वयंभुवः பிரம்மதேவரிடமிருந்
து

वरदानात् கிடைக்க வரத்தினால்

रावणानन्तरो भ्राता मम ज्येष्ठश्च वीर्यवान् ।

रावणानन्तरः “ராவணனுக்கு நேரி
ளைய

भ्राता தம்பியும்
मम அடியேனுக்கு
ज्येष्ठः च தமையனுடான
वीर्यवान् பராக்ரமசாலியாகிய

राम सेनापतिस्तस्य प्रहस्तो यदि वा श्रुतः । कैलासे येन संग्रामे माणिभद्रः पराजितः ॥

राम “ஸ்ரீராமா!
तस्य அவனுக்கு
सेनापतिः சேனாபதி
प्रहस्तः பிரகஸ்தனென்பவன்.
येन எந்த இவனால்
कैलासे கைலாஸத்தில்
संग्रामे போரில்

गन्धर्वासुररक्षसां கந்தர்வர், அசுரர், அரச
க்கர் இவர்களுக்கும்

सर्वभूतानां { பிரமனது சிருஷ்டிக்
குட்பட்ட எவ்வகை
பிராணிக்கும்

अवध्यः கொல்லமுடியாதவன்.

कुम्भकर्णो महातेजाः शक्रप्रतिबलो युधि ॥

कुम्भकर्णः கும்பகர்ணன்
युधि போரில்
शक्रप्रतिबलः இந்திரனை எதிராகக்
கொள்ளத்தக்க
महातेजाः மகத்தான ஆற்ற
வூடையோன்.

माणिभद्रः { குபேரனது சேனாதிப
தியாகிய மாணிபத்
திரன்

पराजितः தோற்கடிக்கப்பட்
டான்.

यदि वा இது தேவாரும்
श्रुतः கேள்வியுற்றிருக்கக்
கூடும்.

बद्धगोधाङ्गुलित्राणस्त्ववध्यकवचो युधि । धनुरादाय यस्तिष्ठन्नदृश्यो भवतीन्द्रजित् ॥ १३ ॥

इन्द्रजित् “இந்திரஜித்து என்ப
வன்

यः எவனோ அவன்
युधि போரில்
बद्धगोधाङ्गुलि- } உடுப்புத்தொலாலா
त्राणः } கிய விரற்சட்டை
யணிந்து

अवध्यकवचः பிளக்கவொண்ணாத
கவசம் பூண்டு

धनुः தனுஸை
आदाय கையிலேந்திக்
तिष्ठन् तु நின்றவாறே [கொண்டு
अदृश्यः பிறருக்குக்கட்புலனா
भवति ஆகிறது. [காதவனாய்

संग्रामसमयव्यूहे तर्पयित्वा हुताशनम् । अन्तर्धानगतः शत्रूनिन्द्रजिह्वन्ति राघव ॥ १४ ॥

ராஷ்வ "ஸ்ரீராம!
இந்திரஜித்து
ஹுதாஸன் அக்னிபகவானே
தர்பயிதவா உள்ளங்குளிரச்
செய்து

சங்கரம- } போர்புரியும் வேளையி
சமயவ்யூஹே } லணியிருக்கப்பட்ட
படையினிடையில்
அந்தர்஧ானகத: } பிறருக்கு கடுபலனாக
தவண்ணமாயிருக்க
கின்றவனாய்
சுருக்கனே
சுருக்கனே
கொலவான்.

महोदरमहापाश्र्वाँ राक्षसश्चाप्यकम्पनः । अनीकस्थास्तु तस्यैते लोकपालसमा युधि॥१५॥
दश कोटिसहस्राणि रक्षसां कामरूपिणाम् । मांसशोणितभक्षणां लङ्कापुरनिवासिनाम् ॥

தச "அவனது
அனிகஸ்தா: து சேனையிலுள்ள
மஹோதர- } பகோதரனென்பவ
மஹாபாஸ்வா அபி } னும், மகாபாரச்வ
னென்பவனும்,
அகம்பன: அகம்பனென்ற
ராஷஸ: ச அரக்கனுமாகிய
ஏதே இவர்களுள்ளாம்
யுதி போரில்
லோகபாலசமா: லோகபாலர்களை
நிகர்த்தவர்கள்.

காமரூபிணர் நினைத்த உருவமெடுக்க
வல்லவர்களுள்,
மாंसशोणित- } ஊனையும், உதிரத்தை
பக்சணா } யுமுணவாய்க்கொண்ட
வர்களுள்,
लङ्कापुरनिवासिनां இலங்கைநகரவாசிகளு
மான
ரஷஸர் அரக்கர்களின்
दश कोटिसहस्राणि பதியிரம் கோடியும்
ச அங்ஙனமே லோகபா
லர்களை நிகர்த்தது.

स तैस्तु सहितो राजा लोकपालानयोधयत्

॥ १७ ॥

ச: "அந்த
ராஜா பன்னன்
சை: அவர்களோடு

சஹித: து சேர்ந்தே
லோகபாலாந் லோகபாலர்களை
அயோதயத் போரிலெதிர்த்தான்.

सह देवैस्तु ते भग्ना रावणेन महात्मना

॥ १८ ॥

தே "அவர்கள்
தேவையோடு
சஹ து கூடவே

மஹத்மான ஆற்றலு
ராவணனால் [டைய
பக்தா: முறியடிக்கப்பட்டார்
கள்."

विभीषणवचः श्रुत्वा रामो दृढपराक्रमः । अन्वीक्ष्य मनसा सर्वपिदं वचनमब्रवीत् ॥१९॥

ஹபராக்ரம: எதற்கும் சலியா
ஆண்மையுடைய
ராம: ஸ்ரீராமர்
விபிஷணவச: விபிஷணனது சொல்
शुश्रूषा செவிக்கொண்டு [லை
सर्वं எல்லாவற்றையும்

மனசா மனதினுள்ளேயே
अन्वीक्ष्य ஆராய்ந்து
इदं பின்வரும்
वचनं திருவாக்கை
अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
ஞர்:

राक्षसानां वधे साह्यं लङ्कायाश्च प्रधर्षणम् । करिष्यामि यथाप्राणं प्रवेक्ष्यामि च वाहिनीम्॥

राक्षसानां “ஆரக்கர்களுடைய
வதே வதைவிஷயத்தில்
சாஹ்யம் துணைபுரிவதையும்
लङ्कायाः च இலங்கையின்
प्रधर्षणं அழித்தலையும்

यथाप्राणं என்னையின்றமட்டும்
करिष्यामि செய்யப்போகிறேன்.
वाहिनीं च சேனையிலும்
प्रवेक्ष्यामि ஒருவகைச் சேரப்
போகிறேன் ”.

इति ब्रुवाणं रामस्तु परिष्वज्य विभीषणम् । अववीलृक्ष्मणं प्रीतः समुद्राज्जलमानय ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
तु இவ்விஷயத்தில்
इति மேற்கண்டவாறு
ब्रुवाणं சொல்லுகிற
विभीषणं விபிஷணரை
परिष्वज्य தழுவிக்கொண்டு
प्रीतः மனச்சரதுஷ்டி.
கொண்டவராகி

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
巴ர்த்து
अववीत् பின்வருமாறு
प्रीतः ஆக்ரூபித்தார்:
समुद्रात् “சமுத்திரத்திலி
ருந்து
जलं தீர்த்தத்தை
आनय கொண்டுவருவாயாக

तेन चेमं महाप्राज्ञमभिषिञ्च विभीषणम् । राजानं रक्षसां क्षिप्रं प्रसन्ने मयि मानद ॥२७॥

मानद { “பெரியோர்களிடக்
தில் மரியாதையாயி
ருப்பவனே!
मयि நான்
प्रसन्ने உள்ளமுவந்திருக்
इमं இநத [கிறபடியால்
महाप्राज्ञं மகாப்பிராக்குராகிய

विभीषणं விபிஷணரை
तेन च அதைக்கொண்டே
रक्षसां ஆரக்கர்களின்
राजानं மன்னரை
क्षिप्रं இப்போதே
अभिषिञ्च அபிஷேகம் செய்து
வைப்பாயாக ”.

एवमुक्तस्तु सौमित्रारभ्यपिञ्चद्विभीषणम् । मध्ये वानरमुख्यानां राजानं रामशासनात् ॥

एवं மேற்கண்டவாறு
तु இவ்விஷயத்தில்
उक्तः ஆக்களைபெற்ற
सौमित्रि: லக்ஷ்மணர்
विभीषणं விபிஷணரை
वानरमुख्यानां வானரோத்ஸவர்க
ளுடைய

मध्ये நடுவில்
रामशासनात् ஸ்ரீராமரது கட்டளைப்
படி
राजानं மன்னராக
अभ्यपिञ्च அபிஷேகம் செய்து
வைத்தார்.

तं प्रसादं तु रामस्य दृष्ट्वा सद्यः सुवङ्गमाः । प्रचुक्रुर्मुह्यहात्मानं साधु साध्विति चाब्रुवन् ॥

तु அப்பொழுது
सुवङ्गमाः வானரர்கள்
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
सद्यः ஒரு நொடிப்பொழு
तं அந்த [தில்
प्रसादं அனுக்கிரகத்தை
दृष्ट्वा கண்டு

महामानं மகாத்மாவைப்
巴ர்த்து
साधु साधु “நன்று நன்று”
इति என்று
अब्रुवन् புகழ்ந்தார்கள்.
प्रचुक्रुः च ஆனந்தகோஷமு
மிட்டார்கள்.

एवं विभीषणेनोक्तो राक्षसेन विपश्चिता । आजगामाथ सुग्रीवो यत्र रामः सलक्ष्मणः ॥

अथ अप्पொழுது
विपश्चिता மகா ஞானியாகிய
राक्षसेन அரக்கரான
विभीषणेन விபிஷணரால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः சொல்லப்பட்டதற்கு
செவிசாற்றிய

सुग्रीवः சுகிரீவன்,
रामः ஸ்ரீராமர்
सलक्ष्मणः லக்ஷ்மணருடன்
यत्र எங்கு இருந்தாரோ
அங்கு,
आजगाम வந்துசேர்ந்தான்.

ततश्चाख्यातुमारेभे विभीषणवचः शुभम् । सुग्रीवो विपुलग्रीवः सागरस्योपवेशनम् ॥

प्रकृत्या धर्मशीलस्य राघवस्याप्यरोचत

॥ ३६ ॥

विपुलग्रीवः பெருங்கழுத்தை
सुग्रीवः சுகிரீவன் [யுடைய
शुभं நல்லதாயிருக்கிற
विभीषणवचः விபிஷணரது
ஆலோசனையை
ततः அவ்விடத்தில்
आख्यातुं தெரிவிக்க
आरेभे ஊக்கங்கொண்டான்.

धर्मशीलस्य தர்மஒழுக்கமுடைய
राघवस्य अपि ஸ்ரீராமருக்கும்
सागरस्य ஸமுத்திரராஜனை
उपवेशनं च சரணமடைதலானது
प्रकृत्या மானிடப்பிறவி
என்பதால்
अरोचत திருவுளத்திற்கிகைசர்
திருந்தது.

स लक्ष्मणं महातेजाः सुग्रीवं च हरीश्वरम् । सत्क्रियार्थं क्रियादक्षः स्मितपूर्वमुवाच ह ॥

क्रियादक्षः காரியங்களில்
நிபுணரும்
महातेजाः மகாபராக்கிரம,
सः அவர் [சாலியமாகிய
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரையும்
हरीश्वरं வானரமன்னனாகிய

सुग्रीवं च சுகிரீவனையும்
பார்த்து
सत्क्रियार्थं ह நற்காரியத்தின்
விஷயமாய்
स्मितपूर्वं புன்னகையுடன்
उवाच பின்வருமாறு
வினாவினார் :

विभीषणस्य मन्त्रोऽयं मम लक्ष्मण रोचते । ब्रुहि त्वं सहसुग्रीवस्तवापि यदि रोचते ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மணா!
विभीषणस्य விபிஷணரது
अयं मन्त्रः இந்த ஆலோசனை
मम எனக்கு
रोचते பிடித்திருக்கிறது.

त्वं நீ
सहसुग्रीवः சுகிரீவனுடன் கலந்து
तवापि உனக்கும்
रोचते यदि சம்மதமாயிருக்கும்
ब्रुहि சொல்லு. [பசுத்ததில்

सुग्रीवः पण्डितो नित्यं भवान्मन्त्रविचक्षणः । उभाभ्यां संप्रथार्यर्थं रोचते यत्तदुच्यताम् ॥

सुग्रीवः “சுகிரீவன்
नित्यं எப்பொழுதும்
पण्डितः வெகு புத்தியான்.
भवान् நீ
मन्त्रविचक्षणः ஆலோசனை சொல்லு
வதில் சமர்த்தன்.
अर्थं காரியத்தை

संप्रथार्यं தீர்க்காலோசனை
செய்து
उभाभ्यां உங்களிருவர்களுக்கும்
यत् எதொன்று
रोचते பிடிக்கிறதோ
तत् அது
उच्यताम् சொல்லப்பட்டும்.”

एवमुक्तौ तु तौ वीराबुधौ सुग्रीवलक्ष्मणौ । समुदाचारसंयुक्तमिदं वचनमूचतुः ॥ ४० ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	इदं	பின்வரும்
उक्तौ	வினாவப்பட்ட	वचनं	பதிலை
वीरौ	சூரர்களும்	समुदाचार-	பெரியோர்களிடம்
सुग्रीवलक्ष्मणौ	சுகரீவனும் லக்ஷ்மண	संयुक्तं	விண்ணப்பஞ்செய்யும்
तौ	அந்த [னுமாகிய		யும் மரியாதையுடன்
उभौ तु	இருவர்களும்	उचतुः	சொன்னார்கள்.

किमर्थं नौ नरव्याघ्र न रोचिष्यति राघव । विभीषणेन यच्चोक्तमस्मिन्काले सुखावहम् ॥

नरव्याघ्र	“புருஷோத்தம!	विभीषणेन	விபீஷணரால்
राघव	ஸ்ரீராம!	उक्तं च	சொல்லப்பட்டதோ
अस्मिन्	இந்த		அது
काले	காலத்தில்	नौ	எங்களிருவருக்கும்
सुखावहं	நன்மை பயக்கத்தக்கதாய்	किमर्थं	ஏன்
यत्	எதொன்று	रोचिष्यति न	பிடியாமல் போய்விடும்?

अबद्ध्वा सागरे सेतुं घोरेऽस्मिन्वरुणालये । लङ्का नासादितुं शक्या सेन्द्रैरपि सुरासुरैः॥

अस्मिन्	“இந்த	अबद्ध्वा	கட்டாமல்
घोरे	பயங்கரமான	सेन्द्रैः	இந்திரனையுள்ளிட்ட
वरुणालये	வருணனது இருப்பிடமாகிய	सुरासुरैः अपि	தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும்கூட
सागरे	ஸமுத்திரத்தில்	लङ्का	இலங்கை
सेतुं	அணையொன்றை	आसादितुं	கிட்ட
		शक्या न	முடிந்ததாக ஆகாது.

विभीषणस्य शूरस्य यथार्थं क्रियतां वचः । अलं कालात्ययं कृत्वा समुद्रोऽयं नियुज्यताम्॥ यथा सैन्येन गच्छामः पुरीं रावणपालिताम् ॥ ४३ ॥

शूरस्य	“சூரராகிய	पुरीं	நகருக்கு
विभीषणस्य	விபீஷணரது	यथा	எப்படியானால்
वचः	சொல்	सैन्येन	சைனியத்தோடு
यथार्थं	சொல்லப்பட்டவண்ணமே	गच्छामः	நாம் போய்ச்சேருவோமோ அப்படி
क्रियतां	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட	अयं	இந்த
कालात्ययं	காலதாமதம் [டும்.	समुद्रः	சமுத்திரராஜன்
कृ वा अलं	செய்தது போதும்.	नियुज्यताम्	ப்ரார்த்திக்கப்படட்டும்.
रावणपालितां	இராவணனால் பாதுகாக்கப்படும்		

सुग्रीवं ब्रूहि गत्वा त्वं राजानं वचनान्मम । यथासंदेशमक्लीवं श्लक्ष्णया परया गिरा ॥

त्वं	“நி	யதாஸேஷம்	ஆக்கினைப்படி.
मम	எனது	परया	மிக
वचनात्	ஆக்கினை யைக்	• श्लक्ष्णया	இனிய
	கொண்டு	गिरा	சொற்கொண்டு
गःवा	சென்று	अक्लीवं	மனதைச் சிதறவிடா
सुग्रीवं	சுக்ரீவ		து
राजानं	மன்னனிடம்	ब्रूहि	சொல்லு.

त्वं वै महाराज कुलप्रसूतो महाबलश्चक्षरजःसुतश्च ।

न कश्चिदर्थस्तव नास्त्यनर्थस्तथा हि मे भ्रातृसमो हरीश

॥ ११ ॥

अहं यद्यहरं भार्या राजपुत्रस्य धीमतः । किं तत्र तव सुग्रीव किष्किन्धां प्रतिगम्यताम् ॥

हरीश	“வானரேச்வரா!	अहरं	அபகரித்துவந்திருக்
सुग्रीव	சுக்ரீவ!	यदि	என்றால் [கிறேன்
महाराज	மகாராஜரே!	तव	இவ்விஷயத்தில்
त्वं वै	நீரோ	तव	உமக்கு
कुलप्रसूतः	உயர்குலத்தில்	किं	என்ன சம்பந்தம்?
	பிறந்தவர்.	तव	உமக்கு
क्षरजःसुतः	ரிசுக்ஷராஜஸின் புதல்வர்.	अर्थः	ஆகவேண்டியது
महाबलः	மிகுந்த பலமுடைய	कश्चिद् हि	ஒன்றுமே
च	இதன் ி [வன்.	न	இல்லை.
मे	எனக்கு	अनर्थः च	நஷ்டமென்பதும்
भ्रातृसमः	ப்ராதாவுக்குச் சமமான	अस्ति न	இல்லை.
	மானவர்.	तथा	இப்படியெல்லாமிருப்
धीमतः	புத்திமானான		பதால்
राजपुत्रस्य	ராஜகுமாரனது	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு
भार्या	மனைவியை	प्रतिगम्यताम्	உம்மால் திரும்பிச்
अहं	நான்		செல்லப்பட்டும்.

न हीयं हरिभिर्लङ्का शयया प्राप्तुं कथञ्चन । देवैरपि सगन्धर्वैः किं पुनर्नरवानरैः ॥१३॥

इयं	“இந்த	शयया न	முடியாதது.
लङ्का	இலங்கை நகர்	हि	ஆகையால்
सगन्धर्वैः	கந்தர்வர்கள்	हरिभिः	மானிடர்களாலும்
	உள்ளிட்ட		{ மானிடர்களுக்குச்
देवैः अपि	தேவர்களாலுங்கூட	नरवानरैः	{ சமானமாகிய வான
कथञ्चन	என்ன பாடுபட்டா		{ ரர்களாலும்
प्राप्तुं	அடைதல் [லும்	किं पुनः	எவ்வாறு புகமுடியும்? ”

स तथा राक्षसेन्द्रेण संदिष्टो रजनीचरः । शुको विहङ्गमो भूत्वा तूर्णमापुत्य चाम्बरम् ॥
 स गत्वा दूरमध्वानमुपपुपरि सागरम् । संस्थितो ह्यम्बरे वाक्यं सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥

सर्वमुक्तं यथादिष्टं रावणेन दुरात्मना

॥ १५ ॥

राक्षसेन्द्रेण राक्षஸைமன்னனானால்
 तथा இப்படியாய்
 संदिष्टः நியமனம்பெற்ற
 सः அந்த
 शुकः சுகனென்ற
 रजनीचरः அரக்கன்
 विहङ्गमः பறவையாக
 भूत्वा ஆகி
 तूर्णं சடக்கென
 अम्बरं ஆகாசத்தில்
 आपुत्य பாய்ந்து
 सागरं சமுத்திரத்தில்
 उपपुपरि வெகு உயரத்தில்
 दूरं अध्वानं வெகுதூரம்

गत्वा சென்று
 अम्बरे ஆகாசத்தில்
 संस्थितः हि நிற்கின்றவனாகவே
 सः அவன்
 दुरात्मना துராத்மாவாகிய
 रावणेन ராவணனால்
 यथादिष्टं ஆக்ஞாபித்தவண்ணமே
 उक्तं சொல்லப்பட்ட
 इदं இந்த
 वाक्यं சொல்
 सर्वं च எல்லாவற்றையும்
 सुग्रीवं சுகரீவனிடம்
 अब्रवीत् தெரிவித்தான்.

तं प्रापयन्तं वचनं तूर्णमापुत्य वानराः । प्रापद्यन्त दिवं क्षिप्रं लोभुं हन्तुं च मुष्टिभिः ॥

वचनं தூதுச் செய்தியை
 प्रापयन्तं கொண்டுவந்திருக்கிற
 तं அவனை
 वानराः வானரர்கள்
 मुष्टिभिः முஷ்டிகளால்
 क्षिप्रं விரைவில்

लोभुं புடைக்கவும்
 हन्तुं च வதைக்கவும்
 दिवं ஆகாசத்தில்
 तूर्णं சடக்கென
 आपुत्य பாய்ந்து
 प्रापद्यन्त சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

स तैः प्लवङ्गैः प्रसभं निगृहीतो निशाचरः । गगनाद्भूतले चाशु परिगृह्य निपातितः ॥१७॥

सः निशाचरः அந்த அரக்கன்
 तैः அந்த
 प्लवङ्गमैः வானரர்களால்
 प्रसभं பலாக்காரமாய்
 परिगृह्य பிடித்து

निगृहीतः கட்டப்பட்டவனாய்
 गगनात् ஆகாசத்திலிருந்து
 भूतले பூமிப்பிரதேசத்தில்
 आशु விரைவில்
 निपातितः च வீழ்த்தவும்பெற்றான்.

वानरैः पीड्यमानस्तु शुको वचनमब्रवीत् । न दूतान्ग्रन्ति काकुत्स्थ वार्यन्तां साधु वानराः ॥

वानरैः வானரர்களால்
 पीड्यमानः பீடிக்கப்படுகிறவனான
 शुकः तु சுகனும் [கய
 वचनं ஓர் மொழியை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழி
 काकुत्स्थ "ஹீராம! [ந்தான்:

दूतान् தூது கொண்டுவந்த
 वानराः வானரர்கள்
 साधु ஏற்றபடி
 वार्यन्ताम् தடுக்கப்பட்டமும்.

यस्तु हिवा मतं भर्तुः स्वमतं संप्रभाषते । अनुक्तवादी दूतः सन्स दूतो वधमर्हति ॥१९॥

दूतः सन् “தூதுகொண்டு வந்த
வனையிருந்துகொண்டு
अनुक्तवादी சொல்லாததைச்
சொல்லுகின்றவனாய்
यः तु எவனொருவன்
भर्तुः எஜமானனது
मतं அபிப்பிராயத்தை

हिवा விட்டு
स्वमतं தனது அபிப்பிராயத்
ததை
संप्रभाषते சொல்லுகின்றானோ
सः दूतः அந்த தூதன்
वधं கொலைக்கு
अर्हति பாத்திரமாகிறான்.”

शुकस्य वचनं श्रुत्वा रामस्तु परिदेवितम् । उवाच मा वधिष्ठेति घ्नतः शाखामृगर्षभान् ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
शुकस्य சுகனது
परिदेवितं அழுகைக்குர லுடன்
வந்த
वचनं சொல்லை
श्रुत्वा तु கேட்டதுமே

घ्नतः புடைக்கும்
शाखामृगर्षभान् வானரோத்தமர்களைப்
பார்த்து
मा वधिष्ट ‘கொல்லாதீர்கள்’
इति என்று
उवाच ஆக்ஷாபித்தார்.

स च पत्रलघुर्भूत्वा हरिभिर्दर्शिते भये । अन्तरिक्षस्थितो भूत्वा पुनर्वचनमब्रवीत् ॥२१॥

हरिभिः வானரர்களால்
भये दर्शिते அச்சமுறுத்தப்பட்டடி
ருக்கையில்
सः அவன்
पत्रलघुः சிறகுகளால் வேகம்
செல்லுகின்றவனாக
भूत्वा ஆகி

अन्तरिक्षस्थितः ஆகாசத்தில் நிற்கின்ற
வனாக
भूत्वा च ஆகியும்
पुनः இன்னும்
वचनं ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தான்:

सुग्रीव सत्त्वसंपन्न महाबलपराक्रम । किं मया खलु वक्तव्यो रावणो लोकरावणः ॥२२॥

सत्त्वसंपन्न “நற்குணமமைந்த
வரே!
महाबलपराक्रम { மகத்தான ஆற்றலு
பாண்மையுமுடைய
வரே!
सुग्रीव சக்ரீவரே!

लोकरावणः உலகத்தைக்கூதற
रावणः ராவணன் [அடிக்கும்
मया என்னால்
किं खलु என்னதான்
वक्तव्यः சொல்லப்படவேண்டி
யவன் ?”

स एवमुक्तः सुवगाधिपस्तदा सुवङ्गमानामृषभो महाबलः ।

उवाच वाक्यं रजनीचरस्य चारं शुकं तूर्णमदीनसत्त्वः

॥ २३ ॥

तदा அப்பொழுது
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः வினாவப்பட்டவனும்
सुवङ्गमानां வானரர்களுக்குள்
कृषभः உத்தமனும்

महाबलः மகத்தான ஆற்ற
லுடையவனும்
अदीनसत्त्वः எதற்கும் சலியா ஆண்
மையுடையவனும்

ஹ்வாதிப: வானரமன்னனுமாகிய
 ச: அவன்
 ரஜநிசரஸ்ய அரக்கனது
 சார: தூதனாகிய

சுக்
 வாஸ்ய
 தூர்
 உவாச

சுகனைப்பார்த்து
 ஒரு மொழியை
 உடனே
 பின்வருமாறு
 மொழிந்தான் :

न मेऽसि मित्रं न तथाऽनुकम्प्यो न चोपकर्ताऽसि न मे प्रियोऽसि ।

अरिश्च रामस्य सहानुबन्धः स मेऽसि वालीव वधार्ह वध्यः ॥ २४ ॥

மே “எனக்கு
 மித்ர சினேகிதனாக
 அசி ந ஆகமாட்டாய்.
 तथा அப்படியே
 अनुकम्प्यः न கருணைக்குப் பாத்திர
 னுமாகாய்.
 उपकर्ता च உபகாரம்புரிந்தவனும்
 असि न நீ இல்லை.
 मे எனக்கு
 प्रियः இஷ்டமானவனும்
 असि न நீ இல்லை.

ராமச्य ஸ்ரீராமரது
 அரி: சத்துரு.
 सहानुबन्धः च பந்துக்களோடு
 मे எனது [கூடவே
 वध्यः வதைக்குப் பாத்திர
 स: அந்த [கை
 वधार्ह கொலைக்குப் பாத்திர
 वाली வாலி [இனவனே!
 इव எவ்வண்ணமோ
 ஆவ்வண்ணமே
 असि ஆகின்றனை.

निहन्म्यहं त्वां ससुतं सबन्धुं सज्ञातिवर्गं रजनीचरेश ।

लङ्कां च सर्वां महता बलेन क्षिप्रं करिष्यामि समेत्य भस्म ॥ २५ ॥

ரஜநிசரேஷ “அரக்கர் மன்னு!
 अहं நான்
 त्वां உன்னை
 ससुतं புதல்வர்களோடு
 सबन्धुं கூடவும்
 लङ्कां பந்துக்களோடு
 सर्वां च கூடவும்
 भस्म தாயாதிக்கூட்டங்க
 करिष्यामि னோடுகூடவும்

இதோ
 निहन्मि கொல்லுகின்றேன்.
 महता பெரும்
 बलेन ஸென்யத்தோடு
 समेत्य வந்துசேர்ந்து
 लङ्कां இலங்கை
 सर्वां च முழுவதையுமே
 भस्म சாம்பலாக
 करिष्यामि செய்யப்போகிறேன்.

न मोक्ष्यसे रावण राघवस्य सुरैः सहेन्द्रैरपि मूढ गुप्तः ।

अन्तर्हितः सूर्यपथं गतो वा तथैव पातालमनुप्रविष्टः ॥ २६ ॥

மூட “மூடா!
 रावण ராவண!
 सहेन्द्रैः இந்திரனை உள்ளிட்ட
 सुरैः अपि தேவர்களாலும்
 गुप्तः பாதுகாக்கப்பட்டவ
 எனக்கு ஆயினும்
 सूर्यपथं சூர்யபகவானது த்வா
 गतः அடைந்து [ரத்தை

அந்தர்ஹித: மறைந்துகொண்ட
 வனாக ஆயினும்
 पातालं பாதாளலோகத்தில்
 अनुप्रविष्टः वा புருந்துகொண்டவ
 எனக்கு தாதுகாட்டும்
 तथा एव எப்படியாகிலும்
 राघवस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 मोक्ष्यसे न நீ தப்பமாட்டாய்.

तस्य ते त्रिषु लोकेषु न पिशाचं न राक्षसम् । त्रातामनुप्रश्यामि न गन्धर्वं न चासुरम् ॥

तस्य “அந்த
ते உன்னை
त्रिषु மூன்று
लोकेषु உலகங்களிலும்
सातारं காக்கும் சாமர்
தீயமுள்ள
पिशाचं பிசாசுனெருவனை

अनुप्रश्यामि நான் அறிந்திலேன்.
राक्षसं அரக்கனெருவனை
न நான் அறிந்திலேன்.
गन्धर्वं கந்தர்வனெருவனை
न நான் அறிந்திலேன்.
असुरं च அசுரனெருவனையும்
न நான் அறிந்திலேன்.

अवधीर्यज्जरावृद्धमक्षं किं जटायुषम् ॥ २८ ॥

जरावृद्धं “முதுமையால்
தளர்ந்து
अक्षं போருக்குத்திறமை
யற்ற

जटायुषं ஜடாயுவை
अवधी: நீ கொன்றுவிட்டனை.
यत् இந்த இது
किम् எம்மாத்திரம்

किं नु ते रामसन्निध्ये सकाशे लक्ष्मणस्य वा । हता सीता विशालाक्षी यां त्वं गृह्य न बुध्यसे ॥

विशालाक्षी “அகன்ற கண்களை
யுடைய
सीता ஸீதாதேவியார்
रामसन्निध्ये ஸ்ரீராமருடைய முன்
निलையிலாவது
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருடைய
सकाशे वा முன்னிலையிலாவது
ते உன்னால்

हता किं न அபஹரிக்கப்பட்ட
டனளா என்ன?
यां எந்த அயனை
गृह्य கவர்ந்து
त्वं நீ
न बुध्यसे இப்போதும் நல்லறிவு
பெறுதருக்கின்றனை.

महाबलं महात्मानं दुर्धर्ममरैरपि । न बुध्यसे रघुश्रेष्ठं यस्ते प्राणान्हरिष्यति ॥ ३० ॥

यः “எவரொருவர்
ते உனது
प्राणान् உயிரை [ரோ அந்த
हरिष्यति வாங்கிவிடப்போகிறு-
रघुश्रेष्ठं ரகூத்தமரை
महाबलं மகத்தான ஆற்றலு
டையவரெனவும்

महात्मानं மகாத்மாவெனவும்
अमरैः अपि தேவர்களாலும் கூட
दुर्ध्वं தகைய முடியாதவ
ரெனவும்
बुध्यसे न நீ அறியாதருக்கின்
றனை.”

ततोऽब्रवीद्वालिमुतस्त्वङ्गदो हरिसत्तमः । नायं दूतो महाराज चारिकः प्रतिभाति मे ॥

ततः அச்சமயத்தில்
वालिमुतः வாலியின் புதல்வனும்
हरिसत्तमः வானரோத்தமனு
மாகிய
अङ्गदः அங்கதன்
अब्रवीत् பின்வருமாறு
मोழிந்தான்:

महाराज “மகாராஜே!
अयं இவன்
दूतः न தூதுகொண்டுவந்த
வனல்லன் எனவும்
चारिकः तु வேவுகாரன் எனவும்
मे எனக்கு
प्रतिभाति தோன்றுகின்றது.

तुलितं हि बलं सर्वमनेनात्रैव तिष्ठता । गृह्यतां मा गमलङ्कामेतद्धि मम रोचते ॥ ३२ ॥

திஃதா "இதோ இருக்கும்
அனென இவனால
அஃ எவ இவ்விடத்தில்
பல சேனை
சர்வ எல்லாமும்
துலித { இவ்வளவென்று கண்
டுகொண்டுவிடப்பட்ட
டது.

ஃ ஆகையால்
லுங் லங்கைக்கு
மா கமல் இவன் போகவேண்
டாம்.
கூறுதா பிடித்துவைக்கப்பட
ஃ இதுதான் [ட்டும்.
மம எனக்கு
ரோதே இஷ்டமாயிருக்
கிறது."

ततो राज्ञा समादिष्टाः समुत्सृत्य बलीमुखाः । जगृहुश्च बबन्धुश्च विलपन्तमनाथवत् ॥ ३३ ॥

தத: அதன்மேல்
ராஜா ராஜாவினால்
சமாதிஸ்டா: கட்டளையிடப்பட்ட
பலிமுஃ வானரர்கள்
சமுத்யுத பாய்ந்து

அநாத்தவ் ரக்ஷகரின்றி
விலபந்த் கதறுமவனை
கஜஃ: பிடித்துக்கொண்டார்
கள்.
பவநு: கட்டியும் விட்டார்கள்.

शुकस्तु वानरैश्चण्डैस्त्र तैः संप्रीडितः । व्याक्रोशत महात्मानं रामं दशरथात्मजम् ॥

लुप्येते मे बलात्पक्षौ भिद्येते च तथाऽक्षिणी

॥ ३४ ॥

தஃ அப்பொழுது
சுஃ: கோபாவேசத்திலி
தே: அந்த [ருக்கும்
வானரே: வானரர்களால்
சம்பிரீடித: மிக்க துன்புறுத்தப்
சுஃ: து சுகனும், [பட்ட
தசரதாத்தமஜ் தசரதரின் திருமக
னாரும்
மஹாத்மான் மஹாத்மாவுமாகிய
ராம் ஸ்ரீராமரை நோக்கி,

வ்யாக்ரோசத பின்வருமாறு சொல்
லிக்கதறினான்:
மே "எனது
பக்ஷௌ இறகுகளிரண்டும்
பலாத் முரட்டுத்தனமாய்
லுப்யேதே குத்தப்படுகின்றன.
ததா அப்படியே
அக்ஷிணி ச கண்களிரண்டும்
பிடியேதே துன்புறுத்தப்படு
கின்றன."

यां च रात्रिं मरिष्यामि जाये रात्रिं च यामहम् । एतस्मिन्नन्तरे काले यन्मया ह्यशुभं कृतम् ॥

सर्वं तदुपपद्येथा जहां चेद्यदि जीवितम्

॥ ३५ ॥

ஜிவிதம் "உயிரை
ஜஃ: நான் விடுகின்றே
னென்றால்

யா ராத்திரி எந்த இரவில்
அஃ: நான் ஜனித்தேதேனோ,
யா எந்த
ராத்திரி இரவில்
மரிஷ்யாமி ச சாகின்றேனோ
ஃ: இந்த

அந்தரே இடையிலுள்ள
காலே வாழ்நாளில்
யத் எந்த ஒரு
அசுபம் பாபமானது
மயா என்னால்
கூதம் செய்யப்பட்டதோ
தத் அது
சர்வ் ஃ: எல்லாவற்றையும்
உபபடியை: நீர் அடையவேண்டும்."

तस्य रामस्य सुप्तस्य कुशास्तीर्णे महीतले । नियमादप्रमत्तस्य निशास्तिस्रोऽतिचक्रमुः ॥

तस्य	அந்த	कुशास्तीर्णे	தர்ப்பைப் படுக் கையில்
रामस्य	ஸ்ரீராமர்	सुप्तस्य	படுத்திருக்கும்
अप्रमत्तस्य	ஊக்கங்கொண்டு	तिस्त्रः	மூன்று [பொழுது
नियमात्	நோன்பு வழுவாது	निशाः	இரவுகள்
महीतले	பூப்பிரதேசத்தில்	अतिचक्रमुः	கழிந்தன.

स त्रिरात्रोषितस्तत्र नयज्ञो धर्मवत्सलः । उपासत तदा रामः सागरं सरितां पतिम् ॥

तदा	அப்பொழுது	त्रिरात्रोषितः	மூன்றிரவு சயனித்து கொண்டிருக்கின்ற
तत्र	அவ்விடத்தில்	सरितां	நதிகளின் [வராய்
नयज्ञः	{ ஸம்பிரதாய அனுஷ்ட டானங்களை நன்கறிந் தவரும்	पति	நாதனாகிய
धर्मवत्सलः	தர்மவத்ஸலருமாகிய	सागरं	சமுத்திரராஜனை உத்தேசித்து
सः	அந்த	उपासत	தவம் புரிந்தார். (ஆர்ஷம்).
रामः	ஸ்ரீராமர்		

न च दर्शयते रूपं तदा रामस्य सागरः । प्रयतेनापि रामेण यथार्हमभिपूजितः ॥ १२ ॥

प्रयतेन	நோன்புமுறை வழி வாத	सागरः	சமுத்திரராஜன்
रामेण अपि	ஸ்ரீராமராலேயே	रामस्य च	ஸ்ரீராமருக்கும்
यथाहं	தகுதிக்கு ஏற்றபடி.	रूपं	உருவத்தை
अभिपूजितः	பிரார்த்திக்கப்பட்ட டவரான	तदा	அப்பொழுது
		दर्शयते न	காட்டவில்லை.

समुद्रस्य ततः क्रुद्धो रामो रक्तान्तलोचनः । समीपस्थमुवाचेदं लक्ष्मणं शुभलक्षणम् ॥

ततः	அப்பொழுது	शुभलक्षणं	சிறந்த குணங்கள் மைந்த
समुद्रस्य	சமுத்திரராஜன்மீது	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்
रक्तान्तलोचनः	கடைக்கண் சிவக்க	इदं	பின் வருவாறு [து
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவரான	उवाच	திருவாய்மலர்ந் தருளினார் :
रामः	ஸ்ரீராமர்		
समीपस्थं	அருகிலிருக்கும்		

अवलेपः समुद्रस्य न दर्शयति यत्स्वयम् ॥ १४ ॥

अवलेपः	“சமுத்திரராஜனுக்கு செருக்கு அதிகம்.	स्वयं	நேரில்
यत्	அக்காரணத்தால்தான்	न दर्शयति	பிரத்தியக்ஷமாகா திருக்கிறான்.

प्रशमथ क्षमा चैव अर्जवं प्रियवादिता । असामर्थ्यं फलन्त्येते निर्गुणेषु सतां गुणाः ॥

சதா
பெரியோர்களின்
குணங்களாகிய
பின் கண்ட
பெருமையின்மையும்
பெருமையும்
பணிவும்

பரியவாதிதா எவ
இனிமையாக
பேசுதலும்
அற்பர்கள் விஷயத்
தில்
சாபர்த்தியமின்
மையை
விளைவிக்கின்றன.

आत्मप्रशंसिन् दुष्टं धृष्टं विपरिधावकम् । सर्वत्रोत्सृष्टदण्डं च लोकः सत्कुरुते नरम् ॥१६॥

லகை
ஆत्मபிரஸின்
துஷ்டம்
தற்புகழ்ச்சியுடையவ
அற்பனும் [னும்
முடனும்
விபரிதாவகம்
யாரையும் கிட்ட அணு
கவிடாதவனும்

சர்வ
எல்லா ரிடத்திலும்
உத்சுர்ட்டண்டம்
செருக்கைக் காட்டுகிற
வனுமான
நர்
மானிடனை
சகுகுர்தே
கொளவிக்கறது.

न साध्ना शक्यते कीर्तिनं साध्ना शक्यते यशः । प्राप्तुं लक्ष्मण लोकेऽस्मिञ्जयो वा रणमूर्धनि ॥

லக்ஷமண
அஸிமந்
லகே
ரணமூர்தனி
ஜய:
கீர்தி: வா
“லக்ஷ்மண!
இந்த
உலகில்
போர்முகத்தில்
சத்ருவை அடக்கி
விடுதல்தானாகட்டும்
புகழுதானாகட்டும்

சாஸ்தா
பிராஸு
சக்யதே ந
யச:
சாஸ்தா
சக்யதே ந
ஸாமோபாயத்தால்
அடைய
முடியாது.
புகழும்
ஸாமோபாயத்தால்
உண்டாகமாட்டாது.

अथ मद्भागनिभिर्नैर्मकैर्मकरालयम् । निरुद्धतोयं सौमित्रे प्लवद्भिः पश्य सर्वतः ॥ १७ ॥

சௌமித்ரே
அத
மகராலயம்
சர்வத:
நிருத்தோயம்
“லக்ஷ்மண!
இப்பொழுது
சமுத்திரத்தை
முற்றிலும்
நீரோழிந்ததாய்

மத்பாஸநிபிந்நை:
புலவ்தி:
மகரே:
பஸ்ய
எனது பாணங்களால்
பிளவுண்டு
தரையில் விழுந்து
துடிக்கும்
சுராமீன்களோடு
பார்.

महाभोगानि मत्स्यानां करिणां च करानिह । भोगिनां पश्य नागानां मया छिन्नानि लक्ष्मण ॥

லக்ஷமண
மத்யானா
பொகிநா
நாஸானா
மஹாபொஸானி
மயா
“லக்ஷ்மண!
மீன்களுடையவும்
கடற்பாம்புகளுடையவும்
(மானிடமுகமும்பாம்பும்
பிணுடலுமுடைய)நா
கங்களுடையவும்
பெரும் உடல்களை
என்னால்

छिन्नानि
करिणां
करान्
च
इह
पश्य
சேதிக்கப்பட்டவை
களாகவும்
நீர்யானைகளின்
துதிக்கைகளையும்
அப்படியே சேதிக்கப்
பட்டவைகளாகவும்
இப்பொழுது
பார்.

सशङ्खशुक्तिकाजालं समीनमकरं शरैः । अथ युद्धेन महता समुद्रं परिशोषये ॥ २० ॥

सशङ्ख- } “சங்கங்கள், முத்துச்
 शुक्तिकाजालं } சீப்பிகள் இவைக
 . } என் தொகுதிகளை
 समीनमकरं } யுடையதும்
 { மீன்களோடும் முதலை
 { களோடும் கூடியது
 { மான

समुद्रं } சமுத்திரத்தை
 शरैः } பாணங்களைக்கொண்டு
 महता } அஸஹயமான
 युद्धेन } புடைத்தலால்
 अथ } இதோ
 परिशोषये } வற்ற அடிப்பேன்.

क्षमया हि समायुक्तं मामयं मकरालयः । असमर्थं विजानाति धिक् क्षमामीदृशे जने॥ २१ ॥

अयं } “இந்த
 मकरालयः } சமுத்திரராஜன்
 क्षमया } பொறுமையுடன்
 समायुक्तं } கூடியிருக்கும்
 मां हि } என்னையும்
 असमर्थं } கையாலாகாவனாக

विजानाति } எண்ணுகிறான்.
 ईदृशे } இப்படிப்பட்ட
 जने } ஜனத்தினிடம்
 क्षमां धिक् } பொறுமையை காட்டி.
 } எனது அசட்டுத்தனம்.

न दर्शयति साम्ना मे सागरो रूपमात्मनः

॥ २२ ॥

सागरः } “சமுத்திரராஜன்
 मे } எனது
 साम्ना } ஸாமோபாயத்தால்

आत्मनः } தனது
 रूपं } ரூபத்தை
 दर्शयति न } காட்டாதிருக்கிறான்.

चापमानय सौमित्रे शरांश्चाशीविषोपमान् । सागरं शोषयिष्यामि पद्भ्यां यान्तु प्लवङ्गमाः॥

सौमित्रे } “ஸௌத்ரமணு!
 चापं } வில்லையும்
 आशीविषोपमान् } சர்ப்பங்களை நிகர்த்த
 शरान् च } பாணங்களையும்
 आनय } எடுத்துக்கொண்டுவா.

सागरं } சமுத்திரத்தை
 शोषयिष्यामि } வற்ற அடிக்கப்போகி
 प्लवङ्गमाः } வானர்கள் [றேன்.
 पद्भ्यां यान्तु } காலால் நடநது
 } செல்லட்டும்.

अथाक्षोभ्यमपि क्रुद्धः क्षोभयिष्यामि सागरम् ॥ २४ ॥

क्रुद्धः } “சினங்கொண்ட நான்
 अक्षोभ्यं } கலக்கமுடியாததாகிய
 सागरं अपि } சமுத்திரத்தையும்

अथ } இப்பொழுதே
 क्षोभयिष्यामि } கலக்கவிடப்போகி
 } றேன்.

वेलासु कृतमर्यादं सहस्रोर्मिसमाकुलम् । निर्मर्यादं करिष्यामि सायकैर्वरुणालयम् ॥ २५ ॥

वेलासु } “கரைகளில்
 कृतमर्यादं } புரண்டோடாததாகிய
 } சங்கல்பமுடையதும்
 ऊर्मिसमाकुलं } அலைகளால் நிறைந்
 } துள்ள துமான
 वरुणालयं } சமுத்திரத்தை

सायकैः } பாணங்களால்
 निर्मर्यादं } கரைபுரண்டோடும்
 } சங்கல்பமுடையதாய்
 सहसा } வலுக்கொண்டு
 करिष्यामि } செய்யப்போகிறேன்.

महार्णवं शोभयिष्ये महादानवसङ्कुलम्

महादानवसङ्कुलं “பெரியதானவர்கள்
நிரம்பியிருக்கும்

एवमुक्त्वा धनुष्पाणिः क्रोधविस्फारितेक्षणः ।

दुर्धर्षः எதற்கும் சலியாத

रामः ஸ்ரீராமர்

एवं மேற்கண்டவாறு

उत्त्वा சொல்லிவிட்டு

धनुष्पाणिः வில்லைக்கையிலேநதி

யவராய்

संपीड्य च धनुर्घोरं कम्पयित्वा शरैर्जगत् ।

घोरं பயங்கரமான

धनुः संपीड्य விலலை வளைத்து

शरैः பாணங்களால்

जगत् च உலகமுழுவதையும்

कम्पयित्वा நடுங்கச்செய்து

शतक्रतुः இந்திரன்

ते ज्वलन्तो महावेगास्तेजसा सायकोत्तमाः ।

महावेगाः மகா சக்தியுடையவை

ते அந்த [களான

सायकोत्तमाः உத்தமமான பாணங்

तेजसा தேஜஸால் [கள்

ज्वलन्तः ஜவலிக்கின்றவைக

ளாய்

तोयवेगः समुद्रस्य सनक्रमकरो महान् ।

तदा அப்பொழுது

समुद्रस्य சமுத்திரத்தினது

तोयवेगः போலையானது

सनक्रमकरः { முதலையோடும் மீன்
களோடும் கூடினதாயும்

महोर्मिमालाविततः शङ्खशुक्तिः समावृतः ।

महोदधिः பெருங்கடலானது

महोर्मिमाला- } பெரும் அலைகளால்

विततः } எங்கும் கரைபுரளு

शङ्खशुक्तिः } கிறதாகவும்

समावृतः } சங்குகளும் சிப்பிக

ளும் குழம்பிக்கிடக்

கிறதாகவும்

॥ २६ ॥

महार्णवं
शोभयिष्ये

பெருங்கடலை

கலக்கிவிடப்போகி

மேன் ”.

वभूव रामो दुर्धर्षो युगान्ताग्निरिव ज्वलन् ॥

क्रोध-

विस्फारितेक्षणः }

கோபத்தால் விழித்த

கண்களையுடையவ

ராய்

युगान्ताग्निः इव

ஊழித்தீயைன

ज्वलन्

ஜவலித்துக்கொண்டு

बभूव

விளங்கினான்.

मुमेच विशिखानुग्रान् वज्रानिव शतक्रतुः ॥

वज्रान्

வஜ்ராயுதங்களை

इव

எவ்வண்ணமோ

அவ்வண்ணமே

उग्रान्

கொடுமைசெய்யும்

विशिखान्

பாணங்களை

मुमेच

விடுத்தான்.

प्रविशन्ति समुद्रस्य सलिलं त्रस्तपन्नगम् ॥

समुद्रस्य

சமுத்திரத்தினது

सलिलं

ஜலத்தில்

तस्तपन्नगं

சர்ப்பங்கள் நடுங்கும்

படி

प्रविशन्ति

போய் விழுந்தன.

तोयवेगः समुद्रस्य सनक्रमकरो महान् । संभूव महाघोरः समारुतरवस्तदा ॥ ३० ॥

तदा அப்பொழுது

समुद्रस्य சமுத்திரத்தினது

तोयवेगः போலையானது

सनक्रमकरः { முதலையோடும் மீன்
களோடும் கூடினதாயும்

महान्

மிகப்பெரிதாய்

समारुतरवः

காற்று ஒலியுடன்

கூடினதாயும்

महाघोरः

மிகப்பயங்கரமாயும்

संभूव

தோன்றிற்று.

महोर्मिमालाविततः शङ्खशुक्तिः समावृतः । सधूमपरिवृतोर्मिः सहसाऽऽसीन्महोदधिः ॥ ३१ ॥

महोदधिः பெருங்கடலானது

महोर्मिमाला- } பெரும் அலைகளால்

विततः } எங்கும் கரைபுரளு

शङ्खशुक्तिः } கிறதாகவும்

समावृतः } சங்குகளும் சிப்பிக

ளும் குழம்பிக்கிடக்

கிறதாகவும்

सधूमपरि-

वृतोर्मिः }

புகைமுடிய அலைக

ளோடுகூடியிருக்கிற

தாகவும்

सहसा

ஒரு நொடிப்பொழு

தில்

आसीत्

இருந்தது.

व्यथिताः पन्नगाश्चासन्दीप्तास्या दीप्तलोचनाः । दानवाश्च महावीर्याः पातालतलवासिनः॥

दीप्तास्याः ஜ்வலிக்கும் முகமு
டையவைகளும்
வீசலோचनाः ஜ்வலிக்கும் கண்களை
யுடையவைகளுமான
பன்னா: சர்ப்பங்கள்
வ்யதிதா: துன்பமடைந்தவை
களாய்
आसन् ஆயின.

पातालतलवासिनः பாடாளத்தில்
வலிக்கும்
महावीर्याः மஹாவீர்யசாலிக
ளான
दानवाः च தானவர்களும்
व्यथिताः { அப்படியே துன்பம்
च { டைந்தவர்களாக
ஆயினர்.

ऊर्मयः सिन्धुराजस्य सनक्रमकरास्तदा । विन्ध्यमन्दरसङ्काशाः समुत्पेतुः सहस्रशः ॥

सिन्धुराजस्य சமுத்திரத்தினது
ऊर्मयः அலைகள்
तदा அப்பொழுது
{ முதலைகளோடும்
सनक्रमकरा: { மீன்களோடும் கூடி
{ னவைகளாகவும்

विन्ध्यमन्दर- } விந்தியமலையையும் ம்
सङ्काशाः } தரமலையையும் நிகர்
தலைகளாகவும்
सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காக
समुत्पेतुः உயரக்கொண்டின.

आघूर्णिततरङ्गौघः सन्भ्रान्तोरगराक्षसः । उद्धर्तितमहाग्राहः संवृत्तः सलिलाशयः ॥ ३४ ॥

सलिलाशयः சமுத்திரமானது
आघूर्णिततरङ्गौघः { சமுலுகின்ற அலைவரி
{ சைகளையுடையதாக
{ வும்

सन्भ्रान्तोरा- } குழப்பமடைந்த பாம்
राक्षसः } புகளையும் அரக்கர்க
ளையுமுடையதாகவும்
उद्धर्तितमहाग्राहः உயரெக் கொண்டிய
வன்முதலைகளையுடை
संवृत्तः ஆயிற்று. [யதாய்

ततस्तु तं राघवमुग्रवेगं प्रकर्षमाणं धनुरप्रमेयम् ।

सौमित्रिस्तप्य समुच्छ्वसन्तं मा मेति चोत्त्वा धनुरालम्बे

॥ ३५ ॥

ततः அப்பொழுது
सौमित्रि: லக்ஷ்மணர்
अप्रमेयं இத்தன்மையதென்று
அறிவிக்கெட்டாத
धनुः வில்லை
समुच्छ्वसन्तं பெருமூச்சு விட்டுக்
கொண்டு
उग्रवेगं மிகக்கடினமாய்
प्रकर्षमाणं வளைத்துக்கொண்டி
ருக்கும்

तं அந்த
राघवं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
उत्पत्य எழுந்தது
मा 'வேண்டாம்
मा 'வேண்டாம்'
इति என்று
उत्त्वा च சொல்லிவிட்டு
धनुः तु தனுசையும்
आलम्बे கையால் பற்றிக்
கொண்டார்.

एतद्विनाऽपि ह्युदधेस्तवाद्य संपत्स्यते वीरतमस्य कार्यम् ।

भवद्विधाः क्रोधवशं न यान्ति दीर्घं भवान्यश्यतु साधुवृत्तम्

॥ ३६ ॥

शरनिर्दग्धतोयस्य परिशुष्कस्य सागर । मया शोषितसत्त्वस्य पांसुरूपयते महान् ॥ २ ॥

सागर	“ஸாகரர !	शोषितसत्त्वस्य	ஜலஜலதுக்கள் மாண்
मया	என்னால்		டதாய் (உனக்கு)
शरनिर्दग्धतोयस्य	பாணங்களால் ஜலம்	महान्	பெரும்
	கொதிப்புண்டதாய்	पांसुः	புழுதி
परिशुष्कस्य	வறண்டதாய்	उत्पद्यते	உண்டாகப்போகின்
			றது.

मत्कार्ष्णिकविसृष्टेन शरवर्षेण सागर । पारं तेऽद्य गमिष्यन्ति पद्भिरेव पुवङ्गमाः ॥ ३ ॥

सागर	“ஸாகரமே !	ते	உனது
पुवङ्गमाः	வானார்கள்	पारं	அக்கரையை
मत्कार्ष्णिकविसृष्टेन	எனது கோதண்டத்தி	पद्भिः एव	கால்நடையாகவே
	லிருந்து வெளிவரும்	अद्य	இப்பொழுது
शरवर्षेण	பாணசமூகத்தால்	गमिष्यन्ति	அடையப்போகிறார்
			கள்.

विचिन्वन्नाभिजानासि पौरुषं वाऽपि विक्रमम् । दानवालय सन्तापं मत्तो नाधिगमिष्यसि ॥

दानवालय	“தானவர்களின் இரு	अभिजानासि न	நீ அறியாதிருக்கின்ற
	ப்பிடமே !		றனை.
पौरुषं	எனது ஆற்றலைத்	विचिन्वन् अपि	தீர்க்காலோசனை செய்
	தானாகட்டும்		கிறவனாகியும்
विक्रमं वा	எனது ஆண்மையை	मत्तः	என்னால் விளையும்
	த்தானாகட்டும்	सन्तापं	ஆபத்தை
		अधिगमिष्यसि न	நீயறியப்போவதில்லை.”

ब्राह्मेणास्त्रेण संयोज्य ब्रह्मदण्डनिभं शरम् । संयोज्य धनुषि श्रेष्ठे विचकर्ष महाबलः ॥

महाबलः	மகா சக்திமானாகு	शरं	பாணத்தை
श्रेष्ठे	சிறந்த [மவர்]	ब्राह्मेण अस्त्रेण	பிரம்மாஸ்தரத்தினால்
धनुषि	வில்லில்	संयोज्य	அபிமந்திரித்து
ब्रह्मदण्डनिभं	பிரமதண்டத்திற்	विचकर्ष	இழுக்கலானார்.
	கொப்பான		

तस्मिन्विकृष्टे सहसा राघवेण शरासने । रोदसी संपफालेव पर्वताश्च चकम्पिरे ॥ ६ ॥

राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	रोदसी	ஆகாயமும் பூமியும்
सहसा	வலுவக்கொண்டு		{ பிளந்து விட்டவைகள்
तस्मिन्	அந்த	संपफाल इव	{ போலிருந்தன. (ஒரு
शरासने	வில்		மை ஆர்ஷம்)
विकृष्टे	நானேற்றி இழுக்கப்	पर्वताः च	பர்வதங்களும்
	பட்டபொழுது	चकम्पिरे	நடுகடுங்கின.

तमश्च लोकमावत्रे दिशश्च न चकाशिरे । परिचुक्षुभिरे चाशु सरांसि सरितस्तथा ॥ ७ ॥

லக்: ச உலகமெங்கும்
தம: இருள்
பாவ்ரே முடிவிட்டது.
திச: ச திசைகள் எல்லாமும்

சகாசிரே ந ஒளியற்றிருந்தன.
சராंसி பொய்கைகளும்
சரித: ததா அறுகளும்
பாசு ச தக்கூணத்திலேயே
பரிசுசுபிரே குழம்பிவிட்டன.

तिर्यक्च सह नक्षत्रैः सङ्गतौ चन्द्रभास्करो । भास्करांशुभिरादीन् तपसा च समावृतम् ॥
प्रचकाशे तदाऽऽकाशमुल्काशतविदीपितम् । अन्तरिक्षाच्च निर्घाता निर्जग्मुस्तुलस्वनाः ॥

சந்த்ரபாசுரௌ சந்திரசூரியர்கள்
நக்சத்ரே: நக்சத்திரங்களோடு
சஹ கூட
திரீக் ச வக்ரமாகவே
சங்ரதௌ சேர்ந்துவிட்டார்கள்.
ததா அப்பொழுது
பாசாசம் ஆகாயம்
பாசுராங்குபி: சூரியகிரணங்களால்
பாதிச சிறிது ஒளிகொண்டு
தமசா இருளால்

சமாவ்ரத் ச மூடப்பட்டதாகவும்
உலகாசத் } பல கொள்ளிக்கட்டை
விதிபி } களால் எரிக்கப்பட்ட
ப்ரகாசே விளங்கிற்று. [தாகவும்
நிர்஘ா: ச இடிகளும்
அந்தரிசாவ் ஆகாயத்திலிருந்து
(காதுகொடுத்து)
அதுலசுவா: கேட்கமுடியாத ஒலி
(முழக்கம்) உடைய
வைகளாய்
நிர்ஜமு: வெளிவந்தன.

पुस्फुरश्च घना दिव्या दिवि मारुतपङ्कयः

திவி ஆகாயத்தில்
மாருதபங்கு: புயற்காற்றுகளும்,

॥ १० ॥

திவ்யா: ஘னா: ச மகா மேகங்களும்
புசுபுர: திடெரென்று
தோன்றின.

बभञ्ज च तदा वृक्षाञ्जलदानुद्रहन्पि । अरुजंश्चैव शैलाग्राञ्छिखराणि प्रभञ्जनः ॥ ११ ॥

ப்ரபங்ஜ: புயறகாற்றானது
ததா அப்பொழுது
ஜலதாந் மேகங்களை
உத்ரஹ் அபி தூக்கிச்செல்கின்ற
வூக்ஷாந் ச மரங்களையும் தாய்

ப்ரபங்ஜ மூறித்துத்தள்ளிற்று.
சைலாந் ச மலைச்சிகரங்களையும்
சிஹரணி எஃ சூறு குன்றுகளையும்
அரூஜந் பெயர்த்துத்தள்ளிற்
று (பன்மை ஆர்வம்).

दिविस्पृशो महामेघाः सङ्गताः समहास्वनाः । सुमुचुर्वैद्युतानर्गोस्ते महाशनयस्तदा ॥ १२ ॥

திவிஸ்ப்ரூச: ஆகாயத்தையனாவும்
மஹமேஃ பெருமேகங்கள்
சமஹாஸ்வனா: பேரொலியுடன் கூடி
னவைகளாய்
ததா அப்பொழுது

சங்ரதா: ஒன்றுசேர்ந்தன.
தே அந்த
மஹாசனய: பேரீடிகள்
வையுதாந் மின்னல்களாகிய
அந்நிந் நெருப்புக்களை
சுசுசு: உண்டாக்கின.

यानि भूतानि दृश्यानि चुक्रुशुश्वाशनेः समम् । अदृश्यानि च भूतानि मुमुचुर्भैरवस्वनम् ॥

दृश्यानि कண்ணुக்குப்புலப் படும்

भूतानि பிராணிகள்
यानि च எவைகளோ அவை
अशनेः இடிக்கு [கள்
समं ஒப்பாய்

चुकुशुः அலறின.
अदृश्यानि கண்ணுக்குப் புலப் படாத

भूतानि च பூதங்களும்
भैरवस्वनं பேரொலியை
मुमुचुः இட்டன.

शिशियरे चापि भूतानि संव्रस्तान्युद्विजन्ति च । संप्रिविव्यथिरे चापि न च पस्पन्दिरे भयात् ॥

भूतानि च பிராணிகளெல்லாமும்
संव्रस्तानि च மிக்க அச்சமடைந்த
வைகளாய்

शिशियरे படுத்து விட்டன ;
उद्विजन्ति च துயரமடைந்தன ;

अपि च அதோடு
संप्रिविव्यथिरे மிக்க மன ஏக்கங் கொண்டன.

भयात् अपि பயத்தினாலேயே
पस्पन्दिरे न நகராதிருந்தன.

सह भूतैः सतोयोर्मिः सनागः सहराक्षसः ।

महोदधिः சமுத்திரமானது
ततः அப்பொழுது
वेगात् படும்பாட்டால்
भूतैः பூதங்களோடு
सह கூடவும்
सतोयोर्मिः நீரோடும் அலைகளோ
டும் கூடவும்

सहसाभूततो वेगाद्भीमवेगो महोदधिः ॥

सनागः பாம்புகளோடுகூடவும்
सहराक्षसः அரக்கர்களோடு கூட
வும்

सहसा திடீரென
भीमवेगः மிகவும் தத்தளிக்கிற
தாக

अभूत् ஆயிற்று.

योजनं व्यतिक्राम वेलामन्यत्र संप्लवात् । तं तदा समतिक्रान्तं नातिचक्राम राघवः ॥

समुद्रतममित्तघ्नो रामो नदनदीपतिम्

வேலா் अन्यत्र கரையை விட்டு
संप्लवात् நீர்ப்பெருக்கால்
योजनं ஒரு யோஜனை தூரம்
व्यतिक्राम பின்வாங்கி ஓடிற்று.
राघवः ராகுலதிலகரும்
अमित्तघ्नः சத்துருக்களை ஒழிப்
பவருமாகிய

रामः ஸ்ரீராமர்

॥ १६ ॥

समुद्रतं செருக்கடைந்திருந்
ததும்

तदा அப்பொழுது
समतिक्रा तं பின்வாங்கி ஓடுகிறது
तं அந்த [மான்
नदनदीपतिं சமுத்திரத்தை
अतिचक्राम न துன்புறுத்தாதிருந்
தார்.

ततो मध्यात्समुद्रस्य सागरः स्वयमुत्थितः ।

ततः அச்சமயத்தில்
सागरः சமுத்திரராஜன்
समुद्रस्य கடலினது
मध्यात् மத்தியினின்று,
महाशैलान् மகாபர்வதமாகிய

उदयन्द् महाशैलान्मेरोरिव दिवाकरः ॥

मेरोः மேருவிலிருந்து
उदयन् உதயமாகும்
दिवाकरः इव சூரியபகவான் போல,
स्वयं हि தானே
उत्थितः தோன்றினான்.

पन्नगैः सह दीप्तास्यैः समुद्रः प्रत्यदृश्यत । स्निग्धवैदूर्यसंकाशो जाम्बूनदविभूषितः ॥१८॥
रक्तमाल्याम्बरधरः पद्मपत्रनिभेक्षणः । सर्वपुष्पमयीं दिव्यां शिरसा धारयन्स्त्रजम् ॥१९॥
जातरूपमयैश्चैव तपनीयविभूषितैः । आत्मजानां च रत्नानां भूषितो भूषणोत्तमैः ॥ २० ॥
धातुभिर्मण्डितः शैलो विविधैर्हिमवानिव । एकावलीमध्यगतं तरलं पाण्डुरप्रभम् ॥ २१ ॥
विपुलेनोरसा विभ्रतकौस्तुभस्य सहोदरम् । आधूर्णिततरङ्गौघः कालिकानिलसङ्कुलः ॥
देवतानां सुरूपाणां नानारूपाभिरिश्वरः । गङ्गासिन्धुप्रधानाभिरापगाभिः समावृतः ॥

सिधवैद्य- } வழுவழுப்பான வை
 सङ्काशः } நியங்களை நிகர்த்த
 வனும்,

जाम्बूनदविभूषितः பொன்னுலலங்கரிக்க
ப்பட்டவனும்,

ரக்தமால்யாம்பரஹர: { சிறந்த மாலைகளையும்
வஸ்திரங்களையும்
தரித்தவனும்,

பனபலநிபெக்ஷ: { தாமரையிதழ்போன்ற
கண்களைப் பெற்றவ
னும்,

सर्वपुष्पमयीं	சர்வபுஷ்பமயிம்
दिव्यां स्रजं	திவ்யா ச்ரஜம்
शिरसा	சிரசா
धारयन्	தாரயன்
	வனும்,

जातरूपमयैः பொன்னுலிணைக்கப்
பெற்ற

தன்னிடத்திலுண்
டரன

ரத்தினங்களுடைய
சிறந்த ஆபரணங்
களா லும்

तपनीयविभूषितैः } பொன்னுலா அபர
 एव } ணங்களாலும்

विविधैः पल्लवित

धातुभिः काविककर्तृகளால்

मण्डितः நிறைந் து விளங்கும்

हिमवान् शैलः इव इमममलैर्दोल

மூலம்: அலங்கரிக்கப்பட்ட
 வனம்

கௌஸ் துபமணியோ
உண்டான தும [௧]
வெண்காந்தியுடைய
துமான

தரலம் நடுநாயகமணியை

एकावलीमध्यगतं { முத்துமாலையின் நடு
வில் பதிக்கப்பெற்ற
தாய்

விபுலேன அகன்ற

உரசா மாநிலம்

விவரத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவனும்

ஆயுர்ணிதரநூலு: { சலிகுமும் ஆலைகளின்
 சமுதங்குகளாடுகூடி
 னவனுமும்,

காலிகானில- } மேகவரிசைகளோடும்
சங்குல: } காற்றோடும் கூடின
வனும்,

சுருபாணம் நல்ல உருவமுடைய

தேவதைகளுக்கு
 தேவதானம்

இஷ்ர: யஜமானும்,

नानारूपाभिः प्रलम्बकैः

மதராசினு-} கங்கை, சிறகு இவை

பிரதானாதி:) களை பிரதானமாக

வட்டைய

ஆபாசம்: நுகரலா

சமாவृत: ச குழப்பப்பட்டவனுமான
 சமாவ: தமது கிரகணம்

சமுத்ர: சமுத்திரம் || ஜீவ
நிபாஸை: கம்பலிங்கம், வாய்க்க?

दातास्यः ॥ ॥ ॥

पन्नाः सह சர்ப்பங்களோடு கூட

புத்தகம் கட்டுப்பாட்டையின்.

1000

उद्धर्तितमहाग्राहः संभ्रान्तोरगराक्षसः । सागरः समुपक्रम्य पूर्वमामन्त्र्य वीर्यवान् ॥२४॥

अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं राघवं शरपाणिनम् ॥ २५ ॥

उद्धर्तित- } துள்ளும் பெருமுத
 महाग्राहः } லைகளையுடையவனும்
 संभ्रान्तोरग- } குழப்பமடைந்த பாம்
 राक्षसः } புகளையும் ராக்ஷஸர்
 कर्णायुमुदையवन्तुम्
 वीर्यवान् வீர்யவானுமான
 सागरः சமுத்திரராஜன்
 शरपाणिनं பாணமும் கையுமாய்
 நிற்கும்

राघवं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
 प्राञ्जलिः கைகூப்பிக்கொண்டு
 समुपक्रम्य கிட்டி
 पूर्व முதலில்
 आमन्त्र्य முகமன்கூறி
 वाक्यं ஓர் விண்ணப்பத்தை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு தெரி
 வித்தான் :

पृथिवी वायुराकाशमापो ज्योतिश्च राघव । स्वभावे सौम्य तिष्ठन्ति शाश्वतं मार्गमाश्रिताः॥

सौम्य “சாந்தமூர்த்தியே!
 राघव ஸ்ரீராம!
 पृथिवी பூமி,
 वायुः வாயு,
 आकाशं ஆகாசம்,
 आपः ஜலம்,
 ज्योतिः च அக்னி ஆகிய இவை
 எல்லாம்

शाश्वतं எப்பொழுதுமுள்ள
 मार्गं அனுஷ்டானத்தை
 आश्रिताः பற்றியவைகளாய்
 स्वभावे இயற்கையில்
 तिष्ठन्ति பிரளாமலிருக்கின்ற
 நன.

तत्स्वभावो ममाप्येष यद्गाथोऽहमप्लवः । विकारस्तु भवेद्वाथ एतत्ते प्रवदाम्यहम् ॥ २७ ॥

अहं “நான்
 अप्लवः (ஒரு தாண்டலாய்)
 தாண்டமுடியாதவன்.
 अराधः ஆழம் அளவிடமுடி
 யாதவன்
 यत् तत् अपि எதுவோ அதுதான்
 मम எனது
 स्वभावः இயற்கை குணம்.

गाथः தரைகாணப்படுபவ
 भवेत् तु ஆகினிடில் [கை
 एषः இது
 विकारः சிருஷ்டகுணத்திற்கு
 மாறானதாகும்.
 एतत् இதை
 ते தேவரீருக்கு
 प्रवदामि தெரிவிக்கின்றேன்.

न कामान्न च लोभाद्वा न भयात्पार्थिवात्मज । ग्राह्नक्राकुलजलं स्तम्भयेयं कथञ्चन ॥

पार्थिवात्मज “சககிரவர்த்தித் திரு
 மகனாரே!
 ग्राह्नक्राकुलजलं { பெரிய மீன்களாலும்
 முதலைகளாலும் நிரம்
 பியுள்ள ஜலத்தை
 कथञ्चन நான் என்ன பிரயா
 சைகொண்டாலும்
 कामात् பக்தியைக்கொண்டும்
 न स्तम्भयेयं நான் ஸ்தம்பனம்
 செய்யமுடியாது.

वा அல்லது
 लोभात् च கிட்டாததைப் பெற
 முயன்றாலும்
 न { (அர்ப்படியே நான்
 ஸ்தம்பனம்செய்ய)
 முடியாது.
 भयात् (ஆபத்தில்)பயத்தாலும்
 न (நான் ஸ்தம்பனம்
 செய்ய) முடியாது.

उग्रदर्शनकर्माणो बहवस्तत्र दस्यवः । आभीरप्रमुखाः पापाः पिबन्ति सलिलं मम ॥३३॥

தல "அவ்விடத்தில்

बहवः பலர்

उग्रदर्शनकर्माणः { கொடிய தோற்றத்தை
யும் தொழில்களையு
முடையவர்களான

पापाः பாபிகள்

आभीरप्रमुखाः

दस्यवः

मम

सलिलं

पिबन्ति

{ *ஆபிரர் என்பவர்க
ளே தலைமையாய்க்
கொண்டவர்களாய்,
எதற்குமஞ்சாது யா
வர்க்கும் தீங்குபுரிப
எனது [வர்களாய்,
ஜலத்தை
குடிக்கின்றார்கள்.

*[பிராமணனுக்கும் அற்பஜாதிப் பெண்களுக்கும் பிறந்தவர் ஆபிரர் என்பவர்கள்.]

तैस्तु संस्पर्शनं प्राप्तैर्न सहै पापकर्मभिः । अमोघः क्रियतां राम तत्र तेषु शरोत्तमः ॥३४॥

பாஸை: "அங்கிருக்கும்

पापकर्मभिः தீத்தொழில் புரியும்

तैः அவர்களால்

संस्पर्शनं तु தொடுதலையும்

न सहै நான் பொறேன்.

राम

तल

तेषु

शरोत्तमः

अमोघः

क्रियताम्

ஸ்ரீராம!

அவ்விடத்தில்

அவர்கள் மீது

உத்தமபாணமானது

விண்போகாததாக

செய்யப்பட்டடும்."

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सागरस्य स राघवः ।

வீரரான

सः அந்த

राघवः ஸ்ரீராமர்

तस्य அந்த

सागरस्य சமுத்திரராஜனது

तद्वचनं அந்த விண்ணப்பத்

தை

मुमोच तं शरं दीप्तं वीरः सागरदर्शनात् ॥

श्रुत्वा

दीप्तं

तं

शरं

सागरदर्शनात्

मुमोच

செவிக்கொண்டு

ஜ்வலித்துக்கொண்டி

அந்த [ருந்த

பாணத்தை

சமுத்திரராஜனது

விண்ணப்பத்தின்படி

விடுத்தார்.

तेन तन्मरुकान्तारं पृथिव्यां खलु विश्रुतम् ।

ஜ்வலிக்கும் இடிக்குச்

समप्रभः } சமானமான ஒலி

கொண்ட

शरः பாணமானது

यत् எவ்விடத்தில்

निपातितः விழ்த்தப்பட்டதோ

निपातितः शरो यत्र दीप्ताग्निः समप्रभः ॥

तत्

तेन

पृथिव्यां

मरुकान्तारं

विश्रुतं खलु

அந்த ப்ரதேசம்

அதனால்

உலகில்

மருகாந்தாரமென

பெயருடன் விளங்கு

வதன்றோ!

ननाद च तदा तत्र वसुधा शल्यपीडिता । तस्माद्गणमुखाचोयमुत्पपात रसातलात् ॥३७॥

ததா அப்பொழுது

तल அவ்விடத்தில்

शल्यपीडिता பாணத்தால் பிடிக்கப்

वसुधा பூமியானது [பட்ட

ननाद च அலற்றிற்று.

तस्मात्

गणमुखात्

रसातलात्

तोयं

उत्पपात

அந்த

பிளப்புகளின்

வாயிலிருந்து

பாதாளத்திலிருந்து

ஜலமானது

பொங்கிவந்தது.

स बभूव तदा कूपो व्रण इत्यभिविश्रुतः। सततं चोत्थितं तोयं समुद्रस्येव दृश्यते ॥

अवदारणशब्दश्च दारुणः समपद्यत

॥ ३८ ॥

सः अतु
तदा अतुமுதல்
व्रणः कूपः इति विरண கூபம் என
अभिविश्रुतः பெயர்கொண்டு
விளங்கிற்று.

सततं எக்காலத்திலும்
उत्थितं பொங்கிவரும்

तस्मात्तद्वाणपातेन त्वपः कुक्षिष्वशोषयत्

तस्मात् அக்காரணத்தால்
तत् அப்பொழுது
वाणपातेन பாணத்தின் வீழ்ச்சியினால்

तोयं च ஜலமானது
समुद्रस्य इव சமுத்திரத்தைப் போன்றதாக
दृश्यते காணப்படுகிறது.
अवदारणशब्दः च பிளக்கும்சப்தமானது
दारुणः மிக பயங்கரமாய்
समपद्यत உண்டாயிற்று

॥ ३९ ॥

कुक्षिषु பள்ளத்தாக்குகளில்
अपः तु ஜலங்களையும்
अशोषयत् வற்ற அடித்தார்.

विख्यातं त्रिषु लोकेषु मरुकान्तरमेव तत्। शोषयित्वा ततः कुक्षिं रामो दशरथात्मजः ॥

वरं तस्मै ददौ विद्वान्मरुवेऽमरविक्रमः

॥ ४० ॥

तत् अतु
त्रिषु மூன்று
लोकेषु உலகங்களிலும்
मरुकान्तर एव மருகாந்தாரமென்றே
विख्यातं பிரசித்திபெற்று
வழங்கிவருகிறது.
दशरथात्मजः தசரதரின் திருக் குமாரராய்
अमरविक्रमः தெய்வசக்திகொண்ட

विद्वान् ஸர்வக்ஞரான
रामः ஸ்ரீராமர்
ततः அவ்விடத்தில்
कुक्षिं பள்ளத்தாக்கை
शोषयित्वा வற்றச்செய்துவிட்டு
तस्मै அந்த
मरुवे மருகாந்தாரத்திற்கு
वरं ஓர் வரத்தை
ददौ அளித்தார்

पशव्यश्चाल्पारोगश्च फलमूलरसायुतः। बहुस्तेहो बहुक्षीरसुगन्धिर्विविधौषधः ॥ ४१ ॥

एवमेतैर्गुणैर्युक्तो बहुभिः सततं मरुः। रामस्य वरदानाच्च शिवः पन्था बभूव ह ॥ ४२ ॥

रामस्य ஸ்ரீராமரது
वरदानात् வரம்பெற்றதனாலேயே
मरुः மருகாந்தாரமானது
पशव्यः च பசுக்களுக்கு நன்மை பயப்பதாயும்

बहुक्षीर- } ஏராளமான பாலையு
सुगन्धिः } டையதாயும் நறமண
विविधौषधः பலவகை ஓஷதிகளை யுடையதாகவும்

अल्परोगः च { வியாதி என்பதே
अपूर्वमायं விளங்
குகிறதாயும்
फलमूलरसायुतः { கனி, கிழங்கு, தேன்
இவைகள் நிரம்பிய
தாயும்
बहुस्तेहः { ஏராளமான நெய்யு
டையதாயும்

एवं இப்படியாய்
एतैः மேற்கண்ட
बहुभिः गुणैः பல நற்குணங்களால்
सततं எக்காலத்திலும்
युक्तः च விளங்குகிறதாய்
शिवः पन्था: மங்களகரமான
बभूव ह ஆயிற்று. [இடமாக

तस्मिन्दग्धे तदा कुक्षौ समुद्रः सरितां पतिः । राघवं सर्वशास्त्रज्ञमिदं वचनमब्रवीत् ॥४३॥

ததா அப்பொழுது
தஸ்மிந் அந்த
குக்ஷௌ பள்ளத்தாக்கு
தத்யே எரிக்கப்பட்டவளவில்
சரிதா நதிக்கு
பதி: நாயகனாகிய

சமுத்: சமுத்திரராஜன்
சர்வசாஸ்திர ஸர்வசாஸ்திர
நிபுணராகிய
ராஃவ் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
இத் பின்வரும்
வசந் மொழியை
அவ்வித் மொழிந்தான்:

अयं सौम्य नलो नाम तनुजो विश्वकर्मणः । पित्रा दत्तवरः श्रीमान्प्रतिमो विश्वकर्मणा ॥

சௌம்ய “சாந்தமூர்த்தியே!
அய் இதோ இருக்கும்வன்
நல: நளனென்ற
நாம பெயருடையான்.
விசுவகர்மண: விசுவகர்மா வினுடைய

தனுஜ: புதல்வன்.
பித்ரா தந்தையால்
தத்வர: வரம்பெற்ற
ஸ்ரீமான் பாக்கியசாலி.
விசுவகர்மணா விசுவகர்மாவோடு
புதிம: சமான்மாவன்.

एष सेतुं महोत्साहः करोतु मयि वानरः । तमहं धारयिष्यामि तथा ह्येष यथा पिता ॥

ஏஷ: “இந்த
வானர: வானரன்
மஹோத்சாஃ மிக ஊக்கங்கொண்டு
செது ஒர் அணையை
மயி என்மீது
கரோது கட்டட்டும்.
அஹ் நான்

த் அதை
தாரயிஷ்யாமி ஜாக்கிரதையாய்
பாதுகாப்பேன்.
பிதா தந்தை
யதா எப்படியோ
ததா ஹி அப்படியேதான்
ஏஷ: இவனும்.”

एवमुक्तोदधिर्नष्टः समुत्थाय नलस्तदा । अब्रवीद्वा नरश्रेष्ठो वाक्यं रामं महाबलः ॥ ४४ ॥

உததி: சமுத்திரராஜன்
ஏவ் மேற்கண்டவாறு
உத்தவா சொல்லிவிட்டு
நஸ்த: அந்தர்த்தானமாயி

வானர: வானரோத்தமனு
நல: நளன் [மாகிய
சமுத்ய எழுந்து
ராம் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
வாக்ய் ஒரு மொழியை
அவ்வித் பின்வருமாறு
மொழிந்தான்:

तदा अप्पொழுது
महाबल: மகாசக்திமானும்

अहं सेतुं करिष्यामि विस्तीर्णं वरुणालये । पितुः सामर्थ्यमास्थाय तत्त्वमाह महोदधिः ॥

அஹ் “நான்
விஸ்தீர்ணம் விஸ்தாரமான
வரூணாலயே சமுத்திரத்தின்மீது
பிது: தந்தையினது
சாமர்யம் சாமர்த்தியத்தை
ஆஸ்தாய கைப்பற்றி

செது அணையை
கரிஷ்யாமி கட்டுவேன்.
மஹோததி: சமுத்திரராஜன்
தத்வ் உள்ளதை உள்ள
படியே
ஆஹ் சொன்னான்.

दण्ड एव वरो लोके पुरुषस्येति मे मतिः । धिक् क्षमापकृतज्ञेषु सान्त्वं दानमथापि वा ॥

लोके “உலகில்
पुरुषस्य ஓர் மானிடனுக்கு
दण्डः एव தண்டிப்பாயம்தான்
वरः எதிலும் சிறந்தது
इति என்பது
मे எனது
मतिः கொள்கை.

अकृतज्ञेषु நன்றிகெட்டவர்கள்
क्षमां अपि விஷயத்தில்
सान्त्वं अथ பொறுமையையாவது
दानं वा தானத்தையாவது
धिक् காட்டுவது அசட்டுத்
தனமே.

अयं हि सागरो भीमः सेतुकर्म दिदक्षया ।

अयं “இந்த
सागरः சகரமன்னரால்
உண்டான
भीमः பயங்கரமான
महोदधिः சமுத்திரராஜன்
दण्डभयात् தண்டனைக்குப்
பயந்தது

ददौ दण्डभयाद्वाधं राघवाय महोदधिः ॥

दिदक्षया हि { தன்னைக காப்பாற்றிக்
கொள்ள வேண்டுமெ
னும் எண்ணத்தாலே
யே
सेतुकर्म சேதுகாரியத்திற்காக
गाधं மேடுபூமியை
राघवाय ஹீராமருக்கு
ददौ கொடுத்தான்.

मम मातुर्वरो दत्तो मन्दरे विश्वकर्मणा । औरसस्तस्य पुत्रोऽहं सदृशो विश्वकर्मणा ॥५०॥

मन्दरे “மந்தரமலையில்
विश्वकर्मणा விசுவகர்மாவினால்
मम எனது
मातुः அன்னைக்கு
दत्तः கொடுக்கப்பட்ட
वरः அனுக்கிரகமாகிய

अहं நான்
तस्य அவரது
औरसः ஒளரஸ்
पुत्रः புத்திரன்
विश्वकर्मणा விசுவகர்மாவோடு
सदृशः சமானமானவன்.

स्मारितोऽस्म्यहमेतेन तत्त्वमाह महोदधिः । न चाप्यहमनुक्तो वै प्रब्रूयामात्मनो गुणान् ॥

महोदधिः “சமுத்திரராஜன்
तत्त्वं உள்ளது உள்ளபடியே
आह சொன்னான்.
एतेन இதனால்
अहं நான்
स्मारितः நினைப்பூட்டப்பட்ட
अस्मि ஆகிறேன். [வனாக

अपि च அன்றியும்
अनुक्तः பிறரால் சொல்லப்
आत्मनः எனது [படாதவனும்
गुणान् குணங்களை
अहं वै நானே
प्रब्रूयां न சொல்லிக்கொள்ள
மாட்டேன்.

समर्थथाप्यहं सेतुं कर्तुं वै वरुणालये । काममयैव बध्नन्तु सेतुं वानरपुङ्गवाः ॥५२॥

वरुणालये अपि “சமுத்திரத்தின்மீது
सेतुं சேதுவை [கூட
कर्तुं கட்ட
अहं நான்
समर्थः वै வல்லமையுள்ளவன்.

कामं च அப்படியிருப்பதால்
अथ एव இப்பொழுதே
वानरपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்
सेतुं சேதுவை
बध्नन्तु கட்டட்டும்.”

ततोऽतिसृष्टा रामेण सर्वतो हरियूथपाः । अभिपेतुर्महारण्यं हृष्टाः शतसहस्रशः ॥ ५३ ॥

ततः अ. தன்மேல்
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 अतिसृष्टा: விடைகொடுத்துவிடு
 க்கப்பட்ட
 हरियूथपा: வானரசேனைத்தலைவர்
 கள்

शतसहस्रशः நூற்றுக்கணக்காகவும்
 अभिपेतु: ஆயிரக்கணக்காகவும்
 सर्वतः நாற்புறமும்
 हृष्टा: மனச்சந்தாஷ்டிகொ
 டவர்களாய்
 महारण्यं பெரும்காட்டிற்கு
 अभिपेतु: ஓடிச்சென்றார்கள்.

ते नगान्नगसंकाशाः शाखामृगगणर्षभाः । बभञ्जुर्वानरास्तत्र प्रचक्रुषुः सागरम् ॥ ५४ ॥

तल अप्. பொழுது
 ते அந்த
 नगसङ्काशाः மலைகளை நிகர்த்தவர்
 களும்த
 शाखामृग- } வானரக்கூட்டத்தலை
 गणर्षभाः च } வர்களுபான
 वानरा: वानराர்கள்

नगान् விருகஷங்களை
 बभञ्जु: வேரோடு பெயர்த்
 தார்கள்.
 सागरं சமுத்திரத்திற்கு
 प्रचक्रुषु: இழுத்துக்கொண்டு
 வந்தார்கள்.

ते सालैश्चाश्वकर्णैश्च धवैर्वैशैश्च वानराः । कुटजैर्युनैस्तालैस्तिलकैस्तिमिशैरपि ॥ ५५ ॥

विल्वैश्च सप्तपर्णैश्च कर्णिकारैश्च पुष्पितैः । चूतैश्चाशोकवृक्षैश्च सागरं समपूरयन् ॥ ५६ ॥

ते அந்த
 वानरा: வானரர்கள்
 सालै: च ஆசாமரங்களாலும்
 अश्वकर्णै: च அசுவகர்ணமரங்களா
 லும்

तिमिशै: अपि திமிசங்களாலும்
 विल्वै: च பில்வமரங்களாலும்
 सप्तपर्णै: च ஏழிலைப்பாலைமரங்
 களாலும்

धवै: தவமரங்களாலும்
 वंशै: च மூங்கில்களாலும்
 कुटजै: வெட்பாலைகளாலும்
 अयुनै: மருதுமரங்களாலும்
 तालै: பனைகளாலும்
 तिलकै: திலகமரங்களாலும்

पुष्पितै: மலர்கள் நிறைந்த
 कर्णिकारै: च கர்ணிகாமரங்களா
 லும்
 चूतै: च மாமரங்களாலும்
 अशोकवृक्षै: च அசோகமரங்களாலும்
 सागरं சமுத்திரத்தை
 समपूरयन् நிரப்பினார்கள்.

समूलांश्च विमूलांश्च पादपान्हरिसत्तमाः । इन्द्रकेतूनिबोधम्य प्रहर्हरयस्तरून् ॥ ५७ ॥

हरिसत्तमा: வானரோத்தமர்களா
 கிய
 हरय: வானரர்கள்
 पादपान् च சிலமரங்களை
 समूलान् வேருடனும்
 तरून् च சிலமரங்களை

विमूलान् வேரில்லாமலும்
 इन्द्रकेतून् இந்திரத்வஜங்களை
 इव போலவே
 उद्यम्य ஏந்தித் தூக்கி
 प्रहृ: கொண்டு வந்துச்
 சேர்த்தார்கள்.

கூதானி ப்ரதமேனாஹ் யோனானி ஸதுர்ஷ | ப்ரஹ்மீஜஸ்காசீஸ்த்ரமாணீ: ப்ரவஹ்மீ: || 69 ||

ப்ரஹ்மீ:	மனசநதுஷ்டிகொண்டவர்களும்	ப்ரவஹ்மீ:	வானரர்களால்
கஜஸங்காசை:	யானைகளை நிகர்த்தவர்களும்	ப்ரதமேன அஹ	முதலாவதுநாள்
த்ரமாணீ:	பாபரப்புடன் தொழில் புரிகிறவர்களுமான	ஸதுர்ஷ	பதினென்று
		யோனானி	யோஜனைகள்
		கூதானி	கட்டப்பட்டன.

த்வீதியேன ததா ஸாஹ் யோனானி து வீஸதி: | கூதானி ப்ரவஹ்மீஸ்தூர்ண பீமகாயீம்ஹபலீ: ||

பீமகாயீ: து	பெரும் சரீரமுடையவர்களும்	ததா	அப்படியே
மஹபலீ: ஸ	மஹா பலவான்களுமான	த்வீதியேன அஹ	இரண்டாவது தினத்தில்
ப்ரவஹ்மீ:	வானரர்களால்	வீஸதி:	இருபது
தூர்ண	விரைவில்	யோனானி	யோஜனைகள்
		கூதானி	கட்டப்பட்டன.

அஹ் த்வீதியேன ததா யோனானி கூதானி து | த்ரமாணீம்ஹகாயீரேகவீஸதிரேவ ஸ || 71 ||

ததா எவ	அப்படியே	மஹாநயை: ஸ	பெரும் சரீரமுடையவர்களுமான அவர்களால்
த்வீதியேன	முன்னுடையது	ஏகவீஸதி:	இருபத்தோரு
அஹ	தினத்தில்	யோனானி	யோஜனைகள்
த்ரமாணீ: து	பாபரப்புடன் தொழில் புரிகின்றவர்களும்	கூதானி	கட்டப்பட்டன.

ஸதுர்ஷேன ததா ஸாஹ் த்வீஸதிரதாபி ஸ | யோனானி மஹாவேக: கூதானி த்ரவீஸ்து தை: ||

மஹாவேக: அபி	மஹா சாமர்த்தியமுடையவர்களும்	ததா ஸ	அப்படியே
த்ரவீஸ்தை: து	பாபரப்புடனிருந்தவர்களுமான	ஸதுர்ஷேன	நான்காவது
தை: ஸ	அவர்களாலேயே	அஹ	தினத்தில்
அத	அப்பொழுது	த்வீஸதி:	இருபத்திரண்டு
		யோனானி	யோஜனைகள்
		கூதானி	கட்டப்பட்டன.

பஸ்த்ரமேன ததா ஸாஹ் ப்ரவஹ்மீ: ஸ்ரிகாரிபி: | யோனானி த்ரயோவீஸ்துஸுவேலமதிக்ரூய வை || 73 ||

ஸ்ரிகாரிபி:	விரைவில் காரியங்களை முடிக்கும்	அதிக்ரூய வை	முடிவு எல்லையாக வைத்துக்கொண்டு
ப்ரவஹ்மீ:	வானரர்களால்	த்யோவீஸத்	இருபத்துமூன்று
பஸ்த்ரமேன	ஐந்தாவது	யோனானி	யோஜனைகள்
அஹ	தினத்தில்	ததா ஸ	அப்படியே கட்டிமுடிக்கப்பட்டன.
ஸுவேல்	சுவேலபர்வதத்தை		

स वानरवरः श्रीमान्विश्वकर्मात्मजो बली । बबन्ध सागरे सेतुं यथा चास्य पिता तथा ॥

வானரவர்: வானரோத்தமனும்
 श्रीमान् ஸ்ரீமானும்
 बली வெகுபலசாலியும்
 विश्वकर्मात्मजः விசுவகர்மாவின
 புதல்வனுமான

अस्य இவனது
 पिता தந்தை

स नलेन कृतः सेतुः सागरे मकरालये ।

नलेन நளனால்
 मकरालये சுருமீன்கள் வசிக்ரு
 மிடமாகிய

सागरे சமுத்திரத்தில்
 कृतः கட்டப்பட்ட
 सः அந்த
 सेतुः சேதுவானது
 अम्बरे ஆகாசத்தில்

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । आगम्य गगने तस्युर्द्रष्टुकामास्तद्भुतम् ॥७६॥

ततः அப்பொழுது
 सगन्धर्वाः கந்தர்வர்களுள்ளிட்ட
 देवाः தேவர்களும்
 सिद्धाः சித்தர்களும்
 परमर्षयः च மகரிஷிகளும்
 तत् அந்த

दशयोजनविस्तीर्णं शतयोजनमायतम् । ददृशुर्देवगन्धर्वा नलसेतुं सुदुष्करम् ॥ ७७ ॥

देवगन्धर्वाः தேவர்களும் கந்தர்வர்களு
 दशयोजनविस्तीर्णं பத்துயோஜனை அகல
 शतयोजनं நூறு யோஜனை
 भायतं நீளமுள்ளதும்

तदचिन्त्यमसह्यं च अद्भुतं रोमहर्षणम् । ददृशुः सर्वभूतानि सागरे सेतुबन्धनम् ॥ ७८ ॥

सर्वभूतानि எல்லாப்பிராணிகளும்
 सागरे சமுத்திரத்தில்
 अचिन्त्यं நினைக்கமுடியாததும்
 असह्यं செய்ய அருளின்றி
 முடிக்கமுடியாததும்
 रोमहर्षणं மயிர்ச்சிவிர்ப்பெறியப்
 பண்ணுகிறதும்

यथा எப்படிப்பட்டவனோ
 तथा च அப்படிப்பட்டவனு
 मा न
 सः அவன்
 सागरे சமுத்திரத்தில்
 सेतुं ஸேதுவை
 बबन्ध கட்டிமுடித்தான்.

शुशुभे सुभगः श्रीमान्स्वातीपथ इवाम्बरे ॥

स्वातीपथः ஸ்வாதிருகூத்திரம்
 செல்லும் வழி
 इव போலவே
 श्रीमान् மகிமைபொருந்திய
 தாகவும்
 सुभगः அழகுவாய்ந்ததாக
 வும்
 शुशुभे விளங்கிற்று.

अद्भुतं அதிசயத்தை
 द्रष्टुकामाः பார்க்க அவாக்கொண்
 ढलवர்களाय
 गगने ஆகாசத்தில்
 आगम्य வந்து
 तस्युः நின்றார்கள்.

सुदुष्करं வேறு எவராலும் செ
 य्यமுடியாததுமான
 नलसेतुं நளனால் கட்டப்பட்ட
 ஸேதுவை
 ददृशुः கண்ணாக்கண்டார்
 கள்.

अद्भुतं च ஆச்சரியகரமானது
 मा न
 तत् அந்த
 सेतुबन्धनं ஸேதுபந்தத்தை
 ददृशुः பிரத்தியக்ஷமாகப்
 பார்த்தார்கள்.

अग्रतस्तस्य सैन्यस्य श्रीमान्नामः सलक्ष्मणः । जगाम धन्वी धर्मात्मा सुग्रीवेण समन्वितः ॥

तस्य अந்த
सैन्यस्य சேனைக்கு
अग्रतः முன்பாக
श्रीमान् ஸ்ரீமானும்
धन्वी வில்வீரனும்
धर्मात्मा தர்மா த்மாவுமான

रामः ஸ்ரீராமர்
सलक्ष्मणः எலக்ஷ்மணரோடு கூட
सुग्रीवेण சுக்ரீவரால்
समन्वितः பின்பற்றப்பட்டவ
ராய்
जगाम செல்லலானார்.

अन्ये मध्येन गच्छन्ति पार्श्वतोऽन्ये पुवङ्गमाः । सलिले प्रपतन्त्यन्ये मार्गमन्ये न लेभिरे ॥

अन्ये சில
पुवङ्गमाः வானர்கள்
मध्येन நடுவிலும்
अन्ये வேறுசிலர்
पार्श्वतः பக்கங்கரிலும்
गच्छन्ति செல்லுகிறார்கள்.

अन्ये வேறுசிலர்
सलिले ஜலத்தில்
प्रपन्ति நீந்திச் செல்கின்றார்
अन्ये வேறுசிலர் [கள்.
मार्गं போகும்வழியை
लेभिरे ந பெறவில்லை.

केचिद्वैहायसगताः सुपर्णा इव पुपुवुः

केचिद् சிலர்
सुपर्णाः கருடபகவான்கள்
इव போலவே

॥ ८७ ॥

वैहायसगताः ஆகாசத்தை அடைந்
தவர்களாய்
पुपुवुः பறந்துச்சென்றார்கள்.

घोषेण महता तस्य सिन्धोर्घोषं समुच्छ्रितम् । भीममन्तर्दधे भीमा तरन्ती हरिवाहिनी ॥

भीमा பயங்கரமான
हरिवाहिनी வானரசேனையானது
तरन्ती கடந்துசெல்கிறதாய்
महता பெரும்
घोषेण சத்தத்தால்

तस्य सिन्धोः அந்த சமுத்திரத்தின்
भीमं பயங்கரமாய்
समुच्छ्रितं கிளம்பும்
घोषं சத்தத்தை
अन्तर्दधे அடக்கவிட்டது.

वानराणां हि सा तीर्णा वाहिनी नलसेतुना । तारे निविशे राज्ञो बहुमूलफलोदके ॥

वानराणां வானார்களின்
राज्ञः மன்னனது
सा அந்த
वाहिनी சேனை
नलसेतुना நான் கட்டிய ஸேது
வழியாய்

तीर्णा हि கடந்துவந்து
சேர்ந்ததாய்
बहुमूल- } பல கிழங்குகளும், க
फलोदके } னிகளும் தீர்த்தங்க
ளும் நிறைந்த
तारे அக்கரையில்
निविशे இறங்கிற்று.

तदद्भुतं राघवकर्म दुष्करं समीक्ष्य देवाः सह सिद्धचारणैः ।

उपेत्य रामं सहसा महर्षिभिः समभ्यषिञ्चन् सुशुभैर्जलैः पृथक् ॥ ९० ॥

देवाः	தேவர்கள்
सिद्धचारणैः	சித்தர்களோடும் சாரணர்களோடும்
महर्षिभिः	மகர்ஷிகளோடும்
सह	கூட்டிலே
तत्	அந்த
दुष्करं	பிறரால் செயற்கரியதும்
राघवकर्म	ஸ்ரீராமரது காரியமுமாகிய

अद्भुतं	அதிகயத்தை
समीक्ष्य	பார்த்து
सहसा	தசுஷணமே
रामं	ஸ்ரீராமரை
उपेत्य	கிட்டி
सुशुभैः	மிகப்புண்ணிய
जलैः	தீர்த்தங்களால்
पृथक्	தனித்தனியே
समभ्यषिञ्चन्	அபிஷேகம் செய்து வைத்தார்கள்.

जय स्वशत्रून् नरदेव मेदिनीं ससागरां पालय शाश्वतीः समाः ।

इतीव रामं नरदेवसत्कृतं शुभैर्वचोभिर्विविधैरपूजयन्

॥ ९१ ॥

नरदेवसत्कृतं	{ மானிடர்களாலும் தேவர்களாலும் வணங்கப்படும
रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
नरदेव	“சக்கரவர்த்தியே!
स्वशत्रून्	தேவரீரது சத்ருக்களை
जय	ஒழிப்பிராக.
ससागरां	சமுத்திரங்களுள் விட்ட

मेदिनीं	உலகை
शाश्वतीः समाः	பல்லாண்டு பல்லாண்டாய்
पालय	பரிபாலனம் பண்ணி அருளவேண்டும்”
इति एव	இப்படியும், இன்னும்
विविधैः	பல
शुभैः	மங்கள
वचोभिः	ஆசிமொழிகளால்
अपूजयन्	கொண்டாடினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15502

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 827

अयोविंशः सर्गः—இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ २३ ॥

लङ्काप्रस्थानम्—இலங்கைக்குப் புறப்படுவது.

निमित्तानि निमित्तज्ञो दृष्ट्वा लक्ष्मणपूर्वजः । सौमित्रि संपरिष्वज्य इदं वचनमब्रवीत् ॥१॥

निमित्तज्ञः	சகுனசாஸ்திரத்தில் நிபுணரும்
लक्ष्मणपूर्वजः	லக்ஷ்மணருக்குத் தமயனாகிய அவர்
निमित्तानि	சகுனங்களை
दृष्ट्वा	கவனித்து

सौमित्रि	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
संपरिष्वज्य	தழுவிக்கொடுத்து
इदं	பின்வரும்
वचनं	சொல்லை
अब्रवीत्	சொன்னார்:

परिशुद्धोदकं शीतं वनानि फलवन्ति च । बलौघं संविभज्येभं व्यूह्य तिष्ठेम लक्ष्मण ॥ २ ॥

लक्ष्मण “ ஸக்ஷ்மண !
 शीतं குளிர்ந்த
 उदकं தீர்த்தத்தையும்
 फलवन्ति கனிகள் நிரம்பிய
 वनानि च சோலைகளையும்
 परिगृह्य கண்டு கொண்டு

इमं இந்த
 बलौघं சேனைசமூகத்தை
 संविभज्य பிரித்து
 व्यूह्य அணிவகுத்து
 तिष्ठेम நாமிக்கிருப்போம்.

लोकक्षयकरं भीमं भयं पश्याम्युपस्थितम् । निर्वहणं प्रवीराणामृक्षवानररक्षसाम् ॥ ३ ॥

प्रवीराणां மிகச் சூரர்களாகிய
 ऋक्षवानर- } கரடிகளுக்கும், வான
 रक्षसां } राக்களுக்கும், அரசு
 कर्शकளுக்கும்
 निर्वहणं நாசத்தை விளைவிக்கிறதும்

लोकक्षयकरं உலகத்திற்கே அழி
 வைச் செய்கிறதும்
 भीमं பயங்கரமானதுமான
 भयं பெரும் விபத்தை
 उपस्थितं நெருங்கிவிட்டதாக
 पश्यामि நான் பார்க்கிறேன்.

वाताश्च कलुषा वान्ति कम्पते च वसुधरा । पर्वताग्राणि वेपन्ते पतन्ति च महीरुहाः ॥

वाताः காற்றுகள்
 कलुषाः च புழுதிபுண்டவைக
 वान्ति வீசுகின்றன. [ளாய்
 वसुधरा च பூமியும்
 कम्पते நடுநடுங்குகின்றது.

पर्वताग्राणि மலைச்சிகரங்கள்
 वेपन्ते குலுங்குகின்றன.
 महीरुहाः च விருகூங்களும்
 पतन्ति (முறிந்து) விழுகின்றன.

मेघाः क्रव्यादसङ्काशाः परुषा परुषस्वनाः । क्रूराः क्रूरं प्रवर्षन्ति मिश्रं शोणितबिन्दुभिः ॥

मेघाः மேகங்கள்
 क्रव्यादसङ्काशाः பேய்ப்பிசாசுகளோ நிகர்
 த்தவைகளாய்
 { கண்ணெடுத்துப்
 परुषाः { பார்க்கவொண்ணா
 { தவைகளாய்
 परुषस्वनाः கர்ணகரூரமாக கர்ஜி
 கின்றவைகளாய்

क्रूराः பயங்கரமானவைகளு
 மாய்
 शोणितबिन्दुभिः ரத்தபிந்துக்களோடு
 मिश्रं கலந்ததாய்
 क्रूरं அஸுஹயமாய்
 प्रवर्षन्ति வர்ஷிக்கின்றன.

रक्तचन्दनसङ्काशा सन्ध्या परमदारुणा । ज्वलतः प्रपतत्येतदादित्यादग्निमण्डलम् ॥ ६ ॥

सन्ध्या ஸந்தியாகாலமானது
 रक्तचन्दनसङ्काशा செஞ்சந்தனத்தை
 நிகர்த்ததாய்
 परमदारुणा மிகப் பயங்கரமா
 யிருக்கிறது.

ज्वलतः ஜ்வலிக்கும்
 आदित्यात् சூர்யபகவானிட
 एतत् இந்த [மிருந்து
 अग्निमण्डलं அக்னிபிண்டம்
 प्रपतति கீழே விழுகிறது.

दीना दीनस्वराः क्रूराः सर्वतो मृगपक्षिणः । प्रत्यादित्यं विनर्दन्ति जनयन्तो महद्भयम् ॥

क्रूराः	அதிக ஆண்மையை யுடைய	महत् भयं	அதிக பயத்தை எங்கும்
मृगपक्षिणः	மிருகங்களும் பக்தி களும்	जनयन्तः	உண்டுபண்ணுகின்ற வைகளாய்
दीनाः	ஏக்கம்பிடித்தவை களாய்	आदित्यं प्रति	சூரியபகவானைப் பார் த்தவண்ணமே
दीनस्वराः	பரிதாபமான குரலுற் றவைகளாய்	विनर्दन्ति	பேரொலிசெய் கின்றன.

रजन्यामप्रकाशस्तु सन्तापयति चन्द्रमाः । कृष्णरक्तांशुपर्यन्तो लोकक्षय इवोदितः ॥

हस्यो रूक्षोऽप्रशस्तश्च परिवेषः सुलोहितः

॥ ८ ॥

चन्द्रमाः	“சந்திரனும்	कृष्णरक्तांशु- पर्यन्तः	கறுத்துச் சிவந்த நு ணிக்கிரணங்களையு டையதாய்
अप्रकाशः तु	ஒளி குன்றியவன கவே	हस्यः	சுருங்கினதாயும்
रजन्यां	இரவில்	रूक्षः	கொடுமையாகவும்
सन्तापयति	தபிக்கச்செய்கிறான்.	सुलोहितः	மிகச் சிவந்ததாயும்
परिवेषः	சந்திரனது ஊர் கோள்	अप्रशस्तः च	அமங்கலமாயும்
		लोकक्षये इव	உலகத்திற்கழிவென
		उदितः	தோன்றிற்று.

आदित्ये विमले नीलं लक्ष्म लक्ष्मण दृश्यते

॥ ९ ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	नीलं	நீலமான
विमले	நிர்மலமான	लक्ष्म	களங்கம்
आदित्ये	சூரியபகவானிடத்தில்	दृश्यते	காணப்படுகிறது.
रजसा महता चापि नक्षत्राणि हतानि च । युगान्तपिव लोकानां पश्य शंसन्ति लक्ष्मण ॥		लोकानां अपि	உலகங்களுக்கெல்லா
लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	युगान्तं च	நாசத்தையே [முழு
नक्षत्राणि	நக்சத் திரங்களும்	शंसन्ति इव	ஆசிக்கின்றனபோலி ருக்கின்றது.
महता	பெரும்	पश्य	(நீயும்) கவனி.
रजसा	புழுதியால்		
हतानि च	மூடப்பட்டவைகளாய்		

काकाः श्येनास्तथा गृध्रा नीचैः परिपतन्ति च । शिवाश्चाप्यशिवाब्नादान्नदन्ति सुमहाभयान् ॥

काकाः	“காக்கைகளும்	अपि	இன்னும்
श्येनाः	பருந்துகளும்	शिवाः च	நரிகளும்
तथा	அப்படியே	सुमहाभयान्	மிகப் பயங்கரமான வைகளும்
गृध्राः च	கழுஞ்சுளும்	अशिवान्	அமங்கலகரமானவை
नीचैः	கீழ்நோக்கி	नादान्	சத்தங்களை [கருமான ஊனையிடுகின்றன.
परिपतन्ति	விழுக்கின்றன,	नदन्ति	

दृष्ट्वा दाशरथिर्लङ्कां चित्रध्वजपताकिनीम् । जगाम मनसा सीतां द्यूमानेन चेतसा ॥

दाशरथिः ஸ்ரீராமர்
 चित्रध्वज- } அழகிய த்வஜங்களோட
 पताकिनी } டும் கொடிகளோடும்
 விளங்கும்
 लङ्का இலங்கை நகரை
 दृष्ट्वा பார்த்து

द्यूमानेन நொந்துகிடக்கின்ற
 चेतसा மனதால்
 सीतां சீதாதேவியைப்பற்றி
 मनसा जगाम பின்வருமாறு
 நினைத்தார்.

अत्र सा मृगशाबाक्षी रावणेनोपरुध्यते । अभिभूता ग्रहेण लोहिताङ्गेन रोहिणी ॥ ७ ॥

अत्र “இவ்விடத்தில்
 மான்குட்டியின் கண்
 मृगशाबाक्षी } கள்போன்ற கண்க
 ளையுடைய
 सा அவள்
 लोहिताङ्गेन அங்காரக

ग्रहेण கிரகத்தால்
 अभिभूता ஈடிக்கப்பட்ட
 रोहिणी इव ரோகிணிபோல்
 रावणेन ராவணனால்
 उपरुध्यते சிறைப்படுத்தப்பட்ட
 ருக்கின்றாள்.”

दीर्घमुष्णं च निश्वस्य समुद्रीक्ष्य च लक्ष्मणम् । उवाच वचनं वीरस्तत्कालहितमात्मनः ॥

वीरः சூரராகும் அவர்
 दीर्घं தீர்க்கமாகவும்
 उष्णं च உஷ்ணமாகவும்
 निश्वस्य च பெரு மூச்சுவிட்டு
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
 समुद्रीक्ष्य பார்த்து

आत्मनः தனக்கு
 तत्कालहितं அக்காலத்திற்கேற்ற
 தாயிருக்கிற
 वचनं ஒரு சொல்லை
 उवाच பின்வருமாறு
 மொழிந்தார் :

आलिखन्तीमिवाकाशमुत्थितां पश्य लक्ष्मण । मनसेव कृतां लङ्कां नगाग्र्ये विश्वकर्मणा ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மணா!
 नगाग्र्ये மலையின் உச்சியில்
 आकाशं ஆகாசத்தை
 आलिखन्ती உராய்கிறது
 इव போலவே
 उत्थितां உயரக்கிளம்பியிருக்க
 றதாய்

विश्वकर्मणा விச்வகர்மாவினால்
 मनसा इव மனத்தாலேயே
 कृतां சிருஷ்டிக்கப்பட்ட
 தாகிய
 लङ्का இலங்கை நகரை
 पश्य பார்.

विमानैर्बहुभिर्लङ्का सङ्कीर्णा हि विराजते । विष्णोः पदमिवाकाशं छादितं पाण्डुरैर्धनैः ॥

लङ्का “இலங்கை நகர்
 बहुभिः பல
 विमानैः மாளிகைகளால்
 सङ्कीर्णा நிறைந்ததாய்
 पाण्डुरैः வெண்
 धनैः மேகங்களால்

छादितं மறைக்கப்பட்ட
 विष्णोः சூர்யபகவானது
 पदं இருப்பிடமாகிய
 आकाशं ஆகாசம்
 इव हि போலவே
 विराजते விளங்குகிறது.

पुष्पितैः शोभिता लङ्का वनैश्चैत्रयोपमैः । नानापतङ्गसङ्घैः फलपुष्पोपमैः शुभैः ॥ ११ ॥

लङ்का
புஷ்பிதௌ: { “இலங்கை நகர்
நன்கு புஷ்பித்தவை
களும்
பலவிதப் பறவைக
ளால் சப்திக்கப்
பெற்றவைகளும்
சிறந்த
கணிகளாலும் புஷ்பங்
களாலும் நிறம்பிய
வைகளும்

चैत्रयोपमैः

{ குபேரனது சைத்ர
ரதமெனும் உத்தியா
னத்தை நிகர்த்தவை
களுமான

वनैः

சேடிலைகளால்

शोभिता

அழகுவாய்ந்ததாய்

விளங்குகிறது.

पश्य मत्तविहङ्गानि प्रलीनभ्रमराणि च । कोकिलाकुलषण्डानि दोधवीति शिवोऽनिलः ॥

அனில: { “காற்று
மத்தவிஹ்ஞானி கொழுத்த பறவை
களையும்
प्रलीनभ्रमराणि அடங்கிக்கிடக்கும்
வண்டுகளையும்

कोकिलाकुल-

षण्डानि च

शिवः

दोधवीति

पश्य

தாறுமாறாய் திரியும்
கோகிலங்களின் சமூ
சகமாய் [கங்களையும்
அசைக்கிறது
பார்.”

इति दाशरथी रामो लक्ष्मणं समभाषत

दाशरथि: { தசரதரின் புதல்வ
ராகிய

राम: { ஸ்ரீராமர்

॥ १३ ॥

लक्ष्मणं

इति

समभाषत

லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து
மேற்கண்டவாறு
பேசிமுடித்தார்.

बलं च तद्वै विभजञ्छासद्दृष्टेन कर्पणा । शशास कपिसेनाया बलमादाय वीर्यवान् ॥ १४ ॥

अङ्गदः सह नीलेन तिष्ठदुरसि दुर्जयः

शास्त्रदृष्टेन { சாஸ்திரத்திற்கண்ட
कर्मणा वै விதிப்படி
तत् அந்த
बलं च சேனையை
विभजन् அணிவகுக்கிறவராய்
शशास பின்வருமாறு கட்ட
னையிட்டார் :

दुर्जयः { “எவரும் வெல்ல
முடியாத

॥ १५ ॥

वीर्यवान्

अङ्गदः

नीलेन

सह

बलं

आदाय

कपिसेनायाः

उरसि

तिष्ठेत्

வீர்யவானாகிய
அங்கதன்
நீலனோடு
கூட
தனது சேனையை
கூட வைத்துக்
கொண்டு
வானரசேனையின்
மார்பின்ஸ்தானத்தில்
இருக்கட்டும்.”

तिष्ठेद्वा नरवाहिन्या वानरौघसमावृतः । आश्रित्य दक्षिणं पार्श्वमृषभो वानरर्षभः ॥ १६ ॥

वानरर्षभः { “வானரோத்தமனாகிய
ऋषभः ரிஷபன்
वानरौघ- } வானரக்கூட்டத்தால்
समावृतः } சூழப்பட்டவனாய்

वानरवाहिन्याः

दक्षिणं पार्श्वं

आश्रित्य

तिष्ठेत्

வானரசையெய்தி
வலதுபக்கத்தை[னது
அடைந்து
அங்கே இருக்கட்டும்.

गन्धहस्तीव दुर्धर्षस्तरस्वी गन्धमादनः । तिष्ठेद्वा नरवाहिन्याः सव्यं पार्श्वं समाश्रितः ॥
मूर्ध्नि स्थास्याम्यहं युक्तो लक्ष्मणेन समन्वितः ॥ १७ ॥

गन्धहस्ती “மதயானே
इव போல
दुर्धर्षः அணுகமுடியாதவ
னும்
तरस्वी மிக்கப் பலவா னுமான
गन्धमादनः கந்தமாதனன்
वानरवाहिन्याः வானரச்சேனையின்
सव्यं இடது
पार्श्वं பக்கத்தை

समाश्रितः அடைந்து
तिष्ठेत् அங்கு இருக்கட்டும்.
अहं நான்
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனுடன்
समन्वितः கூட
युक्तः ஜாக்கிரதையுடனிருப்பவனாய்
मूर्ध्नि தலைப்பக்கத்தில
स्थासामि நிற்கின்றேன்.

जाम्बवांश्च सुषेणश्च वेगदर्शी च वानरः । ऋक्षमुख्या महात्मानः कुक्षिं रक्षन्तु ते त्रयः ॥

ते “அந்த
महात्मानः மகா தமாக்களுடும்
ऋक्षमुख्याः கரடிகளின் தலைவர்கள்
त्रयः மூவர்களுமான [ருடும்
जाम्बवान् च ஜாம்பவா னும்

सुषेणः च சுசேண னும்
वानरः வானரனாகிய
वेगदर्शी च வேகதர்சியும்
कुक्षिं வயிற்றுப்பாகத்தை
रक्षन्तु பாதுகாத்துவாரட்டும்.

जघनं कपिसेनायाः कपिराजोऽभिरक्षतु । पश्चार्धमिव लोकस्य प्रचेतास्तेजसा वृतः ॥ १९ ॥

तेजसा “தேஜஸுடன்
वृतः விளங்கும்
प्रचेताः வருணபகவான்
लोकस्य உலகின்
पश्चार्धं மேற்குப்பாகத்தை

इव எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
कपिराजः வானரமன்னன்
कपिसेनायाः வானரச்சேனையின்
जघनं பின்பாகத்தை
अभिरक्षतु ரகஷித்துவாரட்டும்.”

सुविभक्तमहाव्यूहा महावानररक्षिता । अनीकिनी सा विबभौ यथा द्यौः साभ्रसंप्लवा ॥

सा अந்த
सुविभक्त- } நன்கு பிரிக்கப்பட்ட
महाव्यूहा } அணிவகுப்பையுடையது
महावानररक्षिता சிறந்த வானரர்களால்
ரகஷிக்கப்பட்டதுமான

अनीकिनी சேனை
साभ्रसंप्लवा மேகக்கூட்டங்களுடன் கூடின
द्यौः यथा ஆகாசமென
विबभौ விளங்கிற்று.

प्रगृह्य गिरिशृङ्गाणि महत्तथ महीरुहान् । आसेदुर्वानरा लङ्कां विमर्दयिष्यो रणे ॥ २१ ॥

வானரா:	வானரர்கள்	गिरिशृङ्गाणि	மலைச்சிகரங்களையும்
लङ्कां	இலங்கையை	महतः	பெரும்
रणे	போரில்	महीरुहान् च	மரங்களையும்
विमर्दयिष्य:	அழித்துவிடஆவனும்	प्रगृह्य	கையிலேந்திக் கொண்டு
	ற்றவர்களாய்	आसेदु:	காத்துகின்றனர்.

शिखरैर्विकिरामैनां लङ्कां मुष्टिभिरेव वा । इति स्म दधिरे सर्वे मनांसि हरिसत्तमाः ॥

हरिसत्तमा:	வானரோத்தமர்கள்	एनां लङ्कां एष	இந்த இலங்கையையும்
सर्वे	எல்லோரும்	विकिराम	பொடியாக்கிவிடு
शिखरै:	மலைச்சிகரங்களாலும்	इति	என்று [வேம்
मुष्टिभिः वा	முஷ்டிகளாலும்	मनांसि दधिरे स्म	நினைத்தார்கள்.

ततो रामो महातेजाः सुग्रीवमिदमब्रवीत् । सुविभक्तानि सैन्यानि शुक एष विमुच्यताम् ॥

महातेजा:	மகாதேஜஸ்வியாகிய	सुविभक्तानि	நன்கு அணிவகுக்கப் பட்டுவிட்டன.
रामः	ஸ்ரீராமர்	ततः	ஆனபடியால்
सुग्रीवं	சுகரீவனைப் பார்த்து	एषः	இந்த
इदं	பின்வருமாறு	शुकः	சுகன்
अब्रवीत्	சொன்னார் :	विमुच्यताम्	விட்டுவிடப்பட்டும் "
सैन्यानि	"சேனைகள்		

रामस्य वचनं श्रुत्वा वानरेन्द्रो महाबलः । मोचयामास तं दूतं शुकं रामस्य शासनात् ॥

महाबलः	மகாபலசாலியாகிய	शासनात्	ஆக்கினை என்கிற
वानरेन्द्रः	வானரமன்னன்	तं	அந்த [படியால்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	दूतं	தூதனாகிய
वचनं श्रुत्वा	ஆக்கிணையைக் கேட்டு,	शुकं	சுகனை
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	मोचयामास	விடுவித்தான்.

मोचितो रामवाक्येन वानरैश्चाभिपीडितः । शुकः परमसंत्रस्तो रक्षोधिपमुपागमत् ॥ २५ ॥

वानरै:	வானரர்களால்	रामवाक्येन	ஸ்ரீராமரது ஆக்கினை யால்
अभिपीडितः च	மிகத் துன்புறுத்தப் பட்டவனும்	मोचितः	ஸ்வதூதிரம் பெற்ற
परमसंत्रस्तः	மிக்க நடுநடுங்கிக் கிடந்தவனும்	शुकः	சுகன் [வனுமான
		रक्षोधिपं	ராசகூஸமன்னரிடம்
		उपागमत्	வந்துசேர்ந்தான்.

சரீ:	பாணங்கால	कुञ्जरं	யானையை
एनं	இவனை	इव	எப்படியோ அப்படியே
उल्काभिः	கொள்விக்கட்டை	कदा	எப்பொழுது
	களால்	आदीपयामि	கொளுத்துவேனோ?

तच्चास्य बलमादास्ये बलेन महता वृत्तः । ज्योतिषामिव सर्वेषां प्रभामुद्यन्दिवाकरः ॥४०॥

उद्यन्	“உதயமாகும்	महता	பெரும்
दिवाकरः	சூரியன்	बलेन	சேனையால்
सर्वेषां	மற்றுள்ள எல்லா	वृत्तः	சூழப்பட்டவனும்
ज्योतिषां	கிரகங்களுடைய	अस्य	இவனது (நான்)
प्रभां	ஒளியை	तत्	அந்த
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	बलं च	பலத்தையும்
		आदास्ये	வாங்கிவிடுவேன்.

सागरस्येव मे वेगो मारुतस्येव मे गतिः । न हि दाशरथिर्वेद तेन मां योद्धुमिच्छति ॥

मे	“எனது	दाशरथिः हि	ராமன் மாத்திரம்
वेगः	ஆற்றல்	वेद न	இதை அறியாதிருக்கிறான்.
सागरस्य इव	சமுத்திரத்திற்கு நிகரானது ;	तेन	அதனல்தான்
मे	எனது	मां	என்னுடன்
गतिः	போக்கு	योद्धुं	போர்புரிய
मारुतस्य इव	வாயுவுக்கு நிகரானது ;	इच्छति	துணிகிறான்.

न मे तूणीशयान्बाणान्सविषानिव पन्नगान् । रापः पश्यति संग्रामे तेन मां योद्धुमिच्छति॥

रामः	“ராமன்	पन्नगान्	பாம்புகளை
संग्रामे	போரில்	इव	நிகர்த்தவைகளென
मे	எனது	पश्यति न	அறிந்திலன்.
तूणीशयान्	அம்புமுத்தூணியி லிருக்கும்	तेन	அதனல்தான்
बाणान्	பாணங்களை	मां	என்னுடன்
सविषान्	விஷத்தோடு கூடிய	योद्धुं	போர்புரிய
		इच्छति	துணிகிறான்.

न जानाति पुरा वीर्यं मम युद्धे स राघवः ॥ ४३ ॥

सः	“அந்த	मम	எனது
राघवः	ராமன்	वीर्यं	வீர்யத்தை
युद्धे	போரில்	पुरा	இதற்குமுன்
		जानाति न	கண்டதில்லை.

मम चापमयीं वीणां शरकोणैः प्रवादिताम् । ज्याशब्दतुमुलां घोरामार्तभीतमहास्वनाम् ॥
नाराचतलसन्नादां तां ममाहितवाहिनीम् । अवगाह्य महारङ्गं वादयिष्याम्यहं रणे ॥४५॥

அஃ	“நான்	ஜ்யாஷ்டததுமூலம்	{ நானொலையாகிய அட
रणे	போரில்		{ ரந்த ஓசையுடைய
मम	எனது		தும்
तां	அந்த	आर्तभीत-	{ டிடிக்கப்பட்டுப்பயந்த
अहितवाहिनीं	பகைவர்களின்	महास्वनां }	{ வர்களின் பேரொலி
	சேனையாகிற		யையுடையதும்
महारङ्गं	நாடகமேடையில்	नाराचतल-	{ நாராசபாணத்தின்
अवगाह्य	புகுந்து	सन्नादां }	{ கோஷமுடையதாயி
शरकोणैः	சரங்கனாகிற(மீட்டும்)		ருக்கிற
	கருவிகளால்	चापमयीं	வில்லாகிய
प्रवादितां	மீட்டப்பெற்றதும்	वीणां	வினையை
घोरां	பயங்கரமாய்	वादयिष्यामि	வாசிக்கப்போகிறேன்.

न वासवेनापि सहस्रचक्षुषा यथाऽस्मि शक्यो वरुणेन वा स्वयम् ।
यमेन वा धर्षयितुं शराग्निना महाहवे वैश्रवणेन वा पुनः ॥ ४६ ॥

सहस्रचक्षुषा	“ஆயிரம் கண்கள்	वैश्रवणेन वा	குபேரனால் தானாகத்
	படைத்த	महाहवे	பெரும்போரில் [டும்]
वासवेन अपि	இந்திரனால்	शराग्निना	கணைத்தியால்
	தானாகட்டும்	यथा पुनः	எப்படியும்
स्वयं	ஸாக்ஷாத்	धर्षयितुं	அடக்க
वरुणेन वा	வருணனால் தானாகட்	अस्मि	நான்
	டும்	शक्यः न	முடியாதவன்.
यमेन वा	யமனால் தானாகட்டும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15564

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 889

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे विशेऽहि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸங்கீதியில் அச்வமேத
யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபதாவது
தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवादे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
एकविंशेऽह्नि युद्धकाण्डे पञ्चविंशसर्गमारभ्य पञ्चाशसर्गपर्यन्तं
(15565—16665 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीता. श्लोकाश्च 1101]

ஆதயில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸநநிதியில் அசுவமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
இருபத்தோராவது தினத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் 25-வது ஸர்க்கம் முதல்
50-வது ஸர்க்கம் வரை (15565—16665) கானம் செய்யப்பட்டது.
அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 1101]

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தைத்தாவது ஸர்க்கம். || 25 ||

शुकसारणवचनम्—சுகஸாரணாகளது வசனம்.

सबले सागरं तीर्णे रामे दशरथात्मजे । अमाल्यौ रावणः श्रीमानब्रवीच्छुकसारणौ ॥ १ ॥

दशरथात्मजे	தசரதரின் திருமகனா	रावणः	ராவணன்
रामे	ஸ்ரீராமர் [ராகிய	अमाल्यौ	மந்திரிகளான
सबले	சேனையுடன்	शुकसारणौ	சுகனையும், சாரணனை
सागरं	சமுத்திரத்தை		யும் பார்த்து
तीर्णे	தாண்டியதும்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய		மொழிந்தான் :

समग्रं सागरं तीर्णं दुस्तरं वानरं बलम् । अभूतपूर्वं रामेण सागरे सेतुबन्धनम् ॥ २ ॥

वानरं	“வானர	सागरे	சமுத்திரத்தில்
बलं	சேனை	रामेण	ராமனொருவனால்
समग्रं	எல்லாமும்	अभूतपूर्वं	இதுவரையும் ஒருவ
दुस्तरं	தாண்டமுடியாத		ரும் செய்திராத
सागरं	சமுத்திரத்தை	सेतुबन्धनम्	அணைக்கட்டு ஏற்பட்
तीर्णं	தாண்டிவிட்டது.		டிருக்கிறது.

सागरे सेतुबन्धं तु न श्रद्धयां कथञ्चन । अवश्यं चापि संख्येयं तन्मया वानरं बलम् ॥

सागरे	“சமுத்திரத்தில்	अपि तु	ஆனால் இப்பொழுதோ
सेतुबन्धं च	அணைக்கட்டுதலென்ப தையே	तत्	அந்த
कथञ्चन	யார் சொல்லியிருந்த போதிலும்	वानरं बलं	வானரசேனை
श्रद्धयां न	நான் நம்பிக்கை கொள்ளேன்.	मया	என்னால்
		अवश्यं	அவச்யமாய்
		संख्येयम्	கணக்கிடத்தக்கதா யிருக்கிறது.

भवन्तौ वानरं सैन्यं प्रविश्यानुपलक्षितौ । परिमाणं च वीर्यं च ये च मुख्याः पुवङ्गमाः ॥
मन्त्रिणो ये च रामस्य सुग्रीवस्य च संमताः । ये पूर्वमभिवर्तन्ते ये च शूराः पुवङ्गमाः ॥
स च सेतुर्यथा बद्धः सागरे सलिलार्णवे । निवेशं च यथा तेषां वानराणां महात्मनाम् ॥
रामस्य व्यवसायं च वीर्यं प्रहरणानि च । लक्ष्मणस्य च वीरस्य तत्त्वतो ज्ञातुमर्हथः ॥

भवन्तौ	“நீங்களிருவர்களும்
वानरं சैन்யம்	வானரசேனைக்குள்
अनुपलक्षितौ	{ அவர்களால் கண்டு கொள்ளப்படாத வர்களாய்,
प्रविश्य	புகுந்து
परिमाणं च	அளவையும்,
वीर्यं च	வீர்யத்தையும்,
मुख्याः	தலைமையான
पुवङ्गमाः	வானர்கள்
द च	எவர்களோ அவர்களையும்,
रामस्य	ராமனுடையவும்,
सुग्रीवस्य	சுகிரீவனுடையவும்,
सम्मताः	இஷ்டமான
मन्त्रिणः	மந்திரிகள்
ये च	எவர்களோ அவர்களையும்,
पूर्वं	முதலில்
ये	எவர்கள்
अभिवर्तन्ते च	நிற்கின்றார்களோ அவர்களையும்,
पुवङ्गमाः	வானர
शूराः	சூரர்கள்

ये च	எவர்களோ அவர்களையும்,
सलिलार्णवे	நீர் நிரம்பிய
सागरं	சமுத்திரத்தில
यः	அந்த
सेतुः	அணை
यथा बद्धः च	எப்படிக்கட்டப்பட்ட கோ அதையும்,
महान्मां	மகா ஆற்றலுடைய
तेषां	அந்த
वानराणां	வானர்கள்
निवेशं	வாழ்மிடம்
यथा च	எதுவோ அதையும்,
रामस्य च	ராமனுடையவும்
वीरस्य	சூரனாகிய
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணனுடையவும்
व्यवसायं	உபாயத்தையும்
वीर्यं	வீர்யத்தையும்
प्रहरणानि च	ஆயுதங்களையும்
तत्त्वतः	உள்ளபடி
ज्ञातुं	அறிந்துகொள்ள
अर्हथः	கடவீர்கள்.

कश्च सेनापतिस्तेषां वानराणां महौजसाम् । एतज्ज्ञात्वा यथातत्त्वं शीघ्रमागन्तुमर्हथः ॥८॥

महौजसां	“மகா ஆற்றலுடைய
तेषां	அந்த
वानराणां	வானர்களுக்கு
सेनापतिः	சேனாபதி
कः	யார் ?

एतत् च	இதையும்
यथातत्त्वं	உள்ளபடி
शास्वा	கண்டுகொண்டு
शीघ्रं	விரைவில்
आगन्तुं	திரும்பிவர
अर्हथः	கடவீர்கள்.”

इति प्रतिसमादिष्टौ राक्षसौ शुक्रसारणौ । हरिरूपधरौ वीरौ प्रविष्टौ वानरं बलम् ॥ ९ ॥

वीरौ வீரர்களாகிய

प्रतिसमादिष्टौ இவ்விஷயத்திலாக்கி
ணைபெற்றவர்களாய்

शुक्रसारणौ சுகசாரண

हरिरूपधरौ வானரவுரு எடுத்துக்
கொண்டு

राक्षसौ அரக்கர்கள்

वानरं बलं வானரசேனையுள்

इति மேற்கண்டவாறு

प्रविष्टौ புகுந்தார்கள்.

ततस्तद्धानरं सैन्यमचिन्त्यं रोमहर्षणम् । संख्यातुं नाध्यगच्छेतां तदा तौ शुक्रसारणौ ॥

तौ அந்த

रोमहर्षणं மயிர்ச்சிலிக்கச் செய்
கிறதமாகிய

शुक्रसारणौ சுகனுமசாரணனும்

वानरं सैन्यं வானரசேனையை

तदा அப்பொழுது

संख्यातुं இவ்வளவெனத்

ततः அவ்விடத்தில்

तत् அந்த

अचिन्त्यं மனதால் நினைக்க

अध्यगच्छेतां न முடியவில்லை.

வொண்ணாததும்

संस्थितं पर्वताग्रेषु निर्झरेषु गुहासु च । समुद्रस्य च तीरेषु वनेषूपवनेषु च ॥ ११ ॥

तरमाणं च तीर्णं च तर्तुकामं च सर्वशः । निविष्टं निविशच्चैव भीमनादं महाबलम् ॥

तद्वलार्णवमशोभ्यं ददशाते निशाचरो

॥ १२ ॥

तत् அந்த
अशोभ्यं கலகமுடியாத
बलार्णवं சேனைசமுத்திரமாகிய
महाबलं பெருஞ்சேனையை
पर्वताग्रेषु மலையின் சிகரங்களின்
லும்

निर्झरेषु மலையருளிகளிலும்
गुहासु च குகைகளிலும்
समुद्रस्य சமுத்திரத்தின்
तीरेषु च கரைகளிலும்
वनेषु காடுகளிலும்
उपवनेषु च தோட்டங்களிலும்
संस्थितं இருப்பதாகவும்,

तरमाणं च தாண்டிக்கொண்டிருக்
கிறதாகவும்,
तीर्णं च தாண்டிவிட்டதாகவும்
तर्तुकामं च தாண்டத்தயார்செய்
கிறதாகவும்
निविष्टं உட்கார்ந்துவிட்டதா
கவும்,

निविशत् च உட்கார்விருக்கிறதா
सर्वशः எங்கும் [கவும்,
भीमनादं एव பேரொலி செய்கிற
தாகவும்,
निशाचरौ அரக்கர்களிருவர்
कद्रुम् கரும்
ददृशाते கவனித்தார்கள்.

तौ ददर्श महातेजाः प्रच्छन्नौ च विभीषणः

॥ १३ ॥

महातेजाः மகா தேஜஸ்வியான

तौ च அவ்விருவர்களையும்

विभीषणः விபீஷணர்

ददर्श கண்டுகொண்டு

प्रच्छन्नौ மாறுவேஷத்துட

னிருக்கும்

விட்டார்.

आचक्षेऽथ रामाय गृहीत्वा शुकसारणौ

॥ १४ ॥

अथ அப்பொழுது
शुकसारणौ சுகனையும் ஸாரணனையும்

गृहीत्वा பிடித்துக்கொண்டு
रामाय ராமருக்கு
आचक्षे பின்வருமாறு தெரிவித்தார் :

तस्यैमौ राक्षसेन्द्रस्य मन्त्रिणौ शुकसारणौ

लङ्कायाः समनुप्राप्तौ चारौ परपुरञ्जय ॥

परपुरञ्जय “சத்துருக்களின் நகர்களை வெல்லுபவரே!
इमौ இந்த
शुकसारणौ சுகனும் ஸாரணனும்
तस्य அந்த

राक्षसेन्द्रस्य அரக்கர் மன்னனது
मन्त्रिणौ மந்திரிகள்;
लङ्कायाः லங்கையிலிருந்து
समनुप्राप्तौ இங்கு வந்திருக்கும்
चारौ ஒற்றர்கள்.”

तौ दृष्ट्वा व्यथितौ रामं निराशौ जीविते तदा । कृताञ्जलिपुटौ भीतौ वचनं चेदमूचतुः ॥

तौ அவ்விருவர்களும்
रामं दृष्ट्वा ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
तदा அப்பொழுது
व्यथितौ உள்ளம் அவிந்தது
जीविते உயிரின்மேல்
निराशौ ஆசை ஒழிந்தவர்கள் ளாய்

भीतौ च அச்சமடைந்தவர்கள் ளாயும்
कृताञ्जलिपुटौ அந்சலிபண்ணிக் கொண்டு
इदं वचनं பின்வரும் சொல்லை
ऊचतुः சொன்னார்கள் :

आवाभिहागतौ सौम्य रावणप्रहिताबुधौ । परिज्ञातुं बलं कृत्स्नं तवेदं रघुनन्दन ॥ १७ ॥

सौम्य “சாந்தமூர்த்தியே!
रघुनन्दन ஸ்ரீராம!
आवां उभौ நாங்கள் இருவர்களும்
तव தேவரது
इदं இந்த
बलं சேனையைப்பற்றி

कृत्स्न எல்லாவற்றையும்,
परिज्ञातुं நன்கு அறிவதற்காக
रावणप्रहितौ ராவணனால் அனுப்பப்பட்டவர்களாக
इह இங்கு
आगतौ வந்திருக்கின்றோம்.”

तयास्तद्वचनं श्रुत्वा रामो दशरथात्मजः । अब्रवीत्प्रहसन्वाक्यं सर्वभूतहिते रतः ॥ १८ ॥

दशरथात्मजः தசரதசக்கிரவர்த்தியின் திருமகனும்
सर्वभूतहिते எல்லாப்ராணிகளின் நன்மையில்
रतः ஊக்கமுடையவருமான்
रामः ஸ்ரீராமர்

तथोः அவ்விருவர்களுடைய
तत् वचनं அந்த சொல்லை
श्रुत्वा செவிக்கொண்டு
प्रहसन् புன்னகைகொண்டு
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழிந்தார் :

यदि दृष्टं बलं कृत्स्नं वयं वा सुसमीक्षिताः । यथोक्तं वा कृतं कार्यं छन्दतः प्रतिगम्यताम् ॥

बलं कृत्स्नं “சேனை எல்லாமும்
 दृष्टं கண்டறியப்பட்டதா
 वयं நாங்கள் [கவும்
 सुसमीक्षिताः वा விசாரித்தறியப்பட்ட
 வர்களாகவும்,
 कार्यं வந்த காரியம்

यथोक्तं நியமனம்பெற்றவாறு
 कृतं முடிந்ததாகவும்,
 यदि वा இருக்குமாயின்
 छन्दतः இஷ்டப்படியே
 प्रतिगम्यताम् திரும்பிச்செல்லப்
 படட்டும்.

अथ किञ्चिद्दृष्टं वा भूयस्तद्गृह्मर्हथः

॥ २० ॥

भूयः “இன்னும்
 अदृष्टं கண்டறியாதது
 किञ्चित् ஏதேனுமொன்று

वा இருக்குமாகில்
 तत् अथ அதையும்
 दृष्टुं अर्हथः கண்டறியக்கடவீர்
 கள்.

विभीषणो वा कात्स्येन भूयः संदर्शयिष्यति

॥ २१ ॥

वा “வேண்டுமானால்
 विभीषणः விபீஷணர்

कात्स्येन எதையும் விடாமல்
 भूयः இன்னும்
 संदर्शयिष्यति காட்டுவார்.

न चेदं ग्रहणं प्राप्य भेतव्यं जीवितं प्रति । न्यस्तशस्त्रौ गृहीतौ वा न दूतौ वधमर्हथः ॥

न्यस्तशस्त्रौ गृहीतौ वा न दूतौ वधमर्हथः ॥

इदं “இந்த
 ग्रहणं கைதித்தன்மையை
 प्राप्य அடைந்து
 जीवितं प्रति உயிரைப்பற்றி
 भेतव्यं न சிந்தையுறவேண்டாம்.
 न्यस्तशस्त्रौ கையிலாயுதமில்லாத
 வர்களாகவும்

गृहीतौ च பிடிபட்டவர்களுமான
 दूतौ वा தூதர்களாகிய நீங்க
 . ளிருவர்களும்
 वधं கொலைக்கு
 अर्हथः न உரியவர்களாகீர்கள்.

पृच्छमानौ विमुञ्चैतौ चारौ रात्रिचराबुभौ । शत्रुपक्षस्य सततं विभीषण विकर्षणौ ॥२३॥

शत्रुपक्षस्य सततं विभीषण विकर्षणौ ॥२३॥

विभीषण “விபீஷண!
 सततं எக்காலத்திலும்
 शत्रुपक्षस्य சத்ருபக்சத்திற்கு
 विकर्षणौ அஹிதம் செய்பவர்
 களும்

चारौ வேவுகாரர்களும்
 रात्रिचरौ அரக்கர்களுமான
 एतौ उभौ இந்த இருவர்களையும்
 पृच्छमानौ கெஞ்சிப் பிரார்த்திக்
 கின்றவர்களாய்
 विमुञ्च விட்டோட்டிவிடும்.

प्रविश्य नगरीं लङ्कां भवद्भ्यां धनदानुजः । वक्तव्यो रक्षसां राजा यथोक्तं वचनं मम ॥

लङ्कां “இலங்கை
 नगरीं நகருக்கு
 प्रविश्य சென்று,
 भवद्भ्यां உங்களிருவர்களாலும்
 रक्षसां அரக்கர்களின்
 राजा மன்னனான

धनदानुजः குபேரனது தம்பியார்
 मम எனது [(ராவணன்)
 वचनं சொல்லை
 यथोक्तं நான் சொல்லுகிறபடி
 वक्तव्यः சொல்லப்படவேண்
 டியவன்

यद्धलं च समाश्रित्य सीतां मे हृतवानसि । तद्दर्शय यथाकामं ससैन्यः सहबान्धवः ॥२५॥

यत् बलं च “எந்த பலத்தையே
 समाश्रित्य பெரிதாய்ப் பாராட்டி
 मे எனது
 सीतां வீரையை
 हृतवान् असि அபஹரித்தவனாய்
 ஆகியோ
 तत् அதை

ससैन्यः சைனியங்களுடன்
 सहबान्धवः கூடினவனாயும்
 यथाकामं பந்துக்களோடு கூடின
 दर्शय வனாயும்,
 यथाकामं இயன்றமட்டும்
 दर्शय நீ நேரில் காட்டுவா
 யாக.

श्वः काल्ये नगरीं लङ्कां सपाकारां सतोरणाम् । राक्षसं च बलं पश्य शरैर्विध्वंसितं मया ॥

श्वः “நானோ
 काल्ये காலையில்
 मया என்னால்
 शरैः பாணங்களால்
 लङ्कां नगरीं இலங்கைநகரை
 सपाकारां மதிற்சுவர்களுடனும்
 सतोरणां தோரணவாயில்
 களுடனும்

राक्षसं அரக்க
 बलं சேனையையும்
 च ஆகிய எல்லாவற்றை
 विध्वंसितं நாசம்பண்ணிவிடப்
 பட்டதாக
 पश्य (நீப்ரதயக்கூத்தில்)
 பார்ப்பாயாக.

घोरं रोषमहं मोक्ष्ये बलं धारय रावण । श्वः काल्ये वज्रवान्वज्रं दानवेष्विव वासवः ॥

रावण “ராவண!
 वज्रवान् வஜரபானியாகிய
 वासवः இந்திரன்
 दानवेषु அசுரர்களடீது
 वज्रं வஜராயுத்தை
 इव எவ்வண்ணிடோ
 अहं ஆவ்வண்ணிடே
 श्वः काल्ये நானோ காலையில்

घोरं அஸஹ்யமாய்
 रोषं விளங்கும்
 मोक्ष्ये கோபாவேசத்தை
 वलं வெளிக்காட்டப்
 धारय போகின்றேன்.
 श्वः काल्ये சைனயத்தை
 वज्रवान्वज्रं சேர்த்துவைத்துக்
 दानवेष्विव கொள்.'n

इति प्रतिसमादिष्टौ राक्षसौ शुक्रसारणौ । जयेति प्रतिनन्द्येतौ राघवं धर्मवत्सलम् ॥

आगम्य नगरीं लङ्कामवृतां राक्षसाधिपम्

इति மேற்கண்டவாறு
 प्रतिसमादिष्टौ இவ்விஷயத்தில்
 राक्षसौ அரக்கர்களான
 एतौ இந்த
 शुक्रसारणौ சுகனும் சாரணனும்
 धर्मवत्सलं தர்மத்தில் சலியாப்
 பற்றடைய

॥ २८ ॥

राघवं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
 जय “ஜெயம்பெறுவீராக”
 इति என்று
 प्रतिनन्द्य வாழ்த்திவிட்டு
 लङ्कां नगरीं இலங்கைநகருக்கு
 आगम्य திரும்பிச்சென்று
 राक्षसाधिपं அரக்கமன்னனிடம்
 अवृताम् பின்வருமாறு தெரி
 வித்தார்கள் :

विभीषणगृहीतौ तु वधाहौ राक्षसेश्वर । दृष्ट्वा धर्मात्मना मुक्तौ रामेणामितेजसा ॥२९॥

राक्षसेश्वर	“அரக்கமன்னா!	அமிதேஜசா	அளவிலா ஆற்றலு
வடாஹீ	வதைக்குரியவர்		டைய
दृष्ट्वा	கண்டு [கொன	धर्मात्मना	தர்மா த்மாவாகிய
	விபிஷணரால் பிடிக்க	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
विभीषणगृहीतौ	{ பபட்டவர்களான	तु	அப்பொழுது
	நாங்களிருவர்களுமும்	मुक्तौ	விடுவிக்கப்பட்டோம்.

एकस्थानगता यत्र चत्वारः पुरुषर्षभाः । लोकपालोपमाः शूराः कृतास्त्रा दृढविक्रमाः ॥
रामो दाशरथिः श्रीमालक्ष्मणश्च विभीषणः । सुग्रीवश्च महातेजा महेन्द्रसमविक्रमः ॥३१॥

पुरुषर्षभाः	“புருஷோத்தமர்	महातेजाः	பகாதேஜஸ்வியும்
	களும	महेन्द्रसमविक्रमः	இந்திரனை நிகர்த்த
लोकपालोपमाः	லோகபாலர்களுக்கு		விக்ரமசாலியும்
	நிகரானவர்களும்	श्रीमान्	லக்ஷ்மீகடாக்ஷமுடை
कृतास्त्राः	அஸ்திரவிகதையில்	रामः	ராமனும் [யவனுமான
	தேர்ச்சியுடைய	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணனும்
शूराः	சூரர்களும்	विभीषणः च	விபிஷணனும்
दृढविक्रमाः	சலீயா ஆண்மையுடை	सुग्रीवः च	சுகரீவனும்
	யவர்களுமான	यत्न	ஒரிடத்தில்
चत्वारः	நால்வர்களாகிய,	एकस्थानगताः	ஒன்றுசேர்ந்தவின்
दाशरथिः	தசரதரின் மகனும்		டார்கள்.

एते शक्ताः पुरीं लङ्कां सप्राकारां सतोरणाम् । उत्पाद्य संक्रामयितुं सर्वे तिष्ठन्तु वानराः ॥

एते	“இவர்கள்	उत्पाद्य	வேரோடு பெயர்த்து
लङ्कां पुरीं	இலங்கை நகரை	संक्रामयितुं	வீசி எறிவதற்கு
सप्राकारां	மதற்சுவர்களுடனும்	शक्ताः	சமர்த்தர்கள்.
सतोरणां	தோரணவாய்க்களு	वानराः	வானரர்கள்
	டனும்,	सर्वे	எல்லோரும்
		तिष्ठन्तु	இருக்கட்டும்.

यादृशं तस्य रामस्य रूपं प्रहरणानि च । वधिष्यति पुरीं लङ्कामेकस्तिष्ठन्तु ते त्रयः ॥

तस्य	“அந்த	एकः	அவன் ஒருவனை
रामस्य	ராமரது	लङ्कां पुरीं	இலங்கை நகரை
रूपं	வடிவமுகும்	वधिष्यति	அழித்துவிடுவான்.
प्रहरणानि च	ஆயுதங்களும் ஆகிய	ते त्रयः	அந்த மறைய மூவர்கள்
	இதெல்லாம்	तिष्ठन्तु	இருக்கட்டும்.
यादृशं	எப்படிப்பட்டது!		

रामलक्ष्मणगुप्ता सा सुग्रीवेण च वाहिनी । बभूव दुर्धर्षतरा सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥ ३४ ॥

சுமீவேண ச “சுகரீவனாலும்
ராமலக்ஷ்மணகுப்தா ராமனாலும், லக்ஷ்மண
னாலும் பரிபாலிக்கப்
பட்ட
சுமீவேண அந்த
வாஹினி சேனையானது
செந்நெய்: இந்திரனுட்பட்ட

सुरासुरैः अपि தேவர்களாலும் அசு
ரர்களாலும் கூட
दुर्धर्षतरा { என்ன பாடுபட்டா
லும் அணுகமுடியா
ததாய்
बभूव விளங்குகிறது.

प्रहृष्टरूपा ध्वजिनी वनौकसां महात्मनां संप्रति योद्धुमिच्छताम् ।

अलं विरोधेन शमो विधीयतां प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ॥ ३५ ॥

सम्प्रति “இப்பொழுது
योद्धु போர்புரிய
इच्छतां துணிவுகொண்டிருக்கிற
महात्मनां மகா ஆற்றலுடைய
वनौकसां வானரர்களின்
ध्वजिनी சேனையானது
प्रहृष्टरूपा உதஸாகக்குறிகளு
டன் விளங்குகிறது.

विरोधेन अलं { விரோதத்தால் (இது
வரையில்) ஆனது
போதும்.
शमः ரமாதானம்
विधीयतां விதிக்கப்பட்டும்.
दाशरथाय ராமனுக்கு
मैथिली லீலை
प्रदीयताम् திருப்பிக்கொடுத்து
விடப்பட்டும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15599

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 924

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தாறுவது ஸர்க்கம். ॥ २६ ॥

वानरसेनादर्शनम्—வானரசேனையைக் காண்பிப்பது.

तद्वचः पथ्यमर्क्यां सारणेनाभिभाषितम् । निशम्य रावणो राजा पर्यभाषत सारणम् ॥

रावणः राजा ராவணமன்னன்
सारणेन ஸாரணனால்
अभिभाषितं சொல்லப்பட்ட
तत् அந்த
पथ्यं ஹிதமாயிருக்கிறது

अर्क्यां சிறந்ததாயிருக்கிறது
वचः சொல்லை |மான
निशम्य கேட்டு
सारणं ஸாரணனைப்பார்த்து
पर्यभाषत பின்வருமாறு
மொழிந்தான் :

यदि मामभियुञ्जीरन्देवगन्धर्वदानवाः । नैव सीतामहं दद्यां सर्वलोकभयादपि ॥ २ ॥

देवगन्धर्व- } “தேவர்கள், கந்தர்வர்
दानवाः } கள், அசுரர்கள்
मां என்னுடன்
अभियुञ्जीरन् போர்புரிய வருகின்
றுர்கள்
यदि என்றாலும் சரி

सर्वलोक- } எல்லா உலகத்தனின்
भयात् अपि } றும் ஆபத்து சம்ப
விக்கிறது என்றாலும்
अहं நான்
सीतां एव லீலையைமட்டும்
दद्यां न திருப்பிக்கொடுக்க
மாட்டேன்.

त्वं तु सौम्य परिव्रज्यो हरिभिस्तर्जितो भृशम् । प्रतिप्रदानमयैव सीतायाः साधु मन्यसे ॥

सौम्य "தையமற்றவனே !
 त्वं நீ
 हरिभिः வானரர்களால்
 तर्जितः மிரட்டப்பட்டவனாய்
 भृशं மிகவும்

परिव्रज्यः तु உள்ளம்நடுங்கியவனாய்
 अद्य एव ஆகிவிட்டமையால்
 सीतायाः இப்பொழுதே
 प्रतिप्रदानं சீதையை
 साधु திருப்பிக்கொடுத்தலை
 मन्यसे நல்லதென
 நினைக்கின்றனே.

को हि नाम सप्तो मां समरे जेतुमर्हति

समरे "போரில்
 मां என்னை
 जेतु வெல்ல

॥ ४ ॥

सप्तः சத்துருவாகிய
 कः नाम हि எவன் தான்
 अर्हति வல்லவானாவான் ? "

इत्यब्रवीत्स परुषं रावणो राक्षसाधिपः

राक्षसाधिपः ராக்ஷஸமன்னனாகிய
 सः அந்த
 रावणः ராவணன்

॥ ५ ॥

इति மேற்கண்டவாறு
 परुषं மறுக்க இடமின்றி
 अब्रवीत् பேசுமுடித்தான்.

आरुरोह ततः श्रीमान्प्रासादं हिमपाण्डरम् । बहुतालसमुत्सेधं रावणोऽथ दिदृक्षया ॥ ६ ॥

अथ அதன்மேல்
 श्रीमान् ஸ்ரீமானாகிய
 रावणः ராவணன்
 ततः அவ்விடத்திலிருந்து
 हिमपाण्डरं வெண்ணிறமான

बहुतालसमुत्सेधं பல பனைமரங்களினு
 प्रासादं யரத்தையுடைய
 दिदृक्षया மாளிகையில்
 आरुरोह நேரில் காணவேண்டு
 மென்ற அவாவினால்
 ஏறினான்.

ताभ्यां चराभ्यां सहितो रावणः क्रोधमूर्च्छितः । पश्यमानः समुद्रं च पर्वतांश्च वनानि च ॥

ददर्श पृथिवीदेशं सुसंपूर्णं पुनङ्गमैः

रावणः ராவணன்
 क्रोधमूर्च्छितः சினம் தலைக்கேறியவ
 னாய்

॥ ८ ॥

चराभ्यां ஒற்றர்களோடு
 सहितः கூடவே
 पश्यमानः பார்க்கின்றவனாய்
 पुनङ्गमैः வானரர்களால்
 सुसंपूर्णं நிரம்பப்பெற்ற
 पृथिवीदेशं பூப்பிரதேசத்தை
 ददर्श கண்டான்.

समुद्रं च சமுத்திரத்தையும்
 पर्वतान् च மலைகளையும்
 वनानि च வனங்களையும்
 ताभ्यां அவ்விரு

तदपारमसङ्ख्येयं वानराणां महद्बलम् । आलोक्य रावणो राजा परिपप्रच्छ सारणम् ॥

रावणः राजा ராவணமன்னன்
 वानराणां வானரர்களுடைய
 तत् அந்த
 अपारं எல்லை காணமுடியா
 तदु
 असंख्येयं கணக்கிடமுடியாதது
 मान

महत् பெரும்
 बलं சையத்தை
 आलोक्य பார்த்து
 सारणं ஸாரணனை நோக்கி
 परिपप्रच्छ பின்வருமாறு

வினாவினான் ;

एषां वानरमुख्यानां के शूराः के महाबलाः । ॥ १० ॥

வானரமுக்யானாं	“வானரோத்தமராகிய	மகாபலாபலிகள்
एषां	இவர்களுள்	
शूराः के	சூரர்கள் எவர்கள் ?	எவர்கள் ?

के पूर्वमभिवर्तन्ते महोत्साहाः समन्ततः ॥ ११ ॥

சமந்தத:	“எப்பொழுதும்	पूर्वं	முதலில்
महोत्साहाः	மிகவும் உச்சாகம்	के	எவர்கள்
	கொண்டவர்களாய்	अभिवर्तन्ते	நிற்கின்றார்கள் ?

केषां शृणोति सुग्रीवः के वा यूथपयूथपाः ॥ १२ ॥

சுமீரவ:	“சுக்ரீவன்	यूथपयूथपाः	சேனைக்கூட்டங்கள்
केषां	எவர்களுள்		வின் தலைவர்
शृणोति	(சொல்லி)	के वा	யாவர் ?
	கேட்கிறான் ?		

सारणाचक्ष्व मे सर्व के प्रधानाः प्लवङ्गमाः ॥ १३ ॥

சாரண	“ஸாரண !	के	யாவர் ?
प्रधानाः	முக்கிய	सर्व	எல்லாவற்றையும்
प्लवङ्गमाः	வானரர்	मे	எனக்கு
		आचक्ष्व	விளங்க விளம்பு.”

सारणो राक्षसेन्द्रस्य वचनं परिपृच्छतः । आचक्ष्वेऽथ मुख्यज्ञो मुख्यांस्तत्र वनौकसः ॥

मुख्यज्ञः	முக்கியமானவர்களை	तत्र	அங்கு
	நன்குநிந்திருந்த	मुख्यान्	முக்கியமான
सारणः	ஸாரணன்,	वनौकसः	வானரர்களைப்பற்றி
परिपृच्छतः	வினாவும்	वचनं	பதிலை
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனுக்கு	आचक्ष्वे	பின்வருமாறு தெரி
अथ	அப்பொழுது		வித்தான் :

एष योऽभिमुखो लङ्कां नर्दस्तिष्ठति वानरः । यूथपानां सहस्राणां शतेन परिवारितः ॥
यस्य घोषेण महता सप्ताकारा सतीरणा । लङ्का प्रवेपते सर्वा सशैलवनकानना ॥ १६ ॥
सर्वशाखामृगेन्द्रस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । बलाग्रे तिष्ठते वीरौ नीलो नाभौ यूथपः ॥

ய:	“எந்த	परिवारितः	சூழப்பட்டிருக்கிற
वानरः	வானரன்		னோ,
लङ्कां	இலங்கைக்கு	सर्वशाखामृगेन्द्रस्य	எல்லா வானரர்களுக்கு
अभिमुखः	எதிர்முகமாக		கும் மன்னனும்
नर्दन्	காஜித்துக்கொண்டு	महात्मनः	மகா ஆற்றலுடைய
तिष्ठति	நிற்கிறதோ,	सुग्रीवस्य	சுக்ரீவனது
यूथपानां	சேனையின	बलाग्रे	சேனையின் முன்னி
सहस्राणां	ஆயிரங்களின்		லையில்
शतेन	நூற்றில்	तिष्ठते	நிற்கிறதோ,

यस्य	எவனது
महता	பெரு
घोषेण	காஜனையால்
लङ्का	இலங்கைநகர்
सर्वो	முற்றிலும்
सप्राकारा	மற்றிசுவர்களுடனும்
सतोरणा	தோரணவாயில்க ளுடனும்

सलैलवन-	மலைகளுடனும் வனங்
कानना }	களுடனும் சோலைக ளுடனும்
प्रवपते	நடுநடுங்குகிறதோ,
एषः नीलः	இவன், நீலனென
नाम	பெயர்புனைந்தவன்.
एषः यूथपः	இவன் சேனைத்தலை
वीरः	ஞான். [வன்.

बाहू प्रगृह्य यः पद्भ्यां महीं गच्छति वीर्यवान् । लङ्कामभिमुखः क्रोधादभीक्ष्णं च विजृम्भते॥
गिरिशृङ्गप्रतीकाशः पद्मकिञ्जल्कसन्निभः ॥ १८ ॥
स्फोटयत्यभिसंरब्धो लाङ्गूलं च पुनः पुनः । यस्य लाङ्गूलशब्देन स्वनन्ति प्रदिशो दश ॥
एष वानरराजेन सुग्रीवेणाभिषेचितः । यौवराज्येऽङ्गदा नाम त्वामाह्वयति संयुगे ॥ २० ॥
वालिनः सदृशः पुत्रः सुग्रीवस्य सदा प्रियः । राघवार्थं पराक्रान्तः शक्रार्थं वरुणो यथा॥
एतस्य सा मतिः सर्वा यद्गृष्टा जनकात्मजा । हनूमता वेगवता राघवस्य हितैषिणा ॥ २२ ॥

वीर्यवान्	வீர்யசாலியும்
गिरिशृङ्ग- }	மலைச்சிகரத்தை
प्रतीकाशः }	யொத்தவனும்
पद्मकिञ्जल्क- }	மலர்ந்த தாமரை
सन्निभः }	போன்றவனுமான
यः	எவன்
बाहू	இருகரங்களையும்
प्रगृह्य	உயர்த்தி,
पद्भ्यां	கால்களால்
महीं	பூமியில்
गच्छति	நடந்துகொண்டிருக்க கிறானே,

लङ्कां	இலங்கையை
अभिमुखः	பார்த்துக்கொண்டு
क्रोधात्	கோபாவேசத்தால்
अभीक्ष्णं	அடிக்கடி
विजृम्भते च	துள்ளுகிறானே,
अभिसंरब्धः	அதி உக்கிரம்கொண்
लाङ्गूलं च	வாலையும் [டவனும்]
पुनः पुनः	மீண்டும் மீண்டும்
स्फोटयति	சுமுற்றி அடிக்கிறானே,
यस्य	எவனது
काङ्गूलशब्देन	வாலோசையால்

दश प्रदिशः	பத்துதிக்குகளும
स्वनन्ति	எதிரொலிக்கின்ற
एषः	இவன் [னவோ,
अङ्गदः	அங்கதனென
नाम	பெயர் புனைந்தவன்.
वानरराजेन	வானரமன்னனான
सुग्रीवेण	சுகரீவனால்
यौवराज्ये	இளவரசுபட்டத்தில்
अभिषेचितः	முடிசூட்டப் பெற்
वालिनः	வாலிககு [றவன் ;
सदृशः	ஏற்ற
पुत्रः	புதலவன் ;
सदा	எப்பொழுதும்
सुग्रीवस्य	சுகரீவனுக்கு
प्रियः	மனங்கோணுது நடக் கிறவன் ;
शक्रार्थं	இந்திரன் விஷயத்தில்
वरुणः	வருணபகவான்
यथा	எவ்வண்ணைபோ அவ் வண்ணமே
राघवार्थे	ஸ்ரீராமர் சைங்கர்யத் தில்
पराक्रान्तः	திடங்கொண்டவன் ;

राघवस्य श्रीरामருக்கு
हितैषिणा நன்மைசெய்யவேண்டி-
वेगवता ஆண்மையுற்று
हनुमता ஹனுமானால்,
जनकात्मजा ஜானகி
दृष्टा காணப்பட்டாள்

यत् என்பதெதுவோ
सा सर्वा ஆதெல்லாமும்
एतस्य இவனது
मतिः நுண்ணறிவு;
त्वां தேவரீரை
संयुगे போர்நிமித்தமாய்
आह्वयति ஆழைகூவுகிறான்.

बहूनि वानरेन्द्राणामेष यूथानि वीर्यवान् । परिगृह्णाभियाति त्वां स्वनानीकेन दुर्जयः ॥
अनु वालिसुतस्यापि बलेन महता वृतः । वीरस्तिष्ठति संग्रामे सेतुहेतुरयं नलः ॥ २४ ॥
ये तु विष्टभ्य गात्राणि क्ष्वेलयन्ति नदन्ति च । उत्थाय च विजृम्भन्ते क्रोधेन हरिपुङ्गवाः॥
एते दुष्प्रसहा घोराश्चण्डाश्चण्डपराक्रमाः । अष्टौ शतसहस्राणि दशकोटिशतानि च ॥ २६ ॥
य एनमनुगच्छन्ति वीराश्चन्दनवासिनः । एषैवाशंसते लङ्कां स्वनानीकेन मर्दितुम् ॥ २७ ॥

ये “எந்த
हरिपुङ्गवाः வானரர்கள்
गात्राणि அவயவங்களை
विष्टभ्य முறித்துக்கொண்டு
क्ष्वेलयन्ति விளையாடுகின்றார்
களோ,

नदन्ति च பூசலிடுகின்றார்
களோ,

क्रोधेन கோபத்தால்
उत्थाय எழுந்து
विजृम्भन्ते च துள்ளிக்கூதக்கின்றார்
களோ அவர்களும்,

दुष्प्रसहा: அணுகவொண்ணாத
வாகளும்,

घोरा: பயங்கரமானவர்களும்

चण्डा: கொடியவர்களும்,

चण्डपराक्रमा: மகாபராக்கரமசாலி
களும்1ன

एते இவர்களும்,

अष्टौ शतसहस्राणि எண்ணூறுபிரங்களும்

दश कोटिशतानि च பத்து நூறுகோ
களும்,

ये எந்த

चन्दनवासिनः சந்தனக்காட்டில்
வஸிக்கும்

वीरा: வீரர் ஞட
एनं இவனை
अनुगच्छन्ति பின்பற்றி வருகின்
ஞர்களோ,
अयं एव இவன்தான்
सेतुहेतु: ஸேதுவிற்குக் காரண
மான

नलः நான் என்ற
वीर्यवान् வீரியசாலி.
एयः இவன்
वानरेन्द्राणां வானரோத்தமர்
களின்

बहूनि பல
यूथानि கூட்டங்களை
परिगृह्णा திரட்டிக்கொண்டு
स्वेन தனது
अनीकेन சேனையால்
दुर्जयः பிறர் அணுகமுடியா
தவனாய்

त्वां தேவரீரை
अभियाति எதிர்த்துவருகிறான்.
वालिसुतस्य வாலிபைநதனுக்கு
अनु अपि பின்னாக
महता பெரும்
बलेन சேனையால்
वृतः சூழப்பட்டவனாய்

சங்க்ர஢ே	தேராரின் நிமித்தம்	அநீகேன து	சேனையைக்கொண்டே
திஃதி	காத்துநிற்கிறன்.	லக்ஷ்	இலங்கையை
வீர:	வீரனாகிய	மர்திதும்	உருவழிக்க
ஃப:	இவன்	அாசஸ்தே	உத்தேசம் கொண்டி.
ஸ்தேன	தனது		ருக்கிரன்.

श्वेतो रजतसंकाशश्चपलो भीमविक्रमः । बुद्धिमान्वानरो वीरस्त्रिषु लोकेषु विश्रुतः ॥ २८ ॥
 तूर्णं सुग्रीवमागम्य पुनर्गच्छति सत्वरः । विभजन्वानरीं सेनापतीकानि प्रहर्षयन् ॥ २९ ॥

श्वेतः	“சேவதனென்ற	வானர் சேனா	வானரசேனையை
வானர:	வானரன்	சத்வர:	பரபரப்புடன்
ரஜதசங்காச:	வெள்ளியின்	விபஜந்	அணரவகுத்துக்
	நிறமுற்றவன்.		கொண்டு
चपलः	வேகந்தையுற்றவன்.	अनीकानि	சேனையை
भीमविक्रमः	வெகு கொடிய பராக்	प्रहर्षयन्	உச்சரிக்கப்படுத்திக்
	கிரமசாலி.		கொண்டு
बुद्धिमान्	புத்திகூர்மையுள்ள	सुग्रीवं	சுகரீவனை
	வன்.	आगम्य	கண்டுவிட்டு
विषु लोकेषु	முன்று உலகங்களி	पुनः	திரும்பி
	லும	तूर्णं	வேகமாய்
वीरः	வீரனென	गच्छति	வந்துகொண்டிருந்
विश्रुतः	பிரசித்திபெற்றவன்.		

यः पुरा गोमतीतीरे रम्यं पर्येति पर्वतम् । नाम्ना सङ्कोचनो नाम नानानगयुतो गिरिः ॥
 तत्र राज्यं प्रशास्त्येष कुमुदो नाम यूथपः । योऽसौ शतसहस्राणां सहस्रं परिकर्षति ॥ ३१ ॥

यस्य वाला बहुव्यामा दीर्घा लाङ्गूलमाश्रिताः ।

ताम्राः पीताः सिताः श्वेताः प्रकीर्णा घोरदर्शनाः ॥ ३२ ॥

अदीनो रोषणश्चण्डः संग्राममभिकाङ्क्षति । एषोऽप्याशंसते लङ्कां स्वनानीकेन मर्दितुम् ॥

गोमतीतीरे	“கோமதிக்கரையில்	तत्र	அதில்
नानानगयुतः	பல சிறு குன்றுகளு	राज्यं प्रशास्ति	ராஜ்யபரிபாலனத்தை
नाम्ना	பெயரால் [டன் கூடிய		செய்துவருகிறனே,
सङ्कोचनः नाम	சங்கோசனம் என்ற	यः	எவன்
	பிரசித்திபெற்ற	शतसहस्राणां	ஸக்சத்தின்
गिरिः	ஓர் மலையிருக்கிறது.	सहस्रं	ஆயிரத்தை
यः	எவன்	परिकर्षति	கொண்டுவந்திருக்கி
पुरा	இதற்குமுன்		றானே,
रम्यं	அழகிய	यस्य	எவனுடைய
पर्वतं	இந்த மலையில்	लाङ्गूलं आश्रिताः	வாலிலிருக்கின்ற
पर्येति	சஞ்சரித்து வருகி	वालाः	மயிர்கள்
	றானே,	बहुव्यामाः	பல மார்பளவு

दीषां: நீண்டவைகளாய்
 ताम्र: சிவந்தும்
 पीता: மஞ்சள்நிறமுற்றும்
 श्वेता: வெளுத்தும்
 सिता: சுருண்டு
 प्रकीर्णा: அடர்ந்து
 घोरदर्शना: பார்க்க பயங்கரமாய்
 एष: இருக்கின்றனவோ,
 कुमुद: नाम இவன்
 यूथप: குமுதென்று
 अशिन: பெயர்பூண்ட
 यूथप: சேனைத்தலைவன்;
 अशिन: எதற்கும் சலியாத
 வன்.

रोपण: கோபிஷ்டன்.
 चण्ड: கொடியவன்.
 असौ இவன்
 संग्रामं போரை
 अभिकांक्षति எதிர்பார்த்துக்
 கொண்டிருக்கிறான்
 एष: இவன்
 स्वेन தனது
 अनीकेन अपि சேனையைக்கொண்டே
 लङ्कां இலங்கையை
 मर्दितुं உருவழிக்க
 आशंसते உத்தேசங்கொண்டு
 நுக்கிறான்

यस्त्वेष सिंहसङ्काशः कपिलो दीर्घकेसरः । निभृतः प्रेक्षते लङ्कां दिधक्षन्निव चक्षुषा ॥
 विन्ध्यं कृष्णगिरिं सह्यं पर्वतं च सुदर्शनम् । राजन्सततमध्यास्ते रम्भो नापैष यूथपः ॥
 शतं शतसहस्राणां त्रिशच्च हरिपुङ्गवाः । यमेति वानराः शूराश्चण्डाश्चण्डपराक्रमाः ॥
 परिवार्यानुगच्छन्ति लङ्कां मर्दितुमोजसा ॥ ३६ ॥

राजन् “அரசே!
 सिंहसङ्काशः சிங்கத்தை நிகர்த்தவ
 कपिलः கபிலவாணனாய் [னாய்
 दीर्घकेसरः நீண்டமயிருடையவ
 னாய்
 निभृतः த்ருட்சித்தனை
 यः எவன்
 लङ्कां இலங்கையை
 चक्षुषा கண்ணால்
 दिधक्षन् इव எரித்துவிடுகிறவன்
 போலவே
 प्रेक्षते பார்த்துக்கொண்
 டிருக்கிறனோ,
 विन्ध्यं விந்தியமலையிலும்
 कृष्णगिरिं கிருஷ்ணமலையிலும்
 सुदर्शनं மிக்க அழகிய
 सह्यं ஸஹ்யமெனும்
 पर्वतं च பர்வதத்திலும்
 सततं எப்பொழுதும்
 अध्यास्ते வசித்துவருகிறனோ,
 यं எவனை

शतसहस्राणां }
 शतं त्रिशत् } மூவாயிரம் லக்ஷம்
 शूराः சூரர்களுந்
 चण्डाः கொடியவர்களுந்
 चण्डपराक्रमाः மஹா பராக்ரமசாலி
 களுந்
 हरिपुङ्गवाः च வானரர்களில்
 சிறந்தவர்களுமான
 वानराः வானரர்கள்
 परिवार्थ சூழ்ந்து
 अनुगच्छन्ति பின்பற்றி வருகின்றார்
 एष. இவன் [கனோ
 यूथपः சேனைத்தலைவனாகிய
 रम्भः ரம்பன்
 नाम எனப் பெயர்
 பூண்டவன்.
 एषः तु இவனும்
 ओजसा ஆற்றலால்
 लङ्कां இலங்கையை
 मर्दितुं एति உருவழிக்க வந்து
 கொண்டிருக்கிறான்.

यस्तु कर्णो विवृणुते जम्भते च पुनः पुनः । न च संविजते मृत्योर्न च युद्धाद्विधावति ॥
 प्रकम्पते च रोषेण तिर्यक् च पुनरीक्षते । पश्यंल्लाङ्ग्यमपि च क्ष्वेलते च महाबलः ॥३८॥
 महाजयो वीतभयो रम्यं साल्वेयपर्वतम् । राजन्सततमध्यास्ते शरभो नाम यूथपः ॥३९॥

राजन् “அரசே!
 महाबलः மஹாபலசாலியும்
 महाजवः மஹாவேகசாலியும்
 वीतभयः பயத்தை ஒழித்தவ
 यः எவன் [னுமான
 कर्णो காதுகளிரண்டையும்
 विवृणुते அகற்றிக்கொண்டி
 (ருக்கிருமே,
 पुनः पुनः மீண்டும் மீண்டும்
 जम्भते च தள்ளிக்கொடுக்கண்
 (ருமே,

मृत्योः எமனுக்கு
 संविजते न च பயப்படாதிருக்க
 (கி,
 युद्धात् போரில் நின்று
 विधावति न च புறங்காட்டி ஓடாதிரு
 (ருமே,

रोषेण கோபத்தால்
 प्रहस्यते च துடித்துக்கொண்
 (புருக்கருமே,
 पुनः च மீண்டும் மீண்டும்
 तिर्यक् குறுக்காக
 ईक्षते பார்க்கிருமே,
 लाङ्गूलं अपि வாலையும்
 पश्यन् च பார்த்துக்கொண்டே
 क्ष्वेलते च சிங்கநாதம் செய்கி
 (ருமே,
 सततं எப்பொழுதும்
 रम्यं அழகிய
 साल्वेयपर्वतं சால்வேயபர்வதத்தில்
 अध्यास्ते तु)வன் தான்

शरभः नाम சரபனென்ற
 यूथपः சேனைத் தலைவன்

एतस्य बलिनः सर्वे विहारा नाम यूथपाः । राजञ्छतसहस्राणि चत्वारिंशत्तथैव च ॥

राजन् “ராஜன்!
 तथा एव அவ்வண்ணமே
 एतस्य இவனது
 यूथपाः சேனைத் தலைவர்கள்
 सर्वे च எல்லோருமே

बलिनः மகாபலசாலிகள்.
 चत्वारिंशत् } நாற்பது லக்ஷம்
 शतसहस्राणि }
 विहाराः नाम விஹாரர்கள் என்ற
 பெயர் பூண்டவர்கள்.

यस्तु मेघ इवाकाशं महानावृत्य तिष्ठति । मध्ये वानरवीराणां सुराणामिव वासवः ॥४१॥
 भेरीणामिव सन्नादो यस्यैष श्रूयते महान् । घोषः शाखामृगेन्द्राणां संघामभिकाङ्क्षताम् ॥
 एष पर्वतमध्यास्ते पारियात्रमनुत्तमम् । युद्धे दुष्पसहो नित्यं पनसो नाम यूथपः ॥४३॥

यः
 सुराणां தேவர்களுக்குள்
 वासवः इव இரதிரன்போலவே,
 वानरवीराणां வானரவீரர்களின்
 मध्ये நடுவில்
 महान् मेघः பெரும் மேகம்

आकाशं इव { ஆகாசத்தை எவ்வண்
 (நாமோ அவ்வண்ண
 மே
 आवृत्य மறைத்துக்கொண்டு
 तिष्ठति நிற்கிருமே,
 यस्य எ

சம்ராமம்	போருக்கு	பாரியாந்	பாரியா த்ரமென் ற
அபிக்ஷதா	கா த்துநிற்கும்	பவ்ந்த	பர்வதத்தில்
சாஸாமுரோந்ரணா	வாநரோத்தமர்க	அத்யாஸ்தே	
	ஒந்நடைய	ஏப: து	இவன்தான்
மஹாந் டோஷ:	பெரும் கோஷமானது	பநஸ: நாம	பனஸன் என்ற
பேரிணா	பேரிவாத்தியங்களின்	யூயப:	சேனைத்தலைவன்.
சனாட: இவ	பேரொலிபோன்ற	ஏப:	இவன்
	தாய்	நிலய்	எப்பொழுதும்
தூயதே	கேட்கப்படுகிறதோ,	யுதே	போரில்
அநுத்தம்	(எவன்) சிறந்த	துஷ்ஸத:	அசஹ்யமானவன்.

एनं शतसहस्राणां शतार्थं पयुपासते । यूथपा यूथपश्रेष्ठं येषां यूथानि भागशः ॥ ४४ ॥

யேபா	“எவைகளின்	யூயபா:	சேனைத்தலைவர்களோ
யூயானி	சமூகங்கள்		அவர்கள்,
பாபாச:	அணிவகுக்கப்பட்ட	யூயபசுரேஸ்த்	சேனைத்தலைவர்களி
	படிபே		வத்தமன
சதசஹசுராநா சதாந்	ஐம்பதுலக்ஷம்	ஏந்	இவனிடம்
		பயுபாஸதே	காத்தூநிற்கின்றார்
			கள்.

यस्तु भीमां प्रवल्गन्तीं चमूं तिष्ठति शोभयन् । स्थितां तीरे समुद्रस्य द्वितीय इव सागरः॥
एष दर्दरसंकाशो विनतो नाम यूथपः । पिवंश्चरति पर्णासां नदीनामुत्तमां नदीम् ॥४६॥

தர்சனசூச:	“தர்தாமலையை	சமூ	சேனையை
	நிகர்த்தவனும்	சோபயந்	விளங்கச்செய்துகொ
திரிதிய:	இரண்டாவது	திஸ்ததி	இருக்கிறானே, [ண்டு
மாபா:	சமுத்திரம்	நதிநா	நதிகளுள்
இவ	போன்றவனுமான	உத்தமா	சிறந்த
ய:	எவன்	பர்ணாஸா	பர்ணஸம் என்ற
சமூதஸ்ய	சமுத்திரத்தினது	நதி	நதிக்ரீத்தத்தை
நீரே	கரையில்	பிபந்	குடித்துக்கொண்டு
ஸ்திதா	தங்கியிருக்கிறதும்	சரதி	வசிக்கவருகிறானே,
பிமா	பயங்கரமானதும்	ஏப: து	இவன்தான்
பவலந்தி	குடித்துக்கொண்டி.	வினத: நாம	வினதன் என்ற
	ருக்கிறதும்	யூயப:	சேனைத்தலைவன்.

षष्टिः शतसहस्राणि बलमस्य प्लवङ्गमाः ॥ ४७ ॥

அஸ்ய	“இவனுக்கு	புஸ்தி:	அறுபது
பலம்	சேனை,	சதசஹசுராநி	லக்ஷம்
		புலங்கமா:	வானர்களாலானது.

त्वामाह्वयति युद्धाय क्रोधनो नाम यूथपः । विक्रान्ता बलवन्तश्च यथायूथानि भागशः ॥

யதாயூதானி	“கட்டங்கூட்டமாய்	क्रोधनः नाम	க்ரோதனனென்ற
भागशः च	அணிவகுக்கப்பட்டி	यूथपः	சேனைத்தலைவன்
	ருக்கின்றன.	त्वां	தேவரீரை
बलवन्तः	மகா ஆற்றலுடைய	युद्धाय	போருக்கு
	வர்கள்.	आह्वयति	அறைகூவுகிறான்.
विक्रान्ताः	மகா ஆண்மையுடைய		
	யவர்களா		

यस्तु गैरिकवर्णाभं वपुः पुष्यति वानरः । अवमत्य सदा सर्वान्वानरान्बलदर्पितान् ॥४९॥
गवयो नाम तेजस्वी त्वां क्रोधादभिवर्तते । एनं शतसहस्राणि सप्ततिः पर्युपासते ॥५०॥

यः		पुष्यति तु	வளரச்செய்துகொண்ட
तेजस्वी	ஆற்றலுடைய		டிருக்கிறானே,
वानरः	வானரன்		(அவன்தான்) கவயன்
बलदर्पितान्	பலத்தால் செருக்	गवयः नाम	{ என்ற பெயர்ப்புனைந்
वानरान्	வானரர்கள் [குற்ற		தவன.
सर्वान्	எல்லோரையும்	एनं	
सदा	எப்பொழுதும்	सप्ततिः	எழுபது
अवमत्य	ஏளனஞ்செய்து	शतसहस्राणि	லக்ஷத்தவர்கள்
	கொண்டு	पर्युपासते	சேவிக்கின்றார்கள்.
गैरिकवर्णाभं	காவிக்கல்போன்ற	त्वां	தேவரீரை
	காந்தியுடைய	क्रोधात्	சினத்தால்
वपुः	உடலை	अभिवर्तते	ன்.

एष त्वाशङ्कते लङ्कां खेनार्नाकेन मर्दितुम् ॥ ५१ ॥

एषः	“இவன்	मर्दितुं	உருவழிக்க
खेन	தனது		
अर्नाकेन तु	சேனையைக்கொண்டே	आशङ्कते	உத்தேசம்கொண்டி
लङ्कां	இலங்கையை		ருக்கிறான்.

शतं शतसहस्राणि शतकोटिशतानि च । हरीणां यूथपाः सन्ति बलिनां च महौजसाम् ॥

बलिनां च	“மிக சக்தியுடைய	शतं	நூற்றுக்கணக்காக
	வாகளும		வும்,
महौजसां	மிக ஆற்றலுடையவர்	शतसहस्राणि	லக்ஷக்கணக்காகவும்,
	களுமான	शतकोटिशतानि च	பதினாயிரங்கோடிக்
हरीणां	வானரர்களின்		கணக்காகவும்
यूथपाः	சேனைத்தலைவர்கள்,	सन्ति	இருக்கின்றார்கள்.

एते दुष्पसहा घोरा बलिनः कामरूपिणः । यूथपा यूथपश्रेष्ठा एषां यूथानि भागशः ॥

एते “இந்த
யூதபா: சேனைத்தலைவர்கள்
யூதபசுரேஷ்டா: சேனைத்தலைவர்களில்
दुष्पसहा: போரில் அணுகமுடி
घोरा: கொடிய வல்லமை
बलिनः மகா ஆற்றலுடைய
कामरूपिणः நினைத்த உருவமெ
एषां இவர்களுடைய
यूथानि சேனைகள்
भागशः அணியணியாக
நிற்கின்றன”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षड्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15652

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 977

सतविंशः सर्गः—இருபத்தியேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

वानरपराक्रमादिकथनम्—வானரர்களது பராக்கிரமம் முதலியவற்றைச் சொல்வது.

तांस्तु तेऽहं प्रवक्ष्यामि प्रेक्षमाणस्य यूथपान् । राघवार्थे पराक्रान्ता ये न रक्षन्ति जीवितम्॥

राघवार्थे “ராமகைங்கர்யத்தில்
पराक्रान्ता: திடங்கொண்டவர்க
ளாய்
ये எவர்கள்
जीवितं உயிரை
रक्षन्ति न பொருட்படுத்தாதி
ருக்கின்றார்களோ,
तान् அந்த
यूथपान् तु சேனைத்தலைவர்களை
प्रेक्षमाणस्य பார்த்துக்கொண்டி-
ते தேவரிருக்கு [ருக்கும்
अहं நான்
प्रवक्ष्यामि சொல்லுவேன்.

स्निग्धा यस्य बहुव्यामा बाला लाङ्गूलमाश्रिताः ।

ताम्राः पीताः सिताः श्वेताः प्रकीर्णा घोरेकर्मणः ॥ २ ॥

प्रपृहीताः प्रकाशन्ते सूर्यस्येव मरीचयः । पृथिव्यां चानुकृष्यन्ते तारो नामैष यूथपः ॥

यं पृष्ठतोऽनुगच्छन्ति शतशोऽथ सहस्रशः । द्रुमानुद्यम्य सहसा लङ्कारोहणतत्पराः ॥

यूथपा हरिराजस्य किङ्कराः समुपस्थिताः ॥ ४ ॥

घोरकर्मणः “கொடுத்தொழிலை
यस्य எவனுடைய [யுடைய
लाङ्गूलमाश्रिता: வாலிலிருக்கின்ற
बाला: மயிர்கள்
जिग्धा: மழமழவென்றும்,
बहुव्यामा: பலமார்பளவுள்ள
ताम्रा: சிவந்தும்
पीता: மஞ்சள்நிறமுற்றும்
श्वेता: வெளுத்தும்
सिता: சுருண்டும்
प्रकीर्णा: அடர்ந்துமிருக்கின்ற
னவோ,

வைகளாகவும்,

சூர்யஸ
பரபஹீதா:
மரீசய: ஹ
பாகாஸந்
புத்யிவ்யா
அநுகூயந்
ய
ஹிராஜஸ
கிஹா:
யூதபா:
ஸதஸ:
ஸஹஸ:
ஸஹஸ

சூரியபகவானது
பரப்பப்பட்ட
கிரணங்கள் போலவே
விளங்குகின்றனவே,
பூமியில்
இழுபடுகின்றனவே,
எவனை
வாநரமன்னனது
கிங்கரர்களென்ற
சேனைத்தலைவர்கள்
நூற்றுக்கணக்காகவும்
ஆயிரக்கணக்காகவும்
லக்ஷ்யமின்றி

துமான
உதய
லஹாரோஹ-)
தரபா:
சமஸுஸ்திதா:
புஸ்த:
அநுகூயந்
பு: அத
தார: நாம
யூதப:

விருக்தங்களை
எடுத்துக்கொண்டு
இலங்கையின்மீது
ஏறுவதொன்றிலே
யே மனங்களை நாட
டியவர்களாய்
சித்தமாயிருந்து
கொண்டு
பின்
பற்றி வருகின்றார்
இவன்தான் [களோ,
தாரன் என்ற
சேனைத்தலைவன்.

நீலானிவ மஹமேவாஸ்திஸ்து யாஸ்து பஸ்யஸி । அஸிதாஜநஸஹாஸான்யுதே சத்யபராக்ரமான ॥
அஸங்க்யேயானநிர்ஹ்யானர் பாரமிவாத்தே: । நஸவந்த்யுதான வீராஸ்திஷ்ணகோபாந் பஸ்யவஹாந ॥
பவந்தேசு ச யே கேசித்பிஷ்ணேசு நதீஸு ச । எதே த்வாமபிவந்தே ராஜந்ருஷா: சுதாரஸா: ॥ ௭ ॥

ராஜந்
மஹமேவா ஹ
நீலாந்
அஸிதாஜந-)
ஸஹாஸாந்)
யுதே
சத்யபராக்ரமான
திஸ்த:
உதே:
பர் பார் ஹ
அநிர்ஹ்யாந்
அஸங்க்யேயாந்
நஸவந்த்யுதாந்

“அரசே!
நீருண்ட மேகங்கள்
போல
கறுத்தநிறமுடைய
வர்களும்,
கறுத்த மையை
நிகர்த்தவர்களும்,
போரில்
சலியாப்பராகரமம்
கொண்டு
நிற்கின்றவர்களும்,
சமுத்திரத்தின்
அக்கரையைப்
போலவே
காணமுடியாதவர்க
ளும்.
கணக்கிடமுடியா
தவர்களும்,
நகங்களையும் பற்களை
யும் ஆயுதமாயுடை
யவர்களும்,

வீராந்
திஷ்ணகோபாந்
பஸ்யவஹாந்
யாந்
பஸ்யஸி
பவந்தேசு
பிஷ்ணேசு
நதீஸு
யே கேசித்
எதே
சுதாரஸா:
ந்ருஷா:
த்வா அபிவந்தே

வீரர்களும்
கடுங்கோபங்கொண்ட
வர்களும்,
பயத்தைத் தருகின்ற
வர்களுமான
எவர்களையே
தேவரீர் பார்க்கின்
றீரோ,
பர்வதங்களிலும்,
பள்ளத்தாக்குகளி
லும்,
நதிகளிலும்,
எவர்கள் சிலருண்
டோ,
இந்த
மிகக்கொடிய
கரடிகள்
தேவரீரை எதிர்த்து
வருகின்றார்கள்.

एषां मध्ये स्थितो राजन्भीमाक्षो भीमदर्शनः । पर्जन्य इव जीमूतैः समन्तात्परिवारितः ॥
ऋक्षवन्तं गिरिश्रेष्ठमध्यास्ते नर्मदां पिबन् । सर्वक्षानामधिपतिर्धूम्रो नामैष यूथपः ॥ ९ ॥

राजन्	“அரசே!	एपः	இவன்
पर्जन्यः	மழைக்கடவுள்	यूथपः	சேனைத் தலைவனாகிய
जीमूतैः	மேகங்களால்	धूम्रः नाम	தூம்மிரனென்ற பெயர் புனைந்தவன்.
समन्तात्	நாற்புறமும்		
परिवारितः इव	சூழப்பட்டிருப்பது போல,	सर्वक्षाणां } अधिपतिः }	கரடிகளெல்லோருக்கும் அதிபதி.
एषां मध्ये	இவர்களுடையநடுவில்	नर्मदां पिबन्	{ நம்மதாந்தியின் தீர்த்தத்தை குடித்துக் கொண்டு
भीमाक्षः	பயங்கரமான கண்களுடையவனுய்	ऋक्षवन्तं	ரிசுஷ்வான் என்ற
भीमदर्शनः	பயங்கரமான தோற்றமுடையவனுய்	गिरिश्रेष्ठ	சிறந்த மலையில்
स्थितः	நின்றുകொண்டிருக்கின்ற	अध्यास्ते	வசித்துவருகிறான்.

यवीयानस्य तु भ्राता पश्यैनं पर्वतोपमम् । भ्राता समानो रूपेण विशिष्टस्तु पराक्रमैः

अस्य	“இவனுக்கு	पराक्रमैः तु	பாக்கிரமங்களி
यवीयान् भ्राता	இனைய தம்பி	विशिष्टः	அவனினும் மேம் ஸ்லா
रूपेण तु	உருவத்தினுடமட்டும்		பட்டவன்.
भ्राता समानः	சுஹோதரனுக்	पर्वतोपमं	பர்வதத்தை நிகர்த்த
	கொப்பானவன்.	एनं	இவனை (தேவரீர்)
		पश्य	பார்ப்பிராக.

स एष जाम्बवानाम महायूथपयूथपः । प्रशान्तो गुरुवर्ती च संप्रहारेष्वमर्षणः ॥ ११ ॥

सः एषः च	“இந்த இவனே	गुरुवर्ती	ஆசானிடம் அமைந்
जाम्बवान् नाम	ஜாம்பவான் என்ற		தொழுகுபவன்.
महायूथपयूथपः	சேனைத் தலைவர்களில தலைமைத்தலைவன்.	संप्रहारेषु	போர்களில்
प्रशान्तः	மாசுற்ற மனத்தினன்	अमर्षणः	வெல்லற்கரியன்.

एतेन साहं सुमहत्कृतं शक्रस्य धीमता । दैवासुरे जाम्बवता लब्धाश्च बहवो वराः ॥ १२ ॥

धीमता	“புத்தியானாகிய	सुमहत् साहं	மேருதனி
एतेन	இந்த	कृतं	புரியப்பட்டது.
जाम्बवता	ஜாம்பவானால்	च	அக்காரணத்தால்
दैवासुरे	தேவாசுரயுத்தத்தில்	बहवः वराः	பல வரங்களும்
शक्रस्य	இந்	लब्धाः	அடையப்பட்டன.

आरुह्य पर्वताग्रेभ्यो महाभ्रविपुलाः शिलाः । मुञ्चन्ति विपुलाकारा न मृत्योरुद्विजन्ति च॥
 राक्षसानां च सदृशाः पिशाचानां च लोमशाः । एतस्य सैन्या बहवो विचरन्त्यग्नितेजसः॥

एतस्य “ இவனது
 विपुलाकारा: பெருமூட லுடையவர்களும்
 अग्नितेजस: அக்னிஒளியுடையவர்
 बहव: பல [களுமான
 सैन्या: சேனைகள்
 विचरन्ति திரிந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள்.
 लोमशा: மயிரடர்ந்த இவர்கள்
 राक्षसानां च அரக்கர்களுக்கும்
 पिशाचानां च பிரசாசர்களுக்கும்

सदृशा: ஒப்பானவர்களாய்
 मृत्यो: எமனுக்கும்
 उद्विजन्ति न அஞ்சாதிருக்கின்றார்
 आरुह्य ஏறி [கள்.
 पर्वताग्रेभ्य: மலைகளின் உச்சிகளினின்று
 महाभ्रविपुला: மகா மேகங்கள்போல்
 शिला: மலைகளை [பெருத்த
 मुञ्चन्ति च வீசியும் ஏறிகின்றார்கள்.

यं त्वेनमभिसंख्यं प्लवमानमिव स्थितम् । प्रेक्षन्ते वानराः सर्वे स्थिता यूथपयूथपम्॥१५॥
 एष राजन्सहस्राक्षं पर्युपास्ते हरीश्वरः । बलेन बलसंपन्नो दम्भो नामैष यूथपः ॥१६॥

राजन् “ மன்னா!
 यं எந்த
 अभिसंख्यं மிகச் சினங்கொண்டு
 प्लवमानं इव துள்ளிக்கூதிக்கின்றவனாகவே
 स्थितं இருக்கின்றவனும்தான்
 यूथपयूथपं சேனைத்தலைவர்களுக்கும்
 एनं இவனை
 स्थिता: அங்கிருக்கும்
 वानरा: வானரர்கள்

सर्वे எல்லோரும்
 प्रेक्षन्ते பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.
 एष: இந்த [ருக்கிறார்களோ,
 यूथप: तु சேனைத்தலைவன் தான்
 दम्भ: नाम தயயனெனப் பெயர்
 एष: இந்த [கொண்டவன்.
 बलसम्पन्न: பரிபூர்ணபலசாலியா
 हरीश्वर: வானரோத்தமன் [ன
 बलेन தனது பலத்தால்
 सहस्राक्षं இந் திரனை
 पर्युपास्ते ஆசாயித்திருக்கிறான்.

यः स्थितं योजने शैलं गच्छन्पार्थेन सेवते । ऊर्ध्वं तथैव कायेन गतः प्राप्नोति योजनम्॥
 यस्मान्न परमं रूपं चतुष्पादेषु विद्यते । श्रुतः सन्नादनो नाम वानराणां पितामहः ॥१८॥

यः “ எவன்
 योजने स्थितं ஒரு யோஜனை தூரத்
 शैलं மலைக்கு [திவிருக்கும்
 गच्छन् ஒரு அடி வைத்தவ
 पार्थेन பக்களில் [னாய்
 सेवते இருக்கிறானே,
 तथा एव அப்படியே
 कायेन உடலைக்கொண்டு
 ऊर्ध्वं गतः உயரே நிற்கின்றவனுப்
 योजनं ஒரு யோஜனை அளவு

प्राप्नोति அடைகிறானே,
 यस्मात् எவனைவிட
 परमं रूपं பெரியதான வடிவம்
 चतुष्पादेषु விலங்குகளில்
 विद्यते न கிடையாதோ, அவன்
 वानराणां வானமர்களுக்கு
 पितामह: பாட்டனாய்
 श्रुत: பிரசித்தபெற்ற
 सन्नादनः சன்னாதனை
 नाम பெயர்கொண்டவன்.

येन युद्धं पुरा दत्तं रणे शक्रस्य धीमता । पराजयश्च न प्राप्तः सोऽयं यूथपयूथपः ॥१९॥

पुरा	முன்காலத்தில	पराजयः च	தோல்வியும்
धीमता	“புத்திமனாகிய	प्राप्तः न	அடையப்படவில்லை
येन	எவனால்		யோ,
शक्रस्य	இந்	सः यूथपयूथपः	அப்படிப்பட்ட சே
रणे	போரில்		னைத்தலைத்தலைவன்
युद्धं दत्तं	போர் செய்யப்பட்ட		இவன்.
	கோ,	अयम्	

यस्य विक्रमाणस्य शक्रस्येव पराक्रमः । एष गन्धर्वकन्यायामुत्पन्नः कृष्णवर्त्मनः ॥२०॥

तदा दैवासुरे युद्धे साह्यार्थं त्रिदिवौकसाम् ॥ २१ ॥

तदा	“அப்பொழுது	शक्रस्य इव	இந்திரனுக்கு சமான
दैवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு		மாயிருந்ததோ அந்த
	ரர்களுக்கும் நடந்த	एषः	இவன்
युद्धे	போரில்	त्रिदिवौकसां	தேவர்களுக்கு
विक्रमाणस्य	பராக்கிரமத்தை காட்	साह्यार्थं	உதவிபுரிவதற்காக
	டிக்கொண்டிருக்கிற	कृष्णवर्त्मनः	கருவண்ணவர்த்

यस्य	எவனது	गन्धर्वकन्यायां	கந்தர்வஸ்திரீயினிடம்
पराक्रमः	பராக்கிரமமானது	उत्पन्नः	உண்டானவன்.

यस्य वैश्रवणो राजा जम्बूमुणनिषेवते । यो राजा पर्वतेन्द्राणां बहुकिन्नरसेविनाम् ॥२२॥

विहारसुखदो नित्यं भ्रातुस्ते राक्षसाधिप । तत्रैष वसति श्रीमान्बलवान्वानरर्षभः ॥२३॥

युद्धेष्वकथनो नित्यं क्रथनो नाम यूथपः । वृतः कोटिसहस्रेण हरीणां समुपस्थितः ॥

राक्षसाधिप	“ராக்கஸனனா!	एषः	இந்த
यस्य	எவ்விடத்திலிருக்கும்	क्रथनः नाम	கரதனென்ற பெ
जम्बू	நாவலம்பிருக்கத்தை		யா
वैश्रवणः राजा	குபேரமன்னர்	वसति	வசிக்கிறான்.
उपनिषेवते	சேவிக்கிறாரோ,	श्रीमान्	மிகப்பிரகித்திபெற்ற
यः	எது	बलवान्	மிக்க பலசாலி. [வன்;
बहुकिन्नरसेविनां	பல கின்னரர்களால்	वानरर्षभः	வானர
	வசிக்கப்பெற்ற	यूथपः	சேனைத்தலைவன்.
पर्वतेन्द्राणां	சிறந்த பர்வதங்க	नित्यं	எக்காலத்திலும்
राजा	அரசனோ, [ளுக்கு		போர்களில்
ते	(எது) தேவரது	अकथनः	தற்புகழ்ச்சி செய்யா
भ्रातुः	தமயனருக்கு		தவன்.
नित्यं	எக்காலத்திலும்	हरीणां	வானரர்களுடைய
	உல்லாசமாய் காலங்க	कोटिसहस्रेण	ஆயிரம் கோடியால்
विहारसुखदः	{ முக்கிர சுகத்தைத்	वृतः	குழப்பட்டவனாய்
	{ தருகிறதோ,	समुपस्थितः	(போருக்குத்தயாராய்)
तस्य	இவ்விடத்தில்		வந்த

यो गङ्गामनु पर्येति त्रासयन्हस्तियूथपान् । हस्तिनां वानराणां च पूर्ववैरमनुस्सरन् ॥ २५ ॥
 एष यूथपतिर्नेता गच्छन्निर्गुहाशयः । गजान्योध्यते वन्यानिरींश्चैव महीह्वान् ॥ २६ ॥
 हरीणां बाहिनीमुख्यो नदीं हैमवतीमनु । उशीरवीजमाश्रित्य पर्वतं मन्दरोपमम् ॥
 रमते वानरश्रेष्ठो दिवि शक्र इव स्वयम् ॥ २७ ॥
 एनं शतसहस्राणां सहस्रमनुवर्तते । वीर्यविक्रमदृप्तानां नर्दतां बलशालिनाम् ॥ २८ ॥
 स एष नेता चैतेषां वानराणां महात्मनाम् ॥ २९ ॥
 स एष दुर्धरो राजन्प्रमाथी नाम यूथपः । वातेनेवोद्धतं मेघं यमेनमनुपश्यसि ॥ ३० ॥
 अनीकमपि संरब्धं वानराणां तरस्विनाम् । उद्धूतमरुणाभासं पवनेन समन्ततः ॥
 विवर्तमानं बहुधा यत्रैतद्बहुलं रजः ॥ ३१ ॥

राजन्	எவன்	संरब्धं	தருதுருவென் ! கிறதமான
यः	யானை	अनीकं अपि	சேனையையும்
हस्तिनां	யானைகளுக்கும்	यत्	எவ்விடத்தில்
वानराणां च	வானரர்களுக்கும்	अनुपश्यसि	தேவரீர் பார்க்கின்
पूर्ववैरं	முன்னுள்ள தீவை	♦	தீரோ,
अनुस्सरन्	பாராட்டி	सः	அந்த
गङ्गां अनु	கங்காப்பிரதேசத்தில்	एषः	இவன்
हस्तियूथपान्	யானைக்கூட்டங்களை	प्रमाथी नाम	பிரமாதி என்ற
वासयन्	நடுக்கமுறச்செய்து கொண்டு	यूथपः	வானரத்தலைவன்.
पर्येति	திரிந்துகொண்டிருக்கின்றனோ,	एनं	இவனை
वातेन	காற்றால்	बलशालिना	பலசா
उद्धूतं	கிளப்பப்பட்ட	नर्दतां	அட்டஹாஸம் பண்ணும்
मेघं इव	மேகம்போன்ற	वीर्यविक्रम- दृष्टानां	ஆற்றல், ஆண்மை இவைகளால் செரு குற்றவர்களுடைய
यं	எந்த	शतसहस्राणा	எகாத்தன
एनं	இவனையும்	सहस्रं	ஆயிரங்கள்
तरस्विनां	மகா ஆற்றலுடைய	अनुवर्तते	அனுசரித்து நடக்கின்றார்கள்.
वानराणां	வானரர்களுடைய	सः	அந்த
उद्धूतं	கிளப்பப்பட்ட	एषः च	இவன்தான்
एतत्	இந்த	एतेषां	இந்த
बहुलं	அதிகமான	महात्मनां	அளவுகடந்த ஆற்றலுடைய
अरुणाभासं रजः	செம்பழுதியை	वानराणां	வானரர்களுக்கு
बहुधा	பலவாறும்	नेता	எஜமானன்.
समन्ततः	எங்கும்		
पवनेन	காற்றோடு		
विवर्तमानं	வாரித்தாவுகிறது		

दुर्धरः	எவராலும் அணுக முடியாதவன்.	महीरुहान्	விருகஷங்களையும்
यूथपतिः	சேனைகளுக்குத் தலைவன்.	योधयने	எதிர்த்துத் தாக்கு கின்றன.
नेता	அடக்கி ஆளுகிறவன்.	ईमवतीं नदीं अनु	கங்காநதியைச் சார்ந் ததும்
गिरिगुहाशयः	மலைகளின் குகைகளில் வசிப்பவன்.	मन्दरोपमं	மந்தரமலையை நிகர்த் ததுமான
हरीणां	வானரர்களுடைய	उशीखीजं	உசிரபீஜமென்னும்
वाहिनीमुख्यः	சேனையிலச் சிறந்தவன்.	पर्वतं	மலையை
वानरश्रेष्ठः	வானரர்களிலுத் தமன்.	आश्रित्य	அடைந்து
एषः	இவன்	दिवि	தேவலோகத்தில்
गच्छन्	நடந்துகொண்டே	स्वयं	ஸ்கூடாத்
वन्यान्	காட்டு	शक्रः	இந்திரன்
गजान् च	யானைகளையும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
गिरीन् एव	மலைகளையும்	रमते	காலங்கழிக்கிறான்.

एतेऽसितमुखा घोरा गोलाङ्गला महाबलाः । शतं शतसहस्राणि दृष्ट्वा वै सेतुबन्धनम् ॥
 गोलाङ्गलं महावेगं गवाक्षं नौम यूथपम् । परिवार्याभिवर्तन्ते लङ्कां मर्दितुमोजसा ॥ ३३ ॥

एते	“இந்த	महावेगं	மகாசக்தியுடையவ
असितमुखाः	கருப்பு வர்ணமான		னும்
	முகமுடையவர்களும்	यूथपं	சேனைத் தலைவனுமான
घोराः	பயங்கரமானவர்	गोलाङ्गलं	கோலாங்குலவானர
	களும்		னாகிய
महाबलाः	மகாபலம் பொருந்	गवाक्षं नाम	கவாக்ஷனென்பவனோ
शतं	நூறு [தியவர்களும்	परिवार्यं	சூழ்ந்துகொண்டு
शतसहस्राणि	லக்ஷம்	ओजसा	ஆற்றலால்
गोलाङ्गलाः	கோலாங்குலமென்ற	लङ्कां	இலங்கையை
	வானர்கள்	मर्दितुं	உருவழிக்க
सेतुबन्धनं	சேதுபந்தனத்தை	अभिवर्तन्ते वै	எதிர்த்து வருகின்
दृष्ट्वा	பார்த்து		றார்கள்.

भ्रमराचरिता यत्र सर्वकामफलद्रुमाः । यं सूर्यस्तुल्यवर्णाभमनु पर्येति पर्वतम् ॥ ३४ ॥
 यस्य भासा सदा भान्ति तद्गर्वा मृगपक्षिणः । यस्य प्रस्थं महात्मानो न त्यजन्ति महर्षयः ॥
 सर्वकामफला वृक्षाः सदा फलसमन्विताः । मधूनि च महार्हाणि यस्मिन्पर्वतसत्तमे ॥ ३६ ॥
 तत्रैष रमते राजन्नम्ये काञ्चनपर्वते । मुख्यो वानरमुख्यानां केसरी नाम यूथपः ॥ ३७ ॥

राजन् “அரசனே !
 यत् எதில்
 अमराचरिताः வண்டினம் மொய்க்
 சுவகாம- } விரும்பிய பழங்கள்
 फलद्रुमाः } யாவற்றையுமளிக்
 ய் கும் தருக்களிருக்
 तुल्यवर्णां எந்த [கின்றனவோ,
 தனக்கு நிகரான
 पर्वतं ஓரெயுற்ற
 सूर्यः பார்வதத்திற்கு
 अनु पर्येति சூரியன்
 यस्य அருகில் செல்லுகின்
 भासा எதனுடைய [ருளோ,
 मृगक्षिणः காந்திடால்
 तद्वर्णाः மிருகங்களும் பகி
 களும்
 सदा அதுன் நிறங்கொண்ட
 भान्ति எப்பொழுதும்
 यस्य பிரகாசிக்கின்றனவோ,
 प्रस्थं எதனது
 शृष्टिर्गिरिसहस्राणां रम्याः काञ्चनपर्वताः । தாழ்வரையை

शृष्टिर्गिरिसहस्राणां रम्याः काञ्चनपर्वताः ।

अनघ “முறையுற்றவரே !
 गिरिसहस्राणां } அறுபதினாயிரம் மலைத்
 षष्टिः } தொடருற்ற
 रम्याः அழகிய
 काञ्चनपर्वताः காஞ்சனபார்வதங்கள்
 இருக்கின்றன.
 रक्षसां அரக்கர்களுக்குள்

तत्रैते कपिलाः श्वेतास्ताम्रास्या मधुपिङ्गलाः ।

तत् तत् उत्तमगिरौ “அந்த மலையரசில்
 एते இந்த
 कपिलाः கபிலநிறமுடையவர்
 களும்
 श्वेताः வெள்ளைநிறமுடைய
 வர்களும்
 ताम्रास्याः சிவந்த வாயையுடைய
 யவர்களும்

महामानः மஹாத்மாக்களான
 महर्षयः மஹாமுனிவர்கள்
 त्यजति न விட்டகலாதிருக்கின்
 यरिमन् எந்த [றனவோ,
 पर्वतसत्तमे உயர்மலையில்
 सर्वकामफलाः கோரிய யாவும் கொடு
 க்கவல்லதும்
 सदा फल- } எக்காலத்தும் பழங்க
 समन्विताः } னையுடையவைகளு
 वृक्षाः மரங்களும் [மான
 महार्हाणि மிகச்சிறந்த
 मधूनि च தேனடைகளுமிருக்
 तत् அந்த [கின்றனவோ,
 रम्ये மனதைக்கவரும்
 काञ्चनपर्वते காஞ்சனமலையில்
 वानरमुख्यानां } வானரத்தலைமைத்
 मुख्यः } தலைவனான
 यूथपः சேனாநாயகனாகிய
 केसरी नाम கேஸரி என்ற
 एषः இவன்
 रमते இன்பமாய் வசித்து
 வருகிறான்.

तेषां मध्ये गिरिवरस्त्वभिवानघ रक्षसाम् ॥

त्वं தேவரீர்
 इव எவ்வண்ணமோ
 ஆவ்வண்ணமே
 तेषां அவைகளின்
 मध्ये நடுவில்
 गिरिवरः மலையரசொன்றிருக்
 கிறது.

निवसन्त्युत्तमगिरौ तीक्ष्णदंष्ट्रा नखायुधाः॥

मधुपिङ्गलाः { தேன்போன்ற பிங்க
 तीक्ष्णदंष्ट्राः { லநிறமுடையவர்க
 नखायुधाः { ளும்
 निवसन्ति கூரிய கோரைப்பற்க
 ளுடையவர்களும்
 நகங்களை ஆயுதமாக
 வசிக்கின்றார்கள்.

सिंहा इव चतुर्दंष्ट्रा व्याघ्रा इव दुरासदाः । सर्वे वैश्वानरसमा ज्वलिताशीविषोपमाः ॥

सर्वे } “எல்லோரும் | दुरासदाः } அணுகமுடியாதவர்
 सिंहाः } சிங்கங்கள் | கள.
 इव } போன்ற | वैश्वानरसमाः } அக்னிக்ஞ்ச்சமானர்
 चतुर्दंष्ट्राः } நான்கு கோரைப்பற்கள் | கள.
 व्याघ्राः इव } வேங்கைகள்போலவே | ज्वलिता- } சிறிவரும் சர்ப்பங்கள்
 शीविषोपमाः } போன்றவர்கள்.

सुदीर्घाश्चितलाङ्गूला मत्तमातङ्गसन्निभाः । महापर्वतसङ्काशा महाजीमूतनिस्सनाः ॥४१॥

सुदीर्घाश्चित- } “மிக நீண்ட அழகிய | महापर्वत- } பெரும் பர்வதங்களைப்
 लाङ्गूलाः } வால்களையுடைய | सङ्काशाः } போன்றவர்கள்.
 मत्तमातङ्ग- } மதம்பிடித்த யானைக | महाजीमूत- } பெரும் மேகங்களின்
 सन्निभाः } ஒருக்கொப்பானவர் | निस्सनाः } கர்ஜனையையுடைய
 कल.
 वाकल.

वृत्तपिङ्गलरक्ताक्षा भीमभीमगतिस्वराः । मर्दयन्तीव ते सर्वे तस्थुर्लङ्कां समीक्ष्य ते ॥४२॥

वृत्तपिङ्गल- } “உருண்டு, பிங்களவர் | सर्वे } எல்லோரும்
 रक्ताक्षाः } ணமாகவும், சிவப்பா | ते } தேவரீரது
 कवुमिर्ருக்கும் கண்க | लङ्कां } இலங்கைநகரை
 लायुडையவர்கள். | समीक्ष्य } பார்த்து
 भीमभीम- } அதிபயங்கரமான செ | मर्दयन्ति इव } இப்பொழுதே அழிக்
 गतिस्वराः } யலும் குரலுமுடைய | तस्थुः } கின்றவர்கள்போலவே
 अवர்கள் [யவர்கள். | निश्चिन्तारकर्.

एष चैषामधिपतिर्मध्ये तिष्ठति वीर्यवान् । ॥ ४३ ॥

जयार्थी नित्यमादित्यमुपतिष्ठति बुद्धिमान् ॥ ४४ ॥

नाम्ना पृथिव्यां विख्यातो राजञ्छतवलीति यः । एषैवाशंसते लङ्कां स्वनानीकेन मर्दितुम्॥

राजन् } “அரசே ! | बुद्धिमान् } துண்ணறிவானவன்.
 एषां } இவர்களின் | नित्यं } எக்காலத்
 मध्ये } நடுவில் | जयार्थी } ஜயத்தைக்கோரியவ
 अधिपतिः } நாயகனாய் | आदित्यं } சூர்யபகவானை [ரெய்
 यः } எவன் | उपतिष्ठति } உபாசிக்கிறான்.
 तिष्ठति } நிற்கிறானே, | एषः } இவன்
 एषः च } இவன்தான் | स्वेन } स्व
 शतवलीः इति } சதபலி என்ற | अनीकेन एव } சேனையைக்கொண்டே
 नाम्ना } பெயரால் | मर्दितुं })லங்கையை
 पृथिव्यां } உலகில் | आशंसते } உருவழிக்
 विख्यातः } பிரசித்திபெற்றவன்.
 वीर्यवान् } வீரியசாலி.

ருக்கிறான்.

27]

சமவிங்: சரீ:

217

விக்ரான்தோ வலவா஑்஑ூர: பூரூபே சுவே வ்யவஸ்தித: | ராமபிரியா஑் ப்ரானானா் ஑்யானா் ந க்ரூதே ஑்ர: ||

விக்ரான்த:	“ மிக ஆண்மையுடையவனும்	஑்ர:	வானரனுமாகியவன
வலவான்	மிக ஆற்றலுடைய	ராமபிரியா஑்	ராமனுக்கு நன்மை
஑ூர:	஑ூரனும் [வனும்		செய்யவேண்டி
சுவே	தனது	ப்ரானானா்	உயிரினும்
பூரூபே	பராக்ரமத்தல்	஑்யானா்	ந க்ரூதே
வ்யவஸ்தித:	முற்றிலும் நம்புகதை		கொள்ளவில்லை.
	யுடையவனும்		

கஜோ கவா஑்ஷோ கவயோ நலோ நில்சத்ர வானர: | ஑்ரீக் ஑் வ்யூதானா் கோடிபி஑்ஷபி஑்ஷத: ||

கஜ:	“ கஜனும்,	஑்ரீக்: ஑் வ	ஒவ்வொருவனும்
கவா஑்ஷ:	கவா஑்ஷனும்		தனித்தனியே
கவய:	கவயனும்	யூதானா்	சேனையின
நல:	நளனும்	஑்ஷபி:	பத்து
வானர:	வானரனாகிய	கோடிபி:	கோடிக்களால்
நில்: ச	நிலனும்	வூத:	஑ூழப்பட்டிருக்கிறான்.

ததா஑்ந்யே வானர஑்ரே஑்ஷா விந்யபர்வதவாஸின: | ந ஑்ஷயந்தே வ஑்஑ுவா஑்஑ு ஑்ந்யா஑்஑ு ஑்஑ுவி஑்஑மா: ||

ததா	“ அப்படியே	஑்஑ுவி஑்஑மா:	{ ஓரிடத்திலிருந்து ஑்஑ு
஑்ந்யே	மற்ற		யவண்ணமே இருப்பவர்கள்.
வானர஑்ரே஑்ஷா:	வானரோத்தமர்கள்	வ஑்஑ுவா஑்஑ு	அதிகமாயிருப்ப
விந்யபர்வதவாஸின:	஑்நதயமலையில் வசிப்பவர்கள்.	஑்ந்யா஑்஑ு	கணக்கிடத் தாலும்
		஑்ஷயந்தே ந	முடியாதவர்கள்.

சர்வே ம஑்ராராஜ ம஑்ரபாபா: சர்வே ம஑்ராக்ஷேஸிகா஑்ஷாபா: |

சர்வே ஑்மர்பா: பூதிர்பா் ஑்ஷனே க்ரூதூ ப்ரவி஑்஑்வஸ்தவி஑்஑ீர்ணக்ஷேஸா஑்஑ு || 89 ||

ம஑்ராராஜ	“ மகாராஜரே!	஑்ஷனே	ஒரு நொடிப்பொழுது
சர்வே	எல்லோரும்	பூதிர்பா்	உலகை [தில்
ம஑்ரபாபா:	மிக மகிழையுள்ளவர்	ப்ரவி஑்஑்வஸ்த- } வி஑்஑ீர்ணக்ஷேஸா் }	பொடியாகக்கி இறைக
சர்வே	எல்லோருமே [கள.		கப்பட்ட மலையையு
ம஑்ராக்ஷே- } ஸிகா஑்ஷாபா: }	஑்ரூம் மலைய நிகர்த்	க்ரூதூ	டையதாய்
	஑்஑ு உடனுற்றவர்கள்.	஑்ஷயந்தே	செய்ய
சர்வே	எல்லோரும்	஑்மர்பா:	வல்லவர்கள்.

஑்ஸ்யா஑்஑ு ஑்ரீம஑்ராமாயணே வால்மீகியே ஑்ரடிகா஑்஑ு

யு஑்஑ு஑்஑ாண்டே ஑்மர்பிங்: சரீ: ||

஑்ரடிகா஑்஑ு: ஑்லோக: 15701

யு஑்஑ு஑்஑ாண்டே ஑்ரடிகா஑்஑ு: ஑்லோக: 1026

अष्टविंशः सर्गः—இருபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ २८ ॥

वानरसङ्घाकथनम्—வானரர்களது கணக்கைச் சொல்வது.

सारणस्य वचः श्रुत्वा रावणं राक्षसाधिपम् । बलमादिश्य तत्सर्वं शुको वाक्यमथाब्रवीत् ।

शुकः	சுகன்	तत्	அந்த
सारणस्य	சாரணனுடைய	बलं	சேனை
वचः	விண்ணப்பத்தை	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
श्रुत्वा	செவிகொடுத்துக்	आदिश्य	விரலால் ஆட்டிக்காட்
	கேட்டுவிட்டு,	वाक्यं	ஒரு மொழியை [டி
राक्षसाधिपं	ராக்ஷசமன்னனாகிய	अथ	பின்வருமாறு
रावणं	ராவணனுக்கு	अब्रवीत्	மொழிந்தான் :

स्थितान्पश्यसि यानेतान्पत्तानिव महाद्विपान् । न्यग्रोधानिव गाङ्गेयान्सालान् हैमवतानिव एते दुष्प्रसहा राजन्बलिनः कामरूपिणः । दैत्यदानवसङ्काशा युद्धे देवपराक्रमाः ॥ ३

राजन्	“அரசே!	दुष्प्रसहाः	எவராலும் வெல்ல
यान्	எந்த		முடியாதவர்கள் ;
मत्तान्	கொழுத்த	बलिनः	மஹா பலசாலிகள் ;
महाद्विपान्	பெரும் யானைகளை		{ இஷ்டமான உருவம்
इव	போலிருப்பவர்களும்,	कामरूपिणः	{ கொள்ளும் வல்லமை
गाङ्गेयान्	கங்கைக் கரையில்		உள்ளவாகள
	முளைத்துள்ள	दैत्यदानव-	{ (திதியின் புதல்வர்க
न्यग्रोधान्	அத்திமரங்களை	सङ्काशाः	{ ளான) தைத்தியர்க
इव	போலிருப்பவர்களும்		ளுக்கும் (தசூரின்
हैमवतान्	இமையமலையில்		புதல்வியான தனுவு
	முளைத்துள்ள		ச்கும்காச்சயபருக்கும்
सालान् इव	ஆச்சாமரங்களைப்		பிறந்த) தானவர்களு
	போலிருப்பவர்களும்		க்கும் சமமானவர்
स्थितान्	கண்முன் நிற்கின்ற	युद्धे	போரில் [கள் ;
	வர்களுமான		தேவர்களுக்கொப்பா
एतान्	இவர்களை	देवपराक्रमाः	{ ன பராக்கிரமம் படை
पश्यसि	பார்க்கின் றீரோ,		{ க்கப்பெற்றவர்கள் .
एते	வாகள		

एषां कोटिसहस्राणि नव पञ्च च सप्त च । तथा शङ्खसहस्राणि तथा बृन्दशतानि च ॥

एषां	“இவர்களுடைய	शङ्खसहस्राणि	ஆயிரம் சங்கக்கணக்
नव पञ्च च सप्त च	இருபத்தோராயிரம்	तथा	அப்படியே [சுகளும்
कोटिःसहस्राणि	{ கோடிக்கணக்குகளும்		நூறு பிருந்தக்கணக்
तथा	அப்படியே	बृन्दशतानि च	{ சுகளும் இருக்கின்ற
			ர்கள் .

[இக்கணக்குகளின் அளவை வால்மீகிபகவானே இந்த ஸர்க்கத்தின் முடிவில் விளங்க அருளிச் செய்திருக்கிறார்.]

एते सुग्रीवसचिवाः किष्किन्धानिलयाः सदा । हरयो देवगन्धर्वैरुत्पन्नाः कामरूपिणः ॥

एते இந்த
हरयः வானரர்கள்
सदा எப்பொழுதும்
किष्किन्धानिलयाः கிஷ்கிந்தாவாசிகள்.
सुग्रीवसचिवाः சுகரீவனுடைய
மருதிரிகள்.

कामरूपिणः நினைத்த உருவம்
देवगन्धर्वैः எடுக்க வல்லவர்கள்.
उपन्नाः தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும்
சுருஷ்டிககப்பட்டு
டவர்கள்.

यौ तौ पश्यसि तिष्ठन्तौ कुमारौ देवरूपिणौ । मैन्द्रश्च द्विविदश्चोभौ ताभ्यां नास्ति समो युधि ॥

यौ “எந்த
देवरूपिणौ தேவ அழகுற்றவர்கள்
ग्रायं
कुमारौ இளமைப்பருவத்திலி
ருக்கின்றவர்களுமான
उभौ இருவர்களை
तिष्ठन्तौ எதிரில் நிற்கின்றவர்
களாய்

पश्यसि பார்க்கின்றீரோ,
तौ च அவ்விருவர்கள் தான்
मैन्द्रः மைந்தனென்பவனும்
द्विविदः च துவிதனென்பவனும்.
युधि போரில்
ताभ्यां அவ்விருவர்களுக்கு
समः சமமானமாய்
अस्ति न ஒருவன் கிடையாது.

ब्रह्मणा समनुज्ञातावमृतप्राशिनावुभौ । आशंसेते युधा लङ्कामेतौ मर्दितुमोजसा ॥ ७ ॥

एतौ उभौ “இவ்விருவர்களும்
ब्रह्मणा பிரமமதேவரால்
समनुज्ञातौ அனுமதிக்கப்பட்டவர்
களாய்
अमृतप्राशिनाौ அமிருதம் உண்டவர்
கள்.

युधा போரைக்கொண்டு
ओजसा ஆற்றலால்
लङ्का இலங்கையை
मर्दितुं உருவழிக்க
आशंसेते அத்தேசங்கொண்டி
ருக்கின்றனர்.

यं तु पश्यसि तिष्ठन्तं प्रभिन्नमिव कुञ्जरम् । यो बलात्क्षोभयेत्कुदः समुद्रमपि वानरः ॥
एषोऽभिगन्ता लङ्काया वैदेह्यास्तव च प्रभो । एनं पश्य पुरा दृष्टं वानरं पुनरागतम् ॥

यं “எவனை
प्रभिन्नं மதம் பிடித்த
कुञ्जरं யானையை
इव போலவே
तिष्ठन्तं எதிரிலிருக்கின்ற
வனாய்

प्रभो பிரபுவே!
लङ्कायाः இலங்கையையும்
वैदेह्याः வீடேகையையும்
तव च தேவரையும்
अभिगन्ता நேரில் கண்டறிந்
தவன்.

पश्यसि பார்க்கின்றீரோ,
कुदः சினங்கொண்ட
यः वानरः எந்த வானரன்
बलात् சக்தியால்
समुद्रं अपि சமுத்திரத்தையும்
क्षोभयेत् கலக்கிவிடுவானே,
एषः तु இவன்தான்

पुरा முன்னம்
दृष्टं பார்க்கப்பட்ட
एनं இந்த
वानरं வானரனை
पुनः திரும்பி
आगतं வந்திருக்கிறவனாய்
पश्य கவனிப்பீராக.

अश्विनिः सर्गः—இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ २८ ॥

वानरसङ्ख्याकथनम्—வானரர்களது கணக்கைச் சொல்வது.

सारणस्य वचः श्रुत्वा रावणं राक्षसाधिपम् । बलमादिश्य तत्सर्वं शुको वाक्यमथाब्रवीत् ॥

शुकः	சுகன்	तत्	அந்த
सारणस्य	சாரணனுடைய	बलं	சேனை
वचः	விண்ணப்பத்தை	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
श्रुत्वा	செவிகொடுத்துக்	आदिश्य	விரலால் ஆட்டிக்காட்
	கேட்டுவிட்டு,	वाक्यं	ஒரு மொழியை [டி]
राक्षसाधिपं	ராட்சாசமன்னனாகிய	अथ	பின்வருமாறு
रावणं	ராவணனுக்கு	अब्रवीत्	மொழிந்தான் :

स्थितान्पश्यसि यानेतान्मत्तानिव महाद्विपान् । न्यग्रोधानिव गाङ्गेयान्सालान्हैमवतानिव एते दुष्प्रसहा राजन्बलिनः कामरूपिणः । दैत्यदानवसङ्काशा युद्धे देवपराक्रमाः ॥ ३

राजन्	“அரசே !	दुष्प्रसहाः	எவராலும் வெல்ல
यान्	எந்த		முடியாதவர்கள் ;
मत्तान्	கொழுத்த	बलिनः	மஹா பலசாலிகள் ;
महाद्विपान्	பெரும் யானைகளை		{ இஷ்டமான உருவம்
इव	போலிருப்பவர்களும்,	कामरूपिणः	{ கொள்ளும் வல்லமை
गाङ्गेयान्	கங்கைக் கரையில்		{ உள்ளவர்கள் ;
	முளைத்துள்ள	दैत्यदानव-	{ (திதியின் புதல்வர்க
न्यग्रोधान्	அத்திமரங்களை	सङ्काशाः	{ ளான) தைத்தியர்க
इव	போலிருப்பவர்களும்		ஞக்கும் (தக்ஷரின்
हैमवतान्	இமையமலையில்		புதல்வியான தனுஷு
	முளைத்துள்ள		க்கும்காச்யபருக்கும்
सालान् इव	ஆச்சாமரங்களைப்		பிறந்த) தானவர்களு
	போலிருப்பவர்களும்		க்கும் சமமானவர்
स्थितान्	கண்முன் நிற்கின்ற	युद्धे	போரில் [கள் ;
	வர்களுமான		{ தேவர்களுக்கொப்பா
एतान्	இவர்களை	देवपराक्रमाः	{ ன பராக்கிரமம் படை
पश्यसि	பார்க்கின் றீரோ,		{ க்கப்பெற்றவர்கள் .
एते	இவர்கள்		

एषां कोटिसहस्राणि नव पञ्च च सप्त च । तथा शङ्खसहस्राणि तथा बृन्दशतानि च ॥

एषां	“ இவர்களுடைய	शङ्खसहस्राणि	ஆயிரம் சங்கக்கணக்
नव पञ्च च सप्त च	இருபத்தோராயிரம்	तथा	அப்படியே [சுகளும்
कोटिसहस्राणि	{ கோடிக்கணக்குகளும்		{ நூறு பிருந்தக்கணக்
तथा	அப்படியே	बृन्दशतानि च	{ சுகளும் இருக்கின்ற
			ர்கள் .

[இக்கணக்குகளின் அளவை வால்மீகிபகவானே இந்த ஸர்க்கத்தின் முடிவில் விளங்க அருளிச் செய்திருக்கிறார்.]

एते सुग्रीवसचिवाः किष्किन्धानिलयाः सदा । हरयो देवगन्धर्वैरुत्पन्नाः कामरूपिणः ॥

एते இந்த
हरयः வானரர்கள்
सदा எப்பொழுதும்
किष्किन्धानिलयाः கிஷ்கிந்தாவாசிகள்.
सुग्रीवसचिवाः சுகரீவனுடைய
மந்திரிகள்.

कामरूपिणः நினைத்த உருவம்
देवगन्धर्वैः எடுக்க வல்லவர்கள்.
उ-पन्नाः தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும்
சிருஷ்டிக்கப்பட்ட
டவர்கள்.

यौ तौ पश्यसि तिष्ठन्तौ कुमारौ देवरूपिणौ । मैन्द्रश्च द्विविदश्चोभौ ताभ्यां नास्ति समो युधि॥

यौ “எந்த
देवरूपिणौ தேவ அழகுற்றவர்கள்
ग्राय्य
कुमारौ இளமைப்பருவத்திலிருக்கின்றவர்களுமான
उभौ இருவர்களை
तिष्ठन्तौ எதிரில் நிற்கின்றவர்களாய்

पश्यसि பார்க்கின்றீரோ,
तौ च அவ்விருவர்கள் தான்
मैन्द्रः மைந்தனென்பவனும்
द्विविदः च துவிதனென்பவனும்.
युधि போரில்
ताभ्यां அவ்விருவர்களுக்கு
समः சமமானமிகிய
अस्ति न ஒருவன் கிடையாது.

ब्रह्मणा समनुज्ञातावमृतप्राशिनावुभौ । आशंसेते युधा लङ्कामेतौ मर्दितुमोजसा ॥ ७ ॥

एतौ उभौ “இவ்விருவர்களும்
ब्रह्मणा பிரமமதேவரால்
समनुज्ञातौ அனுமதிக்கப்பட்டவர்
ग्राय्य
अमृतप्राशिनौ அமிருதம் உண்டவர்கள்.

युधा பேரைகொண்டு
ओजसा ஆற்றலால்
लङ्कां இலங்கையை
मर्दितुं உருவழிக்க
आशंसेते உத்தேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

यं तु पश्यसि तिष्ठन्तं प्रभिन्नमिव कुञ्जरम् । यो बलात्क्षोभयेत्कुद्धः समुद्रमपि वानरः ॥
एषोऽभिगन्ता लङ्काया वैदेह्यास्तव च प्रभो । एनं पश्य पुरा दृष्टं वानरं पुनरागतम् ॥

यं “எவனை
प्रभिन्नं மதம் பிடித்த
कुञ्जरं யானையை
इव போலவே
तिष्ठन्तं எதிரிலிருக்கின்ற
வனாய்

प्रभो பிரபுவே!
लङ्कायाः இலங்கையையும்
वैदेह्याः வீடேகையையும்
तव च தேவரையும்
अभिगन्ता நேரில் கண்டறிந்த
தவன்.

पश्यसि பார்க்கின்றீரோ,
कुद्धः சினங்கொண்ட
यः वानरः எந்த வானரன்
बलात् சக்தியால்
समुद्रं अपि சமுத்திரத்தையும்
क्षोभयेत् கலக்கவிடுவானோ,
एषः तु இவன்தான்

पुरा முன்னம்
दृष्टं பார்க்கப்பட்ட
एनं இந்த
वानरं வானரனை
पुनः திரும்பி
आगतं வந்திருக்கிறவனாய்
पश्य கவனிப்பிராக.

ज्येष्ठः केसरिणः पुत्रो वातात्मज इति श्रुतः । हनुमानिति विख्यातो लङ्घितो येन सागरः॥

केसरिणः	“கேஸரியின்	इति	என்று
ज्येष्ठः पुत्रः	மூத்த புதல்வன்.	विख्यातः	பெயர்கொண்டு ப்ரஸி
वातात्मजः	‘வாயுபுதல்வன்’		த்திபெற்றவன்.
इति	என்று	येन	(எவனோ) இவனால்
श्रुतः	பிரசுத்திபெற்றவன்.	सागरः	சமுத்திரமானது
हनुमान्	‘ஹனுமான்’	लङ्घितः	தாண்டப்பட்டது.

कामरूपी हरिश्रेष्ठो बलरूपसमन्वितः । अनिवार्यगतिश्चैव यथा सततगः प्रभुः ॥ ११ ॥

कामरूपी	“கிளைக்கும் உருவம்	प्रभुः	பிரபுவாக்ய
	கொள்ள வல்லவன்.	सततगः	வாயுபகவான்
हरिश्रेष्ठः	வானரர்களின்	यथा एव	போலவே
	தலைவன்.	अनिवार्यगतिः च	எங்கும் தடைபடாத
बलरूपसमन्वितः	ஆற்றலுமடங்குமமைய		போக்குள்ளவன்.
	ப்பெற்றவன்.		

उद्यन्तं भास्करं दृष्ट्वा बालः किल पिपासितः । त्रियोजनसहस्रं तु अध्वानमवतीर्य हि ॥
आदित्यमाहरिष्यामि न मे क्षुत्पतियास्यति । इति संचिन्त्य मनसा पुरैष बलदर्पितः ॥
अनाधृष्यतमं देवमपि देवर्षिदानवैः । अनासाद्यैव पतितो भास्करोदयने गिरौ ॥ १४ ॥

पुरा	“முன்னொருகால்	इति	என்று
बालः	கைக்குழந்தையாயி	मनसा सञ्चिन्त्य	நினைத்து
	ருந்த	वियोजनसहस्रं	மூவாயிரம் யோஜனை
एषः	இவன்		தூரம்
पिपासितः	பால்பருக ஆசையுற்ற	अध्वानं	வழியை
	வனைய்	अवतीर्य तु	கடந்தும்
बलदर्पितः	பலத்தால் செருக்குற்	देवर्षिदानवैः}	தேவர்கள், ரிஷிகள்,
	றவனைய்	अपि }	தானவர்கள் இவர்க
उद्यन्तं	உதயமாகும்		ளாலுங்கூட
भास्करं	சூர்யபகவானை	अनाधृष्यतमं	கிட்டமுடியாத
दृष्ट्वा	பார்த்து	देवं	கடவுளை
आदित्यं	‘சூரியனை	अनासाद्य एव	அடையாமலே
आहरिष्यामि	பறித்துவரப்போக	भास्करोदयने	சூர்யபகவான் உதய
	மேன்.		மாகும்
हि	அப்படியாகில்	गिरौ	மலையில்
मे	எனக்கு	पतितः	விழுந்துவிட்டான்
क्षुत्	பசி		என்று
प्रतियास्यति न	இராது.’	किल	எனக்குச் சொல்லக்
			கேள்வி.

पतितस्य कपेरस्य हनुरेका शिलातले । किञ्चिद्भिन्ना दृढहोर्हनुमानेष तेन वै ॥ १५ ॥

दृढहो:	“உறுதியான கன்னங்	किञ्चित्	கொஞ்சம்
अस्य	இந்த [கலையுடைய	भिन्ना	முற்றத்தது.
कपे:	வானான்	तेन वै	அதனால்தான்
शिलातले	மலைப்பிரதேசத்தில்	एष:	இவன்
पतितस्य	விழுந்தபொழுது	हनुमान्	ஹனுமானென்ப
एका हनु:	ஒரு கன்னம்		படுகிறான்.

सत्यमागमयोगेन ममैष विदितो हरिः । नास्य शक्यं बलं रूपं प्रभावो वापि भाषितम् ॥

एष:	“இந்த	अस्य	இவனது
हरि:	வானான்	बलं	பலந்தானாகட்டும்,
आगमयोगेन	முன்வந்த காரணத்	रूपं	பிறன்குணந்தா
	தால		னாகட்டும்

मम	எனக்கு	प्रभाव:	பிரபாவத்தானாகட்டும்
सत्यं	உள்ளபடி.	अपि वा	இதிலெதுவும்
विदित:	எல்லாந்தெரிந்தவனா	भाषितुं	உள்ளபடி வ
	யிருக்கிறான்.	न शक्यम्	முடியாது.

एष आशंसते लङ्कामेको मर्दितुमोजसा । येन जाज्वल्यतेऽसौ वै धूमकेतुस्तवाद्य वै ॥

लङ्कायां निहितश्चापि कथं विस्मरसे कपिम् ॥ १८ ॥

एष:	“இவ:	निहित: च	இடப்பட்டதாகிய
एक:	தான்	असौ	இந்த
ओजसा	ஆற்றலால்	धूमकेतु: वै	அக்னியும்
लङ्कां	இலங்கையை	अद्य अपि	இன்னும்
मर्दितुं	உருவழிக்க	जाज्वल्यते	எரிந்துகொண்டிருக்க
आशंसते	உத்தேசங்கொண்டி		யுள்ளது, அந்த
येन	எவனால் [ருக்கிறான்.	कपिं	குரங்கை
तव	தேவரீரது	कथं	எப்படி
लङ्कायां वै	இலங்கைக்கரிலேயே	विस्मरसे	மறப்பீர் ?

यश्वषोऽनन्तरः शूरः श्यामः पद्मनिभेक्षणः । इक्ष्वाकूणामतिरथो लोके विख्यातपौरुषः ॥
 यस्मिन्न चलते धर्मो यो धर्मं नातिवर्तते । यो ब्राह्मस्त्रं वेदांश्च वेद वेदविदां वरः ॥२०॥
 यो भिन्याद्गगनं बाणैः पर्वतानपि दारयेत् । यस्य मृत्योरिव क्रोधः शक्रस्येव पराक्रमः ॥
 यस्य भार्या जनस्थानात् सीता चापहृता त्वया । स एष रामस्त्वां योऽदुं राजन् समभिवर्तते॥

शूरः	சூரனும்	इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுவம்சத்
श्यामः	சயாமளநிறமுடையவனும்		தவர்களுள்

	யவனும்	अतिरथः	உலகில்
पद्मनिभेक्षणः	{ தாமரையிதழுக்கொப்	लोके	பெயர்பெற்ற பராக்கி
	பான கண்களமைந்	विख्यातपौरुषः	ராமமுள்ளவனுமான
	தவனும்		

ய:	எவன்	யச்ய	எவனுது
அனந்தர:	புகழ்விருக்கிறேன்,	க்ரோத:	கோபமானது
யசிமந்	எவனிடத்தில்	மூலோ: இவ	யமனுடையதற்கு
தர்ம:	தர்ப்பமானது		நிகரானதோ,
சுலதே ந	தரும: ருதருக்கிற	பர:ம:	பராக்கிரமமானது
	தோ,	தக்ஷ	இந்திரனுடையதற்கு
ய:	எவன்	இவ	நிகரானதோ,
தர்ம	தர்ப்பத்தை	யச்ய	எவனுடைய
அதிவர்தன ந	பீரூதிருக்கிறேன்,	மாயா	தருமபுத்தியாகிய
ய:		சீதா	வழிதை
மாத்ரம் அக்த்	பரம்பாஸ்திரத்தை	ஜனஸ்தானாந்	ஜனஸ்தானத்தி
	யுத்		லிருந்து

वेदाश् च	மந்திரங்களையும்	व्या	தேவாரால்
वेद	கற்றுணர்ந்தவனே,	अपहता	கவர்ந்தவரப்பட்டா
वेदविदां	வேதமறிந்தவர்களுள்	यः	அருக [ளோ,
वरः	உத்தமனே,	पुषः च	இவனதான்
यः	எவன்	रामः	ராமன்.
बाणैः	பட்டணங்களால்	राजन्	அரசே!
गगनं	ஆகாசத்தை	पुषः	இவன்
मिन्धात्	கிழித்துவிடுகிறானே,	त्वां	தேவரிருடன்
पर्वतान् अपि	பர்வதங்களையும்	योद्धुं	போர்புரிய
दारयेत्	பிளந்துவிடுகிறானே,	समभिवर्षते	வந்திருக்கிறான்.

यस्यैष दक्षिणे पार्श्वे शुद्धजाम्बूनदप्रभः । विशालवक्षास्ताम्राक्षो नीलकुञ्चितमूर्धजः ॥

யசு	“(௪ நத) ஐ வனது	விநாயகா:	ஆகன் ற பார்புடைய
தக்ஷிணே	வலது		வன.
பாற்	பக்கலிலிருக்கும்	தாமா:	சிக நத கண்களுற்ற
ஏப:	ஐ வன்		வன.
சுருதாம்பூதபம:	பத் தரை பா ற்றுத் தன்	நிலகூசுதமூய்:	கழுத் துகருண்ட தலை
	க லுளிகொண்டவன்.		மயிமுடையவன்.

एषोऽस्य लक्ष्मणो नाम भ्राता प्राणसमः प्रियः । नये युद्धे च कुशलः सर्वशास्त्रविशारदः ॥

லக்ஷ்மண: நாம	“லக்ஷ்மணன் என்ப பெயர்பூண்டவன்.	மரிய:	எக்காலத்தும் மனங் கோணுதருடப்பவன்.
புல:	இவன்	நயே	நீதிசாஸ்திரத்திலும்
அக்ய	இவனுக்கு (ராமனுக்கு)	சுதே. ச	போரிலும்
அபாது	தம்பி.	கூசல:	நிபுணன்.
பிராணசம:	உயிருக்கு	சவ்ஷாஸ்திர- } விசாரத: }	சாஸ்திரங்களெல்லா வற்றையும் நன்கு அறிந்தவன்.

अमर्षी दुर्जयो जेता विक्रान्तो बुद्धिमान् बली । रामस्य दक्षिणो बाहुर्नित्यं प्राणो बहिश्चरः॥

अमर्षी	“ஆபராதிக்களை ஆடி யோடொழிப்பவன்.	बुद्धिमान्	உண்ணறிவாளன்.
दुर्जयः	எவனாலும் 'வல்ல' முடியாதவன்.	बली	மகா ஆற்றலுடைய வன்.
जेता	எவனையும் வெல்ப வன்.	नित्यं	எக்கா லுத்திலும்
विक्रान्तः	மகா ஆண்மையுடை	रामस्य	ராமனது
		दक्षिणः बाहुः	வலதுகை
		बहिश्चरः	வெளியில் சஞ்சரிக
		प्राणः	உயிர் [கும்

न ह्येष राघवस्यार्थे जीवितं परिरक्षति ॥ २६ ॥

एषः	“இவன்	जीविं हि	உயிரையும
राघवस्यार्थे	ராமனுக்காக	परिरक्षति न	மறியான்.

एषैवाशंसते युद्धे निहन्तुं सर्वराक्षसान् ॥ २७ ॥

एषः एव	“இவனே	सर्वराक्षसान्	அரசர்கள் யாவரைபும்
युद्धे	போரில்	निहन्तु	மாய்க்க
		आशंसन्	நினைக்கருண்.

यस्तु सव्यमसौ पक्षं रामस्याश्रित्य तिष्ठति । रक्षोगणपरिक्षिप्तो राजा ह्येष विभीषणः ॥

यः	“எவன்	रक्षोगणपरिक्षिप्तः	ராக்கூஸ்கணங்கனால் கைவிடப்பட்டவன்.
रामस्य	ராமரை	एषः	இந்த
आश्रित्य	கிட்டி.	विभीषणः	விபிஷணன்
सव्यं पक्षं	இடதுபக்கத்தில்	राजा हि	மன்னனுமாயிருக்க ருண்.
तिष्ठति तु	இருக்கின்றானே		
असौ	இவன்		

श्रीमता राजराजेन लङ्कायामभिषेचितः । त्वामेव प्रतिसंरब्धो युद्धायैषोऽभिवर्तते ॥ २९ ॥

श्रीमता	“ஸ்ரீமானாகிய	एषः एव	இவனும
राजराजेन	சக்கரவர்த்தியால்	प्रतिसंरब्धः	மிகரசின் க்கொண்ட
लङ्कायां	இலங்கைநிதித்தமாய்	त्वां	உம்மிடம் [வனாய்
अभिषेचितः	மட்டார்பிஷேகம் பண் வைப்பட்டான	युद्धाय	போர்புரிய
		अभिवर्तते	வாதிருக்கருண்.

यं तु पश्यसि तिष्ठन्तं मध्ये गिरिभिवाचलम् । सर्वशाखामृगेन्द्राणां भर्तारमपराजितम् ॥
तेजसा यशसा बुद्ध्या ज्ञानेनाभिजनेन च । यः कपीनतिवभ्राज हिमवानिव पर्वतान् ॥
किष्किन्धां यः समध्यास्ते गुहां सगहनद्रुमाम् । दुर्गां पर्वतदुर्गस्थां प्रधानैः सह यूथपैः ॥
यस्यैषा काञ्चनी माला शोभते शतपुष्करा । कान्ता देवमनुष्याणां यस्यां लक्ष्मीः प्रतिष्ठिता॥
एतां च मालां तारां च कपिराज्यं च शाश्वतम् । सुग्रीवो वालिनं हत्वा रामेण प्रतिपादितः॥

मध्ये "நடுவில்
 अचलं ஆசையாத்
 गिरिं மலையை
 इव போலவே
 तिष्ठन् இருக்கிறவனும்,
 सर्वशाखा- } எல்லா வானரோத்த
 मृगोन्मृगाणां } மர்களுக்கும்
 अपराजितं ஒருவராலும் வெல்ல
 भतारं எஜமானமாகிய
 यं எவனை
 पश्यसि तु பார் ககின் றீரோ,
 यः எவன்
 पर्वतान् பர்வதங்களை
 हिमवान् इव இமையமலை எப்படி
 तेजसा ஆற்றலாலும்
 यशसा புகழாலும்
 बुद्ध्या நுண்ணறிவாலும்,
 ज्ञानेन சாஸ்திரஞ்ஞானத்தி
 अभिज्ञेन च னுளும்
 कपीन् உன்னதபிறப்பாலும்
 भतिवभ्राज வானரர்களை
 यः அதிசயித்து விளங்கு
 प्रधानैः கிருனோ,
 यूथपैः सह எவன்
 सगहनद्रुमां சிறந்த
 पर्वतदुर्गस्थान् சேனைத்தலைவர்களோ
 குட
 அடர்ந்த மரங்களை
 யுடையதும்
 மலையரணுடனிருக்கி
 ரதும்

दुर्गा பிறரால் கிட்டுவதற்
 किरिन्धां கரியதுமான
 गुहां கிஷ்கிந்தை என்ற
 समध्यास्ते குகையில்
 यस्यां வசித்துக்கொண்டி
 लक्ष्मीः ருக்கிருனோ,
 प्रतिष्ठिता எதில்
 देवमनुष्याणां லக்ஷ்மி
 कान्ता குடி கொண்டு விளங்
 एषा குகிருனோ
 शतपुष्करा தேவர்களுக்கும்
 काञ्चनी மனிதர்களுக்கும்
 माला ஆசைகொள்ளத்
 यस्य தக்கதோ,
 एषा இந்த
 शतपुष्करा நூறு தாமரைமலர்
 काञ्चनी பொன் [களையுடைய
 माला மலை
 यस्य எவனுக்கு
 शोभते { அவனுக்கென்றே ஓர்
 सुग्रीवः அழகுடன் விளங்கு
 रामेण கிறதோ அந்த
 वालिनं சுக்ரீவன்
 हत्वा ராமனால்
 एतां வாலியை
 मालां च கொன்று
 तारां च இந்த
 कपिराज्यं च மாலையையும்
 शाश्वतं தாரையையும்
 प्रतिपादितः வானரராஜ்யத்தையும்
 அளிக்கப்பட்டான்.

शतं शतसहस्राणां कोटिमाहूर्ध्वनीषिणः । शतं कोटिसहस्राणां शङ्ख इत्यभिधीयते ॥ ३५ ॥

मनीषिणः "அறிஞர்கள்
 शतसहस्राणां நூறுபிரங்களின்
 शतं நூறை
 कोटि கோடியென
 भाटुः சொல்லுகிறார்கள்.

कोटिसहस्राणां ஆயிரம் கோடிகளின்
 शतं நூறு
 शङ्खः "சங்கம்"
 इति என்று
 अभिधीयते சொல்லப்படுகிறது.

சத் சஹ்ஸஹ்ஸாணா் மஹாசஹ்ஸஹ்ஸாணா் சத் வுந்மதி ஸ்முத் ॥

சஹ்ஸஹ்ஸாணா்	“ஆயிரசங்கங்களின்	மஹாசஹ்ஸஹ்ஸாணா்	ஆயிரம் மகாசங்கங்
சத்	நாறு	சத்	நாறு [களின்
மஹாசஹ்ஸஹ்ஸாணா்	‘மஹாசங்கம்’	வ்ந்	‘பிருந்தம்’
ஐதி	என்று	ஐதி	என்று
ஸ்முத்	சொல்லப்பட்டது.	ஸ்முத்	சொல்லப்பட்டது.

சத் வ்ந்மதி ஸ்முத் ॥ மஹாவ்ந்மதி ஸ்முத் ॥

வ்ந்மதி ஸ்முத்	“ஆயிரம் பிருந்தங் களின்	மஹாவ்ந்மதி ஸ்முத்	ஆயிரம் மஹாபிருந்
சத்	நாறு	சத்	நாறு
மஹாவ்ந்	‘மஹாபிருந்தம்’	வ்ந்	‘பந்தம்’
ஐதி	என்று	ஐதி	என்று
ஸ்முத்	சொல்லப்பட்டது.	ஸ்முத்	சொல்லப்பட்டது.

சத் வ்ந்மதி ஸ்முத் ॥ மஹாவ்ந்மதி ஸ்முத் ॥

வ்ந்மதி ஸ்முத்	“ஆயிரம் பிருந்தங் களின்	மஹாவ்ந்மதி ஸ்முத்	ஆயிரம் மஹாபிருந்
சத்	நாறு	சத்	நாறு [களின்
மஹாவ்ந்	‘மஹாபிருந்தம்’	வ்ந்	‘பந்தம்’ என்று
ஐதி	என்று	ஐதி	இவ்வுலகில்
ஸ்முத்	சொல்லப்பட்டது.	ஸ்முத்	சொல்லப்படுகிறது.

சத் வ்ந்மதி ஸ்முத் ॥ மஹாவ்ந்மதி ஸ்முத் ॥

வ்ந்மதி ஸ்முத்	“ஆயிரம் பிருந்தங் களின்	மஹாவ்ந்மதி ஸ்முத்	ஆயிரம் மஹாபிருந்
சத்	நாறு	சத்	நாறு [களின்
மஹாவ்ந்	‘மஹாபிருந்தம்’	வ்ந்	‘பந்தம்’ என்று
ஐதி	என்று	ஐதி	இவ்வுலகில்
ஸ்முத்	சொல்லப்பட்டது.	ஸ்முத்	சொல்லப்படுகிறது.

சத் வ்ந்மதி ஸ்முத் ॥ மஹாவ்ந்மதி ஸ்முத் ॥

வ்ந்மதி ஸ்முத்	“ஆயிரம் பிருந்தங் களின்	மஹாவ்ந்மதி ஸ்முத்	ஆயிரம் மஹாபிருந்
சத்	நாறு	சத்	நாறு [களின்
மஹாவ்ந்	‘மஹாபிருந்தம்’	வ்ந்	‘பந்தம்’ என்று
ஐதி	என்று	ஐதி	இவ்வுலகில்
ஸ்முத்	சொல்லப்பட்டது.	ஸ்முத்	சொல்லப்படுகிறது.

एवं कोटिसहस्रेण शङ्खानां च शतेन च । महाशङ्खसहस्रेण तथा बृन्दशतेन च ॥ ४१ ॥
 महाबृन्दसहस्रेण तथा पद्मशतेन च । महापद्मसहस्रेण तथा सर्वशतेन च ॥ ४२ ॥
 समुद्रेण शतेनैव महौघेन तथैव च । एवं कोटिमहौघेन समुद्रसदृशेन च ॥ ४३ ॥
 विभीषणेन सचिवै राक्षसैः परिवारितः । सुग्रीवो वानरेन्द्रस्त्वां युद्धार्थमभिवर्तते ॥

महाबलवृतो नित्यं महाबलपराक्रमः

॥ ४४ ॥

வானரேந்திரனும்
 மகத்தான ஆற்றலும்
 ஆண்மையும் படைக்
 கப்பெற்றவனுமான
 சுகிரீவன்
 எப்பொழுதும்
 பெருஞ்சேனையால்
 சூழப்பட்டவனாயும்
 இப்படியே
 ஆயிரங்கோடிக்கணக்
 கங்குகளின் [காகவும்
 நூற்றுக்கணக்காகவும்
 ஆயிரம் மகாசங்கக்
 அப்படியே
 நூறு பிருந்தக்கணக்
 காகவும்
 ஆயிரம் மகாபிருந்தக்
 கணக்காகவும்
 அப்படியே
 நூறு பத்மக்கணக்
 காகவும்

மகாபத்மம்
 கணக்காகவும்
 அப்படியே
 நூறு கர்வக்கணக்
 காகவும்
 நூறு சமுத்திரக்கண
 அப்படியே [காகவும்
 மகா ஓக்கணக்கா
 இப்படியே [கவும்
 கோடி மகா ஓக்கணக்
 காகவும்
 சமுத்திரத்தை ஒத்த
 கணக்காகவும்
 விபீஷணனும்
 மந்திரிகளான
 அரக்கர்களால்
 சூழப்பட்டவரே ந
 துகொண்டு
 தேவரீருடன்
 போர்புரிய
 வந்திருக்கிறான்.

इमां महाराज समीक्ष्य वाहिनीमुपस्थितां प्रज्वलितग्रहोपमाम् ।

ततः प्रयत्नः परमो विधीयतां यथा जयः स्यान्न परैः पराजयः ॥ ४५ ॥

மகாராஜே!
 கொடிய கிரகங்களுக்
 கொப்பாக
 வந்திருக்கும் இந்த
 சைன்னியத்தை
 பார்த்து
 அதன்மேல்
 எப்படியானால்

ஜெயம் உண்டாகுமோ
 சத்துருக்களால்
 தோலவி
 உண்டாகாதோ,
 அப்படிப்பட்டதாகிய,
 முயற்சி [ஏற்ற
 மேற்கொள்ளத்
 தக்கது "

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15746

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1071

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || 29 ||

शार्दूलदिचारप्रेषणम्—சார்தூலன் முதலிய சாரர்களையனுப்புவது

शुकेन तु समाख्यातांस्तान्दृष्ट्वा हरियूथपान् । समीपस्थं च रामस्य भ्रातरं स्वं विभीषणम् ॥
 लक्ष्मणं च महावीर्यं भुजं रामस्य दक्षिणम् । सर्ववानरराजं च सुग्रीवं भीमविक्रमम् ॥ २ ॥
 गजं गवाक्षं गवयं मैन्दं द्विविदमेव च । अङ्गदं चैव बलिनं वज्रहस्तात्मजात्मजम् ॥ ३ ॥
 हनूपन्तं च विक्रान्तं जाम्बवन्तं च दुर्जयम् । सुषेणं कुमुदं नीलं नलं च पुवर्गर्षभम् ॥ ४ ॥
 किञ्चिदविग्रहदयो जातक्रोधश्च रावणः । भर्त्सयामास तौ वीरौ कथान्ते शुक्रसारणौ ॥

ராவண: ராவணன்
 शुकेन சுகனூல்
 समाख्यातान् குறிப்பிட்டுச் சொல்ல
 तान् அந்த [ப்பட்ட
 हरियूथपान् வானரசேனைத்தலை
 வர்களுக்கும்

रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 समीपस्थं பக்கலில் நிற்கும்
 स्वं भ्रातरं தனது தம்பியாகிய
 विभीषणं च விபீஷணனையும்
 रामस्य ஸ்ரீராமரது
 दक्षिणं भुजं வலதுகையாகிய
 महावीर्यं மகா வீரயசாலியாகிய
 लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணரையும்
 भीमविक्रमं மகத்தான ஆண்மை
 யுடைய

सर्ववानरराजं எல்லா வானரர்களுக்
 கும் அரசனாகிய
 सुग्रीवं च சுக்ரீவனையும்,
 गजं கஜனையும்,
 गवाक्षं கவாக்ஷனையும்,
 गवयं கவயனையும்,
 मैन्दं एव மைந்தனையும்,

अधोमुखौ तौ प्रणतावब्रवीच्छुक्रसारणौ । रोषगद्गदया वाचा संरब्धः परुषं वचः ॥ ६ ॥

अधोमुखौ தலைகுனிந்து
 प्रणतौ வணங்குகிறதற்கும்
 तौ அந்த
 शुक्रसारणौ சுக்ஸாரணர்களைப்
 பார்த்து
 संरब्धः பட்டபத்தவனாய்

द्विविदं च தவிவிதனையும்,
 वज्रहस्तात्मजात्मजं இவதிரன் புதல்வனின்
 புத்திரனும்,

बलिनं च பலசாலியுமான
 अङ्गदं एव அங்கதனையும்,
 विक्रान्तं மகா ஆண்மையுற்ற

हनूपन्तं च ஹனுமாரையும்
 दुर्जयं வெல்லற்கரிய
 जाम्बवन्तं च ஜம்பவந்தரையும்,

सुषेणं சுசேஷனையும்,
 कुमुदं குமுதனையும்,
 नीलं तु நீலனையும்,

पुवर्गर्षभं வானரோத்தமனாகிய
 नलं च दृष्ट्वा நலனையும் பார்த்து
 किञ्चित् சிறிது

आविग्रहदयः கலங்கிய நெஞ்சத்த
 யை
 जातक्रोधः च கோபம் கொண்டு

कथान्ते அவர்கள் சொல்லின்
 तौ அந்த [முடிவில்
 वीरौ வீரர்களாகிய

शुक्रमारणौ சுக்ஸாரணர்களை
 भर्त्सयामास மிரட்டினான்.

रोषगद्गदया கோபத்தால் தழுதழு
 वाचा சொற்கொண்டு [த்த
 परुषं கொடிய

वचः சொல்லை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு புகன்
 றான் :

न तावत्सदृशं नाम सचिवैरुपजीविभिः । विप्रियं नृपतेर्वक्तुं निग्रहप्रग्रहे प्रभोः ॥ ७ ॥

निग्रहप्रग्रहे	“தண்டிப்பதினும் அருள்புரிவதிலும்	उपजीविभिः	அண்டிப்பிழைக்கும்
प्रभोः	எஜமானனாகிய	सचिवैः	மந்திரிமார்களால்
नृपतेः	மன்னனுக்கு	वक्तुं	பேசப்படுவது
विप्रियं	செவிகொடுத்துக் கேட்கப்பிடிக்காததை	तावत्	முற்றும்
		न सदृशं नाम	பொருத்தமாகா தன்றோ.

रिपूणां प्रतिकूलानां युद्धार्थमभिवर्तताम् । उभाभ्यां सदृशं नाम वक्तुमप्रस्तवे स्तवम् ॥ ८ ॥

युद्धार्थं	“போரைஉத்தேசித்து	स्तवं	புகழை
अभिवर्ततां	வநகவர்களாயிருக்கின்ற	अप्रस्तवे	காலமில்லாத காலத் தில்
प्रतिकूलानां	{ கண்ணெடுத்துப்பார் க்கவும் அஸஹ்யமா யிருக்கின்ற	उभाभ्यां	உங்களிருவர்களாலும்
रिपूणां	சத்ருக்களின்	वक्तुं	சொல்லப்படுவது
		सदृशं नाम	நியாயமாகுமா ?

आचार्या गुरवो वृद्धा वृथा वां पर्थुपासिताः । सारं यद्राजशास्त्राणामनुजीव्यं न गृह्यते ॥

वां	“உங்களால்	पर्थुपासिताः	சேவிக்கப்பெற்றனர்.
आचार्याः	கல்வி கற்பித்தவர்களும்	यत्	ஏனென்றால்
गुरवः	மாதாபிதாக்கள் முதலிய பெரியோர்களும்	राजशास्त्राणां	ராஜசாஸ்திரங்களின்
वृद्धाः	அனுபவமுதிர்ச்சி பெற்றவர்களும்	सारं	சாரமாகிய
वृथा	பிரயோஜனமின்றி	अनुजीव्यं	{ எஜமான் மனங்கோ ணை நடக்கிறதென்பது
		गृह्यते न	தெரிந்துகொள்ளப் படவில்லை.

गृहीतो वा न विज्ञातो भारो ज्ञानस्य बोह्यते ॥ १० ॥

गृहीतः	“செவிக்கொள்ளப் பட்டது	ज्ञानस्य	படிப்பின்
विज्ञातः न वा	மனதிற்கொள்ளப்பட வில்லைபோலும்.	भारः वा	சுமை மாத்திரம்
		उह्यते	வகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ईदृशैः सचिवैर्युक्तो मूर्खैर्दिष्ट्या धराभ्यहम् ॥ ११ ॥

ईदृशैः	“இப்படிப்பட்ட	अहं	நான்
मूर्खैः	முடர்களான	दिष्ट्या	ஏதோ தைவவசத் தால்தான்
सचिवैः	மந்திரிகளோடு	धरामि	ராஜ்யத்தை வஹித் துவருகிறேன்.
युक्तः	கூடிய		

किंनु मृत्योर्भयं नास्ति वक्तुं मां परुषं वचः । यस्य मे शासतो जिह्वा प्रयच्छति शुभाशुभम् ।

यस्य	“எந்த	परुषं	கர்ணகநிரமியிருக்
शासतः	ஆக்களுயிரும்		கும்
मे	எனது	वचः	சொல்லை
जिह्वा	நாவு	वक्तुं	சொல்வதற்கு
शुभाशुभं	நன்மையையும் தீமை யையும்	मृत्योः	எமனிடமிருந்து
प्रयच्छति	கொடுக்கிறதோ, அந்த	भयं	பயம்
मां	என்னைப்பார்ந்து	अस्ति न	இல்லையா
		किंनु	என்ன?

अप्येव दहनं स्पृष्ट्वा वने तिष्ठन्ति पादपाः । राजदोषपरामृष्टास्तिष्ठन्ते नापराधिनः ॥१३॥

वने	“காட்டில்	राजदोषपरामृष्टाः	மன்னர்களது துரோ கம் நினைத்த
दहनं	காட்டுத்தீயை		
स्पृष्ट्वा अपि	ஸ்பரிசுத்தும	अपराधिनः एव	குற்றவாளிகள் மட்டும்
पादपाः	விரகூடங்கள்	तिष्ठन्ते न	உயிருடனிருக்கமாட் டார்கள்.
तिष्ठन्ति	உயிருடனிருக்கலாம்.		

हन्यामहं त्विमौ पापौ शत्रुपक्षप्रशंसकौ । यदि पूर्वोपकारैस्तु न क्रोधो मृदुतां व्रजेत् ॥१४॥

पूर्वोपकारैः	“முன் செய்திருக்கும் உபகாரங்களைக் கொண்டு	शत्रुपक्षप्रशंसकौ	சத்ருக்களுடைய ககூழி யைப்புகழும்
क्रोधः	சினமானது	पापौ	பாபிகளாகிய
मृदुतां	சாந்தத்தன்மையை	इमौ तु	இவ்விருவர்களையும்
व्रजेत् न यदि	அடைந்திராவிடில்	तु	இப்பவே
		अहं	நான்
		हन्याम्	கொன்றுவிடுவேன்.

अपध्वंसत गज्जध्वं सन्निकर्षादितो मम । न हि वां हन्तुमिच्छामि स्मराम्युपकृतानि वाम् ॥

वां	“உங்கலின்	अपध्वंसत	எக்கேடுகெட்டு
उपकृतानि	உபகாரங்களை		ஒழியுங்கள்.
स्मरामि	நினைக்கின்றேன்.	इतः	இவ
हि	ஆகலால்	मम	எனது
वां	உங்களை	सन्निकर्षात्	எதிரிலிருந்து
हन्तुं	கொல்ல	गज्जध्वम्	ஒழிந்துபோய்விடுங் கள்.
न इच्छामि	நான்		

हतावेव कृतघ्नौ तौ मयि स्नेहपराङ्मुखौ

मयि	“என் விஷயத்தில்
कृतघ्नौ	செய்நன்றி மறந்த
तौ	அவர்கள்

॥ १६ ॥

ज्ञेहपराङ्मुखौ

अनपु माभियवर्	களாய
हतौ एव	நலனழிந்தவர்களே.”

एवमुक्तौ तु सत्रीदौ तावुभौ शुक्रसारणौ । रावणं जयशब्देन प्रतिनन्द्याभिनिःसृतौ ॥१७॥

एवं	மேற்கண்டவாறு		
उक्तौ	சொல்லப்பட்ட	यजशब्देन	{ 'ஜயம் பெற்று விளங்கு சுவீராக' என்ற சொற்கொண்டு
तौ	அந்த		
शुक्रसारणौ	சுகன், ஸாரணனென்	रावणं	ராவணனை
उभौ तु	இருவர்களும் [ற	प्रतिनन्द्य	வாழ்த்திவிட்டு
सत्रीदौ	வெட்கமடைந்தவர்	अभिनिःसृतौ	அப்பால சென்று
	களரல்		விட்டார்கள்.

अब्रवीत्तु दशग्रीवः समीपस्थं महोदरम् । उपस्थापय मे शीघ्रं चारान्नीतिविशारदान् ॥

दशग्रीवः	ராவணன்	नीतिविशारदान्	
समीपस्थ	பக்கத்திலிருந்த		நன்கறிந்த
महोदरं	மகோதரனைப் பார்	चारान्	வேவுகாரர்களை
तु	இப்பொழுது [த்து	शीघ्रं	காலதாமதஞ்செய்
अब्रवीत्	பின்வருமாறு ஆக கினைசெய்தான்.	उपस्थापय	கொண்டுவந்து நிறுத் துவாயாக'
मे	"எனது		

महोदरस्तयोक्तस्तु शीघ्रमाज्ञापयच्चरान् ॥ १९ ॥

तथा	அவ்வண்ணம்	चरान्	வேவுகாரர்களை
उक्तः	நியமனம் பெற்ற	शीघ्रं	தகஷணமே
महोदरः तु	மகோதரனும்	आज्ञापयत्	கட்டளையிட்டான்.
ततश्चाराः संत्वरिताः प्राप्ताः पार्थिवशासनात् । उपस्थिताः प्राञ्जलयो वर्धयित्वा जयाशिषा ॥			
चाराः	வேவுகாரர்கள்	प्राञ्जलयः	கைகூப்பிக்கொண்டு
पार्थिवशासनात्	மன்னனது ஆக்கினை என்கிறபடியால்	जयाशिषा	{ ('பல்லாண்டு பல்லா ண்டு' என்ற) ஆசிச் சொற்கொண்டு
संत्वरिताः	காலதாமதம் செய் யாதவர்களாய்	वर्धयित्वा	வாழ்த்திவிட்டு
ततः	அப்பொழுது	उपस्थिताः	{ ஆக்களையை எதிர்பார் த்துக் காத்துநின்றார் கள்.
प्राप्ताः	வந்துசேர்ந்து		

तानब्रवीत्ततो वाक्यं रावणो राक्षसाधिपः । चारान्प्रत्यायिताञ्छूरान्भक्तान्विगतसाध्वसान् ॥

राक्षसाधिपः	அரக்கர் மன்னனாகிய	भक्तान्	யஜமானவிச்வாசமுள்ள ளவர்களுமான
रावणः	ராவணன்		
तान्	அந்த	चारान्	வேவுகாரர்களைப் பார்த்து
प्रत्यायितान्	நம்பத்தகுந்தவர்களும்	ततः	அப்பொழுது
शूरान्	சூரர்களும்	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
विगतसाध्वसान्	எதிலும் மனஞ்சலியா தவர்களும்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தான் :

इतो गच्छत रामस्य व्यवसायं परीक्ष्य । मन्त्रिष्वभ्यन्तरा येऽस्य प्रीत्या तेन समागताः ॥

ஐத:	“இங்கிருந்து	சமாஸதா:	கூட்டுறவுகொண்ட
गच्छत	செல்லுங்கள்.	अस्य	இவனுக்கு [வர்களாய்
रामस्य	ராமனது	अभ्यन्तरा:	அந்தரங்கமானவர்கள்
व्यवसायं	நடவடிக்கையையும்	ये	எவர்களோ, அவர்க
मन्त्रिषु	மந்திரிகளில்		ளையும்
तेन	அவனோடு	परीक्ष्य	பரிசோதித்தறிவிர்
प्रीत्या	அன்பால்		களாக.

कथं स्वपिति जागर्ति किमन्यच्च करिष्यति । विज्ञाय निपुणं सर्वमागन्तव्यमशेषतः ॥२३॥

கதம்	“எப்படி	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
स्वपिति	தூங்குகிறான் ?	अशेषतः	எதையும் விடாமல்
जागर्ति	விழித்துக்கொள்ளு	निपुणं	நுட்பமாக
	கிறான் ?	विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு
अन्यत् च	இன்னும்	आगन्तव्यम्	திரும்பிவந்துசேர
किं करिष्यति	எதைச் செய்கிறான் ?		வேண்டியது.

चारेण विदितः शत्रुः पण्डितैर्वसुधाधिपैः । युद्धे स्वल्पेन यत्नेन समासाद्य निरस्यते ॥२४॥

பண்டித:	“புத்திர துர்யமுள்ள	शत्रुः	சத்ரு
वसुधाधिपैः	மன்னர்களால்	युद्धे	போரில்
चारेण		समासाद्य	எதிர்த்து
	கொண்டு	स्वल्पेन	அற்ப
विदितः	எல்லாமறிந்துகொள்	यत्नेन	முயற்சியால்
	ளபபட்ட	निरस्यते	ஒழிக்கப்படுகிறான்.”

चारास्तु ते तथेत्युत्वा प्रहृष्टा राक्षसेश्वरम् । शार्दूलमग्रतः कृत्वा ततश्चक्रुः प्रदक्षिणम् ॥

த:	அந்த	इति	என்று
चारा:	வேவுகாரர்கள்	उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு
प्रहृष्टा:	மனச்சந்துஷ்டி	शार्दूलं	சார்தூலனை
	கொண்டவர்களாய்	अग्रतः	முதலிலிருப்பவரை
राक्षसेश्वरं	அரக்கமன்னனைப்	कृत्वा	செய்துகொண்டு
	பார்த்து	ततः	அதன்மேல்
तथा	“அப்படியே செய்	प्रदक्षिणं तु	பிரதக்ஷிணத்தையும்
	கிறோம்”	चक्रुः	செய்தார்கள்.

ततस्ते तं महात्मानं चारा राक्षससत्तमम् । कृत्वा प्रदक्षिणं जग्मुर्यत्र रामः सलक्ष्मणः ॥

த:	அந்த	कृत्वा	செய்துவிட்டு
चारा:	வேவுகாரர்கள்	रामः	ஸ்ரீராமர்
महात्मानं	மகா ஆற்றலுடைய	सलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருடன்
राक्षससत्तमं	அரக்கர்களில் உத்தம	यत्र	எங்கிருந்தாரோ
तं	அவனுக்கு	ततः	அவ்விடத்திற்கு
प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணத்தை	जग्मुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ते सुवेलस्य शैलस्य समीपे रामलक्ष्मणौ । प्रच्छन्ना ददृशुर्गत्वा ससुग्रीवविभीषणौ ॥२७॥

प्रच्छन्नाः	மாறுவேஷ்டம் பூண்	रात्वा	வந்துசேர்ந்து
	அருந்த	ससुग्रीवविभीषणौ	சக்ரீவனுடனும் வி
ते	அவர்கள்		ஷணனுடனுமிருந்த
सुवेलस्य	சுவேலமென்ற	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்
			மணரையும்
समीपे	அருகாமையில்	ददृशुः	கண்டார்கள்.

प्रेक्षमाणाश्चमूं तां च बभूवुर्भयविक्रवाः । ते तु धर्मात्मना दृष्टा राक्षसेन्द्रेण राक्षसाः ॥२८॥

तां	அந்த	राक्षसाः	அரக்கர்களாகிய
चमूं च	ஸையத்தையும்	ते तु	அவர்களுடும்
प्रेक्षमाणाः	பார்த்துக்கொண்ட	राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸேந்திரத்தமராகிய
	அகராய	धर्मात्मना	தர்மாத்மாவான
भयविक्रवाः	அச்சத்தாலுள்ளங்		(விபிஷணரால்)
	கலங்கியவர்களாய்	दृष्टाः	கண்டுகொள்ளப்
बभूवुः	ஆனார்கள்.		பட்டார்கள்.

विभीषणेन तत्रस्था निगृहीता यदृच्छया । शार्दूलो ग्राहितस्त्वेकः पापोऽयमिति राक्षसः ॥

मोचितः सोऽपि रामेण वध्यमानः प्लवङ्गमैः ॥ ३० ॥

आनृशंस्येन रामस्य मोचिता राक्षसाः परे ॥ ३१ ॥

विभीषणेन	விபிஷணனால்	इति	என்கிற காரணத்தால்
यदृच्छया	தனதிஷ்டப்படியே	वध्यमानः अपि	புடைக்கப்படுகிறவன
तत्रस्थाः	அங்கு வந்திருந்த	सः	அவன் [யிருக்கையில்]
	வர்கள்	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
निगृहीताः	பிடிக்கப்பட்டார்கள்.	मोचितः	விடுவிக்கப்பட்டான்.
ग्राहितः	பிடிக்கப்பட்ட	परे	மற்றுமுள்ள
शार्दूलः	சார்தூலனென்ற	राक्षसाः	அரக்கர்களும்
राक्षसः	அரக்கன்	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
एकः तु	ஒருவன் மட்டும்	आनृशंस्येन	தண்ணளியால்
:	வானரர்களால்	मोचिताः	விடுவிக்கப்பட்டார்
अयं पापः	‘இவன் பாபி’		கள்.

वानरैरर्दितास्ते तु विक्रान्तैर्लघुविक्रमैः । पुनर्लङ्कामनुप्राप्ताः श्वसन्तो नष्टचेतसः ॥ ३२ ॥

विक्रान्तैः	பரக்கிரமசாலிகளும்	नष्टचेतसः	மனம்பதைத்தவர்க
लघुविक्रमैः तु	துருதுருவென்றிருக்		ளாய
	கிறவர்களுமான	श्वसन्तः	பெருமூச்செறிந்து
वानरैः	வானரர்களால்	पुनः	மீளவும் [கொண்டு]
अर्दिताः	ஹிம்சிக்கப்பட்ட	लङ्कां	இலங்கைக்கு
ते	அவர்கள்	अनुप्राप्ताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ततो दशग्रीवमुपस्थितास्तु ते चारा बहिर्नित्यचरा निशाचराः ।

गिरेः सुवेलस्य समीपवासिनं न्यवेदयन्भीमबलं महाबलाः

॥ ३३ ॥

ततः	அதன்மேல்	दशग्रीवं	ராவணனை
बहिः	வெளியில்	उपस्थिताः	கிட்டினவர்களாகி
नित्यचराः	எக்காலத்திலும்	भीमबलं	பெரும் சைனியத்தை
	திரிபவர்களும்	सुवेलस्य	சுவேல
महाबलाः	மிக்க பலவான்களும	गिरेः	மலையின்
निशाचराः तु	அரக்கர்களுடான	समीपवासिनं	சமீபத்தில் தங்கியிருக்கிறதாய்
ते	அந்த	न्यवेदयन्	அறிக்கை செய்தார்
चाराः	வேவுகாரர்கள்		கள்,

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15779

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1104

त्रिंशः सर्गः—முப்பதாம் ஸர்க்கம் ॥ ३० ॥

वानरनामनिर्देशः—வானரர்களுடைய பெயர்களைச் சொல்வது.

ततस्तमक्षोभ्यबलं लङ्काधिपतये चराः । सुवेले राघवं शैले निविष्टं प्रत्यवेदयन् ॥ १

ततः	அப்பொழுது	अक्षोभ्यबलं	கலக்கமுடியாத சை
चराः	வேவுகாரர்கள்		னியத்தைப்பற்றியும்
लङ्काधिपतये	இலங்கைமன்னனுக்கு	निविष्टं	அவ்விடத்தில் தங்கியிருந்த
सुवेले	சுவேல	राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பற்றியும்
शैले	மலையில்	प्रत्यवेदयन्	விவரமாய் தெரிவித்தார்கள்.
तं	அந்த		

चाराणां रावणः श्रुत्वा प्राप्तं रामं महाबलम् । जातोद्देशोऽभवत्किंचिच्छादूलं वाक्यमब्रवीत् ॥

रावणः	ராவணன்	जातोद्देशः	ஆச்சரியம் கொண்ட
महाबलं	மகாபலவானாகிய		பனய்
रामं	ஸ்ரீராமரை	अभवत्	ஆயினன்.
प्राप्तं	வந்துசேர்ந்துவிட்ட.	शादूलं	சார்நூலனைப்
	வராய		பாத்தது
चाराणां	வேவுகாரர்களிடம்	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு,	अब्रवीत्	பின்வருவான
किञ्चित्	கொஞ்சம்		கொன்னான் :

अयथावच्च ते वर्णो दीनश्चासि निशाचर । नासि कच्चिदमित्राणां क्रुद्धानां वशमागतः ॥

निशाचर	“அரக்கனே !	क्रुद्धानां	கோபிஷ்டர்களாகிய
ते	உனது	अमित्राणां	சத்ருக்களுடைய
वर्णः	முகவொளி	वशं	கையிற்
अयथावत् च	எப்பொழுதும் உள்ள தற்கு மாறாயும்	आगतः	சிக்கிக்கொண்டுவிட்ட டவனாய்
दीनः च	மனக்கே கவும	असि न	நீ ஆகிவிட்டில்லையென
असि	இருக்கின்றாய்.	कच्चित्	நான் நினைக்கின்

इति तेनानुशिष्टस्तु वाचं मन्दमुदैरयत् । तदा राक्षसशार्दूलं शार्दूलो भयविह्वलः ॥ ४ ॥

तदा	அப்பொழுது	मन्दं	மெல்லிய குரலுடன்
तेन	அவனால்	वाचं	ஒரு சொல்லை
इति	மேற்கண்டவாறு	राक्षसशार्दूलं तु	இராக்ஷஸப்புலியைப் பார்த்து
अनुशिष्टः	வினாவப்பட்ட	उदैरयत्	பின்வருமாறு
शार्दूलः	சார் தூலன்		சொன்னான் :
भयविह्वलः	பயத்தால் நெஞ்சம் பதைக்க		

न ते चारयितुं शक्या राजन्वानरपुङ्गवाः ॥ ५ ॥

राजन्	“ராஜன் !	चारयितुं	வேவுத்தொழிலால்
वानरपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்		அறிய
ते	அவர்கள் [களாகும்	शक्याः न	ஒண்ணாதவர்கள்.

विक्रान्ता बलवन्तश्च राघवेण च रक्षिताः । नापि संभाषितुं शक्याः संप्रश्नोऽत्र न लभ्यते ॥

विक्रान्ताः	“சலியா மனத்தினர் கட	संभाषितुं अपि	வாய்திறந்து பேசவும் கூட
बलवन्तः	மகா ஆற்றலுடை யவர்களும	शक्याः न	இடங்கொடுப்பவர் களல்ல.
राघवेण	ராமனால்	अत्र	இவர்கள் விஷயத்தில்
रक्षिताः च	பாதுகாக்கப்பட்டவர் களுமான அவர்கள்	संप्रश्नः च	நல்வார்த்தைகொண்டு விசாரித்தலென்பதும்
		लभ्यते न	அடையப்படவில்லை.

सर्वतो रक्ष्यते पन्था वानरैः पर्वतोपमैः । प्रविष्टमात्रे ज्ञातोऽहं बले तस्मिन्नचारिते ॥ ७ ॥

पर्वतोपमैः	“மலைக்கொப்பான	बले	சைனியம்
वानरैः	வானரர்களால்	अचारिते	வேவுகொள்ளப்படா
सर्वतः	நாற்புறமும்		திருக்கையில்
पन्थाः	வ	प्रविष्टमात्रे	நுழைந்தமாத் திர்த் ய
रक्ष्यो	பாதுகாக்கப்பட்டிருக்	ज्ञातः	இன்னொன்று கண் கொள்ளப்பட்டேன.
अहं	நான் [கிறது.		
तस्मिन्	அந்த		

बलाद्गहीतो रक्षोभिर्बहुधाऽस्मि विचालितः । जानुभिर्मुष्टिभिर्दनैस्तलैश्चाभिहतो भृशम् ॥
परिणीतोऽस्मि हरिभिर्वलवद्भिरमर्षणैः । परिणीय च सर्वत्र नीतोऽहं रामसंसदम् ॥ ९ ॥

அஃ	“நான்	ஜானுமி:	முழங்கால்களாலும்,
ரக்ஷோமி:	கூட வந்த இராக்கூட	சுப்திமி:	முஷ்டிகளாலும்
	ஸர்களுடன்	தன்தை:	பற்களாலும்
வலவத்தி:	பலசாலிகளும்	தலை: ச	உள்ளங்கைகளாலும்
அமர்ஷணை:	அடங்காச்சினம்கொண்டவர்களுமான	மூசு:	மிக
ஹரிமி:	குரங்குகளால்	அபிஹத:	புடைக்கப்பட்டேன்.
வலாத்	முரட்டுத்தனமாய்	சவ்வ	எங்கும்
குஹீத:	பிடிக்கப்பட்டேன்.	பரிணிய	இழுக்கப்பட்டு
வஹ்யா	பலவாறாய்	பரிணித: அஸ்மி	ஓட்டிவிடப்பட்டேன்.
விசாலித: அஸ்மி	அல்லல் படுத்தப் பட்டேன்.	ராமசंसदं	ராமன் சபைக்கு
		नीतः च	கொண்டுவந்து நிறுத்தவும் பட்டேன்.

रुधिरादिग्धसर्वाङ्गो विह्वलश्चलितेन्द्रियः । हरिर्भिर्वध्यमानश्च याचमानः कृताञ्जलिः ॥

राघवेण परित्रातो जीवामीति यदृच्छया

॥ ११ ॥

रुधिरादिग्धसर्वाङ्गः	“உடல் முழுதும் குருதி வழிந்தவனாய்	याचमानः	உயிருக்கு மன்றகின்றேன்.
विह्वलः	மேனி தளர்ந்தவனாய்	इति	என்ற காரணத்தால்
चलितेन्द्रियः च	புலன் மருண்டவனாய்	राघवेण	ராமனால்
हरिभिः	குரங்குகளால்	परित्रातः	காப்பாற்றப்பட்டு
वध्यमानः	புடைக்கப்பட்டு	यदृच्छया	எதோ விதிவசமாய்
कृताञ्जलिः	கைகூப்பி	जीवामि	நான் செத்துபிழைக்கேன்.”

एष शैलैः शिलाभिश्च पूरयित्वा महार्णवम् । द्वारमाश्रित्य लङ्काया रामस्तिष्ठति सायुधः ॥

शिलाभिः च	“பர்வதங்களாலும்,	द्वारं	வாயிலை
महार्णवं	பாறைகளாலும்	आश्रित्य	அடைந்து
पूरयित्वा	பெருங்கடலை	सायुधः	ஆயுதத்தோடுகூட
लङ्कायाः	தூர்த்து	रामः	ராமன்
	இலங்கை	एषः तिष्ठति	இதோ நிற்கின்றான்.

गरुडव्यूहमास्थाय सर्वतो हरिर्भित्तुः । मां विसृज्य महातेजा लङ्कामेवाभिवर्तते ॥ १३ ॥

गरुडव्यूहं	“கருடவ்யூகத்தில்	मां	என்னை
आस्थाय	இருந்துகொண்டு	विसृज्य	போக விடுத்துவிட்டு
सर्वतः	நாற்புறமும	लङ्कां एव	இலங்கையை
हरिभिः	குரங்குகளால்		நோக்கியே
वृत्तः	சூழப்பட்டவனாய்	अभिवर्तते	வந்துகொண்டிருக்கின்றான்.
महातेजाः	மஹா ஆற்றலுடையவனாகும்		

तथाऽत्र प्रतिपत्स्यामि ज्ञात्वा तेषां बलाबलम् । अवश्यं बलसंख्यानं कर्तव्यं युद्धमिच्छताम् ॥

तेषां	“அவர்களுடைய	युद्धं	போரில்
बलाबलं	பலாபலத்தை	इच्छतां	துணிபவர்களுக்கு
ज्ञात्वा	அறிந்துகொண்டு	अवश्यं	அவச்யமாய்
अस	இவ்விஷயத்தில்	कर्तव्यं	செய்யப்படவேண்டியது
तथा	எற்பாடி		யது
प्रतिपत्स्यामि	வேண்டிய ஏற்பாடு	बलसंख्यानम्	சத்துருகைன்னியத்
	செய்வேன.		தினளவு.”

तथैवमुक्तः शार्दूलो रावणेनोत्तमश्वरः । इदं वचनपारेभे वक्तुं रावणसन्निधौ ॥ २० ॥

रावणेन	ராவணனால்	शार्दूलः	சார் தூலன்
तथा एवं	மேற்கண்டவாறு	रावणसन्निधौ	ராவணனது முன்னிலையில்
उक्तः	வினாவப்பட்ட		
उत्तमः	சிறந்த	इदं वचनं	பின்வரும் சொல்லை
चरः	ஒற்றனாகிய	वक्तुं आरेभे	சொல்லத்தலைப்
			பட்டான் :

अथर्क्षरजसः पुत्रो युधि राजा सुदुर्जयः । गद्गदस्याथ पुत्रोऽत्र जाम्बवानिति विश्रुतः ॥

युधि	“போரில்	पुलः अथ	குமாரனே !
सुदुर्जयः	எவராலும் வெல்ல முடியாதவனாகிய	अस	இதோ இருக்கும்
राजा	ராஜா, சுகீர்வன்	जाम्बवान् इति	‘ஜாம்பவான்’ என்று
ऋक्षरजसः	ரிஷ்ராஜஸன் என்பவனின்	विश्रुतः अथ	ப்ரசித்தி பெற்றவனும்
		गद्गदस्य	கத்தகதென்பவனு
		पुलः	புதல்வன்.” [டைய

गद्गदस्यैव पुत्रोऽन्यो गुरुपुत्रः शतक्रतोः । कदनं यस्य पुत्रेण कृतमेकेन रक्षसाम् ॥ २१ ॥

गद्गदस्य एव	“சுத்தகதனுக்கே	रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு
अन्यः	இன்னொரு	कदनं कृतं	நாசம் விளைவிக்கப்பட்ட
पुलः	புதல்வன்		டதோ அவன்
यस्य	எவனுடைய	शतक्रतोः	இந்திரனது
पुत्रेण	புதல்வன்	गुरुपुलः	குருவாகிய பிருகஸ்ப
एकेन	ஒருவனாலேயே		தியின் புதல்வன்.”

सुषेणश्चापि धर्मात्मा पुत्रो धर्मस्य वीर्यवान् । सौम्यः सोमात्मजश्चात्र राजन्दधिमुखः कपिः ॥

धर्मात्मा अपि	“தர்மாத்மாவும்	राजन्	அரசே !
वीर्यवान् च	வீர்யவானுமாகிய	अस	இவ்விடத்தில்
सुषेणः	சுஷேணன்	सौम्यः	அழகுற்றுவிளங்கும்
धर्मस्य	தர்மவானது	दधिमुखः च	ததிமுகனென்ற
पुलः	குமாரன்.	कपिः	வானான்
		सोमात्मजः	சந்திரனின் மைந்தன்.

विश्वकर्मसुतो वीरो नलः प्लवगसत्तमः । विक्रान्तो बलवानत्र वसुपुत्रः सुदुर्धरः ॥ ३४ ॥

प्लवगसत्तमः	“வானரேரத்தமனும்	विक्रान्तः	மிக ஆண்மையுடைய
वीरः	சூரனுமாகிய		வனும்
नलः	நளனென்பவன்	बलवान्	மிக ஆற்றலுடையவ
विश्वकर्मसुतः	விச்வகர்மாவின் புதல்		னுமான
	வன்.	सुदुर्धरः	ஸுதுர்த்தரனென
अत्र	இதில்	वसुपुत्रः	வசுவின மகன். [வன்

राक्षसानां वरिष्ठश्च तव भ्राता विभीषणः । परिगृह्य पुरीं लङ्कां राघवस्य हिते रतः ॥

तव	“தேவரீரது	लङ्कां पुरीं	இலங்கைககரை
आता	தம்பியும்	परिगृह्य	பெற்றுக்கொண்டு
राक्षसानां	அரக்கர்களுக்குள்	राघवस्य	ராமனுக்கு
वरिष्ठः च	மகா பொல்லாதவனு	हिते	நன்மை புரிவதில்
विभीषणः	விபிஷணன் [மாகிய	रतः	ஈடுபட்டுவிட்டான்.

इति सर्वं समाख्यातं तवेदं वानरं बलम् । सुवेलेऽधिष्ठितं शैले शेषकार्ये भवान्गतिः ॥

	சுவேல	समाख्यातं	விளக்க விளம்பிரிட்டுப்
शैले	மலையில்		பட்டது.
अधिष्ठितं	தங்கியிருக்கும்	इति	இதெல்லாம் இப்படி
इदं	இந்த		இருக்கின்றமையால்
वानरं	வானர	शेषकार्ये	இனி ஆகவேண்டிய
बलं	சைனனியம்		காரியத்தில்
सर्वं	எல்லாமும்	भवान्	தேவரீர்தான்
तव	தேவரீருக்கு	गतिः	சர்வாதிகாரமும் பெற்ற
			றுவிளங்குகிறவர்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15815

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1140

एकत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ३१ ॥

सीतामोहनम्—சீதையை மோஹிப்பிப்பது.

लङ्काधिपतय चराः । सुवल राघव शलानावष्ट प्रत्यवेदयन् ॥ १ ॥

ततः	அச்சமயத்தில்	निविष्टं	வந்து தங்கிவிட்டவ
चराः	மற்றுமுள்ள வேவுகா	तं	அதை [தகவும்
	ரர்கள்,	अक्षोभ्यबलं	கலக்கமுடியாத சேனை
			யெனவும்
सुवेले	சுவேல	लङ्काधिपतये	இலங்கைமன்னனுக்கு
शैले	மலையில்	प्रत्यवेदयन्	தெரிவித்தார்கள்.
राघवं	ராமனை		

चाराणां रावणः श्रुत्वा प्राप्तं रामबलं महत् । जातोद्वेगोऽभवत्किञ्चित्सचिवानिदमब्रवीत् ॥

रावणः रा.வணன்
மஹத் பெரும்
ராமபலம் ராமரது சைன்யத்தை
ப्राप्तं வந்து சேர்ந்துவிட்ட
चाराणां சாரர்களிடம்
श्रुत्वा கேட்டு

किञ्चिन् கொஞ்சம்
जातोद्वेगः அச்சம் கொண்ட
अभवत् ஆயினான். [வனாய்
सचिवान् மந்திரிகளைப்பார்த்து
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् மொழிந்தான்.

मन्त्रिणः शीघ्रमायान्तु सर्वे वै सुसमाहिताः । अयं नो मन्त्रकाल्ये हि संप्राप्त इति राक्षसाः ॥

नः “நமக்கு
मन्त्रकालः மந்திராலோசனை
 பண்ணும் காலம்
अयं இதோ
संप्राप्तः வந்துவிட்டது.
इति हि என்கிற காரணத்தால்

सुसमाहिताः பத்திமார்களும்
मन्त्रिणः वै மந்திரிமார்களுமான
राक्षसाः ராக்ஷஸர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
शीघ्रं காலதாமதமின்றி
आरान्तु வந்து கூட்டிடுமா.”

तस्य तच्छासनं श्रुत्वा मन्त्रिणोऽभ्यागमन्तुम् । ततः स मन्त्रयामास सचिवै राक्षसैः सह ॥

मान्त्रिणः மந்திரிகள்
तस्य அவனது
तत् அந்த
शासनं ஆக்கிரமையை
श्रुत्वा கிரமேற்கொண்டு
दुतं விரைவில்

अभ्यागमन् வந்து கூடினார்கள்.
सः அவன்
सचिवैः மந்திரிகளான
राक्षसैः सह அரக்கர்களுடன் கூட
ततः அப்பொழுது
मन्त्रयामास ஆலோசனைசெய்கான்.

मन्त्रयित्वा स दुर्धर्षः क्षमं यत्समनन्तरम् । विसर्जयित्वा सचिवान्प्रविशे स्वमालयम् ॥

दुर्धर्षः எவர்க்குமடங்கா
सः அவன்
समनन्तरं உடனே அநேகமாக
 புறம்
क्षमं சமர்ப்படுத்திக்கேற்ற தர
 ருக்கிறது
यत् எதுவோ அதை

मन्त्रयित्वा ஆலோசனை செய்து
 விட்டு,
सचिवान् மந்திரிகளை
विसर्जयित्वा விடைகொடுத்தனுப்பி
स्व தனது [விட்டு,
आलयं அரண்மனைக்கு
प्रविशे போய்ச்சேர்ந்தான்.

ततो राक्षसमाहूय विद्युज्जिह्वं महाबलम् । मायाविदं महामायः प्राविशद्यत्र मैथिली ॥ ६ ॥

महामायः மகா மாயாவித்யா கும
 வன்
ततः அவ்விடத்திலிருந்து
महाबलं மகாபலவானும்
मायाविदं மாயாவித்யைக்களை
 நன்கறிந்தவனுமான
विद्युज्जिह्वं விட்யஜ்ஜிஹ்வனென்ற

राक्षसं அரக்கனை
आहूय அழைத்துக்கொண்டு
मैथिली ஜானகியார்
यत्र எங்கிருந்தனனோ
 அங்கு
प्राविशत् போய்ச்சேர்ந்தான்.

धनदानुजः	குடேரன் தம்பி (ராவணன்)
पूर्णचन्द्र- निभाननां }	முழுமதிபோன்ற தி ருழுமகமண்டலத்தை பெற்றவனும்
अशोकवनिकां गतां	அசோகவனத்தில வந்துசேர்ந்து
मङ्गलार्थं	சுமங்கலி என்பதற் கறிகுறியாய்
उत्तमैः	அவரையமாய் அணிய வேண்டிய
कैश्विन्	சில (நிருமங்கல்யம், சிலம்புமுதலிய)
भूषणैः	அபரணங்களால்
अलंकृतां	அலங்கரிக்கப்பட்டவ ரும்
अदैन्यार्हा	அவமரியாதையைக் கண்டிராதவனும்,
दीनां	எளியநிலைமையிலிருப் பவனும்,
शोकपरां	சோகத்தில் முழுகி
अधोमुखीं	தலேகுவிர்க்க
महीतरे	வெறுத்தவரில்
उपविष्टां	உட்கார்ந்துகொண்டு
भतारं एव	கனாவர் ஒருவரையே
ध्यायन्तीं	{ ஸாவரமாய்க்கொண் டு தியானித்துக்கொ ண்டிருப்பவனும்,
इतस्ततः	எப்படிமும்
राक्षसीभिः	ஆரக்கசர்களால்
वृतां	சூழப்பட்ட

वोराभिः	கொடிய
राक्षसीभिः	ஆரக்ககளோடு
उपास्यमानां	காலங்கழித்துக்கொ ண்டிருப்பவனும்,
उपातमेघ- जालाभिः }	அசுப குசகமான மே கவரிசைகளால்
आवृतां	மூடுண்ட
चन्द्रलैर्वा इव	சந்திரகலையோலிருப் பவனும்,
मारुतोद्धृतां	காற்றால் பிடுங்கப் பட்டு
क्षिप्तं	எறியப்பட்ட
पुष्पलतां इव	பூங்கொடியோலிருப் பவனும்
चरन्तीं	துடித்துக்கொண்டி
भागीरथीं	கங்கை [ருப்பவனும்
नदीं	நதியை
इव	போலவே
गाम्भीर्यात्	காம்பீரியத்தால்
इव	முற்றிலும்
स्तिमितां	சிம்மதிகொண்டவ
विपादस्य	துக்கத்திற்கு [ளும்,
विलक्षणं	அப்படிப்பட்டவனும்
हर्षशोकान्तरे	{ சந்தோஷத்தையும், துக்கத்தையும், த விர்த்த தன்மையில்
महां	முழுக்ககிடந்தவளு மான
सीतां	சீதாதேவியாரை
ततः	அப்பொழுது
दृशं	கண்டான்.

उपसृत्य ततः सीतां प्रहर्षं नाम कीर्तयन् । इदं च वचनं धृष्टमुवाच जनकात्मजाम् ॥१६॥

ततः	அப்பொழுது
प्रहर्षं	மிகச் சந்தோஷமாய்
नाम	பெயரை (சொல்லி)
कीर्तयन्	அழைத்துக்கொண்டு
जनकात्मजां	ஜனகரின் திருச்செல் வியாகிய

सीतां च	சீதாதேவியாரையும்
उपसृत्य	அணுகி
इदं	பின்வரும்
धृष्टं	மனதையறுக்கும்
वचनं	சொல்லை
उवाच	சொன்னான் :

सान्त्वयमाना मया भद्रे यमुपाश्रित्य वल्लसे । खरहन्ता स ते भर्ता राघवः समरे हतः ॥

भद्रे “பாக்கியவத்யே!
मया என்னால்
सान्त्वयमाना { எவ்வளவோ நல்வார்
ததை சொல்லி வே
ண்டப்படுகிற நீ
यं எவளை
उपाश्रित्य உன்னுடையவனாகக்
கொண்டு

वल्लसे பெருமை பாராட்டி.
सः அந்த [வருகிறயோ
खरहन्ता கரனைக் கொன்ற,
ते भर्ता உனது கணவனாகிய
राघवः ராமன்
समरे हतः போரில் கொன்றுவிட
ப்பட்டான்.

छिन्नं ते सर्वतो मूलं दर्पस्ते विहतो मया । व्यसनेनात्मनः सीते मम भार्या भविष्यसि ॥

ते “உனது
मूलं ஆதரவானது
सर्वतो அடியோடு
छिन्नं விலக்கப்பட்டு விட்
ते दर्पः உனது கர்வம் [டது.
मया என்னால்
विहतः நிஷ்ப்ரயோஜனமாய்
செய்தது.

सीते சிதாய்!
आत्मनः உனது
व्यसनेन பாடெல்லாம் பயன்ற
தகாக்கிட்டபடியால்
मम எனக்கு
भार्या மனைவியாய்
भविष्यसि இனி ஆகிவிடுவாய்.

विस्मृतां मतिं मूढे किं मृतेन करिष्यसि । भद्रे त्वं भव भार्याणां सर्वासामीश्वरी मम ॥

मूढे “பேதாய்!
इमां मतिं இந்த மனோபாவத்தை
विस्मृज ஒழித்துவிடு.
मृतेन இறந்தவனைக்
கொண்டு
किं करिष्यसि நீ என்னசெய்ய
முடியும்?

भद्रे பாக்கியவத்யே!
मम எனது
भार्याणां மனைவிமார்கள்
सर्वासां யாவருக்கும்
ईश्वरी தலைவியாக
त्वं भव நீ ஆகுவாயாக.

अल्पपुण्ये निवृत्तार्थे मूढे पण्डितमानिनि । शृणु भर्तृवधं सीते घोरं वृत्रवधं यथा ॥ २० ॥

अल्पपुण्ये { “புண்ணியத்தை வே
ண்டுமளவு செய்யா
தவளை!
निवृत्तार्थे எதிர்பார்த்தவண்ண
மே மடறியவனே!
पण्डितमानिनि எல்லா மறிந்துவளைய
ற ஆகத்தைகொண்ட
मूढे सीते அசுடாகிய சீதே!
செ

घोरं கொடிய
वृत्रवधं விருத்திராக்ரானது
यथा போன்ற [வதத்தை
भर्तृवधं கணவன் வதையைப்
ப
शृणु (சொல்லுமெனக்கு செ
விகொடுத்துக்) கேள்.

समायातः समुद्रान्तं मां हन्तुं किल राघवः । वानरेन्द्रप्रणीतेन बलेन महता वृतः ॥ २१ ॥

राघवः எனனையே
मां किल கொல்ல
हन्तुं கொல்ல
वानरेन्द्रप्रणीतेन வானரனால் நடத்தி
வரப்பட்ட

महता பெரும்
बलेन சேனையால்
वृतः சூழப்பட்டவரைய்
समुद्रान्तं சமுத்திரக்கரைக்கு
समायातः வந்துசேர்ந்தான்.

स निविष्टः समुद्रस्य पीड्य तीरमथोत्तरम् । बलेन महता रामो व्रजत्यस्तं दिवाकरे ॥ २२ ॥

ச:	அந்த	उत्तरं तीरं	வடக்குக் கரையில்
ராம:	ராமன்	மஹதா	பெரும்
திவா க்ரே	சூரியன்	வலேன	சைனியத்தால்
அஸ்த் வஜதி	அஸ்தமிக்கிற வேளை யில்	பீடிய அथ	முற்றுக்கையிட்டு

समुद्रस्य समुद्रத்திரத்தினது

निविष्ट

अथाध्वनि परिश्रान्तमर्धरात्रे स्थितं बलम् । सुखसंसुप्तमासाद्य चारितं प्रथमं चरैः ॥ २३ ॥

அத	“அப்பொழுது	स्थितं	இருந்த
அத்வனி	வழிநடந்து	बलं	சேனையானது
பரிசுரான்	இளைப்புற்று	प्रथमं	முதலில்
அர்ஹத்	பாதிராத்திரியில்	चरैः	ஒற்றர்களால்
சுலக்சஸுத்	மெய்மறந்து நித்திரை செய்துகொண்டு	आसाद्य	கிட்டி
		चारितम्	வேவு பார்க்கப்பட்டது.

तत्प्रहस्तप्रणीतेन बलेन महता मम । बलमस्य हतं रात्रौ यत्र रामः सलक्ष्मणः ॥ २४ ॥

ராம:	வெந்தமணைனுடன்	प्रहस्तप्रणीतेन	பிரகஸ்தனால்
சலக்ஷமண:	எங்கிருந்தானோ அவ்		நடத்தப்பெற்ற
யத்	இரவில் [விடத்தில்	मम	எனது
ராவீ	இவனது	महता	பெரும்
அஸ்ய	அந்த	बलेन	சைனியத்தால்
தத்	சேனை	हतम्	மடியசெய்யப்
வல்			பட்டது.

पट्टिशान्परिघांश्चक्रान्दण्डान्बद्धान्महायसान् । बाणजालानि शूलानि भास्वरान् कूटमुद्गरान् ॥ यष्टीश्च तोमराञ्छक्त्याश्चक्राणि मुसलानि च । उद्यम्योद्यम्य रक्षोभिर्वानरेषु निपातिताः ॥

பட்டிசான்	“பட்டி க்கத்திகளையும்	यष्टीः	கழிகளையும்,
பரிஹான்	உழலைக்கடிகளையும்,	तोमरान्	தோமரங்களையும்
சக்ரான்	சிறிய சக்கிரங்களையும்	शक्तीः	வேலாயுதங்களையும்
தண்டன்	தடிகளையும்,	चक्राणि च	பெரிய சக்கிரங்களையும்
வட்டான்	சுத்திகளையும்,		
மஹாயசான்	பெருமிறும்புக்கடிகளையும்,	मुसलानि च	உலக்கைகளையும்
बाणजालानि	பாணாவரிசைகளையும்	उद्यम्य उद्यम्य	தூக்
शूलानि	சூலங்களையும்	वानरेषु	வானர்கள்மீது
भास्वरान्	ஒளிர்கின்ற	रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
कूटमुद्गरान्	{ இருப்புப்பூணிட்ட முக்கரமென்னும் ஆயுதங்களையும்	निपातिताः	(அவைகள்) வீழ்த்தப்
			பட்டன.

अथ सुप्तस्य रामस्य प्रहस्तेन प्रमाथिना । असक्तं कृतहस्तेन शिरश्छिन्नं महासिना ॥२७॥

अथ	“அப்பொழுது	रामस्य	ராமனது
प्रमाथिना	யாரையும் கதறவடித்	शिरः	தலையானது
	கு'	महासिना	பெருங்கத்தியால்
कृतहस्तेन	கைதேர்ந்த	असक्तं	இடையறுக்கிடங்
प्रहस्तेन	ப்ரஹஸ்தனல்		கொடாதபடி.
सुप्तस्य	நன்றாகத் தூங்கிக்	छिन्नम्	வெட்டி, கதளளிவிடப்
	கொண்டிருந்த		பட்டது.

विभीषणः समुत्पत्य निगृहीतो यदृच्छया । दिशः प्रवाजितः सर्वैर्लक्ष्मणः पुवगैः सह ॥

विभीषणः	“விபிஷணன்	पुवगैः	வானரர்கள்
समुत्पत्य	மேல் விழுந்தது தாக்கி	सर्वैः सह	எல்லாரோடும் கூட
यदृच्छया	தற்செயலாய்	दिशः	தூரகேசத்திற்கு
निगृहीतः	கிறைப்படுத்தப்பட்ட	प्रवाजितः	தூரத்திவிடப்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன் [டான்.		பட்டான்.

सुर्योवो ग्रीवया सीते भग्नया पुवगाधिपः । निरस्तहनुकः शेते हनुमान् राक्षसैर्हतः ॥२९॥

सीते	“சீதாய்!	शेते	நெடுநதையில் கொண்டு
पुवगाधिपः	வானரமன்னனாகிய	हनुमान्	ஹனுமான் [விட்டான்.
सुर्योवः	சூரீவன்;	निरस्तहनुकः	கன்னமமுறிந்தவனாய்
भग्नया	முறிந்த	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
ग्रीवया	கழுத்துடன்	हतः	கொல்லப்பட்ட
			விட்டான்.

जाम्बवानथ जानुभ्यामुत्पतन्निहतो युधि । पट्टिशैर्वहुभिश्छिन्नो निकृत्तः पादपो यथा ॥

युधि	“போரில்	छिन्नः	வெட்டப்பட்ட
जानुभ्यां	இரு முழங்கால்களையு	निकृत्तः	வெட்டி வீழ்த்தப்
उत्पतन्	தாக்கும் [வகொண்டு	पादपः यथा	மரமென [பட்ட
जाम्बवान् अथ	ஜாம்பவானும்	निहतः	கொண்டு சாய்த்து
बहुभिः पट्टिशैः	பலபட்டாக்கத்திகளால்		விடப்பட்டான்.

मैन्दश्च द्विविदश्चोभौ निहतौ वानरर्षभौ । निश्वसन्तौ रुदन्तौ च रुधिरेण परिपुतौ ॥

असिना व्यायतौ छिन्नौ मध्ये ह्यरिनिषूदनौ ॥ ३१ ॥

व्यायतौ	“மகாசககிரான்களுநர்,	असिना	கத்தியால்
अरिनिषूदनौ	சத்துருசாஹாரர்க	छिन्नौ	வெட்டப்பட்டவாக
	ளும	रुधिरेण	ரத்தத்தால் [ளாய்
वानरर्षभौ	வானரோத்தமர்களு	परिपुतौ	பூசப்பட்டவர்களாய்
	மான	रुदन्तौ	அழுதுகொண்டு
मैन्दः च	மைந்தனென்பவனும்	निश्वसन्तौ च	பெருமூச்சு விடுகின்ற
द्विविदः च	துவிதனென்பவனு		வர்களாய்
उभौ हि	இருவர்களும் [மான	निहतौ	கொன
मध्ये	இடையிலே		பட்டார்கள்.

अनुतिष्ठति मेदिन्यां पनसः पनसो यथा

॥ ३२ ॥

पनसः

पनस. यथा

பலாப்பழமேன

मेदिन्यां

பூமியில்

अनुतिष्ठति

பிளவுண்டு
கிடக்கிறது.

नाराचैर्बहुभिश्छिन्नः शेते दर्यां दरीमुखः

॥ ३३ ॥

दरीमुखः

“தீர் முகன்

छिन्नः

துண்டிக்கப்பட்டவ

बहुभिः

பல

दर्यां

பள்ளத்தாக்கில் [நாய்

नाराचः

நாராச் பாணங்களால்

शेते

விழுந்தகிடக்கின்

றான.

कुमुदस्तु महातेजा निष्कूजः सायकैः कृतः

॥ ३४ ॥

महातेजाः

“மகா ஆற்றலுடைய

निष्कूजः

பேச்சழுச்சு ஒழிந்த

कुमुदः तु

குமுதனும்

வனாக

सायकैः

பாணங்களால்

कृतः

செய்யப்பட்டான்.

अद्भुतो बहुभिश्छिन्नः शरैरासाद्य राक्षसैः । पतितो रुधिरोद्गारी क्षितौ निपतिताद्भुदः ॥

अद्भुतः

“அவ்ருதன்

निपतिताद्भुदः

தோள் உளைகள் செறி

राक्षसैः

அரக்கர்களால்

க்கிடக்க

आसाद्य

கிட்டி

रुधिरोद्गारी

இரத்தத்தை கக்கிக

बहुभिः

பல

கொண்டு

शरैः

பாணங்களால்

क्षितौ

பூமியில்

छिन्नः

துண்டிக்கப்பட்டவ

पतितः

விழுந்தப்பட்டான்.

हरयो मथिता नागै रथजातैस्तथाऽपरे । शायिता मृदिताश्चाश्वैर्वायुवेगैरिवाम्बुदाः ॥ ३६

तथा

“ஆப்பற்றியே

वायुवेगैः

புகழ் காற்றுகளால்

अपर

மற்றமுள்ள

अम्बुदाः

பொன்

हरयः

வானராகள்

इव

போலவே.

नागैः

யானைகளாலும்

मृदिताः

துகைக்கப்பட்டு

रथजातैः

ரதவாரிகளாலும்

मथिताः

கொல்லப்பட்டு

अश्वैः च

குதிரைகளாலும்,

शायिताः

படுக்கச்செய்யப்பட்ட

டடிகள.

प्रहताश्चापरे त्रस्ता हन्यमाना जघन्यतः । अभिद्रुतास्तु रक्षोभिः सिंहैरिव महाद्विपाः ॥

त्रस्ताः

“பயந்தகிடந்த

अभिद्रुताः

தரத்தப்பட்டவர்

अपरे

மற்றவர்கள்,

களாய்

सिंहैः

சிங்கங்களால்

जघन्यतः

பின்பக்கங்களில்

महाद्विपाः

பெரும் யானைகள்

प्रहताः च

புடைக்கப்பட்டவர்

களாய்

इव

போலவே,

हन्यमानाः

கொல்லப்பட்டார்

रक्षोभिः

அரக்கர்களால்

கள்.

सागरे पतिताः केचित्केचिद्गगनमाश्रिताः । ऋक्षा वृक्षानुपाख्वा वानरीं वृत्तिमाश्रिताः ॥

केचित्	“ சிலர்	ऋक्षाः	கரடிகள்
सागरे	சமுத்திரத்தில்	वानरीं	வானரர்களது
पतिताः	விழுந்துமாண்ட	वृत्तिं	செய்கையை
केचित्	சிலர் [கள.	आश्रिताः	அனுஷ்டித்தவர்களாய்
गगनं	ஆகாசத்தில்	वृक्षान्	மரங்களில்
आश्रिताः	கிளம்பி ஓடி விட்டார்	उपाख्वाः	ஏறிகொண்டுவிட்

டாகன.

सागरस्य च तीरेषु शैलेषु च वनेषु च । पिङ्गलास्ते विरूपाक्षैर्वहुभिर्वह्वो हताः ॥ ३९ ॥

सागरस्य	“ சமுத்திரத்தினது	बहवः	பல
तीरेषु	கரைகளிலும்	पिङ्गलाः च	வானரர்களும்
शैलेषु च	மலைகளிலும்	बहुभिः	பல
वनेषु च	வனங்களிலும்	विरूपाक्षैः	அரக்கர்களால்
ते	அந்த	हताः	கொல்லப்பட்ட

ராகன.

एवं तव हतो भर्ता ससैन्यो मम सेनया । क्षतजार्द्र रजोध्वस्तमिदं चास्याहृतं शिरः ॥ ४० ॥

मम	“ எனது	क्षतजार्द्र	குறுதிவழிந்ததும்
सेनया	சேனையால்	रजोध्वस्तं	புழுதிபடிந்ததுமாகிய
तव	உனது	अस्य	அச்ய
भर्ता	கணவன்	शिरः च	தலையும்
ससैन्यः	சைனியங்களோடுகூட	इदं	இதோ
एवं	இப்படியாய்	आहतम्	கொண்டுவரப்பட்டிரு
हतः	கொல்லப்பட்டுவிட்		

டான.

க்கிறது.”

ततः परमदुर्धर्षो रावणो राक्षसाधिपः । सीतायामुपशृण्वन्त्यां राक्षसीमिदमब्रवीत् ॥ ४१ ॥

ततः	அதன்பிறகு	सीतायां	வீதை
परमदुर्धर्षः	மகா முரடனாகிய	उपशृण्वन्त्यां	கேட்கும்படி
राक्षसाधिपः	ராக்காஸமன்னனாகிய	राक्षसीं	ஓர் அரக்கையைப் பார்
रावणः	ராவணன்	इदं	பின்வருமாறு [த்து
		अब्रवीत्	ஆக்ராபித்தான் :

राक्षसं क्रूरकर्माणं विद्युज्जिह्वं त्वमानय । येन तद्राघवशिरः संग्रामात्स्वयमाहृतम् ॥ ४२ ॥

येन	“ எவனால்	क्रूरकर्माणं	கடுந்தொழில்புரியும்
तत्	அந்த	विद्युज्जिह्वं	வித்யுஜ்ஜிஹ்வனெ
राघवशिरः	ராமன் தலை		ன்
संग्रामात्	போர்க்களத்திலிருந்து	राक्षसं	அரக்கனை
स्वयं	நேரில்	एव	நீ
आहृतं	கொண்டுவரப்பட்டி	आनय	அழைத்துவா.

ருக்கிறதோ, அந்த

विद्युज्जिह्वस्ततो गृह्य शिरस्तत्सशरासनम् । प्रगापं शिरसा कृत्वा रावणस्याग्रतः स्थितः ॥

தத்: அத்தனல்
 விद्यுஜ்ஜிஹ்: வித்யுஜ்ஜிஹ்வஸ்த
 தத்: அத்த
 சிர: தலையை
 சசராஸனம் வில்லுடன் கூட
 गृह्य கையில வைத்துக் கொண்டு

रावणस्य ராவணனுக்கு
 शिरसा शिरசா முத்தாழ்த்தி
 प्रणामं நமஸ்காரத்தை
 कृत्वा செய்துவிட்டு,
 अग्रतः முன்னிலையில்
 स्थितः காத்துநின்றான்.

तमब्रवीत्ततो राजा रावणो राक्षसं स्थितम् । विद्युज्जिह्वं महाजिह्वं समीपपरिवर्तिनम् ॥

தத்: அப்பொழுது
 रावणः राजा ராவணமன்னன்
 महाजिह्वं நீண்ட நாக்குடைய,
 समीपपरिवर्तिनं முன்னிலையில் வந்த
 சேர்ந்தது

विद्युज्जिह्वं महाजिह्वं समीपपरिवर्तिनम् ॥
 स्थितं காத்துநின்றனாகொண்
 तं அத்த [புறத்த,
 विद्युज्जिह्वं வித்யுஜ்ஜிஹ்வ
 எனன்ற
 राक्षसं அரக்கனாப்பார்த்து
 अब्रवीत् கட்டளைபிட்டான்:

अग्रतः कुरु सीतायाः शीघ्रं दाशरथेः शिरः । अवस्थां पश्चिमां भर्तुः कृपणा साधु पश्यतु ॥

दाशरथेः शिरः “ராமனது தலையை
 शीघ्रं காலதாமதமின்றி
 सीतायाः சீதையினது
 अग्रतः முன்னிலையில்
 कुरु வை.
 भर्तुः கணவனது
 पश्चिमां अवस्थां மரணத்தைய

कृपणा { தன்னால் துனிசெய்யப்
 साधु { கூடியதொன்றுமில்
 पश्यतु { லென்பது உரை
 { கின்றவளாய் அவள்
 { சந்தேகமற
 { (பிரத்யக்ஷத்தில்)
 பார்த்துக்கொண்டே.”

एवमुक्तं तु तद्रक्षः शिरस्तत्प्रियदर्शनम् । उपनिक्षिप्य सीतायाः क्षिप्रमन्तरधीयत ॥४६॥

एवं இங்ஙனம்
 उक्तं உயமனம்பெற்ற
 तत् அத்த
 रक्षः அரக்கன்
 तु அப்பொழுது
 प्रियदर्शनं அழகுறறு விளங்கிய

तत् அத்த
 शिरः தலையை
 सीतायाः சீதையினது
 उपनिक्षिप्य கண்முன் வைத்து
 क्षिप्रं தகைதொடும் [விட்டு
 अन्तर्धीयत மாறந்துவிட்டான்.

रावणश्चापि चिक्षेप भास्वरं कार्मुकं महत् । त्रिषु लोकेषु विख्यातं सीतामिदमुवाच च ॥

रावणः ராவணன்
 त्रिषु लोकेषु முவுலகங்களிலும்
 विख्यातं பிரசித்திபெற்றதும்,
 महत् மூலூர்ஹமானதும்,
 भास्वरं च ஒளிகொண்டு விளங்க
 குகிறதுமாகிய
 कार्मुकं கோதண்டத்தை

चिक्षेप { தன் கைவிட்டுத்து
 { வைத்துக்கொண்
 { டான்.
 अपि च அதன்போல்
 सीतां சீதா தேவியைப் பார்
 इदं பின்வருமாறு [த்து
 उवाच ह மொழிந்தான்:

इदं तत्तव रामस्य कार्मुकं ज्यासमायुतम् । इह प्रहस्तेनानीतं हत्वा तं निशि मानुषम् ॥

इदं “இது
तव உனது
रामस्य ராமனது
ज्यासमायुतं நானேற்றப்பட்ட
कार्मुकं கோதண்டம்.
मानुषं மானிடனாகிய
तं அவனை

निशि இரவில்
हत्वा கொன்றுகிட்டு
इह இப்பொழுது
तत् அது
प्रहस्तेन பிரஹஸ்தனால்
आनीतम् கொண்டுவரப்பட்ட
டிருக்கிறது.”

स विद्युजिह्वेन सहैव तच्छिरो धनुश्च भूमौ विनिकीर्य रावणः ।

विदेहराजस्य सुतां यशस्विनीं ततोऽब्रवीत्तां भव मे वशानुगा ॥ ४९ ॥

सः அந்த
रावणः ராவணன்
विद्युजिह्वेन விद्यுஜ்ஜிஹ்வனோடு
सहैव கூடவே
तत् அந்த
शिरः தலையையும்
धनुः च வில்லையும்
भूमौ தரையில்
विनिकीर्य வீசித்தள்ளிகிட்டு

ततः அதன்மேல
विदेहराजस्य விதேஹமன்னரது
यशस्विनीं மகாபுகழ்படைத்த
सुतां புதலனியாகிய
तां அவளைப்பார்த்து
मे “எனக்கு
वशानुगा அடங்கி நடக்கிறவ
ளாக
भव ஆகிவிடு” என்று
अब्रवीत् சொல்லிமுடித்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदित. श्लोकाः 15864

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1189

द्वाविंशः सर्गः—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ३२ ॥

सीताविलापः—ஸீதாலீலாபம்.

सा सीता तच्छिरो दृष्ट्वा तच्च कार्मुकमुत्तमम् । सुग्रीवप्रातिसंसर्गमाख्यातं च हनूमता ॥
नयने मुखवर्णं च भर्तुस्तत्सदृशं मुखम् । केशान्केशान्तदेशं च तं च चूडामणिं शुभम् ॥
एतैः सर्वैरभिज्ञानैरभिज्ञाय सुदुःखिता । विजगर्हऽत्र कैकेयीं कोशन्ती कुररी यथा ॥ ३ ॥

सा அந்த
सीता ஸீதாதேவியார்
तत् அந்த
शिरः தலையையும்
तत् அந்த
उत्तमं உத்தமமான

कार्मुकं च கோதண்டத்தையும்
हनूमता ஹனுமாரால்
आख्यातं தெரிவிக்கப்பட்ட
सुग्रीवप्रीति- } சுகர்வனது பக
संसग च } பயனாய் விளைந்த
றவையும்

நயநே	கண்களிரண்டையும்	சவீ:	எல்லா
முகவர்ப்	முகத்தின் ஒளியை	அபிஜானை:	அடையாளங்களால்
	யும்	அபிஜாய	நம்பி,
ததததத	அதற்கே ஈடாகிய	சுது:கிதா	மிக்கமனம் நொநதவ
மர்து:	கணவரது		ளாகி,
முகம்	முகத்தையும்	காரி	அமுகுரல் இன்றில்
கேசானு	கேசங்களையும்	யதா	போலவே
கேசான்தததத	நெற்றியையும்	கோசந்தி	அமுகின்றவளாய்
த	அந்த	அத	இவ்விஷயத்தில்
சுத	அமுகிய	கேகேயி	கைகேயிதேவியாரைப்
சூதாமர்ப்	சூதாமர்ப்பியையும்		பற்றி
ததத	கவனித்து.	விஜகீ	பினகண்டபடி மனக்
தத:	இந்த		குதையுற்றார்.

சகாமா பவ கைகேயி ததததத கலநநந: । கலமுததததத சரீ தவயா கலததததத ॥

கைகேயி	“கைகேயி!	கலம்	குலம்
சகாமா	உத்ததததத நிததததத	சரீ	எல்லாமும்
	னவளாக	கலததததத	கலகமொன்றையே
பவ	கூகு		தொழிலாகவுடைய
கலநநந:	குலவிளக்காகும்	தவயா	உம்மால்
அய்	இவர்	தததததத	வேருதநழிக்கப்பட்ட
தத:	கொல்லப்பட்டார்.		டது.

அரேய கி தை கைகேயி கதத ராமேய விபிரயம் । யநமயா சிரவசனததததத ததததததத வநம் ॥

கைகேயி	“கைகேயி!	விபிரய்	அதாத காரியம்
யத்	எக்காரணத்தால்	தெ	உமக்கு
தவயா	உம்மால்		{ எல்லாத்நதததததததததத
சிரவசன:	மரவுரியணிந்தவராய்	அதேய	{ எக்காலத்திலுமவழு
வந்	காட்டிற்கு		வாதுததததத
மயா	என்னுடு	ராமேய	ததததத
ததததத:	அதுபாப்பட்டாரோ	கதத	செய்யப்பட்டது
	அப்படிப்பட்ட	கிம்	என்ன

ததததததத து தைதத ததததத ததததத । கதத கததத ததத ததத து கதத ததத ॥

ததத	மஹா பரிசுத்தையும்	ததத து	செல்லிவிட்டு
ததததத	மஹா கஷ்டததததத	ததத	தெ
	ருக்கிதவனான	கதத	வாதததத
தைதத து	கததததததததத	யதா	போலவே
ததததத	உதல் தததத	கதத	ததததத
தத	மேற்கண்டவாறு	கதத	ததததததததத

आदिष्टं दीर्घमायुस्ते यैरचिन्त्यपराक्रम । अनृतं वचनं तेषामत्यायुरसि राघव ॥ १२ ॥

அசுந்- பராசும	“மனத்தாலும் (இவ்வ ளவெனவும் இத்தன் மையதெனவும்) அந் யமுடியாத பராக்கிர மம் பெற்ற	தேவரீருக்கு தீர்க்கமான ஆயு: யை: அதிஷ்ட தேயா	தேவரீருக்கு தீர்க்கமான ஆயுளுள்ளு எவர்களால் முன் கூறப்பட்டதோ அவர்கடைய வாக்கு பொய்யாக முடிந்தது.
ராசும	நீராம!	தேயா	அவர்கடைய
அயாசு:	அந் ஆயுள்ளு	வசனம்	வாக்கு
அசு	இருக்கின்றீர் [வராய்	அநுதம்	பொய்யாக முடிந்தது.

अथवा नश्यति प्रज्ञा प्राज्ञस्यापि सतस्त्व । पचत्येनं यथा कालो भूतानां प्रभवो ह्ययम् ॥

சுத:	“ புண்ணியத் தமர் வும	யதா	எனென்றால்
பாசுசு	மஹா நுண்ணறிவா ளருமாகிய	பூதானா	பிராணிகளுக்கு
தவ அரி	தேவரீருக்கும்	புருவ:	எதையும்
புசா	முன்னெச்சரிக்கை என்பது	அயம்	இந்த
நசுயதி	இல்லாதிருந்திருக் கிறது ;	கால:	ஸர்வேசுவரன்
அதவா	இது ஒரு ஆச்சர்யம் இல்லை.	புன்	இந்த
		ஹி	தேவரீரையும்
		பசுதி	அனுபவிக்கச் செய்கிறார்.

अदृष्टं मृत्युमापन्नः कस्मात् न नयशास्त्रवित् । व्यसनानामुपायज्ञः कुशलो ह्यसि वर्जने ॥

அதூசுத் மருதுமாபுந்	“ராஜகந்திரங்களைப் பற்றிய சாஸ்திரங்க ளில் பிடினாரும்	குசல:	சாமர்த்தியசாலியுமா
வயனானா	ஸம்பவிக்கக்கூடிய ஆபத்துக்களை	வ்	தேவரீர் [கிய
வரீனே	வினாயதபடி விலக் கும் விஷயத்தில்	கசாது ஹி	எக்காரணத்தால் தானே
உபாயசு:	உபாயங்களை அறிந்த	அதூசு	ஜாக்கிரதையுடன் தவிர்க்கக்கூடிய
		மருது	மரணத்தை
		அபுந்: அசு	அடைந்தவராகின்றீர்.

तथा त्वं संपरिष्वज्य रौद्रयाऽतिनृशंसया । कालरात्र्या ममाच्छिद्य हतः कमललोचनः ॥

கமலலோசன:	“தாரைக்கண்ண ராகும்	காலராசு	எமனது உடன்பிறந் தாளாகிய (காலராத் திரிஎன்பவனால்
வ்	தேவரீர்	மம	என்னிடமிருந்து
ததா	அப்படியிருப்பதால்	சாசுசு	பிரித்துவிட்டு
ரௌயா	கொடியவனும்	சுபரிசுசு	நன்கு தழுவிக்கொ ண்டு
திநுசுசு	சுவிர்க்கமில்லாதவனா மாகிய	ஹு:	கொண்டுபோகப்பட்டு விட்டார்.

उपशेषे महाबाहो मां विहाय तपस्विनीम् । प्रियामिव शुभां नारीं पृथिवीं पुरुषर्षभ ॥

மஹாபாஹோ
புருஷர்ஷப
தபஸ்வினீ
பரியோ
மா
“மகாபாகுவே!
புருஷோத்தமா!
பதியைக்காணுது கத
தர்மபத்னியாகிய[றும்
அடியானே

விஹய
சுபா
புர்திவீ நாரீ
உபசேஷே இவ
தாறநது
பாக்கியசாலியாகிய
நிலமகளை
ஏற்றுக்கொண்டிருக்
கின்றீர்போலும்.

अर्चितं सततं यन्नाहन्धमाल्यैर्मया तव । इदं ते मत्प्रियं वीर धनुः काञ्चनभूषणम् ॥१७॥

வீர
தே
மத்ரியம்
காஞ்ஞனபூஷணம்
“நாதா!
தேவரீருக்கும்
எனக்கும் செல்வமா
பொன்னுலலங்கரிக்கப்
பெற்றதும்

गन्धमाल्यैः
यन्नात्
सततं
अर्चितं
तव
धनुः
इदम्
சந்தனபுஷ்பாதிச
பக்தியுடன் [ளால்
எப்பொழுதும்
அர்ச்சிக்கப்பட்டது
தேவரீரது [மான
கோதண்டம்

मया
पिता दशरथेन त्वं श्वशुरेण ममानघ । सर्वैश्च
अनघ
पिता
मम
श्वशुरेण
दशरथेन
என்னால்
பிதா தசரதேன த்வம் ஸ்வசுரேண மமானக
அனக
பிதா
மம
ஸ்வசுரேண
தசரதரோடும்

इदम्
पितृभिः सार्धं नूनं स्वर्गं समागतः ॥१८॥
पितृभिः
सर्वैः च सार्धं
स्वर्गं
त्वं
समागतः नूनम्
இது
பித்ருக்கள்
எல்லோருடனும் கூட
ஸ்வர்க்கத்திலு
தேவரீர்
சேர்ந்துவிட்டீரோ?

दिवि नक्षत्रभूतस्त्वं महत्कर्मकृतां प्रियम् । पुण्यं राजर्षिवंशं त्वमात्मनः समुपेक्षसे ॥१९॥

दिवि
त्वं
नक्षत्रभूतः
“ஆகாசத்தில்
தேவரீர்
நக்சத்ரபூத உருவங்
கொண்டுவிட்டீர்.

आमनः
पुण्यं
प्रियं
தேவரீருடையதும்
பரிசுத்தமானதும்
கிடைத்ததற்கரியது
மான

महत्कर्मकृतां
{
மகத்தான புண்ணிய
கர்மங்களைப் புரிந்த
வர்களுடையவும்

राजर्षिवंशं
त्वं
समुपेक्षसे
ராஜரிஷிகுலத்தை
தேவரீர்
அசுட்டைசெய்கிறீர்.

किं मां न प्रेक्षसे राजन्किं मां न प्रतिभाषसे । बालां बाल्येन संप्राप्तां भार्यां मां सहचारिणीम् ॥

राजन्
मां
किं
प्रेक्षसे न
“என்னரசே!
என்னை
ஏன்
கண்ணெடுத்தும் பா
ராதிருக்கின்றீர்?

मां
सहचारिणीं
भार्या
मां
किं
न प्रतिभाषसे
என்னிடம்
எக்காரியங்ககளிலும்
கூடவேருருந்து நட
த்தவேண்டிய
தர்மபத்னியாகிய
என்னிடம்
ஏனோ
மறுமொழி கூறுதிருக்
கின்றீர்?

बाल्येन संप्राप्तां
बाल्यां
இளமைப்பருவமுற்ற
பேதையாகிய

स तस्याः परिपृच्छन्त्या वधं मित्रबलस्य ते । तत्र चाख्यास्यते नूनं निशायां राक्षसैर्वधम् ॥

तस्याः “அவர் (கோசலை)
 परिपृच्छन्त्या: அப்படி கேட்கும்
 பொழுது
 सः அவர்
 ते தேவரீரது
 मित्रबलस्य கூட்டாளியின் அணி
 யத்தின்

वधं அழிவையும்
 राक्षसैः அரக்கர்களால்
 निशायां இரவில்
 तत्र தேவரீருடைய
 वधं च மரணத்தையும்
 नूनं நிச்சயமாய்
 आख्यास्यते தெரிவிப்பார்.

सा त्वां सुप्तं हतं श्रुत्वा मां च रक्षोगृहं गताम् । हृदयेनावदीर्णेन न भविष्यति राघव ॥

राघव “ஸ்ரீராகவ!
 सा அவர் (கோசலை)
 सुप्तं தூங்கிக்கொண்
 त्वां தேவரீரை [டிருந்த
 हतं கொல்லப்பட்டவரை
 கவும்
 मां च என்னையும்

रक्षोगृहं அரக்கனது மாளிகை
 गतां சிக்கிக்கொண்டவ
 श्रुत्वा கேட்டு [ளாகவும்
 हृदयेन உள்ளம்
 अवदीर्णेन உருகி
 भविष्यति न உயிர் தரியார்.

मम हेतोरनार्याया ह्यनर्हः पार्थिवात्मजः । रामः सागरमुत्तीर्य वीर्यवान्गोष्पदे हतः ॥२८॥

अनार्याया: “அபதார்த்தமாகிய
 मम हेतो: எனக்காக
 अनर्हः நன்மையல்லாததெ
 தற்கும் இயலாதவரும்
 पार्थिवात्मजः சக்கிரவர்த்தியின்
 திருமகனாரும்
 वीर्यवान् வீண்போகாத செய
 லுற்றவருமாகிய

रामः हि ஸ்ரீராமரே
 सागरं சமுத்திரத்தையும்
 उत्तीर्य முற்றிலும்தாண்டி
 गोष्पदे ஒரு சிராங்காய்ஜலத்
 தில்
 हतः மாண்டார்.

अहं दाशरथेनोढा मोहात्स्वकुलपांसनी । आर्यपुत्रस्य रामस्य भार्या मृत्युरजायत ॥२९॥

स्वकुलपांसनी { “தேவரீர்குலத்திற்கே
 அபகிர்ந்திக்கொண்டு
 வரும்
 अहं நான்
 दाशरथेन ஸ்ரீராமரால்
 मोहात् { (இப்படிப்பட்டவளெ
 ன விஷயம்) தெரிந்
 திராமையால்

ऊढा கலியாணம் செய்து
 கொள்ளப்பட்டேன்.
 आर्यपुत्रस्य சர்வோத்தமராகிய
 रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 भार्या மனைவி
 मृत्युः எமனாய்
 अजायत வாய்க்தனன்.

नूनमन्यां मया जातिं वारितं दानमुत्तमम् । याऽहमप्येह शोचापि भार्या सर्वातिथेरिह ॥

अन्यां जातिं “பூர்வஜன்மத்தில
उत्तमं உத்தமமான
दानं தானமானது
मया என்னால்
वारितं தடுக்கப்பட்டது.
नूनं அக்காரணத்தால்

सर्वातिथे:

भार्या

श

अहं

इह

अथ

शोचापि

{ எல்லோரையுமே தன
து அத்தியாய் கொ
ண்டிருப்பவருக்கு
பார்வைய
எவனோ, அந்த
நான்
இவ்வுலகில
இப்பொழுது
தத்தலிங்கமேன்.

इह இவ்வுலகில

साधु पातय मां क्षिप्रं रामस्यापरि रावण । सप्तानय पतिं पत्न्या कुरु कल्याणमुत्तमम् ॥

रावण “ராவண”
रामस्य ஸ்ரீராமரது
उपरि காரியமாய்
मां என்னை
क्षिप्रं இப்போதே
साधु கல்வையாய்
पातय கொண்டு வீழ்த்த
விடு.

पतिं

पत्न्या

समानय

उत्तम

कल्याणं

कुरु

सद्धिक्केकाள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

शिरसा मे शिरश्चास्य कायं कायेन योजय । रावणानुगमिष्यामि गतिं भर्तुर्महात्मनः ॥

मे “எனது”
शिरः சிரை
अस्य இவரது
शिरसा சிரஸோடும்
कायं உடலை
कायेन च உடலோடும்

योजय

रावण

महात्मनः

भर्तुः

गति

अनुगमिष्यामि

சேர்த்தவை.

ராவண!

மஹாத்மாவாகிய

கணவனின்

கதியை

பின்பற்றுவேன்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

इति सा दुःखसन्तप्ता विललापाकुलेन्द्रिया । भर्तुः शिरो धनुस्तत्र सर्प क्ष्य च पुनः पुनः॥

आकुलेन्द्रिया நுகர்நிலைக்கொண்ட
दुःखसन्तप्ता துக்கத்தால் பாதிக்கித்
सा அன்ன
तत्र அப்பொழுது
पुनः पुनः மீண்டும் மீண்டும்

भर्तुः

शिरः

धनुः

सर्पक्ष्य च

इति

विललाप

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

சுட்டிக்கொள்.

एवं लालप्यमानायां सीतायां तत्र राक्षसः । अभिचक्रम भर्तारमनाकस्थः कृताञ्जलिः ॥

एवं இவ்விதமாக
सीतायां சிதாதேவியார்
लालप्यमानायां புலம்பி அழுது
கொண்டிருக்கையில்
अनीकस्थः பாராக்காரனாகிய

राक्षसः

भर्तार

तत्र

कृताञ्जलिः

अभिचक्राम

ஸ்ரீ அரக்கன்

எந்தானிடம்

அவ்விடத்தில்

கைகொடுக்கொண்டு

வந்ததுதான்

विजयस्यार्थपुत्रेति सोऽभिवाद्य प्रसाद्य च । न्यवेदयदनुप्राप्तं प्रहस्तं वाहिनीपतिम् ॥ ३५ ॥

அரியுத	“மகா புண்ணியாத மா பெற்ற புகல்வரே!	வ	அதன்மேல்
विजयस्व	ஜயம்பெற்று விளங்கு	वाहिनीपतिं	சேனாபதியாகிய
इति	என்று [வீராக!]	प्रहस्तं	பிரஹஸ்தனை
सः	அவன்	अनुपासं	வந்து காத்துநின்று
अभिवाद्य	ஆசிகூறிய		கொண்டிருக்கிறவனாக
प्रसाद्य	உள்ளங்குவிரச்செய்து	न्यवेदयत्	பின்வருமாறு தெரிய ப்படுத்தினான்:

अमात्यैः सहितैः सर्वैः प्रहस्तः समुपस्थितः । तेन दर्शनकामेन वयं प्रस्थापिताः प्रभो ॥

प्रहस्तः	“பிரஹஸ்தர்	प्रभो	பிரபுவே!
सहितैः	எதிலுமே சேர்ந்து ஆ லோசனைபுரியும்	दर्शनकामेन	நேரில் பார்க்க விரும்பிய
अमात्यैः	மந்திரிகள்	तेन	அவரால்
सर्वैः	எல்லோருடனும்	वयं	நானும் சிலரும்
समुपस्थितः	வந்து காத்துநிற்கின் றார்.	प्रस्थापिताः	அனுப்பப்பட்டிருக்கிறோம்.

नूनमस्ति महाराज राजभावात्क्षमान्वितम् । किञ्चिदात्ययिकं कार्यं तेषां त्वं दर्शनं कुरु ॥

महाराज	“மகாராஜ!	किञ्चित्	எதோ ஒரு
राजभावान्	மன்னரது திருவுளத் தை எதிர்பார்க்குது	कार्यं	காரியம்
क्षमान्वितं	தயக்கலைக்கப்பட்ட தாயும்	अस्ति नूनं	இருக்கிறதபோலும்.
आत्ययिकं	உடனே செய்யவேண்டிய துமராகிய	तेषां	அவர்களுக்கு
		त्वं	தேவரீர்
		दर्शनं	தரிசனம்
		कुरु	அவிப்பிராக.”

एतच्छ्रुत्वा दशग्रीवो राक्षसप्रतिवेदितम् । अशोकवनिकां त्यक्त्वा मन्त्रिणां दर्शनं ययौ ॥

दशग्रीवः	தசகண்டன்	अशोकवनिकां	அசோகவனத்தை
एतत्	இந்த	त्यक्त्वा	விட்டுப்புறப்பட்டு
राक्षसप्रतिवेदितं	ராக்ஷஸனால் சொல்ல	मन्त्रिणां	மந்திரிகளுக்கு
श्रुत्वा	கேட்டு, [ப்பட்டதை	दर्शनं ययौ	முன்சேன்றிணை.

स तु सर्वं समर्थैव मन्त्रिभिः कृत्यमात्मनः । सभां प्रविश्य विदधे विदित्वा रामविक्रमम् ॥

सः	அவன்	आत्मनः	தனது
सभां प्रविश्य	சபையில் புகுந்து	मन्त्रिभिः	மந்திரிமார்களோடு
रामविक्रमं एव	ஸ்ரீராமருடைய பராக் கிரமத்தையும்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
	(தனக்குள்ளேயே)	समर्थं	ஆலோசித்துவிட்டு
विदित्वा तु	ஆராய்ந்தறிந்து	कृत्यं	ஆகவேண்டிய க
	கொண்டு	विदधे	தீர்மானித்தான்.

अन्तर्धानं तु तच्छीर्षं तच्च कार्मुकमुत्तमम् । जगाम रावणस्यैव निर्याणसमनन्तरम् ॥४०॥

रावणस्य	ராவணனது	अन्तर्धानं जगाम	மறைந்து போயிற்று.
निर्याणसमनन्तरं	வெளியில் செல்லுகை	तत्	அந்த
	க்கு பின்னால்,	उत्तमं	உத்தமமான
एव	தான்மே	कार्मुकं तु	கோதண்டமும்
तत् शीर्षं	அந்த தலை	च	அப்படியே மறைந்து போயிற்று.

राक्षसेन्द्रस्तु तैः सार्धं मन्त्रिभिर्भीमविक्रमैः । समन्त्रयामास तदा रामकार्यविनिश्चयम् ॥

राक्षसेन्द्रः .	ராக்கஸராஜன்	तु	இவ்விஷயத்தில்
भीमविक्रमैः	கொடிய பாக்கிரம்	रामकार्य-	ராமர் விஷயத்தில் (செ
तैः	அந்த [சாஸ்திரகாரிய	विनिश्चयं }	ய்யவேண்டிய காரிய
मन्त्रिभिः	மந்திரிகளோடு		த்தில் தனது தீர்மானத்தைப்பற்றி
सार्धं	கூட		
तदा	அப்பொழுது	समन्त्रयामास	கலந்து பேசினான்.

अविदूरस्थितान्सर्वान्बलाध्यक्षान्हितैषिणः । अवर्षात्कालसदृशो रावणो राक्षसाधिपः ॥

कालसदृशः	யானுக்குச் சமமான	हितैषिणः	{ மனங்கொண்டு நடப்பதில் ஊக்கமுடையவர்களுமான
राक्षसाधिपः	ராக்கஸமன்னனாகும்	बलाध्यक्षान्	சேனாதிபதிகள்
रावणः	ராவணன்,	सर्वान्	எல்லோரையும் பார்த்து
अविदूरस्थितान्	பக்கவில் இருந்தவர்களுடைய	अवर्षान्	பின்வந்தான்

शीघ्रं भेरीनिनादेन स्फुटकोणाहतेन मे । समानयन्ध्वं सैन्यानि वक्तव्यं च न कारणम् ॥

मे	எனது	भेरीनिनादेन	பேரிகைகளின் பெரு முழக்கத்தால்
सैन्यानि	சேனையை	समानयन्ध्वं	நீங்கள் திரட்டுவீர்க
शीघ्रं	உடனேயே	कारणं च	காரணமட்டும் இராக.
स्फुटकोणाहतेन	உறுதிபாண குணில்	वक्तव्यं न	மொலல்படவேண்டியதில்லை

ततस्तथेति प्रतिगृह्य तद्वचो बलाधिपास्ते महदात्मनो बलम्

समानयन्ध्वैव समागमं च ते न्यवेदयन्भर्तरि युद्धकाङ्क्षिणि ॥ ४४ ॥

ततः	அப்பொழுது	महत् बलं एव	பெரும் கொளையையும்
ते बलाधिपाः	அந்த சேனாதிபதிகள்	समानयन्	திரட்டி வந்தார்கள்.
तथा	‘அப்படியே செய்கி	समागमं च	வரவையும்
इति	என்று சொல்லி [‘தேறும்’	युद्धकाङ्क्षिणि	யுத்தத்தை விரும்பும்
तत् वचः	அந்த நியமனத்தை	भर्तरि	எஜமானனிடத்தில்
प्रतिगृह्य	சிரமேற்கொண்டு	ते	அவர்கள்
आत्मनः च	கன்கண்	न्यवेदयन्	கேள்வித்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे द्वात्रिंशः सर्गः ॥

वयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ३३ ॥

सीतासमाश्वसनम्—ஸீதையை சமாதானப்படுத்துவது.

सीतां तु मोहितां दृष्ट्वा सरमा नाम राक्षसी । आससादाशु वैदेहीं प्रियानि सखीम्॥

सरमा नाम	ஸரமை என்ற	सीतां	சீதாதேவியை
राक्षसी	அரக்கன்மனைசி	मोहितां	{ இல்லாததை நம்பி எக் கம் பிடித்திருக்கின் றவளாய
तु	அப்பொழுது	दृष्ट्वा	அறிந்துகொண்டு
प्रियां	இனியவளும்	आशु	தகவுணமே
प्रणयिनीं	யாவருக்கும் ஹிதத் தைகோருபவளும்	आसवाद	அருகில் வந்துசேர்ந தாள்.
सखीं	உற்றறிகாழியும்		
वैदेहीं	விதேஹமன்னரின் புதல்விபுகைய		

मोहितां राक्षसेन्द्रेण सीतां परमदुःखिताम् । आश्वसयामास तदा सरमा मृदुभाषिणी ॥

तदा	அப்பொழுது	मोहितां	வஞ்சிக்கப்பட்டு
मृदुभाषिणी	இனியசொற்கொ ண்டு பேசும்	परमदुःखितां	அஸஹ்யமாய் துயரு றும்
सरमा	சரமை	सीतां	சீதாதேவியாரை
राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸமன்னனால்	आश्वसयामास	பலவிதமாய் தேற்ற ரவு படுத்தினாள்.

सा हि तत्र कृता मित्रं सीतया रक्ष्यमाणया । रक्षन्ती रावणादिष्टा सानुक्रोशा दृढव्रता ॥

सा	அவள்	दृढव्रता	{ (கஷ்டப்படுபவர்கள் விஷயத்தில் தன்னாலி யனற உதவிபுரியும்) உறுதி கொண்டவள்.
तत्र	அவ்விடத்தில்	हि	ஆனபடியால்
रावणादिष्टा	ராவணனால் நியமிக்க பபட்ட	रक्ष्यमाणया	காவலிலிருக்கும்
रक्षन्ती	காவற்காரிகளில் ஒருக்தி.	सीतया	சீதாதேவியால்
सानुक्रोशा	நிந்தப்படுகஷ்டத் தை சகியாதவள்.	मित्रं	(ஆபத்தில் கைவி டாத்) தோழியாய்
		कृता	கொள்ளப்பட்டாள்.

सा ददर्श ततः सीतां सरमा नष्टचेतनाम् । उपावृत्यास्थितां ध्वस्तां वडबाभिव पांसुषु ॥

ततः	அப்பொழுது	उपावृत्य	புரண்டு
सा	அந்த	उस्थितां	எழுந்த
सरमा	ஸரமை	वडबां इव	பெண்குதிரையைப் போலவே
सखीं	தோழியாகிய	ध्वस्तां	தூள் படிந்திருக்கின் றவளாய்
सीतां	ஸீதாதேவியை	ददर्श	கவனித்தாள்.
नष्टचेतनां	நல்லறிவு இழந்த		
पांसुषु	பணல்களில் [வளாய்,		

तां समाश्वसयामास सखीस्नेहेन सुव्रता

॥ ५ ॥

सुव्रता	{ ஸர்வோக்கிருஷ்டமா எந்நோன்புடைய அவளை	सखीस्नेहेन	தோழியெனும் அன்பில்
तां	அவளை (வீணையை)	समाश्वसयामास	{ (நல்வார்த்தை சொல் லி) பின்வருமாறு தே ற்றாவு படுத்தினாள்;

समाश्वसिहि वैदेहि मा भूते मनसो व्यथा । उक्ता यद्रावणेन त्वं प्रत्युक्तं च स्वयं त्वया ॥

सखीस्नेहेन तद्भीरु मया सर्वं प्रतिश्रुतम् ॥ ६ ॥

लीनया गगने शून्ये भयमुत्सृज्य रावणात् । तव हेतोर्विशालाक्षि न हि मे जीवितं प्रियम् ॥

रावणन	“ராவணனால்	उत्सृज्य	பொருட்படுத்தாது
यत्	எதொன்று	लीनया	மறைந்து கொண்டிருந் தவளாய்
त्वं	நீ	मया	என்னால்
उक्ता	சொல்லப்பட்டன யோ,	प्रतिश्रुतम्	ஒற்றுக் கேட்கப்பட்ட டது.
त्वया	உன்னால்	विशालाक्षि	தடங்கண்ணாய்!
स्वयं	தானாகவே	तव	உனக்கு
प्रत्युक्तं च	எதொன்று சொல்லப் பட்டதோ,	हेतोः	நன்மையெனில்
तत्	அது	मे	என்னுடைய
सर्वं	எல்லாமும்,	जीवितं हि	உயிரும்
भीरु	பயபீதியே!	प्रियं न	பெரிதாகாது.
सखीस्नेहेन	தோழியினிடத்திலு ள்ளவாத்ஸலயத்தால்	ते	உனது
शून्ये	நிர்ஜனமான	मनसः	மனதிற்கு
गगने	ஆகாசத்தில்	व्यथा	துயரம்
रावणात्	ராவணனிடத்தி லிருந்து	मा भूत्	வேண்டாம்.
भयं	ஆபத்தை	वैदेहि	ஜானகி!
		समाश्वसिहि	நிம்மதயாயிரு.

स संभ्रान्तश्च निष्क्रान्तो यत्कृते राक्षसाधिपः । तच्च मे विदितं सर्वमभिनिष्क्रम्य मैथिलि ॥

मैथिलि	“மைதிலி!	अभिनिष्क्रम्य	வெளியில் வந்து
राक्षसाधिपः	அரக்ஷர்மன்னனாகிய	निष्क्रान्तः च	இவ்விடத்தை விட்டுப்
सः	அவன்	तत्	அது [போனானே,
यत्कृते	எதற்காக	सर्वं च	எல்லாமும்
संभ्रान्तः	மிக்க மனக்குழப்ப மடைந்து	मे	எனக்கு
		विदितम्	உள்ளபடி தெரியும்.

न शक्यं सौप्तिकं कर्तुं रामस्य विदितात्मनः ॥ ९ ॥

विदितात्मनः “ஸ்ரீவக்ஞராகிய

சௌசிக் கரு

தூக்கத்தில் தாக்குவ
தென்பது

रामस्य ஸ்ரீராமரை

शक्यं न

ஆக்கூடிய காரியமல்ல.

वधश्च पुरुषव्याघ्रे तस्मिन्नैवोपपद्यते ॥ १० ॥

तस्मिन् “அந்த
पुरुषव्याघ्रे एव புருஷோத்தமரிடக்
தில் மாத்திரம்

वधः च

வதையென்பது

उपपद्यते न

ஆக்கூடியதில்லை.

न त्वेव वानरा हन्तुं शक्याः पादपयोधिनः । सुरा देवर्षभेणैव रामेण हि सुरक्षिताः ॥

पादपयोधिनः “விருகூங்களைக்கொ
ண்டு போர்புரியும்

सुराः

தேவர்கள்

देवर्षभेण

இருதிரனால்

वानराः एव வானரர்களும்

इव

எவ்வண்ணமோ

तु இப்பொழுது

हन्तुं ஓகொல்வதற்கு

रामेण

ஸ்ரீராமரால்

शक्याः न அசாத்தியமானவர்

सुरक्षिताः

நன்கு பாதுகாக்கப்

हि ஏனெனில் [கள்.

படுகின்றார்கள்.

दीर्घवृत्तभुजः श्रीमान्महोरस्कः प्रतापवान् । धन्वी संहननोपेतो धर्मात्मा भुवि वि०तः ॥
विक्रान्तो रक्षिता नित्यमात्मनश्च परस्य च । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा कुशली नयशास्त्रवित्॥
हन्ता परबलौघानामचिन्त्यबलपौरुषः । न हतो राघवः श्रीमान्सीते शत्रुनिबर्हणः ॥ १४ ॥

सीते “வீதே!

नित्यं

எக்காலத்திலும்

दीर्घवृत्तभुजः { நீண்டும் உருண்டு
முள்ள திருக்கரங்க
ளையுடையவரும்,

आत्मनः च

தனையும்

परस्य च

பிறரையும்

श्रीमान् குறையற்ற வாழ்வற்ற
வரும்,

रक्षिता

குறையின்றிக் காப்ப

महोरस्कः அகன்ற மார்புடைய
வரும்,

नयशास्त्रवित् ராஜதீத்சாஸ்திரத்தில்

प्रतापवान् திவ்யகாந்திபெற்றவ
ரும்,

नयशास्त्रवित् ராஜதீத்சாஸ்திரத்தில்
நிபுணரும்,

परबलौघानां

சத்தருசனிய

धन्वी வில்லாளியும்,
संहननोपेतः திருமேனி அழகியவ

परबलौघानां சத்தருசனிய
சமூகங்களை

भुवि உலகில் [ரும்,

हन्ता வேரோடொழிப்பவ
ரும்,

धर्मात्मा தர்மாத்மாவென

अचिन्त्यबल- } எண்ணுதற்குமுடியா

विश्रुतः பிரசித்திபெற்றவரும்,

पौरुषः } த ஆற்றலுடாண்மை

विक्रान्तः (போரில் எவராலும்)

युगुण्डायवரும்,

வெல்லமுடியாதவரும்

शत्रुनिबर्हणः சத்துருக்களை நாசம்

செய்கிறவரும்.

श्रीमान्	திரிலோகப்பிரசித்தி பெற்றவருமான	आत्रा लक्ष्मणेन सह कुशली	தம்பியாகிய லக்ஷ்மணரோடு கூட சேஷமமாக இருக் கின்றார்.
राघवः	ஸ்ரீராமர்		
हतः न	கொல்லப்படாது		

अयुक्तबुद्धिकृत्येन सर्वभूतविरोधिना । इयं प्रयुक्ता रौद्रेण माया मायाविदा त्वयि ॥

अयुक्तबुद्धिकृत्येन	“அடாத எண்ணமும் செயலுமுற்றவனாய்	रौद्रेण	கொடியனான ராவண னால்
सर्वभूतविरोधिना	சகலப்பிராணிகளுக் கும் சத்துருவும்,	त्वयि	உன் நிமித்தமாய்
मायाविदा	மாயாவித்தை தெரிந் தவனுமான	इयं	இந்த
		माया	மாயை
		प्रयुक्ता	பிரயோகிக்கப்பட்டது.

शोकस्ते विगतः सर्वः कल्याणं त्वामुपस्थितम् ॥ १६ ॥

ते	“உனது	विगतः	ஒழிந்தது.
शोकः	மனத்துயரம்	त्वां	உனக்கு
सर्वः	எல்லாமும்	कल्याणं	நல்லதனை
		उपस्थितम्	கிட்டிவிட்டது.

ध्रुवं त्वां भजते लक्ष्मीः प्रियं प्रीतिकरं शृणु ॥ १७ ॥

त्वां	“உன்னிடம்	प्रीतिकरं	மனச்சந்ததுஷ்டியை
लक्ष्मीः	ஸௌபாக்யலக்ஷ்மி		விளைவிக்கிறதாகிய
ध्रुवं	இடையறாது	प्रियं	நல்லசெய்தியை
भजते	சூடி கொண்டிருக்கின் றாள்.	शृणु	கேள்.

उत्तीर्य सागरं रामः सह वानरसेनया । सन्निविष्टः समुद्रस्य तीरमासाद्य दक्षिणम् ॥ १८ ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	समुद्रस्य	சமுத்திரத்தினது
वानरसेनया	வானரசேனையோடு	दक्षिणं	தென்
सह	கூட	तीरं	கரையை
सागरं	சமுத்திரத்தை	आसाद्य	அடைந்து
उत्तीर्य	கடந்து	सन्निविष्टः	தங்கியிருக்கிறார்.

दृष्टो मे परिपूर्णार्थः काकुत्स्थः सहलक्ष्मणः ॥ १९ ॥

काकुत्स्थः	“ஸ்ரீராமர்	मे	என்னால்
सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருடன் கூட	दृष्टः	தெரிந்துகொள்ளப் பட்டிருக்கிறார்.
परिपूर्णार्थः	எக்காரியத்திலும் எக் குறையுமில்லாதவராய்		

स हि तैः सागरान्तस्थैर्वलैस्तिष्ठति रक्षितः

॥ २० ॥

सः “அவர்
सागरान्तस्थैः சமுத்திரக்கரைக்கு
तैः அந்த [வந்துசேர்ந்த
बलैः சைன்யங்களோடு

रक्षितः हि இக்கிரதையுற்றவரா
तिष्ठति கடுமே வாழ்ந்து
ருகிறார்.

अनेन प्रेषिता ये च राक्षसा लघुविक्रमाः । राघवस्तीर्ण इत्येव प्रवृत्तिस्तेरिहाहता ॥ २१ ॥

लघुविक्रमाः “விரைவில் எங்கும்
செல்லவல்ல

राघवः ‘ராமன்
तीर्णः சமுத்திரக்கை கடந

राक्षसाः அரக்கர்கள்
ये எவர்கள்
अनेन இவனால்
प्रेषिताः च விடுக்கப்பட்டார்
களை

इति என்கிற
प्रवृत्तिः एव சமரசாரதான
इह இப்பொழுது
आहता கொண்டுவரப்

तैः அவர்களால்

பட்டது.

स तां श्रुत्वा विशालाक्षि प्रवृत्तिं राक्षसाधिपः । एष मन्त्रयते सर्वैः सचिवैः सह रावणः ॥

विशालाक्षि “விசாலாட்சி!
राक्षसाधिपः ராக்ஷஸமன்னனாகிய

तां அந்த
प्रवृत्तिं श्रुत्वा செய்தியைக் கேட்டு,
...चिवैः மந்திரிகள்
सर्वैः सह எல்லோருடன் கூட
मन्त्रयते மந்திராலோசனை
செய்கின்றான்.”

सः அந்த

एषः இந்த

रावणः ராவணன்,

इति ब्रुवाणा सरमा राक्षसी सीतया सह । सर्वोद्योगेन सैन्यानां शब्दं शुश्राव भैरवम् ॥

इति மேற்கண்டவாறு
ब्रुवाणा பேசிக்கொண்டிருக்
கும்

सर्वोद्योगेन பரிபூர்ண உதஸூலு
भैरवं பயங்கரமான
शब्दं சப்தத்தை

राक्षसी அரக்கன் மனைவி
सरमा ஸரமை [யாகிய
सैन्यानां சேனையின

सीतया सह சிதையோடு கூட
शुश्राव கேட்டான்.

दण्डनिर्यातवादिन्याः श्रुत्वा भेर्या महास्वनम् । उवाच सरमा सीतामिदं मधुरभाषिणी ॥

मधुरभाषिणी மதுரமாகப் பேசும்
सरमा ஸரமை

महास्वनं பெரிய சத்தத்தை
श्रुत्वा கேட்டு
सीतां வீராதேவியைப்

दण्डनिर्यातवादिन्याः குணில்களால் அடிக்க
ப்பட்ட சப்தத்தினை

इदं பார்த்தது
उवाच பின்வருமாறு
சொன்னான்:

भेर्याः பேரிகையின்

सन्नाहजननी ह्येषा भैरवा भीरु भेरिका । भेरीनादं च गम्भीरं शृणु तोयदनिस्वनम् ॥

भीरु “பயசிலையே!
 गम्भीरं கம்பிரமாயும்
 तोयदनिस्वनं च மேகத்தை நிகித்த
 ஒலியுற்றதுமான
 भेरीनादं பேரிகையின் சத்தத்
 தை

शृणु கேள்.
 भैरवा பயங்கரமான
 एषा இந்த
 भेरिका हि பேரிகைதான்
 सन्नाहजननी போருக்குச்சித்தமாக
 குவது.

कल्पयन्ते मत्तमातङ्गा युज्यन्ते रथवाजिनः । हृष्यन्ते तुरगारूढाः प्रासहस्ताः सहस्रशः ॥

मत्तमातङ्गा: “மதயானைகள்
 कल्पयन्ते தயார செய்யப்படுகி
 ன்றன.
 रथवाजिनः தேர்க்குதிரைகள்
 युज्यन्ते பூட்டப்படுகின்றன.

प्रासहस्ताः சட்டியை கையில
 கொண்டவர்கள்
 सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காக
 तुरगारूढाः குதிரைகள்மீது ஏறிச்
 செலவாகின்றவர்களாய்
 हृष्यन्ते மகிழ்கின்றார்கள்.

तत्र तत्र च सन्नद्धाः संपतन्ति पदातयः । आपूर्यन्ते राजमार्गाः सैन्यैरद्भुतदर्शनैः ॥

वेगवद्भिर्नदद्भिश्च तोयौघैरेव सागरः
 पदातयः “காலாட்கள்
 सन्नद्धाः च போரக்கோலம் கொ
 ண்டவர்களாய்
 तत्र तत्र ஆங்காங்கு
 संपतन्ति கும்பலமும்பலாய்
 கூடுகின்றார்கள்.
 सागरः சமுத்திரமானது
 वेगवद्भिः வேகமுடையவைக
 ளை

॥ २७ ॥
 नदद्भिः च ஐக்கை நவைகளு
 மான
 तोयौघैः ஆலைக்கூட்டங்களால்
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே,
 अद्भुतदर्शनैः அழகுற்றுவிளங்கும்
 सैन्यः சேனையினால்
 राजमार्गाः ராஜமாதிகள்
 आपूर्यन्ते நிரப்பப்படுகின்றன.

शस्त्राणां च प्रसन्नानां चर्मणां वर्मणां तथा । रथवाजिगजानां च भूषितानां च रक्षसाम् ॥
 प्रभां विसृजतां पश्य नानावर्णां समुत्थिताम् । वनान्दहता घर्मे यथा रूपं विभावसाः ॥

प्रसन्नानां “பலபலவென விளங்
 கும்
 शस्त्राणां च ஆயுதங்களுடையவும்
 चर्मणां கேடயங்களுடைய
 வும்
 वर्मणां तथा கவசங்களுடையவு,
 रथवाजिगजानां च { ரதங்கள், குதிரைகள்,
 யானைகள் இவைக
 ளுடையவும்
 समुत्थितां வெளிக்காட்டிய
 नानावर्णां பலவண்ணங்களையு
 டைய

प्रभां ஒளியை
 विसृजतां பரப்புகின்ற
 भूषितानां அலங்காரங்கொண்ட
 रक्षसां च அரக்கர்களுடையவும்
 रूपं தோற்றத்தை
 घर्मे வெடயிழ்காலத்தில
 वनं காட்டை
 निर्दहता பற்றி எரிக்கின்ற
 विभावसो: நெருப்பினது தோற்
 றத்தை
 यथा போலிருப்பதாய்
 पश्य கவனி.

आगतस्य हि रामस्य क्षिपमङ्गतां सतीम् । अहं द्रक्ष्यामि सिद्धार्थी त्वां शत्रौ विनिपातिते॥

ராமஸ்ய	“ஸ்ரீராமா	சர்தீ	உத்தமியாராகிய
ஆகாதஸ்ய	நேரில் வரவும்,	த்வா	தேவரீரை
சலௌ ஹி	சத்துருவும்	அஹ்ராதா	அவர் மடியில் எழுந்
க்ஷிபம்	தக்ஷணமே		தருளிட்லவளாக
வினிபாதிதே	கொன்றுவீழ்த்தப்	அஹ்	நான்
	படவும்		
சித்தார்த்	மனோரதம் கைக்கூடப்	தக்ஷ்யாமி	கண்ணுறப் பார்க்கப்
	பெற்ற		போகின்றேன்.

अश्रूण्यानन्दजानि त्वं वर्तयिष्यसि शोभने । समागम्य परिष्वज्य तस्योरसि महोरसः ॥

சோமனே	“கட்டழகியே!	தஸ்ய	அவரது
த்வம்	தேவரீர்	உரஸி	மார்பில்
சமாஅமய்ய	அடைந்து	ஆனந்த்ஜானி	ஆனந்தக்கண்ணீர்
பரிஸ்வஜ்ய	சமுவிக்கொடுத்து	அஸ்ரணி	களை
மஹோரஸ:	விசாலமான மார்புற்ற	வர்தையிஷ்யமி	வழக்கப்போகிறீர்.

अचिरान्मोक्ष्यते सीते देवि ते जयनं गताम् । धृतामेतां बहुन्मासान्वेणीं रामो महाबन्धः ॥

சீதே தேவி	“வீதாதேவியாரே!	ஜயநம் தா	பித்தட்டுவரையில
மஹாபல:	மகாசக்திமானாகும்		தொங்கிக்கொண்ட
ராம:	ஸ்ரீராமர்		ருக்கிததுமான
வஹூந்	பல	ஏதா	இந்த
மாஸாந்	மாதங்களாய்	வரீ	கூந்தலை
ஏதா	பின்னிலிடப்பட்டுக்	அசிராத்	சிக்கிரமே
தே	உனது [கூடக்கிததும்,	மோஷ்யதே	அவிழ்த்துவிடுவார்.

तस्य दृष्ट्वा मुखं देवि पूर्णचन्द्रमिवोदितम् । मोक्ष्यसे शोकजं वारि निर्मोक्षमिव पद्मिणी ॥

தஸ்ய	“தேவி!	பத்மீ	ஓ சர்ப்பமானது
தரி	உதித்த	நிர்மோக்	தோலை
பூர்ணசுந்தரீ	பூர்ணசுந்தரீ	ஹ	எப்படியோ உப்படியே
ஹ	போருக்கும்	சோகஜம்	சோகத்தாலுண்டா
தஸ்ய	அவரது		கும்
முகம்	திருநாமண்டலத்தை	வாரி	கண்ணீரை
தஹா	பார்த்து	மோஷ்யசே	அகற்றப்போகிறீர்.

रावणं समरे हत्वा नचिरादेव मैथिलि । त्वया समग्रः प्रियया सुखार्हो लप्स्यते सुखम् ॥

மேதிலி	“ஆளகி!	பரியா	காதலியான
சுலாஹ்:	சுகத்திறமே உரிய	த்வயா	உன்னோடு
நசிராத் எவ	சிக்கிரமே [அவர்	சமத்ர:	சேர்த்து
சமரே	போரில்	சுலம்	மனச்சாந்தியை
ராவணம் ஹத்வா	ராவணனைக்கொன்று	லப்ச்யதே	அடைவார்.

समागता त्वं वीर्येण मोदिष्यसि महात्मना । सुवर्षेण समायुक्ता यथा सस्येन मेदिनी ॥

सुवर्षेण	“நல்ல மழையால்	महात्मना	மகா த்மாவாகிய
समायुक्ता	நனைக்கப்பட்ட		அவரால்
मेदिनी	பூமியானது	समागता	அடையப்பட்ட
सस्येन	பயிரால்		டவளாய
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்	वीर्येण	வீர்யத்தை நினைத்து
त्वं	நீ [வண்ணம்	मोदिष्यसि	களிப்பை அடைவாய்.

गिरिवरमभितोऽनुवर्तमानो ह्य इव मण्डलमाशु यः करोति ।

तमिह शरणमभ्युपेह देवं दिवसकरं प्रभवो ह्ययं प्रजानाम् ॥ ४१ ॥

यः	“எவர்	त	அந்த
गिरिवरं	பர்வதச்சீரேட்டருக்கு (மேருபர்வதத்திற்கு)	दिवसकरं	சூரிய
अभितः	நாற்புறமும	देवं	பகவானை
अनुवर्तमानः	சுற்றிக்கொண்டு	इह	இப்பொழுதே
इयः इव	குதிரை போலவே	शरणं	சரணமாக
आशु	விரைவாக	अभ्युपेहि	நியடைவாயாக.
मण्डलं	வலம் வருவதை	हि	ஏனெனில்
करोति	செய்கிறாரோ,	अयं	இவர்
		प्रजानां	பிரஜைகளுக்கு
		प्रभवः	எதையும்ளிப்பவர்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे तयस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15949

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1274

चतुस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்துநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ३४ ॥

सरमया रावणाशयकथनम्—ஸரம ராவணனது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்வது.

अथ तां जातसन्तापां तेन वाक्येन मोहिताम् । सरमा ह्युदयामास पृथिवीं द्यौरिवाम्भसा॥

सरमा	ஸரமை	पृथिवीं	பூமியை
अथ	அப்பொழுது	अम्भसा	மழையால்
मोहितां	சந்தை கலங்கி	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
जातसन्तापां	தபித்துக்கொண்டு கிடந்த	तेन	அந்த
तां	அவளை (வீரையை)	वाक्येन	சொல்லால்
द्यौः	ஆகாசமானது	ह्यादयामास	உள்ளம்சூரிரச் செய்தாள்.

ततस्तस्या हितं सख्याश्चिकीर्षन्ती सखी वचः । उवाच काले कालज्ञा स्मितपूर्वाभिभाषिणी॥

स्मितपूर्वाभि- } புன்னகையுடன் மது
 भाषिणी } ராய் பேசுபவளுந்
 कालज्ञा } சமீபோசிதமாய் நடக்
 } கத்தெரிந்தவளுமான
 सखी } தோழி
 ततः } இன்னும்
 तस्याः } அந்த

सख्याः } தோழிக்கு
 हितं } ஹிதமானதை
 चिकीर्षन्ती } செய்யவெண்ணி
 काले } ஏற்றசமயத்தில்
 वचः } ஒரு சொல்லை
 उवाच } பின்வருமாறு
 } மொழிந்தாள் :

उत्सहेयमहं गत्वा त्वद्वाक्यमसितेक्षणे । निवेद्य कुशलं रामे प्रतिच्छन्ना निवर्तितुम् ॥ ३ ॥

असितेक्षणे } “கருங்கண்ணையு !
 अहं } நான்
 प्रतिच्छन्ना } ஒருவர்கண்ணிலும்
 } படாதவளாய்
 रामे } ஸ்ரீராமரிடம்
 गत्वा } சென்று

कुशलं } சேஷமாமாந
 त्वद्वाक्यं } உனது சமாசாரத்தை
 निवेद्य } தெரிவித்துவிட்டு
 निवर्तितुम् } திரும்பிவந்துசேரவும்
 उत्सहेयम् } மாட்டுவேன்.

न हि मे क्रममाणाया निरालम्बे विहायसि । समर्थो गतिमन्वेतुं पवनो गरुडोऽपि वा ॥

निरालम्बे } “மிகுப்பற்ற
 विहायसि } ஆகாசத்தில்
 मे } நான்
 क्रममाणायाः } செல்லுக்கையில்
 गति } போககை
 अन्वेतुं } பின்பற்ற

गरुडः } கருடபகவான்
 वा } என்றாலும்
 समर्थः } வல்லவராக
 न } ஆகார் ;
 पवनः हि } வாயுபகவானும்
 अपि } அப்படியே (ஆகார்).”

एवं ब्रुवाणां तां सीता सरमां पुनरब्रवीत् । मधुरं शृङ्गण्या वाचा पूर्वं शोकाभिपन्नया ॥

सीता } லீகா கீதவியார்
 एवं } மேற்கண்டவாறு
 ब्रुवाणां } பேசும்
 तां } அந்த
 सरमां } ஸரமையைப்பார் க்கு
 पूर्वं } முந்தியே

शृङ्गण्या } { உள்ளத்திலுள்ளதை
 } உள்ளபடி தெரிவிக்க
 } கிறதமான
 वाचा } சொற்கொண்டு
 मधुरं } மதுரமாக
 पुनः } பதிலாய்

शोकाभिपन्नया } { ிராகத்தை அகற்றி
 } ளிட்டகை நன்குவிள
 } ங்கக்காட்டுகிறதும்

अब्रवीत् } பின்வருமாறு மொ
 } ழிந்தாள் :

समर्था गगनं गन्तुमपि वा त्वं रसातलम् । अवगच्छाम्यकर्तव्यं कर्तव्यं ते मदन्तरे ॥ ६ ॥

गगनं } “ஆகாயம் மட்டுமல்ல
 रसातलं अपि वा } பாடாளலோகத்திற்கு
 गन्तुं } செல்ல [கென்றாலும்
 त्वं समर्था } நீ சாமர்த்தியமுள்ள
 } வள ;

मदन्तरे } என்னிமித்தமாய்
 अकर्तव्यं } பிறரொருவராலும்
 } செய்யமுடியாததை
 ते } உனக்கு
 कर्तव्यं } செய்யமுடிந்ததாய்
 अवगच्छामि } நானறிவேன்.

मत्प्रियं यदि कर्तव्यं यदि बुद्धिः स्थिरा तव । ज्ञातुमिच्छामि तं गत्वा किं करोतीति रावणः॥

மத்ரியம்	“எனது அபிப்பிராய	ராவண;	‘ராவணன்
	மானது	கி்	எதை
कर्तव्यं यदि	செய்யத்தக்கதாக	करोति	செய்துகொண்டிருக்கிறான்
	இருப்பினும்		
तव	உனது	इति	என்பதை
बुद्धिः	அபிப்பிராயமும்	तं	அவனை
स्थिरा	அதையனுசரிக்கிற	गत्वा	அடைந்து
	தாக	ज्ञातुं	அறிந்துவர
यदि	இருக்குப்பட்சத்தில்	इच्छामि	வேண்டுகிறேன்.

स हि मायाबलः क्रूरो रावणः शत्रुरावणः । मां मोहयति दुष्टात्मा पीतमात्रेव वारुणी ॥

மாயாபல:	“மாயாசக்தியுடைய	सः रावणः	ராவணன்
	வனும்	वारुणी	மயக்கத்தை விளைவிக்கும் சாராயம்
दुष्टात्मा	கொடிய எண்ணமு		உட்கொள்ளப்பட்ட
	டையவனும்	पीतमात्रा इव	துமே எப்படியோ
क्रूरः	கொடிய செயலுடை		அப்படியே
	யவனும்	मां	என்னை
शत्रुरावणः हि	சத் துருக்களைக்கதற	मोहयति	துயருறச்செய்கிறான்.
	மான		

तर्जापयति मां नित्यं भर्त्सापयति चासकृत् । राक्षसीभिः सुयोराभिर्या मां रक्षन्ति नित्यशः॥

या:		मां	என்னை
मां	என்னை	नित्यं	எப்பொழுதுமே
नित्यशः	இடைவிடாது	अपकृन् च	விட்டுவிட்டு
रक्षन्ति	காவல்க. த்துவருகி	तर्जापयति	செய்கைகளால் பயமுறுத்தச்செய்கிறான்.
	றார்களோ, அந்த		
सुयोराभिः	மிகக்கொடிய	भ सांपयति	வாயில் வந்தபடியெல்
राक्षसीभिः	அரக்கிகளால்		லாம் ஏசச்செய்கிறான்.

उद्दिग्ना शङ्किता चास्मि न स्वस्थं च मनो मम । तद्दयाचाहमुद्दिग्ना अशोकवनिकां गता ॥

அஹ்	“நான்	शङ्किता च	{ முடிவு நல்லபடியாக வேண்டுமென்பதில் சந்தேகமுற்று
अशोकवनिकां	அசோகவனத்தில்	उद्दिग्ना च	கவலைகளில் முழுகினவளாகவே
गता	சிக்கிக்கொண்டவ		
	ளாய	अस्मि	இருக்கின்றேன்.
तद्दयात्	அவனிடமுள்ள	मम मनः	எனது மனம்
	அச்சத்தால்	स्वस्थं	கவலையொழிந்ததாக
उद्दिग्ना च	உள்ளங்கலங்கினவ	न	இல்லை.
	ளாய		

यदि नाम कथा तस्य निश्चितं वाऽपि यद्भवेत् । निवेदयेथाः सर्वं तत्परो मे स्यादनुग्रहः॥

तस्य	“அவனது	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
कथा	சம்பாஷணை	निवेदयेथाः	நீ தெரிவிப்பாயாக.
यदि नाम	எதுவாயிருந்தாலுஞ் சரி	तत्	அது
निश्चितं	முடிவாய் தீர்மானிக கப்பட்டது	मे	எனக்கு
यत् वा	எதுவாகத்தான்	परः	ஸர்வோத்தகருஷ்ட மாகிய
भवेत् अपि	இருப்பினும்	अनुग्रहः	உதவியாய்
		स्यात्	ஆகும்.”

सा त्वेवं ब्रुवतीं सीतां सरमा वल्लभाषिणी । उवाच वदनं तस्याः स्पृशन्ती बाष्पविक्रवम्॥

वल्लभाषिणी	மதரமாய்ப் பேசும்	तस्याः	அவளது
सा	அந்த	बाष्पविक्रवं	கண்ணீர் வழிந்த
सरमा	ஸரமை	वदनं	முகத்தை
एवं	மேற்கண்டவாறு	स्पृशन्ती तु	துடைத்துக் கொண்டே
ब्रुवतीं	மொழியும்	उवाच	பின்வருமாறு
सीतां	சீதாதேவியைப் பார்த்து		மொழிந்தாள் :

एष ते यद्यभिप्रायस्तदा गच्छामि जानकि

॥ १३ ॥

जानकि	“ஜானகி!	एषः	என்றால்
ते	உனது	यदि	இதோ
अभिप्रायः	அபிப்பிராயம்	तदा	போய்வருகிறேன்.
		गच्छामि	

गृह्य शत्रोरभिप्रायमुपावृत्तां च पश्य माम्

॥ १४ ॥

शत्रोः	“சத் துறவினது	उपावृत्तां च	திரும்பிவந்துசேர்ந்து
अभिप्रायं	அபிப்பிராயத்தை		விட்டவளாகவே
गृह्य	அறிந்துகொண்டு	पश्य	உணர்வாயாக”
मां	என்னை		

एवमुक्त्वा ततो गत्वा समीपं तस्य रक्षसः । शुश्राव कथितं तस्य रावणस्य समन्त्रिणः ॥

एवं	இவ்வாறு	गत्वा	சென்று
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	समन्त्रिणः	மந்திரிமார்களுடனிட
ततः	அங்கிருந்து	तस्य	அந்த [ருந்த
तस्य	அந்த	रावणस्य	ராவணனுடைய
रक्षसः	அரக்கனின்	कथितं	சம்பாஷணையை
समीपं	அருகாமையிலிருந்து	शुश्राव	ஒற்றுக்கொட்டினான்.

सा श्रुत्वा निश्चयं तस्य निश्चयज्ञा दुरात्मनः । पुनरेवागमत्क्षिप्रमशोकवनिकां तदा ॥१६॥

सा அவள்
 दुरात्मनः துவட்ட அகிய
 तस्य அவனது
 निश्चयं தீர்மானத்தை
 श्रुत्वा ஒற்றுக்கேட்டுவிட்டு
 निश्चयज्ञा தீர்மானமின்னதென்
 பதை அறிந்தவளாகி

तदा அப்பொழுது
 क्षिप्रं एव விரைவிலேயே
 अशोकवनिकां அசோகவனத்திற்கு
 पुनः திரும்பி
 आगमत् வந்துசேர்ந்தாள்.

सा प्रविष्टा पुनस्तत्र ददर्श जनकात्मजाम् । प्रतीक्षमाणां तामेव भ्रष्टपद्मामिव श्रियम् ॥

तत्र அவ்விடத்தில்
 पुनः प्रविष्टा திரும்பிவந்துசேர்ந்த
 सा அவள்
 प्रतीक्षमाणां एव { தன்னையே யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பவளும்

भ्रष्टपद्मां தாமரைமலரை விட்டு
 श्रियं மகாலக்ஷ்மியை [வந்த
 इव பொன்மலருமான
 तां அந்த
 जनकात्मजां ஜானகிதேவியாரை
 ददर्श கண்டாள்.

तां तु सीता पुनः प्राप्तां सरमां वल्लुभाषिणीम् । परिष्वज्य च सुस्निग्धं ददौ च स्वयमासनम् ॥

सीता வீதாதேவியார்
 वल्लुभाषिणीं तु இனிமையாகப்பேசும்
 पुनः प्राप्तां மீளவும் திரும்பிவந்த
 तां அந்த
 सरमां ஸரமையை
 सुस्निग्धं அன்புடன்

परिष्वज्य கட்டித்தழுவி
 च அதன் பின்னர்
 आसनं च உட்காருமிடமொன்
 स्वयं தானே [றையும்
 ददौ (பின்வருமாறு சொல்லி)
 சுட்டிக்காட்டினாள்.

इहासीना सुखं सर्वमाख्याहि मम तत्त्वतः । क्रूरस्य निश्चयं तस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥

तस्य “அந்த
 दुरात्मनः கொடிய எண்ண
 முடையவனும்
 क्रूरस्य கொடிய செயலுடை
 யவனுமான
 रावणस्य ராவணனது
 निश्चयं தீர்மானத்தை
 इह இவ்விடத்தில்

आसीना உட்கார்ந்துகொண்டு
 सर्वं எல்லாவற்றையும்
 सुखं நிமமதியாய்
 तत्त्वतः உள்ளபடி
 मम எனக்கு
 आख्याहि நீ விளம்புவாயாக.”

एवमुक्ता तु सरमा सीतया वेषमानया । कथितं सर्वमाचष्ट रावणस्य समन्त्रिणः ॥ २० ॥

वेषमानया நடுக்கமுற்றிருக்கும்
 सीतया சீதாதேவியாரால்
 तु இவ்வுஷ்யத்தில்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्ता சொல்லப்பட்ட
 सरमा ஸரமை

समन्त्रिणः மந்திரியுடனிருந்த
 रावणस्य ராவணனது
 कथितं சம்பாஷணை
 सर्वं எல்லாவற்றையும்
 आवष्ट பின்வருமாறு
 சொன்னாள் :

जनन्या राक्षसेन्द्रो वै त्वन्मोक्षार्थं बृहद्वचः । अविद्धेन च वैदेहि मन्त्रिवृद्धेन बोधितः ॥

वैदेहि	“வைதேஹி !	अविद्धेन च	அவித்தரென்பவ
राक्षसेन्द्रः वै	ராக்ஷஸமன்னன்		ராலும்
त्वन्मोक्षार्थं	உன்னைத்திருப்பிச் சேர்த்துவிடும் விஷ யத்தில்	बृहत्	சர்வோத்தகருஷ்ட மான
जनन्या	மாதாவினாலும்	वचः	உபதேசமொழியை
मन्त्रिवृद्धेन	மந்திரிகளில் பெரிய வரான	बोधितः	பின்வருமாறு உணர் த்தப்பட்டான் :

दीयतामभिसक्त्य मनुजेन्द्राय मैथिली । निदर्शनं ते पर्याप्तं जनस्थाने यदद्भुतम् ॥२२॥

मैथिली	“மீதை	अद्भुतं	மானிடர்கள் செய்ய முடியாததாய் செய் யப்பட்டது
मनुजेन्द्राय	மானிடமன்னனுக்கு	यत्	எதுவோ அது
अभिसक्त्य	நல்வார்த்தை சொல்லி	ते	உனக்கு
दीयतां	திருப்பிக்கொடுத்து விடப்பட்டதும்.	पर्याप्तं	போதுமான
जनस्थाने	ஜனஸ்தானத்தில்	निदर्शनम्	அக்காட்சி

लङ्घनं च समुद्रस्य दर्शनं च हनूमतः । वधं च रक्षसां युद्धे कः कुर्यान्मानुषो भुवि ॥

समुद्रस्य	“சமுத்திரத்தை	भुवि	உலகில்
लङ्घनं च	தாண்டுகளையும்	हनूमतः	ஹனுமானைத்தவிர
दर्शनं च	நேரில் பார்த்துக்கொண்டும்	मानुषः	மானிடனுய்ப்பிறந்த
युद्धे	போரில்	कः	எவன்
रक्षसां	அரக்கர்களின்	कुर्यात्	செய்வான் "
वधं च	அழிவையும்		

एवं स मन्त्रिवृद्धैश्च मात्रा च बहु बोधितः । न त्वामुत्सहते मोक्तुमर्थमर्थपरां यथा ॥२४॥

मन्त्रिवृद्धैः च	“மந்திரிமார்களில் பெ ரியோர்களாலும்	अर्थपरः	பொருளாசையற்ற
मात्रा च	தாயராலும்	अर्थ	பொருளை [வன்
एवं	மேற்கண்டவாறு	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
बहु	பலவிதமாக	त्वां	உன்னை [வண்ணமே
बोधितः	நற்புக்திசொல்லப் பட்டவன	मोक्तुं	திருப்பிக்கொடுத்து விட

नोत्सहत्यमृतो मोक्तुं युद्धे त्वामिति मैथिलि । सामात्यस्य नृशंसस्य निश्चयो ह्येष वर्तते ॥

मैथिलि	“மைதிலி !	हति एषः हि	என்கிற இதுதான்
युद्धे अमृतः	போரில் மரணமடை	सामात्यस्य	மந்திரிமார்களுட னிருந்த
त्वां	உன்னை [யாதவனாய்	नृशंसस्य	கொடியவனுடைய
मोक्तुं	திருப்பிச்சேர்ப்பித்து விட	निश्चयः	தீர்மானமாக
उत्सहति न	அவன் இணங்கவில்லை	वर्तते	ஏற்பட்டிருக்கிறது

तदेषा निश्चिता बुद्धिर्मृत्युलोभादुपस्थिता । भयान्न शक्तस्त्वां मोक्तुमनिरस्तस्तु संयुगे ॥

राक्षसानां च सर्वेषामात्मनश्च वधेन हि

॥ २६ ॥

तत् “இப்பொழுது
 एषा இந்த
 निश्चिता எவரா லுடசைக்க
 முடியா திருக்கிற

आत्मनः च तन्नुடையவும்
 वधेन வதையால்
 अनिरस्तः तु கீழே வீழ்த்தப்பபடா
 தவனாகமட்டும்

बुद्धिः தீர்மானமானது
 मृत्युलोभात् { எமன் வரவை எதிர்
 பார்த்துக்கொண்டி
 ருப்பதால்

त्वां உன்னை
 मोक्षतुं திருப்பிக்கொடுக்க
 वरुणं கேட்டடை எண்
 णि (முன்னெச்சரிக்க

उपस्थिता ஏற்பட்டிருக்கிறது.
 संयुगे போரில்

भयात् கையுடனிருக்கிறதா
 கிய) பயமொன்றால்

राक्षसानां அரக்கர்கள்
 सर्वेषां च எல்லோருடையவும்,

शक्तः न हि நுண்ணறிவுடைய
 वन् இல்லவேயில்லை.

निहत्य रावणं संख्ये सर्वथा निशितैः शरैः ।

प्रतिनेष्यति रामस्त्वामयोध्यामसितेक्षणे ॥

असितेक्षणे “கருங்கண்ணாய்!

सर्वथा பூண்டேயில்லாதவாறு

रामः பூரீராமர்

निहत्य கொன்றுவிட்டு

संख्ये போரில்

त्वां உன்னை

निशितैः शरैः கூரிய பாணங்களால்

अयोध्यां அயோத்திராநகருக்கு

रावणं ராவணனை

प्रतिनेष्यति அழைத்துப்போவார்.

एतस्मिन्नन्तरे शब्दो भेरीशङ्खसमाकुलः । श्रुतो वानरसैन्यानां कम्पयन्धरणीतलम् ॥२८॥

एतस्मिन् अन्तरे இதே சபயத்தில்
 वानरसैन्यानां வானரசேனைகளு
 டைய

धरणीतलं பூமியை

कम्पयन् நடுங்கச்செய்து

भेरीशङ्खसमाकुलः பேரீ, சங்கம் மாறிமா
 நிச் சப்திக்கப்பெற்ற

கொண்டு

शब्दः பேரொலியானது

श्रुतः கேட்கப்பட்டது.

श्रुत्वा तु तद्वा नरसैन्यशब्दं लङ्कागता राक्षसराजभृत्याः ।

नष्टौजसा दैन्यपरीतचेष्टाः श्रेयो न पश्यन्ति नृपस्य दोषे

॥ २९ ॥

लङ्कागताः இலங்கையிலிருந்த
 राक्षसराजभृत्याः ராக்ஷஸமன்னனது

दैन्यपरीतचेष्टाः மனஏக்கங்கொண்ட
 செயலுற்றவர்களாய்

तत् அந்த
 वानरसैन्यशब्दं வானரசைனியத்தின்

नृपस्य மன்னனது
 दोषे அபாயத்தொழிலில்
 श्रेयो: तु வினையும் நன்மை

श्रुत्वा கேட்டு,

யொன்றையும்

नष्टौजसः களைமாறியவர்களாய்

पश्यन्ति न காணதிருந்தனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 15978

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1303

पञ्चविंशः सर्गः—முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ३५ ॥

माल्यवदुपदेशः—மால்யவானது உபதேசம்.

तेन शङ्खविमिश्रेण भेरीशब्देन राघवः । उपयाति महाबाहू रामः परपुरञ्जयः ॥ १ ॥

परपुरञ्जयः பகைவர் நகரை வெல்
பவரும்

राघवः ரகுமாரரும்

महाबाहुः மகாபாகுவுமான

रामः ராமர்

तं निनादं निशम्याथ रावणो राक्षसेश्वरः

राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னனாகிய

रावणः ராவணன்

अथ அப்பொழுது

तं அந்த

निनादं சத்தத்தை

शङ्खविमिश्रेण சங்குகோஷத்தோடு

तेन அந்த [கலந்த

भेरीशब्देन பேரிகையின் சத்தத்
தோடு

उपयाति கிட்டி வந்துகொண்டி-
ருந்தார்.

मुहूर्तं ध्यानमास्थाय सचिवानभ्युदैक्षत ॥

निशम्य கேட்டு,

मुहूर्तं சற்றுநேரம்

ध्यानं आस्थाय ஆலோசனைசெய்து

सचिवान् மந்திரிகளை

अभ्युदैक्षत பார்த்தான்.

अथ तान्सचिवांस्तत्र सर्वानाभाष्य रावणः । सभां सन्नादयन्सर्वामित्युवाच महाबलः

जगत्सन्तापनः क्रूरो गर्हयन्राक्षसेश्वरः

॥ ३ ॥

अथ அப்பொழுது

तत्र அவ்விடத்தில்

महाबलः மகாபலசாலியும்

जगत्सन्तापनः உலகத்தை தபிக்கச்

செய்கிறவனும்

क्रूरः கொடியவனும்

राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னனு
மாகிய

सर्वान् எல்லோரையும்

सभां சபை

सर्वो எங்கும்

सन्नादयन् சப்திக்கச்செய்து

கொண்டு

आभाष्य உரத்த குரலுட

गर्हयन् எனனஞ்செய்கின்ற
வனாகி

रावणः ராவணன்

तान् அந்த

सचिवान् மந்திரிமார்கள்

इति பின்வருமாறு

उवाच மொழிந்தான் :

तरणं सागरस्यापि विक्रमं बलसञ्चयम् । यदुक्तवन्तो रामस्य भवन्तस्तन्मया श्रुतम् ॥४॥

रामस्य “ராமனது
विक्रमं ஆண்மையைப்
பற்றியும்

सागरस्य சமுத்திரத்தை

तरणं தாண்டியதைப்

बलसञ्चयं अपि சைன்யத்தின் திரட்சி
யைப்பற்றியும்

यत् எனதை

भवन्तः நீங்கள்

उक्तवन्तः சொன்னீர்களோ

तत् அது

मया என்னால்

श्रुतम् செவிகொள்ளப்பட்ட

உது

भवतश्चाप्यहं वेद्मि युद्धे सत्यपराक्रमान् । तूष्णीकानीक्षतोऽन्योन्यं विदित्वा रामविक्रमम् ॥

भवतः	विदिवा	நினைத்து
	तूष्णीकान्	வாயை மூடிக்கொண்டு
सत्यपराक्रमान् }	अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
अपि }	ईक्षतः च	பார்த்துக்கொண்டிருந்
	अहं	நான் [கத்தவர்களாக
रामविक्रमं	वेद्मि	அறிகிறேன்".
		ராமத்தை

ततस्तु सुमहाप्राज्ञो माल्यवानाम् राक्षसः । रावणस्य वचः श्रुत्वा मातुः पैतामहोऽब्रवीत् ॥

ततः	अथ तन्மேல்	राक्षसः	அரக்கன்
सुमहाप्राज्ञः	वेकुपத்திமீனும்	रावणस्य	ராவணனது
मातुः	தாயாருக்கு	वचः	சொல்லை
पैतामहः तु	சிற்றப்பனுமான	श्रुत्वा	கேட்டு
माल्यवान् नाम	மால்யவானேனும்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழி
			நதான் :

विद्यास्वभिविनीतो यो राजा राजन्नयानुगः । स शास्ति चिरमैश्वर्यमरींश्च कुरुते वशे ॥

राजन्	“அரசே!	सः	அவன்
यः राजा	எந்த அரசன்	चिरं	வெகுதூரம்
विद्यासु	வித்தைகளில்	ऐश्वर्यं	ராஜஅதிகாரத்தை
अभिविनीतः	நன்கு சிகிழிக்கப்பெற்ற	शास्ति	செலுத்துகிறான்.
	வனைய	अरीन् च	சத்துருக்களையுடம்
नयानुगः	{ நியாயத்தை அனுசரிக்கிறவனாக இருக்கிறான்.	वशे कुरुते	தன் வசப்படுத்துகிறான்.

संधानो हि कालेन विगृह्यश्वारिभिः सह । स्वपक्षवर्धनं कुर्वन्महदैश्वर्यमश्रुते ॥ ८ ॥

कालेन	“காலத்திற்குத் தக்க	स्वपक्षवर्धनं	தன்பக்கத்தின் செழிப்பை
अरिभिः सह	சத்துருக்களோடுகூட	कुर्वन् हि	கவனிக்கிறவன் தான்
संधानः	சந்திபண்ணிக்கொண்டும்	महत्	அழியாத
विगृहन् च	போர்புரிந்துகொண்டும்	ऐश्वर्यं	பாக்கியத்தை
		अश्रुते	அனுபவிக்கிறான்.

हीयमानेन कर्तव्यो राज्ञा संधिः समेन च । न शत्रुमयमन्येत ज्यायान्कुर्वीत विग्रहम् ॥

शत्रुं	“ஓர் சத்துருவை	राज्ञा	மன்னனால்
अवमन्येत न	அலக்ஷ்யமாக எண்ணக்கூடாது.	सन्धिः	சந்திபண்ணிக்கொள்ளல்
हीयमानेन	தான் தாழ்ந்தவனாகயி	कर्तव्यः	அவசியம் செய்யத்தக்க
	ருந்தாலும்கூட	ज्यायान्	மேம்பட்டவன் [கது.
समेन च	தான் சமமானவனாகயிருந்தாலும்கூட	विग्रहं	போரை
		कुर्वीत	செய்யவேண்டும்.

तन्मह्यं रोचते संधिः सह रामेण रावण । यदर्थमभियुक्ताः स्म सीता तस्मै प्रदीयताम् ॥

रावण	“ராவண !	यदर्थं	எவள் காரணமாய்
तत्	ஆகையால்	अभियुक्ताः स्म	பகைகொண்டோமோ
रामेण सह	ராமனோடு கூட		அந்த
संधिः	சந்திபண்ணிக்கொள்	सीता	வீதை
मह्यं	எனக்கு [ளல்	तस्मै	அவனுக்கு
रोचते	(நல்லதாக), தோன்று	प्रदीयताम्	தருப்பிக்கொடுத்து
	கின்றது.		விடப்படும்.

यस्य देवर्षयः सर्वे गन्धर्वाश्च जयैषिणः । विरोधं मा गमस्तेन संधिस्ते तेन रोचताम् ॥

देवर्षयः	“தேவர்களுள்	मा गमः	நீ அடையாதே.
गन्धवाः च	கந்தர்வர்களுமாகிய	ते	உனக்கு
सर्वे	எல்லோரும்	तेन	அவ்
यस्य	எவனுக்கு	सन्धिः	சந்திபண்ணிக்
जयैषिणः	வெற்றியைக்கோருகின்		கொள்ளுதல்
तेन	அவனோடு [ற்றுகளோ	रोचताम्	மனமொப்பினதாக
विरोधं	விரோதத்தை		ஆகட்டும்.

असृजद्भगवान्यक्षो द्वावेव हि पितामहः । सुराणामसुराणां च धर्माधर्मौ तदाश्रयौ ॥ १२ ॥

पितामहः	“பிரமம்	तदाश्रयौ हि	அவர்களை ஆசிரயித்த
भगवान्	தேவர்		வைகளாயும்
सुराणां	தேவர்களுக்காகவும்,	धर्माधर्मौ	தர்மம் அதர்மம் என்ற
असुराणां च	அசுரர்களுக்காகவும்,	द्वौ एव	இரண்டையுமே
पक्षौ	தனித்தனியே அவரவ	असृजत्	சிருஷ்டித்தார்.
	ர்க்குரியவைகளாயும்		

धर्मो हि श्रूयते पक्षो ह्यमराणां महात्मनाम् । अधर्मो रक्षसां पक्षो ह्यसुराणां च रावण ॥

रावण	“ராவண !	अधर्मः हि	அதர்மமென்பதோ
धर्मः हि	தர்மமென்பதோ	असुराणां	அசுரர்களுடையவும்
महात्मनां	மஹாத்மாக்களாகிய	रक्षसां च	அரக்கர்களுடையவும்
अमराणां	தேவர்களுடைய	पक्षः	பக்கமாகவும்
पक्षः हि	பக்கமாகவும்,	श्रूयते	சொல்லப்படுகிறது.

धर्मो वै प्रसतेऽधर्म ततः कृतमभूद्युगम् । अधर्मो प्रसते धर्म ततस्तिष्ठः प्रवर्तते ॥ १४ ॥

धर्मः वै	“தர்மமானது	अधर्मः	அதர்மம்
अधर्मं	அதர்மத்தை	धर्मं	தர்மத்தை
प्रसते ततः	விழுங்கும்பொழுது	प्रसते ततः	விழுங்கும்பொழுது
कृतं युगं	கருதயுகமானது	तिष्ठः	கலியுகமானது
अभूत्	நடைபெறுகிறது.	प्रवर्तते	ஆரம்பமாகிறது.

तच्चया चरता लोकान्धर्मो विनिहतो महान् । अधर्मः प्रगृहीतश्च तेनास्मद्वलिनः परे ॥

तत्	“அப்பொழுது	अधर्मः च	அதர்மமும்
लोकान् चरता	திக்கவியம்செய்த	प्रगृहीतः	கைக்கொள்ளப்பட்ட
त्वया	உன்னால்	तेन	அதனால் [உது.
महान्	சிறந்த	परे	சத்துருக்கள்
धर्मः	தர்மமானது	अस्मत्	நம்மைவிட
विनिहतः	நாசஞ்செய்யப்பட்ட	बलिनः	அதிக பலசாலிகளாயி
	உது.		ருக்கின்றார்கள்.

स प्रमादाद्विवृद्धस्ते ह्यधर्मो ग्रसते च नः । विवर्धयति पशं च सुराणां सुरभावनः ॥१६॥

सः अधर्मः हि	“அந்த அதர்மமே		
ते	உனது	सुरभावनः च	{ தேவர்களுக்குவேண்
प्रमादात्	தப்பு எண்ணத்தால்		டியதைத் தருகிறதா
विवृद्धः	வளர்ந்ததாய்	सुराणां	கவுமாகி
नः	நம்மை	पशं	தேவர்களுடைய
ग्रसते	விழுங்குகிறது.	विवर्धयति	பசுத்ததை
च	அன்றியும்		செழிப்பிக்கின்றது.

विषयेषु प्रसक्तेन यत्किञ्चित्कारिणा त्वया । ऋषीणामग्निक्ल्यानामुद्गो जनितो महान् ॥

विषयेषु	“சிறின்பங்களில்	अग्निक्ल्यानां	அக்னிக்கொப்பான
प्रसक्तेन	ஈடுபட்டவனாய்		வர்களாகிய
यत्किञ्चित्कारिणा	நினைக்கவும் கூடாத	ऋषीणां	முனிவர்களுக்கு
	தொழில்லைப்புரியும்	महान्	அஸஹ்யமாயிருக்கிற
त्वया	உன்னால்	उद्गोः	துயரம்
		जनितः	விளைவிக்கப்பட்டது.

तेषां प्रभावो दुर्धर्षः प्रदीप्त इव पावकः । तपसा भावितात्मानो धर्मस्यानुग्रहे रताः ॥

तेषां	“அவர்களுடைய	तपसा	தவத்தால்
प्रभावः	சக்தி	भावितात्मानः	பரமாத்மஞானிகளாய்
प्रदीप्तः	கொழுத்துவிட்	धर्मस्य	தர்மத்தை
	டெரியும்	अनुग्रहे	வளர்ப்பதில்
पावकः इव	அக்னிபோன்றதாய்	रताः	ஊக்கமுடையவர்கள்.
दुर्धर्षः	அணுகமுடியாதது.		

मुख्यैर्यज्ञैर्यजन्त्येते नित्यं तैस्तैर्द्विजातयः । जुह्वत्यग्निंश्च विधिवद्वेदांश्चोच्चैरधीयते ॥ १९ ॥

एते द्विजातयः	“இந்த அந்தணர்கள்	विधिवत्	முறைப்படி
तैः तैः	அந்தநத	अग्निं च	அக்
	சிறந்த		ஹோமம்பண்ணுகின்
यज्ञैः	யாகங்களால்		றார்கள்.
नित्यं	எப்பொழுதும்	वेदान् च	வேதங்களையும்
यजन्ति	தேவர்களை ஆராதிக்	उच्चैः	உயர்ந்த குரலால்
	கின்றார்கள்.	अधीयते	ஓதுகின்றார்கள்.

अभिभूय च रक्षांसि ब्रह्मयोषानुदैरयन् । दिशोऽपि विद्रुताः सर्वाः स्तनयिन्नुखिबोष्णगे ॥

ரक्षांसி	“அரக்கர்களை	स्तनयिन्: इव	மேகம்போலவே
अभिभूय	அவமானம்செய்து	सर्वाः	எல்லா
ब्रह्मयोषान् च	பிரம்மசாபங்களையும்	दिशः अपि	திக்குகளிலும்
उदैरयन्	இட்டார்கள்,	विद्रुताः	மறைந்தார்கள்.
उष्णगे	வெயிற்சூலத்தில்		

ऋषीणामग्निक्लपानामग्निहोत्रसमुत्थितः । आदत्ते रक्षसां तेजो धूमो व्याप्य दिशो दश ॥

अग्निक्लपानां	“அக்னிக்ஞசமாளர்கள்	दश	பத்து
	ளான	दिशः	திக்குகளிலும்
ऋषीणां	ரிஷிகளுடைய	व्याप्य	பரவி
अग्निहोत्रसमुत्थितः	அக்னிறோத்திரத்திலுந்து	रक्षसां	அரக்கர்களுடைய
	ஒல் உண்டான	तेजः	தேஜஸ்ஸை
धूमः	புகையானது	आदत्ते	கவர்கின்றது.

तेषु तेषु च देशेषु पुण्येष्वेव दृढव्रतैः । चर्यमाणं तपस्तीव्रं सन्तापयति राक्षसान् ॥ २२ ॥

तेषु तेषु	“அந்தந்த	चर्यमाणं	அனுஷ்டிக்கப்படுகிற
पुण्येषु	புண்ணிய	तीव्रं	உக்கிரமான
देशेषु च	சேஷத்திரங்களிலேயே	तपः	தவமானது
दृढव्रतैः एव	{ குறையற்ற தர்மானு	राक्षसान्	அரக்கர்களை
	வட்டானங்களையுடைய	सन्तापयति	கதற அடிக்க
	அவர்களாலேயே		

देवदानवयक्षेभ्यो गृहीतश्च वरस्त्वया

॥ २३ ॥

त्वया	உன்னால்	वरः	உன் பூரார்த்தனை
देवदानवयक्षेभ्यः	{ “தேவர்கள், தானாவர்		(மரணமின்மை)
च	கள், யக்ஷர்கள் இ	गहीतः	அடையப்பட்டிருக்க
	வர்களால்		

मानुषा वानरा ऋक्षा गोलाङ्गूला महाबलाः । बलवन्त इहागम्य गर्जन्ति दृढविक्रमाः ॥

महाबलाः	“மகாபலசாலிகளும்	गोलाङ्गूलाः	முசுக்களெனும்
दृढविक्रमाः	{ எதற்கும் சலியாத	बलवन्तः	வானரர்களும்
	ஆண்மையுடையவர்		
मानुषाः	களுமான	इह	மேம்பட்டவர்களாய்
वानराः	மானிடர்களும்	भागम्य	இவ்விடத்திற்கு
ऋक्षाः	வானரர்களும்	गर्जन्ति	வந்து
	கரடிகளும்		கர்ஜிக்கிறார்கள்.

उत्पातान्विविधान्दृष्ट्वा घोरान्वहुविधांस्तथा । विनाशमनुपश्यामि सर्वेषां रक्षसामहम् ॥

विविधान् பலவகையான
 उत्पातान् உத்பாதங்கனையும்
 तथा அவ்வண்ணமே
 बहुविधान् பலவகை
 घोरान् { தீங்கை வினோவிக்கும்
 சாஸ்திரோத்தமான
 சாபங்களையும்

दृष्ट्वा கவனித்து
 रक्षसां அரசுக்கள்
 सर्वेषां எல்லோருக்கும்
 विनाशं அழிவை
 अहं நான்
 अनुपश्यामि சம்பவிக்கப்போகிற
 தாய் ஊக்கிக்கிறேன்.

खराभिस्तनिता धोरा मेघाः प्रतिभयङ्कराः । शोणितेनाभिवर्षन्ति लङ्कामुष्णेन सर्वतः ॥

घोराः “கொடிய உருவமு
 டையவைகளும்,
 प्रतिभयङ्कराः மிக்க பயத்தை வினோ
 விக்கின்றவைகளும்
 खराभिस्तनिताः கடுமையாய் இடிக்கின்
 றவைகளும் தான்

मेघाः மேகங்கள்
 लङ्कां இலங்கையில்
 सर्वतः எங்கும்
 उष्णेन கொதிக்கின்ற
 शोणितेन ரத்தத்தை
 अभिवर्षन्ति வர்ஷிக்கின்றன.

रुदां वाहनानां च प्रपतन्त्यस्रविन्दवः । ध्वजा ध्वस्ता विवर्णाश्च न प्रभान्ति यथा पुरा ॥

रुदां “அழுக்கின்ற
 वाहनानां வாகனப்பிராணிக
 ளின்
 अस्रविन्दवः च கண்ணீர் துளிகளும்
 प्रपतन्ति கீழே விழுகின்றன.
 ध्वजाः துவஜங்கள்

ध्वस्ताः அழுக்கடைந்தவை
 களாய்
 विवर्णाः च சிறம் மாறியவைக
 ளாயும்
 यथा पुरा முன்போல்
 न प्रभान्ति விளங்காமலிருக்கின்
 றன.

व्याला गोमायवो गृध्रा वाश्यन्ति च सुभैरवम् ॥ २८ ॥

व्यालाः “கொடிய
 गोमायवः நரிகளும்,
 गृध्राः च கழுஞ்சுளும்,
 प्रविश्य लङ्कामनिशं समवायांश्च कुर्वते
 अनिशं எப்பொழுதும்
 लङ्कां இலங்கையில்

सुभैरवं வெகு பயங்கரமாக
 वाश्यन्ति ஊளையிடுகின்றன.

॥ २९ ॥

कालिकाः पाण्डुरैर्दन्तैः प्रहसन्त्यग्रतः स्थिताः । स्त्रियः स्वमेषु मुष्णन्त्यो गृहाणि प्रतिभाष्य च ॥

कालिकाः “கருநிறமுள்ள
 स्त्रियः ஸ்த்ரீகள்
 स्वमेषु கனவுகளில்
 गृहाणि மனைவிமார்களை
 अग्रतः எதிரில்
 स्थिताः நிற்கின்றவர்களாய்

मुष्णन्त्यः பிரமிக்கச்செய்து
 प्रतिभाष्य च கூடக்கூட எதிர்த்துப்
 பேசி
 पाण्डुरैः வெண்மையான
 दन्तैः பற்களைக் காட்டி
 प्रहसन्ति சிரிக்கின்றார்கள்.

गृहाणां बलिकर्माणि श्वानः पर्युपभुञ्जते ॥ ३१ ॥

गृहाणां “बलिकर्माणि श्वानः पर्युपभुञ्जते ॥ ३१ ॥
 गृहाणां “बलिकर्माणि श्वानः पर्युपभुञ्जते ॥ ३१ ॥
 बलिकर्माणि श्वानः पर्युपभुञ्जते ॥ ३१ ॥

खरा गोषु प्रजायन्ते मूषिका नकुलैः सह ॥ ३२ ॥
 मार्जारा द्वीपिभिः सार्धं सूकराः शुनकैः सह । किन्नरा राक्षसैश्चापि समीयुर्मानुषैस्सह ॥

खरा: “कमुकैः सह ॥ ३२ ॥
 गोषु प्रजायन्ते मूषिका नकुलैः सह ॥ ३२ ॥
 मार्जारा द्वीपिभिः सार्धं सूकराः शुनकैः सह ॥ ३२ ॥
 किन्नरा राक्षसैश्चापि समीयुर्मानुषैस्सह ॥ ३२ ॥

पाण्डुरा रक्तपादाश्च विहङ्गाः कालचोदिताः । राक्षसानां विनाशाय कपोता विचरन्ति च ॥

पाण्डुरा: “वेणु: कालचोदिता: ॥ ३३ ॥
 रक्तपादा: च विहङ्गा: कालचोदिता: ॥ ३३ ॥
 कपोता: विचरन्ति ॥ ३३ ॥

वीचीकूचीति वाद्यन्यः शारिका वेधसु स्थिताः ॥ ३४ ॥

स्थिता: “वीचीकूचीति ॥ ३४ ॥
 शारिका: “वीचीकूचीति ॥ ३४ ॥

पतन्ति ग्रथिताश्चापि निर्जिताः कलहैषिणः । पक्षिणश्च मृगाः सर्वे प्रत्यादित्यं रुदन्ति च ॥

मृगा: “मृगा: ॥ ३५ ॥
 पक्षिण: “पक्षिण: ॥ ३५ ॥
 सर्वे च “सर्वे ॥ ३५ ॥
 ग्रथिता: “ग्रथिता: ॥ ३५ ॥
 निर्जिता: “निर्जिता: ॥ ३५ ॥

इदं वचस्तत्र निशम्य माल्यवान्परीक्ष्य रक्षोऽधिपतेर्मनः पुनः ।

अनुत्तमेषूत्तमपैरुषो बली बभूव तूष्णीं समवेक्ष्य रावणम्

॥ ४२ ॥

अनुत्तमेषु	சிறந்தவர்களில்	तत्	அப்பொழுது
उत्तमपौरुषः	சிறந்த ஆற்றலுடைய வனும	रक्षोऽधिपतेः	அரக்கமன்னனது
बली	வெகு சக்தியுடையவ	मनः	மனதையும்
माल्यवान्	மால்யவான் [னுமான	परीक्ष्य	கவனித்தறிந்து
इदं	மேற்கண்ட	पुनः	இன்னும்
वचः	சொல்லை	रावणं	ராவணனையும்
निशम्य	செனியில் போட்டு	समवेक्ष्य	சரியாயறிந்து
		तूष्णीं बभूव	வாயை

-- ७

டான.

स तद्वचो माल्यवता प्रभाषितं दशाननो न प्रतिशुश्रुवे तदा ।

भृशं जगर्हे च सुदुष्टमानसो मुमूर्षुरत्युच्चवचांस्युदीरयन्

॥ ४३ ॥

तदा	அப்பொழுது	सुदुष्टमानसः	கொடிய எண்ணங் கொண்ட
मुमूर्षुः	சாகுங்காலங்கிட்டிய	सः	அவன்
दशाननः	ரவணன் [வனை	अत्युच्चवचांसि	வன்மொழிகளை
माल्यवता	மால்யவானால்	उदीरयन्	சொல்லிக்கொண்டு
प्रभाषितं	சொல்லப்பட்ட	भृशं च	வாயில்வந்தபடியெல்ல லாமும்
तत्	அந்த	जगर्हे	வைதான்.
वचः	சொல்லை		
प्रतिशुश्रुवे न	ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16021

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1346

षट्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் ॥ ३६ ॥

लङ्कागुप्तिः—இலங்கையைக் காப்பது.

तत्तु माल्यवतो वाक्यं हितमुक्तं दशाननः । न मर्षयति दुष्टात्मा कालस्य वशमागतः ॥ १

कालस्य	எமனுக்கு	तु	இவ்விஷயத்தில்
वशं आगतः	ஆட்பட்டுவிட்ட	हितं	ஹிதமாய்
दुष्टात्मा	துஷ்டனாகிய	उक्तं	சொல்லப்பட்ட
दशाननः	ராவணன்	माल्यवतः	மால்யவானின்
तत्	அப்பொழுது	वाक्यं	சொல்லை
		मर्षयति न	சகிக்கவில்லை

स बद्ध्वा भुकुटिं वक्त्रे क्रोधस्य वशमागतः । अमर्षात्परिवृत्ताक्षो माल्यवन्तमथाब्रवीत् ॥

ச:	அவன்	அமர்ஸா	கோபத்தால்
क्रोधस्य	கோபத்திற்கு	परिवृत्ताक्षः	கண்கள் சுழல
वशं आगतः	ஆடப்பட்டவனாக்	माल्यवन्तं	மால்யவானைப்
भुकुटिं	புருவத்தை		பார்த்து
वक्त्रे	நெற்றியில்	अथ	பின்வருமாறு
बद्ध्वा	நெறித்து	अब्रवीत्	சொன்னான் :

हितबुद्ध्या यदहितं वचः पुरुषमुच्यते । परपक्षं प्रविश्यैव नैतच्छ्रोत्रं गतं मम ॥ ३ ॥

परपक्षं	“சத்துருபகூத்தில்	परपं	காதுகுடுத்துகேட்க
प्रविश्य एव	சேர்ந்துகொண்டே		வொண்ணாததுமாகிய
हितबुद्ध्या	உன்னுடைய ஹிதத்	वचः	வார்த்தை
	தில் நோக்கால்	उच्यते	சொல்லப்பட்டதோ
यत्	எதொன்று	एतत्	இது
अहितं	எனக்கு நன்மை பயக்	मम श्रोत्रं	எனது காதில்
	காத்ததும்	गतं न	ஏறவில்லை.

मानुषं कृपणं राममेकं शाखामृगाश्रयम् । समर्थं मन्यसे केन त्यक्तं पित्रा वनालयम् ॥४॥

मानुषं	“மானிடனும,	एकं	ஏகாகியும்,
पित्रा	தந்தையால்	वनालयं.	வனத்தில் திரிபவனு
त्यक्तं	கைவிடப்பட்டவனுப்	रामं	ராமனை [மான
कृपणं	திக்கற்றவனும,	केन	எதைக்கொண்டு
शाखामृगाश्रयं	சூரங்குகளின் உதவி	समर्थं	சமர்த்தனாக
	யைக்கொண்ட	मन्यसे	நீ

रक्षसापीश्वरं मां च देवतानां भयङ्करम् । हीनं मां मन्यसे केन ह्यहीनं सर्वविक्रमैः ॥ ५ ॥

देवतानां च	“தேவர்களுக்கும்	अहीनं	குறையற்றிருக்கிறவ
भयङ्करं	நடுக்கமுண்டாக்குகிற		ஹமான
रक्षसां	அரக்கர்களுது[வனாகிய	मां हि	என்னையோவெனில்
ईश्वरं	மன்னனாகிய	हीनं	தாழ்ந்தவனாக
मां	என்னை	केन	எககாரணத்தால்
सर्वविक्रमैः	எல்லா பராக்கிரமங்	मन्यसे	நினைக்கின்றாய்?
	களாலும்		

वीर्यद्वेषेण वा शङ्के पक्षपातेन वा रिपोः । त्वयाऽहं परुषाण्युक्तः परप्रोत्साहनेन वा ॥ ६ ॥

त्वया	“உன்னால்	अहं	நான்
वीर्यद्वेषेण वा	எனது வீர்யத்தில்	परुषाणि	சொல்லத்தகாத சொ
	பொருமைபாலோ		ற்களை
रिपोः	சத்துருவிடம்	उक्तः	சொல்லப்பட்டேன்
पक्षपातेन वा	பகூபாதத்தாலோ		என்று
परप्रोत्साहनेन वा	பகைவர்களுடைய	शङ्के	நினைக்கிறேன்.
	ஏவுதலிலோ		

प्रभवन्तं पदस्थं हि परुषं कोऽभिधास्यति । पण्डितः शास्त्रतत्त्वज्ञो विना प्रोत्साहनाद्रिपोः ॥

रिपोः	“சத்தருவினுடைய	प्रभवन्तं	வல்லமையுற்று
प्रोत्साहनात् विना	ஏவுதலாலல்லாது		உத்தமப,
शास्त्रावशः	சாஸ்திரங்கரின் துட்	पदस्थं	{ கின்ற ஒருவனைப்
	பங்கனையறிந்த		பார்த்து
पण्डितः	பண்டிதனாகும்	परुषं	அடாதசொல்லை
कः हि	எவன் தான்	अभिधास्यति	சொலவான்.

आनीय च वनात्सीतां पद्मह्रीनामिव श्रियम् । किमर्थं प्रतिदास्यामि राघवस्य भयादहम् ॥

अहं	“நான்	सीतां	ஸீதையை
वनात्	காட்டிலிருந்து	आनीय च	கொண்டுவந்துவிட்டு
पद्मह्रीनां	தாமரைப்பைவிட்டு	राघवस्य	ராமனுக்கு
	தனித்திருக்கிற	भयात् किमर्थं	பயந்தோ
श्रियं इव	மகாலக்ஷ்மியைப்போ	प्रतिदास्यामि	தருப்பிக்கொடுப்
	லிருக்கும்		பேன்! ”

वृत् वानरकोटीभिः समुग्रीवं सलक्ष्मणम् । पश्य कैश्विदहोभिस्त्वं राघवं निहतं मया ॥१॥

वृत्	“நீ	समुग्रीवं	சகீவனோடுகூடவும்,
मया	என்னால்	सलक्ष्मणं	எக்தமணனோடுகூட
वानरकोटीभिः	கோடிக்கணக்கான	कैश्वित्	சில [வும்
	வானரர்களால்	अहोभिः	தினங்களில்
वृत्	சூழப்பட்டவனான	निहतं	கொல்லப்பட்டவனாக
राघवं	ராமனை	पश्य	பார்ப்பாய்.

द्वन्द्वे यस्य न तिष्ठन्ति दैवतान्यपि संयुगे । स कस्माद्रावणो युद्धे भयमाहारयिष्यति ॥

यस्य	“எவனது	सः	அப்போர்க்கொத்த
द्वन्द्वे	கொத்த	रावणः	ராவணன்
संयुगे	யுத்தத்தில்	कस्मात्	எக்காரணத்தால்
दैवतानि अपि	தேவர்கள்கூட	युद्धे	யுத்தத்தில்
तिष्ठन्ति न	எதிர்த்து நிற்கமாட்	भयं आहारयिष्यति	பயங்கொள்வான் ?
	டர்களோ		

द्विधा भज्येयमप्येवं न नमेयं तु कस्यचित्

द्विधा	“இரண்டு தண்டாய்
भज्येयं अपि	நான் பிளவுபட்டா
	லும்

एष मे सहजो दोषः स्वभावो दुरतिक्रमः

एषः	“இது
मे	எனது
स्वभावः	பிறவிக்குணம்;

॥ ११ ॥

एवं तु	அவ்விறதமேயன்றி
कस्यचित्	ஒருவனுக்கும்
नमेयं न	தலைகுனியேன்.

॥ १२ ॥

सहजः	பிறவி
दोषः	குறை
दुरतिक्रमः	நிவர்த்திக்கமுடியாது.

यदि तावत्समुद्रे तु सेतुर्बद्धो यदृच्छया । रामेण विस्मयः कोऽत्र येन ते भयमागतम् ॥

येन	“எந்த	यदृच्छया तु	தனதாற்றலால்லா
रामेण	ராமனால்		து அகஸ்மாத்தாய்
ते	உனக்கு	बद्धः	கட்டப்பட்டது ;
भयं	பயம்	यदि तावत्	இதொன்றுண்டெனினும்
आगतं	ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அவனால்	अत्र	இதில்
समुद्रे	சமுத்திரத்தில்	कः	என்ன
सेतुः	சேது	विस्मयः	ஆச்சரியம்.

स तु तीर्त्वाऽर्णवं रामः सह वानरसेनया । प्रतिजानामि ते सत्यं न जीवन्प्रतियास्यति ॥

वानरसेनया	வானரசேனையோடு	तु	பின்னர்
सह	கூட	जीवन्	உயிருடன்
सः	அந்த	प्रतियास्यति न	திரும்பிப்போகப் போகிறதில்லை.
रामः	ராமன்	ते	உனக்கு
अर्णवं	சமுத்திரத்தை	सत्यं प्रतिजानामि	சபதம்செய்து சொல்லுகிறேன்.”
तीर्त्वा	கடந்து		

एवं ब्रुवाणं संरब्धं रुष्टं विज्ञाय रावणम् । व्रीडितो माल्यवान् वाक्यं नोत्तरं प्रत्यपद्यत ॥

माल्यवान्	மால்யவான்	रुष्टं	சினங்கொண்டிருப்பது
एवं	மேற்கண்டவாறு	विज्ञाय	அறிந்து
ब्रुवाणं	பேசும்	व्रीडितः	வெட்கி
रावणं	ராவணனை	उत्तरं	மறுமொழி
संरब्धं	தலைகால்புரியாது	वाक्यं	சொல்லை
		प्रत्यपद्यत न	சொல்லவில்லை.

जयाशिषा च राजानं वर्धयित्वा यथोचितम् । माल्यवानभ्यनुज्ञातो जगाम स्वं निवेशनम् ॥

माल्यवान्	மால்யவான்	वर्धयित्वा	வாழ்த்திவிட்டு
राजानं	அரசனை	अभ्यनुज्ञातः च	விடைபெற்றுக்
यथोचितं	முறைப்படி	स्वं	தனது [கொண்டு
जयाशिषा	{ “நீவெற்றிபெற்று விளங்குவாயாக” என்கிற ஆகி சொற்கொண்டு	निवेशनं	மாளிகைக்கு
		जगाम	சென்றான்.

रावणस्तु सहामात्यो मन्त्रयित्वा विमृश्य च । लङ्कायामतुलं गुप्तिं कारयामास राक्षसः ॥

राक्षसः	அரக்க	विमृश्य तु	நிச்சயித்து
रावणः	ராவணன்	लङ्कायां	இலங்கையில்
सहामात्यः च	மந்திரிமார்களுடன்	अतुलं	ஒப்புயர்வில்லாத
	சேர்த்தவனாய்	गुप्तिं	பாதுகாப்பை
मन्त्रयित्वा	ஆலோசித்து	कारयामास	பின்வருமாறு செய்து வித்தான்.

स व्यादिदेश पूर्वस्यां प्रहस्तं द्वारि राक्षसम् । दक्षिणस्यां महावीर्यं महापार्श्वमहोदरौ ॥

ச:	அவன்	மகாபராக்கிரமசாலி
पूर्वस्यां	கிழக்கு	களாகிய
द्वारि	வாயிலில்	மகாபார்ச்வன், மகோ
प्रहस्तं	பிரஹஸ்தனென்ற	தரனென்ற இருவர்
राक्षसं		களையும்
दक्षिणस्यां	தெற்கில்	வ்யாதிதேச
		நியமித்தான்.

पश्चिमायामथो द्वारि पुत्रमिन्द्रजितं तथा । व्यादिदेश महामायं बहुभी राक्षसैर्वृतम् ॥१९॥

तथा	அப்படியே	इन्द्रजितं	இந்திரஜித்தை
अथो	அப்பொழுதே	बहुभिः	பல
पश्चिमायां	மேற்கு	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
द्वारि	வாயிலில்	वृतं	சூழப்பட்டவனாக
पुत्रं	புதல்வனும்	व्यादिदेश	நியமித்தான்.
महामायं	மகாமாயாவியுமான		

उत्तरस्यां पुरद्वारि व्यादिश्य शुक्तसारणौ । स्वयं चात्र भविष्यामि मन्त्रिणस्तानुवाच ह ॥

उत्तरस्यां	வடக்கு	मन्त्रिणः	மந்திரிகளைப்பார்த்து
पुरद्वारि	கோட்டைவாயிலில்	स्वयं ह	‘நானே
शुक्तसारणौ	சுகனையும், ஸாரண	अत्र च	இங்கேயே
		भविष्यामि	இருக்கப்போகிறேன்’
व्यादिश्य	நியமித்துவிட்டு		என்றும்
तान्	அந்த	उवाच	சுற்றினான்.

राक्षसं तु विरूपाक्षं महावीर्यपराक्रमम् । मध्यमेऽस्थापयद्गुल्मे बहुभिः सह राक्षसैः ॥२१॥

महावीर्य-	அளவுகடந்த ஆண்	बहुभिः	பல
पराक्रमं तु	சைவியுமாற்றலுமு	राक्षसैः सह	அரக்கர்களோடுகூட
	டையவனாகிய	मध्यमे	நடு
विरूपाक्षं	விருபாக்ஷனென்ற	गुल्मे	கோட்டையில்
राक्षसं	அரக்கனை	अस्थापयत्	இருக்க வைத்தான்.

एवं विधानं लङ्कायां कृत्वा राक्षसपुङ्गवः । कृतकृत्यमिवात्मानं मन्यते कालचोदितः ॥

राक्षसपुङ्गवः	ராக்ஷஸோத்தம	कालचोदितः	எமனுக்காட்டட்டவ
	னாகும் அவன்	आत्मानं	தனனை
लङ्कायां	இலங்கையில்	कृतकृत्यं इव	தான் செய்யவேண்டிய
एवं	மேற்கண்டவாறு		கடமையை செய்து
विधानं	ஏற்பாட்டை		முடித்துவிட்டவ
कृत्वा	செய்துவிட்டு,	मन्यते	னாகவே
			எண்ணிக்கொண்
			டான்.

विसर्जयामास ततः स मन्त्रिणो विधानमाज्ञाप्य पुरस्य पुष्कलम् ।

जयाशिषा मन्त्रिगणेन पूजितो विवेश चान्तःपुरमृद्धिमन्महत्

॥ २३ ॥

सः	அவன்	पूजितः	கௌரவிக்கப்பட்டவ
पुरस्य	நகருக்கு	मन्त्रिणः	மந்திரிகளை [னய்]
पुष्कलम्	சிறந்த	विसर्जयामास	விடைகொடுத்தனுப்பி
विधानं	ஏற்பாட்டை	ततः	அதன்பின்னர் [னன்.
आज्ञाप्य	ஆக்ஞாபிததுகிட்டு	महत् च	மிகவும்
मन्त्रिगणेन	மந்திரிவர்க்கத்தால்	ऋद्धिमन्	செல்வம்மல்கிய
जयाशिषा	{ 'நீ ஜயம்பெற்று விளங் குவாயாக' என்று ஆசிச்சொற்கொண்டு	अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்தினுள்
		विवेश	போய்ச் சேர்ந்துகிட்டு டான்.

इत्यर्पे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16644

युद्धकाण्डे आदिनः श्लोकाः 1369

सप्तत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ २७ ॥

श्रीरामेण सेनाव्यूहनम्—புரீராமர் ஸேனையை பிரித்து நிறுத்துவது.

नरवानरराजौ तौ स च वायुसुतः कपिः । जाम्बवानृक्षराजश्च राक्षसश्च विभीषणः ॥१॥

अङ्गदो वालिपुत्रश्च सौमित्रिः शलभः कपिः । सुषेणः सहदायादो मैन्दो द्विविद एव च ॥

गजो गवाक्षः कुमुदो नलोऽथ पनसस्तदा । अमित्रविषयं प्राप्ताः समवेताः समर्थयन् ॥

तौ	அந்த	कपिः	வானரனும்
नरवानर- राजौ }	மானிடர்களின் மன் னரும் வானரர்க ளின் மன்னனும் (புரீ ராமரும் சுகீர்வனும்)	सहदायादः	சற்றத்தாருடனிருந்த
		सुषेणः	ஸுஷேணனும்
		मैन्दः च	மைந்தனும்
वायुसुतः	வாயுவின் குமாரனும்	द्विविदः एव	
कपिः	வானரருமாகிய	गजः	கஜனும்
सः च	அவரும்(ஹனுமாரும்)	गवाक्षः	கவாசுதனும்
ऋक्षराजः	கரடிமன்னனாகிய	कुमुदः	குமுதனும்
जाम्बवान् च	ஜாம்பவானும்	नलः अथ	நலனும்
राक्षसः	அரக்கராகிய	पनसः तथा	பனஸனும்
विभीषणः च	விபீஷணரும்	अमित्रविषयं	சத்துருதேசத்திற்கு
वालिपुत्रः	வாலியின் புதல்வன	प्राप्ताः	வந்துசேர்ந்தவர்க
अङ्गदः च	அங்கதனும் [கிய	समवेताः	ஒன்றுகூடி. [ளாய்
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணரும்	समर्थयन्	பின்வருமாறு விளைய
शलभः	சலபனென்ற		மாய்ப் பேசினார்கள்.

इयं सा लक्ष्यते लङ्का पुरी रावणपालिता । सासुरोऽसुरगन्धर्वैरमरैरपि दुर्जया ॥ ४ ॥

ராவணபாலிதா “ராவணனால் பாதுகா
க்கப்பட்டதும்
சாசுரோ- } அசுரர்கள், உரகர்கள்,
गन्धर्वैः } கந்தர்வர்கள், இவர்
களோடு கூட
अमरैः अपि தேவர்களாலும் கூட

दुर्जया ஜெயிக்கக்கடினமானது
सा அந்த [மாகிய
लङ्का இலங்கை
पुरी நகர்
इयं இதோ
लक्ष्यते காணப்படுகிறது.

कार्यसिद्धिं पुरस्कृत्य मन्त्रयध्वं विनिर्णये

कार्यसिद्धिं “காரியசுத்தியை

पुरस्कृत्य முடிவாகக்கொண்டு

नित्यं सन्निहितो ह्यत्र रावणो राक्षसाधिपः

राक्षसाधिपः “ராட்சஸன்னைனாகிய

रावणः ராவணன்

अथ हि இதில்தான்

तथा तेषु ब्रुवाणेषु रावणावरजोऽब्रवीत् । वाक्यमग्राभ्यपदवत्पुष्कलार्थं विभीषणः ॥ ७ ॥

तथा மேற்கண்டவாறு

तेषु அவர்கள்

ब्रुवाणेषु பேசிக்கொண்டிருக்கையில்

रावणावरजः ராவணனது தபசி
மாகிய

विभीषणः விபிஷணன்

॥ ५ ॥

विनिर्णये முன் ஏற்பாடுவிட
யத்தின்
मन्त्रयध्वम् ஆலோசியுங்கள்.

॥ ६ ॥

नित्यं எப்பொழுதும்

सन्निहितः வசிக்கிறான்.”

आभ्यास्यपदवत् { நாகரிகமாகிய சொற்
களுடன் விளங்கு
கிறதும்
पुष्कलार्थं பொருள் நிரம்பியது
மாகிய
वाक्यं ஒரு மொழியை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தான் :

अनलः शरभश्चैव संपातिर्विहगस्तथा । गत्वा लङ्कां महामात्याः पुरीं पुनरिहागताः ॥

भूत्वा शकुनयः सर्वे प्रविष्टाश्च रिपोर्वल्गम् । विधानं विहितं यच्च तद्गृह्ण समुपस्थिताः ॥

अनलः “அனலனும்

शरभः च சரபனும்

संपातिः एव சம்பாதிபும்

विहगः तथा விஹகனென்று பிரஸி
த்தனுமான

महामात्याः பெரும் மந்திரிகள்

सर्वे எல்லோரும்

शकुनयः பறவைகளாக

भूत्वा உருக்கொண்டு

लङ्कां இலங்கை

पुरी நகருக்கு

गत्वा சென்று

रिपोः சுத்துருவினது

बलं சேனையை
समुपस्थिताः கிட்டி
प्रविष्टाः च நுழைந்து
विहितं செய்யப்பட்டிருக்கிற
विधानं ஏற்பாடு
यत् எதுவோ
तत् च அது எல்லாவற்றை
யும்

दृष्ट्वा கண்டுகொண்டு
पुनः மீண்டும்
इह இவ்விடத்திற்கு
आगताः திரும்பிவருவதின்

டார்கள்

एतां प्रवृत्तिं लङ्कायां मन्त्रिप्रोक्तां विभीषणः । एवमुत्त्वा महाबाहू राक्षसांस्तानदर्शयत् ॥

महाबाहुः मகாபாகுவான்
विभीषणः விபிஷணன்
मन्त्रिप्रोक्तां மந்திரிகளால் சொல்ல
ப்பட்ட

लङ्कायां இலங்கைவிஷயமான
एतां प्रवृत्तिं இத சமசாரத்தை

लङ्कायां सचिवैः सर्वं रामाय प्रत्यवेदयत्

लङ्कायां இலங்கை விஷயமாகிய
सर्वं எல்லாவற்றையும்

एव மேற்கண்டவாறு
उत्त्वा சொல்லிவிட்டு
तान् அந்த
राक्षसान् அரக்கர்களை
अदर्शयत् நேரில்கொண்டுவந்து
நிறுத்தினான்.

॥ २१ ॥

सचिवैः மந்திரிகளைக்கொண்டு
रामाय ஸ்ரீராமரிடம்
प्रत्यवेदयत् தெரிவித்தார்.

रामं कमलपत्राक्षमिदमुत्तरमब्रवीत् । रावणावरजः श्रीमान्नामप्रियचिकीर्षया ॥ २२ ॥

रावणावरजः ராவணனது கம்பியும்
श्रीमान् ஸ்ரீமானுமாகிய அவன்
रामप्रिय- } ஸ்ரீராமருக்கு ஸ்ரீதம்
चिकीर्षया } செய்வதிலுள்ள அ
வாவினால்

उत्तरं இன்னும்
इदं பின்வருமாறும்
कमलपत्राक्षं தாமரைக்கண்ணரான
रामं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
अब्रवीत् சொன்னான் ;

कुवेरं तु यदा राम रावणः प्रत्यबुध्यत । षष्टिः शतसहस्राणि तदा निर्यान्ति राक्षसाः ॥

राम “ஸ்ரீராம!
रावणः ராவணன்
यदा எப்பொழுது
कुवेरं குபேரனை
प्रत्यबुध्यत எதிர்த்துப் போர்
புரிந்தானோ

तदा அப்பொழுது
षष्टिः அறுபது
शतसहस्राणि ஸக்கூதம்
राक्षसाः तु அரக்கர்களும்
निर्यान्ति வெளிவந்தார்கள்.

पराक्रमेण वीर्येण तेजसा सच्चगौरवात् । सदृश येऽत्र द्रपेण रावणस्य दुरात्मनः ॥ २४ ॥

अल “இவ்விடத்தில்
ये எவர்களை அவர்கள்
पराक्रमेण ஆற்றலாலும்
वीर्येण ஆண்மையாலும்
सच्चगौरवात् பிறவிக்குணப் பெரு
மையாலும்

तेजसा ஒளியாலும்
द्रपेण கர்வத்தாலும்
दुरात्मनः துராத்மாவான
रावणस्य ராவணனுக்கு
सदृशः சமமானமானவர்கள்.

अत्र मन्युर्न कर्तव्यो रोषये त्वां न भीषये

अल “இவ்விஷயத்தில்
मन्युः கோபமானது
कर्तव्यः न கொள்ளத்தக்கதன்று.
वाः தேவரீரை

॥ २५ ॥

रोषये சண்டையிடச்
भीषये நான்குப்பயப்படுத்தவில்லை.

समर्थो ह्यसि वीर्येण सुराणामपि निग्रहे

॥ २६ ॥

वीर्येण “ஆண்மையால்
सुराणां अपि தேவர்களுடையவும்
निग्रहे கொட்டமடக்கும்
விஷயத்தில்

समर्थः சமர்த்தராய்
असि இருக்கிறீர்.
हि இது பிரசித்தம்.

तद्भवांश्चतुरङ्गेण बलेन महता वृतः । व्यूह्येदं वानरानीकं निर्मथिष्यति रावणम् ॥ २७ ॥

तत् “இப்பொழுது
इदं இந்
वानरानीकं வானரேண்பை
व्यूह्य அணிவகுத்து
चतुरङ्गेण நான்கு பாகமாகப்
பிரிக்கப்பட்ட

महता பெரும்
बलेन சேனையால்
वृतः சூழப்பட்டவராய்
रावणं ராவணனை
भवान् தேவரீர்
निर्मथिष्यति நாசஞ்செய்வீர்.”

रावणावरजे वाक्यमेवं ब्रुवति राघवः । शत्रूणां प्रतिघातार्थमिदं वचनमब्रवीत् ॥ २८ ॥

रावणावरजे ராவணனது தபபி
एवं மேற்கண்ட
वाक्यं சொல்லை
ब्रुवति சொல்லிய பின்னர்
राघवः ஸ்ரீராமர்

शत्रूणां சத்தருக்களை
प्रतिघातार्थं அழிக்கும் விஷயத்
इदं பின்வரும் [தில்
वचनं கட்டளையை
अब्रवीत् இட்டார் ;

पूर्वद्वारे तु लङ्काया नीलो वानरपुङ्गवः । प्रहस्तप्रतियोद्धा स्याद्वा नरैर्बहुभिर्वृतः ॥ २९ ॥

लङ्कायाः “இலங்கையின்
पूर्वद्वारे சீழ்வாயிலில்
वानरपुङ्गवः வானரோத்தமனாகிய
नीलः நீலன்
बहुभिः பல

वानरैः வானரர்களால்
वृतः तु சூழப்பட்டவருகளே
प्रहस्तप्रतियोद्धा } பிரகஸ்தனை எதிர்த்த
स्यात् } துப் போர்புரிபவனு
கட்டும்.

अङ्गदो वालिपुत्रस्तु बलेन महता वृतः । दक्षिणे बाधतां द्वारे महापार्श्वमहोदरौ ॥ ३० ॥

वालिपुत्रः “வாலிபுத்திரனாகிய
अङ्गदः அங்ககன்
महता பெரும்
बलेन சைனியத்தால்
वृतः तु சூழப்பட்டவருகளே

दक्षिणे தெற்கு
द्वारे வாயிலில்
महापार्श्वमहोदरौ மகாபார்ச்வனையும்
மகோதரனையும்
बाधताम् எதிர்த்துநிற்கட்டும்.

हनुमान्यश्विमद्वारं निषिध्य पवनात्मजः । प्रविशत्वप्रमेयात्मा बहुभिः कपिभिर्वृतः ॥ ३१ ॥

पवनात्मजः “வாயுபகவானின்
மைந்தனும்
अप्रमेयात्मा அறியவொண்ணாத ஆ
ண்மைபுற்றவனுமான
हनुमान् ஹனுமான்

बहुभिः कपिभिः பல வானரர்களால்
वृतः சூழப்பட்டவராய்
पश्चिमद्वारं மேலைவாயிலை
निषिध्य தாக்கி
प्रविशतु தழையட்டும்.

दैत्यदानवसङ्घानामृषीणां च महात्मनाम् । विप्रकारप्रियः क्षुद्रो वरदानबलान्वितः ॥३२॥
परिक्रामति यः सर्वाल्लोकान्सन्तापयन्प्रजाः । तस्याहं राक्षसेन्द्रस्य स्वयमेव वधे धृतः ॥

ய: "எவன்
वरदानबलान्वितः வரம்பெற்றதால் செ
(ருக்குற்றவனாகிய
दैत्यदानव- } திதியின் புதலவர்கள்
सङ्घानां } தனுஷின் புதல்வர்
ஆகிய கூட்டங்களுந்
குள்
क्षुद्रः அற்புதே
महात्मनां மகா த்மாக்களாகிய
कषीणां च ரிஷிகளுக்கும்
विप्रकारप्रियः { திருக்குசெய்வதில் மன
தைச் செலுத்துகி
ருதே.

प्रजाः பிரஜைகளை
सन्तापयन् தடிகக்கச்செய்து
கொண்டு
सर्वान् எல்லா
लोकान् உலகங்களிலும்
परिक्रामति திரிகிருதே,
तस्य அந்த
राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸமன்னனை
स्वयं एव நானே நேரில்
वधे வதைப்பதில்
अहं நான்
धृतः முடிவுகொண்டிருக்கிறேன்.

उत्तरं नगरद्वारमहं सौमित्रिणा सह । निपीड्याभिप्रवेक्ष्यामि सबलो यत्र रावणः ॥३४॥

अहं "நான்
सौमित्रिणा सह லக்ஷ்மணனுடன் கூட
रावणः ராவணன்
सबलः சேனையுடன்

यत् எங்கிருக்கின்றது
उत्तरं வடக்கு [அந்த
नगरद्वारं கோட்டைவாயிலை
निपीड्या தாக்கி
अभिप्रवेक्ष्यामि உட்புகப்போகிறேன்.

वानरेन्द्रश्च बलवानुन्नराजश्च वीर्यवान् । राक्षसेन्द्रानुजश्चैव गुल्मे भवतु मध्यमे ॥ ३५ ॥

बलवान् "பலவாலியாகிய
वानरेन्द्रः च வானராஜன்
मध्यमे गुल्मे செனையின் மத்தியம்
பிரதேசத்தில்
भवतु இருக்கட்டும்.

वीर्यवान् வீர்யவானாகிய
कक्षराजः च கரடிமன்னனும்
राक्षसेन्द्रानुजः } ராக்ஷஸமன்னனின்
एव च தம்பியும் அப்படியே
சேனையின் நடுவிலி
ருக்கட்டும்.

न चैव मानुषं रूपं कार्य हरिभिः ।

एषा भवतु संज्ञा नो युद्धेऽस्मिन् नरे बले

आहवे "ஹே
हरिभिः வனரர்களை
मानुषं रूपं பாண்டி நுமரனா
न कार्यं கொள்ளாததொன்று.
अस्मिन् युद्धे இருந்தபோர்

वानरा एव नश्चिह्नं स्वजनेऽस्मिन् नरेऽप्यति

अस्मिन् "இந்த
स्वजने நமது ஜனவிரட்டில்
वानराः एव வானரர்கள்தான்

॥ ३६ ॥

॥ ३७ ॥

वानरे बले वानराசைனியத்தில்
एषा च இதுவே
नः एव நம் எல்லோருக்கும்
संज्ञा அறிகுறியாக
भवतु இருக்கட்டும்.

॥ ३८ ॥

नः நமக்கு
चिह्नं எளிதில் அறிந்து
கொள்ளச் சாதனமாக
अभिष्यति இருக்கும்.

वयं तु मानुषेणैव सप्त योत्स्यामहे परान् । अहमेव सप्त भ्रात्रा लक्ष्मणेन महौजसा ॥

आत्मना पञ्चमश्वार्यं सखा मम विभीषणः ॥ ३० ॥

महौजसा	“மகா ஆற்றலுடைய	अहं	இந்த
भ्रात्रा	தம்பியாகிய	विभीषणः च	விபீஷணனுமான
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனோடு	वयं	நாம்
सह	கூட	सप्त तु	பெரியோர்கள்
एषः	இந்த		மாத்திரம்
अहं	நானும்	पुनरपि	மீண்டும் உருவங்
आत्मना	தன்னோடு		கொண்டே
पञ्चमः	ஐந்தாமலனாக இருக்க	परान्	சத் துருக்களை
मम	எனது [சிறுவனும்	योत्स्यामहे	எதிர்த்துப் போர்
सखा	நண்பனுமாகிய		புரிவோம்.”

स रामः कृत्यसिद्धयर्थमेवमुत्त्वा विभीषणम् । सुवेलारोहणे बुद्धिं चकार मतिमान्प्रभुः ॥

रमणीयतरं दृष्ट्वा सुवेत्यस्य गिरेस्तदम् ॥ ४० ॥

प्रभुः	யாவரையும் ஆக்ஞா	उत्त्वा	ஆக்ஞா பித்துவிட்டு
	பிக்க உரிமையுற்ற	सुलेस्य गिरिः	சுவேலமலையின்
मतिमान्	தண்ணறிவாளராகிய	तदं	தாழ்வரையை
सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	रमणीयतरं	மிக அழகுற்றது
विभीषणं	விபீஷணரைப்		விளங்குகிறதாய்
	பார்த்து	दृष्ट्वा	கவனித்து
कृत्यसिद्धयर्थं	காரியம் கைகூடுதல்	सुवेलारोहणे	சுவேலமலையில்
	பொருட்டு		ஏறும் விஷயத்தில்
एवं	மேற்கண்டவாறு	बुद्धिं चकार	விருப்பங்கொண்டார்.

ततस्तु रामो महता बलेन प्रच्छाद्य सर्वां पृथिवीं महात्मा ।

प्रहृष्टरूपोऽभिजगाम लङ्कां कृत्वा मतिं सोऽरिवधे महात्मा ॥ ४१ ॥

ततः	அப்பொழுது	मतिं	தீர்மானத்தை
महात्मा	மஹத்தான ஆற்றலு	कृत्वा	செய்துக்கொண்டு
	டையவரும்	महता	பெரும்
प्रहृष्टरूपः	உத்ஸாஹமே பிறவிக்	बलेन	சைனியத்தால்
	குணமாயுடையவரும்	पृथिवीं	பூமியை
ए	ஆனதால்	सवा	முற்றும்
महात्मा	மஹாத்மாவுமான	प्रच्छाद्य	மறைத்துக்கொண்டு
सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	लङ्कां	இலங்கையை நோக்கி
अरिवधे	சத்துருவை ஒழிக்கும்	अभिजगाम	எழுந்தருளினார்.
	விஷயத்தில்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥

लङ्कादर्शनार्थं सुवेलारोहणम्—இலங்கையைப் பார்க்க ஸுவேல மலையில் ஏறுவது.

स तु कृत्वा सुवेलस्य मतिमारोहणं प्रति । लक्ष्मणानुगतो रामः सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥
विभीषणं च धर्मज्ञमनुरक्तं निशाचरम् । मन्त्रज्ञं च विधिज्ञं च शृङ्गया परया गिरा ॥

लक्ष्मणानुगतः	{ लक्ष्मणमணारால் பின் தொடரப்பட்டவரால் கிய	मन्त्रज्ञं च	மந்திராலோசனை களில் நிபுணனும்
सः	அந்த	विधिज्ञं च	{ அனுஷ்டானமுறை களில் தேர்ச்சிபெற்ற வானுமான
रामः	ஸ்ரீராமர்	विभीषणं तु	விபிஷணனையும் பார்த்து
आरोहणं प्रति	சுவேலப் பதத்தை ஏறுவதைப்பற்றி		
मतिं कृत्वा	எண்ணிக்கொண்டு	परया	மிக
सुग्रीवं	சுகரீவனையும்	शृङ्गया	இனிய
धर्मज्ञं	தர்மமறிந்தவனும்	गिरा	சொற்கொண்டு
अनुरक्तं	பக்தனுமாகிய	इदं	பின்வருமாறு
निशाचरं च	அரக்கனும்	अब्रवीत्	மொழிந்தார்;

सुवेलं साधुशैलेन्द्रमिमं धातुशतैश्चितम् । अध्यारोहामहे सर्वे वत्स्यामोऽत्र निशामिमाम् ॥

इमं	“இந்த	सर्वे	நாம் எல்லோரும்
धातुशतैः	பலவகை தாதுப்பொருள்களால்	अध्यारोहामहे	ஏறுவோம்.
चितं	நிரம்பிய	इमां	இந்த
साधुशैलेन्द्रं	அழகிய மலையரசாகிய	निशां	இரவை
सुवेलं	சுவேலமலையின்பீது	अत्र	இவ்விடத்தில்
		वत्स्यामः	கழிப்போம்.

लङ्कां चालोकयिष्यामो निलयं तस्य रक्षसः । येन मे मरणान्ताय हता भार्या दुरात्मना॥

येन	“எந்த	हता	திருடப்பட்டாளோ
दुरात्मना	தூராத்மாவால்	तस्य	அந்த
मरणान्ताय	மரணப் பயனைப் பெறுவதின்பொருட்டு	रक्षसः	அரக்கனது
मे	எனது	निलयं	வாழ்விடமாகிய
भार्या	மனைவி	लङ्कां च	இலங்கையையும்
		आलोकयिष्यामः	பார்ப்போம்.

येन धर्मो न विज्ञातो न वृत्तं न कुलं तथा । राक्षस्या नीचया बुद्ध्या येन तद्गर्हितं कृतम् ॥
तस्मिन्मे वर्तते रोषः कीर्तिते राक्षसाधमे । यस्यापराधानीचस्य वधं द्रक्ष्यामि रक्षसाम् ॥

येन	“எவனால்	गहिंन्	{ எல்லோராலும்
धर्मः	தர்மமானது		{ நிந்திக்கப்படும் காரி
विज्ञातः न	இன்னதென அறியப்		{ யமானது
	படாதிருக்கிறதோ,	कृन्	செய்யப்பட்டதோ,
तथा	அப்படியே	यस्य	எந்த
वृत्तं	நல்லொழுக்கமும்	नीचस्य	அற்பனது
न	அறியப்படாதிருக்கி	अपराधान्	குற்றத்தால்
	றதோ,	रक्षणां	அரக்கர்களுடைய
कुलं	குலப்பெருமையும்	वध	அழிவை
न	அப்படியே அறியப்	द्रश्यामि	நான் தீர்மானிக்கின்
	படாதிருக்கிறதோ,		றேனே
येन	எவனால்	तस्मिन्	அந்த
राक्षस्या	அரக்கனுடன் கூடப்	राक्षसाधमे	ராட்சஸப்பதர்
	பிரந்த	कीर्तिते	போகொன்னமாத்தி
नीचया	அற்ப	मे	எனக்கு [ரத்தில்
बुद्ध्या	புத்தியைக்கொண்டு	रोपः	கொடும்
तत्	அந்த	वर्तते	பொங்குகின்றது.

एको हि कुरुते पापं कायपाशवशं गतः । नीचेनात्मापचारेण कुलं तेन विनश्यति ॥ ७ ॥

कालपाशवशं	“எமனுடைய பாசத்தில்	तेन	அந்த
गतः	செக்கிக்கொண்ட	नीचेन	அற்பனால்
एकः	ஒருவன்	आत्मापचारेण	தான் செய்த பாபத்
पापं	பாபத்தை	कुलं हि	குலமே [தால்
कुरुते	செய்கிறான்.	विनश्यति	நசுத்துவிடுகிறது.”

एवं संपन्नयन्नेव सकोधो रावणं प्रति । रामः सुवेलं वासाय चित्रसानुमुपारुहत् ॥ ८ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	चित्रसानुं	அழகிய தாழ்வரை
रावणं प्रति	ராவணனை நோக்குது		அமைந்த
सक्रोधः	சினங்கொண்டவராக	सुवेलं	சுவேலமனையில்
एवं	மேற்கண்டவாறு	वासाय	இரவைக்கழிப்பதின்
संपन्नयन् एव	சொல்லிக்கொண்டே	उपारुहत्	ஏறினார். [பொருட்டு

पृष्ठतो लक्ष्मणश्चैनमन्वगच्छत्समाहितः । सशरं चापमुद्यम्य सुमहद्विक्रमे रतः ॥ ९ ॥

सुमहद्विक्रमे	{ अतिविशेषமாகிய	चां	விடலை [கொண்டு
	{ என்று வெற்றிபெ	उद्यम्य	கையில் பற்றிக்-
	றும் சகதியில்	समाहितः च	கலவாமென்பதே
रतः	யாவராலும் கொண்		இல்லாதவராய்
	டாடப்படும்	एवं	இவ்வரை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	पृष्ठतः	பின்பக்கத்தில்
सशरं	பாணத்துடன் கூடிய	अन्वगच्छत्	கொடர்ந்துசென்றார்.

तमन्वरोहत्सुग्रीवः सामात्यः सविभीषणः ॥ १० ॥

சுசுரீவன்
சாமாत्य: மந்திரிகளுடனும்

சவிभीषண: விடிக்ஷணனுடனு
தன் அவரை
அந்வோஹ் தொடர்ந்தே ஏ றர்.

हनुमानङ्गदो नीलो मैन्दो द्विविद एव च । गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः ॥
पनसः कुमुदश्चैव हरो रम्भश्च यूथपः । जाम्बवांश्च सुषेणश्च करम्भश्च महायुतिः ॥ १२ ॥
दुमुखश्च महातेजास्तथा शतबालः कपिः । एते चान्ये च बहवो वानराः शीघ्रगामिनः ॥
ते वायुवेगप्रवगास्तं गिरिं गिरिचारिणः । अध्यारोहन्त शतशः सुवेलं यत्र राघवः ॥

ஹனுமான் ஹனுமானும்,
அங்கதனும்
நீல: நீலனும்,
மேன்: எவ் மைந்தனும்,
த்விவித: ச த்விவிதனும்,
கஜ: கஜனும்,
கவாக்ஷ: கவாக்ஷனும்,
கவய: கவயனும்,
சரப: சரபனும்,
கந்தமாதனனும்,
பனச: எவ் பனஸனும்,
குமுத: ச குமுதனும்,
ஹ: ஹரனும்,
யூதப: சேனைத் தலைவனாகிய
ரம்: ச ரம்பனும்,
ஜாம்வான் ஜாம்பவானும்,
சுசேன: ச சுவேணனும்,
மகா தேஜஸ்வியாகிய
கரம்: ச கரம்பனும்,
மகாதேஜா: மகா பராக்கிரமசாலி
யாகிய

துமுக: ச துர்முகனும்
தथा அப்படியே
கபி: வானானுமாகிய
சதவலி: ச சதபலியுமான
எதே இவர்களும்
தே அந்த
அந்யே ச மற்றுமுள்ளவர்களும்
கிரிசாரிண: { மலைகளில் சஞ்சரிக்
கும் அனுபவமுடை
யவர்களும்,
வாயுவேகபவணா: வாயுவேகம்படைக்கப்
பெற்றவர்களும்
சீघ्रगामिन: மிக்க வேகம் செல்ல
வல்லவர்களுமான
बहव: பல
धनरा: ச வானரர்களும்
शतश: நூற்றுக்கணக்காக
राघव: ஸ்ரீராமர்
यस्य எககிருத்தனரோ
त सुवेलं गिरि अन्त सुवेலம் கிரி
அந்த சுவேலமலையில்
अध्यारोहन्त ஏறினார்கள்.

ते त्वदीयेण कालेन गिरिमारुह्य सर्वतः । ददृशुः शिखरे तस्य विष्णुमिव खे पुरीम् ॥

தே அவர்கள்
அதீயேண காலேன து சடுதியிலேயே
கிரி மலையில்
அரூஹ்ய ஏறி
தस्य அதனது
दि.खर. சிகரத்தில்

புரீ பட்டணத்தை
சர்வத: முற்றிலுமே
खे ஆகாசத்தில்
विष्णुं इव கட்டப்பட்டிருக்
கிறது போன்றதாக
ददृशु: கவனித்தார்கள்.

तां शुभां प्रवरद्वारां प्राकारपरिशोभिताम् । लङ्कां राक्षससंपूर्णां ददृशुर्हरियूथपाः ॥ १६ ॥

हरियूथपाः	வானரசேனைத்தலை	வாகள	ப्राकारपरिशोभितां	{ மதற்குவாகளால் எல்லாப் பக்கங்களிலும் விளங்குகிறதாய் அரக்கர்களால் நிரம்பியதாய்
तां	அந்த		राक्षससंपूर्णां	
लङ्कां	இலங்கைநகரை		शुभां	அழகுற்று விளங்குவதாய்
प्रवरद्वारां	சிறந்த வாயில்களையுடையதாய்		ददृशुः	கவனித்தார்கள்.

प्राकारचयसंस्थैश्च तदा नालैर्निशाचरैः । ददृशुस्ते हरिश्रेष्ठाः प्राकारमपरं कृतम् ॥ १७ ॥

ते	அந்த	निशाचरैः	அரக்கர்களைக் கொண்டு
हरिश्रेष्ठाः	வானரோத்தமர்கள்		
तदा	அப்பொழுது	अपरं	இன்னுமொரு
प्राकारचयसंस्थैः	மதற்குவர்களின் மேடைகளில் நிற்கின்ற	प्राकारं	மதற்குவரை
नालैः च	கருதிமுடைய	कृतं	கட்டப்பெற்றிருப்ப
		ददृशुः	எண்ணினார்கள். [தாக

ते दृष्ट्वा वानराः सर्वे राक्षसान्युद्धकाङ्क्षिणः । सुमुचुर्विविधान्नादांस्तत्र रामस्य पश्यतः ॥

ते	அந்த	दृष्ट्वा	பார்த்து
युद्धकाक्षिणः	போர்புரிய ஆவலுடனிருக்கின்ற	तत्र	அவ்விடத்தில்
वानराः	வானர்கள்	रामस्य पश्यतः	ஸ்ரீராமர் முன்பாகவே
सर्वे	எல்லோரும்	विविधान्	பலவித
राक्षसान्	அரக்கர்களை	नादान्	கூச்சல்களை
		सुमुचुः	இட்டார்கள்.

ततोऽस्तमगमत्सूर्यः सन्ध्यया प्रतिरञ्जितः । पूर्णचन्द्रप्रदीप्ता च क्षपा समभिवर्तते ॥ १९ ॥

संध्यया	ஸந்தியால்	क्षपा च	இரவும்
प्रतिरञ्जितः	சென்னிறமடைந்த, குரியன்	पूर्णचन्द्रप्रदीप्ता	ஸ்ரீநாசந்திரனால் பிரகாசித்துக்கொண்டு
भस्तं भगवत्	அஸ்தமித்தான்.		
ततः	அப்பொழுது	समभिवर्तते	விளங்கிற்று.

सुखेलपृष्ठं प्राप्ता सा महती राघवानुगा । शुशुभे वानरी सेना प्रदोषसमये स्थिता ॥ २० ॥

	சுவேலமலையின் உச்சியில்	राघवानुगा	ஸ்ரீராமர் சொற்படி பெரும் [நடக்கும்
प्रदोषसमये	ஸாயங்காலத்தில்	महती	வானர
प्राप्ता	வந்துசேர்ந்து	सेना	சேனையானது
स्थिता	நிற்கும்	शुशुभे	தேஜோமயமாய்
सा	அந்த		

ततः स रामो हरिवाहिनीपतिर्विभीषणेन प्रतिनन्द्य सत्कृतः ।

सलक्ष्मणो यूथपयूथसंवृतः सुवेलपृष्ठे न्यवसथथासुखम्

॥ २१ ॥

सलक्ष्मणः लக்ஷ்மணனுடன் கூட

सः அந்த [விருந்த]

हरिवाहिनीपतिः { குரங்குணையகந்தி
குஜமான்னைய
விளங்கிய

रामः ஸ்ரீராமர்

विभीषणेन விபிஷணனால்

प्रतिनन्द्य போற்றிப்புகழ்ந்து

सत्कृतः கௌரவிக்கப்பட்ட

வராய்

यूथपयूथसंवृतः { சையத்தலைவர்களா
லும் சேனையுடைய
சூழப்பட்டவராய்

सुवेलपृष्ठे சுவேலபஸ்தின்
உச்சியில்

ततः அப்பொழுது

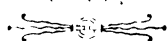
यथासुख सकலம்

न्यवसत् அவ்நிறைவை

கழித்தார்.

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्येयुद्धकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16106

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1431

एकोनचत्वारिंशः सर्गः — முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ३९ ॥

लङ्कादर्शनम्—இலங்கைக் காட்சி.

तां रात्रिमुपितास्तत्र सुवेले हरिपुङ्गवाः । लङ्कायां ददृशुर्वीरा वनान्युपवनानि च ॥ १ ॥

वीराः வீரர்களான

हरिपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்

तत्र அப்பொழுது

सुवेले சுவேலபஸ்தின்

तां அந்த

रात्रि இரவை

उपिताः சூழி உதவர்களாய்

लङ्कायां இலங்கையில்

वनानि வனங்களையும்

उपवनानि च தோட்டங்களையும்

ददृशुः கண்டார்கள்.

सप्तसौम्यानि रम्याणि विशालान्यायतानि च । दृष्टिरम्याणि ते दृष्ट्वा बभूवुर्जातविस्मयाः॥

ते அவர்கள்

रम्याणि அழகுற்று விளங்கு
வனவாய்,

सप्तसौम्यानि { ஒன்பதுபொலிவ
எல்லாமுடையகந்தி
தொண்டு விளங்கு
வனவாய்

विशालानि विशாலமானவை
யாயும்,

आयतानि च நீண்டவைகளாயும்

दृष्ट्वा பார்த்து

दृष्टिरम्याणि கண்டனைக் கவரும்

जातविस्मयाः ஆச்சர்யமடைந்தவர்

வண்ணமாய்

बभूवुः ஆனார்கள். [களாக

चम्पकाशोकपुन्नागसालतालसमाकुल्या । तमालवनसंलब्धानागमालासमावृता ॥ ३ ॥

हिन्तालैरजुनैर्नीपैः सप्तपर्णैश्च पुष्पितैः । तिलकैः कर्णिकारैश्च पाटलैश्च समन्ततः ॥ ४ ॥

शुशुभे पुष्पितामैश्च लतापारिगतैर्द्रव्यैः । लङ्का बहुविधैर्दिव्यैर्यथेन्द्रस्यापरावती ॥ ५ ॥

मुंदल-पर्वतपर श्रीगणेशकी आरती

नयूहकोयष्टिभकैर्नृत्यनानैश्च बर्हिणैः । स्तं परभृतानां च शुश्रुवुर्ननिर्क्षरे ॥ ९ ॥

वननिर्क्षरे	கட்டாற்றில்	बर्हिणैः च	மயில்களோடும்
नयूहकोयष्टिभकैः	நீர்க்காக்கைகளோடும்	परभृतानां च	குயில்களின்
	நாரைகளோடும்	स्तं	சத்தத்தை
नृत्यमानैः	ஆடும்	शुश्रुवुः	கேட்டார்கள்.

नित्यमत्तविहङ्गानि भ्रमराचरितानि च । कोकिलाकुलषण्डानि विहगाभिरुतानि च ॥ १० ॥
 भृङ्गराजाभिगीतानि भ्रमरैः सेवितानि च । कोणालकविघुष्टानि सारसाभिरुतानि च ॥
 विविशुस्ते ततस्तानि वनान्युपवनानि च । हृष्टाः प्रमुदिता वीरा हरयः कामरूपिणः ॥

ते	அந்த	भ्रमरैः	வண்டுகளால்
कामरूपिणः	நிலைத்த உருவமெடுக்க வல்ல	सेवितानि च	வசிக்கப்பெற்றவைகளும்,
हरयः	வானர	कोणालक-}	கோணலகமென்ற நீர்
वीराः	வீரர்கள்	विघुष्टानि }	ப்பறவைகளால் சப்
तानि	அந்த		திக்கப்பெற்றவைக
नित्यमत्त-}	எக்காலத்திலும் கொ		ளும்,
विहङ्गानि }	ழுத்த பறவைகளை	सारसभि-}	சாரசப்பறவைகளால்
	யுடையவைகளும்,	स्तानि च }	சப்திக்கப்பெற்றவை
भ्रमराचरितानि च	வண்டுகள் மொய்க்கப்		பெற்றவைகளும்,
कोकिलाकुल-}	கோகிலங்கள் நிறைந்த.	वनानि	வனங்களிலும்,
षण्डानि }	தோப்புக்களையுடைய	उपवनानि च	தோட்டங்க
	வைகளும்.	हृष्टाः	மனத்திருப்திகொண்
विहगाभि-}	பறவைகள் சப்திக்கப்		டவர்களாய்
स्तानि च }	பெற்றவைகளும்.	प्रमुदिताः	உள்ளங்களித்தவர்
भृङ्गराजाभि-}	சிறந்த வண்டிகள் ஒ		களாய்
गीतानि च }	லிக்கப்பெற்றவைக	ततः	அப்பொழுது
	ளும்,	विविशुः	புகுந்துதிரிந்தார்கள்.

तेषां प्रविशतां तत्र वानराणां महौजसाम् । पुष्पसंसर्गसुरभिर्ववौ घ्राणसुखोऽनिलः ॥ ११३ ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்	पुष्पसंसर्गसुरभिः	{ புஷ்பங்களின் சம்பந்
तेषां	அந்த		தத்தா லுண்டாகும்
महौजसां	மிக ஆற்றலுடைய		பரிமளத்துடன்
वानराणां	வானரர்கள்	घ्राणसुखः	நாவிகேந்திரியத்திற்
प्रविशतां	புகுகையில்		கு இனிமையாக
अनिलः	காற்று	ववौ	விசிந்து.

अन्ये तु हरिवीराणां यूथानिष्क्रम्य यूथपाः । सुग्रीवेणाभ्यनुज्ञाता लङ्कां जग्मुः पताकिनीम् ॥
 वित्रासयन्तो विहगांस्त्रासयन्तो मृगद्विपान् । कम्पयन्तश्च तां लङ्कां नादैस्ते नदतां वराः ॥
 कुर्वन्तस्ते महावेगा महीं चरणपीडिताम् ॥ १६ ॥

हरिवीराणां	வானவீரர்களுக் குள்	ते	அவர்கள்
यूथपाः	சேனைத் தலைவர்களா யிருந்தவர்களும்	महीं	பூமியை
नदतां	கர்ஜிப்பவர்களுக் குள்	चरगपीडितां	கால்களால் தவம்ஸம் பண்ணப்பட்டதாக
वराः	சிறந்தவர்களும்,	सुग्रीवः	செய்துகொண்டும்
महावेगाः	மிக வேகமாய் செல்ப வர்களுமான	विहगान्	பறவைகளை
अन्ये तु	சிலர் மாதிரிம	वित्रासयन्ताः	பயமுறுத்திக் கொண்டும்
सुग्रीवेण	சுகிரீவனால்	मृगद्विपान्	மான்களையும் யானை களையும்
अभ्यनुज्ञाताः	விடைகொடுக்கப்பட்ட	वासयन्तः	வெருண்டோடச் செய்தும்
ते	அவர்கள் [டவர்களாய்	यूथान्	சைனியத்திலிருந்து
नादैः	கர்ஜனைகளால்	निष्क्रम्य	வெளிப்புறப்பட்டு
तां	அந்த	पताकिनीं	கொடிகள் பறக்கும்
लङ्कां च	இலங்கைநகரையும்	लङ्कां	இலங்கையில்
कम्पयन्तः	குங்கச்செய்து கொண்டும்	जग्मुः	திரிந்தார்கள்.

रजश्च सहसैवोर्ध्वं जगाम चरणोत्थितम् ॥ १७ ॥

चरणोत्थितं	கால்களால் கிளப்பப் பட்ட	सहसा एव	மிக உக்கிரமாகவே
रजः च	ஆரியும்	उर्ध्वं	உயர
		जगाम	கிளம்பிற்று.

ऋक्षाः सिंहा वराहाश्च महिषा वारणा मृगाः । तेन शब्देन विग्रस्ता जग्मुर्भीता दिशो दश ॥

ऋक्षाः	கரடிகளும்	तेन शब्देन	அந்த சத்தத்தால்
सिंहाः	சிங்கங்களும்	भीताः	வெருண்டு
वराहाः	பன்றிகளும்	विग्रस्ताः	ஓடத் தலைப்பட்டவை
महिषाः	எருமைகளும்	दश	பத்து [களாய்
मृगाः	மான்களும்	दिशः	திசைகளிலும்
वारणाः च	யானைகளும்	जग्मुः	ஓடி விட்டன.

शिवारं तत्तूकूटस्य प्रांशु चैकं दिविस्पृशम् । समन्तात्पुष्पसंछन्नं महारजतसन्निभम् ॥
 शतयोजनविस्तीर्णं विमलं चारुदर्शनम् । शृङ्गणं श्रीमन्महच्चैव दुष्पापं शकुनैरपि ॥ २० ॥
 मनसाऽपि दुरारोहं किं पुनः कर्मणा जनैः ॥ २१ ॥

यस्यां स्तम्भसहस्रेण प्रासादः सपलङ्कृतः । कैलासशिखराकारो दृश्यते खमिवोल्लिखन् ॥

यस्यां	எதுவோ இசில்	கैलासशिखराकारः	கைலாஸசிகரத்தை
स्तम्भसहस्रेण	ஆயிரக்கணக்கான தூண்களால்	खं उल्लिखन्	ஆகாசத்தை [கி]கித்து முட்டிக்கொண்டு நுக் கிறது
सपलङ्कृतः	அலங்கரிக்கப்பட்ட	इव	போல
प्रासादः	ஓர் அரண்மனை	दृश्यते	காணப்படுகிறது.

चैत्यः स राक्षसेन्द्रस्य बभूव पुरभूषणम् । वनेन रक्षसां नित्यं यः समग्रेण रक्ष्यते ॥२६॥

यः	எது	सः	அந்த
नित्यं	எப்பொழுதும்	राक्षसेन्द्रस्य	ராட்சஸேன்டிரன் து
समग्रेण	தூண்மான்	चैत्यः	மாளிகை
रक्षसां	அரக்கர்களின்	पुरभूषणं	நகருக்கே ஆபரண
बलेन	சையிக்குதல்		மாக
रक्ष्यते	பாதுகாக்கப்படுகி றதோ	बभूव	விளங்கிற்று.

मनोज्ञं काञ्चनवर्ती पर्वतरूपशोभिताम् । नानाधातुविचित्रैश्च उद्यानैरुपशोभिताम् ॥२७॥
नानाविहगसंगुणं नानामृगनिषेविताम् । नानाकाननसन्तानां नानाराक्षससेविताम् ॥२८॥
तां समृद्धां समृद्धार्थी लक्ष्मीवांलक्ष्मणाग्रजः । रावणस्य पुरीं रामो ददर्श सह वानरैः ॥

मनोज्ञं	மனத்தைக் கவாசி தும்,	नानाकानन- सन्तानां }	பல சோலைகளை இடை யிடையேகொண்டுள் ள தும்,
काञ्चनवर्ती	பொன்மயமானதும்,	नानाराक्षससेवितां	பல அரக்கர்களால் காக்கப்பெற்றதும்
पर्वतैः	பாவுகங்களால்	समृद्धार्थी	தானமான பொரு ளுடையதும்
उपशोभितां	அழகுற்று விளங்கு கிறதுதும்,	समृद्धां च तां	குறைபற்ற தமனை அந்த
नानाधातुविचित्रैः	பலவித தாதுக்களால் பல நிறமாடை	रावणस्य	ராவணன் து
उद्यानैः	செடிகள வளங்கால்	पुरीं	நகரை
उपशोभितां	அழகுற்று விளங்கு கிறதுதும்,	लक्ष्मणाग्रजः	லக்ஷ்மணருக்குத் தமையனாரும்
नानाविहगसंगुणं	பலவித பிறழ்வைகளால் ல் கூவப்பெற்றதும்,	लक्ष्मीवान्	ஸ்ரீமாளமாயகய
नानामृगनिषेवितां	பல நிருகங்களால் ஞ்சரிக்கப்பெற்றதும்.	रामः	ஸ்ரீராமர்
		वानरैः सह ददर्श	வானர்களோடுகூட கண்ணுற்றார்.

तां महागृहसंबाधां दृष्ट्वा लक्ष्मणपूर्वजः । नगरीमपरप्रख्यो विस्मयं प्राप वीर्यवान् ॥३०॥

अमरप्रख्यः	தேவர்களுக்கொப்பா னவரும்	महागृहसंबाधां	பெரும் மாளிகைகள அந்த [டர்ந்திருக்கிற நகரை
वीर्यवान्	வீர்யசாலியுமான	नगरीं	பார்த்து
लक्ष्मणपूर्वजः	லக்ஷ்மணரின் தமைய னார் (ஸ்ரீராம்)	दृष्ट्वा	ஆச்சர்யத்தை
		विस्मयं	அடைந்தார்.
		प्राप	

तां रत्नपूर्णां बहुसंविधानां प्रासादमालाभिरलङ्कृतां च ।

पुरीं महायन्त्रकवाटमुख्यां ददर्श रामो महता बलेन

॥ ३१ ॥

महता बलेन	பெரும் சேனையோடு	अलंकृतां	அழகுற்று விளங்கு கிறதாயும்
रामः	ஸ்ரீராம்		
तां पुरीं	அந்த நகரை	महायन्त्र-	} சிறந்த யந்திரங்களா லும். கோட்டைவா யில் கதவுகளா லும் சிறப்புற்று விளங்கு ம கவனித்தார்.
रत्नपूर्णां	ரத்னங்களால் நிறைந ததாகவும்	कवाटमुख्यां च	
बहुसंविधानां	பலவகையாய் அமைக் கப்பெற்றதாயும்		
प्रासादमालाभिः	பெரும் மாளிகை களின் வரிசைகளால்	ददर्श	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16137

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1462

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ४० ॥

सुग्रीवराचणयोर्द्वन्द्वयुद्धम्—ராவணனும் சக்ரீவனும் போர் புரிதல்.

ततो रामः सुवेलाग्रं योजनद्वयमण्डलम् । आरूरोह ससुग्रीवो हरियूथपसंवृतः ॥ १ ॥

ततः	அதன்மேல்		
रामः	ஸ்ரீராம்	योजनद्वयमण्डलं	{ இரண்டு யோசனை சுற்றளவுற்று வட்ட மாயிருக்கிற
ससुग्रीवः	சக்ரீவனுடன்		
ह रियूथपसंवृतः	{ वा नारसैशै त्तथै வர்களால் சூழப்பட்ட டவராய்	सुवेलाग्रं	சுவேலமலையினுச்சியில்
		आरूरोह	ஏறினார்.

स्थित्वा मुहूर्तं तत्रैव दिशो दश विलोकयन् । त्रिकूटशिखरे रम्ये निर्मितां विश्वकर्मणा ॥

ददर्श लङ्कां सुन्यस्तां रम्यकाननशोभिताम् ॥ २ ॥

तस्यां गोपुरशृङ्गस्थं राक्षसेन्द्रं दुरासदम् ॥ ३ ॥

श्वेतचामरपर्यन्तं विजयच्छत्रशोभितम् । रक्तचन्दनसंलिप्तं रत्नाभरणभूषितम् ॥ ४ ॥
 नीलजीमूतसङ्काशं हेमसंछादिताम्बरम् । ऐरावतविषाणाग्रैरुत्कृष्टविणवक्षसम् ॥ ५ ॥
 शशलोहितरागेण संवीतं रक्तवाससा । सन्ध्यातपेन संच्छन्नं मेघराशिमिवाम्बरे ॥ ६ ॥

தவ் எவ் அங்கேயே
 சுஹுத் சற்றுநேரம்
 स्थिवा நின்றுகொண்டு
 दश பத்து
 दिशः திக்குகளிலும்
 विलोकयन् கண்ணோக்குமவா
 रम्ये அழகிய
 किङ्कटशिखरे த்ரிகூடசிகரத்தில்
 रम्यकानन- } அழகிய சோலைகளால்
 शोभितां } அழகுடையதனு விள
 सुन्यस्तां தல்ல அமைப்புற்ற
 विश्वकर्मेणा விசுவகர்மாவால்
 निर्मितां நிரும்பிக்கப்பட்டது
 மான

लङ्कां இலங்கைநகரையும்,
 तस्यां அதில்
 गोपुरशृङ्खल्यं { கோபுரத்தினுச்சுழில்
 निन्दुकொண்டி
 रुपबलानुम्
 दुरासवं எவராவும் அணுக
 முடியாதவனும்,
 श्वेतचामरपर्यन्तं { வெண்சாமரம் பக்கம்
 कलिलं விசப்பெற்றவ
 अनुम्,
 विजयच्छत्र- } அழகிய குடையால்
 शोभितं } அழகுற்று விளங்கு
 கிறவனும்,

गोपुरशृङ्खल्यं { கோபுரத்தினுச்சுழில்
 निन्दुकொண்டி
 रुपबलानुम्
 दुरासवं எவராவும் அணுக
 முடியாதவனும்,
 श्वेतचामरपर्यन्तं { வெண்சாமரம் பக்கம்
 कलिलं விசப்பெற்றவ
 अनुम्,
 विजयच्छत्र- } அழகிய குடையால்
 शोभितं } அழகுற்று விளங்கு
 கிறவனும்,

विजयच्छत्र- } அழகிய குடையால்
 शोभितं } அழகுற்று விளங்கு
 கிறவனும்,

पश्यतां वानरेन्द्राणां राघवस्यापि पश्यतः । दर्शनाद्राक्षसेन्द्रस्य सुग्रीवः सहसोत्थितः ॥
 सुग्रीवः சுக்ரீவன
 राक्षसेन्द्रस्य அரக்கர்மன்னனை
 दर्शनात् கண்டதும்
 वानरेन्द्राणां வானரச்ரேஷ்டர்கள்
 पश्यतां பார்க்கையிலும்

रक्तचन्दनसंलिप्तं செஞ்சுநதனத்தால்
 பூசப்பெற்றவனும்,
 रत्नाभरणभूषितं { ரத்னமயமான ஆபர
 णाङ्कगाल் அலங்க
 णिकப்பட்டவனும்,
 नीलजीमूतसङ्काशं கருமேகத்தை
 சிகர்தவனும்,
 हेमसंछादिताम्बरं { தங்கச்சரிகைகளால்
 रेरयय्य ஆடை
 कयुडयववनुम्,
 ऐरावत- } (இரதிரனது யானையா
 विषाणाग्रैः } கிய) ஐராவதத்தின்
 தாதுங்களின் துனி
 களால்

उत्कृष्टकिणवक्षसं { உண்டான வடுக்க
 லோடுகூடிய மார்பு
 டையவனும்
 शशलोहितरागेण முயலிரத்தம்போல்
 சென்னிமுடைய

रक्तवाससा சிவப்பு ஆடையால்,
 अम्बरे ஆகாயத்தில்
 सन्ध्यातपेन சாயங்காலவெயிலால்
 संच्छन्नं மூடுண்ட
 मेघराशिं மேகவரிசையை
 इव போலவே,
 संवीतं சூழப்பெற்றவனு
 மான

राक्षसेन्द्रं அரக்கர்களது மன்ன
 ददर्शं பார்த்தார். [னையும்

दर्शनाद्राक्षसेन्द्रस्य सुग्रीवः सहसोत्थितः ॥
 राघवस्य अपि ஸ்ரீராமரும்
 पश्यतः பார்க்கையிலும்
 सहसा திடீரென
 उत्थितः உயரவெழும்பினார்.

क्रोधवेगेन सन्तप्तः सत्त्वेन च बलेन च । अचरायादथोत्थाय पुपुषे गोपुरस्थले ॥ ८ ॥

सन्तप्तः	மணக்கொதிப்புற்ற அவன்	अचरायात्	மலைச்சுக்கரத்தினின்று
क्रोधवेगेन	கோபாவேசத்தோடும்	अथ	அப்பொழுது
सत्त्वेन च	நெஞ்சுறப்போடும்	उत्थाय	துள்ளியெழுந்து
बलेन च	வலிமையோடும்	गोपुरस्थले	கோபுரநிலையில்
		पुपुषे	பாபந்தூகின்றான்.

स्थित्वा मुहूर्तं संप्रेक्ष्य निर्भयेनान्तरात्मना । तूर्णकृत्य च तद्रक्षः सोऽब्रवीत्परुषं वचः ॥

सः	அவன்	अतरात्मना च	உள்ளத்தோடேயே
मुहूर्तं स्थित्वा	சற்றுப் பொறுத்து	संप्रेक्ष्य	கூர்ந்துநோக்கி
तत्	அந்த	परुषं	கண்டிப்பான
रक्षः	அரக்கனை	वचः	சொல்லை
तूर्णकृत्य	அற்பமாய் நினைத்து	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
निर्भयेन	அச்சமற்ற		சொன்னான்:

लोकनाथस्य रामस्य सखा दासोऽस्मि राक्षस ॥ १० ॥

राक्षस	“இராக்ஷஸ !	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
अस्मि	நான்	दासः	தொண்டுபிரியும்
लोकनाथस्य	இலகநாதிய	सखा	அடியமையாகும்
			தோழன்.

न मया मोक्ष्यसेऽद्य त्वं पार्थिवेन्द्रस्य तेजसा ॥ ११ ॥

त्वं	“நீ	तेजसा	அமானுஷ்யசக்தியால்
अथ	இக்கணம்	मया	எனக்கு
पार्थिवेन्द्रस्य	இராஜாதிராஜனின்	मोक्ष्यसे न	தப்பமாட்டாய்.”

इत्युक्त्वा सहस्रोत्पत्य पुपुषे तस्य चोपरि ॥ १२ ॥

इति	இவ்வாறு	उपत्य	தாவி
उत्तवा	உரைத்து	तस्य उपरि च	அவன்மேல்
सइसा	சடக்கென	पुपुषे	பாய்ந்தான்.

आकृष्य मुकुटं चित्रं पातयामास तद्भुवि ॥ १३ ॥

चित्रं	அழகிய	आकृष्य	இழுத்து
मुकुटं	கிரீடத்தை	भुवि	தரையில்
तत्	அப்பொழுது	पातयामास	எறிந்தான்.

सर्पाक्ष्य तूर्णमायान्तमाबभाषे निशाचरः ॥ १४ ॥

निशाचरः	அரக்கன்	सर्पाक्ष्य	நோக்கி
तूर्णं	வேகமாய்	आबभाषे	பின்வருமாறு
आयान्तं	எ		

புகன்றான் :

कृत्वा नियुद्धं भृगुमुप्रवेगौ काचं चिरं गोपुरवेदिमध्ये ।

उत्क्षिप्य चाक्षिप्य विनम्य देहो पादक्रमाद्गोपुरवेदिलग्नौ ॥

अन्योन्यमाविध्य विलग्नदेहौ तौ पेततुः सालनिखातमध्ये

॥ २० ॥

तौ	அவர்கள்	विनम्य	வளைத்து
गोपुरवेदिमध्ये	கோபுரமேடையின்	पादक्रमात्	காற்பிடியால்
	மத்தியில்		
चिरं कालं	நீண்டகாலம்	गोपुरवेदिलग्नौ	{ கோபுரத்தின் கொடு
भृशं	மிக		ங்கயிர் தொங்கிக்
			கொண்டு
उप्रवेगौ	{ உக்கிரமான மனவெ	अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்
	ழுச்சுகொண்டவர்க	आविध्य	தாக்கி
	ளாய	विलग्नदेहौ	உடலை பதுக்கிக்கொ
नियुद्धं कृत्वा	போரிட்டு		ண்டவர்களாய
उक्षिप्य	உயரவெறிந்து	सालनिखातमध्ये	மதில்சுவருக்கும் அக
आक्षिप्य च	உதறித்தள்ளியும்		ழிக்கும் மத்தியில்
देहौ	உடல்களை	पेततुः	குதித்தார்கள்.

उत्पेततुर्भूतलमस्पृशन्तौ स्थित्वा मुहूर्तं त्वभिनिश्वसन्तौ ।

आलिङ्ग्य चावल्य च बाहुयोवत्रैः संयोजयामासतुराहवे तौ

॥ २१ ॥

तौ	அவ்விருவர்கள்	उत्पेततुः	உயரக்கிளம்பினார்கள்.
अभिनिश्वसन्तौ	பெருமூச்செறிந்தவர்	आहवे	போரில்
	களாய	बाहुयोवत्रैः	கையாகும் கயிறு
मुहूर्तं तु	சற்று		களால்
स्थित्वा	தயங்கின்றது	आलिङ्ग्य च	இறுக்கியும்
भूतलं	பூமியை	आवल्य च	அசைத்தழுத்தும்
अस्पृशन्तौ	விட்டு	संयोजयामासतुः	பிணந்துருண்டார்கள்.

संरम्भशिक्षावलसंप्रयुक्तौ संचेरतुः संप्रति युद्धमार्गैः ।

शार्दूलसिंहाविव जातद्वयौ गजेन्द्रपोताविव संप्रयुक्तौ

॥ २२ ॥

संरम्भशिक्षाव-	{ ஊக்கம், சைகை உடல்	संप्रयुक्तौ	உதஸாஹப்படுத்தப்
संप्रयुक्तौ	{ வலிமைஇவைகளோடு		பட்ட
	கூடிய அவ்விருவரும்	गजेन्द्रपोतौ इव	இரு யானைக்குட்டி
जातद्वयौ	செருக்குற்ற		கள்போலவும்
शार्दूलसिंहौ इव	இரு சிறந்த வேங்கை	युद्धमार्गैः	போர்விதிகளுடன்
	கள்போலவும்	संप्रति	இப்பொழுது
		सञ्चेरतुः	போர்புரிந்தார்கள்.

संहत्य चापीड्य च तावुरोभ्यां निपेततुयं युगपद्धरण्याम् ।

उद्यम्य चान्योन्यमधिक्षिपन्तौ संचक्रमाते बहुयुद्धमार्गैः

॥ २३ ॥

தौ	அவ்விருவர்களும்	उद्यम्य	எழுந்து
उरोभ्यां	மார்புகளால்	अन्योन्यं च	ஒருவரையொருவர்
आपीड्य च	மோதி	अधिक्षिपन्तौ	எறிகின்றவர்
संहत्य च	அடித்துக்கொண்டு		களாய்
युगपत् वे	ஒரேசமயத்தில்	बहुयुद्धमार्गैः	பலவித போர்விதிக
धरण्यां	பூமியில்		ளோடு
निपेततुः	விழுந்தார்கள்.	संचक्रमाते	போர்புரிந்தார்கள்.

व्यायामशिक्षावलसंप्रयुक्तौ क्लृप्तं न तौ जगमुराशु वीरौ ।

बाहूत्तमैर्वारणवारणाभैर्निवारयन्तौ वरवारणाभौ

॥ २४ ॥

व्यायामशिक्षावल-	தேகப்பயிற்சி, சி	वारणवारणाभैः	யானைத்துதிக்கைகளை
संप्रयुक्तौ	கைகூட, தேகவலிமைய		நிகர்த்த
	இவைகளைபுடைய	बाहूत्तमैः	சிறந்த கைகளால்
	வர்களும்,	निवारयन्तौ	தள்ளிக்கொண்டிருந்த
वरवारणाभौ	சிறந்த யானைகளைப்		வர்களாய்
	போன்றவர்களும்,	आशु	இலேசில்
वीरौ	வீரர்களான	क्लृप्तं	களைப்பை
तौ	அவ்விருவர்களும்	जगमतुः न	அடையவில்லை.

चिरेण कालेन तु संप्रयुक्तौ संचेरतुर्मण्डलमार्गमाशु ॥ २५ ॥

चिरेण कालेन	வெகுநேரம்	मण्डलमार्गं	மண்டலமார்பாசு
संप्रयुक्तौ तु	போர்புரிந்த அவ்விரு	आशु	கடுகிடு
	வர்களும்	संचेरतुः	சுழன்றுர்கள்.

तौ परस्परमासाद्य यत्तावन्योन्यसूदने । मार्जारान्वि भक्षार्थे वितस्थाते मुहुर्मुहुः ॥ २६ ॥

तौ	அவ்விருவர்களும்	मार्जारौ	ஒரு பூனைகள்
अन्योन्यसूदने	ஒருவரை ஒருவர்	इव	எவ்வண்ணமோ
	கொல்லும்விஷயத்தில்		அவ்வண்ணமே
यत्तौ	ஏற்ற சமயத்தைக்கே	परस्परं	ஒருவரை ஒருவர்
	டுகின்றவர்களாய்	आनाद्य	சட்டியும்
भक्षार्थे	தீன்பண்டத்தைக்	मुहुः मुहुः	அடிக்கடி
	கவரும்விஷயத்தில்	वितस्थाते	விலகியும் நின்றார்கள்.

मण्डलानि विचित्राणि स्थानानि विविधानि च । गोमूत्रिकाणि चित्राणि गतप्रत्यागतानि च ॥
तिरश्चीनगतान्येव तथा वक्रगतानि च । परिमोक्षं प्रहाराणां वर्जनं परिधावनम् ॥ २८ ॥
अभिद्रवणमाप्लावमास्थानं च सविग्रहम् । परावृत्तमपावृत्तमवद्रुतमवप्लुतम् ॥ २९ ॥
उपन्यस्तमपन्यस्तं युद्धमार्गविशारदौ । तौ संचरतुरन्योन्यं वानरेन्द्रश्च रावणः ॥ ३० ॥

युद्धमार्गविशारदौ போர்வீதிகளில் தேர்ந்தவர்களான

வானरेन्द्रः வானரமன்னனும்

रावणः च ராவணனுமாகிய

तौ அவ்விருவர்களும்

विचित्राणि பலவித

मण्डलानि { ஒருவரையொருவர்

சுற்றிவரும் நடை

களையும்

विविधानि பலவகை

स्थानानि च நிறைக்களையும்

चित्राणि பலவகை

गोमूत्रिकाणि { த்வந்தயுத்தத்தில் ப

துங்கிப்பதுங்கியும் வ

ளோந்து வளைததும் செ

ல்லும் நடைகளையும்

गतप्रत्यागतानि च { கிட்டுகிறதும் பின்

வாங்குகிறதும்

नடைகளையும்

तिरश्चीनगतानि एव குறுக்குப்பாய்ச்சல்

तथा அப்படியே 1[களையும்

वक्रगतानि च { மிடிபடுகிறவன்போல

கி ஏமாற்றினிடும்

பாய்ச்சல்களையும்

प्रहाराणां परिमोक्षं உதைகளுக்குத்தப்பி

वर्जनं சற்று விலகிநீருத்

परिधावनं தலையும்

अभिद्रवणं நோக்கி ஓடுதலையும்

किட்டிப்புடைத்

தலையும்

आप्लावं ஏறித்தாவுதலையும்

सविग्रहं வெறுப்புடன் கூடிய

आस्थानं च ஜாக்கிரகையுட

ளிநுத்தலையும்

परावृत्तं சத்துருவைவிட்டுவிட்டு

अपावृत्तं 6 அனுகுகிறதையும்

अवद्रुतं பதுங்கிப்பாய்கிற

तथा தையும்

अवप्लुतं சத்துருவைவிட்டு வில

கியிருத்தலையும்

उपन्यस्तं ஒரே பாய்ச்சலாய்ப்

अन्यस्तं பாய்கிறதையும்

चित्राणि கிட்டிச் சலியாது ஓரி

डத்திலிருத்தலையும்

अन्यस्तं விலகி காத்து

निरपगतையும்

अन्योन्यं ஒருவர் பொருடொ

ருவர்

सञ्चरतुः அடைந்தார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे रक्षो मायाबलमथात्मनः । आरब्धुमुपसंपेदे ज्ञात्वा तं वानराधिपः ॥ ३१ ॥
उत्पपात तदाऽऽकाशं जितकाशी जितक्लमः । रावणः स्थित एवात्र हरिराजेन वञ्चितः ॥

एतस्मिन् अन्तरे இச்சமயத்தில்

रक्षः அரக்கன்

अथ அப்பொழுது

आत्मनः தனது

मायाबलं மாயாசக்தியை

आरब्धुं கைப்பற்ற

उपसंपेदे தலைப்பட்டான்.

तदा அப்பொழுது

वानराधिपः வானரமன்னன்

जितकाशी ஜயிலனாய்

जितक्लमः சிரமம்கூட இல்லாத

வனம்

तं அதை

ज्ञात्वा கண்டுக்கொண்டு

பாகாதி	ஆகாசத்தில்	स्थितः	காத்தூரின்றுகொ
उत्पपात	உயரக்கிளம்பிவிட் டான்.	रावणः	ராவணன் [ண்டிரந்த
अस एव	அவ்விடத்திலேயே	हरिराजेन	வானரமன்னனால்
		वञ्चितः	ஏமாற்றப்பட்டான்.

अथ हरिवरनाथः प्राप्य संग्रामकीर्तिं निशिचरपतिमाजौ योजयित्वा श्रमेण ।

गगनमतिविशालं लङ्घयित्वाकंसूनुर्हरिवरणमध्ये रामपार्थ्वं जगाम ॥ ३३ ॥

हरिवरनाथः	சிறந்த வானரர்களுட குராதனும	संग्रामकीर्तिं	போரில் கீர்த்தியை யும்
अकंसूनुः	குரியபகவானின் புதல்வனுமான அவன்	प्राप्य	அடைந்தது
अथ	அப்பொழுது	अतिविशालं	மிகப்பரந்த
आजौ	போரில்	गगनं	ஆகாசத்தை
निशिचरपतिं	அரக்கர்களுது வேந்தனை	लङ्घयित्वा	கடந்து
श्रमेण	களைப்புடன்	हरिवरणमध्ये	வானரோத்தமர்களின் கூட்டத்தின் நடுவில்
योजयित्वा	கலக்கமுற்செய்து விட்டு	रामपार्थ्वं	ஸ்ரீராமரது பக்கத்தில்
		जगाम	இறங்கினான்.

इति स सवितृमूनुस्तत्र तत्कर्म कृत्वा पवनगतिरनीकं प्राविशत्संग्रह्यः ।

रघुवरनृपसूनांवर्धयन्युद्धहर्षं तरुणागणमुखैः पूज्यमानो हरिन्द्रः ॥ ३४ ॥

सवितृसूनुः	சூர்யபகவானின் புகல்வனார்,	पूज्यमानः	கொண்டாடப்படுகிற வனம்
पवनगतिः	வாயுபகவானின் போக்குடையவனும்,	संग्रह्यः	மிக மனக்களிப்புற்ற வனாகி
हरिन्द्रः	வானரமன்னனுமாகிய	रघुवरनृपसूनोः	{ ரகத்தமசக்கிரவர்த்தி யாரின் புதல்வனுக்கு (ஸ்ரீராமருக்கு)
सः	அவன்	युद्धहर्षं	போரினுக்ஸாறுத் தை
तस्य	அப்பொழுது	वर्धयन्	விளைவித்துக்கொண்டு
तत् कर्म	அச்செயலை	अनीकं	சேனைக்குள்
इति	மேற்கண்டவாறு	प्राविशत्	புகுந்தான்.
कृत्वा	செய்துவிட்டு		
तरुणागणमुखैः	வானரக்கூட்டத்தின் பெரியோர்களால்		

— विष्णुसहस्रनामस्य अष्टाविंशोऽध्यायः —

युद्धकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

आवितः श्लोकाः 16171

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1496

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ४१ ॥

अङ्गददौत्यम्—அங்கத்தை தூதுனுப்புதல்.

अथ तस्मिन्निमित्तानि दृष्ट्वा लक्ष्मणपूर्वजः । सुग्रीवं संपरिष्वज्य तदा वचनमब्रवीत् ॥१॥

तदा	அப்பொழுது	दृष्ट्वा	பார்த்து
लक्ष्मणपूर्वजः	லக்ஷ்மணரின் தமையனார் (பூரீராமர்)	सुग्रीवं	சுகரீவனை
तस्मिन्	அவன் மீது	संपरिष्वज्य	தழுவிக்கொடுத்து
निमित्तानि	போர்க்குறிக்களை	वचनं	ஒரு சொல்லை
		अथ	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தார் :

असंमन्य मया सार्धं तदिदं साहसं कृतम् । एवं साहसयुक्तानि न कुर्वन्ति जनेश्वराः ॥

मया सार्धं	“என்னோடுகூட	कृतं	செய்யப்பட்டுவிட்டது.
असंमन्य	ஆலோசியாமல்	जनेश्वराः	அரசர்கள்
तत्	அந்த	एवं	இப்படியாய்
इदं	இந்த	साहसयुक्तानि	அவசரமான காரியங்களை
साहसं	{ முன்பின் ஆலோசியா து அவசரப்பட்டு செய்யும் காரியம்	कुर्वन्ति न	செய்யமாட்டார்கள்.

संशये स्थाप्य मां चेदं बलं च सविभीषणम् । कष्टं कृतमिदं वीर साहसं साहसप्रिय ॥

साहसप्रिय	{ “ஸாஹஸத்தொழில் களில் மனதைச்செ லுத்தும்	संशये	மனக்கலவரத்தில்
वीर	சூரனே !	स्थाप्य	நிறுத்திவிட்டு
सविभीषणं	விபிஷணரையும்	इदं	இந்த
मां च	என்னையும்	कष्टं	அபாயகரமான
इदं	இந்த	साहसं	அவசரகாரியமானது
बलं च	சேனையையும்	कृतम्	உன்னால் செய்துவிட்ட ப்பட்டது.

इदानीं मा कृथा वीर एवंविधमचिन्तितम् । त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम ।।
भरतेन महाबाहो लक्ष्मणेन यवीयसा । शत्रुघ्नेन च शत्रुघ्न स्वशरीरेण वा पुनः ॥ ५ ॥

वीर	“சூரனே !	महाबाहो	மகாபாகுவே !
इदानीं	இக்காலத்தில்	शत्रुघ्न	சத்தருக்களை ஒழிப் பவனே !
एवंविधं	இப்படிப்பட்ட	त्वयि	நீ
अचिन्तितं	ஆலோசியாததை	समापन्ने	மாண்டுவிட்டால்
मा कृथाः	செய்யாநீத.		

சிதயா வலீதையா ஹம்,
 भरतेन
 यवीयसा தம்பி
 लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனா ஹம்,
 शत्रुघ्नेन च சத்ருருக்ணனா ஹம்,

स्वशरीरेण वा पुनः என் சரீர்த்தால்தா
 எனக்குடும்
 कार्यं ஆகவேண்டியகாரியம்
 किञ्चित् என்னாவுதான்
 किम् என்ன இருக்கிறது.

स्वयि चानागते पूर्वमिति मे निश्चिता मतिः । जानतश्चापि ते वीर्यं महेन्द्रवरुणोपम ॥ ६

महेन्द्रवरुणोपम } புத்திரனுக்கும் வரு
 ணனுக்கும் சமான
 மானவனே!
 ते உனது
 वीर्यं பராக்கிரமத்தை
 जानतः अपि च அறிந்தவனாகயிருந்
 தா ஹம்

स्वयि
 अनागते च வந்து சேராதபொ
 முது
 इति பின்கண்டதுதான்
 मिथिना ஆலோசனையின்பே
 मे எனது [ரில் முடிவான
 मतिः தீர்மானம்.

हत्वाऽहं रावणं युद्धे सपुत्रबलवाहनम् । अभिषिच्य च लङ्कायां विभीषणमथापि च ॥
 भरते राज्यमावेश्य त्यक्ष्ये देहं महाबल ॥ ७ ॥

महाबल “மகா பலசாலியே!
 अहं நான்
 युद्धे போரில்
 रावणं ராவணனை
 सपुत्रबलवाहनं च { புத்திரர்களுடனும்,
 சேனைகளுடனும், வா
 ஹனக்களுடனும்
 हत्वा கொன்று
 अथ अपि அதன்பிறகு

विभीषणं च விபிஷணனையே
 लङ्कायां இலங்கையில்
 अभिषिच्य முடிசூட்டிவிட்டு
 भरते பரதனிடம்
 राज्य राज்யத்தை
 आवेश्य ஒப்பித்துவிட்டு
 देहं உடலை
 त्यक्ष्ये துறப்பேன்.”

तमेववादिनं रामं सुग्रीवः प्रत्यभाषत

॥ ८ ॥

सुग्रीवः சக்ரீவன்
 एवंवादिनं இவ்வாறு மொழியும்
 तं அந்த

रामं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
 प्रत्यभाषत பின்வருமாறு பதிகி
 டுரைத்தான் :

तव भायापहतार दृष्ट्वा राघव रावणम् ।

राघव “ஸ்ரீராம!
 तव தேவரீரது
 भायापहतार மனைவியைக்கவர்ந்து
 சென்றவனாகிய
 राघव ராவணனை
 दृष्ट्वा கண்டமுன்கண்டு,

वीर வீரரே!
 आत्मनः எனது
 पौरुषं ஆற்றலை
 जानन् அறியும் நான்
 कथं எவ்வாறு
 मय्यामि சகித்து சும்மா
 யிருப்பேன்.”

इत्येवंवादिनं वीरमभिनन्द्य स राघवः । लक्ष्मणं लक्ष्मिसंपन्नमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १० ॥

सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராமா	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
एवंवादिनं	இப்படியாய் மொழி		பார்த்து
वीरं	சூரனை [யும்	इदं	இப்பொழுது
अभिनन्द्य	கொண்டாடி	इति	பின்வரும்
लक्ष्मिसंपन्नं	{ தான் மேல்கொண்ட காரியத்தைச் சூறை யின்றி முடிப்பதாலு ண்டாகும் பேரைப் பெற்றவராகிய	वचनं	மொழியை
		अब्रवीत्	மொழிந்தார் :

परिगृह्योदकं शीतं वनानि फलवन्ति च । बभौघं संविभज्येनं व्यूह्य तिष्ठेम लक्ष्मण ॥ ११ ॥

लक्ष्मण	“ லக்ஷ்மணா !	इमं	இந்த
फलवन्ति	கனிகள் நிறைந்த	बभौघं	சேனைக்கூட்டத்தை
वनानि	சோலைகளையும்	संविभज्य	பிரித்து
शीतं	குளிரந்த	व्यूह्य	அணிவகுத்து
उदकं च	ஐலத்தையும்	तिष्ठेम	நாம் தயாராக
परिगृह्य	தேடிக்கண்டுகொண்டு		இருப்போம்.

लोकक्षयकरं भीमं भयं पश्याम्युपस्थितम् । निर्वहणं प्रवीराणामृक्षवानररक्षसाम् ॥ १२ ॥

लोकक्षयकरं	“ உலகுக்கு நாசத் தை விளைவிக்கிறதும்	निर्वहणं	அழிவை விளைவிக்கிற துமாகிய
प्रवीराणां	மிக்க சூரர்களாகிய	भीमं	பயங்கரமான
रक्षवानररक्षसां	{ கரடிகள், வானர்கள், அரக்கர்கள் இவர் களுக்கு	भयं	ஆபத்து [தாக
		उपस्थितं	கிட்டிவிட்டிருக்கிற-
		पश्यामि	நான் நினைக்கிறேன்.

वाताश्च पर्षा वान्ति कम्पते च वसुंधरा । पर्वताग्राणि वेपन्ते नदन्ति धरणीधराः ॥ १३ ॥

वाताः	“ காற்றுகள்	पर्वताग्राणि	மலையினுச்சிகள்
पर्षाः	கடுமையாக	वेपन्ते	குலுங்குகின்றன.
वान्ति	விசுகின்றன.	धरणीधराः च	மலைகளும்
वसुंधरा च	பூமியும்	नदन्ति	அலசுந்தாடுகின்றன.
कम्पते	நடுங்குகின்றது.		

मेघाः क्रव्यादसंकाशाः पर्षाः पर्षस्वनाः । क्रूराः क्रूरं प्रवर्षन्ति मिश्रं शोणितविन्दुभिः ॥

मेघाः	“ மேகங்கள்	क्रूराः	பயங்கரமானவை
क्रव्यादसंकाशाः	பேய்பிசாசுக்களோ நிகர்த்தவைகளாய்		களாய்
पर्षाः	{ கண்ணெடுத்துப் பார் க்கவொண்ணாதவை களாய்	शोणितविन्दुभिः	ரத்தபிந்துக்களோடு
पर्षस्वनाः	கர்ணகடோரமாய் கர் ஜிக்கின்றவைகளாய்	मिश्रं	கலந்தனவாய்
		क्रूरं	அஸுஹ்மமாய்
		प्रवर्षन्ति	வரஷிக்கின்றன.

रक्तचन्दनसङ्काशा सन्ध्या परमदारुणा । ज्वलच्च निपतत्येतदादित्यादधिமण्डலम् ॥१५॥

சந்த்யா	“சந்தியாகாலமானது	आदित्यात्	சூர்யபகவானிட
रक्तचन्दनसङ्काशा	செஞ்சந்தனத்தை நிகர்த்ததாய்	ज्वलत्	ஜ்வலிக்கும் [மிருந்து
परमदारुणा	மிக பயங்கரமாயிருக்கிறது.	एतत्	இந்த
		अग्निमण्डलं च	அக்னிபிண்டமும்
		निपतति	கிழே விழுகிறது.

आदित्यमभिवाश्यन्ति जनयन्तो महद्भयम् । दीना दीनस्वरा घोरा अप्रशस्ता मृगद्विजाः॥

घोराः	“கொடியவைகளும்	दीनस्वराः	பரிதாபமான குரலும்
अप्रशस्ताः	இழிவானவைகளு டான	महत्	மிக [றவைகளாய்
मृगद्विजाः	மிருகங்களும் பந்தி களும்	भयं	பயத்தை
दीनाः	ஏககம்பிடித்தவை களாய்	जनयन्तः	உண்டுபண்ணுகின்ற வைகளாய்
		आदित्यं	சூர்யபகவானைப் பார்த்து
		अभिवाश्यन्ति	ஊழையிடுகின்றன.

रजन्यामप्रकाशश्च सन्तापयति चन्द्रमाः । कृष्णरक्तांशुपर्यन्तो यथा लोकस्य संक्षये ॥
हस्यो रूक्षोऽप्रशस्तश्च परिवेषः सुलोहितः ॥ १७ ॥

चन्द्रमाः	“சந்திரனும்	हस्यः	சுருங்கினதாயும்
अप्रकाशः च	ஒளி குன்றியவனாகவே	अप्रशस्तः	அடங்கலமாயும்
रज्यां	இரவில்	सुलोहितः	மிகச் சிவந்ததாயும்
सन्तापयति	தடுக்கச்செய்கிறான்.	लोकस्य	உலகத்திற்கு
परिवेषः	சந்திரனது ஊடுகோள்	संक्षये यथा	அழிவென
कृष्णरक्तांशुपर्यन्तः	{ கறுத்துச் சிவந்தது னிக்கொண்டதாயு டையதாயும்	रूक्षः च	கொடுமையாகவிருக் கிறது.

आदित्यमण्डले नीलं लक्ष्म लक्ष्मण दृश्यते । दृश्यन्ते न यथावच्च नक्षत्राण्यभिवर्तते ॥
युगान्तमिव लोकस्य पश्य लक्ष्मण शंसति ॥ १८ ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணு!	यथावत्	முன்போல்
आदित्यमण्डले	சூர்யமண்டலத்தில்	न दृश्यन्ते	காணப்படவில்லை.
नीलं	நீலமான	लोकस्य	உலகிற்கு
लक्ष्म	களங்கம்	युगान्तं	பிரளயகாலம்
दृश्यते	காணப்படுகிறது.	अभिवर्तते च	கிட்டியிருக்கிறது என
लक्ष्मण	லக்ஷ்மணு!	शंसति इव	குசிப்பதுபோலி ருக்கிறது.
नक्षत्राणि	நட்சத்திரங்கள்	पश्य	நீயும் கவனி.

काकाः श्येनास्तथा गुध्रा नीचैः परिपतन्ति च ॥ १९ ॥

காகா: "காக்கைகளுந்
श्येना: பருந்துகளுந்
तथा அப்படியே

गुध्रा: च कपृकुकुलु
नीचैः கீழ்நீர் க்கி
परिपतन्ति விழுகின்றன.

शिवाश्चाप्यशिवा वाचः प्रवदन्ति महास्वनाः ॥ २० ॥

अपि "இன்னும்
शिवाः च நரிகளுந்
महास्वनाः பேரொலிக்கொண்டு

अशिवाः அமங்களகரமான
वाचः சத்தங்களை
प्रवदन्ति ஊனையிடுகின்றன.

: शूलैश्च खड्गैश्च विमुक्तैः कपिराक्षसैः । भविष्यत्यावृता भूमिर्मांसशोणितकर्दमा ॥ २१ ॥

भूमिः "பூமியானது
कपिराक्षसैः வானரர்களாலும்
அரக்கர்களாலும்
विमुक्तैः எறியப்பட்ட
शूलैः மலைகளாலும்
शूलैः च சூலங்களாலும்

खड्गैः च கத்திகளாலும்
आवृता நிரம்பியதாயும்
मांसशोणित- } மாம்சம், இரத்தம்
कर्दमा } இவைகளாலான
சேறையுடையதாய்
भविष्यति ஆகப்போகிறது.

क्षिप्रमद्य दुराधर्षा लङ्कां रावणपालिताम् ।

हरिभिः 'வானரர்களால்
सर्वतः நான்குபக்கங்களிலும்
वृता: சூழப்பட்டவர்களாய்,

दुराधर्षा { இதுவரையில் ஒருவ
ராஜம் தகைக்கப்ப
டாதிருந்ததும்

अभियाम जवेनैव सर्वतो हरिभिर्वृताः ॥ २२ ॥

रावणपालितां ராவணனால் பாதுகாக்க
கப்பட்டதுமான
लङ्कां இலங்கையினுள்,
अद्य एव இப்பொழுதே
क्षिप्रं காலவிளம்பஞ்செய்
जवेन அதிவேகமாக [பாது
अभियाम நாம் செல்வோமாக."

इत्येवं संवदन्वीरो लक्ष्मणं लक्ष्मणाग्रजः । तस्मादवातरच्छीघ्रं पर्वताग्रान्महाबलः ॥ २३ ॥

लक्ष्मणाग्रजः லக்ஷ்மணரின் தமைய
वीरः வீரரும் [னாரும்,
महाबलः மகா பலசா லியமாகிய
அவர்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து

इति एवं மேற்கண்டவாறு
संवदन् சொல்லிக்கொண்டு
तस्मात् அந்த
पर्वताग्रान् மலையினுச்சுழிந்ருந்து
शीघ्रं சூடுதியில்
अवातरत् கீழிறங்கினார்.

अवतीर्य च धर्मात्मा तस्माच्छैलात्स राघवः । परैः परमदुर्धर्ष ददर्श बलमात्मनः ॥ २४ ॥

धर्मात्मा தர்மா த்மாவாகிய
सः राघवः அந்த ஸ்ரீராமர்
तस्मान् शैलात् அந்த மலையினின்ற
अवतीर्य च இறங்கிய பின்பு
परैः சத்திருக்களால்

परमदुर्धर्ष என்ன பாடுபட்டா
லும் வெல்லற்கரிய
आत्मनः தனது
बलं சைன்யத்தை
ददर्श கண்ணுற்றார்,

सन्नद्य तु ससुग्रीवः कपिराजबलं महत् । कालज्ञो राघवः काले संयुगायाभ्यचोदयत् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	सन्नद्य	ஸன்னத்தமாகவிருக்
ससुग्रीवः तु	சுகீரிவனுடன் கூடவே		கச்செய்து
महत्	பெரும	कालज्ञः	காலமறிந்தவராய்
कपिराजबलं	வானராஜனது	काले	எற்றகாலத்தில்
	சேனையை	अभ्यचोदयत्	உதவாஹப்படுத்தி
संयुगाय	போருக்கு		ஞர்.

ततः काले महाबाहुर्वलेन महता वृतः । प्रस्थितः पुरतो धन्वी लङ्कामभिमुखः पुरीम् ॥

ततः	அதன்மேல்	लङ्कां	இலங்கை
महाबाहुः	மகாபாஹுவம்	पुरीं	நகரை
धन्वी	விஸ்வீரநாமான அவர்	अभिमुखः	நோக்கி
महता	பெரும்	पुरतः	முன்னே
वलेन	சேனையால்	काले	உசுதகாலத்தில்
वृतः	குழப்பட்டவராய்	प्रस्थितः	சென்றார்.

तं विभीषणसुग्रीवौ हनुमाञ्जाम्बवान्नलः । ऋक्षराजस्तथा नीलो लक्ष्मणश्चान्वयुस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	नलः	நளனும்,
तं	அவரை	तथा	அப்படியே
विभीषणसुग्रीवौ	விபிஷணனும் சுகீர்வ	नीलः	நீலனும்,
हनुमान्	ஹனுமாரும், [னும்,	लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணனும்
ऋक्षराजः	கரடிகாரசூனாகிய	अन्वयुः	பின்பற்றிச்சென்றார்
जाम्बवान्	ஜாம்பவானும்,		கள்.

ततः पश्चात्सुमहती पृतनार्क्षवनौकसाम् । प्रच्छाद्य महतीं भूमिमनुयाति स राघवम् ॥२८॥

ततः पश्चात्	அதற்குப்பிறகு	पृतना	சேனை
राघवं	ஸ்ரீராமரை	महतीं	பெரிய
ऋक्षवनौकसां	கரடிகள், வானரர்கள்	भूमिं	பூமியை
	இலங்களுடைய	प्रच्छाद्य	மறைத்துக்கொண்டு
सुमहती	பெரும	राघवं	ஸ்ரீராமரை
		अनुयाति स	பின்பற்றிச்சென்றது.

शैलशृङ्गाणि शतशः प्रवृद्धांश्च महीरुहान् । जगृहुः कुञ्जरप्रख्या वानराः परिवारणाः॥२९॥

कुञ्जरप्रख्याः	யானைகளை நிகர்த்த	प्रवृद्धान्	பெருத்த
	வர்களும்	महीरुहान् च	மரங்களையும்
परिवारणाः	சத்தாருக்களைத்தடுக்க	शतशः	நூற்றுக்கணக்காக
	வல்லவர்களுமான	जगृहुः	கையிலெடுத்துக்கொ
वानराः	வானரர்கள்		ண்டார்கள்.
शैलशृङ्गाणि	மலைச்சிகரங்களையும்		

तौ तु दीर्घेण कालेन भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । रावणस्य पुरीं लङ्कामासेदतुररिंदमौ॥३०॥

அரिந்தமौ சத்துருக்களை நாசஞ்
தौ அந்த [செய்யும்
भ्रातरौ பிராதாக்களாகிய
रामलक्ष्मणौ तु ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண
ரும்

रावणस्य ராவணனது
लङ्कां லங்கை
पुरीं நகரை
अदीर्घेण कालेन சிறிதுநேரத்திலேயே
आसेदतु: அடைந்தார்கள்

पताकमालिनीं रम्यामुद्यानवनशोभिताम् । चित्रवर्मां सुदुष्प्रापामुच्चैः प्राकारतोरणाम् ॥
तां सुरैरपि दुर्धर्षां रामवाक्यप्रचोदिताः । यथानिवेशं संपाद्य न्यविशन्त वनौकसः॥३२॥

பதாக்கமாலினி கொடிகளை வரிசைவரி
சையாக உடையதும்
रम्या அழகியதும்
उद्यानवन- } உத்யானவனங்களால்
शोभितां } முற்றுவிளங்குகிற
தும்

चित्रवर्मां அழகிய வாயிற்கதவு
களையுடையதும்

सुदुष्प्रापां ஒருவராலும் அடைய
முடியாததும்

उच्चैः உயர்ந்த
प्राकारतोरणां { மதில்களையும் தோர
ணவாயில்களையுமு
டையதும்

सुरैः अपि தேவர்களாலும்
दुर्धर्षां வெல்லற்கரியதுமான
तां அதை
रामवाक्य- } ஸ்ரீராமரது ஆக்கினை
प्रचोदिता. } யைக்கொண்டு ஏற்ப
டுத்தப்பட்ட
वनौकसः வானர்கள்
संपाद्य முற்றுக்கொண்டு
கொண்டு

यथानिवेशं விதிக்கப்பட்ட
இடத்தில்
न्यविशन्त தங்கிவிட்டார்கள்.

लङ्कायास्तूत्तरद्वारं शैलशृङ्गमिशोन्नतम् । रामः सहानुनो धन्वी जुगोप च हरोध च॥३३॥

धन्वी வில்வீரராகிய
रामः ஸ்ரீராமர்
सहानुजः தம்பியோடுகூட
शैलशृङ्गं इव மலையின் கொடுமுடி
யை நிகர்த்து
उन्नतं உயர்ந்திருக்கிற

लङ्कायाः இலங்கையின்
उत्तरद्वारं வடக்குவாயிலை
हरोध च தகைந்தார்.
उ இப்பொழுது
जुगोप च { ஆபத்துவராதபடி
தன்னையும் பாதுகா
த்துக்கொண்டார்.

लङ्कायुपनिविष्टश्च रामो दशरथात्मजः । लक्ष्मणानुचरो वीरः पुरीं रावणपालिताम् ॥

उत्तरद्वारमासाद्य यत्र तिष्ठति रावणः

वीरः குரரும்
दशरथात्मजः தசரதரின் திருமக
னரும்
लक्ष्मणानुचरः च லக்ஷ்மணனரைக் கூட்
டயவ

रामः.. ஸ்ரீராமர் [ருமான
रावणपालितां ராவணனால் பாது
காக்கப்பட்ட

॥ ३४ ॥

लङ्कां पुरीं आसाद्य இலங்கைநகரைக்கிடி
रावणः ராவணன்
यस्य எங்கு
तिष्ठति இருந்தானோ அந்த
उत्तरद्वारं வடக்குவாயிலில்
उपनिविष्टः ஊக்கத்துடன்
நின்றுவிட்டார்.

नान्यो रामाद्भि तद्द्वारं समर्थः परिरक्षितुम् । रावणाधिष्ठितं भीमं वरुणेनैव सागरम् ॥
सायुधै राक्षसैर्भीमैरभिगुप्तं समन्ततः । लघूनां त्रासजननं पातालमिव दानवैः ॥ ३६ ॥

सागरं	சமுத்திரத்தை	सायुधैः	ஆயுதத்தரித்த
वरुणेन	வருணபகவானால்	भीमैः	கொடிய
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
रावणाधिष्ठितं	ராவணனால் பாதுகாக்கப்பட்டதும்,	समन्ततः	நாற்புறமும்
भीमं	பயங்கரமானதும்,	अभिगुप्तं	பாதுகாக்கப்பட்டது
लघूनां	அற்பத்திடலுற்றவர்களுக்கு	तन्	அந்த
वासजनन	ரடுக்கத்தை விளைவிக்கிறதும்	द्वारं	வாய்க்கை
दानवैः	தானவர்களால்	परिरक्षितुं	கிர்ப்பந்திக்க
पातालं	பாதாளலோகத்தை	रामान्	ஸ்ரீராமரைத்தவிர
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	अन्यः हि	வேறொருவனும்
		समर्थः न	வல்லனாகான்.

विन्यस्तानि च योधानां बहूनि विविधानि च । ददर्शायुधजालानि तथैव कवचानि च ॥

विन्यस्तानि	அவ்விடத்திலுள்ளவைகளை	आयुधजालानि च	ஆயுதசமூகங்களையும்
योधानां	யோத்திரர்களுடைய	तथा एव	அப்படியே
बहूनि	அநேக	कवचानि च	கவசங்களையும்
विविधानि च	பலவகையான	ददर्श	கண்ணுற்றான்.

पूर्वं तु द्वारमासाद्य नीला हरिचमूपतिः । अतिष्ठत्सह मैन्देन द्विविदेन च वीर्यवान् ॥ ३८ ॥

हरिचमूपतिः	வாரமோசாடியபிடி	सह	கூட
वीर्यवान्	வீரதாளியுடைய	पुत्र	கிழக்கு
नीलः	நீலன்	द्वारं	வாய்க்கை
मैन्देन तु	மைந்தனுடும்	आसाद्य	அடைந்து
द्विविदेन च	தவிந்தனுடும்	अतिष्ठत्	காத்தாவின்றான்.

अङ्गदो दक्षिणद्वारं जग्राह सुमहाबलः । ऋषभेण गवाक्षेण गजेन गवयेन च ॥ ३९ ॥

सुमहाबलः	மிக்கபலசாலியாகிய	गजेन	கஜனுடும்
अङ्गदः	அங்கதன்	गवयेन च	சவயனுடும்
ऋषभेण	ரிஷபனுடும்	दक्षिणद्वारं	தெற்குவாய்க்கை
गवाक्षेण	கவாக்ஷனுடும்	जग्राह	தடுத்தான்.

हनुमान्पश्चिमद्वारं ररक्ष बलवान्कपिः । प्रमाथिप्रवसाभ्यां च वीरैरन्यैश्च रंगतः ॥ ४० ॥

बलवान्	பலசாலியான	अन्यैः	வேறு
कपिः	வானரராகிய	वीरैः च	வீரர்களோடும்
हनुमान्	ஹனுமார்	सङ्गतः	சேர்க்கு
प्रमाथि-)	பிரமாதி, பிரகசன்	पश्चिमद्वारं	மேற்குவாயிலை
प्रवसाभ्यां च)	இவ்விருவார்களோடும்	राक्ष	நிர்ப்பந்தித்தார்.

मध्यमे च स्वयं गुल्मे सुग्रीवः समतिष्ठत । सह सर्वैर्हरिश्चैः सुपर्णश्वसनोपमैः ॥ ४१ ॥

सुग्रीवः	சுகீவன்	सुपर्णश्वसनोपमैः	{ கருடபகவானையும் வாயுபகவானையும் சிகர்த்த
स्वयं च	தானே	हरिश्चैः	வானரோத்தமர்கள்
मध्यमे	நடு	सर्वैः सह	எல்லோரோடும் கூட
गुल्मे	சென்யத்தில்	समतिष्ठत	நின்றான்.
वानराणां तु षट्त्रिंशत्कोट्यः प्रख्यातयूथपाः । निपीड्यापनिविष्टाश्च सुग्रीवो यत्र वानरः॥		सुग्रावः वानरः	சுகீவவானரன்
वानराणां	வானரர்களுடைய	यत्र च	எங்கிருந்தானோ அங்
षट्त्रिंशत्	புட்டத்தாறு	निपीड्य	முறுகையிட்டு [கு,
कोट्यः तु	கோடிக்கணக்கான	उपनिविष्टाः	உக்கத்துடனிருந்
प्रख्यातयूथपाः	புகழ்பெற்ற சேனைக்		தலைவர்கள்

शासनेन तु रामस्य लक्ष्मणः सविभीषणः । द्वारे द्वारे हरीणां तु कोटिं कोटिं न्यवेशयत्॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	द्वारे द्वारे तु	இடைவெளிகளிலெங்
शासनेन तु	ஆக்கிணையக்கொண்		கும
	டே	हरीणां	வானரர்களுடைய
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	कोटिं कोटिं	ஒவ்வொரு கோடியை
सविभीषणः	விபிஷணருடன்	न्यवेशयत्	நிறுத்தினார்.

पश्चिमेन तु रामस्य सुग्रीवः सहजाम्बवान् । अदूरान्मध्यमे गुल्मे तस्थौ बहुबलानुगः ॥

सुग्रीवः	சுகீவன்	गुल्मे	சேனையில்
सहजाम्बवान्	ஜாம்பவானுடனும்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
बहुबलानुगः	பலசேனையால் பின்	पश्चिमेन	மேற்கிலும்
	தொடரப்பட்டவனாய்	अदूरान् तु	அருகாமையிலும்
मध्यमे	நடு	तस्थौ	ன.

ते तु वानरशार्दूलाः शार्दूला इव दंष्ट्रिणः । गृहीत्वा द्रुमशैलाग्रान् हृष्टा युद्धाय तस्थिरे ॥

शार्दूलाः इव	வேங்கைகள் போலவே	हृष्टाः	உத்ஸாஹங்கொண்ட
दंष्ट्रिणः	கோரைப்பற்களையு		வர்களாய்
	டையவர்களும்	द्रुमशैलाग्रान्	மரங்களையும் மலைச்சி
वानरशार्दूलाः तु	வானரோத்தமர்களு		கரங்களையும்
ते	அவர்கள் [மான	गृहीत्वा	கையிலேந்திக்
युद्धाय	போரிட	तस्थिरे	தயாராய் நின்றனர்.

सर्वे विकृतलाङ्गलाः सर्वे दंष्ट्रानखायुधाः । सर्वे विकृतचित्राङ्गाः सर्वे च विकृताननाः ॥

सर्वे எல்லோரும்
 विकृतलाङ्गलाः மேலே தூக்கப்பட்ட
 வால்களையுடையவர்
 सर्वे எல்லோரும் [கள் ;
 दंष्ट्रानखायुधाः { கோரப்பற்களையும்
 நகங்களையும் ஆயுத
 மாகவடையவர்கள் ;

सर्वे எல்லோரும்
 विकृतचित्राङ्गाः பலவகை அழகிய உரு
 வமுடையவர்கள் ;
 सर्वे च எல்லோரும்
 विकृताननाः { இதுவரையில் கண்டி
 ராத முகமுடையவர்
 கள்.

दशनागबलाः केचित्केचिदशगुणोत्तराः । केचिन्नागसहस्रस्य बभूवुस्तुल्यविक्रमाः ॥४७॥

केचित् சிலர்
 दशनागबलाः பத்து யானைகளின்
 பலமுள்ளவர்களாயும்
 केचित् சிலர்
 दशगुणोत्तराः { அதிகமும் பதின்மடங்
 கு அதிகமுள்ளவர்
 களாயுமா

केचित् சிலர்
 नागसहस्रस्य ஆயிரம் யானைகளை
 तुल्यविक्रमाः நிகர்த்த பலமுடைய
 வர்களாயும்
 बभूवुः இருந்தார்கள்.

सन्ति चौघबलाः केचित्केचिच्छतगुणोत्तराः । अप्रमेयबलाश्चान्ये तत्रासन्हृग्युधपाः ॥

केचित् சிலர்
 { பல கோடிகளடங்கிய
 ஒகமெனும் எண்ணி
 கையாவைகளின்
 ओघबलाः च { கவும்
 केचित् சிலர்
 शतगुणोत्तराः நூறுமடங்குமேம்பட்
 டவாகளாகவும்

सन्ति
 तत्र அதில்
 अन्यே மற்றுமுள்ள
 हरियूधपाः च வானரத்தலைவர்
 களோவெனில்
 अप्रमेयबलाः அளவிடமுடியாத பல
 முடையவர்களாய்
 आसन् இருந்தார்கள்.

अद्भुतश्च विचित्रश्च तेषामासीत्समागमः । तत्र वानरसैन्यानां शैलानामिव सङ्गमः ॥४९॥

तत्र அவகிடத்தில்
 तेषां அந்த
 वानरसैन्यानां வானரசேனைகளின்
 समागमः சங்கமமானது
 शैलानां பர்வதங்களின்
 सङ्गमः சங்கமம்

इव போலவும்
 { இதுவரையில் என்
 றும் பார்த்திராதது
 கவும்
 विचित्रः च மிக்க அழகாகவும்
 आसीत् விளங்கிற்று.

परिपूर्णमिवाकाशं सञ्छन्नेव च मेदिनी । लङ्कासुपनिविष्टैश्च संपतद्भिश्च वानरैः ॥ ५० ॥

लङ्का இலங்கையில்
 उपनिविष्टैः च ஓரிடத்திலிருக்கிற
 वानरैः வானரர்களால்
 मेदिनी பூமியானது

सञ्छन्ना इव பறைக்கப்பட்டது
 போலிருந்தது.
 संपतद्भिः च பறக்கின்றவர்களால்
 आकाशं च ஆகாசமும்
 परिपूर्ण इव நிறைக்கப்பட்டது
 போலிருந்தது.

शत शतसहस्राणा पृथगृक्षवनाकसाम् । लङ्काद्वाराण्युपाजग्मुर्न्य यादुं समन्ततः ॥ ५१ ॥

ऋक्षवनौकसां கரடி, வானரர் இவர்
களுடைய
शतसहस्राणां शतं கோடிக்கணக்கான
अन्ये வேறு பலர்
पृथक् தனித்தனியே

योदुं போர்புரிய
लङ्काद्वाराणि இவங்கைவாயில்களை
समन्ततः சுற்றிசுற்றி
उपाजग्मुः திரிந்தார்கள்.

आवृतः स गिरिः सर्वैस्तैः समन्तात्पुवङ्गमैः ॥ ५२ ॥

सः உந்த
गिरिः பர்வதமானது
समन्तात् எங்கும்

तैः உந்த
पुवङ्गमैः வானரர்கள்
सर्वैः எல்லோராலும்
आवृतः குழப்பட்டிருந்தது.

अयुतानां सहस्रं च पुरीं तामभ्यवर्तत ॥ ५३ ॥

अयुतानां सहस्रं च கோடிக்கணக்கான
तां அந்த [வையுடம்]

पुरीं பட்டணத்தை
अभ्यवर्तत சுற்றிவீற்றது.

वानरैर्वलवद्भिश्च बभूव द्रुमपाणिभिः । संवृता सर्वतो लङ्का दुष्पवेशाऽप वायुना ॥ ५४ ॥

वायुना வாயுபகவானாலும்
दुष्पवेशा புகழுடியிருந்த
लङ्का अपि இவங்கையும்
द्रुमपाणिभिः மரங்களை கைகளி
லேந்திய

बलवद्भिः பலசாலிகளான
वानरैः வானரர்களால்
सर्वतः च எங்குமே
संवृता தரைப்புண்டதாய்
बभूव ஆயிற்று.

राक्षसा विस्मयं जग्मुः सहसाऽभिनिर्घातिताः । वानरैर्मेघसङ्काशैः शक्रतुल्यपराक्रमैः ॥

राक्षसाः ஆரக்கர்கள்
मेघसङ्काशैः மேகத்தை நிகர்த்த
வைகளும்
शक्रतुल्य-) இந்திரனுக்கொப்பா
पराक्रमैः) ன ஆற்றல் பெற்ற
வர்களுடைய

वानरैः வானரர்களால்
सहसा பலங்கொண்டு
अभिनिर्घातिताः முற்றுகையிடப்பட்ட
வர்களால்
विस्मयं जग्मुः மலைத்துவிட்டார்கள்.

महाञ्छब्दोऽभवत्तत्र बलौघस्याभिवर्तनः । सागरस्यैव भिन्नस्य यथा स्यात्सलिलस्वनः ॥

भिन्नस्य கொந்தளிக்கும
सागरस्य கடலின்
सलिलस्वनः நீரோசை
यथा स्यात् इव எவ்வாறு இருக்கு
மோ அவ்வாறு

तस्य அப்பொழுது
अभिवर्तनः எதிர்த்துநிற்கும்
बलौघस्य சேனை வெள்ளத்தி
னது
महान शब्दः பெரும் முழக்கம்
अभवत् உண்டாயிற்று.

तेन शब्देन महता सप्राकारा सतोऽरणा । लङ्का प्रचलिता सर्वा सशैलवनकानना ॥ ५७ ॥

तेன	அந்த	சதோரணா	தேவரணவாயில்
மஹா	பெரும்		ளோடும்,
शब्देन	முழுக்கத்தால்	सं.लवन-)	மலைகளோடும், வனங்
लङ्का	இலங்கை	கானனா)	களோடும், சோலை
सर्वा	முற்றும்		ளோடும்,
सप्राकारा	மதில்களோடும்,	प्रचलिता	அதிர்த்தது.

रामलक्ष्मणगुप्ता सा सूर्यावेण च वाहिनी । वभूव दुर्धर्षतरा सैरपि सुरासुरैः ॥ ५८ ॥

सूर्यावेण	சூரியனுலும்.	सुरासुरः	தேவர்கள் அசுரர்கள்
रामलक्ष्मण-)	புரீராமராலும், வச்சு	सैः अपि	யாவராலும்
गुप्ता च)	மணா இடம் ரகசிக்க	दुर्धर्षतरा	எப்பாடுகொண்டும் அ
सा	அந்த		றுகவொண்ணுததாய்
वाहिनी	சேனை	वभूव	இருந்தது.

राघवः सन्निवेश्यैव सैन्यं स्वं रक्षसां वधे । समन्त्र्य मन्त्रिभिः सार्धं निश्चित्य च पुनः पुनः ॥

आनन्तर्यमभिप्रेसुः क्रमयोगार्थतत्त्ववित् ॥ ५९ ॥

विभीषणस्यानुमते राजधर्मपनुस्सरन् । अङ्गदं वालितनयं समाहूयदमब्रवीत् ॥ ६० ॥

क्रमयोगार्थ-)	முறைசுவருது செய்	पुनः पुनः	பலவாறு
तत्त्ववित्)	யும் காரியங்களால்	समन्त्र्य	ஆலோசித்து
	வினையும் பலன் உள்	च	பின்னர்
	உணராத	राजधर्मं	மன்னரது நெறியை
राघवः	புரீராமர்	अनुस्सरन्	அறிபுறுத்துகிறவ
स्वं	தனது		ராய்
सैः	சேனையை	निश्चित्य	ஒர்விதம் தீர்மானித்து
सन्निवेश्य एव	சககவிடத்திலே நிற்	विभाषणस्य	விபீஷணரின்
	கச்செய்தபின்னர்	अनुमते	அங்கீகாரத்தின்
रक्षसां वधे	அரகசர்களை அழித்		பேரில்
	தல விடயத்திலே	वालितनयं	வாலியின் புதல்வனு
आनन्तर्यं	மேல்நடத்தவேண்டிய	अङ्गदं	அங்கதனை
	தை	समाहूय	அழைத்து
अभिप्रेसुः	நடத்த எண்ணங்	इदं	பின்வருமாறு
	கொண்டு	अब्रवीत्	கட்டளையிட்டார்:
मन्त्रिभिः सार्धं	மந்திரிகளோடு கூட		

गत्वा सौम्य दशग्रीवं ब्रूहि मद्रचनात्कपे । लङ्घयित्वा पुरीं लङ्कां भयं त्यक्त्वा गतव्यथः॥

सौम्य	“அப்பா	गतव्यथः	‘மனச்சஞ்சலம் எது
कपे	வானா!		வும் இன்றி
भयं	பயத்தை	दशग्रीवं गत्वा	ராவணனைக் கிட்டி
एतन्वा	விட்டொழித்து	मद्रचनात्	நானுரைத்ததாக
लङ्कां पुरीं	இலங்கைகட்குள்	ब्रूहि	பின்வருமாறு சொல்
लङ्घयित्वा	தாவிக்குதித்து		லக்கடவாய்.

भ्रष्टश्रीक गतैश्वर्य मुमूर्षो नष्टचेतन । ऋषीणां देवतानां च गन्धर्वाप्सरसां तथा ॥ ६२ ॥

नागानामथ यक्षाणां राज्ञां च रजनाचर । यच्च पापं कृतं मोहादवलप्तेन राक्षस ॥

तस्य पापस्य संप्राप्ता व्युष्टिरस्य दुरासदा ॥ ६३ ॥

अष्टश्रीक “ कளையிழந்தவனே !

गतैश्वर्य அரசிழந்தவனே !

मुमूर्षो சாவநெருங்கியவனே !

नष्टचेतन அறிவுகுன்றியவனே !

रजनीचर திருட்டு

राक्षस அரக்கா !

ऋषीणां முனிவர்களுக்கும்,

देवतामां च தேவர்களுக்கும்,

गन्धर्वाप्सरसां तथा கந்தர்வர்களுக்கும்

अप्सरसकण्ठे அப்ஸரஸ்களுக்கும்

नागानां अथ நாகர்களுக்கும்,

यक्षाणां யக்ஷர்களுக்கும்,

राज्ञां च

यत् पापं

मोहात्

अवलप्तेन

कृतं

तस्य

अस्य

पापस्य

व्युष्टिः च

दुरासदा

संप्राप्ता

மன்னர்களுக்கும்,

எந்த தீங்கானது

மூடத்தனத்தாலும்,

செருக்காலும்

உன்னால் புரியப்பட்ட

அந்த [தொ

இந்த

பாபத்தின்

பலனும்

எவராலும் தடுக்க

முடியாததாய்

கிட்டிவிட்டது.

नूनमथ गतो दर्पः स्वयंभूवरदानजः । यस्य दण्डधरस्तेऽहं दाराहरणकृशितः ॥

दण्डं धारयमाणस्तु लङ्काद्वारे व्यवस्थितः ॥ ६४ ॥

यस्य “ எந்த

त உனக்கு

दाराहरणकृशितः மனைவி திருடப்பட்ட

டால் மனம் நொந்த

अहं तु நானே

दण्डं படையை

धारयमाणः திரட்டி கொண்டு

लङ्काद्वारे ஜலங்கைமீன் வாயிலில்

पदवीं देवतानां च महर्षीणां च राक्षस । राजर्षीणां च सर्वेषां गमिष्यसि मया हतः ॥

राक्षस “ அரக்கா !

मया என்னால்

हतः கொல்லப்பட்ட நீ

देवतानां च தேவர்களுடையவும்

व्यवस्थितः

दण्डधराः

नूनं

स्वयंभूवर- }

दानजः }

दर्पः

अथ गनः

महर्षीणां च

राजर्षीणां

सर्वेषां च

पदवीं

गमिष्यसि

मया

हतः

வந்து நின்று

தண்டனை விதிக்கத்

தயாராயிருக்கிறேனோ

ஆகையால்

பிரம்மாவிடம் வரம்

வாங்கியதாலுண்

செருக்கு [டான

இன்றே ஒழிந்தது.

மஹரிஷிகளுடைய

ராஜரிஷிகள் [வும்

எல்லாருடையவரும்

கதியை

அடைவாய்.

बलेन येन वै सीतां मायया राक्षसाधम । मामतिक्रामयित्वा त्वं हतवांस्तन्निदर्शय ॥ ६६ ॥

राक्षसाधम “ ராக்ஷஸப்பதனே !

त्वं நீ

मायया மாயையால்

मां • என்னை

आतिक्रामयित्वा அப்புறம் செல்லச்

सीतां வீரையை [செய்து

येन

बलेन वै

हतवान्

तत्

निदर्शय

எந்த

பலத்தைக்கொண்டு

திருடிச்சென்றுயோ

அதை

எனது நேரில் காட்டு

வாயாக.

अराक्षसमिमं लोकं कर्तास्मि निशितैः शरैः । न चेच्छरणमभ्येपि मामुपादाय मैथिलीम् ॥

மா "என்னிடம்
மேயிலி ஜானகியை
உபாபாய திருப்பிச்சமர்ப்பித்து
விட்டு
சரணம் புகாத
ந்வே " பகைத்தில

निशितैः கூரிய
शरैः பாணங்களால்
इमं இந்த
लोकं உலகை
अराक्षसं ராக்ஷஸர்களற்றதாய்
कर्तास्मि செய்துவிடுவேன்.

धर्मात्मा राक्षसश्रेष्ठः संप्राप्तोऽयं विभीषणः ॥ ६८ ॥

धर्मात्मा "தர்மா த்மாவும்
राक्षसश्रेष्ठः அரக்கர்களில் உக்த
மனுமுகிய

अयं இந்த
विभीषणः விபிக்ஷணன்
संप्राप्तः என்னை ஆசரயித்து
விட்டான்.

लङ्केश्वर्य ध्रुवं श्रीमानयं प्राप्तोत्यकण्टकम् ॥ ६९ ॥

श्रीमान् "ஸ்ரீமானாகும்
अयं இவன்
अकण्टकं இடையற்ற

लङ्केश्वर्य இலங்கையரசை
ध्रुवं சர்வதமாய்
प्राप्नोति அடைகிறான்.

न हि राज्यमभ्येण भोक्तुं क्षममपि त्वया । श्वयं मूर्खसहायेन पापेनावदितात्मना ॥

मूर्खसहायेन { "பூர்க்களாகிப்பர
தரிக்களை உதவியாகக்
கொண்டவனும
अविदितात्मना தான் இம்மட்டுமேன்
று அறிபாடவனும்
पापेन பாபத்தொழிலைப்
புரியும்

त्वया உன்னால்
क्षममपि ஒருமிஷமேனும்
राज्यं ராஜ்யத்தை
अभ्येण हि அதர்மத்துடனேயே
भोक्तुं அனுவிக்க
श्वयं ந முடியாது.

युद्धयस्व वा धृतिं कृत्वा शौर्यमालम्ब्य राक्षस ॥ ७१ ॥

राक्षस "அரக்க!
शौर्यं போருக்குவேண்டிய
வல்லமையை

आलम्ब्य அடைந்து
धृतिं மனோதகரியத்தை
कृवा वा கொண்டும்
युध्यस्व போர்புரி.

मच्छरैस्त्वं रणे शान्तस्ततः पूतो भविष्यसि ॥ ७२ ॥

रणे "போரில்
त्वं நீ
मच्छरैः எனது பாணங்களால்
शान्तः மாண்டவனுய்

ततः அதனால்
पूतः செய்த பாபங்களொ
ழிந்தவனாக
भविष्यसि ஆக்கிடுவாய்.

यद्वा विशसि लोकांस्त्रिन्पञ्चिभूतो मनोजवः । मम चक्षुष्यं प्राप्य न जीवन्प्रतियास्यसि ॥

पञ्चिभूतः “‘பறவை உருவங்
கொண்டவனாய்
மனோஜவஃ மனோவேகமுற்றும்
லீனம் மூன்று
லோகாந் உலகங்களுக்கும்
விசசி புகுந்துகொண்டிருப்ப
யதா என்கிறதென்றால்

மம எனது
चक्षुष्यं கண்ணோக்கை
प्राप्य அடைந்தபிறகு
जीवन् உயிருடன்
प्रतियास्यसि न நீ திரும்பிப் போக
மாட்டாய்.

अशीमि त्वां हितं वाक्यं क्रियतामौर्ध्वदैहिकम् ॥ ७४ ॥

त्वां “‘உனக்கு
हितं நன்மை பயப்பதாகிய
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अशीमि சொல்லுகிறேன்.

और्ध्वदैहिकं உத்திரககிரியை
क्रियताम् செய்துமுடிக்கப்
பட்டும்.

सुदृष्टा क्रियतां लङ्का जीवितं ते मयि स्थितम् ॥ ७५ ॥

ते “‘உனது
जीवितं உயிர்
मयि எனதுதீனத்தில்
स्थितं இருக்கிறது.

लङ्का இலங்கைநகர்
सुदृष्टा ஆனாதிரப்பார்க்கப்
क्रियताम् பட்டதாக
செய்துவிடப்பட்ட
து.

इत्युक्तः स तु तारेयो रामेणाक्लिष्टकर्षणा । जगामाकाशमाविश्य मूर्तिमानिव हव्यवाट् ॥

अक्लिष्टकर्षणा எதையும் தோவரஹி
தமாய்ச்செய்யும
रामेण ஸ்ரீராமரால்
तु இவ்விஷயத்தில்
इति இவ்வாறு
उक्तः நியமனம்பெற்று
मूर्तिमान् உருவெடுத்தவந்த

हव्यवाट् அக்னியாகவான்
इव போலிருக்கும்
सः அந்த
तारयः அங்கதன்
आकाशं ஆகாசத்தில்
आविश्य கிளம்பி
जगाम சென்றான்.

सोऽतिपत्य मुहूर्तेन श्रीमात्रावणमन्दिरम् । ददर्शासीनमव्यग्रं रावणं सचिवैः सह ॥ ७७ ॥

श्रीमान् ஸ்ரீமானாகும்
सः அவன்
मुहूर्तेन ஒருநொடிப்பொழு
தில்

सचिवैः மந்திரிமார்களோடு
सह கூட
अव्यग्रं வெகுஜாக்கிரதை
யுடன்

रावणमन्दिरं ராவணனுடைய மாளிகையை
अतिपत्य பறந்தடைந்து

आसीनं வீற்றிருக்கும்
रावणं ராவணனை
दर्श कண்டான்.

ततस्तस्याविदूरे स निपत्य हरिपुङ्गवः । दीप्तायिसदृशस्तस्यावङ्गदः कनकाङ्गदः ॥ ७८ ॥

ततः	அப்பொழுது	हरिपुङ्गवः	வானரோத்தரனுமா
कनकाङ्गदः	பொன் கோள்வளைக ளையணிந்திருந்தவனும்	सः अङ्गदः	அங்க அங்கதன் [கிய
दीप्तायि- } सदृशः }	கொழுந்துவிட்டெரி யும் அக்னியை நிக ர்த்தவனும்	तस्य	அவனது
		अविदूरे	சமீபத்தில்
		निपत्य	குதித்து
		तस्यौ	நின்றான்

तद्रामवचनं सर्वमनूनाधिकमुत्तमम् । सामात्यं श्रावयामास निवेद्यात्मानमात्मना ॥ ७९ ॥

सामात्यं	மகத்திரிமார்க்களோடும் க்குமவனுக்கு	उत्तमं	சிறந்த
श्रावयामास	தானே	रामवचनं	ஸ்ரீராமரது சொல்
आत्मना	தானின்னானென்ப கை	यव	எல்லாவற்றையும்
आत्मानं		अनूनाधिकं	எதொன்றையும் விடா மலும் சேர்க்காமலும்
निवेद्य	தெரிவித்துவிட்டு	श्रावयामास	பின்வருமாறு
तत्	அந்த		அறிவித்தான் :

दूतोऽहं कोसलेन्द्रस्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः । वालिपुत्रोऽङ्गदो नाम यदि ते श्रोत्रमागतः ॥

अक्लिष्टकर्मणः	“கைதயார்த்தோஷாரி தமாய்ச்செய்யும்	वा लघुलः	வாலியின் குமாரன.
कोसलेन्द्रस्य	கோசலன்டென்ன் னாகய	अङ्गदः नाम	அங்கதனென்பது எனது பெயர்.
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	ते	உனது
दूतः	தூதன்	श्रोत्रं आगतः	காதலவிழுந்தவனாக
अहं	நான்.	यदि	இருந்தாலுமருக்க லாம்.

आह त्वां राघवो रामः कौसल्यानन्दवर्धनः । निषत्य प्रतियुद्धयस्व नृशंस पुरुषाधम ॥

कौसल्यानन्दवर्धनः	“கோஸலாதேவியா ருக்கு ஆனந்தச்சத்தை பெருக்குபவனும்	नृशंस	கொடிய நெஞ்சம் படைக்கப்பெற்ற
राघवः	மருதுலத்திலே பிறந்	पुरुषाधम	{ புருஷாதமனே! (உத்தம குலத்திலப் பிறந்த வெட்கமற்ற காமாதரனே!)
रामः	ஸ்ரீராமா [நெருக்கற	निषत्य	வெளிவந்தது
त्वां	உன்னிடம்	प्रतियुद्धयस्व	நேர்நின்று போர்
आह	பின்வருமாறு சொல் விளக்குத்திருக்கொடா.		புரிவாயாக.

हन्तासि त्वां सहामात्यं सपुत्रज्ञातिबान्धवम् ॥ ८२ ॥

त्वां	“உன்னை	सपुत्रज्ञाति- } बान्धवं }	புத்திரர்களுடனும் தாயா திசுளுடனும் பந்துக்களுடனும்
सहामात्यं	மகத்திரிகளுடனும்,	हन्तासि	கொல்லப்போகிறேன்.

निरुद्धिमास्त्रयो लोका भविष्यन्ति हते त्वयि ॥ ८३ ॥

त्वयि “நீ

हते மாண்டுவிடவும்

सयः மூன்று

देवदानवयक्षाणां गन्धर्वोरगरक्षसाम् । शत्रुमयाद्धरिष्यामि त्वामृषीणां च कण्टकम् ॥

देवதானவயக்ஷாணாं “தேவாஸுராயக்ஷர்

களுக்கும்

गन्धर्वोरगरक्षसां சந்தர்வநாகராக்ஷஸர்

शत्रु வைரியும் [களுக்கும்]

विभीषणस्य चैश्वर्यं भविष्यति हते त्वयि । न चेत्सत्कृत्य वैदेहीं प्रणिपत्य प्रदास्यसि ॥

त्वயி “நீ

हते மாண்டுவிடவும்

विभीषणस्य च விபிஷணனுக்குத்

தான்

ऐश्वर्यं அரசு

भविष्यति ஏற்படப்போகிறது.

इत्येवं परुषं वावयं ब्रुवाणे हरिपुङ्गवे । अमर्षवशमापन्नो निशाचरगणेश्वरः ॥ ८४ ॥

एवं इति இப்படியாய்

परुषं वावयं கண்டிப்பான சொல்லை

हरिपुङ्गवे வானரோத்தமன்

ब्रुवाणे மொழிகையில்

निशाचरगणेश्वरः பாசுத்தஸகணமன்னன்

अमर्षवशं கோபத்தால் மெய்

மறந்திருத்தலை

आपन्नः அடைந்தான்.

ततः स रोषताम्राक्षः शशास सचिवांस्तदा । गृह्यतामेष दुर्मथा वध्यतामिति चासकृत् ॥

तदा அப்பொழுது

ततः அதனால்

सः அவன்

रोषताम्राक्षः கோபத்தால் கண்கள்

செவகக

सचिवान् மந்திரிமார்க்கோபபார்

इति பின்வருமாறு [க்து]

शशास அகத்தாபித்தான்.

दुर्मथा “அறிவுகுழம்பியவனை

एषः இவன் [கிய]

गृह्यतां பிடிக்கப்பட்டும்.

असकृत् च விட்டுக்கிட்டு

वध्यताम् சித்திரவதை செய்யப்

பட்டும்

रावणस्य वचः श्रुत्वा दीप्ताग्निमतेजसः । जगृहुस्तं ततो घोरशस्त्राघोरा रजनीचराः ॥

दीप्ताग्निम- } பற்றியெரியும தீயை

तेजसः } நிகத்த ஒளியுடைய

வர்களும்

घोराः கொடியவர்களுமான

चञ्चारः நான்கு

रजनीचराः அரசுக்கர்கள்

रावणस्य वचः ராவணனது சொல்லை

शुवा சிரமேற்றகொண்டு

ततः அதனால்

तं அவனை

जगृहुः பிடித்துக்கொண்டார்

கள்.

ग्राह्याभास तारेयः स्वयमात्मानमात्मवान् । बलं दर्शयितुं वीरो यातुधानगणे तदा ॥८९॥

ஆம்வான்	தையசாஸியும்	யல்	தனதுசக்தியை
வீர:	சூரனுமான்	दर्शयितुं	கண்டாகக்காட்ட
तारेयः	அங்கதன்	आत्मानं	தன்னை
यातुधानगणे	அரக்கர்களுடனாக	स्वयं	தானே இஷ்டப்பட்டு
	உத்தலை	ग्राह्याभास	பிடித்துக்கொள்ள
			இடங்கொடுத்தான்.

स तान्वाहुद्वये सक्तानादाय पतगानिव । प्रासादं शैलसङ्काशमुत्पपाताङ्गदस्तदा ॥ ९० ॥

सः	அந்த	पतगान्	பதிகளை
अङ्गदः	அங்கதன்	इव	எவவாறே அவவாறே
तदा	அப்பொழுது	आदाय	தூக்கிக்கொண்டு
बहुद्वये	கைகவிநாழல்	शैलसङ्काशं	மலைபைநிகர்த்த
सक्तान	சிக்கிக்கொண்ட	प्रासादं	உப்பரிசைநின்றது
तान्	அவர்களை	उत्पपात	தாவிச்சென்றான்.

तेऽन्तरिक्षाद्विनिर्धूतास्तस्य वेगेन राक्षसाः । भूमौ निपतिताः सर्वे राक्षसेन्द्रस्य पश्यतः ॥

ते	அந்த	विनिर्धूताः	உதறியெறியப்பட்ட
राक्षसाः	அரக்கர்கள்		வர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்	राक्षसेन्द्रस्य	ராஷ்டேஸ்மன்னன்
तस्य	அவனது	पश्यतः	பார்த்துக்கொண்டிரு
वेगेन	வலுவோடு	भूमौ	பூமியில் [கைகயிலேயே
अन्तरिक्षात्	ஆகாசத்திலிருந்து	निपतिताः	விழுந்தார்கள்.

ततः प्रासादशिखरं शैलशृङ्गमिवोन्नतम् । ददर्श राक्षसेन्द्रस्य बालिपुत्रः प्रतापवान् ॥९१॥

ततः	அதன்மேல்	इत	இதால்
प्रतापवान्	பிரதாபபாலியாகிய	उन्नतं	உயரமான
बालिपुत्रः	அங்கதன்	प्रासादशिखरं	அரண்மனையின்
राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கர்மன்னனது		சிகரத்தை
शैलशृङ्गं	மலைச்சிகரத்தாக	ददर्श	பார்த்தான்.

तत्पफाल पदाक्रान्तं दशग्रीवस्य पश्यतः । पुरा हिमवतः शृङ्गं वज्रिणेव विदारितम् ॥

तत्	அது	शृङ्गं इव	சிகரம்போலவே
पदाक्रान्तं	காலால் உதைக்கப்	दशग्रीवस्य	ராவணன்
पुरा	முன்பு [பட்டு	पश्यतः	பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது
वज्रिणा	இந்திரனால்		சுக்கும்பொழுது
विदारितं	பிளக்கப்பட்ட	पफाल	சுக்கலாய் வெடித்து
हिमवतः	இமயமலையின்		விழுந்தது.

भङ्त्वा प्रासादशिखरं नाम विश्राव्य चात्मनः । विनश्य सुमहानादमुत्पपात विहायसम् ॥

प्रासादशिखरं अरण्णமலையின்

சிகரத்தை

भङ्त्वा பொடியாக்கித்தள்ளி

விட்டு

आत्मनः தனது

नाम பெயரை

विश्राव्य

सुमहानादं

विनश्य च

विहायसं

उत्पपात

விசேஷமாய் எல்லோ

ரும் கேட்கும்வண்

ணம் கூறியிட்டு

பெரிந்தோஷத்தை

இட்டுக்கொண்டும்

ஆகாசத்தில்

கொம்பினான்.

व्यथयन्नाक्षसान्सर्वान्हर्षयंश्चापि वानरान् ।

सः अथன்

राक्षसान् அரக்கர்கள்

सवान् எல்லோரையும்

व्यथयन् च மனங்கலங்கச்செய்து

கொண்டும்

वानरान् வானர்களை

रावणस्तु परं चक्रे क्रोधं प्रासादधर्षणात् ।

रावणः तु ராவணனும்

प्रासादधर्षणात् சிகரம் இடிக்கப்

பால்

परं क्रोधं அளவுகடந்த சினக்

चक्रे கொண்டான். [தை

च ஆயினும்

आत्मनः தனது

स वानराणां मध्ये तु रामपार्श्वमुपागतः ॥

हर्षयन् अपि

वानराणां

मध्ये நடுவில்

रामपार्श्वं तु ஸ்ரீராமரது பக்கவி

கறிப்புறச்செய்துக்

கொண்டும்

வானரர்களின்

நடுவில்

ஸ்ரீராமரது பக்கவி

லேயே

उपागतः

வந்து இறங்கினான்.

विनाशं चात्मनः पश्यन्निश्वासपरमोऽभवन् ॥

विनाशं நாசத்தை

पश्यन् எதிர்பார்க்கின்றவ

னாய்

निश्वासपरमः நீண்ட பெருமூச்சு

நீண்ட பெருமூச்சு

अभवन् ஆயினான்.

ஆயினான்.

रामस्तु बहुभिर्हृष्टैर्निनदद्भिः प्लवङ्गमैः । वृतां गिण्वधाकाङ्क्षी युद्धायैवाभ्यवर्तत ॥ ९७ ॥

रामः तु ஸ்ரீராமரோடுவனில்

हृष्टैः உள்ளமூர்த்தது

निनदद्भिः கோஷமிடும்

बहुभिः பல

प्लवङ्गमैः வானரர்களால்

वृताः சூழப்பட்டவராய்

गिण्वधाकांक्षी சததுருவின் வதை

யை நிசசயித்தவராய்

युद्धाय एव யுத்தத்திற்கே

अभ्यवर्तत முன்னோக்கிச்சென்

றா.

सुषेगस्तु महावीर्यो गिरिकूटोपमो हरिः । बहुभिः संवृतस्तत्र वानरैः कामरूपिभिः ॥ ९८ ॥

चतुर्द्वाराणि सर्वाणि सुर्याववचनात्कर्पः । पर्यक्रामत दुर्धर्षो नक्षत्राणीव चन्द्रमाः ॥ ९९ ॥

महावीर्यः மகா வீரயசாலியர்,

गिरिकूटोपमः மலையின் சிகரத்தை

ம,

हरिः கபிலவாணமுடைய

வனும்,

दुर्धर्षः பிறரால் வெல்லமுடி

யாதவனுமான

सुषेगः சுஷேணனென்ற

कपिः வானரன

तस्य அப்பொழுது

कामरूपिभिः நினைத்த உருவமெ

बहुभिः பல [டுக்கவல்ல

वानरैः வானரர்களால்

संवृतः சூழப்பட்டவனாய்

நினைத்த உருவமெ

பல [டுக்கவல்ல

வானரர்களால்

சூழப்பட்டவனாய்

ववचनात् सकீवना तु आकृतिः
यில

चतुर्दशानि नान्दु வாயில்கள்

संशानि तु எல்லாவற்றையும்

तेषामक्षौहिणिशतं समवेक्ष्य वनौकमाम् ।
राक्षसा विस्मयं जग्मुस्त्रासं जग्मुस्तथाऽपरे ।

राक्षसाः ஆரக்கர்கள்
लङ्का லங்கையை
उपनिविष्टानां கட்டியிருக்கிறவர்க
सागरं பழத்திரத்தை [ஆம்
अभिवर्ततां च எடப்பட்டாக்கிறவர்க
तेषां ஆக [ஒரான
वनौकसां வானரர்களின்

अक्षौहिणिशतं { அக்சௌகினிக்குள்
என சேனிகளின் அ
னைகத்தை

कृत्स्नं हि कपिभिर्व्याप्तं प्राकारपरिखान्तरम् । दृशू राक्षसा दीनाः प्राकारं वानरीकृतम् ॥

दीनाः மனவக்கங்கொண்ட
राक्षसाः ஆரக்கர்கள்
प्राकारपरिखान्तरं மதிர்சுவருக்கும் அக
முக்கும இடைவேளி
कृत्स्नं எல்லாவற்றையும்

हाहाकारं प्रकुर्वन्ति राक्षसा भयमोहिताः ॥ १०३ ॥

भयमोहिताः பாதகாலமெய்ப்படுத்த
राक्षसाः ஆரக்கர்கள்

तस्मिन्महाभीषणके प्रवृत्ते कोलाहले राक्षसराजधान्याम् ।

प्रवृत्त रक्षांसि महायुधानि युगान्तवाता इव संविचेरुः ॥ १०४ ॥

राक्षसराजधान्यां ராட்சஸராஜதானியில
तस्मिन् ஆக
महाभीषणके அநிபயங்கரமாகிய
कोलाहले கோலாஹலமானது
प्रवृत्ते தோன்றியபோது
रक्षांसि ஆரக்கர்கள்
महायुधानि பெரும் ஆயுதங்களை

चन्द्रमाः சந்திரன்
नक्षत्राणि நட்சத்திரங்களை
इव எவவண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

पर्यकामत சற்றித்திரிந்தான்.

लङ्कामुपनिविष्टानां सागरं चाभिवर्तताम्
अपरे समरोद्धर्षाद्धर्षमेव प्रपेदिरे ॥ १०१

समवेक्ष्य பார்த்து
विस्मयं ஆச்சரியத்தை
जगमुः அடைந்தார்கள்.
तथा अपरे அப்படியே சிலர்
त्रासं நடுக்கத்தை
जगमुः அடைந்தார்கள்.
अपरे வேறு சிலர்
समरोद्धर्षात् போரினுள்ள மனக்கி
ளாசகமால

हयं एव कलिंप्रपेदिरे
அடைந்தார்கள்.

कपिभिः வானரர்களால்
व्याप्तं நிரம்பியிருப்பதாய்
वानरीकृतं வானரகளாலமைக்க
பபபட்ட
प्राकारं हि மதிர்சுவரெனவே
दृशुः எண்ணினார்கள்.

॥ १०३ ॥

हाहाकारं ஹாஹா எனும் கூக்
प्रकुर्वन्ति இட்டார்கள். [குரலை

प्रवृत्त कलिंलेடுத்துக்
கொண்டு

युगान्तवाताः பிரளயகாலத்துக்
காற்றுகள்

इव போலவே
संविचेरुः எங்கும் திரியலானார்
கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥

द्विचत्वारिंशः सगः—நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். || ४२ ||

युद्धारंभः—போர்தோடங்கல்.

ततस्ते राक्षसास्तत्र गत्वा रावणमन्दिरम् । न्यवेदयन्पुरीं रुद्धां रामेण सह वानरैः ॥१॥

तत्र	அப்பொழுது	पुरीं	நகரை
ततः	அவ்விடத்திலு	वानरैः सह	வானரர்களுடனாக
ते	அந்த	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	रुद्धां	மற்றுகையிடப்
रावणमन्दिरं	ராவணனது		பட்டைய
ग-वा	சென்றுமாளிகைக்கு	न्यवेदयन्	பெரிசுத்தார்கள்.

रुद्धां तु नगरीं श्रुत्वा जातक्रोधो निशाचरः । विधानं द्विगुणं कृत्वा प्रासादं सोऽध्यरोहता ॥

सः	அந்த	जातक्रोधः	சினமே மூண்டவனாய்
निशाचरः	அரக்கன் (ராவணன்)	विधानं	பாதுகாப்பின் அமைப்பு
नगरीं	நகரை	द्विगुणं	இருமடங்காய் [பை]
रुद्धां	மற்றுகையிடப்	कृत्वा	செய்துவிட்டு
	பட்டைய	प्रासादं	உயர்விகை மீது
श्रुत्वा तु	கேட்டதோ	अथ राहत	எனினின்றும்.

स ददर्शवृतां लङ्कां सशैलवनकाननाम् । अमंख्येयैर्हरिगणैः सर्वतो युद्धकाङ्क्षिभिः ॥३॥

सः	அவன்	युद्धकाङ्क्षिभिः	பேரை விருமபுறம்
सशैलवन- }	மலைகளும் காடுகளும்	अमंख्येयैः	அவ்விடமுடியாத
काननां }	சேமலைகளும் உவ	हरिगणैः	வானரகணங்களால்
लङ्कां	இலங்கையை [விட்ட	आवृतां	மூடப்பட்டதாக
सर्वतः	எங்கும்	ददर्श	கண்ணுற்றான்.

स दृष्ट्वा वानरैः सर्वो वसुधां कवर्ककृताम् । कथं क्षपयितव्याः स्युरिति चिन्तापरोऽभवत् ॥

स.	அவன்	दृष्ट्वा	கவனித்து
वसुधां	பூமி	कथं	எவவாறு
सर्वो	எங்கும்	क्षपयितव्याः स्युः	இவர்கள் கொல்லப்பட
वानरैः	வானரர்களால்		பட்டவர்களாவார்கள்
कवलीकृतां	{ இடைவெளியின்றி	इति	என்று
	{ மறைக்கப்பட்டிருப்ப	चिन्तापरोः	தீனைத்து ஏத்சம்பிரத
	{ பகாய்	अभवत्	அவனான் [கவனாக

स चिन्तयित्वा सुचिरं धैर्यमात्मन्य रावणः । राघवं हरियूथांश्च ददर्शयतलोचनः ॥५॥

सः रावणः	அந்த ராவணன்	राघवं	ஸ்ரீராமரையும்
सुचिरं	வெகுநேரம்	हरियूथान् च	வானரச் சேனைகளையும்
चिन्तयित्वा	கவலையில் முழுது	आयतलोचनः	கண்களை மலங்க விழி
धैर्यं आत्मन्य	ஒருவாறு செயரியப்ப		ததுக்கொண்டு
	தெதிக்கொண்டு	ददर्श	பார்த்தான்.

राघवः सह सैन्येन मुदितो नाम पुष्टुवे

॥ ६ ॥

राघवः श्रीरामர்

नाम சர்வப்பிரகாரத்தா

सैन्येन சேனையோடு

உள்ளமபூரித்தவராகி

सह கூட

पुष्टुवे குதித்தார்.

लङ्कां ददर्श गुप्तां वै सर्वतो राक्षसैर्युताम्

॥ ७ ॥

लङ्कां இலங்கையை

वृतां சேம்பியதாயும்

सर्वतः वै எங்கும்

गुप्तां பாதுகாக்கப்பட்ட

राक्षसः ராக்ஷஸ்களால்

दृष्टी கவனித்தார். [தாயும்

दृष्ट्वा दाशरथिलङ्कां चित्रध्वजपताकिनीम् । अगपि सहसा सीतां दूयमानेन चेतसा ॥८॥

दाशरथः श्रीராமர்

दूयमानेन பைத்ததுக்கொண்ட

चित्रध्वज- } கொடி களுடனும் உடன

चेतसा ருக்கும்

पताकिनी } னபஞ - னும் வளர

चनसा உள்ளக்கோடு

लङ्कां இலங்கையை [குட

सीतां சிகாடேகியிரை

दृष्ट्वा பார்த்து

अगपि பின்வருமாறு சித்திக்க

सहसा துச்சந்தரமே

லானார் :

अत्र सा मृगशावार्क्षी मत्कृते जनकात्मजा । पीड्यते शोकसन्तप्ता कृशा स्थण्डिलशायिनी॥

अस “இங்கே

शोकसन्तप्ता சோகத்தால் தபித்து

मृगशावार्क्षी மான்விழியானாகிய

कृशा மெய்வாடி

सा ஆக

स्थण्डिलशायिनी கரையிற்படுத்துக்

जनकात्मजा ஜானகி

கிடக்கிறவளாய்

मत्कृते என்விடிக்தமாக

पीड्यते துன்புறுகிறார்”

पीड्यमानां स धर्मात्मा वेदेहीमनु चिन्तयन् । क्षिप्रमाज्ञापयामास वानरान्द्विषतां वधे ॥१०॥

धर्मात्मा தாயாத்தமாவாகும்

क्षिप्रं விரைவில்

सः ஆவா

द्विषतां சத்தாருக்களை

वेदेहीं ஜானகியை

वधे வதைக்கும்விஷயத்

पीड्यमानां துன்பப்பட்டுக்கொ

தில்

चिन्तयन् நினைத்து

वानरान् வானரர்களை

अनुचि तयन् நினைத்து

आज्ञापयामास கட்டளையிட்டார்.

एवमुक्ते तु वचने रामेणाक्षिष्टकर्मणा । सङ्घर्षमाणाः पुवगाः सिंहनादैरनादयन् ॥ ११ ॥

अक्षिष्टकर्मणा செலுத்தைய எப்பொழு

தான் முன்னே நான்

தும் சித்தறவிடாத

सङ्घर्षमाणाः { முன்னே என்று

रामेण श्रीராமரால்

போட்டியிடுகின்ற

एवं மேறிண்டவாறு

வர்களாய்

वचने ஆக்களை

सिंहनादैः சிங்கநாதங்களால்

उक्ते तु கிடுகப்பட்டதும்

अनादयन् எதிரோசையிடச்

पुवगाः வானரர்கள்

செய்தார்கள்.

शिवरैर्विकिरामैनां लङ्कां मुष्टिभिरेव वा । इति स्म दधिरे सर्वे मनांसि हरियूथपाः ॥१२॥

हरियूथपाः वा नானேசேனைத் தலைவர்
 सर्वे எல்லோரும் [கள்
 एनां 'இந்த
 लङ्कां இலங்கையை
 शिवरैः பலைச்சிகரங்களைக்
 கொண்டோ

मुष्टिभिः एव वा முஷ்டிகளாலேயோ
 विकिराम பொடிபொடியாய்ச்
 செய்துவிடுவோம்'
 इति என்று
 मनांसि दधिरे स्म மனவுறுதிகொண்டார்
 களா.

उद्यम्य गिरिशृङ्गाणि शिखराणि महान्ति च । तर्क्षोत्पात्य विविधांस्तृण्ति हरियूथपाः ॥

हरियूथपाः வானானேசேனைத் தலைவர்கள்
 गिरिशृङ्गाणि பாவதங்கனின் சிகரங்
 களையும்

महान्ति பெரிய
 शिखराणि च பாறைகளையும்

प्रेक्षतो राक्षसेन्द्रस्य तान्यनीकानि भागशः । राघवप्रियकामार्थं लङ्कामारुह्युस्तदा ॥

तदा அப்பொழுது
 तानि அந்த
 अनीकानि சேனைகள்
 भागशः பிரிக்கப்பட்டவண்
 ணமே

राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸமன்னன்

ते ताम्रवक्त्रा हेमाभा रामार्थं त्यक्तजीविताः । लङ्कामेवाभ्यवर्तन्त सालतालशिलायुधाः ॥

ताम्रवक्त्राः சிவந்த முகமுடைய
 வாக்குறும்,
 हेमाभा: தங்கநிறமுடையவாக
 ते அவர்கள் [ஞமான
 रामार्थं ஸ்ரீராமருடைய
 त्यक्तजीविता: உயிரையும் பொருட்ப
 டுத்தாதவர்களாய்

विविधानि பல
 तर्क्षु च விருக்ஷங்களையும்
 उत्पात्य வெருடன் பிடுங்கி
 उद्यम्य கையிலேந்திக்
 கொண்டு

तिष्ठन्ति சித்தமாதகின்றார்கள்.

प्रेक्षतः பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

राघवप्रिय- } ஸ்ரீராமருடைய இஷ்ட
 कामार्थं } மாகிய மனோரத்த
 தைச்செய்யக்கருதி
 लङ्कां இலங்கையில்
 आरुह्य: தாள்ளுங்கள்.

लङ्कामेवाभ्यवर्तन्त सालतालशिलायुधाः ॥

सालताल- } ஆசை, பண, கற்பா
 शिलायुधाः } னை இவைகளையே
 ஆயுதமாய் உடைய
 வாகளாய்
 लङ्कां இலங்கையை
 एव நோக்கியவண்ணமே
 अभ्यवर्तन्त சென்றுர்கள்.

ते द्रुपैः पर्वताग्रैश्च मुष्टिभिश्च पुवङ्गमाः । प्राकाराग्राण्यरण्यानि ममन्थुस्तोरणानि च ॥

त அந்த
 पुवङ्गमाः வானரர்கள்
 द्रुपैः, விருக்ஷங்களாலும்,
 पर्वताग्रैः च பாவதங்கனின் சிகரங்
 களாலும்

मुष्टिभिः च முஷ்டிகளாலும்,
 प्राकाराग्राणि நிலவரண்களின் சிகர
 ங்களையும்,
 अरण्यानि காட்டரங்களையும்,
 तोरणानि च வெளிவாயில்களையும்,
 ममन्थु: உருவழித்தார்கள்.

परिखाः पूरयन्ति स्म प्रसन्नसलिलायुताः । पांसुभिः पर्वताग्रैश्च तृणैः काष्ठैश्च वानराः ॥

வானரா:	வானரர்கள்	पर्वताग्रैः च	பர்வதாசிகரங்களா லும்
प्रसन्नसलिलायुताः	தெளிந்த நீர் நிரம்பியு	तृणैः	புற்பூண்டுளா லும்,
परिखाः	நிரரண்களை [ள்	काष्ठैः	கட்டைகளா லும்
पांसुभिः	மண்கட்டிகளா லும்,	पूरयन्ति स्म	தூர்த்தார்கள்.

ततः सहस्रयूथाश्च कोटियूथाश्च वानराः । कोटीशतयुताश्चान्ये लङ्कामारुरुहुस्तदा ॥१८॥

ततः	அதன்மேல்	कोटियूथाः च	கோடிககணக்கான
तथा	அப்பொழுது		சேனைகளாகவும்
अन्ये	மற்றவர்கள்	कोटीशतयुताः च	பூறுகோடிகளோடு
वानराः च	வானரர்களும்		கூடியவர்களாகவும்
सहस्रयूथाः	ஆயிரக்கணக்கான	लङ्कां	இலங்கையினுள்
	சேனைகளாகவும்	आरुरुहुः	புகுந்தார்கள்.

काञ्चनानि प्रमृदन्तस्तोरणानि पुवङ्गमाः । कैलासशिखराभाणि गोपुराणि प्रमथ्य च ॥
आपुवन्तः पुवन्तश्च गर्जन्तश्च पुवङ्गमाः । लङ्कां तामभिधावन्ति महावारणसन्निभाः ॥२०॥

पुवङ्गमाः	வானரர்கள்	पुवङ्गमाः	வானரர்கள்
काञ्चनानि	பொன்னுலான	गर्जन्तः च	அட்டகாசம் செய்து
तोरणानि	வெள்ளையிலைகளை		கொண்டே
प्रमृदन्तः	பொடியாக்கிக்கொ	आपुवन्तः	ஒரேழுச்சில் தாவிக்கு
	கொண்டு		திக்கின்றவர்களாகவும்
कैलासशिखरा-}	கயிலைமலையின் சிகரங்	पुवन्तः च	பறந்துசெல்கிறவர்
भाणि }	களை திர்த்த		களாகவும்
गोपुराणि	கோபுரங்களை	तां	அந்த
प्रमथ्य च	உருவழித்துக்கொண்	लङ्कां	இலங்கையை இடவி
	டும		டாது
महावारण-}	மகாவானைகளை	अभिधावन्ति	தன்புறுத்திக்கொண்
सन्निभाः }	யொத்த		டிருந்தார்கள்.

जयत्यतिबलो रामो लक्ष्मणश्च महाबलः । राजा जयति सुग्रीवो राघवेणाभिपालितः ॥
इत्येवं घोषयन्तश्च गर्जन्तश्च पुवङ्गमाः । अभ्यधावन्त लङ्कायाः प्राकारं कामरूपिणः ॥२२॥

कामरूपिणः	நனைத்த " நுவமெடுக	राघवेण	ஸ்ரீராமரால்
पुवङ्गमाः	வானரர்கள் [கவல்ல	अभिपालितः	பாதுகாக்கப்பட்ட
अतिबलः	மிகப்பலம்பொருந்திய	सुग्रीवः राजा	சுகிரீவ மன்னர்
रामः	ஸ்ரீராமர்	जयति	வெற்றிபெற்று விளங்
जयति	வெற்றிபெற்று விளங்	इति एवं	இப்படியாய் 'சுகிரூர்'.
	குகிரார்.	घोषयन्तः च	புகழ்த்துகொண்டும்
		गर्जन्तः च	பெருமூச்சலிட்டுக்
			கொண்டும்
महाबलः	மகாபலம் படைத்த	लङ्कायाः	இலங்கையின்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரும்	प्राकारं	மதில்குவரை
च	அப்படியே விளங்கு	अभ्यधावन्त	தாக்கினார்கள்.
	கிரார்.		

वीरबाहुः सुबाहुश्च नलश्च वनगोचरः । निपीड्योपनिविष्टास्ते प्राकारं हरियूथपाः ॥

एतस्मिन्नन्तरे चक्रुः स्कन्धावारनिवेशनम् ॥ २३ ॥

ते	அந்த	प्राकारं	மதில்சுவரை
हरियूथपाः	வானரசேனைத்தலைவர்	निपीड्य	இடித்துத்தள்ளி
	களாகிய	उपनिविष्टाः	உட்புகுந்தவர்களாய்
वीरबाहुः	வீரபாகுவும்	एतस्मिन् अन्तरे	அந்த இடைவெளியில்
सुबाहुः च	சுபாகுவும்	स्कन्धावारनिवेशनं	படையின் ஓர் வகுப்பு
वनगोचरः	வனத்திலிருந்திருக்கும்		க்குத்தங்குமிடத்தை
नलः च	நளனும்	चक्रुः	செய்தார்கள்.

पूर्वद्वारं तु कुमुदः कोटिभिर्दशभिर्वृतः । आवृत्य बलवांस्तस्यौ हरिभिर्जितकाशिभिः ॥

बलवान्	பலசாலியாகிய	हरिभिः	வானரர்களால்
कुमुदः तु	குமுதனேவெனில்	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
जितकाशिभिः	{ வெற்றிகொண்டு எப் பொழுதும் விளங்கு கிறவர்களான	पूर्वद्वारं	கிழக்குவாயிலே
		आवृत्य	தகைந்துக்கொண்டு
दशभिः कोटिभिः	பத்து கோடி		நின்றான்.

साहाय्यार्थं तु तस्यैव निविष्टः प्रघसो हरिः । पनसश्च महाबाहुर्वानैर्बहुभिर्वृतः ॥ २४ ॥

प्रघसः	பிரகஸனென்ற	पनसः तु	பனஸனும்
हरिः	வானரன்	बहुभिः	பல
तस्य एव	அவனுக்கே	वानैः	வானரர்களால்
साहाय्यार्थं	உதவியெய்யவேண்டி	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
निविष्टः	கூடவிருந்தான்.	च	அப்படியே அவனுக்
महाबाहुः	மகாபாகுவாகிய		குக்கூடவிருந்தான்.

दक्षिणं द्वारमागम्य वीरः शतबलिः कपिः । आवृत्य बलवांस्तस्यौ विशत्या कोटिभिर्वृतः॥

बलवान्	பலசா	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
वीरः	வீரனுமான்	दक्षिणं द्वारं	
शतबलिः	தசபலி என்ற	आगम्य	கிட்டி
कपिः	வானரன்	आवृत्य	தகைந்து
विशत्या कोटिभिः	இருபது கோடி களால்	तस्यौ	நின்றான்.

सुषेणः पश्चिमद्वारं गतस्तारापिता हरिः । आवृत्य बलवांस्तस्यौ षष्टिकोटिभिरावृतः ॥

बलवान्	பலசாலியும்	आवृतः	சூழப்பட்டவனாய்
तारापिता	தாரையின் தந்தையு	पश्चिमद्वारं	மேற்குவாயிலே
	மான	गतः	அடைந்து
सुषेणः	ஸு	आवृत्य	தகைந்துக்கொண்டு
हरिः	வானரன்	तस्यौ	நின்றான்.
षष्टिकोटिभिः	அறுபதுகோடி களால்		

उत्तरं द्वारमासाद्य रामः सौमित्रिणा सह । आवृत्य बलवांस्तस्थौ मुग्रीवश्च हरीश्वरः ॥

बलवान्	பலசாரியாகிய	आवृत्य	தகைந்து
रामः	ஸ்ரீராமர்	तस्थौ	நின்றார்.
सौमित्रिणा सह	லக்ஷ்மணரோடுகூட	हरीश्वरः	வானரமன்னனாகிய
उत्तरं	வடக்கு	मुग्रीवः	சுக்ரீவனும்
द्वारं	வாயிலை	च	அப்படியே தகைந்து
भासाद्य	அடைந்து		நின்றான்.

गोलाङ्गुलौ महाकायो गवाक्षो भीमदर्शनः । वृतः कोट्या महावीर्यस्तस्थौ रामस्य पार्श्वतः॥

महावीर्यः	மகாவீர்யவானும்	गवाक्षः	கவாக்ஷன்
गोलाङ्गुलः	கொண்டைமுசரினத் தனும்	कोट्या	கோடியால்
भीमदर्शनः	பார்க்கப்பயங்கரமான	वृतः	சூழப்பட்டவனும்
महाकायः	பெருமுடல் படைக்கப் பெற்றவனுமான	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
		पार्श्वतः	பக்கலில்
		तस्थौ	நின்றான்.

ऋक्षाणां भीमवेगानां धूम्रः शत्रुनिबर्हणः । वृतः कोट्या महावीर्यस्तस्थौ रामस्य पार्श्वतः॥

शत्रुनिबर्हणः	பகைவரை அழிக்க வல்ல	ऋक्षाणां	ஈரடிகளுடைய
		कोट्या	கோடியால்
महावीर्यः	மகாவீர்யவானான	वृतः	சூழப்பட்டவனும்
धूम्रः	தூமிரன்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
भीमवेगानां	அளவுகடந்த ஆற்ற வுடைய	पार्श्वतः	மற்றொருபக்கலில்
			நின்றான்.

सन्नदस्तु महावीर्यो गदापाणिर्विभीषणः । वृतो यत्नैस्तु सचिवैस्तस्थौ तत्र महाबलः ॥

तत्र	அவ்விடத்திலேயே	सन्नदः	சன்னத்தனும்
महाबलः	மகா ஆற்றலுடைய வரும்	यत्नैः	சன்னத்தர்களாயிருக்கின்ற
महावीर्यः तु	மகா ஆண்மையுடைய	सचिवैः तु	மந்திரிமார்களாலேயும்
विभीषणः	விபிஷணன்[வருமான	वृतः	சூழப்பட்டவனும்
गदापाणिः	கதாயுதத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு	तस्थौ	நின்றான்.

गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः । समन्तात्परिधावन्तो ररक्षुर्हरिवाहिनीम् ॥३२॥

गजः	கஜனும்,	समन्तात्	எங்கும்
गवाक्षः	கவாக்ஷனும்,	परिधावन्तः	பறந்து ஓடுகின்றவர் களாய்
गवयः	கவயனும்,		
शरभः	சரபனும்,	हरिवाहिनीं	வானரச்சேனையை
गन्धमादनः	கந்தமாதனனும்,	रक्षुः	ரக்ஷித்தார்கள்.

राजञ्जय जयेत्युत्त्वा स्वस्वनामकथान्ततः । तथा वृक्षैर्महाकायाः पर्वताग्रैश्च वानराः ॥
निजघ्नस्तानि रक्षांसि नखैर्दन्तैश्च वेगिताः ॥ ४५ ॥

महाकायाः பெரும் உடல் படைக்
கப்பட்ட

उक्त्वा
वेगिताः

வாழ்த்தினிட்டு
ஆத்திரங்கொண்ட

வர்களாய

वानराः வானரர்கள்

स्वस्वनाम- } அவரவர்கள் பெயர்க
கதான்தத: } னை சொல்லிய பின்னர்

राजन् 'ராஜாவே!

जय வெற்றிபெற்று விளங்
ராக

अय வெற்றிபெற்று விளங்
குவி ராக!

इति என்று

वृक्षैः

पर्वताग्रैः च

नखैः तथा

दन्तैः च

तानि

रक्षांसि

मिजघ्नुः

மரங்களாலும்,

மலைச்சிகரங்களாலும்,

நகங்களாலும்,

தந்தங்களாலும்,

அந்த

அரக்கர்களை

புடைத்தார்கள்.

राक्षसास्त्वपरे भीमाः प्राकारस्था महीगतान् । भिण्डिपालैश्च खड्गैश्च शूलैश्चैव व्यदारयन् ॥

अपरे சில

प्राकारस्थाः பிராகாரத்தில் நின்ற

भीमाः கொடியவர்களான

राक्षसाः तु அரக்கர்களும்

महीगतान् பூமியில் நின்றவர்களை

भिण्डिपालैः च

खड्गैः च

शूलैः च एव

व्यदारयन्

பிண்டிபாலமென்ற ஓர்

வகை கதைகளாலும்

கத்திகளாலும்

சூலங்களாலும்

வெட்டித்தள்ளினார்கள்.

वानराश्चापि संक्रुद्धाः प्राकारस्थान्महीगताः । राक्षसान्पातयामासुः समापृत्य प्लवङ्गमाः ॥

महीगताः பூமியிலிருந்தவர்களும்

प्लवङ्गमाः பாய்ந்துசெல்ல வல்ல
வர்களுமான

वानराः च வானரர்களும்

संक्रुद्धाः மிகச்சினங்கொண்ட
வர்களாய்

प्राकारस्थान्

राक्षसान् अपि

समापृत्य

மதில்சுவர்களில் நின்ற

அரக்கர்களையும்

ஒரே பாய்ச்சலாய்

பாயந்து

पातयामासुः

கீழேயிழுத்துத்

தள்ளினார்கள்.

स संप्रहारस्तुमुलो मांसशोणितकर्दमः । रक्षसां वानराणां च संबभूवाद्वतोपमः ॥ ४८ ॥

रक्षसां அரக்கர்களுடையவும்

वानराणां च வானரர்களுடையவும்

सः அந்த

संप्रहारः போர்

உக

मांसशोणित-

कर्दमः

अद्भुतोपमः

संबभूव

மாம்சங்களாலும் ரக்

தத்தாலும் சேர

ருக்கிறதாகவும்

நிகரற்றதாகவும்

இருந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16323

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1648

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ४३ ॥

द्वन्द्वयुद्धवर्णनम्—த்வந்த்வயத்தத்தை வாணிப்பது.

युध्यतां तु ततस्तेषां वानराणां महात्मनाम् । रक्षसां संवभूवाथ बलकोपः सुदारुणः ॥

ततः	அப்பொழுது	वानराणां तु	வானர்களுக்கும்
युध्यतां	போர்செய்துகொண்	रक्षसां अथ	அரக்கர்களுக்கும்
	டிருந்த	सुदारुणः	மிக உக்கிரமான
तेषां	அந்த	बलकोपः	பெருங்கோபமானது
महात्मनां	மஹாத்மாக்களாகிய	संवभूव	உண்டாயிற்று.

ते हयैः काश्चनापीदैर्ध्वजैश्चाग्निशिखोपमैः । रथैश्चादित्यसङ्काशैः कवचैश्च मनोरमैः ॥ २ ॥

निर्ययू राक्षसव्याघ्रा नादयन्तो दिशो दश । राक्षसा भीमकर्माणो रावणस्य जयैषिणः ॥

भीमकर्माणः	கொடிய செயலுடை	काश्चनापीदैः	{ பொன்னால் செய்யப் பட்ட குஞ்சலங்களை யணிந்த
	யவர்களும்	हयैः	
राक्षसव्याघ्राः	ராக்ஷஸோத்தமர்		पेप्रीलूम
ते	அந்த [களுமான	आदित्यसङ्काशैः	சூரியனை நிகர்த்த
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	रथैः च	ரதங்களின் மீதுமேறி க்கொண்டு
रावणस्य	ராவணனுக்கு	दश	பத்து
जयैषिणः	வெற்றியைப் பிரர்த்த திக்கின்றவர்களாய்	दिशः	திக்குகளையும்
मनोरमैः	அழகிய	नादयन्तः	பிரதித்வனியொலிக்க செய்துகொண்டு
कवचैः च	கவசங்களோடும்	निर्ययुः	வெளிக்கிளம்பினார்
अग्निशिखोपमैः	{ கொழுந்துவிட்டெரி யும் அக்கனியைப் போன்ற		கள.
ध्वजैः च	தவஜங்களோடும்		

वानराणामपि चमूर्बृहती जयमिच्छताम् । अभ्यधावत तां सेनां रक्षसां कामरूपिणाम् ॥

जयं इच्छतां	வெற்றியைக் கோரும்	रक्षसां	ராக்ஷஸர்களின்
वानराणां	வானர்களுடைய	तां	அந்த
बृहती	பெரும்	सेनां	சேனையை
चमूः अपि	சேனையும்	अभ्यधावत	எதிர்த்துபுடைத்த
कामरूपिणां	நினைத்த உருவமெ		

டுக்கவல்ல

து.

एतस्मिन्नन्तरे तेषामन्योन्यमभिधावताम् । रक्षसां वानराणां च द्वन्द्वयुद्धमवर्तत ॥ ५ ॥

एतस्मिन्	“இந்த	अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்
अन्तरे	சமயத்தில்	अभिधावतां	தாக்கும்பொழுது
तेषां रक्षसां	அந்த அரக்கர்களும்,	द्वन्द्वयुद्धं	த்வந்த்வயத்தமானது
वानराणां च	வானர்களுக்கும்	अवर्तत	உண்டா

अङ्गदेनेन्द्रजित्सार्थं वालिपुत्रेण राक्षसः । अयुध्यत महातेजाऽयम्वकेण यथाऽन्तकः ॥६॥

अन्तकः	“யமன்	हन्द्रजित्	இந்திரஜித்து
अयम्वकेण	முக்கண்ணனோடு	वालिपुत्रेण	வாலியின் புதல்வனாகிய
यथा	எவ்வண்ணமோ		
	அவ்வண்ணமே	अङ्गदेन	அங்கதனோடு
महातेजाः	மகா ஆற்றலுடைய	साधं	கூட
राक्षसः	அரக்கனான	अयुध्यत	போரிட்டான்.

प्रजङ्घेन च संपातिर्नित्यं दुर्मर्षणो रणे । जम्बुमालिनमारब्धो हनुमानपि वानरः ॥ ७ ॥

रणे	“போரில்	आरब्धः	பொருதினான்.
नित्यं	எப்பொழுதும்	वानरः	வானராகிய
दुर्मर्षणः	சமீபாத	हनुमान् अपि	ஹனுமாரும்
संपातिः	{ ஸம்பாதி (விபிஷணரின் மந்திரிகளிலொருவன்)	जम्बुमालिनं	ஜம்புமாலியுடன்
प्रजङ्घेन	ப்ரஜங்கனோடு	च	அப்படியே பொருதினார்.

संगतः सुमहाक्रोधो राक्षसो रावणानुजः । समरे तीक्ष्णवेगेन मित्रघ्नं विभीषणः ॥ ८ ॥

रावणानुजः	ராவணனது தம்பியும்	तीक्ष्णवेगेन	கொடிய வல்லமை யுற்ற
राक्षसः	அரக்கனுமாகிய		
विभीषणः	விபிஷணன்	मित्रघ्नं	மித்திரக்ஷண
सुमहाक्रोधः	அளவுகடந்த சினம் கொண்டவனாகி	समरे	போரில்
		सङ्गतः	கைகலந்தான்.

तपनेन गजः सार्धं राक्षसेन महाबलः । निकुम्भेन महातेजा नीलोऽपि समयुध्यत ॥ ९ ॥

महाबलः	மஹாபலசாலியாகிய	समयुध्यत	போர் புரிந்தான்.
गजः	கஜன்	महातेजाः	மஹா ஆற்றலுடைய
तपनेन	தபனனென்ற	नीलः	நீலன்
राक्षसेन	அரக்கனோடு	निकुम्भेन	நிகுட்பனோடு
साधं	கூட	अपि	அப்படியே போர் புரிந்தான்.

वानरेन्द्रस्तु सुग्रीवः प्रघसेन समागतः । संगतः समरे श्रीमान्विरूपाक्षेण लक्ष्मणः ॥१०॥

वानरेन्द्रः	வானரமன்னனாகிய	श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய
सुग्रीवः तु	சுகரீவனும்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
प्रघसेन	பிரகஸனோடு	समरे	போரில்
समागतः	போர் புரிந்தான்.	विरूपाक्षेण	விருபாக்ஷனோடு
		सङ्गतः	கைகலந்தார்.

अधिकेतुश्च दुर्धर्षो रश्मिकेतुश्च राक्षसः । सुप्तो यज्ञकोपश्च रामेण सह संगताः ॥ ११ ॥

दुर्धर्षः	{ இதுவரையிலும் எவ ராலும் வெல்லப்ப டாதவனான	सुप्तः	ஸுப்தக்ஷணம்
अश्लिष्टः च	அக்ஸிஸ்தேதுவும்	यज्ञकोपः च	யக்ஞகோபனும்
रश्मिकेतुः	ரக்ஸிஸ்தேது என்ற	रामेण	ஸ்ரீராமரோடு
राक्षसः च	அரக்ஷணம்	सह	கூட
		सङ्गताः	கைகலந்தனர்.

वज्रमुष्टिस्तु मैन्देन द्विविदेनाशनिप्रभः । राक्षसाभ्यां सुघोराभ्यां कपिसुख्यौ समागतौ ॥

वज्रमुष्टिः	வஜ்ரமுஷ்டி என்பவன்	कपिसुख्यौ	வானரோத்தமர்
मैन्देन	மைந்தேனும்		5வர்களும்த
अशनिप्रभः	அசனிப்ரபனென்ப வன	सुघोराभ्यां	மிகக் கொடிய
		राक्षसाभ्यां	அரக்ஷர்க்கரிநுவர்
द्विविदेन	த்விவிதனோடும்		களோடு
तु	என்றபடி	समागतौ	கைகலந்தார்கள்.

वीरः प्रतपनो घोरो राक्षसो रणदुर्धरः । समरे तीक्ष्णवेगेन नलेन समयुध्यत ॥ १२ ॥

वीरः	பயங்கரமானவனும்	राक्षसः	அரக்ஷன்
रणदुर्धरः	{ போரில் சலபத்தில் வெல்ல முடியாதவ னும்	तीक्ष्णवेगेन	கடும் ஆவேசத்துட னிநுந்த
वीरः	சூரனுமான	नलेन	நளனோடு
प्रतपनः	பிரதபனென்ற	समरे	போரில்
		समयुध्यत	எதிர் துதின்றான்.

धर्मस्य पुत्रो बलवान्सुषेण इति विश्रुतः । स विद्युन्मालिना सार्धमयुध्यत महाकपिः ॥ १४ ॥

धर्मस्य	தர்மராஜனது	सुषेणः	ஸுஷேணன்
पुत्रः	புதல்வனும்	इति	என்ற
बलवान्	பலசாலியும்	सः	அவன்
विश्रुतः	பிரசித்திபெற்றவனும்	विद्युन्मालिना	வீத்யுன்மாலியோடு
महाकपिः	வானரர்களில் சிறந்த வனுமான	साधं	கூட
		अयुध्यत	போர்புரிந்தான்.

वानराश्चापरे भीमा राक्षसैरपरैः सह । द्वन्द्वं समीयुर्वहुधा युद्धाय बहुभिः सह ॥ १५ ॥

वानराः	வானரர்கள்	अपरैः	சிலரோடு
बहुभिः	பல	सह च	கூடவும்
राक्षसैः	அரக்ஷர்களோடு	बहुधा	பலவிதமாய்
सह	கூடவும்	युद्धाय	போர்புரிவதற்கு .
भीमाः	பயங்கரர்களான	द्वन्द्वं	இரட்டை இரட்டை
अपरे	சிலர்	समीयुः	ரோந்தார்கள். [யாக

तत्रासीत्सुमहद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् । रक्षसां वानराणां च वीराणां जयमिच्छताम् ॥१६॥

तत्र	அப்பொழுது	सुमहत्	மிகவும்பெரியதாகவும்
जयं इच्छतां	ஜயத்தைக் கோரும்	तुमुलं	அதி உக்கிரமாகவும்
रक्षसां	அரக்கர்களுடையவும்	रोमहर्षणं	{ பார்ப்பவர்களை மயிர் கூச்செறிய செய்வ தாகவும்
वीराणां	சூரர்களான		
वानराणां च	வானரர்களுடையவும்		
युद्धं	போர்	आसीत्	இருந்தது.

हरिराक्षसदेहेभ्यः प्रभूताः केशशाद्वज्राः । शरीरसङ्घाटवहाः प्रसुप्तुः शोणितापगाः ॥१७॥

हरिराक्षस- } देहेभ्यः }	வானரர்கள், ராக்ஷஸர் கள் இவர்களின் உட-	शरीरसङ्घाटवहाः	{ உருப்புகளாகிற கட் டைகளையுமிழுத்து ச்செல்லுகின்றவை களாகவும் பெருக்கெடுத்தோ டின.
प्रभूताः	உண்டான [விவிருந்து		
शोणितापगाः	ரத்தநதிகள்		
केशशाद्वज्राः	கேசங்களை புற்களாக உடையவைகளாகவும்,	प्रसुप्तुः	

आजघानेन्द्रजित्कुट्टो वज्रोव शतक्रतुः । अङ्गदं गदया वीरं शत्रुसैन्यविदारणम् ॥ १८ ॥

इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	गदया	கடையால்
कुट्टः	கிணங்கொண்டவனுய்	शतक्रतुः	இந்திரன்
शत्रुसैन्य- } विदारणं }	சத்துருசैन்யத்தை கதற அடித்துக் கொண்டிருக்கிற	वज्रेण	வஜ்ராயுதத்தால்
वीरं	சூரனாகிய	इव	எவ்வண்ணமோ
अङ्गदं	அங்கதனை	आजघान	அவ்வண்ணமே புடைத்தான்.

तस्य काञ्चनचित्राङ्गं रथं साश्वं ससारथिम् । जघान समरे श्रीमद्भ्रातृदो वेगवान् कपिः ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமான்	काञ्चनचित्राङ्गं	பொன்னுலழகிய சக்
वेगवान्	மகா சகதியுடையவனு		கிரங்களையுடைய
कपिः	வானரனாகிய [மான	रथं	ரத்தத்தை
अङ्गदः	அங்கதன்	साश्वं	குதிரைகளுடனும்
समरं	போரில்	ससारथिं	ஸாரதியுடனும்
तस्य	அவனது	जघान	ஒழித்தான்.

संपातिस्तु त्रिभिर्बाणैः प्रजङ्घेन समाहतः । निजघानाश्वकर्णेन प्रजङ्घं रणमूर्धनि ॥ २० ॥

संपातिः तु	ஸம்பாதியும்	रणमूर्धनि	போர்க்களத்தில்
प्रजङ्घेन	பிரஜங்களுல்	अश्वकर्णेन	அசுவகர்ணவிருக்காத்
विभिः	மூன்று		தைக்கொண்டு
बाणैः	பாணங்கள் கொண்டு	प्रजङ्घं	பிரஜங்களை
समाहतः	அடிக்கப்பட்ட வனார்	निजघान	புடைத்தான்.

जम्बुमाली रथस्थस्तु रथशक्त्या महाबलः । विभेद समरे क्रुद्धो हनुमन्तं स्तनान्तरे ॥

महाबलः	மஹாபலசாலியாகிய	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
जम्बुमाली	ஜம்புமாலி	स्तनान्तरे	மார்புப்பிரதேசத்தில்
रथस्थः तु	ரதத்திலிருந்தவண்	रथशक्त्या	ரதத்திலிருந்த சக்தி
समरे	போரில் [ணமே		எனும் ஆயுதத்தால்
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாகி	विभेद	குத்தினன்.

तस्य तं रथमास्थाय हनुमान् मारुतात्मजः । प्रपमथ तलेनाशु सह तेनैव रक्षसा ॥२२॥

मारुतात्मजः	வாயுபகவானின் புதல்	रक्षसा	அரக்கமீனடு
हनुमान्	ஹனுமாள் [வராகிய	सह एव	கூடவே
तस्य	அவனது	तं	அதை
तं	அந்த	आशु	விரைவில்
रथं	ரதத்தில்	तलेन	முட்டியினால்
आस्थाय	எறி	प्रममथ	பொடியாக்கித்தள்ளி
तेन	அந்த		னான்.

नदन्प्रतपनो घोरो नलं सोऽप्यन्वधावत ॥ २३ ॥

घोरः	பயங்கரனான	नदन्	காஜித்துக்கொண்டே
सः	அந்த	नलं अपि	நளனை நோக்கியே
प्रतपनः	பிரதபனன்	अन्वधावत	எதிர்த்தோடினான்.

नलः प्रतपनस्याशु पातयामास चक्षुषी । भिन्नगात्रः शरैस्ताक्षणैः क्षिप्रहस्तेन रक्षसा ॥२४॥

क्षिप्रहस्तेन	கை சுறுசுறுப்புள்ள	नलः	நளன்
रक्षसा	அரக்கனால்	प्रतपनस्य	பிரதபனனுடைய
तीक्ष्णैः शरैः	கூரிய பாணங்களால்	चक्षुषी	இரு கண்களையும்
भिन्नगात्रः	விரண்ப்பட்டுத்தப்பட்ட	आशु	சடக்கென
	உடலுடையவனாய்	पातयामास	பிடுங்கி எறிந்தான்.

निजघानाद्रिशृङ्गेण तपनं वेगवान् गजः ॥ २५ ॥

वेगवान्	ஸாமர்ந்தியசாலியாகிய	तपनं	தபனனை
	கய	अद्रिशृङ्गेण	மலைசிகரத்தால்
गजः	கஜன்	निजघान	கொன்றான்.

प्रसन्तमिव सैन्यानि प्रघसं वानराधिपः । सुग्रीवः सप्तपर्णेन निर्विभेद जघान च ॥ २६ ॥

वानराधिपः	வானரமன்னனாகிய	प्रघसं	பிரகஸனை
सुग्रीवः	சுகரீவன்	सप्तपर्णेन	ஏழ்நிலைப்பாலே என்ற
सैन्यानि	சேனையின		மரத்தால்
प्रसन्तं	விழு	निर्विभेद	பிரளந்தான்.
इव	போலிருக்கும்	जघान च	கொன்றும்விட்டான்.

प्रपीड्य शरवर्षेण राक्षसं भीमदर्शनम् । निजघान विरूपाक्षं शरेणैकेन लक्ष्मणः ॥ २७ ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	शरवर्षेण	பாணவர்ஷத்தால்
भीमदर्शनं	பார்க்க பயங்கரனான	प्रपीड्य	துன்புடித்தி
विरूपाक्षं	விருபாக்ஷனென்ற	एकेन	ஒரே
राक्षसं	அரக்கனை	शरेण	பாணத்தால்
		निजघान	கொன்றார்.

अग्निकेतुश्च दुर्धर्षो रश्मिकेतुश्च राक्षसः । सुप्तघ्नो यज्ञकोपश्च रामं निर्विभिदुः शरैः ॥ २८ ॥

दुर्धर्षः	தகையமுடியாதவனும் விளங்கிய	सुप्तः	சுப்தக்கனனும்,
अग्निकेतुः च	அக்னிகேதுவும்	यज्ञकोपः च	யக்ஞகோபனும்
रश्मिकेतुः	ரச்மிகேது என்ற	रामं	ஸ்ரீராமரை
राक्षसः च	அரக்கனும்,	शरैः	பாணங்களால்
		निर्विभिदुः	புடைத்தார்கள்.

तेषां चतुर्णां रामस्तु शिरांसि निशितैः शरैः । क्रुद्धश्चतुर्भिश्चिच्छेद घोरैरग्निशिखोपमैः

रामः तु	ஸ்ரீராமரோ எனில்	चतुर्भिः	நான்கு
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவராகி	शरैः	பாணங்களால்
अग्निशिखोपमैः	கொழுநதுவிட்டெரியு ம் அக்னியை நிகர்த்த	तेषां	அந்த
घोरैः	பயங்கரமான	चतुर्णां	நால்வர்களுடைய
निशितैः	கூரிய	शिरांसि	தலைகளை
		चिच्छेद	வெட்டியெறிந்தார்.

वज्रमुष्टिस्तु मैन्देन मुष्टिना निहतो रणे । पपात सरथः साश्वः पुराट् इव भूतले ॥ ३० ॥

पुराट्	மதிர்சுவரின்மீது கட கோபுரம்	मुष्टिना	முஷ்டியால்
इव	போல் விளங்கிய	सरथः	தேருடனும்
वज्रमुष्टिः तु	வஜ்ரமுஷ்டியும்	साश्वः	குதிரைகளுடனும்
मैन्देन	மைந்தனல்	निहतः	கொல்லப்பட்டவனும்
रणे	போரில்	भूतले	பூமியில்
		पपात	விழுந்தான்

निकुम्भस्तु रणे नीलं नीलाञ्जनचयप्रभम् । निर्विभेद शरैस्तीक्ष्णैः करैर्मैघमिवांशुमान् ॥

रणे	போரில்	अंशुमान्	சூரியபகவான்
नीलाञ्जनचयप्रभं	கறுத்த மைக்குன்று	करैः	கிரணங்களால்
नीलं तु	நீலனையும் [போன்ற	मेघं	மேகத்தை
निकुम्भः	நிகும்பன்	इव	எவ்வண்ணமோ
तीक्ष्णैः	கூரிய	निर्विभेद	ஊடுருவினான்.
शरैः	பாணங்களால்		

विद्युन्माली रथस्थस्तु शरैः काञ्चनभूषणैः । सुषेणं ताडयामास ननाद च मुहुर्मुहुः ॥३७॥

विद्युन्माली	வித்யுன்மாலி	सुषेणं	சுவேணனை
रथस्थः तु	ரதத்திலிருந்த	ताडयामास	புடைத்தான்.
	வண்ணமே	मुहुः मुहुः	அடிக்கடி.
काञ्चनभूषणैः	பொற்கட்டுகளிட்ட	ननाद च	அட்டகாஸமும்
शरैः	பாணங்களால்		செய்தான்.

तं रथस्थमथो दृष्ट्वा सुषेणो वानरोत्तमः । गिरिशृङ्गेण महता रथमाशु न्यपातयत् ॥ ३८ ॥

वानरोत्तमः	வானரோத்தமனாகிய	महता	பெரும்
सुषेणः	சுவேணன்	गिरिशृङ्गेण	மலைச்சிகரத்தால்
अथो	அப்பொழுது	रथं	ரதத்தை
तं	அவனை	आशु	சடக்கென
रथस्थं	ரதத்திலிருப்பவனாக	न्यपातयत्	முறித்துவிழ்த்தி
दृष्ट्वा	கவனித்து		

लाघवेन तु संयुक्तो विद्युन्माली निशाचरः । अपक्रम्य रथाचूर्णं गदापाणिः क्षितौ स्थितः॥

लाघवेन	சுறுசுறுப்போடு	रथात्	ரதத்திலிருந்து
संयुक्तः	கூடிய	अपक्रम्य	தப்.
विद्युन्माली	வித்யுன்மாலியென்ற	क्षितौ	பூமியில்
निशाचरः	அரக்கன்	गदापाणिः	கதையும்கையுமாக
तूर्णं तु	தக்ஷணமே	स्थितः	நின்றவிட்டான்.

ततः क्रोधसमाविष्टः सुषेणो हरिपुङ्गवः । शिलां सुमहतीं गृह्य निशाचरमभिद्रवत् ॥ ४० ॥

ततः	அதனால்	सुमहतीं	மிகப்பெரிய
हरिपुङ्गवः	வானரோத்தமனாகிய	शिलां	கற்பாறை ஒன்றை
सुषेणः	சுவேணன்	गृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
क्रोधसमाविष्टः	கோபாக்ரந்தனாகி	निशाचरं	அரக்கனை
		अभिद्रवत्	தூரத்தினான்.

तमापतन्तं गदया विद्युन्माली निशाचरः । वक्षस्यभिजघानाशु सुषेणं हरिसत्तमम् ॥४१॥

निशाचरः	அரக்கனாகிய	सुषेणं	சுவேணனை
विद्युन्माली	வித்யுன்மாலி	गदया	ஓர் கதையால்
आपतन्तं	தூரத்திக்கொண்டு	आशु	விரைவில்
तं	அந்த [வரும்	वक्षसि	மார்பில்
हरिसत्तमं	வானரோத்தமனாகிய	अभिजघान	புடைத்தான்.

गदाप्रहारं तं घोरमचिन्त्यं प्लवगोत्तमः । तां शिलां पातयामास तस्योरसि महामृधे ॥४२॥

महामृधे	பெரும்போரில்	गदाप्रहार	கதையின் அடியை
प्लवगोत्तमः	வானரோத்தமனாகி	अचिन्त्य	பொருட்படுத்தாது
	மவன்	तां शिलां	அந்த கற்பாறையை
घोरं	அசஹ்யமாயிருக்கும்	तस्य	அவனது
तं	அந்த	उरसि	மார்பில்
		पातयामास	எறிக்கான்.

शिलाप्रहाराभिहतो विद्युन्माली निशाचरः । निष्पिष्टहृदयो भूषो गतासुर्निपपात ह ॥

निशाचरः अरக்கனாகும்
विद्युन्माली வித்யுன்மாலி
शिलाप्रहाराभिहतः கற்பாறையின் வீழ்ச்சி
சியால் நசுக்குண்டு
निष्पिष्टहृदयः மாவெனப்போன்ற
भूषो ஹிருதமுடையவன
गतासु: உயிர்போய்
भूषो பூமியில்
निपपात ह சாய்ந்துவிட்டான்.

एवं तैर्वािनैः शूरैः शरास्ते रजनीचराः । द्वन्द्वे विमृदितास्तत्र दैत्या इव दिवौकसैः ॥

तल्ल அப்பெழுது
दैत्या: அசுரர்கள்
दिवौकसैः தேவர்களால்
इव எவ்வண்ணமோ
ते அந்த[அவ்வண்ணமே
शरा: சூரர்களான
रजनीचरा: அரக்கர்கள்
சூரர்களான
தேவர்களால்
தவந்தயுத்தத்தில்
மேற்கண்டவாறு
உருக்குலைக்கப்பட்
டார்கள்.

भयैः खड्गैर्गदाभिश्च शक्तितोमरपट्टिशैः । अपविद्वैश्च भिन्नैश्च रथैः सांग्रामिकैर्हयैः ॥४५॥

निहतैः कुञ्जरैर्मत्तैस्तथा वानरराक्षसैः । चक्राक्षयुगदण्डैश्च भयैर्धरणिश्रितैः ॥

बभूवायोधनं घोरं गोमायुगणसङ्कुलम् ॥ ४६ ॥

आयोधनं போர்க்களமானது
भयैः முறிந்துவிழுந்த
खड्गैः கத்திகளாலும்
गदाभिः च கதைகளாலும்
शक्तितोमरपट्टिशैः { சக்திகளாலும், தோம
ரங்களாலும், பட்டி
சங்களாலும்
अपविद्वैः च ஒடிந்து
भिन्नैः च கொறுங்கிப்போன
रथैः ரதங்களாலும்
तथा அப்படியே
निहतैः கொல்லப்பட்ட
सांग्रामिकैः போர்
हयैः குதிரைகளாலும்
मत्तैः மத
कुञ्जरैः யானைகளாலும்
वानरराक्षसैः வானரர்களாலும்
अरக்கர்களாலும்
भयैः உருவொழிந்து
धरणिश्रितैः பூமியில் சிதறிக்
கிடந்த
चक्राक्षयुगदण्डैः च { சக்கிரங்களாலும் அச்
சக்களாலும் துக்கத்
திகளாலும் ஏற்கால்
களாலும்
घोरं பார்க்கப் பயங்கரமாய்
गोमायुगणसङ्कुलं நரிக்கட்டங்களால்
நிறையப்பெற்றதாய்
बभूव இருந்தது.

कवन्धानि समुत्पेतुर्दिक्षु वानररक्षसाम् । विमर्दे तुमुले तस्मिन्देवासुररणोपमे ॥ ४७ ॥

देवासुररणोपमे { தேவர்களுக்கும் அசு
ரர்களுக்கும் நடந்த
போரை நிகர்த்த
तस्मिन् அந்த
तुमुले கடுமையான
विमर्दे போரில்
वानररक्षसां வானர்களுடையவும்
अरक्करुण्डையவும்
कवन्धानि தலையில்லா உடல்கள்
எல்லா திக்குகளிலும்
समुत्पेतुः சிதறிக்கிடந்தன.

विदार्यमाणा हरिपुङ्गवैस्तदा निशाचराः शोणितदिग्धगात्राः ।

पुनः सुयुद्धं तरसा समास्थिता दिवाकरस्यास्तमयाभिकाङ्क्षिणः ॥ ४८ ॥

तदा अप்பொழுது
 हरिपुङ्गवै: வானரோத்தமர்க
 विदार्यमाणा: முறிக்கப்படும் [ளால்
 निशाचरा: அரக்கர்கள்
 शोणित- } ரத்தத்தால் பூசப்பட
 दिग्धगात्रा: } ட்ட உடலுடையவர்
 களாகி

पुनः இன்னும்
 सुयुद्धं பெரும்போரில்
 दिवाकरस्य சூரியபகவானுடைய
 अस्तमयाभि- } அஸ்தமனத்தை எதிர்
 काङ्क्षिणः } பார்த்துக்கொண்டு
 तरसा ஆவேசத்தோடு
 समास्थिता: எதிர்த்துநின்றார்கள்.

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16371

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1696

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ४४ ॥

रात्रियुद्धम्—ராத்திரியுத்தம்

युद्धयतामेव तेषां तु तदा वानररक्षसाम् । रविरस्तंगतो रात्रिः प्रवृत्ता प्राणहारिणी ॥

तदा अप்பொழுது
 तेषां அந்த
 वानररक्षसां तु வானரர்களும் அரக்
 கர்களும்
 युध्यतां एव போர்செய்துகொண்
 டிருக்கையிலேயே

रवि: சூரியன்
 अस्तङ्गतः அஸ்தமித்தான்.
 प्राणहारिणी பலர் ஏககாலத்தில்
 மரணமடைகிற
 रात्रि: இரவு
 प्रवृत्ता துடைக்கிற்று.

अन्योन्यं बद्धवैराणां घोराणां जयमिच्छताम् । संप्रवृत्तं निशायुद्धं तदा वानररक्षसाम् ॥

अन्योन्यं ஒருவர்மீதொருவர்
 बद्धवैराणां த்வேஷம் பாராட்டி-
 जयं ஜயத்தை
 इच्छतां கோரும்
 घोराणां பயங்கரமானவர்க
 ளான

बानररक्षसां வானரர்களுக்கும்
 राक्षसं राक्षसர்களுக்கும்
 तदा अप்பொழுது
 निशायुद्धं ராத்திரிப்போரானது
 संप्रवृत्तम् நடைபெற்றது.

राक्षसोऽसीति हरयो हरिश्चासीति राक्षसाः । अन्योन्यं समरे जघ्नुस्तस्मिस्तमसि दारुणे ॥

समरे போரில்
 हरयः வானரர்கள்
 राक्षसः 'அரக்களுய்'
 असि நீயிருக்கிறாய்'
 इति என்று சொல்லிக்கொ
 राक्षसाः அரக்கர்கள் [ண்டும்
 हरिः 'வானரனாய்'
 असि நீயிருக்கின்றாய்'

इति च என்று சொல்லிக்
 கொண்டும்
 अन्योन्यं ஒருவரை ஒருவர்
 तस्मिन् அந்த
 दारुणे பயங்கரமான
 तमसि
 जघ्नुः புடைத்துக்கொண்
 டார்கள்

जाह दारय चहात कथ विद्रवसात च । एव सुतुमः शब्दस्तास्मस्तमसि शुश्रुव ॥४॥

जहि	‘கொல்லு,	एवं	இப்படியாய்
दारय	வெட்டு,	सुतुमुलः	மிகக்கலவரமான
एहि इति च	வா 'என்றும்,	शब्दः	சத்தம்
कथं	‘ஏன்	तस्मिन्	அந்த
विद्रवसि	ஒடுகிறாய்’	तमसि	இருளில்
इति च	என்றும்	शुश्रुव	கேட்கப்பட்டது.

कालाः काञ्चनसन्नाहास्तस्मिस्तमसि राक्षसाः । संप्रादृश्यन्त शैलेन्द्रा दीप्तौषधिवना इव ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	दीप्तौषधिवनाः	{ ஜவலிக்கும் கொடிக ளோடு கூடிய காட்டு டன் கூடியவைக ளான
तस्मिन् तमसि	அந்த இருளில்	शैलेन्द्राः	மலையரசர்கள்
कालाः	கருப்புநிறமுடையவர் களாய்	इव	போலவே
काञ्चनसन्नाहाः	{ பொன்னுலான போர ணிகளுடனிருந்த வர்களாய்	संप्रादृश्यन्त	காணப்பட்டார்கள்.

तस्मिस्तमसि दुष्पारे राक्षसाः क्रोधमूर्च्छिताः । परिपेतुर्महावेगा भक्षयन्तः प्लवङ्गमान् ॥

तस्मिन्	அந்த	महावेगाः	மிக ஆத்திரத்துடன இருப்பவர்களாய்
दुष्पारे	ஆடர்ந்த	प्लवङ्गमान्	வானமர்களை
तमसि	இருளில்	भक्षयन्तः	வெழுங்கிக்கொண்டு
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	परिपेतुः	எங்கும் திரிந்தார்கள்.
क्रोधमूर्च्छिताः	கோபந்தலைக்கேறி		

ते ह्यान्काञ्चनापीडान्ध्वजांश्चाग्निशिखोपमान् । आपृत्य दशनैस्तीक्ष्णैर्भीमकोपा व्यदारयन् ॥

ते	அவர்கள் (வானரர் கள்)	अग्निशिखोरमान्	அக்கனியின் ஜ்வாலை களை தீகர்த்த
भीमकोपाः	மிகச் சினங்கொண்ட வர்களாகி	ध्वजान् च	தவஜங்களையும்
काञ्चनापीडान्	பொன்னால் செய்த தலையணிகளையுடைய	आपृत्य	கொம்பிக்குட்டி.
हयान्	குதிரைகளையும்	तीक्ष्णैः	கூர்ய
		दशनैः	பற்களால்
		व्यदारयन्	கிழித்தெறிந்தார்கள்.

वानरा बलिनो युद्धेऽक्षोभयन्नासर्षी चमूम् ॥ ८ ॥

बलिनः	பலசாலிகளான	राक्षसीं	அரக்க
वानराः	வானரர்கள்	चमूम्	சேனையை
युद्धे	போரில்	अक्षोभयन्	கலக்கவிட்டார்கள்.

कुञ्जरान्कुञ्जरारोहान्पताकाध्वजिनो रथान् । चक्रुश्च ददंशुश्च दशनैः क्रोधमूर्च्छिताः ॥

क्रोधमूर्च्छिताः	கோபம் தலைக்கேறிய வர்களாய்	रथान् च	ரதங்களையும்
कुञ्जरान्	யானைகளையும்	चक्रुः	இழுத்துத் தள்ளி ஞர்கள்.
कुञ्जरारोहान्	யானைவீரர்களையும்	दशनैः	பற்களால்
पताकाध्वजिनः	கொடிகளையும் தீசான் களையுமுடைய	ददंशुः च	கடிக்கவும் கடித்தார்கள்.

लक्ष्मणश्चापि रामश्च शरैराशीविषोपमैः । दृश्यादृश्यानि रक्षांसि प्रवराणि निजघ्नतुः ॥ १० ॥

रामः च	ஸ்ரீராமரும்	प्रवराणि	முக்கிய
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்	रक्षांसि	அரக்கர்களை
आशीविषोपमैः	சர்ப்பங்களை நிகர்த்த	निजघ्नतुः	கொன்று தள்ளி ஞர்கள்.
शरैः	பாணங்களால்		
दृश्यादृश्यानि अपि	கட்புலனுயிருந்தவர். ஞரும், கட்புலனாகாது மறைந்து பதுங்கிக் கிடந்தவர்களுமான		

तुरङ्गसुरविध्वस्तं रथनेमिसमुत्थितम् । हरोध कर्णनेत्राणि युध्यतां धरणीरजः ॥ ११ ॥

तुरङ्गसुर विध्वस्तं	குதிரைகுளமபுக ளால் பொடிபண் ணப்பட்டு	धरणीरजः	பூமித் தூளியானது
रथनेमिसमुत्थितं	ரதசக்கிரங்களால் களப்பப்பட்ட	युध्यतां	போர்புரிப்பவர்களின்
		कर्णनेत्राणि	காதுகளையும் கண்க ளையும்
		हरोध	வருத்திற்று.

वर्तमाने महाघोरे संग्रामे रोमहर्षणे । रुधिरोदा महाघोरा नद्यस्तत्र प्रसुसुबुः ॥ १२ ॥

रोमहर्षणे	பார்ப்பவர்கள் மடிர்க் கூச்செறியும்படி.	तस्य	அப்பொழுது
महाघोरे	மிகப்பயங்கரமாய்	रुधिरोदाः	ரத்தத்தை ஜலமாக உடைய
वर्तमाने	நடைபெறும்	महाघोराः	மிகப்பயங்கரமான
संग्रामे	போரில்	नद्यः	நதிகள்
		प्रसुसुबुः	பெருகி ஓடின.

ततो भेरीमृदङ्गानां पणवानां च निस्वनः । शङ्खवेणुस्वनोन्मिश्रः संबभूवादुतोपमः ॥

ततः	அப்பொழுது	शङ्खवेणु- स्वनोन्मिश्रः	சங்கங்கள், புல்லாங்கு ழல்கள் இவைகளின் கோஷங்களோடு கலந்ததாய்
भेरीमृदङ्गानां	பேரிகள் மிருதங்கங் கள் இவைகளுடைய வும்		மிக ஆச்சரியமாய் நனை
पणवानां च	பணவமென்ற வாத்ய ங்களுடையவும்		
निस्वनः	ஒலியானது		

इतानां स्तनमानानां राक्षसानां च निस्वनः । शस्तानां वानराणां च संबभूवातिदारुणः ॥

इतानां	புடைக்கப்பட்டு	शस्तानां	காயப்படுத்தப்பட்ட
स्तनमानानां	கதழிக்கொண்டிருக்கும்	वानराणां च	வானரர்களுடையவும்
राक्षसानां च	ராஷ்டஸர்களுடையவும்	निस्वनः	கூக்குரலானது
		अतिदारुणः	மிகக்கடுமையாக
		संबभूव	இருந்தது.

हतैर्वानरवीरैश्च शक्तिशूलपरश्वधैः । निहतैः पर्वताग्रैश्च राक्षसैः कामरूपिभिः ॥ १५ ॥
शस्त्रपुष्पोपहारा च तत्रासीद्युद्धमेदिनी । दुर्ज्ञेया दुर्निवेशा च शोणितास्त्रावकर्दमा ॥ १६ ॥

तत्र	அப்பொழுது	कामरूपिभिः	நனைத்த உருவமெடுத்துத் திருந்த
युद्धमेदिनी	யுக்கமுடியானது	राक्षसैः च	அரக்கர்களாலும்
शक्तिशूलपरश्वधैः	சக்திகளாலும் சூலங்களாலும் கேடாளிகளாலும்	दुर्निवेशा	புகழுடியாததாயும்
हतैः	கொல்லப்பட்ட	दुर्ज्ञेया	காணக்கூடாததாயும்
वानरवीरैः च	வானரவீரர்களாலும்	शस्त्रपुष्पो- पहारा च }	சஸ்தரங்களாகிற புஷ்பமாலைகளை சூடி ளதாயும்
पर्वताग्रैः	பர்வதச்சுக்கரங்களால்	शोणितास्त्रावकर्दमा च	சுருத்தப்பெருக்கால் சேறுற்றதாயும்
निहतैः	கொல்லப்பட்ட	आसीत्	இருந்தது.

सा बभूव निशा घोरा हरिराक्षसहारिणी । कालरात्रीव भूतानां सर्वेषां दुरतिक्रमा ॥

सा	அந்த	भूतानां	பூதங்களுடைய
घोरा	பயங்கரமான	दुरतिक्रमा	எப்படியும் தடுக்க முடியாததுமாகிய
हरिराक्षसहारिणी	{ வானரர்களையும் அரக்கர்களையும் கொண்டு போகிறதான	कालरात्री	பிரளயகால இரவு
निशा	இரவு	इव	
सर्वेषां	எல்லா	बभूव	இருந்தது.

ततस्ते राक्षसास्तत्र तस्मिस्तमसि दारुणे । राममेवाभ्यवर्तन्त संसृष्टाः शरवृष्टिभिः ॥ १८ ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	तमसि	இருளில்
ततः	அப்பொழுதில்	शरवृष्टिभिः	பாணவர்ஷங்களோடு
ते	அந்த	संसृष्टाः	கூடினவர்களாய்,
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	राम एव	ஸ்ரீராமரையே
तस्मिन्	அந்த	अभ्यवर्तन्त	எதிர்த்துநின்றார்கள்.
दारुणे	பயங்கரமான		

तेषामापततां शब्दः क्रुद्धानामभिगर्जताम् । उद्धतं इव सप्तानां समुद्राणां प्रशुश्रुवे ॥१९॥

क्रुद्धानां	சினங்கொண்டு	उद्धतं	பிரளயகாலத்தில்
अभिगर्जतां	கர்ஜித்து அட்டகாசம் செய்துகொண்டு	सप्तानां	எழு
आपततां	விரைந்தோடி வரும்	समुद्राणां	சமுத்திரங்களுடையது
तेषां	அவர்களுடைய	इव	போன்றதாக
शब्दः	சப்தமானது	प्रशुश्रुवे	கேட்க்கப்பட்டது.

तेषां रामः शरैः षड्भिः षड् जघान निशाचरान् । निमेषान्तरमात्रेण शितैरग्निशिखोपमैः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	तेषां	அவர்களுக்குள்
अग्निशिखोपमैः	அக்னிஜ்வலைகளே நிகர்த்த	षट्	ஆறு
शितैः	கூரிய	निशाचरान्	அரக்கர்களை
षड्भिः	ஆறு	निमेषान्तरमात्रेण	கண்ணிமைப்பொழுதி லேயே
शरैः	பாணங்களால்	जघान	புடைத்தார்.

यमशत्रुश्च दुर्धर्षो महापार्श्वमहोदरौ । वज्रदंष्ट्रौ महाकायस्तौ चोभौ शुकसारणौ ॥ २१ ॥
ते तु रामेण बाणौघैः सर्वे मर्मसु ताडिताः । युद्धादपसृतास्तत्र सावशेषायुषोऽभवन् ॥

ते	அந்த	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
दुर्धर्षः	இதுவரையில் வெல்ல ப்படாதிருந்த	बाणौघैः	பாணவர்ஷங்களால்
यमशत्रुः च	யமசத்துருவும்	मर्मसु	மர்மஸ்தானங்களில்
महापार्श्वमहोदरौ	மகாபார்சுவனும் மகோதரனும்	ताडिताः	புடைக்கப்பட்டார்கள்.
महाकायः	பெருமுடல் உடைய	तस्य	அப்பொழுது
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனும்	सर्वे तु	அவர்களெல்லோரும்
तौ	அந்த	युद्धात्	யுத்தத்திலிருந்து
उभौ च	இருவர்களாகிய	अपसृताः	ஒடினவர்களாய்
शुकसारणौ	சுகஸரணனும்	सावशेषायुषः	உயிர்பட்டும் தப்பிய வர்களாய்
		अभवन्	ஆனார்கள்.

तत्र काञ्चनचित्राङ्गैः शरैरग्निशिखोपमैः । दिशश्चकार विमलाः प्रदिशश्च महाबलः ॥२३॥

तस्य	அப்பொழுது	शरैः	பாணங்களால்
महाबलः	மகாசக்திமானாவர்	दिशः	திக்குகளையும்
काञ्चनचित्राङ्गैः	{ தங்கத்தில் செய்து விசித்திரமான உரு கொண்ட	प्रदिशः च	விதிக்குகளையும்
अग्निशिखोपमैः	அக்னிஜ்வலைகளே நிகர்த்த	विमलाः	பிரகாசமாய் விளங்கு கிறவைகளாக செய்தார்.

ராமநாமாஹிதேவாரியாமி ததரணமண்டலம்

|| 28 ||

தந ரணமண்டலம் அநத போர்க்களம்
ராமநாமாஹிதே: பூரீராமரது திருநாமம்
வரையப்பட்ட

வரீ: பாணங்களால்
வ்யாசம் நிறைந்திருந்தது

ये त्वन्ये राक्षसा भीमा रामस्याभिमुखे स्थिताः । तेऽपि नष्टाः समासाद्य पतङ्गा इव पावकम् ॥

ये எந்த
अन्ये வேறுசில
भीमा: கொடிய
राक्षसा: அரக்கர்கள்
रामस्य பூரீராமருக்கு
अभिमुखे முன்னிலையில்
समासाद्य எதிர்ந்து

स्थिता: तु நின்றார்களோ
ते अपि அவர்களுடைய
पावकं அகனியில்
पतङ्गा: ஈட்டில்கள்
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமோ
नष्टा: மாண்டார்கள்.

सुवर्णपुङ्खैर्विशिखैः संपतद्भिः सहस्रशः । बभूव रजनी चित्रा खद्योतैरिव शारदी ॥ 29 ॥

सहस्रशः ஆரக்கண்களாய்
संपतद्भिः வெலிக்கிளம்பிவந்த
सुवर्णपुङ्खैः பொன்பூண்டிட
विशिखैः பாணங்களால்
रजनी இரவு

खद्योते: மின்மினிபூச்சிகளால்
शारदी சரக்காலத்தியது
इव போல
चित्रा அழகுற்றதாய்
बभूव விளங்கிற்று.

राक्षसानां च निनदैर्हरीणां चापि निस्वनैः । सा बभूव निशा घोरा भूयो घोरतरा तदा

सा அநத
घोरा பயங்கரமான
निशा இரவு
राक्षसानां அரக்கர்களுடைய
निनदैः च கோஷங்களாலும்
हरीणां வானரர்களுடைய

निस्वनैः च சத்தங்களாலும்
तदा அப்பொழுது
भूयः अपि இன்னும்
घोरतरा அதிபயங்கரமாக
बभूव இருந்தது.

तेन शब्देन महता प्रवृद्धेन समन्ततः । त्रिकूटः कन्दराकीर्णः प्रव्याहरदिवाचलः ॥ 30 ॥

समन्ततः எங்கும்
प्रवृद्धेन கூம்பிய
तेन அந்த
महता பெருந்த
शब्देन சத்தத்தால்

कन्दराकीर्णः குகைகள் நிறைந்த
त्रिकूटः த்ரிகூட
अचलः மாலை
प्रव्याहरन् इव பேசுவதுபோலிருந்தது.

गोलाङ्गूला महाकायास्तमसा तुल्यवर्चसः । संपरिष्वज्य बाहुभ्यां भक्षयन्नजनीचरान् ॥

महाकाया: பெருந்தேகமமைந்து
तमसा } இருளே நிகர்த்தவர்
तुल्यवर्चसः } ணமுள்ளவர்களான
गोलाङ्गूला: கோலாங்குலமென்ற
வர்கள்

रजनीचरान् அரக்கர்களை
बाहुभ्यां கைகளால்
संपरिष्वज्य கட்டிப்பிடித்து
भक्षयन् தின்றார்கள்.

ततः प्रहृष्टाः कपयः ससुग्रीवविभीषणाः । साधु साध्विति नेदुश्च दृष्ट्वा शत्रुं प्रधर्षितम् ॥

ततः அப்பொழுது
 சசுக்ரீவனையும் விभीஷ-
 ணை யுமுள் றிட்ட
 கபய: ச வானரர்களும்
 சது சத்ருவை

प्रधर्षितं அவமானமடைந்த
 दृष्ट्वा கண்டு
 प्रहृष्टाः உற்சாகம்கொண்டவர்
 साधु साधु 'பேஷ் பேஷ்' [களாய்
 इति என்று
 नेदुः கத்தினார்கள்.

इन्द्रजितु तदा तेन निर्जितो भीमकर्मणा ।

तदा அப்பொழுது
 इन्द्रजितु तु இந்திரஜித்தோவெ
 संयुगे போரில் [னில்
 भीमकर्मणा பெருஞ்செயல் செய்ய
 வல்ல

तेन அந்த

संयुगे वालिपुत्रेण क्रोधं चक्रे सुदारुणम् ॥

वालिपुत्रेण வாலியின் புதல்வனால்
 निर्जितः தோவ்வி அடைந்தவ
 னாய்
 सुदारुणं பொறுக்கமுடியாத
 क्रोधं சினத்தை
 चक्रे அடைந்தான்.

एतस्मिन्नन्तरे रामो वानरान्वाक्यमब्रवीत्

एतस्मिन् இந்த
 अन्तरे சமயத்தில்
 रामः ஸ்ரீராமர்

॥ ३७ ॥

वानरान् வானரர்களைப் பார்த்
 वाक्यं ஒரு சொல்லை [து
 अब्रवीत् பின்வருமாறு அருளி
 ச்செய்தார் :

सर्वे भवन्तस्तिष्ठन्तु कपिराजेन सङ्गताः

भवन्तः "நீங்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 कपिराजेन வானரமன்னனோடு

॥ ३८ ॥

सङ्गताः சேர்ந்து இருக்கின்ற
 வர்களாய்
 तिष्ठन्तु ஓரிடத்தில் நிலுவந்
 கள்.

स ब्रह्मणा दत्तवरस्त्रैलोक्यं बाधते भृशम्

ब्रह्मणा "பிரம்மதேவரால்
 दत्तवरः வரம்பெற்றிருக்கிற
 सः அவன்

॥ ३९ ॥

त्रैलोक्यं மூவுலகையும்
 भृशं மிகவும்
 बाधते ஹிம்சிக்கிறான்.

भवतामर्थसिद्धयर्थं कालेन स समागतः

भ तां "உங்களது
 अर्थसिद्धयर्थं மனோரதம் கைகூடு

॥ ४० ॥

सः அவன்
 कालेन யமனால்
 समागतः இங்கு வந்துசேர்ந்தி
 ருக்கிறான்.

अथैव क्षमितव्यं मे भवन्तो विगतश्वराः

अथ एव "இப்பொழுதுதான்
 मे எனக்கு
 क्षमितव्यं எதிர்க்கும் நேரம்

॥ ४१ ॥

भवन्तः நீங்கள்
 विगतश्वराः கவலையற்றிருங்கள்."

மாறு

सोऽन्तर्धानगतः पापो रावणी रणकर्कशः । अदृश्यो निशितान्बाणान्मुपोचाशनिर्वचसः ॥

பாப: பாவிடும்
 ரணகர்க்ஷ: போரினெதற்குள்
 துணிந்தவனுமான
 ச: அந்த
 ராவினி: இந்திரஜித்து
 அசனிவர்க்ஷ: இடியினெலிகொண்ட

निशितान् கூரிய
 बाणान् பாணங்களை
 अन्तर्धानगतः மறைந்திருந்து
 अदृश्य: மறைந்தவண்ணமே
 मुपोच பிரயோகித்தான்.

स राम लक्ष्मणं चैव घोरैर्नागमयैः शरैः । विभेद समरे क्रुद्धः सर्वगात्रेषु राक्षसः ॥४३॥

ச: அந்த
 ராக்ஷ: அரக்கன்
 சமரே போரில்
 க்ருத்த: சினங்கொண்டவனாய்
 ராம் ச ஸ்ரீராமனையும்
 லக்ஷ்மண புவ லக்ஷ்மணனையும்

घोरैः மிகத்தீங்குவிளைவிக்கும்
 नागमयैः ஸர்ப்பபயமான
 शरैः பாணங்களால்
 सर्वगात्रेषु உடல முற்றிலும்
 विभेद துளைத்தான்.

मायया संवृतस्तत्र मोहयन्नाघघ्नौ युधि । अदृश्यः सर्वभूतानां कूटयोधी निशाचरः
 बबन्ध शरबन्धेन भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥ ४४ ॥

தத அப்பொழுது
 मायया மாயையால்
 संवृत: மறைக்கப்பட்டவனாய்
 सर्वभूतानां எல்லாப்பிராணிகளுடைய
 अदृश्य: கண்ணுக்குப்புலப்படாதவனாய்
 कूटयोधी அதர்மப்போர்புரியும்
 निशाचर: அரக்கன்

राघवौ ரகுப்பிள்ளைகளாகிய
 रामलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களாகிய
 भ्रातरौ ஸகோதரர்களிருவரும்
 युधि போரில் [ரையும்
 मोहयन् कलवामलையச் செய்து
 शरबन्धेन சரங்களாகிறகயிற்றால்
 बबन्ध கட்டிவிட்டான்.

तौ तेन पुरुषव्याघ्रौ क्रुद्धेनाशीविषैः शरैः । सहसा निहतौ वीरौ तदा प्रैक्षन्त वानराः ॥

தது அப்பொழுது
 वानरा: வானரர்கள்
 क्रुद्धेन சினங்கொண்ட
 तेन அவனால்
 புருஷோத்தமர்களும்
 वीरौ வீரர்களுமாகிய
 तौ அவ்விருவர்களே

आशीविषै: பாம்பின் விஷப்பற்க
 शरै: எின் விஷங்கொண்ட
 सहसा பாணங்களால்
 निहतौ திடீரென
 प्रैक्षन्त கட்டப்பட்டவர்களாய்
 கவனித்தார்கள்.

प्रकाशरूपस्तु यदा न शक्तस्तौ बाधितुं राक्षसराजपुत्रः ।

मायां प्रयुक्तं समुपाजगाम ववन्ध तौ राजसुतौ महात्मा

॥ ४६ ॥

राक्षसराजपुत्रः	அரக்கபன்னனின் புதல்வனான அவன்	बाधितुं	வருத்த முடியாமற்போன பெழுது
राजसुतौ	சக்கரவர்த்தித் திருக் குமாரர்களாகிய	महा मा	தணிவுற்றவனாய்
तौ	அவ்விருவர்களை	मायां	பாயையை
प्रकाशरूपः तु	{ கப்புலனாகும் கோற்ற முடையவனுயிருந்து கொண்டு	प्रवधुं	பிரயோகிக்க
		समुपाजगाम	தலைப்பட்டான்,
		तौ	அவ்விருவரையும்
		ववन्ध	கட்டிவிட்டான்.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16417

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1742

पञ्चव्यारिंशः सर्गः.—நாற்பத்தைத்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ४५ ॥

नागपाशवन्धः.—நாகபாசத்தால் கட்டுவது.

स तस्य गतिमन्विच्छ जपुत्रः प्रतापवान् । दिदेशातिबलो रामो दा वानरयूथपान् ॥

प्रतापवान्	நிகரபாசாலியும்	गतिं	போக்கை
अतिबलः	பலிவகடரும	अन्विच्छन्	கண்டுபிடிக்க
राजपुत्रः	சக்கரவர்த்தித் திருமக ஒருபான்	दश	பத்து
सः	அநக	वानरयूथपान्	வானர சேனைத்தலை வர்களை
रामः	ஸ்ரீராமர்	दिदेश	ஆக்குபித்தருளினார்.
तस्य	அவனது		

द्वौ सुषेणस्य दायदौ नीलं च प्लवगर्भम् । अङ्गदं वालिपुत्रं च शरभं च तरास्त्रिनम् ॥
विनतं जाम्बवन्तं च सानुप्रस्थं महाबलम् । ऋषभं चर्षभस्कन्धमादिदेश परन्तपः ॥ ३ ॥

परन्तपः	சத்துருக்களைக் கதறி அடிக்கும் அவர்	तरस्त्रिनं	மிஞ்சாத பராகாமசாலி
सुषेणस्य	ஸுசேணனுடைய	शरभं च	சரபனையும், [யாகிய
दायादौ	புதல்வர்கள்	विनतं	ளினதனையும்,
द्वौ	இருவர்களையும்,	जाम्बवन्तं च	ஜாம்பவானையும்,
प्लवगर्भं	வானரோத்தமனாகிய	महाबलं	மிக்க பலம்பொருந்திய
नीलं च	நீலனையும்,	सानुप्रस्थं	ஸானுப்பிரஸ்தனையும்
वालिपुत्रं	வாலியின் புதல்வனான	ऋषभं च	ரிஷபனையும்.
अङ्गदं च	அங்குகளை யுடைய,	चर्षभस्कन्धं	ரிஷபஸ்கந்தனையும்
		आदिदेश	(இக்காரியத்தில) சியமித்தார்.

ते संप्रहृष्टा हरयो भीमानुद्यम्य पादपान् । आकाशं विविशुः सर्वे मार्गमाणा दिशो दश ॥

ते	அந்த	மார்ப்பாணா:	தேடிக்கொண்டு
हरयः	வானார்கள்	भीमान्	பெரிய
सर्वे	எல்லோரும்	पादपान्	நிருசூங்களை
संप्रहृष्टा:	களிப்புற்றவர்கள்	उद्यम्य	கையிலேந்திக்கொண்டு
दश	பத்து	आकाशं	ஆகாயத்தில்
दिशः	திசைகளிலும்	विविशुः	புகுந்தார்கள்.

तेषां वेगवतां वेगमिषुभिर्वेगवत्तरैः । अस्त्रवित्परमास्त्रैस्तु वारयामास रावणिः ॥ ५ ॥

अस्त्रवित्	அஸ்திரங்களில் நிறு ணனாகிய	वेगं	வேகத்தை
रावणिः	இந்திரஜித்த	वेगवत्तरैः	அதிவேகமுடைய
वेगवतां	வேகமாய்ச் செல்லும்	इषुभिः	அம்புகளாலும்
तेषां	அவர்களுடைய	परमास्त्रैः तु	சிறந்த அஸ்திரங்க
		वायामास	தடுத்தான். [ளாலும்

तं भीमवेगा हरयो नाराचैः क्षतविग्रहाः । अन्यकारे न दृश्येयैः सूर्यमिवावृतम् ॥ ६ ॥

भीमवेगा:	மகாவேகசாலிகளான	आवृतं	மறைக்கப்பட்ட
हरयः	வானார்கள்	सूर्य	சூரியனை
नाराचैः	நாராசங்களால்	अ-धकरे इव	இருளில் காணமுடியா
क्षतविग्रहाः	உடல்புணர் பட்டவர் களாய்.	तं	அவனை
	மேகங்களால்	दृश्येयैः न	காணமுடியவில்லை.

रामलक्ष्मणयोरेव सर्वदेहभिदः शरान् । भृशमावेशयामास रावणिः समितिञ्जयः ॥ ७ ॥

समितिञ्जयः	போரில் வெற்றிபெற்ற வனாகிய	शरान्	பாணங்களை
रावणिः	இந்திரஜித்த	रामलक्ष्मणयोः एव	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்
सर्वदेहभिदः	எல்லா அவயவங்களை யும் துளைக்கும்	भृश	அதிகமாக
		आवेशयामास	விடுத்தனன்.

निरन्तरशरीरौ तौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । क्रुद्धेनन्द्रजिता वीरौ पन्नगैः शरतां गतैः ॥ ८ ॥

तौ	அந்த	इन्द्रजिता	இந்திரஜித்தால்
भ्रातरौ	சகோதரர்களும்	शरतां	பாணாறுபத்தை
वीरौ	வீரர்களுமான	गतैः	கொண்ட
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரும்	पन्नगैः	சர்ப்பங்களால்
क्रुद्धेन	கிளங்கொண்ட	निरन्तरशरीरौ	இடைவெளியற்ற
			வட்டரின் ஆயினர்.

तयोः क्षतजमार्गेण सुस्त्राव रुधिरं बहु । तावुभौ च प्रकाशेते पुष्पिताविव किंशुकौ ॥ ९ ॥

தையோ:	அவ்விருவர்களுடைய	तौ	அந்த
क्षतजमार्गेण	புண்களின் வழியாய்	उभौ	இருவரும்
रुधिरं	இரத்தம்	किंशुकौ	இரண்டுபலாசுமரங்கள்
बहु	அதிகமாக	पुष्पितौ इव	பூக்கிருப்பனபோல்
सुस्त्राव	பெருகிற்று.	प्रकाशेते	விளங்குகிறார்கள்.
च	இருந்தும்		

ततः पर्यन्तरक्ताक्षो भिन्नाञ्जनचयोपमः । रावणिभ्रातरौ वाक्यमन्तर्यागतोऽब्रवीत् ॥ १० ॥

ततः	அப்பொழுது	भ्रातरौ	சகோதரர்கள் இரு
पर्यन्तरक्ताक्षः	முற்றிலும் சிவந்த கண்களுற்றவனும		வரையும் பார்த்து
भिन्नाञ्जनचयोपमः	{ பின்வற்ற அஞ்சன மலையை சிகர்த்தவனு மான	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
रावणिः	இந்திரஜிதன்	अन्तर्धानगतः	மறைவிலிருந்து கொண்டே
		अब्रवीत्	(பின்வருமாறு). மொழிந்தான் :

युध्यमानमनालक्ष्यं शक्रोऽपि त्रिदशेश्वरः । द्रष्टुमासादितुं वाऽपि न शक्तः किं पुनर्युवाम् ॥

रिश्वेश्वरः	“தேவர்களுக்கட்ப னான	आसादितुं	நெருங்கவும்
शक्रः अपि	இந்திரனும்	द्रष्टुं वा अपि	காணவுங்கூட
अनालक्ष्यं	கட்புலனாகாமல்	शक्तः नः	திற்பையற்றவன்.
युध्यमान	போர்புரியும் என்னை	युः	நீங்கள் இருளும்
		किं पुनः	எம் மாதிரம் ?

प्रावृताविषुजालेन राघवौ कङ्क्षुत्रिणा । एष रोषपरीतात्मा नयामि यमसादनम् ॥ १२ ॥

इषुजालेन	“சரக்கூட்டத்தால்	रोषपरीतात्मा	சினங்கொண்டே
प्रावृता	மறைக்கப்பட்ட		முந்த மனத்தனாகி
राघवौ	ரகுசுமாரர்களை கிய உங்களிருவரையும்	कङ्क्षुत्रिणा	ஒரு கூரிய கணையால்
एषः	இந்த நான்	यमसादनं	யமனது இல்லத்திற்கு
		नयामि	அனுப்புகிறேன்.”

एवमुक्त्वा तु धर्मज्ञौ भ्रातरौ रामः क्षमणौ । निर्विभेद शितैर्बाणैः प्रजहर्ष ननाद च ॥ १३ ॥

एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	शितैः	கூரிய
उक्त्वा तु	சொல்லியபிறகு	बाणैः	கணைகளால்
धर्मज्ञौ	தர்மத்தில் பற்றடைய	निर्विभेद	துளைத்தான்.
भ्रातरौ	சகோதரர்களான	ननाद	காஜித்தான்.
रामः क्षमणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	प्रजहर्ष च	ஆனந்தக்கூத்தாடி னன்.

भिन्नाञ्जनचयस्यानो विस्फार्य विपुत्रं धनुः । भूयो भूयः शरान्योराग्विससर्ज महामृधे ॥

महामृधे	மஹம் பேரரின	विस्फार्य	டங்காரம் செய்து,
भिन्नाञ्जनचय- स्यामः	பிளவுண்ட அஞ்சன பாவதத்தை நிகர்த் துக கறுத்த அவன	घोरान्	தீவலக விளைவிக்கும்
विपुलं	நீண்ட	शरान्	பாணங்களை
धनुः	விடை	भूयः भूयः	மீண்டும் மீண்டும்
		विससर्ज	எய்தான்.

ततो मर्मसु मर्मज्ञो मज्जयन्निशिताञ्छरान् । रामलक्ष्मणयोर्वीरो ननाद च मुहुर्मुहुः॥१५॥

मर्मज्ञः	மர்மம் தெரிந்த	निशितान्	கூரிய
वीरः च	வீரனான அவன்	शरान्	பாணங்களை
रामलक्ष्मणयोः	ராமர் மலக்ஷ்மணர்	मज्जयन्	பாய்ச்சியவனாய்
	களுடைய	ततः	அதனால்
मर्मसु	மர்மஸ்தானங்களில்	मुहुः मुहुः	மேனமேலும்
		ननाद	ஆரவாரித்தான்.

बद्धौ तु शरबन्धेन तावुभौ रणमूर्धनि । निमेषान्तरमात्रेण न शेकतुरुक्षितम् ॥ १६ ॥

तौ	அந்த	निमेषान्तरमात्रेण	ஓர் இமைப்பொழுதி
उभौ	இருவரும்		லேயே
रणमूर्धनि	போர்முனையில்	उक्षितम् तु	கண்விழித்தாய்
शरबन्धेन	களைகளாகிய கட்டி		பார்க்கவும்
बद्धौ	கட்டப்பட்டவர்	न शेकतुः	சகதியற்றவர்களானார்
	களாய்		கள்.

ततो विभिन्नसर्वाङ्गौ शरशल्याचितावुभौ । ध्वजाविव महेन्द्रस्य रज्जुमुक्तौ प्रकम्पितौ ॥ १७ ॥

ततः	அப்பொழுது	रज्जुमुक्तौ	கயிற்றின்னிறும் அவி
उभौ	அவ்விருவரும்		ழுத்துவிடப்பட்ட
शरशल्याचितौ	பாணக்கூர்முனை காலாட்டியக்காய் பெற்றவர்களாய்	महेन्द्रस्य	மேந்திரனது
		ध्वजौ द्व	கொடிகளபோன்றவார்
विभिन्नसर्वाङ्गौ	உடல்முழுதும் காயப் படுத்தப் பெற்றவர் களாய்	प्रकम्पितौ	நடுக்கமுற்றார்கள்.

तौ संप्रचलितौ वीरौ मर्मभेदेन कर्षितौ । निपेततुर्दहेष्वासौ जगत्यां जगतीपती ॥ १८ ॥

जगतीपती	லோகநாதர்களுடைய	मर्मभेदन	உடிரிலையிற் அடிபட்
महेष्वासौ	சிறந்த வில்லாளி	कर्षितौ	வாட்டமுற்று [டதால்
	களுர்,	संप्रचलितौ	உடல் நடுக்கமுற்று
वीरौ	வீரர்களுமான	जगत्यां	தரையில்
तौ	அவ்விருவரும்	निपेततुः	சாய்ந்தனர்

तौ वीरशयने वीरौ शयानौ रुधिरशितौ । शरवे हितसर्वाङ्गावातौ परमर्षदितौ ॥ १९ ॥

வீரौ	வீரர்களான		
तौ	அவ்விருவார்களும்	शरवे हित सर्वाङ्गौ	{ உடலமுற்றிலும் அம்
वीरशयने	வீரப்படுகையிலே		புதைக்கப்பட்டவர்
शयानौ	படுத்து	परमर्षदितौ	களாய்
रुधिरशितौ	ரத்தச்சுதில் தோய்த்து	शर्षा	மிகவும் வாட்டமுற்று
			மனங்குசிந்தனர்.

न हविर्द्धं तयोर्गात्रे बभूवाङ्गुलपन्तरम् । न निर्विघ्नं न चास्तव्यमाकरायादजिह्वगैः ॥

नयोः	உவ்வாய்களானது	न हविर्	நிலை.
गात्रे	உடலில்	अजिह्वं न	குளைக்கப்படாதது
आ ग्रायात्	அது (அசுதமெ) என்று		மலை.
अङ्गुलं अन्तरं हि	விட்ட அங்குலம் வந்த	अस्तव्य च	புண்ணுகாத இடமும்
अजिह्वगैः	பாணங்களால்	न	இல்லை.
अविह्व	அடிக்காதுகாது		

तौ तु क्रूरेण निहतौ रक्षसा कामरुपिणा । असु सुसुवतुस्तीव्रं जलं प्रसवणाविव ॥

क्रूरेण	கொடியவனும்	प्रसवणी	பெற்று அருவிகள்
कामरुपिणा	விண்ணொருவன்வந்தொ	जलं	ஜலத்தை
	ள்ளவலன்வந்துள்ள	द्व	எவ்வண்ணமோ அவ்
			வண்ணமே,
रक्षसा	அடக்கனால	असु	இரத்தத்தை
निहतौ	புண்படுத்தப்பட்ட	तु	அதிகமாக
तौ तु	அவ்விருவர்களும்.	सुसुवतुः	பெருக்கினர்.

पपात प्रथमं रामो विद्धां ममसु मार्गणैः । क्रोधाग्निं जिता येन पुरा शक्रो विनिर्जितः ॥

पुरा	முன்னொருகால	क्रोधात्	கொங்கொண்டு
येन	எவனால்	ममसु	உயிர்நிலைகளில்
शक्रः	ஜகதிரன்	मार्गणैः	அப்புகளால்
विनिर्जितः	ஜயிக்கப்பட்டானே,	विद्धः	அடிக்கப்பட்ட
	அந்த	रामः	ராமர்
हन्दिजिता	இடக்கிரந்திகால	प्रथमं	முதலில்
		पपात	சரையில் சாய்த்தார்.

रुमपुङ्खैः प्रसन्नाः प्रयागतिभिराशुः । नाराचैर्नाराचैर्भृङ्गैर्जलिकैरपि ॥

विष्याथ वत्सदन्तैश्च सिंहदंष्ट्रैः क्षुरैस्तथा ॥ २३ ॥

रुमपुङ्खैः	மென்முனைகளை	भलैः	பல்லமென்பனவும்
	யுடையனவும்	अजलिकैः अपि	அஞ்சலிக்கமென்
प्र. धाग्रैः	பனப்பாளை முனை		பனவும்
	களையுடையனவும்	वत्सदन्तैः च	வச்சந்தத்தமென்
अधोगतिभिः	ஆழ்ந்து பாய்கின்ற	सिंहदंष्ट्रैः	ஸிங்கஹதரவந்தர
	கைகளுமான்		மென்பனவும்
नागचैः	நாரசுமெண்டனவும்	क्षुरैः तथा	கூரமென்பனவு
अधनाराचैः	அந்தநாரசுமென்ப	आशुगैः	பாணங்களால் [மான
	னவும்	विष्याथ	அனைத்தான்.

स वीरशयने शिष्ये विजयमादाय कामुकम् । भिन्नमुष्टिपरीणाहं त्रिणतं स्वमभूषितम् ॥

सः	உவர்	भिन्नमुष्टिपरीणाहं	தளர்ந்திய கைப்பிடி
स्वमभूषितं	பென்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும்	विजयं	வையபடையதாயும்
त्रिणतं	மூன்றிடங்களில் வளை	आदाय	நான் விழுந்ததாயும்
	வற்றதுமான		கையிற்கொண்டவண்ணமே
कामुकं	கோதண்டத்தை	वीरशयने	வீரப்படுக்கையில்
		शिष्ये	படுகதுவிட்டார்.

बाणपातान्तरे रामं पतितं पुरुषर्षभम् । स तत्र लक्ष्मणो दृष्ट्वा निराशो जीवितेऽभवत् ॥

तल	அப்பொழுது	पतित	விழுந்தவராக
सः लक्ष्मणः	அந்த லக்ஷ்மணர்	दृष्ट्वा	கவனித்து
पुरुषर्षभं	புருஷோத்தமராகிய	जीविते	உயிரினைத்து
रामं	ஸ்ரீராமரை	निराशः	ஆசையொழிந்தவராக
बाणपातान्तरे	சரங்களாலாகிய படுக்கையில்	अभवत्	ஆனார்.

रामं कमलपत्राक्षं शरबन्धपरिक्षितम् । शुशोच भ्रातरं दृष्ट्वा पतितं धरणीतले ॥ २६ ॥

कमलपत्राक्षं	தாமரைக்கண்ணாடும்	धरणीतले	தரையில்
भ्रातरं	தமையனான	पतितं	விழுந்துவிட்டவராய
रामं	ஸ்ரீராமரை	दृष्ट्वा	பார்த்து
शरबन्धपरिक्षितं	பாணக்கட்டுகளால்	शुशोच	மனம் துடித்தார்.
	செயலற்றவராய்		

हरयश्चापि तं दृष्ट्वा संतापं परमं गताः । शंकाताश्चुक्रुशुर्घोरमश्रुरितलोचनाः ॥ २७ ॥

हरयः च अपि	வானர்களும்	शंकाताः	சோகத்தில் மூழ்கி
तं	அவரை	अश्रुरित	கண்ணிரால் நிரம்பிய
दृष्ट्वा	பார்த்து	लोचनाः	கண்களுற்றவர்களாய
परमं सन्तापं	மிகுந்த துயரத்தை	घो	அவ்ஹயமாய்
गताः	உடைந்தார்கள்.	चुक्रुशुः	கதறத்தலைப்பட்டனர்.

बद्धौ तु वीरौ पतितौ शयानौ तौ वानराः संपरिवार्य तस्थुः ॥ २८ ॥

बानराः	வானர்கள்	तौ वीरौ तु	அந்த இரண்டு வீரர்
पतितौ	கட்டுண்டு	संपरिवार्य	சூழ்ந்து [களையும்
शयानौ	கிழே விழுந்து	तस्थुः	நின்றனர்.
	படுத்திருக்கும்		

समागता वायुसुतप्रमुख्या विषादमार्ताः परमं च जग्मुः ॥ २९ ॥

वायुसुतप्रमुख्याः च	ஹனுமார் முதலிய	परमं	இன்னது செய்வது
	வ		என்று அறியாது
समागताः	வந்துசேர்ந்து	विषादं	ஏக்கத்தை
मार्ताः	சோகத்திலமூழ்கி	जग्मुः	எய்தினர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16446

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1771

षट्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தாறுவது ஸர்க்கம். ॥ ४६ ॥

सुग्रीवाद्यनुशोचनम्—சுகீர்வா முதலியவரது தயரம்,

ततो द्यां पृथिवीं चैव वीक्षमाणा वनौकसः । ददृशुः सन्ततो बाणैर्भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

ततः	அப்பொழுது	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்
वनौकसः	வானர்கள்	वीक्षमाणाः	வெருண்டு பார்க்கின்
बाणैः	பாணங்களால்		றவர்களால்
सन्ततो	இடைவெளியின்றி	द्यां च	ஆதாயத்தையும்
	முட்பபட்டிருக்கும்	पृथिवीं एव	பூமியையும்
भ्रातरौ	சகோதரர்களான	ददृशुः	பார்த்தார்கள்.

दृष्ट्वोपरते देवे कृतकर्मेणि राक्षसे । आजगामाथ तं देशं समुग्रीवो विभीषणः ॥ २ ॥

देवे	(மழைக்)கடவுள்	तं	அந்த
वृष्टा इव	மழைபொழிந்தது	देशं	இடத்திற்கு
	போல	अथ	அப்பொழுது
राक्षसे	அரக்கன்	विभीषणः	விபிஷணன்
कृतकर्मेणि	தன் தொழிலைச்செய்	समुग्रीवः	சுகீவ ஸகிராய்
	துழுடித்தவனாய்	आजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.
उपरते	ஒத்தவுடன்		

नीलद्विविदमैन्दाश्च सुषेणसुमुखाङ्गदाः । तूर्णं हनुमता सार्धमन्वशोचन्त राघवौ ॥ ३ ॥

नीलद्विविदमैन्दाः	நீலன், தனித்தன்,	तूर्णं	வினாவில்
	மைந்தன் இவர்கள்	सार्धं	கூடி
सुषेण-	ஸுஷேணன், ஸுமு	राघवौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்
सुमुखाङ्गदाः च	கன், அங்கதன் இ		களை நினைந்து
	வர்களும்,	अन्वशोचन्त	வருந்தினார்கள்.
हनुमता	ஹனுமான்		

अचेष्टौ मन्दनिश्वासौ शोणितेन परिप्लुतौ । शरजालाचितौ स्तब्धौ शयानौ शरतल्पयोः ॥

निश्वसन्तो यथा सर्पौ निश्चेष्टौ मन्दविक्रमौ । रुधिरस्रावदिग्धाङ्गौ तापनीयाविष ध्वजौ ॥

तौ वीरशयने वीरौ शयानौ मन्दचेष्टौ । यूथपैरैः परिप्लुतौ बाष्पव्याकुललोचनैः ॥ ६ ॥

राघवौ पतितौ द्रष्ट्वा शरजालसमप्लुतौ । बभूवुर्व्यथिताः सर्वे वानराः सविभीषणाः ॥७॥

सविभीषणाः	விபிஷணனுடனிருந்த	परिप्लुतौ	சூழப்பட்டவர்களாய்
वानराः	வானர்கள்	विरशयने	விரப்படுக்கையில்
सर्वे	எல்லோரும்	मन्दचेष्टौ	செயல்குன்றியவர்
	அந்த		களாய்

बाष्पव्याकुललोचनैः	கண்ணீரால் கலங்கிய	शयानौ	படுத்திருக்கும்
	கண்களோடிருக்கும்	वीरौ	வீரர்களான
यूथपैः	சேனைத்தலைவர்களால்	तौ	அந்த

राबौ	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்	मन्दविक्रमौ	சோர்ந்து
अवेष्टौ	அசைவற்றவர்களாயும்	रविरस्रा- क्षिगौ }	இன்னும் பொசிருந்து கொண்டிருக்கும் ரத் தகைதழுட்டப்பெற்ற பாணங்களை ஓடிய சரீரங்களையுடைய வர்களாயும்
मन्दनिश्वासौ	பலஹீனமாய் மூச்சு விடுபவர்களாயும்	तपन्यौ	தங்கமயமான
शोणितेन	இரத்தத்தால்	ध्वजौ	இரண்டு தவஜங்களை
परिप्लुतौ	நனைந்தவர்களாயும்	इव	போல இருக்கிறவாக ளாயும்
शरजालाक्षितौ	பாணங்களால் பாம்பு பெற்று	शरजा ७ ममावृणौ	பாணங்குளியல்களால் மறைக்கப்பட்டவர் களாயும்
स्तब्धौ	எங்கும் புண்பட்டு	पतनौ	தளையில் வீழ்ந்து கிடப்பவர்களாயும்
शरतवयोः	பாணங்களால் நான படுக்கைகளில்	दृष्ट्वा	பார்க்கு
शयानौ	படுக்கைகளில் கிடந்து	अथिनाः	அதிகவேகமையுற்ற
सर्पौ	பாம்புகள் [களாயும்]	बभूवुः	ஆனார்கள். [வர்களாய்]
थथा	போலவே		
निश्चिन्तौ	பெருமூச்சுவிடுபவர் களாயும்		
निश्चेष्टौ	வலுவொடுக்கி		

अन्तरिक्षं निरीक्षन्तो दिशः सर्वाश्च वानराः । न चैनं माययाच्छन्नं ददृशू रावणिं रणे ॥

वानराः	வானர்கள்	रणं	போரில்
अन्तरिक्षं	ஆகாயத்தையும்	मायया	மாயையால்
दिशः	திக்குகள்	च्छन्नं	மறைக்கப்பட்டிருந்த
सर्वाः च	எல்லாவற்றையும்	एन	இந்த
निरीक्षन्तः	உற்றுப்பார்க்கின்ற வர்களாகி	रावणिं च	இந்திரஜிததை மட்டும்
		ददृशुः न	காணவில்லை.

तं तु मायाप्रतिच्छन्नं माययैव विभ पणः । वीक्षमाणो दर्शयि भ्रतुः पुत्रमवस्थितम् ॥

अथ	அப்பொழுது	पुत्रं	புதல்வனாகிய
विभीषणः तु	விபிஷணர் மட்டும்	त	அவனை
मायाप्रतिच्छन्नं	மாயையால் மறைந்து	मायया एव	மாயையினாலேயே
अवस्थितं	நின்ற	वीक्षमाणः	கவனித்துப்பார்க்கின் றவராய்
भ्रातुः	தமையனது	दर्श	கண்டுகொண்டார்.

तमप्रतिमकर्माणमप्रतिद्वन्द्वमाहवे । ददर्शान्तिहितं वीरं वरदानाद्विभीषणः ॥

तेजसा यशसा चैव विक्रमेण च संयुतम्

॥ १० ॥

விசிறிபுணர்	விசிறிபுணர்	यशसा एव	புகழா லும்,
अप्रतिमकर्मणं	ஒப்பற்ற செயல்புரிப	विक्रमेण च	ஆற்றலா லும்
	வனும்,	संयुतं	கூடிய
आहवे	போரில்	वीरं	வீரனான
अप्रतिद्वन्द्वं	நிகரற்றவனும்,	तं	அவனை
वरदानात्	வரம்பெற்றதால்	अन्तर्हितं	மறைந்திருப்பவனாக
तेजसा च	ஆண்மையா லும்,	दद्री	கவனித்தார்.

इन्द्रजित्वात्मनः कर्म तौ शयानौ समीक्ष्य च । उवाच परमप्रीतो हर्षयन्सर्वनैर्ऋतान् ॥

इन्द्रजित्	இந் திரஜித் து	परमप्रीतः	மிக மனப்பீதி கொண்
आत्मनः	தனது		டவனாகி
कर्म तु	செயலையும்,	सर्वनैर्ऋतान्	அரக்கரெல்லோரை
च	அதனால்		யும்
शयानौ	படுத்துக்கிடக்கும்,	हर्षयन्	உற்சாகப்படுத்திக்
तौ	அவ்விருவர்களையும்		கொண்டு
समीक्ष्य	கவனித்து	उवाच	பின்வருமாறு
			சொன்னான் :

दूषणस्य च हन्तारौ खरस्य च महाबलौ । सादितौ मायकैर्बाणैर्भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ

दूषणस्य च	“தூஷணனையும்,	रामलक्ष्णौ	சூராமலக்ஷ்மணர்க
खरस्य च	கரனையும்,		ளாகிற
हन्तारौ	கொன்ற	भ्रातरौ	இரு ஸகோதரர்
महाबलौ	மிகுந்த பலசாலிக	सामकैः	எனது [கூறும்
	ளான		பாணங்களால்
		सादितौ	ஒழிக்கப்பட்டார்கள்.

नेमौ मोक्षयितुं शक्यावेतस्मादिषुबन्धनात् । सर्वेऽपि समागम्य सर्षिसङ्घैः सुरासुरैः ॥

नेमौ मोक्षयितुं	“நிஷிதிக்ஷயிதும்	एतस्मात्	
शक्यावेतस्मादि	எரிட்	हपुबन्धनात्	பாணக்கட்டினின்றும்
षुबन्धनात्	தேவர்கள் அஸுரர்	मोक्षयितुं	விடுவிக்க
सर्वैः	எல்லோராலும் [கள்	इमौ	இவ்விருவர்கள்
समागम्य अप	ஒன்றுசேர்க்குங்கூட	शक्यैः न	முடியாதவர்கள்.

यत्कृते चिन्तयानस्य शोकात्स्य पितुर्मम । अस्पृष्टा शयनं गात्रैस्त्रियामा याति शर्वरी ॥

कृत्स्नेयं यत्कृते लङ्का नदी वर्षास्त्रिवाकुला । सोऽयं मूयहरोऽनर्थः सर्वेषां निहतो मया ॥

यत्कृते	“எவன் காரணமாய்	त्रियामा	மூன்று யாபங்களடங்
चिन्तयानस्य	கவலைபற்று		கியதான
शोकात्स्य	துயரத்தில் மூழ்கிக்	शर्वरी	இரவு
	கிடக்கும்	शयनं	படுக்கையை
मम	எனது	गात्रैः अस्पृष्टा	உடலைச் சாய்க்காமலே
पितुः	தந்தைக்கு	याति	கழிகிறதோ,

यःकृते	எவனெருவன	आकुला	கலங்கிட்டுத்தோ,
	காரணமாய	सः	அப்பேர்ப்பட்ட
इयं	இந் க	वेष्ठां	எல்லோருக்கும்
लङ्का	இலங்கை	मूलहरः	மூலவேரையறுத்து
कृन्ना	எல்லாமும்	अर्थः	தீ கருகினிவிக்கும்
वर्षाषु	மழைக்காலங்களில்	।य	இவன்
नदी	நதியானது	।या	என்னால்
इव	எப்படியோ அப்படி	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.

रामस्य लक्ष्मणस्यापि सर्वेषां च वनौकसाम् । विक्रमा निष्फलाः सर्वे यथा शरदि तोयदाः॥

रामस्य	“ராமனுடையவும்	सर्वे	எல்லாம்
लक्ष्मणस्य अपि	லக்ஷ்மணனுடையவும்	शरदि	சரக்காலத்தில்
वनौकसां	வானரர்கள்	तोयदाः	மேகங்கள்
सर्वेषां च	எல்லோருடையவும்	यथा	பே.லவே
विक्रमाः	பேர்முயற்சிகள்	निष्फलाः	பயனற்றவையாயின.”

एवमुक्त्वा तु तान्सर्वात्राक्षसान्परिष्वतः । यूथपानपि तान्सर्वांस्ताडयामास रावणिः ॥

रावणिः	இந்திரஜித்து	एवं	மேடகண்டவாறு
परिष्वतः	தன்பக்கத்திலிருந்த	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
तान्	அந்த	तान्	அந்த
राक्षसान्	அரக்கர்கள்	यूथपान्	சேனைத்தலைவர்கள்
सर्वान् तु	எல்லோரையும்	सर्वां अपि	எல்லோரையும்
	(பார்த்து)	ताडयामास	பின்புமுற்று புடைத்

नीलं नवभिराहत्य मैत्रं च द्विविदं तथा । त्रिभिस्त्रिभिरपित्रघ्नस्तताप प्रवरेषुभिः ॥१८॥

अनिश्वन्नः	சதருஸம்ஹாரகனான	तथा	அப்படியே
	ஆவன	मैत्रं	பைந்தனையும்,
नवभिः	ஒன்பது	द्विविदं च	தவிவிதனையும்
प्रवरेषुभिः	சிறந்த பாணங்களால்	।त्रिभिः त्रिभिः	மும்முன்று பாணங்
नीलं	நீலனை		களால்
आहत्य	அடித்துவிட்டு	तताप	புண்படுத்தினான்.

जाम्बवन्तं महेष्वासो विद्ध्वा बाणेन वक्षसि । हनूततो वेगवतो विससर्ज शरान्दश ॥

महेष्वासः	சிறந்த எல்லா எரியான	वेगवतः	கடு வேகமுள்ள
जाम्बवन्तं	ஐம்பவானை [ஆவன்	दश	பத்து
बाणेन,	ஒரு பாணத்தால்	शरान्	களைகளை
वक्षसि	மார்பில்	हनूततः	ஹனுமாருக்கு
विद्ध्वा	துளைத்து	।विससर्ज	குறிவைத்து எயினான்.

गवाक्षं शरभं चैव द्वावप्यमिततेजौ । द्वाभ्यां द्वाभ्यां महावेगो विव्याथ युधि रावणिः ॥

யுதி	போரிஸ்	அமிததேஜௌ	அளவுகடந்த தேஜ
மகாவேக:	மகத்தான சக்தி		ஸவிகளான
	படைத்த		
ராவணி:	இந்திராஜித்து	தீ அபி	அவ்விருவரையும்
गवाक्षं च	கவாக்ஷன் என்றும்	द्वाभ्यां द्वाभ्यां	இரண்டிரண்டு பாண
शरभं एव	சரபனைன்றும்		ங்களால்
		विव्याथ	துன்புறுத்தினான்.

गोलाङ्गलेश्वरं चैव बालिपुत्रमथाङ्गदम् । विव्याथ बहुभिर्बाणैस्त्वरमाणोऽथ रावणिः ॥

अथ	அதன்மேல்	बालिपुत्रं	வாலியின் புதல்வனான
रावणिः	இந்திராஜித்து	अङ्गदं एव	அங்கத்தையும்
त्वरमाणः	பரபரப்புற்றவனாய்	बहुभिः	பல
गोलाङ्गलेश्वरं च	கொண்டை முகறு	बाणः	பாணங்களால்
	களின் தலைவனையும்	विव्याथ	துன்புறுத்தினான்.

तान्वानरवरान्भिच्वा शरैरग्निशिखोपमैः । ननाद बलवांस्तत्र महासचः स रावणिः ॥

तस्य	அப்பொழுது	वानरान्	வானரோத்தமர்களை
बलवान्	மிக்க பலசாலியும்	अग्निशिखोपमैः	அக்னிஜ்வாலைகளை
महासचः	மிக ஆண்மையுடைய		நிகர்த்த
	வனுமான	शरैः	பாணங்களால்
सः	அந்த	भिरवा	வெருட்டி
रावणिः	இந்திராஜித்து	ननाद	அட்டகாசம் செய்
तान्	அந்த		தான்.

तानर्दयित्वा बाणौघैस्त्रासयित्वा च वानरान् । प्रजहास महाबाहुर्वचनं चेदमब्रवीत् ॥२३॥

महाबाहुः	தேள் வலிமையுற்ற	सासयित्वा च	பயமுறுத்தி
तान्	அந்த [அவன்	प्रजहास	கொக்கரித்தான்.
बागरान्	வானரர்களை	इदं	பின்வரும்
बाणौघैः	பாணவருஷங்களால்	वचनं च	சொல்லையும்
अवेचित्वा	துன்புறுத்திவிட்டு	अब्रवीत्	சொன்னான் :

शरबन्धेन घोरेण मया बद्धौ चमुमुखे । सहितौ भ्रातरावेतौ निशामयत राक्षसाः ॥२४॥

राक्षसाः	“அரக்கர்கள் !	घोरेण	வீண்போகாத
चमुमुखे	கொக்களத்தில்	शरबन्धेन	பாணக்கட்டால்
सहितौ	இணைபிடியாத	मया	என்னால்
भ्रातरौ	சகோதரர்களாகிய	बद्धौ	கட்டப்பட்டுவிட்டார்
एतौ	இவ்விருவர்களையும்	निशामयत	பாருங்கள்.” [கள்;

एवमुक्तास्तु ते सर्वे राक्षसाः कूटयोधिनः । परं विस्मयमाजग्मुः कर्मणा तेन हर्षिताः ॥

एवं	இவ்விதம்	तेन	அந்த
उक्ताः	சொல்லப்பட்ட	कर्मणा	செயலால்
ते	அந்த	हर्षिताः	களிப்படைந்தவர்
कूटयोधिनः तु	வஞ்சகமாய் போர்புரி		களாய்
	வதில் தேர்ந்த	परं	அளவிற்றத
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	विस्मयं	ஆச்சரியத்தை
सर्वे	எல்லோரும்	आजग्मुः	அடைந்தார்கள்.

विनेदुश्च महानादान्सर्वतो जलदोषमाः । हतो राम इति ज्ञात्वा रावणिं समपूजयन् ॥ २६ ॥

जलदोषमाः	பேகக்களை நிகர்த்த	सर्वतो	எங்கும்
रामः	'ஸ்ரீராமர்' [அவர்கள்]	महानादान्	பேரொலிகளை
हतः	கொல்லப்பட்டார்	विनेदु	இட்டனர்.
इति	என்று	राणि च	இந்திரஜித்தையும்
ज्ञात्वा	நினைத்து	समपूजयन्	போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

निष्पन्दौ तु तदा दृष्ट्वा ताबुभौ रामलक्ष्मणौ । वसुधायां निरुच्छ्वासौ हतावित्यन्वमन्यत ॥

तदा	அப்பொழுது	रामलक्ष्मणा	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்
निष्पन्दौ	அசையாது	उभौ दृष्ट्वा	இருவரையும் பார்த்து
वसुधायां	தரையில்	हतौ इति तु	மாண்டு விட்டனர்க
निरुच्छ्वासौ	மூச்சுவிடமுடியாத		எனவே
तौ	அந்த இருந்த	अ-वमन्यत	நிச்சயித்து விட்டான்.

हर्षेण तु समाविष्ट इन्द्रजित्समितिजयः । प्रदिवेश पुरीं लङ्कां हर्षयन्सर्वनैर्ऋतान् ॥ २८ ॥

समितिजयः	மேளில் வெற்றி பெற்ற	हर्षयन्	உற்சாகப்படுத்திக்
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து		கொண்டு
हर्षेण	சந்தோஷத்தால்	लङ्कां	இலங்கை
समाविष्टः तु	மெய்மறந்து	पुरीं	நா
सर्वनैर्ऋतान्	அரக்கரெல்லோரையும்	प्रदिवेश	புகுந்தான்.

रामलक्ष्मणयोर्दृष्ट्वा शरीरे सायकैश्चिते । सर्वाणि चाङ्गोपाङ्गानि सुयीवं भयमाविशत् ॥

सायकैः	பாணங்களால்	सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்
चिते	சைக்கப்பட்ட	दृष्ट्वा च	கூர்ந்
रामलक्ष्मणयोः	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்		பின்னர்
	களுடைய	सुयीवं	ஸூகீவனிடம்
शरीरं	உடலில்	भयं	பயமானது
आङ्गोपाङ्गानि	அவயவங்கள் உருப்பு	आविशत्	குழுகொண்டது.
	கள இவை		

तद्युवाच परित्रस्तं वानरेन्द्रं विभीषणः । सदाष्पवदनं दीनं क्रोधव्याकुललोचनम् ॥३०॥

விभीஷண:	ஹிப்ரிஷணன்	परित्रस्तं	மனங்கலங்கியிருப்பவ
क्रोधव्याकुललोचनं	கோபத்தால் கலங்கிய	तं	அந்த [னுமான
	கண்களுடையவனும்	वानरेन्द्रं	வானரமன்னனைப்
दीनं	ஏங்கி		பார்க்கு
सदाष्पवदनं	கண்ணீர் பெருகும்	उवाच	பின்வருமாறு
	முகத்துடன்		மொழிந்தான் :

अलं त्रासेन सुग्रीव बाष्पवेगो निगृह्यताम् । एंप्रायाणि युद्धानि विजयो नास्ति नैष्टिकः।

सुग्रीव	“சுகீவ !	युद्धानि	போர்கள்
त्रासेन अलं	கலங்கிதே.	एंप्रायाणि	இப்போர்க்கொத்த
बाष्पवेगः	கண்ணீர்ப் பெருக்கு	विजयः	வெற்றி [னவே.
निगृह्यतां	நிறுத்தப்பட்டும்.	नैष्टिकः नास्ति	முடிவானதன்று.

सशेषभाग्यतास्माकं यदि वीर भविष्यति । मोहमेतौ प्रहास्येते महात्मानौ महाबलौ ॥

वीर	“அஞ்சாநெஞ்சமு	महाबलौ	மிகுந்த ஆற்றலுற்ற
अस्माकं	நமக்கு [டையவனே !		வர்களும்,
सशेषभाग्यता	புண்ணியப்பயனின்	महात्मानौ	மகாத்மாக்களுமான
	சேஷமானது	एतौ	இவ்விருவரும்
		मोह	(தருகல)மூர்ச்சையை
		प्रहास्येते	(ஆதோ) விட்டொழிக்
			கப்போகின்றனர்.

भविष्यति यदि உண்டெனின்

पर्यवस्थापयात्मानमनाथं मां च वानर । सत्यधर्माभिरक्तानां नास्ति मृत्युकृतं भयम् ॥

वानर	“வானர !	सत्यधर्माभि-	சத்திய தர்மம் இவை
आनां	தன்னை	रक्तानां	களில் மிஞ்சிய பற்று
पर्यवस्थाय	தேற்றிக்கொள்.		டையோர்க்கு
अनाथं	தனித்து வந்திருக்கும்	मृत्युकृतं	எமனாலசெய்யப்பட்ட
मां च	என்னையும் அங்கன	भयं नास्ति	விபத்து இல்லை.
	மே தேற்றிவை.		

एवमुक्त्वा ततस्तस्य जलकिन्नेन पाणिना । सुग्रीवस्य शुभे नेत्रे प्रमार्ज विभीषणः ॥

विभीषणः	ஹிப்ரிஷணர்	सुग्रीवस्य	சுகீவனது
एवं	மேற்கண்டவாறு	शुभे	அழகான
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	नेत्रे	இரு கண்களையும்
ततः	அதன்மேல்	जलकिन्नेन पाणिना	சிக் கையால்.
तस्य	அந்த	प्रमार्ज	துடைத்தார்.

ततः सलिलमादाय विद्यया परिजप्य च । सुग्रीवनेत्रे धर्मात्मा स प्रमार्ज विभीषणः ॥

सः	அந்த	विद्यया	மனங்கவலையொழி
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான		க்கும உச்சாடனத்
विभीषणः	ஹிப்ரிஷணர்	परिजप्य च	ஐபித்து [கால்
ततः	அதன்மேல்	सुग्रीवनेत्रे	சுகீவனது இரண்டு
सलिलं आदाय	தீர்த்தத்தை எடுத்து	मार्ज	கண்க
			புரோஷித்தார்.

प्रमृज्य वदनं तस्य कपिराजस्य धीमतः । अवर्वत्काः संप्राप्तमसंभ्रममिदं वचः ॥ ३६ ॥

तस्य	அந்த	कालसम्प्राप्तं	ஸமய கதற்கேற்றபடி
धीमतः	புத்திமானான	इदं	பிணவரும்
कपिराजस्य	வானரமன்னனது	वचः	சொல்லை
वदनं	முகத்தில்	असंभ्रमं	அமைதியாக
प्रमृज्य	புரோக்ஷித்துவிட்டு	अवर्वत्	மெழுக்தார் :

न कालः कपिराजेन्द्र वैकुण्ठमनुवर्तितुम् । अतिस्नेहोऽप्यकालेऽस्मिन्मरणायोपकल्पते ॥

कपिराजेन्द्र	“வானரவேந்தே !	अकाले	நெருக்கடியான
वैकुण्ठं	ஏக்கத்தை		வேளையில்
अनुवर्तितुं	மேற்கொள்ள	अतिस्नेहः अपि	அளகிறந்த நட்பும்
कालः न	இதுசமயமன்று.	मरणाय	மரணத்திற்கு
अस्मिन्	இந்த	उपकल्पते	ஹேதுவாகும்.

तस्मादुत्सृज्य वैकुण्ठं सर्वकार्यविनाशनम् । हितं रामपुराणां सैन्यानामनुचिन्त्यताम् ॥

तस्मात्	“ஆகையால்	रामपुराणां	ஸ்ரீராமரை உஜமான
सर्वकार्यविनाशनं	எல்லாக் காரியங்களை யும் நாசம்செய்யும்	सैन्यानां	சேனையுக்கு
वैकुण्ठं	ஏக்கத்தை	हितं	அனுசலமானது
उत्सृज्य	உதறித்தள்ளி	अनुचिन्त्यताम्	ஆலோசிக்கப்பட்ட
			டும்.

अथ वा रक्ष्यतां रामो यावत्संज्ञाविपर्ययः ॥ ३९ ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	रक्ष्यतां	{ ஜாக்கிரதையுடன் பராமரிக்கப்பட வேண்டியது
संज्ञाविपर्ययः यावत्	பிரக்ஞையிழந்த கவராக	अथ वा	யோஜிக்க வேறென்ன இருக்கிறது ?
	இருக்கிறவரை		

लब्धसंज्ञौ हि काकुत्स्थौ भयं ना व्यपनेष्यतः ॥ ४० ॥

काकुत्स्थौ हि	“ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணருடம்	नः	நமது
लब्धसंज्ञौ	பிரக்ஞைபெற்றவர்களாய	भयं	துயரத்தை
		व्यपनेष्यतः	அகற்றிவிடுவார்கள்.

नैतत्किंचन रामस्य न च रामो मुमूर्षति । न ह्येनं हास्यते लक्ष्मीर्दुर्लभा या गतायुषाम् ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	गतायुषां	ஆயுள் முடிந்தவர்
एतत्	இது	या	எந்த ஒரு [களுக்கு
किञ्चन न	ஒன்றுமில்லை.	लक्ष्मीः	முகக்களை
रामः	ஸ்ரீராமர்	दुर्लभा	இராஜோ அது
मुमूर्षति च न	மாண்டுபோகமாட்ட	एनं	இவரை
	— ॥ ॥	हास्यते न हि	விட்டுப்பிரியவேயில்லை.

तस्मादाश्वासयात्मानं बलं चाश्वासय स्वकम् । यावत्कार्याणि सर्वाणि पुनः संस्थापयाम्यहम् ॥

तस्मात्	“ஆகையால்	संस्थापयामि यावत्	சீர்ப்படுத்துத் துவரை
अहं	நான்	आमानं	தன்னை
कार्याणि	ஆகவேண்டிய காரியங்	आश्वासय	தேற்றிக்கொள்.
	கள	स्वकं	தனது
सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்	बलं च	சேனையையும் அங்கன
पुनः	மீண்டும்	आश्वासय	மே தெற்று.

एते हि फुल्लनयनास्त्रासादागतसाध्वसाः । कर्णे कर्णे प्रकीर्त्ता हरयो हरिसत्तम ॥४३॥

हरिसत्तम	“வானரோத்தமர் !	फुल्लनयनाः	மலர் விழித்து
एते	இந்த	कर्णे कर्णे	காதோடு காதாய்
हरयः हि	வானரர்களோ		
त्रासात्	அச்சத்தால்	प्रकीर्त्ताः	{ ஓர்வரோடொருவர்
आगतसाध्वसाः	மிகக் கலவரம் அடைந்		{ பேசிக்கொள்கின்ற
	தவாகளாய்		னா.

मां तु दृष्ट्वा प्रधावन्तमनीकं संप्रहर्षितुम् । त्यजन्तु हरयस्त्रासं भुक्तपूर्वामिव सजम् ॥४४॥

अनीकं	“சைனியத்தை	भुक्तपूर्वां	பழைய
संप्रहर्षितुं	உற்சாகப்படுத்த	सजं	பூமாலையை
प्रधावन्तं	சென்றுகொண்டிருக்க	इव	எவ்வண்ணமோ
	கிற		அவ்வண்ணமே,
मां	என்னை	तु	உடனே
दृष्ट्वा	பார்,த்து	त्यजन्तु	ஒழிக்கட்டும்.”
हरयः	வானரர்கள்		

समाश्वास्य तु सुग्रीवं राक्षसेन्द्रो विभीषणः । विद्रुतं वानरानीकं तत्समाश्वासयत्पुनः ॥

राक्षसेन्द्रः	ராஷ்டேஸேந்தமனாகிய	विद्रुत	கலவரமடைந்த
विभीषणः	விபீஷணன்	तत्	அந்த
सुग्रीवं	சுகிரீவனை	वानरानीकं	வானரச்சேனையை
समाश्वास्य	தேற்றி	पुनः तु	அப்படியே
		समाश्वासयत्	தேற்றினார்.

इन्द्रजित्पु महापायः सर्वसैन्यसमावृतः । विवेश नगरीं लङ्कां पितरं चाभ्युपागमत् ॥ ४५ ॥

महापायः	பெரியமாயானியான்	लङ्कां	இலங்கை
इन्द्रजित् पु	இந்திரஜிதனும்	नगरीं	நகரத்துள்
सर्वसैन्यसमावृतः	சேனைகளாற்சூழப்	विवेश	துழைந்தான்;
	பட்டவனாய்	पितरं च	தந்தையையும்
		अभ्युपागमत्	சென்றடைந்தான்

तत्र रावणमासीनमभिवाद्य कृताञ्जलिः । आचक्षे प्रियं पित्रे निहतौ रामलक्ष्मणौ ॥

तत्र	அங்கு	पित्रे	தந்தையிடம்
आसीनं	வீற்றிருக்கும்	रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர்கள்
रावणं	ராவணனை	निहतौ	கொல்லப்பட்டுவி
अभिवाद्य	நமஸ்கரித்து		னா என்று
कृताञ्जलिः	கைகூப்பி	प्रियं	நந்தெய்தியாக
		आचक्षे	தெரிவித்தான்.

रावणो रक्षसां मध्ये श्रुत्वा शत्रू निपातितौ । उरपात ततो हृष्टः पुत्रं च परिषस्वजे ॥

रावणः	ராவணன்	श्रुत्वा	கேட்டு
शत्रू	சுற்றாக்களிருவரையும்	ततः	அதனால்
निपातितौ	கொல்லப்பட்டவர்	हृष्टः	உள்ளம் பூரித்து
	களாக	उरपात	குதிக்கெழுந்தான்.
रक्षसां	அரக்கர்களின்	पुत्रं च	புதல்வனையும்
मध्ये	மத்தியில்	परिषस्वजे	மார்புறத்தழுவினான்.

उपाघ्राय स मूर्ध्यन् पप्रच्छ प्रीतमानसः

सः	அவன்	उपाघ्राय	மோதது
एनं	இவனை	प्रीतमानसः	உள்ளக்குறிர
मूर्ध्नि	உச்ச	पप्रच्छ	எல்லாவற்றையும்
			பற்றி வினாவினான்.

पृच्छते च यथावृत्तं पित्रे सर्वं न्यवेदयत् । यथा तौ शरब्धेन निक्षेष्टौ निष्प्रभौ कृतौ ॥

पृच्छते		कृतौ च	செய்யப்பட்டனர்
पित्रे	தந்தைக்கு		என்பது
तौ	அவ்விருவரும்	यथा	எவ்வண்ணமோ
शरब्धेन	பாணக்கயிற்றால்	सर्वं	அவ்வண்ணமே
निक्षेष्टौ	அசைவற்றவர்களையும்	यथावृत्तं	எல்லாவற்றையும்
निष्प्रभौ	ஒளியற்றவர்களையும்	न्यवेदयत्	அணுவளவேனுமபிச
			காமல்
			தெரிவித்தான்.

स हर्षवेगानुगतान्तरात्मा श्रुत्वा वचस्तस्य महारथस्य ।

जहौ ज्वरं दाशरथेः समुत्थितं प्रहृष्य वाचाऽभिननन्द पुत्रम् ॥ ५१ ॥

सः	அவன்	दाशरथेः	ஸ்ரீராமரிடமிருந்து
तस्य	அந்த	समुत्थितं	ஏற்பட்ட
महारथस्य	மகாரதனது	उत्तर	மனக்கவலையை
वचः	சொல்லை	जहौ	விட்டொழித்தான்.
श्रुत्वा	கேட்டு	प्रहृष्य	உற்சாகமுற்று
हर्षवेगानु-	ஸுருகோஷாதிசயத்	पुत्रं	புதல்வனை
गतान्तरात्मा }	தால் பற்றப் பட்ட	वाचा	வாயாற புகழ்ந்து
		अभिननन्द }	கொண்டாடினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे षट्त्वारिंशः सर्गः ॥

सतचत्व.रिंशः सर्गः—நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ४७ ॥

सीतायै वीरशयनस्यरामलक्ष्मणप्रदर्शनम्—ஸீதைக்கு போர்க்களத்தில் கிடக்கும்
புரீராமலக்ஷ்மணர்களைக் காண்பிப்பது.

प्रतिप्रविष्टे लङ्कां तु कृतार्थे रावणात्मजे । राघवं परिवार्यातां ररुध्वानरर्षभाः ॥ १ ॥

रावणात्मजे	ராவணனது புகல்வன்	वातरर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்
कृतार्थे	நினைக்க காரியம் கை	आतां:	மனவேகனையுற்று
	கூடப்பெற்றவனுய்	राघवं	புரீராமரை
लङ्कां	இலங்கைக்கு	परि गर्थं	சூழ்ந்துகொண்டு
प्रतिप्रविष्टे तु	திரும்பிச் சென்றதும்	ररुधु	பராமரித்தார்கள்.

हनुमानङ्गदो नीलः सुषेणः कुमुदो नलः । गजा गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः ॥

जाम्बवानृषभः स्कन्धा रम्भः शतबलः पृथुः ॥ २ ॥

व्यूढानीकाश्च यत्ताश्च द्रुमानादय सर्वतः । वक्षमाणा दिशः सर्वास्तियगूर्ध्वं च वानराः ॥

तृणेष्वपि च चेष्टसु राक्षसा इति मेनिरे ॥ ३ ॥

हनुमान्	ஹனுமான்,	व्यूढानाकाः च	அணிவகுத்தவர் களாய
नीलः	நீலன்,	यत्ताः च	ஜாக்கையுடனிருப்ப வர்களாய்
सुषेणः	ஸுஷேணன்,	सर्वतः	எல்லாவிடங்களிலி
कुमुदः	குமுதன்,	द्रुमान्	மரங்களை [நுந்தும்
नलः	நலன்,	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
गजः	கஜன்,	तियक्	சுற்றிலும்
गवाक्षः	கவாக்ஷன்,	ऊर्ध्वं	மேலும்
गवयः	கவயன்,	दिशः	திக்குகள்
शरभः	சரபன்,	सर्वाः च	எல்லாவற்றையும்
गन्धमादनः	கந்தமாத்தனன்,	वीक्षमाणाः	கவனித்துப்பாரா க ன்றவர்களாய்
जाम्बवान्	ஜாம்பவான்	तृणेषु	புற்பூண்டுகள்
ऋषभः	ரிஷபன்,	चेष्टसु अपि	அசைந்தாலும்
स्कन्धः	ஸ்கந்தன்,	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
रम्भः	ரம்பன்,	इति च	என்றே
शतबलिः	சதபலி,	मेनिरे	எண்ணினார்கள்.
पृथुः	பிடுது		
वानराः	என்ற வானர்கள்		

रावणश्चापि संहृष्टो विसृज्येन्द्रजितं सुतम् । आजुहाव ततः सीतारक्षिणा राक्षसीस्तदा ॥

रावणः च अपि	இராவணனும்	ततः	அங்கிருந்தபடியே
संहृष्टः	மனம் பூரித்தவனுய்	तदा	உப்பொழுது
सुतं	புகல்வனான	सीतारक्षिणीः	ஸீதைக்குக் காவல்*
इन्द्रजितं	இந்திரஜித்தை	राक्षसीः	அரக்களை [புரியும்
विसृज्य	அனுப்பிவிட்டு	आजुहाव	வசவழைத்தான்.

राक्षस्यस्त्रिजटा चैव शासनात्समुपस्थिताः ॥ ५ ॥

शासनात् கட்டளைப் படியே

राक्षस्यः च அரசுக்களும்தான்

त्रिजटा एव

த்ரிஜடையும்

समुपस्थिताः

வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ता उवाच ततो हृष्टो राक्षसी राक्षसाधिपः ॥ ६ ॥

ततः அப்பொழுது

राक्षसाधिपः ராட்சஸமன்னன்

हृष्टः மனக்களிப்புற்றவ

னாய

ताः

அந்த

राक्षसीः

அரக்களைப்

பார்த்து

उवाच

பின்வருமாறு

கட்டளையிட்டான் :

हताविन्द्रजिताऽऽख्यात वैदेह्या रामलक्ष्मणौ ॥ ७ ॥

रामलक्ष्मणौ “ராமனும் லக்ஷ்மணனும்

हता

கொல்லப்பட்டனர்

वैदेह्याः

வீதைக்கு [என்று

हन्द्रजिता இந்திரஜித்தால்

आख्यात

தெரிவியுங்கள்.

पुष्पकं च समारोप्य दर्शयध्वं हतौ रणे ॥ ८ ॥

पुष्पकं “புஷ்பகத்தில்

हतौ च

கொல்லப்பட்ட

समारोप्य ஏற்றிவைத்து

அவர்களை

रणे போரில்

दर्शयध्वम्

(நேரில்) காட்டுங்கள்.

यदाश्रयादवष्टब्धा नेयं मामुपतिष्ठति । सोऽस्या भर्ता सह भ्रात्रा निरस्तो रणमूर्धनि ॥

इयं “இவள்

अस्याः

இவளது

यदाश्रयात् எவனது ஆதரவால்

भर्ता

கணவன்

अवष्टब्धा திமிர்பிடித்தவளாய்

भ्रात्रा

தம்பியோடு

मां என்னை

सह

கூட

उपतिष्ठति न அணுகவில்லையோ,

रणमूर्धनि

போர்க்களத்தில்

सः அப்பேர்ப்பட்ட

निरस्ताः

ஒழிக்கப்பட்டான்.

निर्विशङ्का निरुद्धिमा निरपेक्षा च मैथिली । मामुपस्थास्यते सीता सर्वाभरणभूषिता ॥

मैथिली “மிதிலைமன்னனின்
மகனான

निरपेक्षा

எதிலும் ஆசையற்ற
வளாய்

सीता च வீரதையும்

सर्वाभरणभूषिता

ஸகல ஆபரணங்களை

निरुद्धिमा கணவனது நினைவொ

யுமே

ழிந்தவளாய்

मां

என்னை

निर्विशङ्का கவலைற்றவளாய்

उपस्थास्यते

அடைவாள்.

अद्य कालवशं प्राप्तं रणे रामं सलक्ष्मणम् । अवक्ष्य विनिवृत्ताशा चान्यां गतिमपश्यती ॥

अनपेक्षा विशालार्क्षी मामुपस्थास्यते स्वयम् ॥ ११ ॥

அத	“இப்பொழுது
சலக்ஷ்மணம்	லக்ஷ்மணனோடு கூடிய
ராமம்	ராமனை
காலவசம் ப்ராசம்	யமனுக்கு வசமுற்றுக் கிடப்பதை
அவேக்ய	நேரில் கண்டு,
வினிவூதாசா	அவனது ஆசை ஒழிந்தவளாய்
அந்யா	வேறு

ரஸி ச	கதியையும்
அபச்யதி	காணாதவளாய்
அபேகா	வேறு எதிலும் ஆசை யற்று
விசாலாक्षी	அகன்ற கண்ணையு டைய அவள்
மா	என்னை
சுயம்	தானே
உபச்யஸ்தே	அடைவாள்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रावणस्य दुरात्मनः । राक्षस्यस्तास्तथेत्युत्वा जग्मुर् यत्र पुष्पकम् ॥

தா:	அந்த
ராசுசு:	அரக்கிகள்
துராட்மன:	துராத்மாவான
தசு	அந்த
ராவுணசு	ராவணனது
தவ்	அந்த
வசனம்	கட்டளையை

श्रुत्वा	கேட்டு,
तथा इति	அப்படியே செய் கிறோமென்று
उत्त्वा	சொல்லிகிட்டு
पुष्पकं	புஷ்பகம்
यत्र वे	எங்கு இருக்கிறதோ
जगुः	சென்றனர். [அங்கு

ततः पुष्पकमादाय राक्षस्यो रावणाज्ञया । अशोकवृन्कास्थां तां मैथिलीं समुपानयन् ॥

ராசுசு:	அரக்கிகள்
தத:	அவ்விடத்திலிருந்து
ராவுணசு	ராவணனது ஆக்கை பின்பேரில்
புஷ்கம்	புஷ்பகத்தை

आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
अशोकवृन्कास्थां	அசோகவனத்
तां	அந்த [தினள்ள
मैथिलीं	மீதையிடம்
समुपानयन्	கொண்டு சேர்ந்தனர்.

तामादाय तु राक्षस्यो भर्तृशोकपराजिताम् । सातामारोपयामासुर्विमानं पुष्पकं तदा ॥

தத	அப்பொழுது
ராசுசு: து	அரக்கிகளே
புஷ்க விமானம்	புஷ்பக விமானத்தில்
மர்ஷோகபராஜிதா	கணவனது சோகத் தால் மெய்மறந்திருந்த

तां	அந்த
सीतां	ஸீதாதேவியை
आदाय	நூக்கி
आरोपयामासुः	எற்றிவைத்தனர்.

ततः पुष्पकमारोप्य सीतां त्रिजट्या सह । जग्मुर्दर्शयितुं तस्यै राक्षस्यो रामलक्ष्मणौ ॥

ராசுசு:	அரக்கிகள்
த்ரிஜட்யா	த்ரிஜடையோடு
சஹ	கூட
சீதா	ஸீதாதேவியை
புஷ்கம்	புஷ்பகவிமானத்தில்
அரோப்ய	எற்றிவைத்துக் கொண்டு

तस्यै	அவளுக்கு
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் களை
ततः	அதிலிருந்தே
दर्शयितुं	காண்பிக்க
जगुः	போனார்கள்.

प्राघोषयत हृष्टश्च लङ्कायां राक्षसेश्वरः ॥ १६ ॥
 रावणोऽस्कारयलङ्कां पताकाध्वजमालनीम् ॥ १७ ॥
 राघवो लक्ष्मणश्चैव हताविन्द्रजिता रणे ॥ १८ ॥

ராக்ஷசேஸ்வர: அரக்கமன்னனுன
 ராவண: ராவணன்
 ஹ்ரு: உள்ளம் பூரித்து
 லங்கா இலங்கையை
 பதாக்காவஜ-} கொடி களையும் வெ
 மாலினி }ற்றில் தம்பககார
 ஹ்ரு அழகுற்றதாய்
 அஸாரயத் செய்வித்தான்.
 ச இன்றியும்

ராவ: ச 'ராமனும்
 லக்ஷ்மண: எவ லக்ஷ்மணனும்
 ரண: போரில்
 ஹ்ருஜிதா இந்திரஜித்தால்
 ஹ்ரு கொல்லப்பட்டனர்' என்று
 லங்கா இலங்கையில்
 ப்ராஹ்மணயத் தண்டோரா போடச்
 செய்தான்.

विमानेनापि सीता तु गत्वा त्रिजटया सह । ददर्श वानराणां तु सर्वं सैन्यं निपातितम् ॥

சிதா து ஸீதாதேவிடே:
 வெனில்
 த்ரிஜடையே. டுகூட
 வே
 விமான அபி விமானத்தின்மீதே
 ரத்வா சென்று

வானராணா வானரர்களுடைய
 சைன்ய சேனை
 சர்வ து எல்லாவற்றையும்
 நிபாதித் தாறுபாறு கிடப்ப
 ததர்ஸி பார்த்தாள். [தாய்]

प्रहृष्टमनसश्चापि ददर्श पिशिताशनान् । वानरांश्चापि दुःखार्तान् रामलक्ष्मणपार्श्वतः ॥ २० ॥

அபி ச அதோடுகூட
 பிசிதாஸனா அரக்கர்களை
 ப்ரஹ்மணச: ச உற்சாகங்கொண்டவர்
 களாகவும்
 வானரான் வானரர்களை

ராமலக்ஷ்மணபர்ஸ்த: ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்
 களின் பக்கலில்
 து:கர்தாந் அபி துக்கத்தால் தடுக்கி
 ன்றவர்களாகவும்
 ததர்ஸி கவனித்தாள.

ततः सीता ददर्शोभौ शयानौ शरत्त्वयोः । लक्ष्मणं चामि रामं च विसृजौ शरपीडितौ ॥
 विध्वस्तकवचौ वीरौ विप्रविद्धशरासनौ । सायकैश्छिन्नसर्वाङ्गौ शरस्तम्बमयौ क्षितौ ॥

த: அப்பெழு
 சிதா ஸீதாதேவியார்
 ரம் ச ஸ்ரீராமரும்
 லக்ஷ்மண அபி லக்ஷ்மணருமா
 உமீ வீரே இருவீரர்களையும்
 ஷரபீடிதே பாணங்களால் அடியு
 ண்டு
 பிரக்களையற்று

சாயக: பாணங்களால்
 ஷ்ரிந்நசர்வாங்கு துளைக்கப்பட்ட
 உடல்களோடு
 ஷரஸ்தம்பமயே அம்புகளால் ஆன
 மலைகள் என்ன
 க்ஷிதே பூமியில்
 ஷரத்த்வயோ: அம்புகளாலான படுக்
 கையில்

विध्वस्तकवचौ कवचमற்று
 विप्रविद्धशरासनौ வில் நழுவி

शयानौ கிடப்பவர்களாய்
 ददर्श கண்டாள்,

तौ दृष्ट्वा भ्रातरौ तत्र वीरौ सा पुरुषर्षभौ । शयानौ पुण्डरीकाक्षौ कुमारौ च पावकी ॥
शरत्पगता वीरौ तथाभूतौ नरर्षभौ । दुःखार्ता सुभृशं सोता सुचिरं विललाप ह ॥२४॥

सा சிதா	அந்த லீதாதேவியா	पुरुषर्षभौ	புருஷோத்தமர்களு மாகிய
पुण्डरीकाक्षौ	{ தாமரையி கழிப்போன் ற கண்களுடையவர் களும்	तौ	அவ்விருவர்களை
वीरौ	தோலவியைகண்டிராத	तत्र	அப்பொழுது
वीरौ	வீரர்களான	तथाभूतौ	அப்படியாகி
नरर्षभौ	மானிடர்களில் மென் மைபுற்றவர்களும	शरत्पगतौ	அம்புகளாலான படுக் கையை அடைந்து
पावकी	அக்கினிபகவானின் புகல்வர்களான	शयानौ	படுகதுக்கிடப்பவர் களாய்
कुमारौ	இரு சுப்பிரமணியக் கடவுளை	दृष्ट्वा	பார்த்து
इव	போன்றவர்களும்	सुभृशं	மிகவும்
भ्रातरौ	சகோதரர்களும்	दुःखार्ता	துயரத்தில் மூழ்கி
		सुचिरं	வெகுநேரம்
		विललाप	கண்ணீருகுத்தாள்
		ह	காண்!

भर्तारमनवद्याङ्गी लक्ष्मणं चासितेक्षणा । प्रेक्ष्य पांसुषु वेष्टन्तौ रुरोद जनकात्मजा ॥२५॥

असितेक्षणा	கரிய கண்களுடைய வளும்	लक्ष्मणं च	லக்ஷ் மணியில்
अनवद्याङ्गी	பரிசுத்த மனமுடைய வளமுடைய	पांसुषु	புழுதியில்
जनकात्मजा	வீதாதேவியார	वेष्टन्तौ	சூண்டுக்கிடப்பவர்க
भर्तारि	கணவனையும்,	प्रेक्ष्य	கண்டு [ளாய்
		रुरोद	அழுதாள்.

सा बाष्पशोकाभिहता समीक्ष्य तौ भ्रातरौ देवसमप्रभावौ ।

वितर्कयन्ती निधनं तयोः सा दुःखान्विता वाक्यमिदं जगाद ॥ २६ ॥

सा	மகாலக்ஷ்மியான	निधन	நாசமென
सा	அவள்	वितर्कयन्ती	சங்கித்து
देवसमप्रभावौ	தேவர்களுக்கெப்பா ன மகனையுடைய	दुःखान्विता	துயரத்தில் மூழ்கி
भ्रातरौ	ஸகோதரர்களான	बाष्पशोकाभिहता	கண்ணீராலும் சோக த்தாலும் மெய்மறந் தவளாகி
तौ	அவ்விருவர்களையும்		
समीक्ष्य	பார்த்து	वाक्यं	சொல்லை
इदं	இதை,	जगाद	தனக்குள்ளே சொல்
तयोः	அவ்விருவர்களுக்கும்		லிக்கொண்டாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

अष्टत्वारिंशः सर्गः.—நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். || ४८ ||

सीताप्रलापः.—ஸீதாபரலாபம்.

भर्तारं निहतं दृष्ट्वा लक्ष्मणं च महारथम् । विजयाप भृशं सीता करुणं शोककशिता ॥

भीता वी०ता०दे०वि
भर्तारं क०णा०व०ரை
निहतं கொ०ல்ல०ப்பட்ட०வ०ராக
महारथं மகா०ர०த०ராகிய [வும்
लक्ष्मणं च லக்ஷ்०ண०ரையும் அப்
படியே ஆனவராகவும்

दृष्ट्वा பார்०த்து
शोककशिता சோ०க०த०தால் மெய்
भृशं நிகவும் [மறந்து
करुणं பரி०தா०பமாய்
विललाप (பின்வருமாறு)
புலம்பினான்:

ऊचुर्लक्षणिनो ये मां पुत्रिण्यविध्वेति च । तेऽद्य सर्वे हते रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः ॥

ये “எந்த
लक्षणिनः சா०மு०த்ரிகா லக்ஷணம்
உணர்ந்தவர்கள்
मां என்னை
पुत्रिणी புத்திரபாக்யமுடைய
வளெனவும்

ऊचुः சொன்னார்களோ
त அந்த
ज्ञानिनः அறிஞர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
रामे ஸ்ரீராமர்
हते கொல்லப்பட்டமை
अद्य இப்பொழுது [யால்
अनृतवादिनः பொய்யர்களே.

यजनो महिषी ये मामूचुः पत्नीं च सत्रिणः । तेऽद्य सर्वे हते रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः॥

ये “எவர்கள்
मां என்னை
यजनः { ‘அசுவமேதம்’ என்
னும் யாகத்தை செய்
பவருடையவும்
सत्रिणः { ‘ஸத்ரம்’ என்னும்
யாகத்தைச் செய்ப
வருடையவும்
महिषी பட்டமஹிஷிபாய்
விளங்கும்

पत्नीं च மனைவியென
ऊचुः சொன்னார்களோ
ते அந்த
ज्ञानिनः அறிஞர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
रामे ஸ்ரீராமர்
हते கொல்லப்பட்ட
மையால்
अद्य இப்பொழுது
अनृतवादिनः பொய்யர்களே.

ऊचुः संश्रवणे ये मां द्विजाः कार्तान्तिकाः शुभाम् । तेऽद्य सर्वे हते रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः॥

ये “எந்த
कार्तान्तिकाः द्विजाः ஜோதிட அந்தணர்கள்
मां என்னை
शुभा எப்பொழுதும் மாந்
கல்யமுடையவளென
संश्रवणे என் முன்னிலையில்
ऊचुः சொன்னார்களோ

ते அந்த
ज्ञानिनः அறிஞர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
रामे ஸ்ரீராமர்
हते கொல்லப்பட்டமை
अद्य இப்பொழுது [யால்
अनृतवादिनः பொய்யர்களே.

वीरपार्थिवपत्नी त्वं ये धन्येति च मां विदुः । तेऽयं सर्वे ह्ये रामे ज्ञानिनोऽनृतवादिनः ॥

ये	“எவர்கள்	ते ज्ञानिनः	அந்த அறிஞர்கள்
मां	என்னைப்பார்த்து	सर्वे	எல்லோரும்
त्वं वीरपार्थिवपत्नी	‘நீ வீரமன்னனின்	रामे	ராமர்
धन्या	பாக்கியசாஸி’ [மனைவி	हते	கொல்லப்பட்டமை
इति च	என்றெல்லாம்	अथ	இப்பொழுது [யால்
विदुः	சொன்னார்களோ	अनृतवादिनः	பொய்யர்களை.

इमानि खलु पद्मानि पादयोः कुलस्त्रियः । आधिराज्येऽभिषिच्यन्ते नरेन्द्रैः पतिभिः सह ॥

कुलस्त्रियः	“குலபெண்கள்	अभिषिच्यन्ते	அபிஷேகஞ்செய்யப்
यैः	எவைகளால்		படுகிறார்களோ
नरेन्द्रैः	மன்னர்களாகிய	पद्मानि	அந்த பத்மரேகைகள்
पतिभिः सह	கணவர்களோடு கூட	पादयोः	பாக்கிகளில்
आधिराज्ये	பட்டாஹிஷிப்பதனியில்	इमानि खलु	இதோ கிருக்கின்ற
			எனவே.

वैश्वं यान्ति यैर्यो लक्षणैर्भाग्यदुर्लभाः । नात्मनस्तानि पश्यामि पश्यन्ती हतलक्षणा ॥

मार्गः	“பெண்கள்	हतलक्षणा	நிஷ்டலமான சுபலக்ஷ
यैः लक्षणेः	எந்தக் குறிகளால்		ணைகளுையுடைய நான்
भाग्यदुर्लभाः	பாக்கியம் குன்றி	पश्यन्ती	தேடிப்பார்த்தும்
वैश्वं	கைமையைய	आत्मनः	எனக்கு
यान्ति	அடைகின்றனரோ	तानि	அவைகளை
		पश्यामि न	காண்கிலேன்.

सत्यनामानि पद्मानि स्त्राणामुक्तानि लक्षणैः । तान्यद्य निहते रामे वितथानि भवन्ति मे ॥

लक्षणैः	“லக்ஷணசாஸ்திரங்க	तानि	அவைகள்
स्त्राणां	ஸ்திரிகளின் [னால்	रामे	ராமர்
पद्मानि	பத்மரேகைகள்	निहते	கொல்லப்பட்டமை
सत्यनामानि	தவறாது நற்பயன்	अथ	இப்பொழுது [யால்
	அரிபபவையென	मे	எனக்கு
उक्तानि	சொல்லப்பட்டிருக்	वितथानि	பயன்றவைகளாய்
		भवन्ति	ஆகின்றன.

केशाः सूक्ष्माः समा नीला भ्रुवौ चासङ्गते मम । वृत्ते चारोमशे जङ्घे दन्ताश्चाविरला मम ॥

मम	“எனக்கு	जङ्घे	கணக்காலுக்கும் மு
केशाः	கூட்கல்லியர்கள்		ழந்தாளுக்கும் மத்
सूक्ष्माः	தடிக்காதவை;		தியிலுள்ள பாகங்க
समाः	ஒத்தவை;	वृत्ते	எரிண்டும்
नीलाः	கறுத்தவை;		தசைப்பற்றுள்
भ्रुवौ	புருவங்களிரண்டும்	अरोमशे च	எனவாயும்
असङ्गते च	சேராதிருக்கின்றன.	दन्ताः	உரோமப்ற்றவைகளா,
मम	எனது	अविरलाः च	கவும் இருக்கின்றன.
			பற்கள்
			இடைவெளியில்லா
			மல இருக்கின்றன.

शङ्खे नेत्रे करौ पादौ गुल्फावूरु च मे चितौ । अनुवृत्तनखाः स्निग्धाः समाश्राद्बुल्लयो मम॥

मे “எனது
शङ्खे நெற்றியினிருபுறங்க
नेत्रे கண்களும, [ஞர்.
करौ கைகளும,
पादौ கால்களு, r,
ऊरु च கொடைகளுட
चितौ சதைப்பற்றுடையன
வாயிருக்கின்றன.

मे எனது
अंगुलयः விரல்கள்
अनुवृत्तनखाः வட்டமான நகமுடை
யனவாயு, r,
स्निग्धाः மிருதுவானவைகளா
யும,
समाः च ஒத்தவைகளாயும
இருக்கின்றன.

स्तनौ चाविरलौ पीनौ ममै ममचूचुकौ । मग्ना चोत्सङ्गिनी नाभिः पार्श्वोत्स्कं च मे चितम्॥

मम “எனது
इमौ இந்த
स्तनौ தனங்கவிரண்டும்
अविरलौ இடைவெளியின்றி
पीनौ பருத்து
ममचूचुकौ च காப்புகள் உள்ளடங்க
ப்பெற்றிருக்கின்றன.
मे எனது

नाभिः உந்தியானது
मग्ना ஆழ்ந்து
उत्सङ्गिनी च வாம்பு தடித்தும்
இருக்கிறது.
पार्श्वोत्स्कं च { விலப்பக்ககளுள்
விரட்டமார்பினமேற்
புறமும்
चिन्तम् தசைப்பற்றுள்ளதா
யிருக்கிறது.

मम वर्णो मणिनिभो मृदून्यङ्गुरुहाणि च । प्रतिष्ठितां द्वादशभिर्माभूचुः शुभलक्षणाम् ॥

मम “எனது
वर्णः நிறம்
मणिनिभः மாணிக்கத்தையொத்
திருக்கிறது.
अङ्गुरुहाणि உரோமங்கள்
मृदूनि च மிருதுவாயிருக்கின்
றன.

द्वादशभिः { (பத்து விரல்களாலும்
இரு உள்ளங்கால்
களாலும் ஆகப்) பன்
விரண்டால்
प्रतिष्ठितां பூமியில் படியப்பெற்ற
शुभलक्षणां உத்தமலக்ஷணம்
பொருந்தியவனென
मां எண்ணப்பார்க்கது
ऊचुः சொன்னார்கள்.

समग्रयवमच्छिद्रं पाणिपादं च वर्णवत् । मन्दस्मितेत्येव च मां कन्यालक्षणिनो विदुः ॥

पाणिपादं च “உள்ளங்கைகளும்
உள்ளங்கால்களும்
समग्रयवं பூர்ணமான யவரோகை
अच्छिद्रं இடைவெளியற்றன.
वर्णवत् செந்நிறம் வாயந்தன.

कन्यालक्षणिनः பெண்டிரின் லக்ஷண
ங்களையறிந்தவர்கள்
मां எண்ணப்பார்க்கது
मन्दस्मिता एव எப்பொழுதும் புன்ன
கையுடையவள்
इति च என்றும்
विदुः சொல்லியிருக்கிறார்
கள்.

आधिराज्येऽभिषेको मे ब्राह्मणैः पतिना सह । कृतान्तकुशलैस्तस्तस्य वितथीकृतम् ॥

कृतान्तकुशलैः	“சோதிடத்தில் நிபுணர்களான	आधिराज्ये	பட்டமகிஷிப்பதவி யில்
ब्राह्मणैः	வேதியர்களால்	अभिषेकः	அபிஷேகமாகும் என்
मे	எனக்கு	उक्तः	சொல்லப்பட்டது. [மு
पतिना सह	கணவனுடன்கூட	तत् सर्वं	அது எல்லாம்
		वितथीकृतम्	வீணக்கப்பட்டது.

शोधयित्वा जनस्थानं प्रवृत्तिमुपलभ्य च । तीर्त्वा सागरमक्षोभ्यं भ्रातरौ गोष्पदे हतौ ॥

भ्रातरौ	“சகோதாரிருவரும்	अक्षोभ्यं	கலக்கமுடியாத
जनस्थानं	ஜனஸ்தானத்தை	सागरं	கடலை
शोधयित्वा	நன்மையில் நாட்டி- விட்டு	तीर्त्वा च	கடந்தும்
प्रवृत्तिं	இருக்குமிடத்தை	गोष्पदे	குளப்படி ஜலத்தில்
उपलभ्य	கண்டுகொண்டு	हतौ	மாணடனா.

ननु वारुणमाग्नेयमैन्द्रं वायव्यमेव च । अस्त्रं ब्रह्मशिरश्चैव राघवौ प्रत्यपद्यताम् ॥ १६

राघवौ	“ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	वायव्यं एव	வாய்வாய்ஸ்திரத்தை
वारुणं	வாருணஸ்திரத்தையும்	ब्रह्मशिरः एव	பிரம்மசிரமென்ற
आग्नेयं	ஆக்னேயாஸ்திரத் தையும்	अस्त्रं च	அஸ்திரத்தையும்
ऐन्द्रं च	ஐந்திராஸ்திரத்தையும்	प्रत्यपद्यतां ननु	நன்குணர்ந்தவர்களா பிறற்றே!

अदृश्यमानेन रणे मायया वासवोपमौ । मम नाथवनाथाया निहतौ रामलक्ष्मणौ ॥ १७॥

अनाथायाः	“வேறுகதியற்ற	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரும்
मम	எனக்கு	रणे	போரில்
नाथौ	ரகுகர்களும்	मायया	மாயாவித்தையினால்
वासवोपमौ	இந்திரனை நிகர்த்தவர் களுமன	अदृश्यमानेन	கட்புலனாகாத அவ னால்
		निहतौ	கொல்லப்பட்டனர்.

न हि दृष्टिपथं प्राप्य राघवस्य रणे रिपुः । जीवन्प्रति निवर्तेत यद्यपि स्यान्मनोजवः ॥

राघवस्य	“ஸ்ரீராமரது	प्राप्य	பெற்று
रिपुः	சகரு	मनोजवः	மனோவேகமுள்ளவ
रणे	போரில்	स्यात् यदि अपि	இருப்பினும் [இக
दृष्टिपथं	கண்ணுக்குப் புலனாக இருப்பதை	जीवन्	உயிருடன்
		प्रतिनिवर्तेत न हि	திரும்பவேமாட்டான்.

न काळस्यातिभारोऽस्ति कृतान्तश्च सुदुर्जयः । यत्र रामः सह भ्रात्रा शेते युधि निपातितः॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	कालस्य	காலத்திற்கு
भ्रात्रा सह	தம்பியோடு கூட	अतिभारः	முடியாத சுமை ஏன்
युधि	போரில்	अस्ति न	ஒன்றுமில்லை. [பது
निपातितः	வீழ்த்தப்பட்டு	कृतान्तः च	யமனும்
शेते	கிடக்கிறார்	सुदुर्जयः	ஜயிக்கவொண்ணாத
यत्र	எனில்		வனே.

न शोचामि तथा रामं लक्ष्मणं च महाबलम् । नात्मानं जननीं वापि यथा श्वश्रूं तपस्विनीम्॥

तपस्विनीं	“மனமுறிந்ததுகிடக்	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனைப்பற்றி
	கும		யாவது
श्वश्रूं	மாமியாரைப்பற்றி	जननीं वा	தாயாரைப்பற்றி
यथा	எவ்வண்ணமோ		யாவது
तथा	அவ்வண்ணமே	शोचामि न	நான் வருந்தவில்லை.
रामं	ஸ்ரீராமரைப்பற்றி	आत्मानं अपि	என்னைப்பற்றியும்
	யாவது	न	வருந்தவில்லை.
सहाबलं	மகாபலிஷ்டனை		

साऽनुचिन्तयते नित्यं समास्रवतमागतम् । कदा द्रक्ष्यामि सीतां च लक्ष्मणं च सराघवम्॥

सा	“அவள்	कदा	எப்பொழுது
समास्रवतं	பிரதிக்கொளையழு	द्रक्ष्यामि च	காணப்பெறுவேனெ
सराघवं	ராகவருடன் [டித்து	नित्यं	எப்பொழுதும் [ன்று
आगतं	தரு, பிவந்த		அதொன்றையே நினை
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனையும்	अनुचिन्तयति	ததுக்கொண்டிருக்
सीतां च	வீதையையும்		கிறார் ”

परिदेवयमानां तां राक्षसी त्रिजटाऽब्रवीत्

त्रिजटा	த்ரிஜடையென்னும்
राक्षसी	அரக்கி
परिदेवयमानां	புலம்பிக்கொண்டிருக்கு

॥ २२ ॥

ता	அவளைப்பார்த்து
अब्रवीत्	பின்வருமாறு
	மொழிந்தாள் :

मा विषादं कृथा देवि भर्ताऽयं तव जीवति

देवि	“தேவீ!
विषादं मा कृथाः	நீ துயரப்படாதே.
तव	உனது

॥ २३ ॥

अयं	இந்த
भर्ता	கணவனார்
जीवति	பிழைத்திருக்கின்றார்.

कारणानि च वक्ष्यामि महान्ति सदृशानि च । यथेमौ जीवतो देवि भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ॥

देवि	“தேவீ!
भ्रातरौ	பிராதாக்களான
इमौ	இந்த
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண
	ரும்
यथा	எக்காரணங்களினால்

जीवतः	பிழைத்திருக்கிறார்
	களோ அந்த
महान्ति च	சிறந்தவையும்
सदृशानि च	பொருத்தமானவையு
कारणानि	காரணங்களை [மான
वक्ष्यामि	கூறுகிறேன்.

नहि कोपपरीतानि हर्षपर्युत्सुकानि च । भवन्ति युधि योधानां मुखानि निहते पतौ ॥

पतौ	“யஜமானன்	கோபத்தால் பற்றப்
யுधि	போரில்	பட்டவைகளாய்
निहते	கொல்லப்பட்டிருந்	மழிச்செயுற்றுத்தெளி
	தால்	ந்து விளங்குவன
योधानां	போர்வீரர்களுடைய	வாய
मुखानि	முகங்கள்	भवन्ति न हि இருக்கமாட்டா.

इदं विमानं वैदेहि पुष्पकं नाम नामतः । दिव्यं त्वां धारयेन्नेवं यथेतौ गतजीवितौ ॥२६॥

वैदेहि	“வைதேகி!	पुष्पकं नाम	புஷ்பகமெனப் பிரசித்
एतौ	இவ்விருவர்களும்		திபெற்றதுமான
गनजीवितौ	உயிரிழந்தவர்கள்	इदं	இந்த
यदि	என்றால்	विमानं	விமானம்
दिव्यं	தெய்வத்தன்மையுள்	त्वां	உன்னை
	ளதும	एवं	இவ்விதம்
नामतः	பெயரால்	धारयेत् न	தரிக்கமாட்டாது

हतवीरप्रधाना हि हतोत्साहा निरुद्यमा । सेना भ्रमति संख्येषु हतकण्वं नौजले ॥२७॥

हतवीरप्रधाना	“முக்கியப் போர்வீர	संख्येषु	போர்க்களத்தில்
	ளைப்பறிகொடுத்த	जले	நீரில்
सेना हि	சேனையோவெனில்	हतकर्णा	மாலுமியற்ற
हतोत्साहा	உற்சாகம் குன்றி	नौः	படக்கலம்
निरुद्यमा	செயலற்று	इव	போல
		भ्रमति	தத்தவிக்குமா.

इयं पुनरसंभ्रान्ता निरुद्धिमा तरस्विनी । सेना रक्षति काकुत्स्थौ मया प्रीत्या निवेदितौ ॥

इयं	“இந்த	प्रीत्या	பக்தியுடன்
सेना पुनः	சேனையோவெனில்	निवेदितौ	காண்பிக்கப்பட்ட
असंभ्रान्ता	குழப்பமின்றியும்	काकुत्स्थौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்
निरुद्धिमा	அச்சமின்றியும்		களை
तरस्विनी	மனோதைரியமுடைய	रक्षति	பாதுகாத்துவரு
मया	என்னால் [தாயும்		கிறது.

सा त्वं भव सुविस्मया अनुमानैः सुखोदयैः । अहतौ पश्य काकुत्स्थौ स्नेहादेतद्वयीमि ते ॥

सुखोदयैः	“சன்மையை ஸூசிப்	अहतौ	மாளாதிருக்கும்
अनुमानैः	கின்னங்களைக்	काकुत्स्थौ	ராமலக்ஷ்மணர்களை
	கொண்டு	पश्य	(கண்குளிரப்) பார்.
सुविस्मया	முற்றிலும் நம்பிக்கை	एतत्	இதை
	கொண்டவளாக	ते	உனக்கு
सा त्वं	அந்த நீ	स्नेहात्	பக்தியால்
भव	ஆகுக.	ब्रवीमि	சொல்லுகிறேன்.

त्यज शोकं च मोहं च दुःखं च जनकात्मजे । रामलक्ष्मणयोरर्थे नाद्य शक्यमजीवितुम् ॥

जनकात्मजे	“ஜானகீ !	दुःखं च	மனக்கவலையையும்
रामलक्ष्मणयोः	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்	त्यज	விட்டுொழி.
अर्थे	விஷயத்தில் [களின்	अद्य	இப்பொழுது
शोकं च	துயரத்தையும்	अजीविषुं	மாள்
मोहं च	தப்பெண்ணத்தையும்	शक्यं न	முடியாது.”

श्रुत्वा तु वचनं तस्याः सीता सुरसुतोपमा । कृताञ्जलिस्त्वाचेदमेवमस्त्विति मैथिली ॥

मैथिली	மிதிலைமன்னனின்	श्रुत्वा	கேட்டு
	திருமகனும்	कृताञ्जलिः तु	கைகுவித்தவண்ணமே
सुरसुतोपमा	தெய்வப்பெண்ணுக்	एवं	‘அங்ஙனமே
	கொப்பானவருமான	अस्तु	இருக்கட்டும்’
सीता	ஸீதாதேவி	इति	என்ற
तस्याः	அவளது	इदं	இதை
वचनं	சொல்லை	उवाच	பதிலாய்ச்சொன்னாள்.

विमानं पुष्पकं तत्तु संनिवर्त्य मनोजवम् । दीना त्रिजटया सीता लङ्कामेव प्रवेशिता ॥

दीना	பரிதாபமான நிலையி	तत्	அந்த
सीता	சீதாதேவி [விருக்கும	पुष्पकं विमानं	புஷ்பகவிமானத்தை
विजटया	தீரிஜடையால்	सन्निवर्त्य तु	திருப்பிய பின்னர்
मनोजवं	மனோவேகமாய்ச்	लङ्का एव	இலங்கையிலேயே
	செல்லவல்ல	प्रवेशिता	புகுவிக்கப்பட்டாள்.

ततस्त्रिजटया सार्धं पुष्पकादवरुह्य सा । अशोकवनिकामेव राक्षसीभिः प्रवेशिता ॥ ४० ॥

सा	அவள்	अवरुह्य	இறங்கியபின்
ततः	அப்பொழுது	राक्षसीभिः	அரக்கிகளால்
विजटया सार्धं	தீரிஜடையுடன் கூட	अशोकवनिकां एव	அசோகவனத்தி
पुष्पकात्	புஷ்பகவிமானத்தி		லேயே
	வின்றும்	प्रवेशिता	புகுவிக்கப்பட்டாள்.

प्रविश्य सीता बहुवृक्षण्डां तां राक्षसेन्द्रस्य विहारभूमिम् ।

संप्रेक्ष्य संचिन्त्य च राजपुत्रौ परं विषादं समुपाजगाम ॥ ४१ ॥

सीता	ஸீதாதேவியார்	संप्रेक्ष्य	வெருள விழித்து
बहुवृक्षण्डां	பலவிருஷ்டங்க	राजपुत्रौ	அரசகுமாரர்களிருவ
	எட்டாத		ரையும்
राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கமன்னனது	संचिन्त्य च	நினைந்துநினைந்து
तां	அந்த	परं	பர்
विहारभूमिं	சுங்கராவனத்தில்	विषादं	துயரத்தை
प्रविश्य	புகுந்து	समुपाजगाम	அடைந்தாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे अष्टचत्वारिंशः सर्गः ॥

एकोनपञ्चाशः सर्गः—நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || ४९ ||

श्रीरामप्रबोधः—ஸ்ரீராமர் விழித்துக்கொள்வது.

घोरेण शरब्धेन बद्धो दशरथात्मजो । निश्वसन्तो यथा नागौ शयानौ ह्यिरोसितौ ॥
सर्वे ते वानरश्रेष्ठाः समुग्रीवा महाबलाः । परिवार्य महात्मानौ तस्थुः शोकपरिप्लुताः ॥२॥

சமுகிரீவா:	ஸுகீர்வனையுள்ளிட்ட	निश्वसन्तौ	பெருமூச்செறிந்து
महाबलाः	மகாபலசாலிகளுந்		கொண்டு
वानरश्रेष्ठाः	வானரோத்தமர்களுந்	शयानौ	படுத்துக்கிடக்கும்
ते	அவர்கள்	महात्मानौ	மகாத்மாக்களான
सर्वे	எல்லோரும்	दशरथात्मजौ	தசரதகுமாரர்களிட
घोरेण	கொடிய		வரையும்
शरब्धेन	பாணக்கட்டால்	परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
	கட்டுண்டு	शोकपरिप्लुताः	துயரத்தில் மூழ்கியவ
ह्यिरोसितौ	ரத்தம்தோய்ந்து		களாய
नागौ यथा	இந்சர்ப்பங்கள்போல	तस्थुः	காத்துகின்றார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे रामः प्रत्यबुध्यत वीर्यवान् । स्थिरत्वात्सत्त्वयोगाच्च शरैः संदानितोऽपि सन्॥

वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய	सर्वयोगात् च	தெய்வத்தன்மையா
रामः	ஸ்ரீராமர்		லும
शरैः	பாணங்களால்	एतस्मिन्	இந்த
सन्दानितः अपि सन्	கட்டுண்டவராயிருக்	अन्तरे	சமயத்தில்
	கையிலுங்கூட	प्रत्यबुध्यत	தன்னறிவையடைந்
स्थिरत्वात्	அழிவின்றமையா லும்		தார்.

ततो दृष्ट्वा सखिरं विषण्णं गाढमर्पितम् । आतरं दीनवदनं पर्यदेवयदातुरः ॥ ४ ॥

ततः	உடனே	दृष्ट्वा	பார்த்து
आतरं	தம்பியை		
गाढं	மிகவும்	विषण्णं	மிகப்பரிதாபமாய்
अर्पितं	அடியுண்டு	पर्यदेवयत्	பின்வருமாறு
सखिरं	ரத்தம் தோய்ந்து		புலம்பினார் :
दीनवदनं	வாடிய முகத்தனம்		

किं नु मे सीतया कार्यं किं कार्यं जीवितेन वा । शयानं योऽद्य पश्यामि आतरं युधि निर्जितम्॥

अद्य	“ இப்பொழுது	पश्यामि	பார்க்கிறேனே அந்த
आतरं	தம்பியை	मे	எனக்கு
युधि	போரில்	सीतया	ஸீதையால்
निर्जितं	தோல்வியுற்று	कार्यं किं नु	ஆவதென்ன ?
शयानं	படுத்துக்கிடப்பவனாய்	जीवितेन वा	உயிரினுல்தான்
यः	எந்த நான்	कार्यं किम्	ஆவதென்ன ?

शक्या सीतासमा नारी मर्त्यलोके विचिन्वता । न लक्ष्मणसमो भ्राता सचिवः सांपरायिकः॥

मर्त्यलोके “மானிடவுலகில் டக்ஷணசம: ஸக்ஷ்மனானுக்கொப்
விசிவ்வதா தேடிப்பார்க்கும் என் பாகிய

சீதாசமா ஸீதைக்கொப்பாகிய சசிவ: மந்திரியும்
நாரி ஒரு பெண: சாंपராயிக: பேர்வீரனுமாகிய
शक्या கானமுடியும். ஶ்ரதா தம்பி
न கானமுடியாது.

परित्यक्ष्याम्यहं प्राणं वानराणां तु पश्यताम् । यदि पञ्चत्वमापन्नः सुमित्रानन्दवर्धनः ॥

सुमित्तानन्दवर्धनः “ஸக்ஷ்மனான் வானராண்
पञ्चवं மாணாததை வாநரா்கள்
अपन्नः यदि எய்திவிட்டான் எனில் பார்ந்துகொண்டிருக்க
अहं நான் உயிரை உயிரிலேயே
परित्यक्ष्यामि ஒழிக்கப்போகிறேன்.

किं नु वक्ष्यामि कौसल्यां मातरं किं नु कैकयीम् । कथमम्बां सुमित्रां च पुत्रदर्शनलालसाम् ॥

कौसल्या “கோசலாதேவியா புத்ரர்ஷ்ணலாலசாம்
किं नु என்ன [ருக்கு லேயே கருத்துற்ற
वक्ष्यामि சொல்வேன்? சுமித்திரா
कैकयी கைகேரி அம்மாருக்குத்தான்
मातरं அம்மாருக்கு என்னவிதம் பதில்
किं नु என்ன சொல்வேன்? அளிப்பேன்.

विवत्सां वेपमानां च क्रोशन्तीं कुररीमिव । कथमाश्वासयिष्यामि यदि यास्यामि तं विना ॥

तं विना “அவ்வினலாமல் வேபமான
यास्यामि यदि செல்லவேனாயாகில் க்ரோஷ்ணதீ
विवत्सां கன்றிழந்த எவ்வனம்
कुररी इव பெண்மாணப்போல தேற்றாவுசெய்வேன்.

कथं वक्ष्यामि शत्रुघ्नं भरतं च यशस्विनम् ॥ १० ॥

यशस्विनं “மகா புகழ்படைத்த கத
भरतं பரதனிட எப்படி
शत्रुघ्नं च சத்ருக்ஷ்ணனிடமும் பேசுவேன்?

मया सह वनं यातो विना तेन गतः पुनः । उपालम्भं न शक्यामि सोढुं वत सुमित्रया ॥

मया “என்னுடன் சுமித்ரயா
सह கூட்டவே சுமித்ரையாலேற்படும்
वनं காட்டிற்கு கொடுமைசொற்களை
यातः வந்தவன் அவன். சகிக்க
तेन विना அவனில்லாமல்
पुनः திரும்பி
गतः சென்றவன் நான். வல்லவனல்லேன்,
கஷ்டம்!

इहैव देहं त्यक्ष्यामि न हि जीवितुमुत्सहे

॥ १२ ॥

इह एव “இவ்விடத்திலேயே
देहं உடலை
त्यक्ष्यामि ஒழித்துவிடுகிறேன்.

जीवितुं हि உயிருடனிருக்கவே
उत्सहे न நான் விரும்பவில்லை.

धिष् मां दुष्कृतकर्माणमनार्यं यत्कृते ह्यसौ ।

लक्ष्मणः पतितः शेते शरतल्पे गतासुवत् ॥

यत्कृते “எவனுக்காக
असौ இந்த
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணன்
शरतल्पे பாணங்களாலான
पतितः விழுந்து [படுக்கையில்
गतासुवत् உயிரற்றவன்போல்

शेते கிடக்கின்றானோ அந்த
दुष्कृतकर्माणं தீவினேபுரியும்
अनार्यं பாபியான
मां என்னை
धिक् வைத்துப்போகக்க
வேண்டும்.

त्वं नित्यं स विषण्णं मामाश्वासयसि लक्ष्मण

॥ १४ ॥

गतासुर्नाद्य शक्रोपि मामार्तमभिभाषितुम्

॥ १५ ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மண!
विषण्णं துயரமடைந்த
मां என்னை
नित्यं எப்பொழுதும்
आश्वासयसि நீ தேற்றுவாய்.
सः அப்படிப்பட்ட

त्वं நீ
अद्य இப்பொழுது
गतासुः உயிரிழந்தவனாகி
आर्तं புலம்பித்தவிக்கும்
मां என்னிடம்
अभिभाषितुं பேசுவதற்கு
शक्रोपि न முடியாதிருக்கின்றன.

येनाद्य निहता युद्धे राक्षसा विनिपातिताः । तस्यामेव क्षितौ वीरः स शेते निहतः परैः ॥

येन “எவனால்
अद्य இப்பொழுது
युद्धे போரில்
राक्षसाः அரக்கர்கள்
निहताः கொல்லப்பட்டு
विनिपातिताः வீழ்த்தப்பட்டார்கள்
ளோ

सः அப்பேர்ப்பட்ட
वीरः வீரன்
तस्यां एव அதே
क्षितौ தரையில்
परैः சத்ருக்களால்
निहतः வீழ்த்தப்பட்டவனாய்
शेते கிடக்கிறான்.

शयानः शरतल्पेऽस्मिन्स्वशोणितपरिप्लुतः । शरजालैश्चितो भाति भास्करोऽस्तमिव व्रजन् ॥

अस्मिन् “இந்த
शरतल्पे சரங்களாலான படுக்கையில்

चितः தைக்கப்பட்டவனாய்
अस्तं அஸ்தமனத்தை
व्रजन् அடைந்துகொண்டிருக்கும்

शयानः கிடக்கும் இவன்
स्वशोणितपरिप्लुतः தன் ரத்தம் தோய்ந்து
शरजालैः பாணங்களால்

भास्करोः சூரியன்
इव போல
भाति விளங்குகிறான்.

बाणाभिहतमर्मत्वान्न शक्तोऽप्यभिभाषितुम् । रुजा चाब्रुवतोऽप्यस्य दृष्टिरागेण सूच्यते ॥

बाणाभिहत- } मर्मत्वात् }	“மர்மஸ்தானத்தில அடியுண்டிருப்பதால்	दृष्टिरागेण	பரிதாபமான பார்வை யாலே
अभिभाषितुं	பேச	अस्य	இவனுக்கு
शक्तोति न	முடியாதிருக்கிறான்.	रुजा	பொறுக்கமுடியாத நோவு
अपि च	மேலும்	सूच्यते	இருப்பதாகக் காணப்படுகிறது.
अब्रुवतः	வாய்திறந்து பேசா திருக்கும்		

यथैव मां वनं यान्तमनुयातो महाद्युतिः । अहमप्यनुयास्यामि तथैवं यमक्षयम् ॥ १९ ॥

महाद्युतिः	“மிகக் கேதோவானான காட்டிற்கு [இவன், யான்த மான்னை என்படி அனுவாத பின்பற்றிவந்தானே	तथा एव	அப்படியே
वनं		अहं अपि	நானும்
यान्तं		एवं	இவனை
मां		यमक्षयं	யமனது மீளிக்கைக்கு
यथा एव		अनुयास्यामि	பின்பற்றிச் செல்வன்.

इष्टवन्धुजनो नित्यं मां च नित्यमनुव्रतः । इमामद्य गतोऽवस्थां ममानार्यस्य दुर्नयैः ॥ २० ॥

नित्यं	“எக்காலத்திலும்	अनार्यस्य	அதற்குரிமையற்ற
इष्टवन्धुजनः	உடன் பிறந்தவனிடம் உகந்த இவன்	मम	எனது
मां च	என்னையே	दुर्नयैः	தீர்க்கதரிசனமற்ற செயல்களால்
नित्यं	ஸதா	इमां	இந்த
अनुव्रतः	பின்பற்றியவன்.	अवस्थां	கதியை
अद्य	இப்பொழுது	गनः	எய்தினன்.

सुरुष्टेनापि वीरेण लक्ष्मणेन न संस्मरे । परुषं विप्रियं वाऽपि श्रावितं तु कदाचन ॥ २१ ॥

वीरेण	“சூரனும்	विप्रियं अपि	தருமவிரோதமான சொல்பானாகட்டும்
सुरुष्टेन	அதிகசினங்கொண் டிருப்பவனு வாகிய	परुषं वा	கண்டகமான சொல் தானாகட்டும்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்	श्रावितं तु	செவியில் போடப்பட்ட உதராகக் கூட
कदाचन अपि	எதேனும் ஒரு சமயத் தேலனும்	संस्मरे न	நான் நினைப்புறவில்லை.

विससर्जैकवेगेन पञ्च बाणशतानि यः । इष्वस्त्रेष्वधिकस्तस्मात्कार्त्तवीर्याच्च लक्ष्मणः ॥ २२ ॥

यः	“எவன்	कार्त्तवीर्यात् च	கார்த்தவீர்யனைக் காட்டிலும்
पञ्च बाणशतानि	ஐந்தாறுபாணங்களை	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்
एकवेगेन	ஒரே தடவையில	इष्वस्त्रेषु	பாணஸ்திரங்களில்
विससर्जै	விடுத்தானே	अधिकः	மேம்பட்டவன்.
तस्मात्	அப்போர்க்கொத்த		

असैरस्त्राणि यो हन्याच्छक्रस्यापि महात्मनः । सोऽयमुर्व्यां हतः शेते महार्हशयनोचितः ॥

यः	ச:	அந்த
महात्मनः	மகா ஆற்றலுடைய	மஹர்ஹ்ஷயனோசித:
शक्रस्य	இந்திரனது	விலையுயர்ந்த படுக்கை
अस्त्राणि अपि	அஸ்திரங்களைக் கூட	அய் [கைக்குரிய
असैः	அஸ்திரங்களாலேயே	हतः கொல்லப்பட்டவனாய்
हन्यात्	அழிப்பானே	उर्व्यां தரையில்
		शेते கிடக்கிறான்.

तच्च मिथ्या प्रलप्तं मां प्रधक्ष्यति न संशयः । यन्मया न कृतो राजा राक्षसानां विभीषणः

विभीषणः	“ விபிஷணன்	तत्	அந்த
राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு	मिथ्या	பயனற்ற
राजा	அரசனாக	प्रलप्तं च	பேச்சும்
मया	என்னால்	मां	என்னை
न कृतः	செய்யப்படவில்லை	प्रधक्ष्यति	எரிக்கின்றது.
यत्	எதுவோ [யென்பது	संशयः न	இதில் ஐயமில்லை.

अस्मिन्मुहूर्ते सुग्रीव प्रतियातुमितोऽर्हसि

सुग्रीव	“ சுக்ரீவ !
अस्मिन् मुहूर्ते	இந்தசக்ஷணத்திலேயே

॥ २५ ॥

इतः	இவ்விடத்திலிருந்து
प्रतियातुं	திரும்பி
अर्हसि	நீ செல்லவேண்டும்.

स तु हीनं मया राजन्नावणोऽभिद्रवेद्वली

राजन्	“ அரசே !
बली	பலசா வீயாகிய
सः	அந்த
रावणः	ராவணன்

॥ २६ ॥

मया हीनं तु	என்னை விட்டுப்பிரிந்த
अभिद्रवेत्	திருக்கும் உன்னை
	இப்பொழுது துன்பு
	றுத்துவான்.

अङ्गदं तु पुरस्कृत्य ससैन्यः ससुहृज्जनः । सागरं तर सुग्रीव नीलेन च नलेन च ॥२७॥

सुग्रीव	“ சுக்ரீவ !	ससुहृज्जनः	நண்பர்களோடும்,
नीलेन च	நீலனோடும்,	अङ्गदं तु	அங்க,
नलेन च	நள	पुरस्कृत्य	அழைத்துக்கொண்டு
ससैन्यः	சேனைகளோடும்,	सागरं	சமுத்திரத்தை
		तर	தாண்டிவிடு.

कृतं हनुमता कार्यं यदन्यैर्दुष्करं रणे । ऋक्षराजेन तुष्यामि गोलाङ्गुलाधिपेन च ॥२८॥

हनुमता	“ ஹனுமனாலும்	दुष्करं	செய்யமுடியாத
ऋक्षराजेन	கரடிமன்னனாலும்,	कार्यं	காரியம்
गोलाङ्गुलाधिपेन च	கோலாங்குலமெனும்	यत्	எதுவோ அது
	வானரமன்னனாலும்	कृतं	செய்யப்பட்டது.
रणे	போரில்	तुष्यामि	நான் சந்தோஷமடை
अन्यैः	பிறரால்		கிறேன்.

अङ्गदेन कृतं कर्म मैन्देन द्विविदेन च । युद्धं केसरिणा संख्ये घोरं संपातिता कृतम् ॥

அங்ங்	“அங்கதனாலும்,	சம்பாதினா	சம்பாதினாலும்,
மேன்	மைந்தனாலும்,	கேசரிணா	கேசரியாலும்,
द्विविदेन च	தவித்தனாலும்,	संख्ये	போர்க்களத்தில்
कर्म	பெருஞ்செயல்	युद्धं	யுத்தம்
कृत	புரியப்பட்டது.	घोरं	பயங்கரமாக
		कृतम्	புரியப்பட்டது.

गवयेन गवाक्षेण शरभेण गजेन च । अन्यैश्च हरिभिर्युद्धं मदर्थे त्यक्तजीवितैः ॥

न चातिक्रामितुं शक्यं दैवं सुग्रीव मानुषैः ॥ ३० ॥

गवयेन	“கவயனாலும்,	त्यक्तजीवितैः	உயிரை மதியாதவர்
गवाक्षेण	கவாக்ஷனாலும்,		களாக
शरभेण च	சரபனாலும்,	युद्धं	போர்புரியப்பட்டது.
गजेन च	கஜனாலும்,	सुग्रीव	சுகீவ!
अन्यैः	மற்ற	मानुषैः	மானிடர்களால்
हरिभिः च	வானர்களாலும்	दैवं	விதியானது
मदर्थे	எனக்காக	अतिक्रामितुं	கடக்க
		शक्यं न	சாத்தியமானதன்று.

यत्तु शक्यं वयस्येन सुहृदा च परन्तप । कृतं सुग्रीव तत्सर्वं भवता धर्मभीक्ष्णा ॥ ३१ ॥

परन्तप	“சதருக்களைத்தபிக் கச்செய்யும்	वयस्येन च	ஸ்நேகிதனுமாகிய
		भवता	உன்னால்
सुग्रीव	சுகீவ!	यत् शक्यं तु	எது சாத்தியமோ
धर्मभीक्ष्णा	தர்மத்திற்கு அஞ்சிய	तत् सर्वं	அதெல்லாம்
सुहृदा	அன்பார்ந்த [வனும்,	कृतम्	செய்யப்பட்டது.

मित्रकार्यं कृतमिदं भवद्भिर्वानरर्षभाः । अनुज्ञाता मया सर्वे यथेष्टं गन्तुमर्हथ ॥ ३२ ॥

वानरर्षभाः	“வானரோத்தமர்	सर्वे	எல்லோரும்
भवद्भिः	உங்களால் [களே!	मया	என்னால்
मित्रकार्यं	நண்பனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை	अनुज्ञाताः	விடைகொடுக்கப்பட்ட உவர்களாய
इदं	இப்பொழுது	यथेष्टं	சமீபச்சையாய்
कृतं	செய்யப்பட்டது.	गन्तुं अर्हथ	செல்லுங்கள்.”

शुश्रुवुस्तस्य ते सर्वे वानराः परिदेवनम् । वर्तयाश्चकुरश्रूणि नैवैः कृष्णोत्तरैः ॥ ३३ ॥

ते	அந்த	शुश्रुवुः	கேட்டனர்.
वानराः	வானர்கள்	कृष्णोत्तरैः	கண்கள் சிவந்து,
सर्वे	எல்லோரும்	नैवैः	கண்களால்
तस्य	அவரது	अश्रूणि	கண்ணீரை
परिदेवनं	புலம்பலை	वर्तयांचक्रुः	சொரிந்தனர்.

ततः सर्वाण्यनीकानि स्थापयित्वा विभीषणः । आजगाम गदापाणिस्त्वरितो यत्र राघवः॥

விभीஷண:	விட்டிஷணன்	यत्र	எங்கிருந்தாரோ அவ்
अनीकानि	சேனைகள்		
सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்	गदापाणि:	கதையும் கையுமாய்
स्थापयित्वा	நிறுத்திவிட்டு,	त्वरितः	வேகமாய்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	ततः	அப்பொழுது
		आजगाम	வந்தார்.

तं दृष्ट्वा त्वरितं यान्तं नीलाञ्जनचयोपमम् । वानरा दुद्रुवुस्सर्वे मन्यमानास्तु रावणिम् ॥

வானர:	வானரர்கள்	यान्तं	வந்துகொண்டி.
सर्वे	எல்லோரும்	तं	அவரை [ருக்கும்
नीलाञ्जनचयोपमं	கறுநது அஞ்சனமலை யை நிகர்த்தவராய்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
		रावणि तु	இந்திரஜித்தெனவே
त्वरितं	வேகமாய்	मन्यमाना:	நனைத்தவர்களாய்
		दुद्रुवुः	எங்குமோடினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16599

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1924

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ௫௦ ॥

नागपाशविमोचनम्—நாகபாசத்திலிருந்து விதேய.

अथोवाच महातेजा हरिराजो महाबलः । किमियं व्यथिता सेना मूढवातेव नौर्जले ॥१॥

மகாதேஜ:	மகா ஆண்மையுடைய வனும்	इयं	“இந்த
महाबलः	மகா ஆற்றலுடையவ னுமான	सेना	ஸேனை
हरिराजः	வானரமன்னன்,	जले	ஜலத்தில்
अथ	பின்வருமாறு	मूढवाता	சுழற்காற்றிலகப்பட்ட
उवाच	வினாவினான்:	नौः इव	ஒர் ஓடம்போல்
		किं	ஏன்
		व्यथिता	தத்தலிக்கின்றது ? ”

सुग्रीवस्य वचः श्रुत्वा वालिपुत्रोऽङ्गदोऽब्रवीत् ॥ २ ॥

வாலிபுத்ர:	வாஸுதேன் புதல்வன	वचः श्रुत्वा	வார்த்தையைக்கேட்டு,
अङ्गदः	அங்கதன், [கிய	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன்
सुग्रीवस्य	சுகிரீவனது		னான் :

न त्वं पश्यसि रामं च लक्ष्मणं च महाबलम् । शरजालाचितौ वीराबुभौ दशरथात्मजौ ॥

शरतल्पे महात्मानौ शयानौ रुधिराक्षितौ ॥ ३ ॥

शरजालाचितौ	“ பாணசமூகங்களால் கட்டுண்டவர்களும்,	दशरथात्मजौ	தசரதசக்கிரவர்த்தி
वीरौ	வீரர்களும்,	महात्मानौ	யின் புதல்வர்களும்,
			மகாத்மாக்களும்,

சரதத்ய	பாணங்காலான படுக்கையில்	மகாபல்காலியாகிய லக்ஷ்மணருமாகிய	பகாபல்காலியாகிய லக்ஷ்மணருமாகிய
ஹிர்ஷிக்ஷிதௌ	ரத்தம் தோய்ந்து	உமௌ	இருவரையும்
சயானௌ	படுத்துக்கிடப்பவர் க	தவ்	நீர்
ராமம் ச	ஸ்ரீராமரும் [ஓமாகிய	பச்யசி ந	கவனியாதிருக்கிறீரே!"

அதாவதிதானரேந்ர: சூரிய: பூந்ரமத்டம் । நானிம்தித்டித்ட் மந்யே மவீதவ்யம் மயேந து ॥ ௪ ॥

வானரேந்ர:	வானரமன்னனாகிய	அநிம்தித்ட்	தகுந்த காரணமன்றி
சூரிய:	சூரியன்		யேற்பட்டதென
பூந்	புகழ்வனாகிய	மந்யே ந	நான் நினைக்கவில்லை.
அத்டம்	அங்கதனைப் பார்த்து	மயேந து	பயம் காரணமாகவே
அத	பின்வருமாறு	மவீதவ்யம்	இது ஏற்பட்டிருக்க
அவவீத	பதிவரைத்தான்:		வேண்டும்.
இத்ட்	"இது		

விபணவதநா ஹேதே த்யக்தபஹ்ரணா திச: । ப்ரபலாயந்தி ஹயத்யாஸாதுத்புலலோசநா: ॥ ௫ ॥

புதே	"இந்த	த்யக்தபஹ்ரண:	ஆயுதங்களையெறிந்து
ஹய:	வானரர்கள்		விட்டு
விபணவதநா:	வாடிய முகத்தினராய்	த்யாஸாது	பயத்தால்தான்
த்புலலோசநா:	மருட்சியால் விழித்து	திச:	எல்லாத்திக்குகளிலும்
	கொண்டு	ப்ரபலாயந்தி	ஒடுகின்றனர்.

அந்யோந்யத்ய ந லஜ்ஜந்தே ந நிர்ரிஷந்தி பூபூத: । விப்ரகர்ஷந்தி சான்யோந்யம் பதிதம் லஜ்ஜயந்தி ச॥

அந்யோந்யத்ய	"ஒருவர்கொருவர்	விப்ரகர்ஷந்தி	இழுத்துசெல்கிறார்
லஜ்ஜந்தே ந	வெட்கப்படவில்லை.		கள்.
பூபூத:	திரும்பி	பதிதம் ச	விழுந்தவனை
நிர்ரிஷந்தி ந	பார்க்கவில்லை.	லஜ்ஜயந்தி	தாண்டிச்சென்று
அந்யோந்யம் ச	ஒருவர்கொருவரை		விடுகிறார்கள்."

புதஸ்திந்நந்தரே வீரோ ததாபாணிவிபிஷண: । சூரியம் வர்த்தயாமாஸ ராபதம் ச நிர்ரிஷத ॥ ௬ ॥

புதஸ்திந்	இந்த	சூரியம்	சூரியனுக்கு
அந்தரே	சமயத்தில்	வர்த்தயாமாஸ	முகமன்கூறினார்.
விபிஷண:	விபிஷணர்	ராபதம்	ஸ்ரீராமரை
		நிர்ரிஷத ச	கண்கொட்டாமற்
ததாபாணி:	கதையும் கையுமாக		பார்த்தார்.

விபிஷணம் தம் சூரியோ ததூதா வானரபிஷணம் । ஋க்சராஜம் சமீபத்யம் ஜாம்பவந்தமுவாச ஹ ॥ ௭ ॥

சூரிய:	சூரியன்,	சமீபத்யம்	பக்கவிலிருக்கும்
தம் விபிஷணம்	அந்த விபிஷணரை,	஋க்சராஜம்	கரடிகள் மன்னனான
வானரபிஷணம்	வானரர்களுக்கு பயத்	ஜாம்பவந்தம்	ஜாம்பவானிடம்
	தை விளைவித்தவராய்	உவாச ஹ	பின்வருமாறு மொ
ததூதா	அறிந்து		ழிந்தான்:

इमौ तौ सत्त्वसंपन्नौ विक्रान्तौ प्रियसंयुगौ । इमामवस्थां गमितौ राक्षसैः कूटयोधिभिः ॥

इमौ	“இவர்கள்	கூட்யோதிभि:	கபடப்போர்புரியும்
सत्त्वसम्पन्नौ	மகா ஆற்றலுடைய வர்கள்.	राक्षसै:	அரக்கர்களால்
विक्रान्तौ	மகா ஆண்மையுடைய வர்கள்.	इमां	இந்த
प्रियसंयुगौ	போரில் சிறந்தவர்கள்.	अवस्थां	நிலைமைக்கு
तौ	அப்படிப்பட்டவர்கள்	गमितौ	கொண்டுவரப்பட்ட னா.

भ्रातुः पुत्रेण मे तेन दुष्पुत्रेण दुरात्मना । राक्षस्या जिह्वया बुद्ध्या वञ्चिताष्टजुविक्रमौ ॥

भ्रातुविक्रमौ	“தர்மபுத்தம் செய்யும் இவ்விருவர்கள்	दुरात्मना	பாபியுமான
मे	எனது	तेन	அவனால்
भ्रातुः	தமையனது	राक्षस्या	அரக்கர்க்குரிய
पुत्रेण	புதல்வனும்	जिह्वया	கோணல்
दुष्पुत्रेण	கெட்ட புதல்வனும்	बुद्ध्या	புத்திகொண்டு,
		वञ्चितौ	வஞ்சிக்கப்பட்டனர்.

शरैरिमावलं विद्वौ रुधिरेण समुक्षितौ । वसुधायामिमौ सुप्तौ दृश्येते शल्यकावि ॥१७॥

इमौ	“இவ்விருவர்களும்	वसुधायां	தரையில்
शरै:	பாணங்களால்	सुप्तौ	படுத்துக்கிடக்கும்
अलं	வேண்டிய அளவு	इमौ	ரும்
विद्वौ	அடியுண்டு	शल्यकौ इव	இரண்டு முள்ளம்
रुधिरेण	இரத்தத்தால்		பன்றிகள்போல
समुक्षितौ	தோயப்பெற்றிருக் கின்றனர்.	दृश्येते	தோன்றுகின்றனர்.

ययोर्वीर्यमुपाश्रित्य प्रतिष्ठा काङ्क्षिता मया । तावुभौ देहनाशाय प्रसुप्तौ पुरुषर्षभौ ॥१८॥

ययो:	“எந்த இருவர்களு	तौ	அந்த
वीर्यं	வீர்யத்தை [டைய	पुरुषर्षभौ	புருஷோத்தமர்களான
उपाश्रित्य	ஆதரவாகக்கொண்டு	उभौ	இவ்விருவரும்
मया	என்னால்	देहनाशाय प्रसुप्तौ	{ உடலழியும்வண்ணம் படுத்துக்கிடக்கின் றனர்.
काङ्क्षिता	கோரப்பட்டதோ		

जीवन्नद्य विपन्नोऽस्मि नष्टराज्यमनोरथः । प्राप्तप्रतिज्ञश्च रिपुः सकामो रावणः कृतः ॥

अद्य	“இப்பொழுது,	रिपुः	சத்துருவான
नष्टराज्यमनोरथः	ராஜ்யத்தையும் மனோ ரதத்தையும் இழந்து	रावणः	ராவணன்
जीवन्	உயிருடன்	प्राप्तप्रतिज्ञः	பாதிக்கைநிறைவேற ப்பெற்றவனாயும்
विपन्नः	நடக்கும் பிணமாய்	सकामः च	மனோரதம் கைகூடப் பெற்றவனாயும்
अस्मि	இருக்கிறேன்.	कृतः	செய்யப்பட்டான்.”

एवं विलपमानं तं परिष्वज्य विभीषणम् । सुग्रीवः सत्त्वसंपन्नो हरिराजोऽब्रवीदिदम् ॥२०॥

हरिराजः	வாரமன்வனுடன்	तं	அந்த
सत्त्वसम्पन्नः	மிக ஆண்டையுடைய	विभीषणं	விபிஷணரை
सुग्रीवः	சுக்ரீவன் [வனுமான	परिष्वज्य	கட்டித்தழுவி
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	इदं	பின்வருமாறு
विलपमानं	புலம்பும்	अब्रवीत्	மொழிக்தான்:

राज्यं प्राप्स्यसि धर्मज्ञ लङ्कायां नात्र संशयः ॥ २१ ॥

धर्मज्ञ	“சுர்மமுணர்கதவனே”	प्राप्स्यसि	அடையப்போகிறேன்.
लङ्कायां	இலங்கையில்	अत्र	இவ்விடத்தில்
राज्यं	ராஜ்யரிமையை	संशयः न	ஐயமில்லை.

रावणः सह पुत्रेण स कामं नेह लप्स्यते ॥ २२ ॥

सः	“அந்த	कामं	மனோரத்ததை
रावणः	ராவணன்	इह	இவ்விடத்தில்
पुत्रेण	புதல்வனோடு	लप्स्यते न	அடையமாட்டான்.
सह			

न रुजापीडितावेतावुभौ राघवलक्ष्मणौ । त्यक्त्वा मोहं वधिष्यते सगणं रावणं रणे

एतौ	“இந்த	मोहं	மூர்ச்சையை
राघवलक्ष्मणौ	இராமலக்ஷ்மணர்கள்	त्यक्त्वा	விட்டெழுந்தது
उभौ	இருவரும்	रणे	போரில்
रुजापीडितौ	மரணநோயால் பிடிக்கப்பட்டவர்கள்	रावणं	ராவணனை
	இல்லை.	सगणं	கூட்டத்தாரோடுகூட
		वधिष्यते	வதைசெய்வார்கள்.”

तमेवं सान्त्वयित्वा तु समाश्वास्य च राक्षसम् । सुषेणं श्वशुरं पार्थ्व सुग्रीवस्तमुवाच ह ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	पार्थ्वं	அருகாமையிலிருந்த
तं	அந்த	श्वशुरं	ராமனாரை
राक्षसं	அரக்கனை	तं सुषेणं	அந்த ஸுஷேணனைப்
एवं	மேற்கண்டவாறு		பார்த்து
सान्त्वयित्वा तु	நல்லவார்த்தைகூறி	उवाच ह	பின்வருமாறு மொழி
समाश्वास्य च	தேற்றிவிட்டு		ந்தான்:

सह शूरैर्हरिगणैर्लब्धसंज्ञावरिन्दमो । गच्छ त्वं भ्रातरौ गृह्य किष्किन्यां रामलक्ष्मणौ ॥

अरिन्दमौ	“சதருஸமஹாரகரி	गृह्य	அடைந்ததுக்கொண்டு,
	களும்த	शूरैः	சூரர்களான
भ्रातरौ	பிரதாக்களுமாகிய	हरिणैः सह	வானரக்கூட்டங்
इमौ	இந்த		களோடுகூட
लब्धसंज्ञौ	மூர்ச்சைதெளிந்த	त्वं	நீ
रामलक्ष्मणौ	ஹிராமலக்ஷ்மணர்	किष्किन्यां	கிஷ்கிந்தைக்கு
	களை	गच्छ	செல்.

अहं तु रावणं हत्वा सपुत्रं सहवान्धवम् । मैथिलीमानयिष्यामि शक्रो नष्टमिव श्रियम् ॥

अहं तु	“நான் ஒருவனை	नष्टं	தன்னை விட்டொழிந்த
रावणं	ராவணனை	श्रियं	ராஜபஸம்பத்தை
सपुत्रं	புத்திரர்களோடும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
सहवान्धवं	இனத்தாரோடும்		வண்ணமே,
हत्वा	கொன்று,	मैथिलीं	மேதாதேவியை
शक्रः	தேவேந்திரன்	आनयिष्यामि	சொண்டுவருகிறேன்.”

श्रुत्वैतद्दानरेन्द्रस्य सुषेणो वाक्यमब्रवीत् । देवासुरं महयुद्धमनुभूतं सुदारुणम् ॥ २७ ॥

सुषेणः	ஸுசேணன்,	देवासुरं	“தேவர்களுக்கும் அசு
वानरेन्द्रस्य	வானரமன்னனது		ரர்களுக்கும் நடந்த
एतत्	இதது	सुदारुणं	மிகக்கபயங்கரமான
वाक्यं	மொழியை	महत्	பெரும்
श्रुत्वा	கேட்டு,	युद्धं	போர்
अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன்	अनुभूतम्	என்னல் பார்க்கப்பட்ட
	துன்:		புருக்கிறது.

तदा स दानवा देवाञ्छरसंस्पर्शकोविदाः । निजघ्नुः शस्त्रविदुषश्छादयन्तो मुहुर्मुहुः ॥

तदा	“அப்பொழுது	छादयन्तः	கட்புலனுகாதிருந்து
शरसंस्पर्शकोविदाः	பாணப்பிரயோகங்		கொண்டே
	களில் கிபுணர்களான	शस्त्रविदुषः	சஸ்திரங்களில் வல்ல
दानवाः	அசுரர்கள்,	देवान्	தேவர்களை
मुहुः मुहुः	பெருமுறை	निजघ्नुः स	வதைத்தனர்.

तानातान्नाष्टसंज्ञांश्च परामूंश्च बृहस्पतिः । विद्याभिर्मन्त्रयुक्ताभिरोषधीभिश्चिकित्सति ॥ २९ ॥

बृहस्पतिः	“பிராகஸ்பதியானவர்,	तान्	அவர்களை
आतान्	பீடையுற்று	विद्याभिः	மந்திரங்களாலும்
नष्टसंज्ञान्	மூர்ச்சித்தவர்களுந்	मन्त्रयुक्ताभिः	மந்திரிக்கப்பட்ட
परामूंश्च	உயிரிழந்தவர்களு	ओषधीभिः च	மூலிகைகளாலும்
	மான	चिकित्सति	சிகித்களை செய்தார்.

तान्यौषधान्यानयितुं क्षीरोदं यान्तु सागरम् । जवेन वानराः शीघ्रं संपातिपनसादयः ॥

सम्पातिपनसादयः	“ஸம்பாதி, பஸன்	औषधानि	மூலிகைகளை
	முதலிய	आनयितुं	கொண்டுவர
वानराः	வானரர்கள்	क्षीरोदं सागरं	பாற்கடலுக்கு
शीघ्रं	காலதாமதமின்றி	जवेन	வேகமாய்
तानि	அந்த	यान्तु	செல்லட்டும்.

हरयस्तु विजानन्ति पार्वतीं तां महौषधीम् । सञ्जीवकरणीं दिव्यां विशल्यां देवनिर्मिताम्॥

हरयः	“வானார்கள்				தேவர்களுக்காக உண்
पार्वती	பர்வதத்தில் கிடைக்	देवनिर्मितां			டுபண்ணப்பட்டது
	கும்				மான
महौषधीं	சிறந்த மூலிகை	तां			அந்த
	யாகியதும்,	सञ्जीवकरणीं			ஸஞ்ஜீவகரணியையும்,
दिव्यां	தெய்வத்தன்மை	विशल्यां तु			விசல்யந்தையும்
	வாய்ந்ததும்,	विजानन्ति			நன்கறிவார்கள்.

चन्द्रश्च नाम्ना द्रोणश्च क्षीरोदे सागरोत्तमे । अमृतं यत्र मथितं तत्र ते परमौषधी ॥३२॥

सागरोत्तमे	“கடல்களுட்சிறந்த	यत्र			எந்தவிடத்தில்
क्षीरोदे	பாற்கடலில்;	अमृतं			அமிர்தமானது
चन्द्रः च	சந்திரனென்ற	मथितं			கடையப்பட்டதோ
	மலையும்,				
द्रोणः च	த்ரோணனென்ற	तत्र			அங்கு
	மலையும்,	ते			அந்த இரண்டு
नाम्ना	பெயருடன் விளங்	परमौषधी			மூலிகைகளும்
	குகின்றன.				ருக்கின்றன.

तस्मिन्स्ते निहिते देवैः पर्वते परमौषधी । अयं वायुसुतो राजन्हनुमांस्तत्र गच्छतु ॥३३॥

राजन्	“அரசே!	निहिते			வைக்கப்பட்டிருக்கின்
ते	அந்த				றன.
परमौषधी	சிறந்த மூலிகைகள்	अयं			இந்த
	இரண்டும்,	वायुसुतः			வாயுகுமாரனான
तस्मिन्	அந்த	हनुमान्			ஹனுமான்
पर्वते	மலையில்	तत्र			அங்கு
देवैः	தேவர்களால்	गच्छतु			செல்லட்டும்.”

एतस्मिन्नन्तरे वायुमैवांश्चापि सविद्युतः । पर्यस्यन्सागरे तोयं कम्पयन्निव पर्वतान् ॥३४॥

एतस्मिन्	இந்த	पश्यन्			கொந்தளிக்கச்செய்து
अन्तरे	சமயத்தில்	पर्वतान्			மலைகளை [கொண்டு
सविद्युतः	மின்ன லுடன் கூடிய	कम्पयन् इव			குலுங்கச்செய்து
मेवान् च	மேகங்களையும்				கொண்டும்
सागरे	சமுத்திரத்தில்	वायुः			ஒரு பெருங் காற்று
तोयं अपि	ஜலத்தையும்				அடித்தது.

महता पक्षवातेन सर्वद्वीपमहाद्रुमाः । निपेतुर्भिन्नविटपाः समूला लवणाम्भसि ॥३५॥

महता	“பெரும்	भिन्नविटपाः			கிளைகள் முறிந்து,
पक्षवातेन	சிறகுக்காற்றால்	समूलाः			வேருடன் (பெயர்ந்து)
सर्वद्वीपमहाद्रुमाः	தீவிவெங்குமுள்ள	लवणाम्भसि			உவர்க்கடலில்
	பெருமரங்கள்	निपेतुः			விழுந்தன.

அபவந்பந்நாஸ்தா ஸோகிநஸ்தவாஸிந: | ஸீதிர் சர்வாணி யாடாஸி ஜமுஷ் லவணாண்வம் ||

தவாஸிந:	அங்கிருந்த	யாடாஸி	ஜலஜ்ஜ்னுக்கள்
ஸோகிந:	சிறந்தவுடலுடைய	சர்வாணி	எல்லாமும்
பந்நா:	சரீர்ப்பங்கள்	ஸீதிர்	விரைவில்
ஸ்தா:	நடுநடுங்கியவைகளாக	லவணாண்வம்	உவர்க்கடலினுள்ளே
அபவந்	ஆயின.	ஜமு:	முழுகிவிட்டன.

ததோ முஹூர்திரஸ்ட் வனதேய் மஹவல்ம் | வானரா ததது: சர்வ் ஜவலந்தபிவ பாவகம் || 37 ||

தத:	பிறகு	வனதேய்	வினதையின் புதல்
முஹூர்த்	ஒரு நொடிப்பொழுது	ஜவலந்த்	ஜவலிக்கும் [வரும்,
வானரா:	வானரர்கள் [தல்	பாவக இவ	தீயைப்போலிருப்பவரு
சர்வ்	எல்லோரும்	ததது:	கருடபகவானே [மான
மஹவல்	மகா சக்தியுடைய	ததது:	கண்டார்கள்.
	வருட		

தமாஸதமபிஸேஷ்ய நாஸ்தே விஸுருவூ: | யேஸ்தோ சத்புரூபௌ வதூ: ஸரஸ்வதீமஹவல் || 38 ||

ஸரஸ்வதீ:	சரஸ்வதிகொண்ட	வதூ:	கட்டப்பட்டுருந்தன
யே:	எவைகளால்	தே நாஸ்த:	அந்தபாம்புகள் [ரோ,
மஹவல்	மிக்க பலவான்களும்,	ஆஸ்த்	அங்கு வந்துற்ற
சத்புரூபௌ	ஸத்புருஷர்களுமான	தம் அபிஸேஷ்ய	அவரைப்பார்த்து
தோ	அவ்விருவரும்	விஸுருவூ:	பயந்தோடிவிட்டன.

தத: சுபர்ப்ந: காகுதஸ்யோ தத்யா த்யபிநந்தித: | விமர்ஸ ச பாணிப்யா முஸே சந்த்ரஸமபரே ||

தத:	பிறகு	பாணிப்யா	இரு கரங்களாலும்
சுபர்ப்ந:	கருடபகவான்	சந்த்ரஸமபரே	சந்திரன் போல்
காகுதஸ்யோ	முத்தாமலக்ஷ்மணர் இ		விளங்கிய
தத்யா	பார்த்து [ருவரையும்	முஸே	இரு முகங்களையும்
த்யபிநந்தித:	சந்தோஷித்து	விமர்ஸ	தடவிக்கொடுத்தார்.

வனதேயேந சஸ்புஷாஸ்தயா: சஸுருஹுர்ப்நா: | சுபர்ப்ந ச தந் ஸிஸ்தே தயோரஸு பஸ்வது: || 39 ||

தயோ:	அவ்விருவர்களுடைய	அஸு	ததச்சுண்ணாமே
ஸுஷா:	விராணங்கள்	தயோ:	அவ்விருவர்களுடைய
வனதேயேந	கருடபகவானால்	தந்	திருமேனிகளும்
சஸ்புஷா:	தடவிக்கொடுக்கப்	ஸிஸ்தே	சுவர்ணமயமாய்
	பட்டவைகளாய்	பஸ்வது:	வழுபழுப்பாய்
சஸுருஹு:	ஆறிவிட்டன.		ஆயின.

தேஜோ வீரீய் பல் சோஜ் உத்சாஹ் மஹாஸு: | ததர்ஸந் ச புவிதீஸ்த் திஸ்திஸ்த் திஸுண் தயோ: ||

தயோ:	அவ்விருவர்களுடைய	உத்சாஹ்:	உத்சாஹமும்
தேஜ:	ஒளியும்	ததர்ஸந்	துண்ணாறிவும்
வீரீய்	வீரீயமும்	புவிதீ:	விவேகமும்
பல்	ஆற்றலும்	திஸ்திஸ்த்	ருடபகசக்தியும்
சோஜ:	தேககார்த்தியும்	திஸுண்	{ முன்னிருந்ததைவிட
மஹாஸு:	சிறந்த குணமாகிய		இரட்டிப்பாய் விளங்
			கின.

तावुत्थाप्य महावीर्यौ गरुडो वासवोपमौ । उभौ तौ सस्यजे हृष्टौ रामश्चैनमुवाच ह ॥४२॥

गरुडः	கருடபகவான்	तौ उभौ	அவ்விருவர்களையும்
महावीर्यौ	மகாவீரர்களும்	सस्यजे	தழுவிக்கொண்டார்.
वासवोपमौ	இந்திரனுக்குச் சமா	रामः च	ஸ்ரீராமரும்
	னர்களுமான	एनं	இவரைப் பார்த்து
तौ	அவ்விருவர்களையும்	उवाच	பின்வருமாறு வினா
उत्थाप्य	எழுப்பி		
हृष्टौ	சந்தோஷமாயிருந்த		காண்.

भवत्प्रसादाद्व्यसनं राविप्रभं महत् । आवामिह व्यतिक्रान्तौ पूर्ववद्वलिनौ कृतौ ॥४३॥

आवां	“நாங்களுருவரும்	व्यसनं	ஆபத்தை
भवप्रसादात्	தேவரீரின் கருணை	व्यतिक्रान्तौ	கடந்தவர்களாய்
	யால்	इह	இப்பொழுது
राविप्रभं	இந்திரஜித்தால் உண்	पूर्ववत्	முன்போலவே
	டாகிய	बलिनौ	பலமுடையவர்களாய்
महत्	பெரிய	कृतौ	செய்யப்பட்டோம்.

यथा तातं दशरथं यथाऽजं च पितामहम् । तथा भवन्तमासाद्य हृदयं मे प्रसीदति ॥४४॥

तातं	“தந்தையாகிய	तथा च	அப்படியே
दशरथं	தசரதரை	भवन्तं	தேவரீரை
यथा	அடைந்தால் எப்படி	आसाद्य	அடைந்து
पितामहं	பாட்டனாரான [யோ	मे	எனது
अजं	அஜரை	हृदयं	மனம்
यथा	அடைந்தாலெப்படி	प्रसीदति	தேறுதலையடைகிறது.
	யோ		

को भवान्रूपसंपन्नो दिव्यस्त्रगनुलेपनः । वसानो विरजे वस्त्रे दिव्याभरणभूषितः ॥४५॥

रूपसंपन्नः	“அழகிய திருமேனி	वस्त्रे	வேஷ்டியையும், உத்
	யுடையவரும்		தரீயத்தையும்
दिव्यस्त्रगनु-	} தேவர்களது மலர்மா	वसानः	தரித்தவரும்
लेपनः		दिव्याभरण-	திவ்யாபரணங்களால்
		भूषितः	அலங்கரிக்கப்பட்ட
	பூச்சையும் அணிந்	भवान्	தேவரீர் [வருமான
	தவரும்	कः	யார் ?”
विरजे	நிர்மலமான		

तमुवाच महातेजा वैनतेयो महाबलः । पतत्रिराजः प्रीतात्मा हर्षपर्याकुलेक्षणः ॥४६॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியும்	हर्षपर्याकुलेक्षणः	ஆனந்தத்தால் பூத்த
महाबलः	மகாசக்திமானும்		கண்களுற்று
पतत्रिराजः	பகவிராஜனுமாகிய	तं	அவரைப் பார்த்து
वैनतेयः	கருடபகவான்	उवाच	பின்வருமாறு பதிலு
प्रीतात्मा	உள்ளம் பூரித்தவராகி		ரைத்தார்:

अहं सखा ते काकुत्स्थ प्रियः प्राणो बहिश्चरः । गरुत्मानिह संप्राप्तो युवयोः साह्यकारणात् ॥

காகுத்ய	“ஸ்ரீராம!	பிராண:	பிராணன்.
गरुत्मान्	கருத்மான் என்ற	युवयो:	உங்களிருவர
अहं	அடியேன்		களுடைய
ते	தேவரீரது	साह्यकारणात्	உதவிசெய்தல்
प्रियः	திருவுளம் கோணுது		பொருட்டு
सखा	தோழன். [நடக்கும்	इह	இவ்விடம்
बहिश्चरः	வெளியில் சஞ்சரிக்கும்	संप्राप्तः	வந்தேன்

असुरा वा महावीर्या दानवा वा महाबलाः । सुराश्चापि सगन्धर्वाः पुरस्कृत्य शतक्रतुम् ॥
नेमं मोक्षयितुं शक्ताः शरबन्धं सुदारुणम् । मायाबलादिन्द्रजिता निर्मितं क्रूरकर्मणा ॥

क्रूरकर्मणा	“கொடிய செயல்புரி	असुरा: वा	அசுரர்களும்
इन्द्रजिता	இந்திரஜித்ததால் [யும்	महाबलाः	மிக்கபலசாலிகளாகிய
मायाबलात्	மாயாவிதையின்	दानवा: वा	தானவர்களும்
	சக்தியால்	सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களை
निर्मितं	செய்யப்பட்ட		யுள்ளிட
इमं	இந்த	सुरा: च	தேவர்களும்
सुदारुणं	மிகக்கொடிய	शतक्रतुं	
शरबन्धं	பாணக்கட்டை	पुरस्कृत्य अपि	தலைமையாகக்
मोक्षयितुं	விடுதற்பதற்கு		கொண்டுங்கூட
महावीर्याः	அதிவீரயம்	शक्ता: न	வல்லரல்லர்.
	பொருந்திய		

एते नागाः काद्रवेयास्तीक्ष्णदंष्ट्रा विषोल्बणाः । रक्षोमायाप्रभावेन शरा भूत्वा त्वदाश्रिताः॥

रक्षोमाया- } प्रभावेन }	“ராக்ஷஸன் து மாய விதையின் சக்தி யால்	विषोल्बणाः	{ கொடிய கக்குகின்றவைகளு மான
काद्रवेयाः	கத்ருவின் புதல்வர்	एते	இத
	களும	नागाः	நாகங்கள்
वीक्ष्णदंष्ट्राः	கூரிய கோரைப்பற்	शरा: भूत्वा	பாணவடிவங்கொண்டு
	களையுடையவைகளும்	त्वदाश्रिताः	உங்களிருவர்களுக்கும் அடைந்தன.

सभाग्यश्चासि धर्मज्ञ राम सत्यपराक्रम । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा समरे रिपुघातिना ॥५१॥

राम	“ஸ்ரீராம!	रिपुघातिना	சத்ருசம்ஹாரகரும்
धर्मज्ञ	தர்மத்தையுணர்ந	भ्रात्रा च	தாழ்பியுமான
	தவரே!	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடு
सत्यपराक्रम	உண்மையும் பராக்ரம	सह	கூட
	மும் அமைந்தவரே!	सभाग्यः असि	நோவற்ற வாழ்வுட
समरे	போரில்		னிருக்கின்றீர்.

इमं श्रुत्वा तु वृत्तान्तं त्वरमाणोऽहमागतः । सहसा युवयोः स्नेहात्सखित्वमनुपालयन् ॥

அஃ “அடியேன்
இஃ இந்
வृத்தான்த் துஷ்வா செய்தியைக் கேட்டு,
யுவயோ: து உங்க்ளிருவர்க்ளிடத்
சுஹாத் பக்தியால் [திலும்]

सखित्वं கோழு உரிமையை
अनुपालयन् காக்குமாறு
त्वरमाणः பரபரப்புற்று
सहसा தக்கக்ஷணமே
आगतः இங்கு வந்தேன்.

मोक्षितौ च महाघोरादस्मात्सायकबन्धनात् । अप्रमादश्च कर्तव्यो युवाभ्यां नित्यमेव हि ॥

अस्मात् “இந்த
महाघोरात् மிகக் கொடிய
सायकबन्धनात् च பாணக்கட்டினின்றும்
मोक्षितौ விடுவிக்கப்பட்டார்கள்.
च ஆயினும்

नित्यं एव எப்பொழுதுமே
युवाभ्यां हि உங்க்ளிருவர்களாலும்
अप्रमादः ஜாக்கரதையுடனிருத்
தல்
कर्तव्यः அனுஷ்டிக்கத்தக்கது.

प्रकृत्या राक्षसाः सर्वे संग्रामे कूटयोधिनः । शूराणां शुद्धभावानां भवतामार्जवं बलम् ॥

शुद्धभावानां “பரிசுத்த மனமுள்ள
शूराणां சூரர்களாகிய
भवतां உங்களுக்கு
संग्रामे போரில்
आर्जवं தர்மநெறிவழுவாமை

बलं சர்வசையமாயிருக்க
राक्षसाः அரக்கர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
प्रकृत्या இயல்பாகவே
कूटयोधिनः கபடப்போர் புரிபவர்கள்.

तत्र विश्वसितव्यं वो राक्षसानां रणाजिरे । एतेनैवोपमानेन नित्यं जिह्वा हि राक्षसाः

रणाजिरे “போர்க்களத்தில்
राक्षसाः அரக்கர்கள்
नित्यं எப்பொழுதுமும்
जिह्वा: அத்தர்மநெறியில்
நிற்பவர்கள்.

एतेन இந்த
उपमानेन एव உபமானத்தாலேயும்
वः உங்களுக்கு
राक्षसानां ராட்சஸர்களது
विश्वसितव्यं வகுந்தரது 67 னும
न கூடாது.” [எண்ணம்]

तत् हि ஆனபடியாலும்

एवमुक्त्वा ततो रामं सुपर्णः सुमहाबलः । परिष्वज्य सुहृत्स्निग्धमाप्रष्टुमुपचक्रमे ॥ ५६ ॥

सुमहाबलः மிக்க சக்திமானான
सुपर्णः கருடபகவான்
ततः அப்பொழுது
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
सुहृत्स्निग्धं தொண்டர்களிடத்தில்
வாத்ஸல்யமுடைய

रामं ஸ்ரீராமரை
परिष्वज्य
आप्रष्टुं போக விடையளிக்க
उपचक्रमे பின்வருமாறு வேண்
டிக்கொண்டார் :

सखे राघव धर्मज्ञ रिपूणामपि वत्सल । अभ्यनुज्ञातुमिच्छामि गमिष्यामि यथागतम् ॥

“தோழரே!
धर्मज्ञ தர்மமறிந்தவரே!
रिपूणां अपि சத்ருக்களிடமும்
वत्सल காருண்டமுடைய
राघव ஸ்ரீராம! [வரே!

यथागतं வந்தபடியே
गमिष्यामि போய்வருகிறேன்.
अभ्यनुज्ञातुं போக விடையளிக்க
इच्छामि நான் பிரார்த்திக்கின்
றேன்.

न च कौतूहलं कार्यं सखित्वं प्रति राघव । कृतकर्मा रणे वीर सखित्वमनुवेत्स्यसि ॥५८॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	वीर	சூரரே!
सखित्वं प्रति	தோழத்தன்மை	रणे	போரில்
	விஷயத்தில்	कृतकर्मा	செய்யவேண்டியதைச்
कौतूहलं च	{ எல்லாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்னும் ஆவா	सखित्वं	செய்துமுடித்தவராய்
कार्यं न	இப்பொழுது கொள்	अनुवेत्स्यसि	தோழ உரிமையை
	ளத்தக்கதன்று.		உள்ளபடி தெரிந்து
			கொள்வீர்.

बालवृद्धावशेषां तु लङ्कां कृत्वा शरोर्मिभिः । रावणं च रिपुं हत्वा सीतां समुपलप्स्यसे ॥

शरोर्मिभिः	“பாணங்களின் தொ	बालवृद्धावशेषां	{ குழந்தைகளும் கிழ
	குதிகளால்		வர்களும் மிச்சமிருக்
रिपुं	சத்ருவாகிய	कृत्वा	குமாறு
रावणं च	ராவணனையும்	सीतां	செய்துவிட்டு
हत्वा	கொன்று	समुपलप्स्यसे	வீரத்தோடு
लङ्कां तु	லங்கையையும்		தேவரீர் அடையப்
			போகிறீர்.”

इत्येवमुक्त्वा वचनं सुपर्णः शीघ्रविक्रमः । रामं च विरुजं कृत्वा मध्ये तेषां वनौकसाम् .. प्रदक्षिणं ततः कृत्वा परिष्वज्य च वीर्यवान् । जगामाकाशमाविश्य सुपर्णः पवनो यथा ॥

सुपर्णः	சிறந்த சிறகுடவர்	मध्ये	முன்னிலையில்
	படைக்கப்பெற்று	रामं	ஸ்ரீராமரை
पवनः यथा	வாயுபகவான்போல	विरुजं	வேதனையொழிந்தவ
शीघ्रविक्रमः	விரைந்துசெல்லும்	कृत्वा	செய்துவிட்டு [ராம
	தன்மையுள்ள	ततः	அதன்மேல்
वीर्यवान् च	பராகரமசாலியாகிய	प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணத்தையும்
सुपर्णः	சுருட பகவான்	कृत्वा	செய்து
हति एवं	மேற்கண்ட	परिष्वज्य च	இன்னொருகரம் தழு
वचनं	சொல்லை		விக் கொடுத்துவிட்டு
उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு	आकाशं	ஆகாசத்தில்
तेषां	அந்த	आविश्य	எழுந்து
वनौकसां	வானரர்களின்	जगाम	சென்றார்.

विरुजौ राघवौ दृष्ट्वा ततो वानरयूथपाः । सिंहनादांस्तदा नेदुर्लाङ्गलान्दुयुधुते ॥६२॥

तदा	அப்பொழுது	दृष्ट्वा	பார்த்து
ते	அந்த	ततः	அதனால்
वानरयूथपाः	வானரசேனைத்தலைவர்	सिंहनादान्	சிங்கநாதங்களை
	கள	नेदुः	இட்டார்கள்.
राघवौ	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்ம	लाङ्गलान् च	வாலகனையும்
	ணரையும்	दुयुधुः	ஆட்டினார்கள்.
विरुजौ	தேகசொகையத்துடன்		
	விளங்குபவர்களாய்		

ततो भेरीः समाजघ्नुर्मृदङ्गान्श्वाप्यनादयन् । दध्मुः शङ्खान्संप्रहृष्टाः क्ष्वेलन्त्यपि यथापुरम् ॥

ततः	அப்பொழுது	शङ्खान् च	சங்கவாத்யங்களையும்
यथापुरं	முன்போலவே	दध्मुः	ஊதுனார்கள்.
भेरीः	பறைகளை	संप्रहृष्टाः	மனக்களிப்புற்றவர்கள்
समाजघ्नुः	அடித்தார்கள்.		களாய
मृदङ्गान् अपि	மத்தளங்களை	क्ष्वेलन्ति अपि	தள்ளியும் குதித்தார்கள்.
अनादयन्	கொட்டினார்கள்.		கள்.

आस्फोट्यास्फोट्य विक्रान्ता वानरा नगयोधिनः ।

द्रुमानुत्पाद्य विविधांस्तस्थुः शतसहस्रशः

॥ ३४ ॥

नगयोधिनः	மலைகளைக்கொண்டு போர்புரியும்	शतसहस्रशः	வசந்தக்கணக்காக
विक्रान्ताः	விக்ரமசாலிகளாகிய	उत्पाद्य	வேருடன் பெயர்த்து
वानराः	வானரர்கள்	आस्फोट्य आस्फोट्य	ஓயாது தோளேத்
विविधान्	பல		தட்டிக்கொண்டு
द्रुमान्	விருஷ்டங்களை	तस्थुः	போருக்குத் தயாராய் நின்றார்கள்.

विस्मजन्तो महानादांस्त्रासयन्तो निशाचरान् । लङ्काद्वाराण्युपाजग्मुर्யोद्धकामाः पुवङ्गमाः ॥

पुवङ्गमाः		निशाचरान्	அரக்கர்களை
योद्धकामाः	போர்புரிய ஆவல் கொண்டவர்களாய்	वासयन्तः	பயமுறுத்திக் கொண்டு
महानादान्	பெருஞ்சத்தங்களை	लङ्काद्वाराणि	லங்கையின்வாயில்க
विस्मजन्तः	இட்டுக்கொண்டு	उपाजग्मुः	கூடினார்கள். [ளில்]

ततस्तु भीमस्तुमुलो निनादो बभूव शाखासृगयूथपानाम् ।

क्षये निदाघस्य यथा घनानां नादः सुभीमा नदतां निशीथे

॥ ६६ ॥

ततः	அப்பொழுது	नदतां	கர்ஜிக்கும்
शाखासृगयूथपानां	வானரச்சேனைத் தலைவர்களுடைய	घनानां	மேகக்கூட்டங்களது
		सुभीमः	மிக பயங்கரமாகிய
निनादः	சத்தமானது	नादः यथा	பேரிடிபோன்றதாய்
निदाघस्य क्षये	வரஷ்காலத்தில்	भीमः	பயங்கரமாயும்
निशीथे	நள்ளிரவில்	तुमुलः तु	அடர்ந்ததாயும்
		बभूव	இருந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16665

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 1990

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे एकविंशोऽहि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்திதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தோராவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

ஆகியல் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸ்திதியில் அச்சவெதயாகசாலையில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்திரண்டாவது தினத்திலயுத்தகாந்தலில் 51-வது ஸர்க்கம் முதல் 70 வது ஸர்க்கம் வரை (16666—17916) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சலோகசங்கியை 1251]

★ 52

तथा हि विपुलैर्नादैश्चुक्षुभे वरुणालयः

॥ ५ ॥

विपुलैः “பெரும்
नादैः சுத்தங்களால்

वरुणालयः तथा சமுத்திரமும்
चुक्षुभे हि கலங்கவிட்டதே!

तौ तु बद्धौ शरैस्तीक्ष्णैर्भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । अयं च सुमहान्नादः शङ्कां जनयतीव मे ॥

तौ “அந்த
भ्रातरौ பிராதாக்களாகிய
रामलक्ष्मणौ तु ராமனும் லக்ஷ்மணனும்
तीक्ष्णैः கொடிய [மோவெனில்
शरैः பாணங்களால்
बद्धौ கட்டப்பட்டிருக்கின்
றார்கள்.

अयं இந்த
सुमहान् மிகப் பெரிய
नादः சுத்தமானது
मे च எனக்கும்
शङ्कां கலவரத்தை
जनयति इव உண்டாக்குகிறதே!”

एतत्तु वचनं चोत्त्वा मन्त्रिणो राक्षसेश्वरः । उवाच नैर्ऋतांस्तत्र समीपपरिवर्तिनः ॥ ७ ॥

राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னன்
एतत् இந்த
वचनं சொல்லை
उत्त्वा च சொல்லிவிட்டு
तत्र அப்பொழுது

समीपपरिवर्तिनः அருகிலிருந்த
नैर्ऋतान् அரக்க
मन्त्रिणः तु மந்திரிகளைப் பார்த்து
उवाच பின்வருமாறு
மொழிந்தான் :

ज्ञायतां तूर्णमेतेषां सर्वेषां वनचारिणाम् । शोककाले समुत्पन्ने हर्षकारणमुत्थितम् ॥ ८ ॥

एतेषां “இந்த
वनचारिणां வானார்கள்
सर्वेषां எல்லோருக்கும்
शोककाले துக்கப்பட்டவேண்டிய
समुत्पन्ने காலம்
வந்திருக்கையில்

उत्थितं நோந்திருக்கிற
हर्षकारणं சந்தோஷத்தின்
காரணமானது
तूर्णं விரைவில்
ज्ञायताम् அறிந்துவரப்
பட்டும்.”

तथोक्तास्तेन संभ्रान्ताः प्राकारमधिरुह्य ते । ददृशुः पालितां सेनां सुग्रीवेण महात्मना ॥

तेन அவனால்
तथा மேற்கண்டவாறு
उक्ताः நியமனம்பெற்ற
ते அவர்கள்
संभ्रान्ताः பரபரப்புற்று
प्राकारं மதிகுவர்பீது
अधिरुह्य ஏறி

महात्मना மகா ஆற்றலுடைய
सुग्रीवेण சுகரீவனால்
पालितां ரகழிக்கப்பட்ட
सेनां சேனையை
ददृशुः கவனித்துப்பார்த்
தார்கள்.

तौ च मुक्तौ सुघोरेण शरब्धेन राघवौ । समुत्थितौ महाभागौ विषेदुः प्रेक्ष्य राक्षसाः ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	महाभागौ	யாதொரு குறைய
राघवौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண		மின்றி
	ராகிய		
तौ च	அவ்விருவர்களையும்	समुत्थितौ	நின்றுகொண்டிருக்க
सुघोरेण	மிகக் கொடிய		கின்றவர்களாய்
शरब्धेन	பாணக்கட்டால்	प्रेक्ष्य	பார்த்து
मुक्तौ	விடப்பட்டு	विषेदुः	துக்கமடைந்தார்கள்.

संत्रस्तहृदयाः सर्वे प्राकारादवस्थे ते । विषण्णवदना घोरा राक्षसेन्द्रमुपस्थिताः ॥ ११ ॥

घोराः	கொடியவர்களாகிய	प्राकारान्	மதிற்சுவரினின்ற
ते	இவர்கள்	अवस्थे	
सर्वे	எல்லோரும்	विषण्णवदनाः	முகம் வாடியவர்
			களாய்
संत्रस्तहृदयाः	உள்ளங்கலங்கியவர்	राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸமன்னனிடம்
		उपस्थिताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

तदप्रियं दीनमुखा रावणस्य निशाचराः । कृत्स्नं निवेदयामासुर्यथावद्वक्त्रकोविदाः ॥

वाक्यकोविदाः	பேசுவதில் வல்லவர்	अप्रियं	அனிப்டசங்கதி
	களான	कृच्छं	முழுவதையும்
निशाचराः	அரக்கர்கள்	रावणस्य	ராவணனுக்கு
दीनमुखाः	வாடிய முகமுடைய	यथावत्	உள்ளபடி
	வாகளாய	निवेदयामासुः	பின்வருமாறு தெரி
तत्	அந்த		வித்தார்கள்:

यौ ताविन्द्रजिता युद्धे भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । निबद्धौ शरब्धेन निष्पक्वभुजौ कृतौ ॥

विमुक्तौ शरब्धेन तौ दृश्येते रणाजिरे । पाशानिव गजौ छित्वा गजेन्द्रसमविक्रमौ ॥

युद्धे	“போரில்	तौ	அவ்விருவர்களும்
यौ	எந்த	रणाजिरे	போர்களைத்தில்
तौ भ्रातरौ	அந்த பிராதாக்கரை	पाशान्	கயிறுகளை
रामलक्ष्मणौ	கிய ராமனும் லக்ஷ்மணனும்	छित्वा	அறுத்து
		गजौ द्व	இருயானைகள் போ
हन्द्रजिता	இந்திரஜித்தால்		ன்றவர்களாய்
शरब्धेन	பாணக்கட்டால்	शरब्धेन	பாணக்கட்டால்
निबद्धौ	கட்டப்பட்டு	विमुक्तौ	விடுபட்டவர்களாய்
निष्पक्वभुजौ	கைகளை யசைக்க	गजेन्द्रसम-	யானையரசர்களை
	முடியாது	विक्रमौ	நிகர்த்த ஆற்றல்
कृतौ	செய்யப்பட்டார்		டையவர்களாய்
	களோ	दृश्येते	காணப்படுகின்றார்கள்.”

बलेन महता युक्तो रक्षसां भीमविक्रम । त्वं वधायाभिनिर्याहि रामस्य सह वानरैः॥२०॥

ரக்சஸர் “அரக்கர்களுக்குள்
भीमविक्रम மகா பராக்கிரம
त्वं நீ [சாலியே !
महता बलेन பெரும்கையத்
युक्तः கூடியவனும் [தோடு

रामस्य ராமனை
वानरैः सह வானரர்களோடுகூட
वधाय ஒழிப்பதற்கு
अभिनिर्याहि இப்பொழுதே
 செல்லு.”

एवमुक्तस्तु धूम्राक्षो राक्षसेन्द्रेण धीमता । कृत्वा प्रणामं संहृष्टो निर्जगाम नृपालयात् ॥

धीमता புக்கிமதனாகிய
राक्षसेन्द्रेण ராக்ஷஸமன்னனால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः ஆக்கினைபெற்ற
धूम्राक्षः தூம்ராக்ஷன்
संहृष्टः மிகக்களிப்புற்றவனும்

प्रणामं कृत्वा நமஸ்காரம் செய்து
 விட்டு
नृपालयात् तु மன்னனது மாளிகை
 யிலிருந்து

अभिनिष्क्रम्य तद्द्वारं बलाध्यक्षमुवाच इ । त्वरयस्व बलं तूर्णं किं चिरेण युयुत्सतः ॥

तत् द्वारं அந்த வாயிலை
अभिनिष्क्रम्य விட்டு வெளிவந்து
बलाध्यक्षं சேனாபதியைப்
 பார்த்து
उवाच ह மின்வருமாறு
 கட்டளைபிட்டான் :

बलं “சேனையை
तूर्णं விரைவில்
त्वरयस्व சித்தப்படுத்து.
युयुत्सतः போரை விரும்பும்
 எனக்கு
किं चिरेण ஏன் காலதாமதம் ?”

धूम्राक्षवचनं श्रुत्वा बलाध्यक्षो बलानुगः । बलमुद्योजयामास रावणस्याज्ञया द्रुतम् ॥

बलानुगः சையத்துடன் கூட
 வேயிருக்கும்
बलाध्यक्षः சேனாபதி
धूम्राक्षवचनं தூம்ராக்ஷனுடைய
श्रुत्वा கேட்டு [சொல்லை

रावणस्य ராவணனது
आज्ञया நியமனமானபடியால்
बलं சேனையை
द्रुतं விரைவில்
उद्योजयामास தயார்செய்தான்.

ते बद्धघण्टा बलिनो घोररूपा निशाचराः । विगर्जमानाः संहृष्टा धूम्राक्षं पर्यवारयन् ॥

विगर्जमानाः ॥ २५ ॥
ते அந்த
घोररूपाः பயங்கரமான கோற்ற
 முள்ள்வர்களும
बलिनः பலசாலிகளுமான
निशाचराः அரக்கர்கள்
बद्धघण्टाः வீரக்கழல்களை

संहृष्टाः மிகக்களிப்புற்று
विगर्जमानाः சிங்கநாதஞ்செய்து

 அணிந்தவர்களாயும்,
विविधायुधहस्ताः பல ஆயுதங்களைக்கை
 யிலேந்தியவர்களாயும்,

धूम्राक्षं धूम्रं
पर्यवारयन् சூழ்ந்துகொண்டார்
 கள்.

स नियातो महावीर्यो धूम्राक्षो राक्षसैर्वृतः । हसन्यै पश्चिमद्वाराद्धनुमान्यत्र तिष्ठति ॥३१॥

महावीर्यः	மகாபராக்கிரமசாலி யாகிய	पश्चिमद्वारात्	மேற்குவாயில்வழி
ச:	அந்த	हनुमान्	ஹனுமார் [யாக
धूम्राक्षः	தூட்டராக்கூன்,	यस तिष्ठति	எங்கு நிற்கின்றாரோ அங்கு
राक्षसः	அரகசர்களால்	हसन् वै	சிரித்துக்கொண்டே
वृतः	சூழப்பெற்றவனுய்	नियातः	வந்துசேர்ந்தான்.

रथप्रवरमास्थाय स्वरयुक्तं खरस्वनम् ॥ ३२ ॥

प्रयान्तं तु महाघोरं राक्षसं भीमदर्शनम् । अन्तरिक्षगता घोराः शकुनाः प्रत्यपेक्षयन् ॥

खरस्वनं	கோவேறுகழுதைச் சத்தமுற்று	भीमदर्शनं तु	பயங்கரமான தோற்ற முடையவனுமான
स्वरयुक्तं	பேரொலியிடுகிறதான	राक्षसं	அரகசனை
रथप्रवरं	சிறந்த ரதத்தில்	अन्तरिक्षगताः	ஆகாயத்தில் வட்ட மிட்ட
भास्थाय	ஏறிகொண்டு	घोराः	அசுபகுசகமான
प्रयान्तं	வந்துகொண்டிருக்கிறவனும்	शकुनाः	பறவைகள்
महाघोरं	மிகக்கொடியவனும்	प्रत्यपेक्षयन्	குறுக்குநெடுக்காய் திரிந்து நடுத்தன.

रथशीर्षे महान्भीमो गृध्रश्च निपपात ह । ध्वजाग्रे ग्रथिताश्चैव निपेतुः कुणपाशनाः ॥३४॥

महान्	பெரிய	ध्वजाग्रे च	கொடியின் துறியி லும்
भीमः	பயங்கரமான	कुणपाशनाः एव	பிணந்தின்னிக்கழுகு
गृध्रः च	ஒரு கழுகு	ग्रथिताः	வரிசையாக [களும்
रथशीर्षे	ரதத்தின் சிகரத்தில்	निपेतुः	வந்து உட்கார்ந்தன.
निपपात ह	விழ்ந்தது.		

रुधिराद्रौ महाञ्छ्वेतः कबन्धः पतितो भुवि । विस्वरं चोत्सृजन्नादं धूम्राक्षस्य समीपतः ॥

रुधिराद्रौ	ரத்தம் தோய்ந்த	नादं	சத்தத்தை
महान्	ஓர் பெரிய	उत्सृजन् च	இட்டுக்கொண்டே
श्वेतः	வெண்ணிறமான	धूम्राक्षस्य	தூட்டராக்கூனது
कबन्धः	கபந்தம்	समीपतः	முன்னிலையில்
विस्वरं	கேட்கவொண்ணாத	भुवि	தரையில்
		पतितः	விழ்ந்தது.

ववर्ष रुधिरं देवः सञ्चाल च मेदिनी । प्रतिलोमं ववौ वायुर्निर्घातसमनिस्वनः ॥ ३६ ॥

देवः	மழைக்கேவன்	वायुः	காற்று
रुधिरं	ரத்தத்தை	निर्घातसम- }	இடிக்குச்சுமமான சத்
ववर्ष	பொழிந்தான்	निस्वनः }	தம்பண்ணிக்கொ
मेदिनी च	பூமியும்	प्रतिलोमं	எதிராய்
सञ्चाल	நடுங்கிற்று.	ववौ	விசிற்று

घाघतास्तत्र दिशश्च न चकाशिरे

॥ ३७ ॥

तल	அப்பொழுது	तिमिरौघावृताः	அடர்ந்த இருளால் முடப்பட்டவைகளால்
दिशः च	திக்குகளெல்லாம்	चकाशिरे न	புலப்படாதிருந்தன.

स तूत्पातांस्तदा दृष्ट्वा राक्षसानां भयावहान् । प्रादुर्भूतान्सुयोरांश्च भूमाक्षो व्यथितोऽभवत्॥

सः	அந்த	सुयोरान् च	மிக்க ஆகாதவைகளு
भूमाक्षः तु	தூமீராக்ஷனும்		மான
राक्षसानां	அரக்கர்களுககு	उत्पातान्	அபசருனங்களை
भयावहान्	பயத்தைத் தருகிற	तदा	அப்பொழுது
	தம	दृष्ट्वा	பார்த்து
प्रादुर्भूतान्	உண்டான	व्यथितः	மனங்கலங்கியவனாக
		अभवत्	ஆயினான்.

सुमुहू राक्षसाः सर्वे भूमाक्षस्य पुरःसराः

॥ ३९ ॥

भूमाक्षस्य	தூமீராக்ஷனுடைய	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
पुरःसराः	கூட்டாளிகளான	सर्वे	எல்லோரும்
		सुमुहुः	மதிகலங்கினார்கள்.

ततः सुभीमो बहुभिर्निशाचरैर्वृतोऽभिनिष्क्रम्य रणोत्सुको बली ।

ददर्श तां राघवबाहुपालितां समुद्रकल्पां बहुवानरீं चमूम्

॥ ४० ॥

सुभीमः	மிகப் பயங்கரமான வனும்,	अभिनिष्क्रम्य	வெளிப்புறப்பட்டு
रणोत्सुकः	போருக்காசைப்படு பவனும்	राघवबाहु- पालितां }	ஸ்ரீராமருடைய பாகு பலத்தால் ரக்ஷிக்கப் பட்டதும்
बली	பலசாலியுமான அவன்	समुद्रकल्पां	சமுத்திரத்திற்கு நிகரான துமான
बहुभिः	பல	तां	அந்த
निशाचरैः	அரக்கர்களால்	बहुवानरீं	பல வானரர்களுடைய
वृतः	சூழப்பட்டவரைய்	चमूम्	சேனையை
सतः	அவ்விடத்தினின்றும்	ददर्श	பார்த்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

द्विपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். || ५२ ||

धूम्राश्वधः—தூம்ராசுஷ வதம்.

धूम्राक्षं प्रेक्ष्य निर्यान्तं राक्षसं भीमविक्रमम् । विनेदुर्वानराः सर्वे प्रहृष्टा युद्धकाङ्क्षिणः ॥

யுத்தாங்க்ஷிண:	யுத்தத்தை எதிர்பார்	राक्षसं	அரக்கனை
	த்துக் காத்துநின்ற	निर्यान्तं	வந்துகொண்டிருக்
வானரா:	வானரர்கள்	प्रेक्ष्य	பார்த்து [கிறவனாக
सर्वे	எல்லாரும்	प्रहृष्टाः	உள்ளம் பூரித்தவர்
भीमविक्रमं	அஞ்சத்தக்கபராகர		களாய
	மம் பொருந்திய	विनेदुः	ஆரவாரம் செய்தார்
धूम्राक्षं	தூம்ராசுஷன் என்ற		கள்.

तेषां सुतमुलं युद्धं सञ्जज्ञे हरिरक्षसाम् । अन्योन्यं पादपैघोरं निघ्नतां शूलमुद्गरैः ॥ २ ॥

पादपै:	மரங்களைக்கொண்டும்	हरिरक्षसां	வானரர்களுக்கும்
	{ குலங்களைக்கொண்		ராக்ஷஸர்களுக்கும்
शूलमुद्गरै:	டும் முத்தகங்களைக்	घोर	பயங்கரமானதும்
	கொண்டும்	सुतमुलं	மிகக் குழப்பத்துட
अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்		னிருக்கிறதும்
निघ्नतां	புடைக்கும்	युद्धं	போர்
तेषां	அந்த	सञ्जज्ञे	உண்டாயிற்று.

घोरैश्च परिघैश्चित्रैस्त्रिशूलैश्चापि संहतैः । राक्षसैर्वानरा घोरैर्विनिकृताः समन्ततः ॥ ३ ॥

घोरै:	கொடிய	राक्षसै:	அரக்கர்களால்
विघै: च	பலவித	संहतै:	ஒன்றுகூடி
परिघै: च	உழைக்கடிக்களாலும்	वानरा:	வானரர்கள்
त्रिशूलै: अपि	முத்தலைக் குலங்களா	समन्तत:	நாற்புறங்களிலும்
	லும்	विनिकृता:	வெட்டித்தள்ளப்

घोरैः கொடிய பட்டார்கள்.

वानरै राक्षसाश्चापि दुर्मैर्भूमौ समीकृताः । राक्षसाश्चापि संक्रुद्धा वानरान्निशितैः शरैः॥४॥

विष्ययुयोरसङ्काशैः कङ्कपत्रैरजिह्वगैः ॥ ५ ॥

राक्षसाः च	அரக்கர்களும்	कङ्कपत्रै:	கழுக்குகளின் இறகுத
दुमै: अपि	விருகூதங்களாலேயே		ளையுடையவைகளும்
वानरै:	வானரர்களால்	अजिह्वगै:	குறிதப்பாது பாய
भूमौ	தரையுடன் தரையாக		வல்லவகளும,
समीकृताः	விழுத்தப்பட்டார்கள்.	निशितै: अपि	கூரானவைகளுமான
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	शरै: च	பாணங்களாலேயே
घोरसङ्काशै:	பயங்கரத்தோற்ற	संकुद्धा:	கோபம் தலைக்கேறிய
	முடையவைகளும்,		வர்களாய்
		वानरान्	வானர்களை
		विष्यु:	துளைத்தார்கள்.

ते गदाभिश्च भीमाभिः पट्टिशैः कूटमुद्गरैः । विदार्यमाणा रक्षोभिर्वानरास्ते महाबलाः ॥
अमर्षाज्जनितोद्धर्षाश्चक्रुः कर्मण्यर्भातवत् ॥ ७ ॥

रक्षोभिः	அர்க்கர்களால்	महाबलाः	மகா பலசாலிகளான
भीमाभिः	பயங்கரமான	वानराः	வானரர்கள்
गदाभिः च	கதைகளைக்கொண்டும்	अमर्षात्	அவமானத்தை
पट्टिशैः	பட்டயக்கத்திகளைக் கொண்டும்,	जनितोद्धर्षाः	உத்ஸாகங்கொண்ட வர்களாய்
कूटमुद्गरैः	கூட்டுக்கரமெனும் ஆ யுத்தங்களைக்கொண்டும்	अभीतवत्	சிறிதும் அச்சமின்றி
विदार्यमाणाः	துளைக்கப்படும்	कर्मणि	அரிய செயல்களை
ते ते	அந்தந்த	चक्रुः	செய்தனர்.

शरनिर्भिन्नास्त्रास्ते शूलनिर्भिन्नदेहिनः । जगृहुस्ते द्रुमांस्तत्र शिलाश्च हरियूथपाः ॥ ८ ॥

ते	அந்த	शूलनिर्भिन्न-}	சூலத்தால் குத்தப்
हरियूथपाः	வானரசேனைத்தலை	देहिनः }	பட்ட தேகமுடைய
तस्य	அப்பொழுது [வர்கள்		வர்களாகி
शरनिर्भिन्नास्त्राः	{ பாணங்களால் துளை க்கப்பட்ட சரீர முடையவர்களாய்	द्रुमान्	மரங்களையும்,
		शिलाः च	மலைகளையும்
		जगृहुः	கைக்கொண்டனர்.

ते भीमवेगा हरयो नर्दमानास्ततस्ततः । ममन्थू राक्षसान्भीमानामानि च बभाषिरे ॥९॥

ते	அந்த	भीमान्	கொடிய
भीमवेगाः	மகா சக்திமானக	राक्षसान्	அர்க்கர்களை
हरयः	வானரர்கள் [ளாகிய	ममन्थुः	தவம்சம்செய்தார்கள்.
ततस्ततः	எங்கும்	नामानि च	பெயர்களையும்
नर्दमानाः	அட்டகாசம் செய்து	बभाषिरे	சொல்லிக்கொண்
	கொண்டு		டார்கள்.

तद्वभूवाद्भुतं घोरं युद्धं वानररक्षसां । शिलाभिर्विविधाभिश्च बहुभिश्चैव पादपैः ॥१०॥

वानररक्षसां	வானரர்களுக்கும்	शिलाभिः च	கற்பாறைகளாலும்
	ராசகூஸர்களுக்கும்	बहुभिः	பல
तत्	அந்த	पादपैः च एव	விரசூஷங்களாலும்
घोरं युद्धं	பயங்கரமான போர்	अद्भुतं	அத்புத்தமாக
विविधाभिः	பலவகை	बभूव	

राक्षसा मथिताः केचिद्वानरैर्जितकाशिभिः । प्रवेमू रुधिरं केचिन्मुखै रुधिरभोजनाः ॥

जितकाशिभिः	வெற்றியால் விளங்கிய	रुधिरभोजनाः	ரத்தத்தைக் குடிப்ப
वानरैः	வானரர்களால்	केचित्	சிலர் [வர்களான
केचित् राक्षसाः	சில அர்க்கர்கள்	मुखैः	வாய்களால்
मथिताः	பிண்டமிதக்கப்	रुधिरं	ரத்தத்தை
	ட்டார்கள்.	प्रवेमुः	கக்கிறார்கள்.

பாஷேபு டாரிதா: கேசித்கேசிதாசிகுதா துமே: | சிலாபிஷ்சூர்ணிதா: கேசித்கேசிதந்நைவிதாரிதா: ||

கேசித்	சிலர்	கேசித்	சிலர்
பாஷேபு	விலாப்பக்கங்களில்	சிலாபி:	கற்பாறைகளால்
டாரிதா:	துண்டி க்கப்பட்டா	சூர்ணிதா:	பொடி பாக்கப் பட்டார்
கேசித்	சிலர் [கள.		கள.
துமே:	விருசூங்களால்	கேசித்	சிலர்
ராசிகுதா:	குவியலாய்க் குவிக்கப் பட்டார்கள்.	தந்நை:	பற்களால்
		விதாரிதா:	கிழிக்கப்பட்டார்கள்.

ஹ்வஜைவிமயிதேமஜை: சுவரேஷ் விநிபாதிதே: | ரயேவிஹ்வசிதேஷாபி பதிதே ரஜநிசரே: || 13 ||
 ரஜேந்நை: பவதாசாரே: பவதாசுரேவநைகசாமு | மயிதேவாஜிபி: காரிண சாராஹேவசுபாதலமு || 14 ||

விமயிதே:	முறித்து	ரஜநிசரே: அபி	அரக்கர்களாலும்
மஜை:	ஒடிக்கப்பட்ட	பவதாசாரே:	மலைகளை நிகர்த்த
ஹ்வஜை:	தவஜங்களாலும்	மயிதே:	மாண்ட
விநிபாதிதே:	கிழே விழுத்தப்பட்ட	ரஜேந்நை:	யானைகளாலும்
சுவரே:	கோவேறுகமுதை	சாராஹே:	சாரதியுடன் கூடிய
	களாலும்	வாஜிபி:	குதிரைகளாலும்
விஹ்வசிதே:	உருவழிக்கப்பட்ட	வநைகசா:	வானரர்களுடைய
ரயே: ச	ரத்தங்களாலும்	பவதாசுரே: ச	மலைச்சிகரங்களாலும்
பதிதே:	இறந்ததுகிடந்த	வசுபாதலம்	பூக்களம்
		காரிணம்	நிரம்பியிருந்தது.

வானரேபிமவிக்ரான்தைராபூத்யாபூத்ய வேகிதே: | ராசுசா: கரஜேஸ்திஷ்ணேசுபேபு விநிகதிதா: || 15 ||

பிமவிக்ரான்தை:	அளவுகடந்த ஆற்ற	திஷ்ணே:	கூரிய
	வலுடையவர்களுடைய	கரஜே:	நகங்களால்
வேகிதே:	உதவாஹம் மிகுந்த	ராசுசா:	அரக்கர்கள்
	வர்களுமான	சுபேபு	முகங்களில்
வானரே:	வானரர்களால்	விநிகதிதா:	பிடிக்கப்பட்டார்கள்.
ராபூத்ய ஆபூத்ய	துள்ளித்துள்ளி		

விவரணவதநா பூயோ விபகரிணசிரோஹா: | மூதா: சோணிதமந்நேன நிபேதுதரணிதலே || 16 ||

பூய:	அதிகமாய்	சோணிதமந்நேன	ரத்தநாற்றத்தால்
விவரணவதநா:	முகவொலிகுன்றிய	மூதா:	மயக்கங்கொண்டவரால்
	வர்களாய்	தரணிதலே	பூமியில் [களாய்
விபகரிணசிரோஹா:	தலைமயிர்கள் கலைய	நிபேது:	விழுந்தார்கள்.

अन्ये परमसंकुद्धा राक्षसा भीमनिस्वनाः । तलैरेवाभिधावन्ति वज्रस्पर्शसमैर्हरीन् ॥ १७ ॥

अन्ये	சில	वज्रस्पर्शसमैः	வஜராயுதத்தின் உறுதியை நிகர்த்த
राक्षसाः	அரக்கர்கள்		
परमसंकुद्धाः	மிகச்சினங்கொண்டவர்களாய்	तलैः एव	உள்ளங்கைகளாலேயே
भीमनिस्वनाः	பயங்கரமாய் அட்டகாசம் செய்குகொண்டு	हरीन्	வானரர்களை
		अभिधावन्ति	புடைத்தார்கள்.

वानरैरापतन्तस्ते वेगिता वेगवत्तरैः । मुष्टिभिश्चरणैर्दन्तैः पादपैश्चावपोथिताः ॥ १८ ॥

वेगिताः	வேகமடகொண்டு	मुष्टिभिः	முஷ்டிகளாலும்
आपतन्तः	எதிர்த்து வருதல்	चरणैः	கால்களாலும்
ते	அவர்கள்	दन्तैः	பற்களாலும்
वेगवत्तरैः	அவர்களிலும் அதிக வேகங்கொண்டவானரர்களால்	पादपैः च	விருகஷங்களாலும்
वानरैः	வானரர்களால்	अवपोथिताः	துன்புறுத்தப்பட்டார்கள்.

वानरैर्हन्यमानास्ते राक्षसा विप्रदुद्रुः ॥ १९ ॥

वानरैः	வானரர்களால்	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
हान्यमानाः	ஹிம்சிக்கப்படும்	विप्रदुद्रुः	புறங்காட்டியோடத் தலைப்பட்டார்கள்.
ते	அந்த		

सैन्यं तु विद्रुतं दृष्ट्वा धूम्राक्षो राक्षसर्षभः । क्रोधेन कदनं चक्रे वानराणां युयुत्सताम् ॥

राक्षसर्षभः	ராக்ஷஸோத்தமனாகிய	युयुत्सतां	டோருக்கு உஸ்ஸாகம் கொண்ட
धूम्राक्षः	தூம்ராக்ஷன்	वानराणां	வானரர்களை
सैन्यं	சேனையை	क्रोधेन	கோபத்தால்
विद्रुतं तु	அஞ்சி ஓடுவதாய்	कदनं चक्रे	அழிக்கத் தலைப்பட்டான்.
दृष्ट्वा	பார்த்து		

प्रासैः प्रमथिताः केचिद्वानराः शोणितस्त्रवाः । मुद्गरैराहताः केचित्पतिता धरणीतले ॥ २१ ॥

केचित्	சில	केचित्	சிலர்
वानराः	வானரர்கள்	मुद्गरैः	இரும்புலக்கைகளால்
प्रासैः	ஈட்டிகளால்	आहताः	அடியுண்டவர்களாய்
प्रमथिताः	குத்தப்பட்ட	धरणीतले	பூமியில்
शोणितस्त्रवाः	ரத்தத்தை வழிய விட்டார்கள்.	पतिताः	சாய்ந்து விட்டார்கள்

परिधैर्मथिता: केचिद्विन्दिपालैर्विदारिता: । पट्टिशैराहता: केचिद्विह्वलन्तो गतासव:॥२२॥

केचित्	சிலர்	विदारिता:	கிழிக்கப்பட்டவர்
परिवै:	உழுவைத்தடி களால்		களாயும்
मथिता:	டாரகள்.	पट्टिशै:	பட்டயக்கத்திகளால்
केचित्	சிலர்	आहता:	குத்தப்பட்டவர்களாயும்
भिन्दिपालै:	பிரதிபாலமெனும் ஆயுதங்களால்	विह्वलन्त:	மதலை
		गतासव:	மாண்டார்கள்.

केचिद्विनिहता: शूलै रुधिरार्द्रा वनौकस: । केचिद्विद्राविता नष्टा: सबलै राक्षसैर्युधि ॥

केचित्	சிலர்	युधि	போரில்
वनौकस:	வானரர்கள்	सबलै:	சேனைகளுடனிருக்கும்
शूलै:	சூலங்களால்	राक्षसै:	அரக்கர்களால்
विनिहता:	குத்தப்பட்டவர்	विद्राविता:	தூத்தியடிக்கப்பட்ட
	களாய்	केचित्	சிலர்
रुधिरार्द्रा:	ரத்தக்கைப் பெருக்கி னார்கள்.	नष्टा:	மறைந்துவிட்டார்கள்.

विभिन्नहृदया: केचिदेकपाश्वेन दारिता: । विदारितास्त्रिशूलैश्च केचिदान्नैर्विनिःसृता: ॥

केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர்
एकपाश्वेन	ஒரு விலாப்பக்கம்	विशूलै: च	முத்தலைச் சூலங்களால்
दारिता:	நொறுங்கி	विदारिता:	குத்தப்பட்டவர்களாய்
विभिन्नहृदया:	விரிந்தயம் பிளவுண்டவர்களானார்கள்.	आन्नै: विनिःसृता:	குடல் பிதுங்கியவர்களானார்கள்.

तत्सुभीमं महायुद्धं हरिराक्षससङ्कुलम् । प्रबभौ शब्दबहुलं शिलापादपसङ्कुलम् ॥ २५ ॥

हरिराक्षससङ्कुलं	{ வானரர்களும், அரக்கர்களும் தாறுமாறாய்ப்போர்	शिलापाद-सङ्कुलं	{ சுற்பாறைகளும், விருகங்களும் குவியல் குவியலாய் நிரம்பியதாகவும்
तत्	அந்த	शब्दबहुलं	பெரும் சத்தத்தை யுடையதாகவும்
महायुद्धं	பெரும்போர்	सुभीमं	மிக்க பயங்கரமாகவும்
		प्रबभौ	இருந்தது.

धनुर्ज्यातन्निमधुरं हिकतालसमन्वितम् । मन्दस्तनितसङ्गीतं युद्धगान्धर्वमावभौ ॥ २६ ॥

युद्धगान्धर्वं	யுத்தகங்கிதமானது	मन्दस्तनित-}	மனஸ்வரப்பேச்சுகளை
धनुर्ज्यातन्निमधुरं	{ விற்களின் நான்களையே ஷுனியத்திகளாய் கொண்டதாகவும்	सङ्गीतं }	இராகமாகக்கொண்டதாகவும்
हिकताल-}	விக்கல்களையே தாளங்		
समन्वितं }	களாக உடையதாய்	आवभौ	இருந்தது.

धूमाक्षस्तु धनुष्पाणिर्वानरात्रणमूर्धनि । हसन्विद्रावयामास दिशस्तु शरवृष्टिभिः ॥ २७ ॥

रणமூர்धனி	போர்முனையில்	हसन् तु	சிரித்துக்கொண்டே
धूमाक्षः	தூம்ராக்கன்	वानरान्	வானரர்களை
धनुष्पाणिः	கையில் விற்பிடித்தவ	दिशः तु	எல்லாத்திக்குகளிலும்
शरवृष्टिभिः	சரமாரிகளால் [னய்]	विद्रावयामास	தூரத்தியடித்தான்.

धूमाक्षेणादितं सैन्यं व्यथितं दृश्य मारुतिः । अभ्यवर्तत संक्रुद्धः प्रगृह्य विपुलं शिलाम् ॥

मारुतिः	ஹனுமான்	संक्रुद्धः	மிகச் சினங்கொண்டு
धूमाक्षेण	தூம்ராக்கனால்	विपुलं	பெரிய
सैन्यं	சேனையை	शिलां	பாறையொன்றை
अदितं	தன்புறுத்தப்பட்டு	प्रगृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
व्यथितं	கலங்கிவிட்டதாய்	अभ्यवर्तत	எதிர்த்துச்சென்றார்.
दृश्य	பார்க்குது		

क्रोधाद्विगुणताम्राक्षः पितृतुल्यपराक्रमः । शिलां तां पातयामास धूमाक्षस्य रथं प्रति ॥

पितृतुल्यपराक्रमः	தந்தைக்கொப்பான பராக்ரமமுடைய	तां	அந்த
क्रोधात्	கோபத்தால் [அவர்	शिलां	பாறையை
द्विगुणताम्राक्षः	{ முன்னேவிட இருமட ங்கு சிவந்த கண்களு டையவராய்	धूमाक्षस्य	தூம்ராக்கனது
		रथ प्रति	தேரைக்குறிவைத்து
		पातयामास	எறிந்தார்.

आपतन्तीं शिलां दृष्ट्वा गदामुद्यम्य संभ्रमात् । रथादापुल्य वेगेन वसुधायां व्यतिष्ठत ॥

शिलां	கறபாறையை	उद्यम्य	எடுத்துக்கொண்டு
आपतन्तीं	மேல்விழி வருவதை	रथात्	ரத்தினின்றும்
दृष्ट्वा	கவனித்து	वेगेन आपुल्य	விரைவில் குதித்து
संभ्रमात्	ஊக்கத்தால்	वसुधायां	பூமியில்
गदं	கதையை	व्यतिष्ठत	நின்றதுவிட்டான்.

सा प्रमथ्य रथं तस्य निपपात शिला भुवि । सचक्रकूवरं साध्वं सध्वजं सशरासनम् ॥

सा शिला	அந்தக் கற்பாறை	सध्वजं	கொடிகளோடும்
तस्य रथं	அவனது ரதத்தை	सशरासनं	விற்களோடும்
सचक्रकूवरं	சக்கரங்களோடும்	प्रमथ्य	நொறுக்கிவிட்டு
	எர்க்கால்களோடும்	भुवि	பூமியில்
साध्वं	குதிரைகளோடும்	निपपात	விழுந்தது.

स भङ्त्वा तु रथं तस्य हनुमान्मारुतात्मजः रक्षसां कदनं चक्रे सस्कन्धविटपैः ॥

मारुतात्मजः	வாயுபகவானது	सस्कन्धविटपैः	அடிபாகங்களோடும்
सः	அந்த [புத்தல்வராகிய		களைகளோடும் கூடிய
हनुमान्	ஹனுமார்	दुमैः तु	விருகக்களாலேயே
तस्य रथं	அவனது ரதத்தை	रक्षसां	அரக்கர்களை
भङ्त्वा	நொறுக்கிவிட்டு	कदनं चक्रे	அழிக்கத் தலைப்பட்

விभिन्नशिरसो भूत्वा राक्षसाः शोणितोक्षिताः । द्रुमैः प्रव्यथिताश्चान्ये निपेतुर्धरणीतले ॥

अन्ये	சில	शोणितोक्षिताः	ரத்தத்தைப் பெருக் கிக்கொண்டு
राक्षसाः च	அரக்கர்களும்		
द्रुमैः	மரங்களால்	प्रव्यथिताः	திராத்துக்கங்கொண் டவாகளாய
विभिन्नशिरसः	தலைகளுடைந்தவர் களாய		
भूत्वा	ஆகி	धरणीतले	பூமியில்
		निपेतुः	விழுந்தார்கள்.

विद्राव्य राक्षसं सैन्यं हनुमान्मारुतात्मजः । गिरेः शिखरमादाय धूम्राक्षमभिद्रुव ॥ ३४ ॥

मारुतात्मजः	வாயுமுடாரனாகும்	शिखरं	சிகரமொன்றை
हनुमान्	ஹனுமான்	आदाय	கையிலெடுத்துக் கொண்டு
राक्षसं	ராக்கஸ		
सैन्यं	படையை	धूम्राक्षं	தூம்ராக்களை
विद्राव्य	பறக்க அடித்துவிட்டு	अभिद्रुव	புடைக்கத்தலைப் பட்டார்.
गिरेः	மலையின்		

तमापतन्तं धूम्राक्षो गदामुद्यम्य वीर्यवान् । विनर्दमानः सहसा हनुमन्तमभिद्रवत् ॥ ३५ ॥

वीर्यवान्	வீரனாகிய	आपतन्तं	எதிர்த்துவரும்
धूम्राक्षः	தூம்ராக்கன்	त	அந்த
गदां	கதையை	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
उद्यम्य	ஒங்கிக்கொண்டு	सहसा	வலுக்கொண்டு
विनर्दमानः	அட்டகாசம் செய்கின் றவனாய்	अभिद्रवत्	தாக்கினான்.

ततः क्रुद्धस्तु वेगेन गदां तां बहुकण्टकाम् । पातयामास धूम्राक्षो मस्तके तु हनुमतः ॥

धूम्राक्षः	தூம்ராக்கன்	वेगेन तु	வேகமாகத்தானே
	பல முட்களுற்ற	हनुमतः	ஹனுமாருடைய
तां	அந்த	मस्तके	தலையில்
गदां तु	கதையையே	ततः	அப்பொழுது
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாய்	पातयामास	பாய்ச்சினான்.

ताडितः स तथा तत्र गदया भीमरूपया

॥ ३७ ॥

सः	அவர்	तथा	அந்த
तत्र	அப்பொழுது	गदया	கதையால்
भीमरूपया	பயங்கரமான	ताडितः	அடிக்கப்பட்டார்.

स कपिर्मास्तबलस्तं प्रहारमचिन्तयन् । धूम्राक्षस्य शिरोमध्ये गिरिशृङ्गमपातयत् ॥ ३८ ॥

मास्तबलः	வாயுபகவானுற்றல் கொண்ட	अचिन्तयन्	பொருட்படுத்தாதவ தூம்ராக்கூனது [ராய்]
कपिः	வானரராகும்	धूम्राक्षस्य	நடுத்தலையில்
सः	அவர்	गिरिशृङ्गं	மலைச்சிகரத்தை
तं प्रहारं	அந்த அடியை	अपातयत्	எறிந்தார்.

स विह्वलितसर्वाङ्गो गिरिशृङ्गेण ताडितः । पपात सहसा भूमौ विकीर्ण इव पर्वतः ॥ ३९ ॥

गिरिशृङ्गेण	மலைச்சிகரத்தால்	विकीर्णः	சிதறுண்ட
ताडितः	அடியுண்ட	पर्वतः इव	மலை எனவே
सः	அவன்	सहसा	சடக்கென
विह्वलितसर्वाङ्गः	உருப்புக்கொல்லாம் சீதற	भूमौ	பூமியில்
		पपात	வீழ்ந்தான.

धूम्राक्षं निहतं दृष्ट्वा हतशेषा निशाचराः । वस्ताः प्रविविशुल्ङ्कां वध्यमानाः पुवङ्गमैः

हतशेषाः	மடியாது எஞ்சிய	वस्ताः	தகிலடைந்தவர்களாய்
निशाचराः	அரக்கர்கள்	पुवङ्गमैः	வானரர்களால்
धूम्राक्षं	தூம்ராக்கூனை	वध्यमानाः	புடைக்கப்படுகின்ற வர்களாகவே
निहतं	மாண்டுவிட்டவனாக	लङ्कां	லங்கைக்கு
दृष्ट्वा	பார்த்து	प्रविविशुः	திரும்பிச்சென்றார்கள்.

स तु पवनसुतो निहत्य शत्रुं क्षतजवहाः सरितश्च संनिकीर्य ।

रिपुवधजनितश्रमो महात्मा सुदमगमत्कपिभिः सुपूज्यमानः

॥ ४१ ॥

महात्मा	மகாத்மாவாகும்	रिपुवधजनित-}	சத்ருவைக்கொன்றதா
सः	அந்த	श्रमः तु }	லுண்டாகிய ஆயாச
पवनसुतः	வாயுகுமாரர்		தாடனிருக்கையி
सरितः	நதிகளை		லும
क्षतजवहाः }	ரத்தப்பெருக்கெடுத்த	कपिभिः	வானரர்களால்
सन्निकीर्य }	து ஓடச்செய்து	सुपूज्यमानः	கொண்டாடப்படுகிற வராய்
शत्रुं च	சத்ருவையும்	सुदं	சநதோஷத்தை
निहत्य	கொன்றுவிட்டு	अगमत्	அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्विपञ्चाशः सर्गः ॥

त्रिपञ्चाशः सर्गः — ஐம்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ५३ ॥

वज्रदंशयुद्धम्—வஜ்ரதம்ஷ்டிர யுத்தம்.

धूम्राक्षं निहतं श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः । क्रोधेन महताऽऽविष्टो निश्वसन्नुरागो यथा ॥

राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸன்னனாகும	यथा	போலவே
रावणः	ராவணன்	निश्वसन्	பெருமூச்செறிந்து
धूम्राक्षं	தூம்ராக்ஷணை	महता	பெரும்
निहतं	மாண்டுவிட்டவனாக	क्रोधेन	கோபத்தால்
श्रुत्वा	கேட்டு,	आविष्टः	பற்றப்பட்டா
उरागः	சர்ப்பம்		

दीर्घमुष्णं विनिश्वस्य क्रोधेन कलुषीकृतः । अववीद्राक्षसं शूरं वज्रदंष्ट्रं महाबलम् ॥ २ ॥

दीर्घं	நீர்க்கமாயும்	महाबल	மகாபலசாலயும்
उष्णं	வெப்பமாயும்	शूरं	சூரனுமாகிய
विनिश्वस्य	பெருமூச்சுவிட்டு	वज्रदंष्ट्रं	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனென்ற
क्रोधेन	கோபத்தால்	राक्षसं	அரக்கனைப்பார்த்து
कलुषीकृतः	மதிமயங்கிய ஆவன்	अववीत्	பின்வருமாறு கட்
			டனையிட்டான்:

गच्छ त्वं वीर निर्याहि राक्षसैः परिवारितः । जहि दाशरथिं रामं सुग्रीवं वानरैः सह ॥

वीर	“வீரனே !	दाशरथिं	தசரதரின் புதல்வனு
त्वं	நீ		கிய லக்ஷ்மணனையும்
गच्छ	எகுவாய்.	रामं	ராமனையும்
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	सुग्रीवं	சுகிரீவனையும்
परिवारितः	சூழப்பட்டவனுய்	वानरैः सह	வானரர்களுகூட
निर्याहि	நீ புறப்பட்டிச்செல்	जहि	கொன்றுவா. ”
	வாயாக.		

तथेत्युक्त्वा द्रुततरं मायावी राक्षसेश्वरः । निर्जगाम बलैः सार्धं बहुभिः परिवारितः ॥

मायावी	மாயாவியாகிய	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸத்தலைவனாகு மவன்	बहुभिः	பல
		बलैः	சேனைகளோடு
तथा	“அப்படியே செய்கி றேன்”	सार्धं	கூடி
		परिवारितः	சூழப்பட்டவனுய்
इति	என்று	द्रुततरं	வெகுவாகியில்
		निर्जगाम	புறப்பட்டான்.

नागैरश्वैः खरैरुष्टैः संयुक्तः सुसमाहितः । पताकाध्वजचित्रैश्च रथैश्च समलङ्कृतः ॥ ५ ॥
ततो विचित्रकेयूरमकुटैश्च विभूषितः । तनुत्राणि च संरुद्ध्य सधनुर्निर्ययो द्रुतम् ॥ ६ ॥

नागैः	யானைகளாலும்	विचित्रकेयूर-	அழகிய கைவளையல
अश्वैः	குதிரைகளாலும்	मकुटैः च	களாலும் கிரீடங்க
खरैः	கோவேறுகழுதை		ளாலும்
	களாலும்	विभूषितः	அலங்கரிக்கப்பட்டவ
उष्ट्रैः च	ஒட்டகங்களாலும்	तनुत्राणि च	கவசங்களோ [னும்]
संयुक्तः	விளங்குபவனாயும்	संरुध्य	தரித்துக்கொண்டு
पताकाध्वजचित्रैः	{ பலவகை நிசான் களை யும் கொடுக்கையு முடைய	सधनुः	வில்லேந்தியவனாய்
रथैः च	ரதங்களாலும்	सुसमाहितः	சர்வப்ரகாரத்திலும்
समलङ्कृतः	அழகுற்றுவிளங்கு பவனாயும்	द्रुतं	சித்தமாயிருந்த அவன்
		ततः	விரைந்து
		निर्ययौ	அப்பொழுது வெளிக்கிளம்பினான்.

पताकालङ्कृतं दीप्तं तप्तकाञ्चनभूषणम् । रथं प्रदक्षिणं कृत्वा समारोहचमूपतिः ॥ ७ ॥

पताकालङ्कृतं	துவஜங்களால் அலங் கரிக்கப்பட்டதும்	रथं	ரதத்தை
दीप्तं	ஜவலிக்கின்றதும்	प्रदक्षिणं कृत्वा	வலம்வந்து
तप्तकाञ्चनभूषणं	{ பத்தரைமற்றுத்தங் கத்தால் அழகுற்று விளங்குகிறதுமான	चमूपतिः	சேனைத்தலவனான அவன்
		समारोहत्	ஏறினான்.

यष्टिभिस्तोमरैश्चित्रैः शूलैश्च मुसलैरपि । भिन्दिपालैश्च पाशैश्च शक्तिभिः पट्टिशैरपि ॥ ८ ॥
खड्गैश्चक्रैर्गदाभिश्च निशितैश्च परश्वधैः । पदातयश्च निर्यान्ति विविधाः शस्त्रपाणयः ॥ ९ ॥

विविधाः	பல	पाशैः च	பாசக்கயிறுகளோடும்,
पदातयः च	காலாட்படைகளும்	शक्तिभिः	சக்திகளோடும்,
शस्त्रपाणयः	ஆயுதபாணிகளாய்	पट्टिशैः अपि	பட்டயக்கத்திகளோ
यष्टिभिः	தடிகளோடும்	खड्गैः	வாஸ்களோடும், [டும்,
तोमरैः	தோமரங்களோடும்	चक्रैः	சக்ரங்களோடும்,
	பல	गदाभिः च	கதைகளோடும்,
शूलेः च	சூலங்களோடும்	निशितैः	கூரான
मुसलैः अपि	உலக்கைகளோடும்,	परश्वधैः च	கோடாலிகளோடும்
भिन्दिपालैः च	பிந்திபாலங்களோடும்,	निर्यान्ति	புறப்பட்டார்கள்.

विचित्रवाससः सर्वे दीप्ता राक्षसपुङ्गवाः ॥ १० ॥

राक्षसपुङ्गवाः	ராக்ஷஸோத்தமர்கள்	विचित्रवाससः	அழகிய ஆடைக ளுடுத்து
सर्वे	எல்லோரும்	दीप्ताः	ஜவலித்தார்கள்.

गजा मदोत्कटाः शूराश्चलन्त इव पर्वताः । ते युद्धकुशलै रूढास्तामराङ्कुशपाणिभिः ॥११॥

ते	அந்த	गजाः	யானைகள்
मदोत्कटाः	மதம் மிகுந்த	तोमराङ्कुश- पाणिभिः	தேமரங்குளையும் அங் குசங்களையும் கை யிலகொண்ட
शूराः	செருக்குற்ற,	युद्धकुशलैः	போரில் சிறந்தவர்
चलन्तः	நடக்கும்		களால்
पर्वताः	மலைகள்	रूढाः	ஏறப்பட்டிருந்தன.
इव	போன்ற		

अन्ये लक्षणसंयुक्ताः शूरारूढा महाबलाः ॥ १२ ॥

अन्ये	வேறுசில	शूरारूढाः	சூரர்களால் ஏறப் பெற்றவைகளாய்
महाबलाः	மிக அற்றலுடைய	लक्षणसंयुक्ताः	நல்ல குறிசொருடன் விளங்கின.
	வைகளாய்		

तद्रक्षसबलं घोरं विप्रस्थितमशोभत । प्रावृत्काले यथा मेघा नर्दमानाः सविद्युतः ॥१३॥

तत्	அந்த	सविद्युतः	மின்னலுடன்
विप्रस्थितं	வெளிப்புறப்பட்ட	नर्दमानाः	கர்ஜிக்கும்
घोरं	பயங்கரமாக	मेघाः	மேகங்கள்
रक्षसबलं	இரா	इव	போலவே
प्रावृत्काले	மழைக்காலத்தில்	अशोभत	விளங்கிற்று.

निःसृता दक्षिणद्वारादङ्गदो यत्र यूथपः । तेषां निष्क्रममाणानामशुभं समजायत ॥ १४ ॥

दक्षिणद्वारात्	தெற்குவாயிலிலிருந்து	निःसृताः	வெளிகளையினர்
यूथपः	சேனைத்தலைவனான	तेषां	அவர்கள் [கள்.
अङ्गदः	அங்கதன்	निष्क्रममाणानां	புறப்படுகையில்
यत्र	எவ்விடத்திலிருந்தா	अशुभं	அபசகுனம்
	னோ அவ்விடத்திற்கு	समजायत	உண்டாயிற்று.

आकाशाद्विघनात्तीव्रा उल्काश्चाभ्यपतन्तदा । वमन्त्यः पावकज्वालाः शिवा घोरं ववाशिरे॥

तदा	அப்பொழுது	शिवाः च	நிகளுந்
विघनात्	மேகமற்ற	पावकज्वालाः	தெருப்புஜ்வலைகளை
आकाशात्	ஆகாயத்திலிருந்து	वमन्त्यः	கக்கிக்கொண்டு
तीव्राः	நீவரமான	घोरं	பயங்கரமாக
उल्काः	கொள்விக்கட்டைகள்	ववाशिरे	
अभ्यपतन्	விழுந்தன.		

व्याहरन्ति मृगा घोरा रक्षसां निधनं तदा । समापतन्तो योधास्तु प्रासखलन्भयमोहिताः॥

तदा	அப்பொழுது	योधाः तु	போர்வீரர்களும்
घोराः मृगाः	கொடிய விலங்குகள்	समापतन्तः	நடந்துகொண்டிருக் கின்றவர்களாய்
रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு	भयमोहिताः	பயத்தால் மோகித்து
निधनं	நாசத்தை	प्रासखलन्	கால்இடறினார்கள்.
व्याहरन्ति	ஸூசிப்பித்துச் சத்த மிட்டன.		

एतानौत्पातिकान्दृष्ट्वा वज्रदंष्ट्रो महाबलः । धैर्यमालम्ब्य तेजस्वी निर्जगाम रणोत्सुकः ॥

महाबलः	மகா சக்திமானும்	दृष्ट्वा	பார்த்து
तेजस्वी	மகா ஆற்றலுடைய	धैर्यं	ஆண்மையொன
	வனுமான	आलम्ब्य	நம்பி [றையே
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்வட்டரன்	रणोत्सुकः	யுத்தமொன்றிலேயா
एतान्	இநத		சையுள்ளவனாய்
औत्पातिकान्	அபரகுணங்களை	निर्जगाम	புறப்பட்டான்.

तांस्तु निष्क्रमतो दृष्ट्वा वानरा जितकाशिनः । प्रणेदुः सुमहानादान्पूरयंश्च दिशो दश ॥

जितकाशिनः	வெற்றியுடன்	दृष्ट्वा तु	பார்த்ததும்
	விளங்கிய	सुमहानादान्	பேரொலிகளை
वानराः	வானார்கள்	प्रणेदुः	இட்டார்கள்.
तान्	அவர்களை	दश	பத்து
निष्क्रमतः	வெளிக்கொண்டிவரு	दिशः च	திக்குகளையும்
	கின்றவர்களாக	पूरयन्	நிரப்பினார்கள்.

(ஆர்வம்)

ततः प्रवृत्तं तुमुलं हरीणां राक्षसैः सह । घोराणां भीमरूपाणामन्योन्यवधकाङ्क्षिणाम् ॥

ततः	அப்பொழுது	हरीणां	வானார்களுக்கும்
घोराणां	கொடியவர்களும்		
भीमरूपाणां	பயங்கரமான உருவ	राक्षसैः सह	அரக்கரோடுகூட
	முடையவர்களும		
अन्योन्यवध- कांक्षिणां }	வதைக்கும் விஷயத் தில் நான் முன்னே நான் முன்னே என்று உதஸாகங்கொண்ட வர்களுமான	तुमुलं	கலவரமான போர்
		प्रवृत्तम्	தொடங்கிற்று.

निष्पतन्तो महोत्साहा भिन्नदेहशिरोधराः । रुधिरोक्षितसर्वाङ्गा न्यपतञ्जगतीतले ॥ २० ॥

महोत्साहाः	மிகுந்த உதஸாகம்	रुधिरोक्षितसर्वाङ्गाः	எல்லா அவயவங்களும்
	கொண்டவர்களாய்		
निष्पतन्तः	வெளியில் வந்தவர்கள்		ரத்தம் தோய்ந்து
भिन्नदेहशिरोधराः	உடல்களும் தலை களும் வேறுபட்ட வர்களாய்	जगतीतले	மன்தரையில்
		न्यपतन्	விழுந்தார்கள்.

क्षेपुर्विविधं शस्त्रं समरेष्वनिवर्तिनः ॥ २१ ॥

परिवर्पाणयः	உழலைத்தடிகளைக் கையில் கொண்டவர் களும்	शूराः	சூரர்கள்
		अन्योन्यं	நான் முன்னே நான் முன்னே என்று
समरेषु	போர்களில்	आसाद्य	தாக்கி
अनिवर्तिनः	புறங்கட்டி ஓடாத	विविधं शस्त्रं	பலவித சஸ்திரத்தை
केचित्	சில [வர்களுமான	विक्षिपुः	எறிந்தார்கள்.

द्रुमाणां च शिलानां च शस्त्राणां चापि निस्वनः । श्रूयते सुमहांस्तत्र घोरो हृदयभेदनः॥

தச	அப்பொழுது	சுமஹ்	அதிகமாகவும்
द्रुमाणां च	மரங்களுடையவும்	घोरः	பயங்கரமாகவும்
शिलानां च	பாறைகளுடையவும்	हृदयभेदनः अरि	ஹ்ருதயதைதப்பிஎப்
शस्त्राणां च	ஆயுதங்களுடையவும்		பதாகவும்
निस्वनः	சத்தமானது	श्रूयते	கேட்க்கப்பட்டது.

रथनेमिस्वनस्तत्र धनुषश्चापि निस्वनः । शङ्खभेरीमृदङ्गानां बभूव तुमुलः स्वनः ॥ २३ ॥

தச	அப்பொழுது	स्वनः	ஒலியும்
रथनेमिस्वनः	ரதசகரங்களுடன் சக	अपि च	ஆகிய எல்லாமும்
धनुषः निस्वनः	வில்லொலியும் முட	तुमुलः	குழப்பமாக
शङ्खभेरीमृदङ्गानां	சங்கம், பேரீ, மிருதங்	बभूव	இருந்தது.
	கம் இவைகளுடைய		

केचिदस्त्राणि संसृज्य बाहुयुद्धमकुर्वत ॥ २४ ॥

केचित्	சிலர்	बाहुयुद्धं	கைசசண்டையை
अस्त्राणि	அஸ்திரங்களை	अकुर्वत	செய்யலானார்கள்.
संसृज्य	பிரயோகித்து விட்டு		

तलैश्च चरणैश्चापि मुष्टिभिश्च द्रुमैरपि । जानुभिश्च हताः केचिद्भिन्नदेहाश्च राक्षसाः ॥ २५ ॥

केचित्	சில	जानुभिः च	முழந்தாள்களாலும்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	द्रुमैः अपि च	விருக்தங்களாலும்
तलैः च	உள்ளங்கைகளாலும்	भिन्नदेहाः	உடல் பிணிவுண்டவர்
चरणैः अपि च	கால்களாலும்		களாய
मुष्टिभिः च	முஷ்டிகளாலும்	हताः	கொல்லப்பட்டவர்கள்.

शिलाभिश्चूर्णिताः केचिद्धानरैर्युद्धदुर्मदैः ॥ २६ ॥

केचित्	சிலர்	शिलाभिः	கற்பாறைகளால்
युद्धदुर्मदैः	யுத்தத்தில் செருக்குற்ற	चूर्णिताः	பொடியாக்கப்
वानरैः	வானரர்களால்		பட்டார்கள்.

वज्रदंष्ट्रो भृशं बाणै रणे वित्रासयन्हरीन् । चचार लोकसंहारे पाशहस्त इवान्तकः ॥ २७ ॥

वज्रदंष्ट्रः	வஜரதமஷ்ட்ரன்	हरीन्	வானரர்களை
लोकसंहारे	பிரளயகாலத்தில்	बाणैः	பாணங்களால்
पाशहस्तः	பாசாயுதமேந்திய	भृशं	மிகவும்
अन्तकः	யமன்	वित्तासयन्	பயமுறுத்திக்
इव	போலவே		கொண்டு
रणे	போரில்	चचार	திரிந்தான்.

बलवन्तोऽस्त्रविदुषो नानाप्रहरणा रणे । जघनुर्वानरसैन्यानि राक्षसाः क्रोधमूर्च्छिताः ॥

रणे	போரில்	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
नानाप्रहरणाः	பல ஆயுதங்களைக்கையில்கொண்டவர்களும்	क्रोधमूर्च्छिताः	கோபமூண்டவர்கள்
अस्त्रविदुषः	அஸ்திரக்கலையிலநிபுணர்களும்	वानरसैन्यानि	வானரச்சேனைகளை
बलवन्तः	பலசாலிகளுமான	जघ्नुः	புடைத்தார்கள்.

निघ्नतो राक्षसान्द्रष्टु सर्वान्वालिप्तो रणे । क्रोधेन द्विगुणाविष्टः संवर्तक इवानलः ॥

रणे	போரில்	संवर्तकः	பிரளயகாலத்திய
वालिप्तः	வாழியின் புதல்வன்	अनलः इव	அக்னிபோலவே
राक्षसान्	அரக்கர்கள்	क्रोधेन	கினத்தால்
सर्वान्	எல்லோரையும்	द्विगुणाविष्टः	{ முன்னிலும் இருமடங்கு ஆவேசத்துடன் எள்ளங்கினால்.
निघ्नतः	புடைக்கின்றவர்க		
दृष्टु	கவனித்து [ளாய்		

तात्राक्षसगणान्सर्वान्क्षमुद्यम्य वीर्यवान् ।

चकार कदनं घोरं शक्रतुल्यपराक्रमः

शक्रतुल्यपराक्रमः	{ இந்திரனை நிகர்த்த ஆண்மையுடையவனும
वीर्यवान्	மகா ஆற்றலுடைய
अङ्गदः	அங்கதன் [வனுமான
क्रोधताम्राक्षः	கோபத்தால் சிவந்த கண்களையுடையவனாகி
वृक्षं उद्यम्य	ஓர் மரத்தை எடுத்து
तान्	அந்த [க்கொண்டு

अङ्गदः क्रोधताम्राक्षः सिंहः क्षुद्रमृगानिव

॥ ३१ ॥

राक्षसगणान्	ராட்சஸகணங்கள்
सर्वान्	எல்லோரையும்
सिंहः	ஒரு சிங்கம்
क्षुद्रमृगान्	அற்பமிருகங்களை
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணம்
घोरं	அச்சுற்றமாய்
कदनं चकार	அழிக்கத்தலைப்பட்டு டான.

अङ्गदाभिहतास्त्र राक्षसा भीमविक्रमाः ।

तव	அப்பொழுது
अङ्गदाभिहताः	அங்கதனால் புடைக்கப்பட்ட

भीमविक्रमाः	மகாபராக்கரமசாலி
राक्षसाः	அரக்கர்கள் [களாகிய

रथैरश्वैर्ध्वजैश्चित्रैः शरीरैर्हरिरक्षसाम् । रुधिरेण च सञ्छन्ना भूमिभयकरी तदा ॥ ३२ ॥

तदा	அப்பொழுது
भूमिः	பூமியானது
रथैः	ரதங்களாலும்
अश्वैः	குதிரைகளாலும்
चित्रैः ध्वजैः	பல கொடி களாலும்

विभिन्नशिरसः पेतुर्विकृता इव पादपाः ॥

विभिन्नशिरसः	தலைகளுடையது
विकृताः	வேருடன் வெட்டப்
पादपाः	மரங்கள் [பட்ட
इव	போலவே
पेतुः	விழுந்தார்கள்.

हरिश्चक्षः वानरारक्तगुण्डायाम्

हरिश्चक्षः	வானரர்களுடையவும்
शरीरैः	அரக்கர்களுடையவும்
रुधिरेण	உடல்களாலும்
भयकरी	ரத்தத்தாலும்
सञ्छन्ना च	பார்ப்பவர்களுக்கு பயத்தைத் தருகிற மூடிக்கிடந்தது. [தாய்

हारकेयूरवस्त्रैश्च शस्त्रैश्च समलङ्कृता । भूमिर्भाति रणे तत्र शारदीव यथा निशा ॥ ३४ ॥

தல	அப்பொழுது	शस्त्रैः च	சஸ்திரங்களாலும்
रणे	போரில்	समलङ्कृता	அலங்கரிக்கப்பட்ட
भूमिः	பூமியானது		தாய்
हारकेयूरवस्त्रैः च	{ ஹரங்கள், கைவளைகள், வஸ்திரங்கள் இவைகளாலும்	शारदी इव निशा यथा भाति	சரக்காலத்திய இரவுபோலவே விளங்கிற்று.

अङ्गदस्य च वेगेन तद्राक्षसवलं महत् । प्राकम्पत तदा तत्र पवनेनाम्बुदो यथा ॥ ३५ ॥

தல	அவ்விடத்தில்	वेगेन	ஆற்றலால்
तदा	அப்பொழுது	अम्बुदः	மேகம்
तत्	அந்த	पवनेन	காற்றால்
महत्	பெரும	यथा	எவ்வண்ணமோ
राक्षसवलं च	ராட்சஸச் சேனையும்		அவ்வண்ணமே
अङ्गदस्य	அங்கதனது	प्राकम्पत	செறிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16781

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2106

चतुःपञ्चाशः सर्गः—ஐபத்துநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ५४ ॥

वज्रदंष्ट्रवधः—வஜரதம்ஷ்டிர வதம்.

वलस्य च निघातेन अङ्गदस्य जयेन च । राक्षसः क्रोधमाविष्टो वज्रदंष्ट्रो महाबलः ॥१॥

மகாவல:	மிக ஆற்றலுடைய	निघातेन च	அழிவாலும்
वज्रदंष्ट्रः	வஜரதம்ஷ்டிர	अङ्गदस्य	அங்கதனது
	னென்ற	जयेन च	வெற்றியாலும்
राक्षसः	அரக்கன்	क्रोधं आविष्टः	மிகு சினங்கொண்
बलस्य	சேனையின்		டான்.

स विस्फार्य धनुयोरैरं शक्राशनिसमस्वनम् । वानराणामनीकानि प्राकिरच्छरवृष्टिभिः ॥

ச:	அவன்	विस्फार्य	நாணோற்றி
धारं	பயங்கரமான	वानराणां	வானரர்களுடைய
धनुः	வில்லை	अनीकानि	சேனைகளை
शक्राशनि- } समस्वनं }	{ இந்திரனது இடி போன்ற ஒலியுடை யதாய்	शरवृष्टिभिः	சரமாரிகளால்
		प्राकिरत्	பொழிந்தான்.

राक्षसाश्चापि मुख्यास्ते रथेषु समवस्थिताः । नानाप्रहरणाः शूराः प्रायुध्यन्त तदा रणे ॥

ते	அந்த	रथेषु	ரதங்களில்
नानाप्रहरणाः	பல ஆயுதங்களைக்	समवस्थिताः	இருந்துகொண்டே
मुख्याः	சிறந்த [கொண்ட	तदा	அப்பொழுது
शूराः च अपि	சூரர்களுமான	रणे	போரில்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	प्रायुध्यन्त	கைகலந்தார்கள்.

वानराणां तु शूरो ये सर्वे ते प्लवर्गर्षभाः । आयुध्यन्त शिलाहस्ताः समवेताः समन्ततः

वानराणां	வானரர்களுக்கு	तु	அப்பொழுது
शूराः	சூரர்கள்	शिलाहस्ताः	கற்பாறைகளைக் கை
ये	எவர்களோ		யில் ஏந்தியவர்களாய்
ते	அந்த	समन्ततः	நாற்புறத்திலும்
प्लवर्गर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	समवेताः	ஒன்றுகூடி
सर्वे	எல்லோரும்	आयुध्यन्त	போர்புரிந்தார்கள்.

तत्रायुधसहस्राणि तस्मिन्नायोधने भृशम् । राक्षसाः कपिमुख्येषु पातयांचक्रिरे तदा ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	आयुधसहस्राणि	அனேக ஆயுதங்களை
तदा	அப்பொழுது	कपिमुख्येषु	வானரோத்தமர்கள்
तस्मिन्	அந்த		மீது
आयोधने	போரில்	तत्र	அவ்விடத்தில்
भृशं	ஏராளமாய்	पातयांचक्रिरे	வீழ்த்தினார்கள்.

वानराश्चापि रक्षःसु गिरिन्वृक्षान्महाशिलाः । प्रवीराः पातयामासुर्मत्तवारणसन्निभाः ॥

मत्तवारणसन्निभाः	கொழுத்த யானைகளை நிகர்த்த	रक्षःसु	அரக்கர்கள் மீது
प्रवीराः	சிறந்த போர்வீரர் களாகிய	गिरिन्	மலைகளையும்
		वृक्षान्	மரங்களையும்
		महाशिलाः अपि	பெரும்பாறைகளையும்
वानराः च	வானரர்களும்	पातयामासुः	வீசி எறிந்தார்கள்.

शूराणां युध्यमानानां समरेष्वनिवर्तिनाम् । तद्राक्षसगणानां च सुयुद्धं समवर्तत ॥ ७ ॥

समरेषु	போர்களில்	तद्राक्षसगणानां च	அவர்களுக்கும் ராக்ஷ
अनिवर्तिनां	புறங்காட்டி ஓடாது		ஸ கணவர்களுக்கும்
युध्यमानानां	போர்புரிகின்ற	सुयुद्धं	பெரும்போர்
शूराणां	சூரர்களான	समवर्तत	நடைபெற்றது.

प्रभिन्नशिरसः केचिद्भिन्नैः पादैश्च बाहुभिः । शस्त्रैरपितदेहास्तु रुधिरं समुक्षिताः ॥

केचित्	சிலர்	बाहुभिः तु	கைகளோடும்
प्रभिन्नशिरसः	தலைகளுடைந்து	अपितदेहाः	வீழ்த்தப்பட்ட உடல்
शस्त्रैः	ஆஸ்திரங்களால்		களையுடையவர்களாய்
भिन्नैः	முறிந்த	रुधिरं समुक्षिताः	ரத்தம் தேய்ந்து
पादैः च	கால்களோடும்		கிடந்தார்கள்.

हरयो राक्षसाश्चैव शेरते गां समाश्रिताः । कङ्कगृध्रवल्नैराख्या गोमायुगणसंकुलाः ॥ ९ ॥

हरयः च	வானரர்களும்	गोमायुगणसंकुलाः	நிககூட்டங்களில்
राक्षसाः एव	அரக்கர்களும்		
कङ्कगृध्रवलैः	{ கழுஞ்சுக்கோடும், பருந்துகளோடும், காக்கைகளோடும்	गां	சூடப்பட்டவர்களாய்
आख्याः	கூடவிருக்கப்பெற்ற வர்களாய்	समाश्रिताः	விழுந்தது
		शेरते	கிடந்தார்கள்.

कवन्धानि समुत्पेतुर्भीरूणां भीषणानि वै

कवन्धानि	கபநகங்கள்
भीरूणां	பயந்தவர்களை

भुजपाणिशिरशिखिनाशित्रिकायाश्च भूतले । वानरा राक्षसाश्चापि निपेतुस्तत्र वै रणे ॥

तस्य रणे	அந்தப் போரில்	शित्रिकायाः च	அறுப்புண்ட உடலை
वानराः च	வானரர்களும்		
राक्षसाः अपि	அரக்கர்களும்		யுடையவர்களாயும்,
भुजपाणि-	{ தோள்கள், கைகள், தலைகள் அறுப்புண்ட டவர்களாய்	भूतले वै	தரையில்
शिरशिखाः }		निपेतुः	விழுந்தார்கள்.

ततो वानरसैन्येन हन्यमानं निशाचरम् । प्राभज्यत बलं सर्वं वज्रदंष्ट्रस्य पश्यतः ॥ १२ ॥

ततः	அப்பொழுது	निशाचरं	நாகூலஸ்
वानरसैन्येन	வானரசேனையால்	बलं	சேனை
वज्रदंष्ट्रस्य	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன்	सर्वं	எல்லாமும்
पश्यतः	பார்க்கக்கொண்டே	हन्यमानं	துன்புறுத்தப்படுகிற
	ருக்கும்போதே	प्राभज्यत	சிதறிற்று. [தாய்

राक्षसान्भयवित्रस्तान्हन्यमानान्प्लवङ्गमैः । दृष्ट्वा स रोषताम्राक्षो वज्रदंष्ट्रः प्रतापवान् ॥

प्रविवेश धनुष्पाणिस्त्रासयन्हरिवाहिनीम् । शरैर्विदारयामास कङ्कपत्रैरजिह्वगैः ॥ १४ ॥

प्रतापवान्	மிகப் பராகரமசாஸி	धनुर्पाणिः	கையும் வில்லுமாக
सः	அந்த [யான	हरिवाहिनीं	வானரசேனையை
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன்	सासयन्	பயமுறுத்திக் கொண்டு
राक्षसान्	அரக்கர்கள்	प्रविवेश	புகுந்தான்.
प्लवङ्गमैः	வானரர்களால்	कङ्कपत्रैः	கழுஞ்சுக்கிறார்கள் கட் டப்பெற்றவைகளும்
हन्यमानान्	புடைக்கப்பட்ட	अजिह्वगैः	குறித்தப்பாது செல்ல வல்லவைகளுமான
भयवित्रस्तान्	பயத்தால் தெறிக்க தோடுகின்றவர்களாய்	शरैः	பாணங்களால்
दृष्ट्वा	கவனித்து	विदारयामास	பிரிந்தான்.
रोषताम्राक्षः	கோபத்தால் கண்கள் சுவக்க		

बिभेद वानरांस्तत्र सप्ताष्टौ नव पञ्च च । विव्याध परमकुद्रो वज्रदंष्ट्रः प्रतापवान् ॥१५॥

प्रतापवान्	மகாவீரனாகிய	सस	எழுக்களாகவும்
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன்	अष्टौ	எட்டுகளாகவும்
तत्र	அப்பொழுது	नव	ஒன்பதுகளாகவும்
परमकुद्रः	மிகச்சினங்கொண்ட	पञ्च	ஐந்துகளாகவும்
	வனுப்	विव्याध	கொன்றான்.
वानरान्	வானரர்களை	बिभेद च	தூர்த்தியுடித்தான்.

व्रस्ताः सर्वे हरिगणाः शरैः संकृत्तदेहिनः । अङ्गदं संप्रधावन्ति प्रजापतिमिव प्रजाः ॥१६॥

हरिगणाः	வானரக்கூட்டங்கள்	व्रस्ताः	நடுநடுங்கியவர்களாகி
सर्वे	எல்லோரும்	प्रजाः	பிரஜைகள்
शरैः	பாணங்களால்	प्रजापतिं	பிரமமதேவனை
संकृत्तदेहिनः	வெட்டுக்காயமுண்ட	इव	எப்படியோ அப்படி.
	உட-லுடையவர்களாய்	अङ्गदं	அங்கதனை
		संप्रधावन्ति	நாடி ஓடின.

ततो हरिगणान्भग्नान्दृष्ट्वा बालिसुतस्तदा । क्रोधेन वज्रदंष्ट्रं तमुदीक्षन्तमुदक्षत ॥ १७ ॥

तदा	அப்பொழுது	क्रोधेन	சினத்துடன்
बालिसुतः	வாலிமைந்தன்	उदीक्षन्तं	இமைகொட்டாது
हरिगणान्	வானரக்கூட்டங்களை		விழித்துப்பார்க்கும்
भग्नान्	சிதறுண்டவைகளாய்	तं	அந்த
दृष्ट्वा	கவனித்து	वज्रदंष्ट्रं	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனை
ततः	அதனால்	उदक्षत	கண்கொட்டாது விழி
			த்துப்பார்த்தான்.

वज्रदंष्ट्रोऽङ्गदश्चोभौ सङ्गतौ हरिराक्षसौ । चेरतुः परमकुद्रौ हरिमत्तगजाविव ॥ १८ ॥

हरिराक्षसौ	வானரனும் அரக்கனு	हरिमत्तगजौ	சிமமழும், மதயானை
	மாகிய	इव	போலவே [யும்]
अङ्गदः	அங்கதனும்	परमकुद्रौ	மிகச்சினங்கொண்ட
वज्रदंष्ट्रः च	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுமான	सङ्गतौ	பொருதி [வர்களால்]
उभौ	இருவர்களும்	चेरतुः	கைகலந்தார்கள்.

ततः शरसहस्रेण बालिपुत्रं महाबलः । जघान मर्मदेशेषु मातङ्गमिव तोमरैः ॥ १९ ॥

ततः	அப்பொழுது	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
महाबलः	மிக்க பலசாலியாகிய		வண்ணமே
	அவன்	मर्मदेशेषु	மர்மஸ்தானங்களில்
बालिपुत्रं	வாலிபுதல்வனை	शरसहस्रेण	பாணங்களின் ஆடுந
तोमरैः	அங்குசங்களால்		கத்தால்
मातङ्ग	ஓர் யானையை	जघान	துன்புறுத்தினான்.

ततोऽन्यं गिरिमाक्षिप्य विपुलं द्रुमभूषितम् । वज्रदंष्ट्रस्य शिरसि पातयामास सोऽङ्गदः ॥

ततः अ.தன்மேல்
 सः அந்த
 अङ्गदः அங்கதன்
 द्रुमभूषितं மரங்களுடன் விளங்கிய
 अन्यं வேறொரு

विपुलं பெரிய
 गिरिं மலையொன்றை
 आक्षिप्य பெயர்த்துப்பிடுங்கி
 वज्रदंष्ट्रस्य வஜரதம்வட்டரனது
 शिरसि தலையில்
 पातयामास எறிந்தான்.

अभवच्छोणितोद्गारी वज्रदंष्ट्रः स मूर्च्छितः । मुहूर्तमभवन्मूढो गदामालिङ्ग्य निश्चसन् ॥

सः அந்த
 वज्रदंष्ट्रः வஜரதம்வட்டரன்
 शोणितोद्गारी ரத்தத்தைக்கக்கக்கக்
 கொண்டு
 மூர்ச்சையடைந்த
 अवका
 अभवत् ஆயினன்.

मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தகாலம்
 गदां கதையை
 आलिङ्ग्य தழுவிக்கொண்டு
 निश्चसन् பெருமூச்சு விடுபவ
 ञாய்
 मूढः ஒன்றுநதோன்றாத
 अभवत् இருந்தான். [வகை]

स लब्धसंज्ञो गद्या वालिपुत्रमवस्थितम् । जघान परमकुद्धो वक्षोदेशे निशाचरः ॥२७॥

सः அந்த
 निशाचरः அரக்கன்
 लब्धसंज्ञः மூர்ச்சைதெளிந்தது
 परमकुद्धः மிகச் சினங்கொண்ட
 वक

अवस्थितं முன் நின்ற
 वालिपुत्रं வாலிபுத்தலவனை
 वक्षोदेशं மார்பில்
 गद्या கதையால்
 जघान புடைத்தான்.

गदां त्यक्त्वा ततस्तत्र मुष्टियुद्धमवर्तत । अन्योन्यं जघ्नतुस्तत्र तावुभौ हरिराक्षसौ ॥ २८ ॥

तस्य अभ्यो.முது
 हरिराक्षसौ வானரனும் அரக்க
 ञமாகிய
 तौ அந்த
 उभौ இருவர்களும்
 अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்

जघ्नतुः அடித்துக்கொண்டார்
 तस्य அப்பொழுது [கள்.
 गदां त्यक्त्वा கதையின்றி
 ततः அ.தன்மேல்
 मुष्टियुद्धं முஷ்டியுத்தம்
 अवर्तत நிகழ்ந்தது.

रुधिराद्धारिणौ तौ तु प्रहरैर्जनितश्रमौ । बभूवुः सुविक्रान्तावङ्गारकबुधाविव ॥ २९ ॥

अङ्गारकबुधौ அங்காரகன் புதன்
 ऽவர்கள
 हव போன்ற
 सुविक्रान्तौ மகாபராக்கரமசாஸி
 களான
 तौ तु அவ்விருவர்களும்

प्रहरैः அடிகளால்
 जनितश्रमौ ஆயாசமேற்பட்டவர்
 कलாகி
 रुधिराद्धारिणौ ரத்தத்தைக்கக்குகின்
 ऽவர்களாய்
 बभूवुः ஆனார்கள்.

ततः परमतेजस्वी अद्भुतः कपिकुञ्जरः । उत्पाद्य वृक्षं स्थितवान्वहुपुष्पफलाश्रितम् ॥ ३० ॥

ततः	அப்பொழுது	வहुபுஷ்பகலாசிரிதம்	வெகுபுஷ்பங்களுநம்
परमतेजस्वी	அளவுகடந்த ஆற்ற	वृक्षं	பழங்களுநம் நிறைந்த
	ஆடைய	उत्पाद्य	மரமொன்றை
कपिकुञ्जरः	வானரோத்தமனாகும்		பெயர்த்தெடுத்துக்
अद्भुतः	அங்கதன்	स्थितवान्	கொண்டு
			எதிர்த்துநின்றான்.

जग्राह चार्पभं चर्म खड्गं च विपुलं शुभम् । किङ्किणीजालसंछन्नं चर्मणा च परिष्कृतम् ॥
वज्रदंष्ट्रोऽथ जग्राह सोऽद्भुतोऽप्यसिचर्मणी ॥ ३२ ॥

अथ	அப்பொழுது	शुभं	அழகுற்றதுமாகிய
वज्रदंष्ट्रः	வஜரதம்வீடரன்	खड्गं च	கத்தியையும்
आर्पभं	எருதின்மேலான	जग्राह	எடுத்துக்கொண்
चर्म च	கேடயத்தையும் [வான		டான்.
किङ्किणीजाल- संछन्नं	செய்ய மணிவரிசைக	सः अद्भुतः अपि	அநத அங்கதனும்
चर्मणा	ளால் பிணைக்கப	असिचर्मणी	கத்தியையும் கேட
परिष्कृतं च	தோலால் [பெற்றதும்		யத்தையும்
विपुलं	உறைபூண்டதும்	जग्राह	எடுத்துக்கொண்
	பெரியதும்		டான்.

विचित्रांश्चेतुर्मार्गान्नुषितौ कपिराक्षसौ । जघ्नतुश्च तदाऽन्योन्यं निर्दयं जयकाङ्क्षिणौ ॥ ३३ ॥

तदा	அப்பொழுது	जयकांक्षिणौ	வெல்ல எண்ணியவர்
कपिराक्षसौ च	வானரனும் அரக்க	विचित्रान्	பலவகை [களாய்
	னும்	मार्गान्	போரப்பியாசங்களை
रुषितौ	கோபம் தலைக்கேறிய	चेरतुः	புரிந்தார்கள்.
	வர்களாகி	निर्दयं	ஆவேசத்துடனே
अन्योन्यं	ஒருவனையொருவன்	जघ्नतुः	புடைத்துக்கொண்
			டார்கள்.

व्रणैः साक्षैरशोभेतां पुष्पिताविव किंशुकौ । युध्यमानौ परिश्रान्तौ जानुभ्यामवनीं गतौ ॥

साक्षैः	ரத்தம் வழியும்	युध्यमानौ	போர்புரிகின்ற அவ்
व्रणैः	புண்களால்		வீருவர்களும்
पुष्पितौ	புஷ்பித்த	परिश्रान्तौ	சிறிது களைத்தவர்
किंशुकौ इव	பலாசமரங்கள் போல		களாய்
अशोभेतां	விளங்கினார்கள்.	जानुभ्या	முழங்காலகளைஊண்ட
		अवनीं गतौ	பூமியில் நின்றார்கள்.

निमेषान्तरमात्रेण अद्भुतः कपिकुञ्जरः । उदतिष्ठत दीप्ताक्षो दण्डाहत इवोरगः ॥ ३५ ॥

निमेषान्तरमात्रेण	ஒரு கணப்பொழுதிற்	उरगः इव	பாம்புபோலவே
	குள		நெருப்புப்பொறி.
रः	வானரோத்தமனாகும்	दीप्ताक्षः	பறக்கும் கண்களை
अद्भुतः	அங்கதன்		யுடையவனாய்
दण्डाहतः	தடியால்ஈண்டப்பட்ட	उदतिष्ठत	சீறிக்கொம்பினான்.

निर्मलेन सुधौतेन खड्गेनास्य महच्छिरः । जघान वज्रदंष्ट्रस्य वालिसूनुर्महाबलः ॥ ३६ ॥

महाबलः मகா ஆற்றலுடைய
 वालिसूनुः வாலிதனயன்
 अस्य இநத
 वज्रदंष्ट्रस्य வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனது
 महत् शिरः பெரும் தலையை

निर्मलेन பளபளவென்றிருக்
 सुधौतेन கிறதும்
 नन्तु கூடாக்கப்பட்ட
 खड्गेन கத்தியால் [டதுமான
 जघान அறுத்தான்.

रुधिरश्लितगात्रस्य बभूव पतितं द्विधा । सरोषपरिवृत्ताक्षं शुभं खड्गहतं शिरः ॥ ३७ ॥

रुधिरश्लितगात्रस्य உடலெல்லாம் ரத்தம்
 தேய்ந்த அவனு
 शुभं शिरः அழகிய தலை [டைய
 खड्गहतं கத்தியால் வெட்டுண்
 டதாய்

सरोषपरिवृत्ताक्षं { கோபத்தால வெரு
 ண்டுவிழித்த கண்
 களோடே
 द्विधा தனித்து
 पतितं बभूव விழுந்தது.

वज्रदंष्ट्रं हतं दृष्ट्वा राक्षसा भयमोहिताः । त्रस्ताः प्रत्यपतलङ्कां वध्यमानाः पुवङ्गमैः ॥ ३८ ॥

विषण्णवदना दीना ह्रिया किञ्चिदवाञ्जुराः ॥ ३९ ॥

राक्षसाः அரக்கர்கள்
 वज्रदंष्ट्रं வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனை
 हतं மாண்டுவிட்டவனாக
 दृष्ट्वा பார்த்து
 भयमोहिताः பயத்தால் மெய்
 மறந்து
 विषण्णवदनाः முகம்வாயுயவர்களாய்
 ह्रिया வெட்கத்தால்
 किञ्चित् கொஞ்சம்

अवाङ्मुखाः தலைகுனிந்தவர்களாய்
 पुवङ्गमैः வானரர்களால்
 वध्यमानाः புடைக்கப்படுகின்ற
 வாகளாய்
 दीनाः பரிதாபமாய்
 त्रस्ताः பயந்தோடுகின்றவர்
 लङ्कां லங்கைக்கு [களாய்
 प्रत्यपतन् திரும்பிப்போய்ச்
 சோரநாகள.

निहत्य तं वज्रधरप्रभावः स वालिसूनुः कपिसैन्यमध्ये ।

जगाम हर्ष महितो महाबलः सहस्रनेत्रस्त्रिदशैरिवावृतः ॥ ४० ॥

महाबलः மகா ஆற்றலுடைய
 வனும்
 वज्रधरप्रभावः இநதிரனைப்போன்ற
 சாமர்த்தியசாலியும்
 वालिसूनुः வாலிபுதல்வனுமாகிய
 सः அவன்
 तं அவனை
 निहत्य கொன்று
 सिदशैः தேவர்களால்

आवृतः சூழப்பட்ட
 सहस्रनेत्रः இநதிரன்
 इव போலவே
 कपिसैन्यमध्ये வானரச்சேனைமத்தி
 மில
 महितः பெச்சிக்கொண்டா
 டப்பட்டவனாக
 हर्ष சந்தோஷத்தை
 जगाम அடைந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥

पञ्चपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். || ௧௩ ||

अकंपनयुद्धम्—அகம்பன யுத்தம்.

वज्रदंष्ट्रं हतं श्रुत्वा वालिपुत्रेण रावणः । बलाध्यक्षमुवाचेदं कृताञ्जलिमवस्थितम् ॥ १ ॥

ராவுண:	ராவணன்	அவஸ்திதம்	பக்கரில் நின்று
வாலிபுத்ரேண	வாலிபுதல்வனால்		கொண்டிருந்த
வஜ்ரதண்ட்ரம்	வஜ்ரதம்வந்த்ரணை	बलाध्यक्षं	சேனாபதியைப்
ஹதம்	கொல்லப்பட்டவனாக		பார்த்து
श्रुत्वा	அறிந்து	इदं	பின்வருமாறு
कृताञ्जलिं	அஞ்சலிபண்ணிக்	उवाच	கட்டளையிட்டான்:
	கொண்டு		

शीघ्रं निर्यान्तु दुर्धर्षा राक्षसा भीमविक्रमाः । अकम्पनं पुरस्कृत्य सर्वशस्त्रप्रकोविदम् ॥ २ ॥

भीमविक्रमाः	“மகி ஆண்மைபுடை யவர்களும்	अकम्पनं	அகம்பனனை
दुर्धर्षाः	வெல்ல முடியாதவர்	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு
राक्षसाः	ஆராகரக்கர்களுமான	शीघ्रं	சுடுதியில்
सर्वशस्त्रप्रकोविदं	எல்லா சஸ்திரங்களி லும் தேர்த்த	निर्यान्तु	புறப்பட்டுச் செல் லட்டும்.

एष शास्ता च गोप्ता च नेता च युधि संमतः । भूतिकामश्च मे नित्यं नित्यं च समरप्रियः॥

एषः	“இவன்	नित्यं	எககாலத்திலும்
शास्ता च	சிறிக்கிறவன் ;	मे	எனது
गोप्ता च	பாதுகாக்கிறவன் ;	भूतिकामः च	சேதமத்தை
युधि	போரில்		நாடுபவன் ;
नेता च	முற்றிலும் செய்து	नित्यं	எப்பொழுதும்
	முடிப்பவன் என	समरप्रियः च	போரில் உதவாஹம்
संमतः	பிரசுத்திபெற்றவன் ;		உள்ளவன்.

एष जेष्यति काकुत्स्थौ सुग्रीवं च महाबलम् । वानरांश्चापरान्घोरान्हनिष्यति परन्तपः ॥

परन्तपः	“பகைவரைத்தடுக்கச் செய்யும்	सुग्रीवं च	சுகரீவனையும்
एषः	இவன்	जेष्यति	வெல்வான்.
काकुत्स्थौ	ராமனையும் லக்ஷ்மண னையும்	अपरान्	மற்றுமுள்ள
		घोरान्	கொடிய
महाबलं	மகாபலசகலியாகிய	वानरान् च	வானரர்களையும்
		हनिष्यति	வதைப்பான்.”

परिगृह्य स तामाज्ञां रावणस्य महाबलः । बलं सन्त्वरयामास तदा लघुपराक्रमः ॥ ५ ॥

महाबलः	மகா பலம் பொருந் தீயவனும்	रावणस्य	ராவணனது
लघुपराक्रमः	{ சுருசுருப்போடு கூடிய ஆண்மையுடையவ னுமான	तां आज्ञां परिगृह्य तदा बलं	{ அந்த சிரமேற்கொண்டு அப்பொழுது சென்யத்தை சூரிதப்படுத்தினான்.
सः	அவன்,	सन्त्वरयामास	

ततो नानाप्रहरणा भीमाक्षा भीमदर्शनाः । निष्पेतू रक्षसां मुख्या बलाध्यक्षप्रचोदिताः ॥

ततः	அப்பொழுது	भीमदर्शनाः	பயங்கரமான தோற்ற முடையவர்களுடான
बलाध्यक्ष- प्रचोदिताः }	{ சேனாதிபதியால் ஆக் ஞாபிக்கப்பட்டவர் களும்	रक्षसां मुख्याः	{ அரக்கர்களில் சிறந்தவர்கள் பலவகைப் படைக் கலங்களையுடையவர் களாய்
भीमाक्षाः	பயங்கரமான கண் களுடையவர்களும்	नानाप्रहरणाः	{ புறப்பட்டார்கள்.
		निष्पेतुः	

रथमास्थाय विपुलं तप्तकाञ्चनकुण्डलः । मेघाभो मेघवर्णश्च मेघस्वनमहास्वनः ॥ ७ ॥
राक्षसैः संवृतो भीमैस्तदा निर्यात्यकम्पनः ॥ ८ ॥

तदा	அப்பொழுது	मेघस्वन- महास्वनः }	{ மேக இடியோசை போன்ற பெரும் முழுக்கம் இடுபவனு
तप्तकाञ्चन- कुण्डलः }	{ சுத்தப் பொன்குண் டலங்கள் அணிந்தவ	अकम्पनः	அகம்பனன் [மான
मेघाभः	மேக உருக்கொண் டவனும்	विपुलं रथं आस्थाय	பெரிய ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு
मेघवर्णः च	மேக நிறத்தவனும்	भीमैः राक्षसैः संवृतः निर्याति	{ கொடிய அரக்கர்க புடைசூழ [ளால் வெளிப்போந்தான்.

न हि कम्पयितुं शक्यः सुरैरपि महामृधे । अकम्पनस्ततस्तेषामादित्य इव तेजसा ॥ ९ ॥

अकम्पनः	அகம்பனன்	ततः हि	அக்காரணத்தால்
तेषां	அவர்களுக்குள்,		தான்
तेजसा	ஆற்றலால்	महामृधे	பெரும்போரில்
आदित्यः	சூரியன்	सुरैः अपि कम्पयितुं	தேவர்களாலும் அசைக்க
इव	போன்றவன்,	शक्यः न	முடியாதவன்.

तस्य निर्धावमानस्य संख्यस्य युयुत्सया । अकस्मादैन्यमागच्छद्दयानां रथवाहिनाम् ॥

யுயுத்ஸயா	போரில் உதஸு ஹம் கொண்டு	ரதவாஹிநா	ரதத்தை இழுத்துச் செல்லும்
तस्य	அவன்	हयानां	குதிரைகளுக்கு
संख्यस्य	பரபரப்புடையவனும்	अकस्मात्	ஒநகாரணமுமில்லா
निर्धावमानस्य	வெளிப்புறப்படுகை யில்	दैन्य	மனவிக்கம், [மல்
		आगच्छात्	ஏற்பட்டது.

व्यस्फुरन्नयनं चास्य सख्यं युद्धाभिनन्दिनः । विवर्णो मुखवर्णश्च गददश्चाभवत्स्वनः ॥

யுத்தாபினந்நிந:	போரில் ஆசைப்பட்ட	मुखवर्णः च	முகவொலியும்
अस्य	இவனது	विवर्णः	குன்றிற்று.
सख्यं	இடது	स्वनः च	குரலும்
नयनं च	கண்ணும்	गददः	தழுதழுத்ததாக
व्यस्फुरत्	தாடித்தது.	अभवत्	ஆயிற்று.

अभवत्सुदिने काले दुर्दिनं रूक्षमारुतम् । ऊचुः खगा मृगाः सर्वे वाचः क्रूरा भयावहाः ॥

சுதிநெ	சூரியன் நன்கு பிர காசிக்கின்ற	खगाः	பறவைகளும்
काले	சமயத்தல்	मृगाः	மிருகங்களும்
दुर्दिनं	இருளடர்ந்ததினமா கவும்	सर्वे	எல்லாமும்
रूक्षमारुतं	புயற்காற்றுடன் கூடியதாகவும்	भयावहाः	பயத்தை உண்டாக்கு பவைகளாய்
अभवत्	ஆயிற்று.	क्रूराः	வீரமான
		वाचः	சக்தங்களை
		ऊचुः	இட்டன.

स सिंहोपचितस्कन्धः शार्दूलसमविक्रमः । तानुत्पातानचिन्त्यैव निर्जगाम रणाजिरम् ॥

சிஹோபசித- स्कन्धः	} சிம்மத்தினதுபோன்ற பெருக்க ஆதர்சம் களைபுடையவனும்	सः	அவன்
शार्दूलसम- विक्रमः		तान्	அந்த
		उत्पातान्	அபசகுனங்களை
		अचिन्त्य एव	எகவிபம் செய்யாமலே
		रणाजिम्	போர்க்களத்தை
		निर्जगाम	சென்றான். [நோக்கி

तदा निर्गच्छतस्तस्य रक्षसः सह राक्षसैः । बभूव सुमहान्नादः क्षोभयन्निव सागरम् ॥

तदा	அப்பொழுது	सागर इव	சமுத்திரத்தையும்
राक्षसैः सह	அரக்கர்களுடன் கூட	क्षोभयन्	கலங்கச்செய்யும்,
तस्य	அந்த	सुमहान्	பெரிய
रक्षसः	அரக்கன்	नादः	சத்தமானது
निर्गच्छतः	செல்லுதகாரில்	बभूव	உண்டாயிற்று.

तेन शब्देन वितस्ता वानराणां महाचमूः । द्रुमशैलप्रहरणा योद्धुं समवतिष्ठत ॥ १५ ॥

तेन	அந்த		
शब्देन	சத்தத்தால்	द्रुमशैलप्रहरणा	{ மரங்களையும், மலைகளையும் ஆயுதமாகக் கொண்டதாய்
वित्रस्ता	நடுநடுக்கிய		
वानराणां	வானரர்களின்	योद्धुं	போர்புரிய
महाचमूः	பெரும் சேனை	समवतिष्ठत	சத்தமாக நின்றது.

तेषां युद्धं महारौद्रं सज्जते हरिरक्षसाम् । रामरावणयोरर्थं समभित्यक्तजीविनाम् ॥ १६ ॥

रामरावणयोः अर्थं	ஸ்ரீராமருக்காகவும் ராவணனுக்காகவும்	हरिरक्षसां	வானரராக்ஷஸர்களிடையே
समभित्यक्तजीविनां	உயிரை விடத்துணிந்திருந்த	युद्धं	போர்
तेषां	அந்த	महारौद्रं	மிகக் கொடுமையாய்
		सज्जते	நிகழ்ந்தது.

सर्वे ह्यतिबलाः शूराः सर्वे पर्वतसन्निभाः । हरयो राक्षसाश्चैव परस्परजिघांसवः ॥ १७ ॥

सर्वे हि	எல்லோருமே	हरयः च	வானரர்களும்
अतिबलाः	மிக பலசாலிகள் ;	राक्षसाः एव	அரக்கர்களும்
शूराः	சூரர்கள் ;	परस्पर-	{ ஒருவரையொருவர்
सर्वे	எல்லோரும்	जिघांसवः }	{ ஒழிப்பதில் ஊகம் உடையவர்கள் ;
पर्वतसन्निभाः	மலையை நிகர்த்தவர்கள் ;		

तेषां विनर्दतां शब्दः संयुगेऽतितरस्विनाम् । शुश्रुवे सुमहान्क्रोधादन्योन्यमभिगर्जताम् ॥

सयुगे	போரில்	तेषां	அந்த
क्रोधात्	கோபாவேசத்தால்	अतितरस्विनां	மிக்க பலசாலிகளின்
अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்	शब्दः	சத்தமானது
अभिगर्जतां	அதட்டி	सुमहान्	மிகப் பெரிதாய்
विनर्दतां	அட்டகாச்செய்யும்	शुश्रुवे	கேட்கப்பட்டது.

रजश्वारुणवर्णाभं सुभीममभवद्भृशम् । उद्धूतं हरिरक्षोभिः संस्रोध दिशो दश ॥ १९ ॥

अरुणवर्णाभं	சென்னிமுள்ள	हरिरक्षोभिः	வானரர்களாலும்
रजः	துளியானது		அரக்கர்களாலும்
सुभीमं	மிக்க பயங்கரமாகவும்	उद्धूतं	உண்டான அது
भृशं च	அதிகமாகவும்	दश दिशः	பத்து திக்குகளையும்
अभवत्	உண்டாயிற்று.	संस्रोध	மறைத்துவிட்டது.

अन्योन्यं रजसा तेन कौशेयोद्धूतपाण्डुना । संवृतानि च भूतानि ददृशुर्न रणाजिरे॥२०॥

रणाजिरं	போர்க்களத்தில்	रजसा	துளியால்
कौशेयोद्धूत-}	பட்டில் மூடப்பட்டது	भूतानि च	பிராணிகளெல்லாம்
पाण्डुना }	போல் சற்று வெளுத்த	संवृतानि	மூடப்பட்டவைகளாய்
		अन्योन्यं	ஒன்றை ஒன்று
तेन	அந்த	दृशुः न	பார்க்கமுடியவில்லை.

न ध्वजा न पताका वा चर्म वा तुरगोऽपि वा । आयुधं स्यन्दनं वाऽपि ददृशे तेन रेणुना॥

तेन रेणुना	அந்த தூரியால்	चर्म	கவசம்தானாகட்டும்
स्यन्दनं अपि वा	தேர் ஈட	तुरगः अपि वा	குதிரைதானாகட்டும்
ददृशे न	புலப்படவில்லை.	आयुधं वा	ஆயுதந்தானாகட்டும்
ध्वजाः	கொடிகள்தானாகட்டும்	न	புலப்படவில்லை.
पताकाः वा	நிசான்கள்தானாகட் டும்		

शब्दश्च सुमहांस्तेषां नर्दतामभिधावताम् । श्रूयते तुमुले युद्धे न रूपाणि चकाशिर ॥२२॥

अभिधावतां	எதிர்க்தோடிக கொண்டு	तुमुले	குழப்பமான
नर्दतां	கோஷஞ்செய்யும்	युद्धे	போரில்
तेषां	அவர்களுடைய	सुमहान्	மிகப் பெரிதாய்
शब्दः च	சத்தம் மட்டும்	श्रूयते	கேட்கப்பட்டது.
		रूपाणि	
		चकाशिर न	புலப்படவில்லை.

हरिनेव सुसंकुद्धा हरयो जघूराह्वे । राक्षसाश्चापि रक्षांसि निजघ्नुस्तिमिरं तदा ॥२३॥

तदा	அப்பொழுது	हरीन् एव	வானர்களுடைய
आह्वे	போரில்	जघ्नुः	வதைத்தார்கள்.
तिमिरं	இருளில்	राक्षसाः च	அரக்கர்களும்
हरयः	வானர்கள்	रक्षांसि अपि	அரக்கர்களையே
सुसंकुद्धाः	மிகக்கோபமடைந் தவர்களாய்	निजघ्नुः	வதைத்தார்கள்.

परांश्चैव विनिघ्नन्तः स्वांश्च वानरराक्षसाः । रुधिराद्रां तदा चकुर्महीं पङ्कानुलेपनाम्॥२४॥

तदा	அப்பொழுது	महीं	பூமியை
वानरराक्षसाः	வானர்களுள் அரக்கர்களும்	रुधिराद्रां	ரத்தத்தால் நனைந்த தாகவும்
स्वान् च	தம் இனத்தார்களை	पङ्कानुलेपनां च	சேற்றால் பூசப்பட்ட தாகவும்
परान् एव	சத்ருக்களையும் [யும்	चक्रः	செய்தார்கள்.
विनिघ्नन्तः	கொன்றுகொண்டு		

ततस्तु रुधिरौघेण सिक्तं व्यपगतं रजः । शरीरशवसङ्कीर्णा बभूव च वसुन्धरा ॥ २५

ततः	அப்பொழுது	व्यपगतं	அடங்கியதாயிற்று.
रुधिरौघेण	ரத்தப்பிரவாகத்தால்	वसुन्धरा च	பூமியும்
सिक्तं	நனைத்து	शरीरशवसङ्कीर्णा	பிணங்களால் நிறைந்த
रजः ए	தூசியும்	बभूव	இருக்கிறது. [தாய்

द्रुमशक्तिशिलाप्रासैर्गदापरिघतोमरैः । हरयो राक्षसाश्चैव जघ्नुरन्योन्यपोजसा ॥ २६ ॥

हरयः च	வானரர்களும்	गदापरिघ-	கதைகள், உழலைத்
राक्षसाः एव	அரக்கர்களும்	तोमरैः	தடிகள், தோமரங்கள்
ओजसा	போரில் அஸ்கரவிக் தையில் கேர்ச்சியால்		இவைகளாலும்
द्रुमशक्ति- } शिलाप्रासैः }	மரங்கள், ஈட்டிகள், கற்பாறைகள், கத்தி கள் இவைகளாலும்	अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
		जघ्नुः	அடித்தார்கள்.

बाहुभिः परिघाकारैर्युध्यन्तः पर्वतोपमाः । हरयो भीमकर्माणो राक्षसाञ्जघ्नुराहवे ॥ २७ ॥

आहवे	போரில்	युध्यन्तः	போர்ப்பரிபவர்களாய்
भीमकर्माणः	பயங்கமான தொ ழில் புரிபவர்களும்	परिघाकारैः	உழலைத்தடிகளை நிகர்த்த
पर्वतोपमाः	மலையை நிகர்த்தவர் களுமான்	बाहुभिः	கைகளால்
		राक्षसान्	அரக்கர்களை
हरयः	வானரர்கள்	जघ्नुः	புடைத்தார்கள்.

राक्षसास्त्वपि संकुद्धाः प्रासतोमरपाणयः । कपीन्निजघ्नरे तत्र शस्त्रैः परमदारुणैः ॥ २८ ॥

तत्र	அப்பொழுது	संकुद्धाः	மிகச்சினங்கொண்ட வர்களாய்
प्रासतोमरपाणयः	{ கத்தி, தோமாம், இவைகளைக் கையில் ஏந்தியவர்களாய்	परमदारुणैः	மிகக்கொடிய
राक्षसाः अपि	ராக்கஸர்களும்	शस्त्रैः	படைக்கலங்களால்
		कपीन् तु	வானரர்களையும்
		निजघ्नरे	வதைத்தார்கள்.

अकम्पनः सुसंकुद्धो राक्षसानां चमूपतिः । संहर्षयति तान्सर्वात्राक्षसान्भीमविक्रमान् ॥

राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய	तान्	அந்த
चमूपतिः	சேனைத் தலைவனாகிய	राक्षसान्	அரக்கர்கள்
अकम्पनः	அகம்பனன்	सर्वान्	எல்லோரையும்
सुसंकुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட வனாகி	संहर्षयति	உக்ஸாகப்படுத்தி
भीमविक्रमान्	மகாவல்லமையடைந்த		னான்.

हरयस्त्वपि रक्षांसि महाद्रुममहाशभिः । विदारयन्त्यभिक्रम्य शस्त्राण्याच्छिद्य वीर्यतः ॥

हरयः तु	வானரர்களும்	वीर्यतः अपि	சாமர்த்தியத்தாலே
महाद्रुम- } महाशभिः }	பெருமரங்கள், பெ ரும கற்பாறைகள் இவைகளைக்கொண்டு	शस्त्राणि	படைக்கலங்களை
		आच्छिद्य	பிடுங்கிக்கொண்டு
रक्षांसि	அரக்கர்களை	विदारयन्ति	நொறுக்கித்தள்ளி
अभिक्रम्य	மேல்லிமுந்து தாக்கி		னார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे वीरा हरयः कुमुदो नरः । मैन्द्रश्च द्विविदः क्रुद्धाश्चक्रुर्वेगमनुत्तमम् ॥३१॥

एतस्मिन् अन्तरे	இதே சமயத்தில்	द्विविदः च	தவிவிதனும்
हरयः	வானர	क्रुद्धा	சினம் மேலிட்டவர்
वीराः	சூரர்களாகிய		களாய்
कुमुदः	குமுதனும்	अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத
नलः	நளனும்	वेगं चक्रुः	சாடர்த்தியத்தைக்
मैन्द्रः	மேந்தனும்		காட்டினார்கள்.

ते तु वृक्षैर्महावेगा राक्षसानां चमूमुखे । कदनं सुमहचक्रुर्लीलया हरियूथपाः ॥ ३२ ॥

महावेगाः	மகா ஆற்றலுடைய	वृक्षं.	மரங்களால்
ते	அந்த	लीलया तु	விளையாட்டாகவே
हरियूथपाः	வானரசேனாதலை	सुमहत्	பெரும்
राक्षसानां	அரக்கர்களின்[வர்கள்	कदनं	நாசத்தை
चमूमुखे	படைமுனையில	चक्रुः	செய்தனர்.

ममन्थू राक्षसान्सर्वे वानरा गणशो भृशम् ॥ ३३ ॥

ममन्थू	வானரர்கள்	गणशः	கூட்டங்கூட்டமாக
वानराः	வானரர்கள்	भृशं	அதிகமாய்
सर्वे	எல்லோரும்	ममन्थुः	வதைத்தார்கள்.
राक्षसान्	அரக்கர்களை		

युद्धकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16854

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2179

षट्पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ ५६ ॥

अकम्पनवधः—அகம்பன வதம்.

तद्दृष्ट्वा सुमहत्कर्म कृतं वानरसत्तमैः । क्रोधमाहारयापास युधि तीव्रमकम्पनः ॥ १ ॥

अकम्पनः	அகம்பனன்	दृष्ट्वा	கண்ணுற்று
वानरसत्तमैः	வானரோத்தமர்களால்	युधि	போரில்
कृतं	புரியப்பட்ட	तीव्रं	அடங்கா
तत्	அந்த	क्रोधं आहारयापास	ஆத்திரங்கொண்
सुमहत् कर्म	அரிய செயலை		டா

क्रोधमूर्च्छितरूपस्तु धून्वन्परमकार्मुकम् । दृष्ट्वा तु कर्म शत्रूणां सारथिं वाक्यमब्रवीत् ॥

शत्रूणां	சத்ருக்களுடைய	धून्वन् तु	நாணேற்றி ஒலி
कर्म	தொழிலை	सारथिं	செய்துகொண்டே
दृष्ट्वा तु	பார்த்ததுமே		தேர்ப்பாக்களைப்
क्रोधमूर्च्छितरूपः	கோபத்தால் மெய்	वाक्यं	படித்து
	மறந்த அவன்	अब्रवीत्	ஒரு சொல்லை
परमकार्मुकं	உத்தமமானவிலை		பின்வருமாறு
			மொழிந்தான் :

तत्रैव तावच्चरितं रथं प्रापय सारथे । यत्रैते बहो घ्नन्ति सुबहून्नाशसात्रणे ॥ ३ ॥

சாரथே	“சாரதியே”	சுபஹூந்	பலரையும்
ரண்	போரில்	஘்நந்தி	கொல்லுகின்றார்களோ
வஹு:	அனேகர்களாகிய	தந்ந எவ	அவ்விடத்திற்கே
எதே	இவர்கள்	தாவத்	முதலில்
யத்ந	எவ்விடத்தில்	வ்நந்தி	வேகமாய்
ராஷ்வான்	அர்க்கர்கள்	ரதம் ப்ராய	ரதத்தை செலுத்து.

एतेऽत्र बलवन्तो हि भीमकायाश्च वानराः । द्रुमशैलप्रहरणास्तिष्ठन्ति प्रमुखे मम ॥ ४ ॥

மம	“எனது	भीमकायाः च	பேருடலுடையவர்க
ப்ரமுகே	முன்னிலையில்	வானரா:	வானர்கள் [ஞமன
அந்ந ஹி	இவ்விடத்திலேயே	द्रुमशैलप्रहरणाः	{ மரங்களையும், மலைகளையும், ஆயுதங்களாகக் கொண்டவர்களாக
எதே	இந்த		
வலவந்த:	பலசாலிகளும்		
		तिष्ठन्ति	நிற்கின்றார்கள்:

एतान्निहन्तुमिच्छामि समरश्लाघिनो हहम् । एतैः प्रथितं सर्वं दृश्यते राक्षसं बलम् ॥

ஏநை:	“இவர்களால்	हि	ஆனபடியால்
ராஷ்வஸ்	ராஷ்வஸ	அஹ்	நான்
வலம்	சேனை	समरश्लाघिनः	போரில் பெயர்பெற்ற
சர்வம்	எல்லாமும்	एतान्	இவர்களை [வர்களான
ப்ரமயிதம்	அழிக்கப்பட்டதாக	निहन्तुं	கொல்ல
தூர்யதே	காணப்படுகிறது.	इच्छामि	நினைக்கிறேன்.”

ततः प्रजवनाश्वेन रथेन रथिनां वरः । हरीनभ्यहनत्क्रोधाच्छरजालैरकम्पनः ॥ ६ ॥

ரயிநா	தேரிலிருந்து போர்	रथेन	ரதத்திலிருந்து
	புரிபவர்களுக்குள்		கொண்டு
வர:	சிறந்த	क्रोधात्	கோபாவேசத்தால்
அகம்பன:	அகம்பனை	शरजालैः	பாணசமூகங்களால்
தத:	அவ்விடத்தில்	हरीन्	வானர்களை
ப்ரஜவநாஷேந	மிக்க வேகமுள்ள	अभ्यहनत्	ஊன்.
	குதிரைகளால்		
	பூட்டப்பெற்ற		

न स्थातुं वानराः शुकुः किं पुनर्योद्धमाह्वे । अकम्पनशरैर्भग्नाः सर्व एव विदुद्वुः ॥ ७ ॥

ஆஹுவே	போரில்	किं पुनः	எப்படி முடியும்
வானரா:	வானர்கள்	सर्वे एव	எல்லோருமே
ஸ்தாது	எதிர்த்துநிற்க	अकम्पनशरैः	அகம்பனனது
சுகு: 'ந	முடியவில்லை.		பாணங்களால்
யோது	எதிர்த்துப்போர்	भग्नाः	சிறுண்டவர்களாய்
	புரிய	विदुद्वुः	புறங்காட்டியோடத்
			ப்பட்டார்கள்.

தானமூயுவசமாபநானகமபனவசம் கதாந் । சமீக்ய னுமான ஜாதானுபதஸ்தே மஹாவல: ॥ ௮ ॥

மஹாவல:	மகாசக்திமாநாகும்	மூயுவசம்	எமனது வசத்தை
னுமான	ஹனுமாந்	அபநாந்	அடைகின்றவர்களாய்
தாந்	அந்த	சமீக்ய	பார்த்து
ஜாதானு	தன்னினத்தார்களை	உபநஸ்தே	அங்குவந்து தோன்றி
அகமபனவசம்	அகம்பனது வசத்தின்		ஊர்.
கதாந்	கடக்ககொண்டு		

தம் மஹாபூவம் தூஷா சர்வம் பூவகயூதபா: । சமேத்ய சமரே வீரா: சஹ்யா: பரீவாரயந் ॥ ௯ ॥

வீரா:	சூரர்களான	தூஷா	பார்த்து
பூவகயூதபா:	வானரசசேனத்	சமர்	போரில்
	தலைவர்கள்	சஹ்யா:	மிகச்சந்தோஷமடைந்
சர்வம்	எல்லாரும		தவர்களாய்
மஹாபூவம்	வானரர்களுக்கிறந்த	சமேத்ய	ஒன்றுசேர்ந்து
தம்	அவரை	பரீவாரயந்	சூழ்ந்துநிற்குங்கள்.

அவஸ்திதம் னநுமந் தே தூஷா ஹரியூதபா: । வபூவூவலவந்நாஹி வலவந்நமுபாஸ்திதா: ॥ ௧௦ ॥

தே	அந்த	வலவந்	பலசாலி குமவரை
ஹரியூதபா:	வானரசசேனத்தலை	உபாஸ்திதா:	அண்டியிருப்பவர்
	வாகள	ஹி	அதனால் [களாய்
அவஸ்திதம்	பக்கலில் வந்துசேர்ந்த	வலவந்ந:	ஆதிக்கம் பெற்றவர்
னநுமந்	ஹனுமாரை		களாய
தூஷா	பார்த்து	வபூவூ:	விளங்கினார்கள்.

அகமபனஸ்து சேலாபம் னநுமந்மவஸ்திதம் । மஹேந்ர இவ தாராபி: சரீரீமவவர்ப் ஹ ॥ ௧௧ ॥

அகமபன: து	அகம்பனனெவெனில்	மஹேந்ர:	இந்திரன்
அவஸ்திதம்	அவ்விடம் வந்து	தாராபி:	மணிகளால்
சேலாபம்	மலைபோன்ற [சேர்ந்த	ஹ	எப்படியோஅப்படியே
னநுமந்	ஹனுமார்பீது	சரீ: ஹ	பாணங்களாலேயே
		அமவவர்ப்	வாஷித்தான்.

அசிந்தயிதவா பாபௌஜாஹ்ரீரே பதிதாஹ்ரிததாந் । அகமபனவதாரீய மனோ தப்ரே மஹாவல: ॥

மஹாவல:	மகா பலவானாகும்	அசிந்தயிதவா	பொருட்படுத்தாது
சரீரீ	சரீர்த்தில் [அ	அகமபனவதாரீய	அகம்பனனை வதைத்
பதிதாந்	பாய்ந்த		
சிதாந்	கூரிய	மன:	மனதை
பாபௌதாந்	பாணாபூசகர்களை	தப்ரே	செலுத்தினார்.

स प्रसह्य महातेजा हनुमान्मारुतात्मजः । अभिदुद्राव तद्रक्षः कम्पयन्निव मेदिनीम् ॥१३॥

महातेजाः	மகா ஆற்றலுடைய வரும்	रक्षः	அரக்கனை நோக்கி
मारुतात्मजः	வாயுவின் புதல்வரும்	मेदिनीं	உலகை
सः	அந்த	कम्पयन् इव	நடுங்கச்செய்கின்றவர்
हनुमान्	ஹனுமார்		போலாகி
तत्	அந்த	प्रसह्य	மிக வேகங்கொண்டு
		अभिदुद्राव	ஒடினார்.

तस्याभिनर्दमानस्य दीप्यमानस्य तेजसा । बभूव रूपं दुर्धर्षं दीप्तस्येव विभावसोः ॥१४॥

तेजसा	ஒளியால்	दीप्तस्य	கொழுந்துவிட
दीप्यमानस्य	ஜ்வலித்துக்கொண்டு		டெரியும்
	இருக்கிறவரும்	विभावसोः इव	அக்னியினுடையது
अभिनर्दमानस्य	காஜித்துக்கொண்டி		போன்றதாய்
	ருக்கிறவருமான	दुर्धर्षं	அனுகவொண்ணாத
तस्य	அவரது		தாய்
रूपं	உருவம்	बभूव	விளங்கிற்று.

आत्मानमप्रहरणं ज्ञात्वा क्रोधसमन्वितः । शैलमुत्पाटयामास वेगेन हरिपुङ्गवः ॥ १५ ॥

हरिपुङ्गवः	வானரோத்தமரான அவர்	ज्ञात्वा	நினைத்து
		क्रोधसमन्वितः	மிக்க கோபங்கொண்டு
आत्मानं	தன்னை	वेगेन	வேகவேகமாக
अप्रहरणं	ஓராயுதமும் இல்லாத வராய்	शैलं	மலையொன்றை
		उत्पाटयामास	பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டார்.

तं गृहीत्वा महाशैलं पाणिनैकेन मारुतिः । स विनश्य महानादं भ्रामयामास वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	மகா சாமர்த்திய சாலியும்	तं	அந்த
मारुतिः	வாயுமைந்தருமாகிய	महाशैलं	பெரும் மலையை
सः	அவர்	एकेन	ஒரு
महानादं	பெரும் கோஷத்தை	पाणिना	கையால்
विनश्य	இட்டுக்கொண்டு	गृहीत्वा	பிடித்துக்கொண்டு
		भ्रामयामास	சுழற்றினார்.

ततस्तमभिदुद्राव राक्षसेन्द्रमकम्पनम् । पुरा हि नमुचिं संख्ये वज्रेणैव पुरन्दरः ॥ १७ ॥

ततः	அப்பொழுது	पुरन्दरः	இந்திரன்
तं	அந்த	वज्रेण	வஜ்ராயுதத்தால்
राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸேந்தமனாகிய	नमुचिं हि	நமுகி என்ற
अकम्पनं	அகம்பனனை		அசுரனையே
पुरा	முற்காலத்தில்	इव	எப்படியோ அப்படியோ
संख्ये	போலில்	अभिदुद्राव	தாக்கினார்.

गजांश्च सगजारोहान्सरथात्रयिनस्तथा । जघान हनुमान्नीमात्राक्षसांश्च पदातिगान् ॥

धीमान् மகா புத்திமானாகிய
 हनुमान् ஹனுமார்
 गजान् யானைகளை
 सगजारोहान् च யானையின்மீதுநுந்த
 வர்களுள் படவும்
 तथा அப்படியே

रथिनः தேரிரிநுந்தவர்களை
 सरथान् ரதங்களுள் படவும்
 राक्षमान् ராட்சஸ
 पदातिगान् च பதாதிகளையும்
 जघान கொன்றுதள்ளினார்

तमन्तकमिव् कुदं समरे प्राणहारिणम् । हनुमन्तमभिप्रेक्ष्य राक्षसा विप्रदुद्रुवुः ॥ २४ ॥

राक्षसाः அரக்கர்கள்
 अन्तकं எமனை
 इव நிகர்க்கு
 समरे போரில்
 कुदं சினங்கொண்டு

प्राणहारिणं உயிரை வாங்குகின்ற
 तं அந்த
 हनुमन्तं ஹனுமாரை
 अभिप्रेक्ष्य பார்த்து
 विप्रदुद्रुवुः புறங்காட்டி ஓடத்தலை
 ப்பட்டார்கள்.

तमापतन्तं संकुदं राक्षसानां भयावहम् । ददर्शकम्पनो वीरश्चुक्रोध च ननाद च ॥ २५ ॥

वीरः சூரனாகிய
 अकम्पनः அகம்பனன்
 राक्षसानां அரக்கர்களுக்கு
 भयावहं ஆபத்தை விளைவித்
 துக்கொண்டு,
 संकुदं கோபங்கொண்டும்

आपतन्तं தன்னை எதிர்த்துவரு
 तं அவரை [கிறவரான
 ददर्श कண்டான்.
 चुक्रोध च மிகச் சினங்கொண்
 दा.
 ननाद च கர்ஜித்தான்.

स चतुर्दशभिर्बाणैः शितैर्देहविदारणैः । निर्विभेद हनूमन्तं महावीर्यपकम्पनः ॥ २६ ॥

सः அந்த
 अकम्पनः அகம்பனன்
 महावीर्यं மகா வீரனாகிய
 हनूमन्तं ஹனுமாரை
 शितैः கூரானவைகளும்

देहविदारणैः தேகத்தைப் பிளக்க
 வல்லவைகளுமான
 चतुर्दशभिः பதினான்கு
 बाणैः பாணங்களால்
 निर्विभेद குத்தினான்.

स तदा प्रतिविद्धस्तु बह्वीभिः शरवृष्टिभिः । हनुमान्ददृशे वीरः परूढ इव सानुमान् ॥

सः அந்த
 वीरः வீரரும்
 परूढः ஒங்கி வளர்ந்த
 सानुमान् इव மலைபோன்றவரு
 ாகிய
 हनुमान् ஹனுமார்

तदा அப்பொழுது
 बह्वीभिः பல
 शरवृष्टिभिः சரவரஷங்களால்
 प्रतिविद्धः तु எங்கும் தைக்கப்
 பெற்றவராகவே
 दृशे விளங்கினார்.

विरराज महाकायो महावीर्यो महामनाः । पुष्पिताशोकसङ्काशो विभूम इव पावकः ॥२८॥

महाकायः	பெரிய உடலுற்ற வரும்,	पुष्पिताशोक- सङ्काशः	} புஷ்பித்த அசோக மரம்போலவும்,
महावीर्यः	மகா வீர்யசாலியும்,	विभूमः	
महामनाः	அளவுகடந்த செருக் குற்றவருமான அவர்	पावकः इव विरराज	புனையின்றி பிரகாசிக் கும் நொம்புப்போலவும் விளங்கினார்.

ततोऽन्यं वृक्षमुत्पाद्य कृत्वा वेगमनुत्तमम् । शिरस्यभिजघानाशु राक्षसेन्द्रमकम्पनम् ॥

ततः	அந்த	आशु	சடக்கென
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத	उपाद्य	வேருடன் படுக்கி
वेगं	ஆத்திரத்தை	राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸேந்திரத்தமனாகிய
कृत्वा	மேற்கொண்டு	अकम्पनं	அகம்பனனை
अन्यं	வேறொரு	शिरसि	தலையில்
वृक्षं	மரத்தை	अभिजघान	புடைசுதார்.

स वृक्षेण हतस्तेन सक्रोधेन महात्मना । राक्षसो वानरेन्द्रेण पपात च ममार च ॥ ३० ॥

सः	அந்த	तेन	அந்த
राक्षसः	அரக்கன்	वृक्षेण	மரத்தால்
सक्रोधेन	கோபத்துடனிருக் கும்	हतः	அடிக்கப்பட்டவனாய்
महात्मना	அளவுகடந்த ஆற்ற லுடைய	पपात	கீழே விழுந்தான்.
वानरेन्द्रेण	வானரோத்தமரால்	च च	தகஷணமே
		ममार	உயிர் துறந்தான்.

तं दृष्ट्वा निहतं भूमौ राक्षसेन्द्रमकम्पनम् । व्यथिता राक्षसाः सर्वे क्षितिकम्प इव द्रुमाः ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	दृष्ट्वा	பார்க்கு
सर्वे	எல்லோரும்	क्षितिकम्पे	சூதமபத்தில்
राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸேந்திரத்தமனாகிய	द्रुमाः	விருக்ஷங்கள்
तं अकम्पनं	அந்த அகம்பனனை	इव	எப்படியோ
भूमौ	பூமியில்		அப்படியே
निहतं	மாண்டுக்கிடப்பவனாக	व्यथिताः	நடுநடுங்கினார்கள்.

त्यक्तप्रहरणाः सर्वे राक्षसास्ते पराजिताः । लङ्कापभिययुस्तस्ता वानरैस्तैरभिद्रुताः ॥३२॥

ते	அந்த	तैः	அந்த
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	वानरैः	வானரர்களால்
सर्वे	எல்லோரும்	अभिद्रुताः	தூரத்தியடிக்கப்பட்ட வர்களைய்
पराजिताः	தோல்வியடைந்தவர்		
लङ्काः	நடுநடுங்கி [களாய்	लङ्कां	லங்கையை நோக்கி
त्यक्तप्रहरणाः	ஆயுதங்களை நழுவ விட்டவர்களாய்	अभिययुः	ஓடலுற்றார்கள்.

ते मुक्तकेशाः संभ्रान्ता भग्नमानाः पराजिताः । स्रक्छूमजैरङ्गैः श्वसन्तो विमदुद्रुवुः ॥

पराजिताः	தோல்விபற்ற	स्रक्छूमजैः	முடியாந்தனத்தால்
ते	அவர்கள்		வியர்வை பெருகும்
मुक्तकेशाः	தலைபிரி அவிழ்ந்து	अङ्गैः	உடல்களோடு
	புரள	श्वसन्तः	பெருமூச்சு விட்டுக்
संभ्रान्ताः	உள்ளம் சிதற		கொண்டு
भग्नमानाः	மனங்குலைப	विमदुद्रुवुः	ஒரோனர்கள்.

अन्योन्यं प्रमथ्यस्ते विविशुर्नगरं भयात् । पृथक्स्ते सुसंमूढाः प्रेक्षमाणा मुहुर्मुहुः ॥३४॥

ते	அவர்கள்	मुहु मुहुः	விட்டுவிட்டு
अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்	भयात्	பயத்தால்
प्रमथ्यः	விட்டுப்பிரியாது உர	पृथक्	பின்பற்றம்
	ய்ந்துகொண்டார்கள்.	प्रेक्षमाणाः	திருப்பிப் பார்த்துக்
सुसंमूढाः	மிகவும் அறிவு		கொண்டே
	கலங்கிப	नगरं	பட்டணத்திற்குள்
ते	அவர்கள்	विशुः	புகுந்தார்கள்.

तेषु लङ्कां प्रविष्टेषु राक्षसेषु महाबलाः । समेत्य हरयः सर्वे हनुमन्तमपूजयन् ॥ ३५ ॥

तेषु	அந்த	हरयः	வானரர்கள்
राक्षसेषु	அரக்கர்கள்	सर्वे	எல்லோரும்
लङ्कां	லங்கைகூடு	समेत्य	ஒன்றுகூடி
प्रविष्टेषु	போய்ச்சேரவும்	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
महाबलाः	உகாபலிவீட்டர்களான	अपूजयन्	கொண்டாடினார்கள்.

सोऽपि प्रहृष्टस्तान्सर्वान्दरीन्प्रत्यभ्यपूजयत् । हनुमान्सत्त्वसंपन्नो यथार्हमनुकूलतः ॥ ३६ ॥

सर्वसम्पन्नः	பேராற்றலகொண்ட	हरीन्	வானரர்கள்
सः	அந்த	सर्वान्	எல்லோரையும்
हनुमान् अपि	ஹனுமாரும்	यथाहं	அவ்வாறாகக்கேற்ற
प्रहृष्टः	சந்தேஷமுற்றவராய்	अनुकूलतः	அன்புடன் [வாறு
तान्	அந்த	प्रत्यभ्यपूजयन्	கொளவித்தார்.

विनेदुश्च यथाप्राणं हरयो जितकाशिनः । चकर्षुश्च पुनस्तत्र सप्राणानपि राक्षसान् ॥३७॥

जितकाशिनः	வெற்றிகுடிய	तत्र	அவ்விடத்தில்
हरयः ,	வானரர்கள்	सप्राणान्	குற்றயிருடனிருந்த
यथाप्राणं च	குரல்கொண்டமட்டும்	राक्षसान् अपि	அரக்கர்களையும்
विनेदुः	கூச்சலிட்டார்கள்,	पुनः च	இங்குமங்கும்
		चकर्षुः	இழுத்தார்கள்.

स वीरशोभामभजन्महाकपिः समेत्य रक्षांसि निहत्य मारुतिः ।

महासुरं भीममित्रनाशनं यथैव विष्णुर्वलिनं चमूमुखे

॥ ३८ ॥

महाकपिः	வானரோத்தமரும்	भीमं	பயங்கரமானவனும்
मारुतिः	வாயுமைந்தருமான	अमित्रनाशनं	சத்ருசம்ஹாரகனு
सः	அவர்		மான
विष्णुः	விஷ்ணுடிகவான்	महासुरं	ராசநஸூத்தமனை
बलिनं	பலையை	रक्षांसि एव	அரக்கர்களையும் [யும்
यथा	எப்படியோ அப்படியே	समेत्य निहत्य	ஒன்றாய் மடித்து
चमूमुखे	படைமுனையில	वीरशोभं	வீரலக்ஷ்மியை
		अमज्ज	பெற்றுவளங்கொன்.

अपूजयन्देवगणास्तदा कपिं स्वयं च रामोऽतिवयश्च लक्ष्मणः ।

तथैव सुग्रीवमुखाः प्लवङ्गमा विभीषणश्चैव महाबलस्तथा

॥ ३९ ॥

तदा	அப்பொழுது	सुग्रीवमुखाः	சுகரீவனை முன்னிட்ட
कपिं	வானரரான அவரை	प्लवङ्गमाः एव	வானரர்களும்
देवगणाः	தேவகணங்களும்	तथा एव	அப்படியே
स्वयं	நேரில்	महाबलः	மகாபலவானாகிய
अतिवयः	அதிகபலசாலியாகிய	विभीषणः च	விபீஷணரும்
रामः च	ஸ்ரீராமரும்	अपूजयन्	புகழ்ந்துகொண்டாடி
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்		ஞர்கள்.
तथा	அப்படியே		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षट्पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 16893

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2218

सतपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ५७ ॥

प्रहस्तयुद्धम्—பிரஹஸ்த யுத்தம்.

अकम्पनवधं श्रुत्वा क्रुद्धा व राक्षसश्वरः । काचिद्दानमुखश्चाप साचवास्तानुदक्षत ॥ १ ॥

राक्षसेश्वरः वै	ராசநஸூதனனான	अपि च	அப்படியிருக்கையி
	அவன்		லும்
अकम्पनवधं	அகம்பனவந்து	दीनमुखः	வாயு முகத்தனாய்
श्रुत्वा	கேட்டு [கொலையை	तान्	அந்த
किञ्चित्	ஒருவாறு	सचिवान्	மந்திரிகளை
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாகி	उदक्षत	கிமிர்ந்து பார்த்தான்.

स तु ध्यात्वा मुहूर्तं तु मन्त्रिभिः संविचार्य च । ततस्तु रावणः पूर्वदिवसे राक्षसाधिपः ॥
पुरीं परिययौ लङ्कां सर्वान्गुल्मानवेक्षितुम् ॥ ३ ॥

राक्षसाधिपः	ராஷ்டஸமன்னனாகிய	पूर्वदिवसे	காலையில்
सः रावणः तु	அந்த ராவணனும்	गुल्मान्	{ ராஷ்டனார் த்தம் வைக்கப்பட்டிருக் கும் சேனைகள்
मुहूर्तं तु	சிறிதுநேரம் மட்டும்	सर्वान्	எல்லாவற்றையும்
ध्या-वा	தனக்குள்ளேயே ஆ லோசனைசெய்துவிட்டு	अवेक्षितुं	நேரில் பார்க்க
ततः	அகன்மேல்	लङ्कां	இலங்கை
मन्त्रिभिः तु	மந்திரிகளோடும்	पुरीं	நகரை
संविचार्य च	தீர்க்காலோசனை செய்துவிட்டு	परिययौ	சுற்றிவந்தான்.

तां राक्षसगणैर्गुप्तां गुल्लैर्बहुभिरावृताम् । ददर्श नगरीं लङ्कां पताकाध्वजमालिनीम् ॥४॥

तां	அந்த	राक्षसगणैः	ராஷ்டஸக்கூட்டங்களை யடங்கிய
पताकाध्वज- मालिनीं }	கொடிகளும், நிசான்க ளும் கட்டப்பெற்று விளங்குகின்ற	गुल्लैः	{ ராஷ்டனார் த்தம் அமை க்கப்பட்டுள்ள சே னைகளால்
लङ्का	லங்கை	आवृतां गुप्तां	நிரம்பி ரகழிக்கப்பட்டி ருக்கிறதாக
नगरीं	நகரை	ददर्श	கண்டான்.
बहुभिः	பல		

रुद्धां तु नगरीं दृष्ट्वा रावणो राक्षसेश्वरः । उवाचामर्षतः काले प्रहस्तं युद्धकोविदम् ॥५॥

राक्षसेश्वरः	ராஷ்டஸமன்னனாகும்	अमर्षतः	பொறுக்கமுடியாத தால்
रावणः	ராவணன்	युद्धकोविदं	யுத்தத்தில் சமர் த்த ன
नगरीं	பட்டணத்தை	प्रहस्तं	பிரகஸ்தனைப்பார்த்து
काले	அக்காலத்தில்	उवाच	பின்வருமாறு ஆக்கு பித்தான் :
रुद्धां तु	முற்றுகை போடப் பட்டிருக்கிறதாகவும்		
दृष्ट्वा	கவனித்து		

पुरख्योपनिविष्टस्य सहसा पीडितस्य वा । नान्यं युद्धात्प्रपश्यामि मोक्षं युद्धविशारद ॥६॥

युद्धविशारद	“ போரில் வல்லவனே,	पुरख	நகரத்திற்கு
सहस्य	பலாத்காரமாக	युद्धात्	யுத்தத்தைத்தவிர
पीडितस्य	துன்புறுத்தி	अन्यं	வேறொரு
उपनिविष्टस्य वा	முற்றுகையிடப்பட் பட்டிருக்கிறதான	मोक्षं	தப்பு வழியை
		प्रपश्यामि न	நானறியேன்,

अहं वा कुम्भकर्णो वा त्वं वा सेनापतिर्मम । इन्द्रजिद्रा निकुम्भो वा वहेयुर्भारमीदृशम् ॥

अहं वा	“நானும்	सेनापति:	சேனாபதியாகிய
कुम्भकर्णः वा	கும்பகர்ணனும்	त्वं वा	நீயுந்தான்
इन्द्रजित् वा	இந்திரஜிதனும்	ईदृशं	இப்படிப்பட்டதாகிய
निकुम्भः वा	நிகும்பனும்	भारं	போர் மும்ரமாயிருக்
मम	எனது		குமிடத்தை
		वहेयुः	அடையத்தக்கவர்கள்.

स त्वं बलमतः शीघ्रमादाय परिगृह्य च । विजयायाभिनिर्याहि यत्र सर्वे वनौकसः ॥८॥

अतः	“ஆகையால்	विजयाय च	வெற்றிபெறுவதற்
सः	அப்படிப்பட்ட	वनौकसः	வானரர்கள் [காகவே
त्वं	நீ	सर्वे	எல்லோரும்
शीघ्रं	உடனே		எவ்விடத்திலிருக்கின்
बलं	சைன்யத்தை	यस्य	{ றுர்களை அவ்விடத்
परिगृह्य	திரட்டி		திற்கு
आदाय	ஆடையத்துக்கொண்டு	अभिनिर्याहि	செல்லு.

निर्याणादेव ते नूनं चपला हरिवाहिनी । नर्दतां राक्षसेन्द्राणां श्रुत्वा नादं द्रविष्यति ॥

चपला	“ஸ்திரபுத்தியில்லாத	राक्षसेन्द्राणां	ராக்ஷஸேந்திரத்தமர்க
हरिवाहिनी	குறங்குப்படை	नादं	சத்தத்தை [ஒரடைய
ते	உனது	श्रुत्वा	கேட்டு
निर्याणाद् एव	புறப்பாடாலேயே	नूनं	நிச்சயமாய்
नर्दतां	அட்டகாசஞ் செய்யும்	द्रविष्यति	ஒடிவிடும்.

चपला हविनीताश्च चलचिताश्च वानराः । न सहिष्यन्ति ते नादं सिंहनादमिव द्विषाः ॥

वानराः हि	“வானரர்களோ	द्विषाः	யானைகள்
चपलाः	முன்பின் ஆலோசி	सिंहनादं	சிங்கநாதத்தை
	யாதவர்கள்.	इव	எப்படியோ அப்படியே
अविनीताः च	நல்ல சினைகளை பெறுத	ते	உனது
	தவர்கள்.	नादं	ஆரவாரத்தை
चलचिताः च	{ ஒன்றில் முற்றிலும்	सहिष्यन्ति न	பொறுக்கமாட்டார்
	மனஞ்செலுத்தாத		கள்.
	வர்கள்.		

विद्रुते च बले तस्मिन्नामः सौमित्रिणा सह । अवशस्ते निरालम्बः प्रहस्त वशमेष्यति ॥

प्रहस्त	“பிரகஸ்த !	निरालम्बः	தான் மட்டும் மிஞ்சி
तस्मिन्	அந்த		யவனாகி
बले	சைன்யம்	अवशः	எதொன்றையும் செய்
विद्रुते च	ஒடிவிட்டதும்		யமுடியாதவனாய்
रामः	ராமன்	ते	உனது
सौमित्रिणा	ஸக்திமணனோடு	वशं	வசத்தில்
सह	கூட	एष्यति	சிக்கிக்கொள்ளுவான்.

आपत्संशयिता श्रेयो न तु निःसंशयीकृता । प्रतिलोमानुलोमं वा यद्वा नो मन्यसे हितम्॥

आपत्	“கோரிக்கைக்கு மாறாய் நடைபெறு தலென்பது	श्रेयः	இதற்கு மேம்பட்ட தாய்
संशयिता	சந்தேகப்படவேண்டி. யதாக	हितं	நன்மை பயப்பதாய்
न तु	இல்லவேயில்லை.	प्रतिलो- नानु- लोमं वा	என் அபிப்பிராயத் திற்கு எதிரிடையாய் இருந்தாலும் ஒக்க தாய் இருந்தாலும்
निःसंशयीकृता	சந்தேகத்திற்குடமில் லாதவாறு உன்னால் செய்துமுடிக்கப் பட்டிருக்கிறது.	यत्	எதை
नः	நமக்கு	मन्यसे वा	நீ உத்தேசிக்கின் றனை”

रावणेनैवमुक्तस्तु प्रहस्तो बाहिर्नापतिः । राक्षसेन्द्रमुवाचेदमसुरेन्द्रमिवोशनाः ॥ १३ ॥

रावणेन	ராவணனால்	असुरेन्द्रं	அசுரேந்திரனைப் பார்த்து
एवं	மேற்கண்டவாறு சொல்லப்பட்ட	इव	எப்படியோ அப்படியே
बाहिर्नापतिः	சேனாதிபதியாகிய	राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸமன்னனைப் பார்த்து
प्रहस्तः तु	பிரகஸ்தனும்	इदं	பின்வருமாறு
उशनाः	சுக்ராசாரியார்	उवाच	மொழிந்தான் :

राजन्मन्त्रितपूर्वं नः कुशलैः सह मन्त्रिभिः । विवादश्चापि नो वृत्तः समवेक्ष्य परस्परम् ॥

राजन्	“அரசே !	वृत्तः	ஏற்பட்டது.
नः	நமக்குள்	अपि	ஆயினும்
परस्परं	ஒருவரோடொருவர் கலந்தது	नः	நமது
समवेक्ष्य	தீர்க்காலோசனை செய்து	कुशलैः	சமர்த்தர்களான
विवादः च	{ (ஒற்றுமைப்படாது) ஈவகைப்பட்ட அபிப்பிராயத்தான்	मन्त्रिभिः	மந்திரிகளோடு
		सह	கூட
		मन्त्रिपूर्वम्	{ இமற்கு முந்தியே இவ் விஷயம் தீர்மானிக்க பட்டிருக்கிறது.

प्रदाने न तु सीतायाः श्रेयो व्यवसितं मया । अपदाने पुनर्युद्धं दृष्टमेतत्तथैव नः ॥ १५ ॥

सीतायाः	“சீதையை	व्यवसितं	கொள்ளப்பட்டிருக் கிறது.
प्रदाने	தரிப்பிக்கொடுத்து விடும் விஷயத்தில்	अप्रदाने पुनः	கொடுக்காத விஷயத் தथा
श्रेयः तु	நன்மை ஒன்றும்	नः	நமது
न	இல்லையென	एतत् युद्धं एव	இந்தப் போர்தான்
मया	என்னால்	दृष्टम्	நிச்சயிக்கப்பட்டது.

सोऽहं दानैश्च मानैश्च सततं पूजितस्त्वया । सान्त्वैश्च विविधैः काले किं न कुर्यां प्रियं तव ॥

स्वया	“தேவரீரால்	पूजितः	கொளரளிக்கப்பட்ட
सततं	எக்காலத்திலும்	सः	அந்த
दानैः च	கொடைகளாலும்	अहं	நான்
मानैः च	மரியாதைகளாலும்	तव	தேவரீருக்கு
काले	ஏறறகாலத்தில்	प्रिय	இஷ்டமான
विविधैः	பல	कि च	எதைத்தான்
सान्त्वैः च	தேறுதல்களாலும்	न कुर्याम्	செய்யாதிருப்பேன்?

न हि मे जीवितं रक्ष्यं पुत्रदारधनानि वा । त्वं पश्य मां जुहूपन्तं त्वदर्थं जीवितं युधि ॥

मे	“அடியேனுக்கு	त्वदर्थं	தேவரீர் பொருட்டு
जीवितं	உயிர்	जीवितं हि	உயிரையும்
रक्ष्यं न	ஒரு பொருளன்று.	जुहूपन्तं	அர்ப்பணஞ்செய்யக்
पुत्रदारधनानि	மக்களும் மனைவியும், தனமும்	मां	என்னை
वा	அப்படியே பொரு ளன்று	त्वं	சேவரீர்
युधि	போரில்	पश्य	திருவுளத்தில் பற்று வீராக.

एवमुक्त्वा तु भर्तारं रावणं वाहिनीपतिः । उवाचेदं बराध्यक्षान्प्रहस्तः पुरतः स्थितान् ॥

वाहिनीपतिः	சேனாபதியாகிய	पुरतः	சந்திகியில்
प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	स्थितान्	காத்துநிற்கின்ற
भर्तारं	எஜமானராகிய	बराध्यक्षान्	சேனைத்தலைவர்களைப் பார்த்து
रावणं	ராவணனிடம்	इदं	பின்வருமாறு
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	उवाच	கட்டளையிட்டான் :
उक्त्वा तु	விண்ணப்பித்துவிட்டு		

समानयत मे शीघ्रं राक्षसानां महद्दृग्म् ॥ १९ ॥

मे	“எனது	बलं	படையை
राक्षसानां	அடக்கர்களின்	शीघ्रं	சுடுதிரில்
महद्	பெரும்	समानयत	திரட்டிவாருங்கள்.

मद्भाणशतवेगेन हतानां च रणाजिरे । अद्य तृप्यन्तु मांसादाः पक्षिणः काननौकसाम् ॥

रणाजिरे	“போர்ச்சுரத்தில்	हतानां	கொன்று வீழ்த்தப் பட்ட
पक्षिणः	பறவைகள்	काननौकसां	குரங்குகளின்
अद्य च	இப்பொழுதே	मांसादाः	மாமிசங்களைக் கொத் திகதிற்பவைகளாய் களிக்கட்டும்.”
मद्भाणशतवेगेन	{ எனது நூற்றுக்கணக் காணடாணங்களின் நொக்கதால்	तृप्यन्तु	

इत्युक्तास्ते महस्तेन बलाध्यक्षाः कृतवराः । बलमुद्योजयामासुस्तस्मिन्नाक्षसमन्दिरे ॥

महस्तेन	பிரகஸ்தனால்	कृतवराः	பரபரப்புற்றவர்களாய்
इति	மேற்கண்டவண்ணம்	तस्मिन्	அந்த
उक्ताः	கூறப்பட்ட	राक्षसमन्दिरे	ராட்சஸநகரில்
ते	அந்த	बलं	சேனையை
बलाध्यक्षाः	சேனைத்தலைவர்கள்	उद्योजयामासुः	சித்தப்படுத்தினார்கள்.

सा बभूव सुहूर्तेन तिग्मनानाविधायुधैः । लङ्का राक्षसवीरैस्तैर्गजैरिव समाकुञ्च ॥ २२ ॥

सा	அந்த	तैः	அந்த
लङ्का	லங்கை	राक्षसवीरैः	அரக்கவீரர்களால்
तिग्मनाना-	} கொடிய பலவகை	सुहूर्तेन	சிறிகபொழுதில்
विधायुधैः		समाकुञ्च	எங்கும் பரப்புண்டதாக
	ஆயுதங்களைக் கொண்ட		
गजैः इव	யானைகளோடுகிடைத்த	बभूव	ஆயிற்று.

हुताशनं तर्पयतां ब्राह्मणांश्च नमस्यताम् । आज्यगन्धप्रतिवहः सुरभिर्मास्तो ववौ ॥ २३ ॥

मारुतः च	காற்றும்	तर्पयतां	தேவதாருஞ்செம்பவர்
ब्राह्मणान्	வேதமுணர்ந்தவர்		களின்
	களை	आज्यगन्धप्रतिवहः	பாஜ்யகந்தபதிவஹு: நெய்மணங்கொண்டு
नमस्यतां	நமஸ்கரித்து	सुरभिः	காழ்கின்றதாய்
हुताशनं	அக்னியில்	ववौ	வீசிற்று.

सजश्च विविधाकारा जगृहुस्त्वभिमन्त्रिताः । सङ्ग्रामसज्जाः संहृष्टा धारयन्नाक्षसास्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	विविधाकाराः	பலவகை
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	सजः	மலைகளை
सङ्ग्रामसज्जाः	போருக்குத்தயாராகி	जगृहुः	எடுத்தக்கொண்டார்கள்.
संहृष्टाः तु	உதஸாஹவகொண்டவர்களாய்		
अभिमन्त्रिताः	வெற்றிமந்திரம்	धारयन् च	அணிததும் கொடார்கள்.
	ஒகப்பெற்ற		

सधनुष्काः क्वचिनो वेगाशप्लव्य राक्षसाः । रावणं प्रेक्ष्य राजानं महस्तं पर्यवारयन् ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	आप्लव्य	பாய்ந்துசென்று
सधनुष्काः	விலலைக் கையிடுவந்தி	रावणं	ராவண
	யவர்களாய்	राजानं	மன்னனை
क्वचिभः	கவசம் தரித்தவர்	प्रेक्ष्य	கண்டுகொண்டு
	களாய்	महस्तं	பிரகஸ்தனை
वेगात्	வேகமாய்	पर्यवारयन्	சூழ்ந்தகின்றுார்கள்.

अथापन्य च राजानं भेरीमाहृत्य भैरवाम् । आरुरोह रथं दिव्यं प्रहस्तः सज्जकल्पितम् ॥

புஹஸ்த: பிரகஸ்தன்
 அய அப்பொழுது
 ராஜான மன்னனிடம்
 அமந்ய ச விடைபெற்றுக்
 கொண்டு
 பைரவ பங்கரமான
 பைர் போர்முரசை

அஹத்ய அடித்து முழக்கிக்
 கொண்டு
 சஜ்ஜகல்பித சித்தமாய்க் கொண்டு
 வந்தது நிறுத்தப்பட்ட
 திவ்ய சிறந்த
 ரதம் ரதத்தில்
 அஸ்தோ ஏறினான்.

हयैर्महाजवैर्युक्तं सम्यक्सूतमुसंयतम् । महाजलदनिर्घोषं साक्षाच्चन्द्रार्कभास्वरम् ॥ २७ ॥
 उरगध्वजदुर्धर्षं सुवरुथं स्वप्सरम् । सुवर्गजालसंयुक्तं प्रहसन्तं भव श्रिया ॥ २८ ॥
 ततस्तं रथमास्थाय रावणापतशासनः । लङ्काया निययौ तूर्णं बलेन महता वृत्: ॥ २९ ॥

ராணாபித- } ராவணனால் உத்தரவ
 ஶாசன: } எிக்கப்பெற்ற அவன்
 தத: அப்பொழுது
 மஹாஜவ: நிக வேகம் படைத்த
 ஹயை: குதிரைகளால்
 யுக்த் பூட்டப்பெற்றதும்
 சம்யகஸூதஸுச்யுத் சிறந்த பாசாகளால்
 ஒட்டப்பெற்றதும்
 மஹாஜலதநிர்ஶோப பெரும் றோகவெளி
 கொண்டதும்
 சாக்ஷா க் சந்த்ராக்ரய
 அஸ்தர் } ஒளிகொண்டதும்
 உரகதவ்ஜதுர்ஶ் { அணுகமுடியாத
 உரவக்கொடிய கட
 டப்பெற்றதும்
 சுவரூத் அழகிய மேற்கொண்டு
 கைகொண்டதும்

சுஶ்பசர் அழகிய சக்கிரங்க
 ளுடையதும்
 சுவர்ஜாலச்யுக்த் பொன்சாளரங்கள்
 கொண்டதும்
 ஶ்ரியா காதியால்
 புஹஸ்த், வ சிரிக்கிறது போன்றது
 மான
 த் அந்த
 ரதம் ரதத்தில்
 அஸ்தாய ஏறிக்கொண்டு
 மஹா பெரும்
 வலென படையால்
 த: சூழப்பெற்றவனாய்
 லங்காய: லங்கையினின்று
 துர்ண வினாவில்
 நியயௌ வெளிப்புறப்பட்ட
 டான்.

ततो दुन्दुभिनिर्घोषः पर्जन्यनिनदोपमः । वादित्राणां च निनदः पूरयन्निव सागरम् ॥

शुश्रुवे शङ्खशब्दश्च प्रयाते वाहिनीपतौ

தத: அப்பொழுது
 வாஹினிபதௌ சேனாதிபதி
 புராதே புறப்பட்டவனில்
 பர்ஜநயினதோபம: மேகமுழக்கத்தை
 நிகர்த்த
 டுந்துமிநிர்ஶோப: போர்முரசமுழக்க
 மும்

॥ ३१ ॥

சாஸர் இவ கடலையும்
 பூரயந் கொந்தளிக்கச்
 வாதிஸாணா வாத்ய [செய்யும்
 நினத: ளசையும்
 ஶங்க்ஷத: சங்கவொலியும்
 வ ஆகிய எல்லாமும்
 ஶுஸுரே கேட்கப்பெற்றது.

निनदन्तः स्वरान्योरात्रक्षसा जगुरग्रतः । भीमरूपा महाकायाः प्रहस्तस्य पुरःसराः ॥

प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
पुरःसराः	அனுசரர்களும்	घरान्	பயங்கரமான
भीमरूपाः	பயங்கரமான உருவங் கொண்டவர்களும்	स्वरान्	கோஷங்களை
महा कायाः	பேருடல்பெற்றவர் களுடனான	निनदन्तः	இட்டுக்கொண்டு
		अग्रज जमुः	முந்திச் சென்றார்கள்.

नरान्तकः कुम्भहनुर्महानादः समुन्नतः । प्रहस्तसचिवा ह्यो निर्ययुः परिवार्य तम् ॥३३॥

प्रहस्तसचिवाः	பிரகஸ்தனது மகதிரி மார்களாகிய	महानादः	மஹானாதனும
एते	இந்த	समुन्नत	ஸமுன்னதனும
नरान्तकः	நராத்கதனும	तं हि	அவனையே
कुम्भहनुः	குமபஹனுவ	परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
		निर्ययुः	கிளம்பினார்கள்.

व्यूढेनैव सुघोरेण पूर्वद्वारात्स निर्ययौ । गजयूथनिकाशेन बलेन महता वृतः ॥ ३४ ॥

सः	அவன்	महता एव	பெரியதுமான
सुघोरेण	மிக்க பயங்கரமான தும்	बलेन	சேனையால்
व्यूढेन	அணிவகுத்தபடியே இருக்கிறதும்	वृतः	சூழப்பட்டவனும்
गजयूथनिकाशेन	யானைக்கூட்டத்தை நிகர்த்ததும்	पूर्वद्वारात्	கிழக்குவாயில் வழியாய்
		निर्ययौ	வெளிப்புறப்பட்டான்.

सागरप्रतिमौघेन वृतस्तेन बलेन सः । प्रहस्तो निर्ययौ तूर्णं कालान्तकयमोपमः ॥ ३५ ॥

कालान्तकयमोपमः	பிரளயகாலத்து யமனை நிகர்த்த	तेन	அந்த
स प्रहस्तः	அந்த பிரகஸ்தன்	बलेन	சைன்யத்தால்
सागरप्रतिमौघेन	ஸமுத்தரவெள்ளத் தை நிகர்த்த	वृतः	சூழப்பெற்றவனும்
		तूर्णं	வினாந்து
		निर्ययौ	சென்றான்.

तस्य निर्याणघोषेण राक्षसानां च नर्दताम् । लङ्कायां सर्वभूतानि विनेदुर्विकृतैः स्वरैः ॥

तस्य	அவனது	लङ्कायां	இலங்கையில்
निर्याणघोषेण	வெளிப்புறப்படும் கோஷத்தால்	सर्वभूतानि	பிராணிகளெல்லாம்
राक्षसानां	அரக்கர்கள்	विकृतैः	விகாரமான
नर्दतां च	காஜிக்கைசில்	स्वरैः	குரல்கொண்டு
		विनेदुः	கூச்சலிட்டன.

व्यभ्रमाकाशमाविश्य मांसशोणितभोजनाः । मण्डान्यपसव्यानि खगाश्चकू रथं प्रति ॥

मांसशोणित- भोजनाः	மாமிசத்தையும் ரத் தத்தையும் புசிக்கும்	आकाशं आविश्य	ஆகாசத்தில் பறந்து
खगाः	பறவைகள்	रथं प्रति	ரத்தத்தைச்சுற்றி
व्यभ्रं	நிராமலமான	अपसव्यानि	அப்பிரதக்ஷிணமாய்
		मण्डानि चकूः	வட்டமிட்டன.

வமந்ய: பாவகஜ்வாலா: சிவா யோர் வவாசிरे । அந்தரிக்ஷத்பபாத்ஸ்கா வாயுத்வ பரஹோ வவௌ ॥

சிவா: நரிகளா
பாவகஜ்வாலா: அக்னிஜ்வாலைகளே
வமந்ய: நகங்கொண்டு
யோர் பயங்கரமாக
வவாசிरे ஊர்வாயிட்டன.

அந்தரிக்ஷாந் ஆகாயத்திலிருந்து
உஸ்கா வால்நகந்திரம்
பபாத விழுந்தது.
வாயு: வ காற்றும்
பரஹ் வவௌ தொடியதாய் விசிற்று.

அந்யோந்யமபிசர்வநா ஸ்ரஹாஷ் ந சகாசிरे

॥ 39 ॥

ஸ்ரஹா: வ நவக்கிரகங்களும்
அந்யோந்ய ஒன்றுடனொன்று

அபிமர்ஷா: வகிரித்துக்கொண்டு
சகாசிरे ந ஓர்வயற்றிருந்தன.

மேघாஷ் ஸ்ரநிர்யோபா ரதஸ்யோபரி ரக்ஷச: । வஸுஸூரீரீர் வாஸ்ய சிபிசுபுஷ் ஸுர:ஸரான ॥ 40 ॥

மேघா: வ மேகங்களும்
ஸ்ரநிர்யோபா: சுடுகாயாய் கர்ஜித்
அஸ்ய இரக [துக்கொண்டு
ரக்ஷச: ஆரக்கனது
ரதஸ்ய உபரி ரத்தின்மேல்

ஸ்ரீரீர் வ ரத்தக்கையும்
வஸுஸூ: பொழிந்தன.
ஸுர:ஸரான வ முன்னென்றவர்
களையும்
சிபிசுபு: நனைத்தன.

கேதுமூர்நி ஸ்ரபுரோஸ்ய நிலினோ டக்ஷிணாமுக்: । துதந்நுபயத: பார்வ் சமயாமஹரத்பமாம் ॥ 41 ॥

அஸ்ய இவனது
கேதுமூர்நி கொடிதுணியில்
ஸ்ரபு: ஒரு சுழுகு
டக்ஷிணாமுக்: தெற்கு நோக்கியதாய்
நிலின: உட்கார்ந்துகொண்டு

உ-யத: பார்வ இரூபக்கதையும
துதந் அங்கு நகொத்தி
பார்வ் அழகை
சமயா முற்றிலும்
அஹரத் பழித்தது.

சாரதேர்வஹஸ்யஸ்ய ச்யாமமவகாஹத: । ப்ரதோ ந்யபதஹஸ்தாஸ்தஸ்ய ஹ்யசாதின: ॥ 42 ॥

ச்யாமம் போருக்கு
அவகாஹத: செல்லும்
அஸ்ய இவனது
சாரதே: { எப்பொழுதும் கூட
வேயிருக்கும் கூட்டா
வியும்

ஹ்யசாதின: வ குதிரையைச் செலுத்த
வதில் வல்லவனு
சாரதியினது [மான்
கையினின்று
சவுக்கு
பலமுறை
நழுவிவிழுந்தது.

நிர்யாணத்ரிஷ் யாஸ்யாஸிந்நாஸ்வரா வஸுதுல்பா । சா நநாஷ் ஸுஹீனே சமே ச ஸ்வலிதா ஹ்யா: ॥

அஸ்ய இவனது
யா நிர்யாணத்ரி: எந்த பிரயாணக்
கோலமானது
மாஸ்வரா திருப்பொருந்தியதாக
வா,
வஸுதுல்பா வ { வஸுதேவதைகளுக்
கும் கிடைக்கவரிய
மாஸிவ் விளங்கியதோ, [தரையும்

சா அது
ஸுஹீனே கொடிப்பொழுதிலே
நநாஷ் சிர்குலைதது.
ஹ்யா: குதிரைகள்
சமே ச சமமான பிரதேசத்
திலும்
ஸ்வலிதா: இடறிவிழுந்தன.

प्रहस्तं त्वभिनिर्यान्तं प्रख्यातबलपौरुषम् । युधि नानाप्रहरणा कपिसेनाऽभ्यवर्तत ॥४४॥

प्रख्यातबलपौरुषं	{ பெயர்பெற்ற ஆற்றலை யும் ஆண்மையையும் உடையவனும்	क पसेना	வானரசேனை
अभिनिर्यान्तं तु	எதிர்தேர் க்குவருகிறவ	नानाप्रहरणा	பலவகைப் போர்க்கரு
प्रहस्तं	பிரகஸ்தனை [ஹஸ்தான]	अभ्यवर्तत	விகளுடையதாய்
		युधि	போரில்
			எதிர்த்துநின்றது.

अथ घोषः सुतुमुलो हरीणा समजायत । वृक्षानारुजतां चैव गुर्वीरागृह्णतां शिलाः ॥४५॥

अथ	இப்பொழுது	अगृह्णतां एव	பெயர்க்கின்றவர்க
वृक्षान्	மரங்களை		பான
आरुजतां च	பிடுங்குகின்றவர்க	हरीणां	வானரர்களுடைய
गुर्वीः	பெரும் [ஹம்]	सुतुमुलः	மிகக் குழப்பமான
शिलाः	பாறைகளை	घोषः स राजायत	சத்தம் உண்டாயிற்று.

नदतां राक्षसानां च वानराणां च गर्जताम् । उभे प्रमुदिते सैन्ये रक्षोगणवनौकसाम् ॥

राक्षसानां	அரக்கர்கள்	रक्षोगण-	ரக்ஷஸகணம், வான
नदतां च	சத்திக்கையிலும்	वनौकसां }	ராகள இவர்களுடைய
वानराणां	வானரர்கள்	उभे सैन्ये	இரண்டு சேனைகளும்
गर्जतां च	கர்ஜிக்கையிலும்	प्रमुदिते	மிகச் சந்தோஷத்துடன் இருந்தன.

वेगितानां समर्थानामन्यान्यवधकाङ्क्षिणाम् । परस्परं चाहयतां निनादः श्रूयते महान् ॥

वेगितानां	பாபரப்பட்டுன்	परस्परं	ஒருவரை ஒருவர்
	இருந்தவர்களும்,		{ (வலுவில் போருக்கு)
समर्थानां	சாமர்த்தியசாலிகளும்,	आह्वयानां	அழைக்கின்றவர்க
अन्यो यवध-	ஒருவரை ஒருவர்		ஒருடைய
कांक्षिणां च }	வகைப்படுத்தல் அவாக்	निनादः	சத்தமானது
	கொண்டவர்களுமான	महान्	பெரியதாய்
		श्रूयते	கே

ततः प्रहस्तः कपिराजवाहिर्नमभिप्रतस्थे विजयाय दुर्मतिः ।

विबृद्धवेगां च विवेश तां चमूं यथा मुमूर्षुः शलभो विभावसुम् ॥ ४८ ॥

ततः	அப்பொழுது	तां	அந்த
दुर्मतिः	மதிகெட்ட	चमूं च	சேனையில்
प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	मुमूर्षुः	சாவுகிட்டியவனாகிய
कपिराजवाहिर्नी	சுகரீவனது சேனையை	शलभः	ஹிட்டில் பூச்சி [அவன்]
विजयाय	வெற்றிபெறலாமெ	विभावसुं	விளக்கில்
अभिप्रतस्थे	எதிர்த்துச்சென்றான்.	यथा	எவ்வண்ணமோ
विबृद्धवेगां	மேம்பெல் உணாகம்		
	அதிகரித்து விளங்கும்	विवेश	புகுந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥

अष्टपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம், || 42 ||

प्रहस्तवधः—பிரஹஸ்த வதம்.

ततः प्रहस्तानयान्तं दृष्ट्वा भामपराक्रमम् । उवाच सासत रामा विभीषणपरान्दमः ॥१॥

ततः	அப்பொழுது	निर्यान्तं	வந்துகொண்டிருக்க
अरिन्दमः	ஈத்ருஸப ஹாரகரா	प्रहस्तं	பிரகஸ்தனை [கும்
	கிய	दृष्ट्वा	பார்த்து
रामः	ஸ்ரீராமர்	विभीषणं	விபிஷணரைநோக்கி
भीमपराक्रमं	மிகமுயற்சியுடைய	सस्मित	புன்னகையோடு
	வனாய்	उवाच	பின்வருமாறு
			வினாவினார்.

क एष सुमहाकायो बलेन महता वृतः । आचक्ष्व मे महाबाहो वीर्यवन्तं निशाचरम् ॥२॥

महाबाहो	“மகாபாகுவே!	एषः	இவன்
सुमहाकायः	மிகப்பெரிய உடலு	कः	யார் ?
	டையவனாயும்	वीर्यवन्तं	வீர்யவானாய்
महता	பெரும்		விளங்கும்
बलेन	சென்யத்தால்	निशाचरं	அரக்கனைப்பற்றி
वृतः	சூழப்பட்டவனாயிருக்க	मे	எனக்கு
	கும்	आचक्ष्व	விளங்க விளம்பு.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा प्रत्युवाच विभीषणः ॥ ३ ॥

विभीषणः	விபிஷணர்	श्रुत्वा	கேட்டு,
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு
वचः	வினாவ		பதிலுரைத்தார்:

एष सेनापतिस्तस्य प्रहस्तो नाम राक्षसः । लङ्कायां राक्षसेन्द्रस्य त्रिभागबलं वृतः ॥४॥

लङ्कायां	“இலங்கையில்	सेनापतिः	சேனாபதியாகிய
तस्य	அந்த	प्रहस्तः	பிரகஸ்தனைன்ற
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனது	नाम	பெயர்பெற்ற
त्रिभागबलं वृतः	{	राक्षसः	அரக்கன்
	{	एषः	இவன்.
	{		

वीर्यवानस्त्रविच्छूरः प्रख्यातश्च पराक्रमे ॥ ५ ॥

वीर्यवान्	“வெகு ஆற்றலுடையவன் ;	पराक्रमे	ஆண்மையில்
भस्त्रवि	அஸ்திரங்களில்	शूरः च	வெகு சூரனென
	தோந்தவன் ;	प्रख्यातः	பெயர் பெற்றவன்.”

ततः प्रहस्तं निर्यान् भीमं भीमपराक्रव । गर्जनं सुमहाकायं राक्षसैरभिसंवृतम् ॥ ६ ॥
ददर्श महती सेना वानराणां वलीयसाम् । अतिसंजातरोषाणां प्रहस्तमभिगजताम् ॥ ७ ॥

ततः	அப்பொழுது	भीमपराक्रमं	மிகப் பராக்கரமசாலியும்
वलीयसां	பலர் லிகளுள்	सुमहाकायं	மிகப் பெரிய உடலு
अतिसंजातरोषाणां	அதிக ஆகதரத்ததுடன் இருப்பவர்களுள்	राक्षसेः	அரக்கர்களால்
प्रहस्तं	பிரகஸ்தனை தோக்கி	अभिसंवृतं	சூழப்பட்டிருக்கிற
अभिगजतां	ஆரவாரம் செய்கின்ற வாகனமான		வனுமான
वानराणां	வானரர்களுடைய	प्रहस्रं	பிரகஸ்தனை
महती सेना	பெரும் தோனை	गर्जनं	அட்டகாசஞ்செய்து
भीमं	பயங்கரமான தோற்ற முடையவனுள்	निर्यान्तं	வந்துகொண்டிருக்கிற
		दर्श	கவனித்தது. [வந்து

खड्गशक्त्यष्टिबाणाश्च शूलानि सुसलानि च । गदाश्च परिघाः प्रासा विविधाश्च परश्वशाः॥
धनुषि च विचित्राणि राक्षसानां जयैषिणाम् । प्रहृष्टातान्यशाभन्त वानरानभिधावताम् ॥

खड्गशक्त्यष्टि- : च)	கத்திகளும், வேல்களுள் இருக்கக்கூடுள்ள கத்திகளும், பாணங்களும், சூலங்களும்.	पश्चशाः च	கோடரிகளும்,
		विचित्राणि	பலவகை
		धनुषि च	விற்களும்
शूलानि	சூலங்களும்.	जयैषिणां	ஜயத்தைக்கொரி
सुसलानि च	உலக்கைகளு	वानरान्	வானரர்களை
गदाः च	கதைகளும்,	अभिधावतां	எதிர்த்துவருகின்ற
परिघाः	உழுதலைத்தடிகளும்,	राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய
प्रासाः	சட்டிகளும்	प्रहृष्टानि	கையிலெந்தப்பெற்ற
विविधाः	பலவகை	अशोभन्त	விளங்கின.

जगृहुः पादपांश्चापि पुष्पितान्वानरर्षभाः । शिलाश्च विपुला दीर्घा यादृक्प्रापाः पुरङ्गवाः ॥

योलुकापाः	போரில் உதனாகக் கொண்ட	विपुलाः	பெரியவைகளும்
वानरर्षभाः	வானரோக்கமர்	दीर्घाः च	நீண்டவைகளுமான
पुष्पितान्	வானரர்கள் [களாகிய	शिलाः अपि	கற்பாறைகளையும்
पादपान् च	பூத்திருந்த மரங்களையும்	जगृहुः	எடுத்துக்கொண்டார்
			கள.

तेषामन्योन्यमासाद्य संग्रामः सुमहानभूत् । बहूनामश्मवृष्टिं च शरवृष्टिं च वर्षताम् ॥११॥

अश्मवृष्टिं च	கல்மழையையும்	अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
शरवृष्टिं च	சரமாரியையும்	आसाद्य	தாக்கி
वर्षतां	பொழிகின்ற	संग्रामः	போர்
तेषां	அந்த	सुमहान्	மிகப்பெரியதாய்
बहूनां	பலருக்கும்	अभूत्	உண்டாபிற்றி,

बहवो राक्षसा युद्धे बहून्वानरयुथान् । वानरा राक्षसांश्चापि निजघ्नुर्बहवो बहून् ॥१२॥

யுத்தே	போரில்	வஹ: வானரா:	பல வானார்கள்
बहवः	பல		
राक्षसाः	அரக்கர்கள	बहून्	பல
बहून्	பல	राक्षसान् अपि	அரக்கர்களையும்
वानरयूथान् च	வானரசேனைத்தலை வர்களையும்	निजघ्नुः	கொன்றார்கள்.

शूलैः प्रमथिताः केचित्केचिच्च परमायुधैः । परिघैराहताः केचित्केचिच्छिन्नाः परश्वधैः ॥

केचित्	சிலர்	परिवैः	உழலைத்தர்களால்
शूलैः	சூலங்களாலும்	आहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.
केचित्	சிலர்	केचिर्	சிலர்
परमायुधैः च	சக்ராயுதங்களாலும்	परश्वधैः	கேடாரிகளால்
प्रमथिताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.	छिन्नाः	வெட்டித்தள்ளப் பட்டார்கள்.
केचित्	சிலர்		

निरुच्छ्वासाः कृताः केचित्पतिता धरणीतले । विभिन्नहृदयाः केचिदिषुसन्धानसन्दिताः॥

केचित्	சிலர்	इषुसन्धानसन्दिताः	பாணவீழ்ச்சியால் கட்டுண்டு
निरुच्छ्वासाः	மூச்சில்லாதவர்களாய்		
कृताः	செய்யப்பட்டவர் களாயும்	विभिन्नहृदयाः	மர்ப்பு பிளந்தவர்
		धरणीतले	பூமியில் [களாயும்
केचित्	சிலர்	पतिताः	விழுந்துவிட்டார்கள்.

केचिद्विधाकृताः खड्गैः स्फुरन्तः पतिता भुवि । वानरा राक्षसैः शूलैः पार्श्वतश्चावदारिताः॥

केचित्	சில	पार्श्वतः	விலாப்புறங்களில்
वानराः	வானர்கள்	अवदारिताः च	குத்தப்பட்டவர் களாயும்
राक्षसैः	அரக்கர்களால்		
खड्गैः	கத்திகளால்	स्फुरन्तः	தூடித்துகொண்டு
द्विधा कृताः	இரண்டு துண்டாக்கப் பட்டவர்களாயும்	भुवि	பூமியில்
शूलैः	சூலங்களால்	पतिताः	விழுந்துவிட்டார்கள்.

वानरैश्चापि संक्रुद्धै राक्षसौघाः समन्ततः । पादपैर्गिरिशृङ्गैश्च संपिष्टा वसुधातले ॥ १६ ॥

संक्रुद्धैः	மிகச் சினங்கொண்ட	पादपैः च	மரங்களாலும்,
वानरैः च	வானர்களாலும்	गिरिशृङ्गैः अपि	மலைச்சிகரங்களாலும்
समन्ततः	எல்லாப்பக்கங்களிலும்	वसुधातले	பூமியில்
		संपिष्टाः	பிண்டமாக்கித் தள்ளப்பட்டார்கள்
राक्षसौघाः	ராஷ்டஸகூட்டங்கள்		

वज्रस्पर्शतलैर्हस्तैर्मुष्टिभिश्च हता भृशम् । वेमुः शोणितमास्येभ्यो विशीर्णदशनेक्षणाः॥१७॥

वज्रस्पर्शतलैः	{ वज्रायुत्तर्हिर्कुशं समानमान उ कोण्ड कालकला लुम्,	हताः	मोत्तर्हिर्कुशं
हस्तैः	कैकला लुम्,	विशीर्ण- दशनेक्षणाः	{ பற்களும், கண்களும், தெறித்து விழுப் பெற்றவர்களாய்
मुष्टिभिः च	முஷ்டிகளாலும்,	आस्येभ्यः	வாயினின்று
भृशं	கடுமையாய்	शोणितं	ரத்தத்தை
		वेमुः	கக்கனாக்கள்.

आर्तिस्वनं च स्वनतां सिंहनादं च नर्दताम् । बभूव तुमुलः शब्दो हरीणां रक्षसां युधि ॥

युधि	போரில்	हरीणां	வானரர்களுடையவும்,
आर्तिस्वनं	அழுகைக்குரலை	रक्षसां	அரக்கர்களுடையவும்
स्वनतां च	இடுபவர்களுடையவும்	शब्दः	சப்தமானது
सिंहनादं	சிங்கநாதத்தை	तुमुलः	சலவரமாக
नर्दतां च	இடுபவர்களுடையவு மான	बभूव	இருந்தது.

वानरा राक्षसाः क्रुद्धा वीरमार्गमनुव्रताः । विवृत्तनयनाः क्रूराश्चक्रुः कर्माण्यभीतवत् ॥

वानराः	வானரர்களும்	अनुव्रताः	மேற்கொண்டவர்க
राक्षसाः	அரக்கர்களும்	विवृत्तनयनाः	கண்கள் சூழல [ளாய்
क्रुद्धाः	மிகச்சினங்கொண்ட வாகளாய்	क्रूराः	கொடிய தோற்ற முடையவர்களாய்
वीरमार्गं	வீரர்களின் அனுஷ டானாகளை	अभीतवत्	அச்சமின்றி
		कर्माणि	அபூர்வசெயல்களை
		चक्रुः	செய்தார்கள்.

आर्तिस्वनं च स्वनतां धावतां स्वपतां पथि । उत्थितान् स्वापतो दृष्ट्वा लब्धकामाः प्लवङ्गमाः॥

उद्यम्य गिरिशृङ्गाणि राक्षसान् प्रति दुद्रुवुः ॥ २१ ॥

प्लवङ्गमाः	வானரங்கள்	उत्थितान्	எழுந்தவர்களை
पथि	வழியில்	दृष्ट्वा	பார்த்து
धावतां	மேல்விழுந்து தாக்கி	लब्धकामाः	மனோரதம் கைக்கூடப் பெற்றவர்களாய்
आर्तिस्वनं	பரிதாபமான குரலை	गिरिशृङ्गाणि	மலைச்சிகரங்களை
स्वनतां	இட்டுக்கொண்டு	उद्यम्य	எடுத்துக்கொண்டு
स्वपतां च	படுத்திருந்தவர் களுக்குள்	राक्षसान् प्रति	ராக்ஷஸர்களை நோக்கி
स्वापतः	படுக்கையினின்று	दुद्रुवुः	ஒடினார்கள்.

नरान्तकः कुम्भहनुर्भानादः समुन्नतः । एते प्रहस्तसचिवाः सर्वे जघ्नुर्वनौकसः ॥२२॥

नरान्तकः	நரரந்தகன்,	प्रहस्तसचिवाः	பிரகஸ்தமந்திரிகள்
कुम्भहनुः	கும்பஹனு,	सर्वे	எல்லோரும்
महानादः	மஹானாதன்,	वनौकसः	வானரர்களை
समुन्नतः	ஸமுன்னதன் என்ற	जघ्नुः	புடைத்தார்கள்.
एते	இந்த		

தேபாமாபததா் சீதிர் நிரததா் தாபி வானரான் | திவிதொ கிரிசுதீன ஜயானீக் நரான்தகம் ||

திவித:	தீவிதிதன்	஁க்	தனரிமையாபிநுந்த
அபததா்	஁திர்த் துவந்து	நரான்தக்	நரான்தகனீ
வானரான்	வானரானீ	கிரிசுதீன த	மலீசசிகரமொன்று
நிரததா்	வதைத்த	சீதிர்	விரைவில் [லேயே
தேபா் அபி	அவர்களுக்குள்	ஜயான	கொன்னுன்.

துமூவ: புநஸ்தாய கபி: சவிபுலதூமம் | ராக்சன் சிபஹஸ்தஸ்து சமுந்நதமபுதயத் || ௨௪ ||

சிபஹஸ்த:	கைலேவகம்படைத்த	சமுந்நத	ஸமுன்னதனென்ற
துமூவ:	தூர்முகனென்ற	ராக்சன் து	அரக்கனையும்
கபி:	வானரான்	சவிபுலதூமம்	பெரியமரத்துடன்
புந:	தன்காரியமாய்	உதாய	஁ழுந்து
		அபுதயத்	கொன்னுன்.

ஜாஸ்வாஸ்து சூசுக்ருத: ப்ருதூ மஹதீர் சிலாம் | பாதயாமாச தைஸ்வீ மஹாநாஸ்ய வக்சசி ||

தைஸ்வீ	தேஜஸ்வியாகும்	சிலாம்	கற்பாறையை
ஜாஸ்வான்	ஜாம்பவான்	ப்ருதூ து	தூக்கத் தன்காரியமாய
சூசுக்ருத:	மிகசசினங்கொண்டவ ராகி	மஹாநாஸ்ய	மகாநாதனது
மஹதீர்	பெரும்	வக்சசி	மார்பில்
		பாதயாமாச	வீசி ஁றிந்தார்.

அத் கும்பஹஸ்தத் தாரேநாஸாது விரியவான் | தூக்ஷேநாபிஹதொ மூதிர் ப்ராணானஸ்த்யாஜயதூனா || ௨௫ ||

அத்	அப்பொழுது	மூதிர்	தலையில்
ரே	பேரில்	தூக்ஷேந	மரமொன்றுல்
விரியவான்	விரியவானை	அபிஹத:	புடைக்கப்பட்டவனாய்
கும்பஹஸ்த:	கும்பஹஸ்து	தல	அவ்விடத்தில்
தாரேந	தாரானல்	ப்ராணான்	உயிரை
அஸாது	தாக்கி	ஸ்த்யாஜயத்	துறந்தான்.

அமூஷ்யமாணஸ்தத்கம் ப்ருதூஸ்தொ ரதமாஸ்தித: | தகார கதன் தாரீர் துநுஷ்பாணிவனாகசாம் ||

ப்ருதூஸ்த:	பிரஹஸ்தன்	வனாகசாம்	வானரர்களுக்கு
தத் கம்	அத்தொழிலை	தாரீர்	கடுமையான
அமூஷ்யமாண:	சகிக்காதவனாய்	கதன்	நாசத்தை
துநுஷ்பாணி:	வில்லுங்கையுமாய்		
ரத் அஸ்தித:	ரத்ததிலிருந்த	தகார	செய்தான்.
	வண்ணமே		

आवर्त इव सञ्जज्ञे उभयोः सेनयोस्तदा । क्षुभितस्याप्रमेयस्य सागरस्येव निस्वनः ॥२८॥

தடா	அப்பொழுது	அப்ரமேயஸ்ய	அளவுகடந்த
उभयोः	இரு.	क्षुभितस्य	கலங்கிவிட்ட
सेनयोः	சேனா களின்	सागरस्य	சமுத்திரத்தினுடை
निस्वनः	சத்தமானது		யது
आवर्तः	நீர்ச்சுழல்	इव	போன்றதாகவும்
इव	போன்றதாகவும்	सञ्ज्ञे	உண்டாயிற்று.

महता हि शरौघेण प्रहस्तो युद्धकोविदः । अर्दयामास संक्रुद्धो वानरान्परमाह्वे ॥ २९ ॥

युद्धकोविदः	யுத்தத்தில் சாமர்த்தி யசாலியாகிய	परमाह्वे	பெரும் போரில்
प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	वानरान्	வானரர்களை
संक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட	महता शरौघेण हि	பெரும் பாணவர்த்தத் தாலேயே,
	'வனாய்	अर्दयामास	தான் புறுத்தினான்.

वानराणां शरीरैश्च राक्षसानां च मेदिनी । बभूव निचिता घोरा पतितैरिव पर्वतैः ॥३०॥

मेदिनी	பூமியானது	पतितैः	சரிந்துவிழுந்த
वानराणां च	வானரர்களுடையவும்	पर्वतैः इव	மலைகளைப்போலவே
राक्षसानां च	ராக்காஸர்களுடை யவும்	निचिता	நிரம்பியதாய்
शरीरैः	சரீரங்களால்	घोरा	பயங்கரமாய்
		बभूव	இருந்தது.

सा मही रुधिरौघेण प्रच्छन्ना संपकाशते । सञ्छन्ना माधवे मासि पलाशैरिव पुष्पितैः ॥

सा	அந்த	माधवे मासि	வைகாசிமாதத்தில்
मही	பூமியானது	पुष्पितैः	பூத்த
रुधिरौघेण	ரத்தப்பிரவாஹத் தால்	पलाशैः	பலாசவிருக்கங்களால்
प्रच्छन्ना	மூடுண்டதாய்	सञ्छन्ना इ-	மூடுண்டதுபோல
		संपकाशते	விளங்கியது.

हतवीरौघवप्रां तु भग्नयुधमहाद्रुमाम् । शोणितौघमहातोयां यमसागरगामिनीम् ॥ ३२ ॥

यकृत्प्राह्महापङ्क्षां विनिर्काणीन्वशैवलाम् । भिन्नकायशिरोमीनामङ्गावयवशाद्रुमाम् ॥ ३३ ॥

गृध्रहंसगणाकीर्णां कङ्कसारससेविताम् । मेदःफेनसमार्काणामार्तस्तनितनिस्वनाम् ॥ ३४ ॥

तां कापुरुषदुस्तरां युद्धभूमिमर्यां नदीम् ॥ ३५ ॥

नदीमिव घनापाये हंससारससेविताम् । राक्षसाः कपिमुख्याश्च तेरुस्तां दुस्तरां नदीम् ॥

यथा पद्मरजोध्वस्तां नलिनीं गजयूथपाः ॥ ३७ ॥

हतवीरौघवप्रां तु	{ மாண்ட வீரர்களின் குவிவர்களாகிற கரைகளையுடையதும்	मेदःफेन- समाकीर्णौ }	கொழுப்பாகிய துரை களால் நிறையப் பெற்றதும்,
भद्रायुध- महादुम् }	{ முறிந்துகிடந்த ஆயு தங்களாகிற விருக்தங் களையுடையதும்,	आर्तमनित- निस्वनां }	{ குற்றுரோய் தவிப்ப வர்களின் அழுகை யே சத்தமாகவுடை யதும்,
शोणितौघ- महानोयां }	{ ரத்தப்பெருக்காகிற நீர்ப்பெருக்கையுடை யதும்,	कापुरुषदुस्तारां	பயங்காளிகளால் கடத்தக்கரியதும்,
यमसागर- गामिनीं }	{ யமனாகிற ஸமுத்ரத் தை நோக்கிச்செல் கிறதும்,	युद्धभूमिमी तां नदीं	யுத்தபூமியவுமான அந்த நதியில்
यक्ष्णीह- महापङ्कजं }	{ யகுருத், பிளீஹமென் ற ஹிருதயத்தின் இ ருபுறங்கலிலுமுள்ள தசைகளைச் சோராக உடையதும்,	राक्षसाः घनापाये हंससारस- सेवितां }	அரக்கர்கள் மழைகாலமுடிவில் அன்னங்களும் அன் றில்களும் விரையா டப்பெற்ற நதியில்
विनिकीर्णाः- शैवलां }	{ சிதறிக்கிடக்கும் நரம் புகளை பாசியாக உடையதும்,	नदीं इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
भिन्नकाय- शिरोमीनां }	{ சிதறிக்கிடக்கும்உடல் களையும், தலைகளை யும் மீன்களாகவுடை யதும்,	तरुः कपिमुखाः गजयूथपाः पद्मरजोध्वस्तं	நீந்தினார்கள். வானரத்தலைவர்கள் யானையரசுகள் தாமரைப்பூந்தாதுக ளால் நிரம்பிய
अङ्गवयव- शाद्वलां }	{ உடல்களினுறுப்புக்களை புற்களாக உடைய தும்,	नलिनीं यथा दुस्तारं तां नदीं च	தாமரை ஓடையில் எவ்வாறோ அவ்வாறே கடத்தக்கரிய அந்த நதியில் அப்படியே நீந்தினார்கள்.
गृध्रहंस- गणाकीर्णां }	{ கழுஞ்சுளாகிற அன் னப்பறவைக்கூடங் களால் நிறைந்ததும்,		
कङ्कसारस- सेवितां }	{ பருந்துகளாகிற அன் றில்களால் நிறையப் பெற்றதும்		

ततः सृजन्तं बाणौघान्प्रहसन् स्यन्दने स्थितम् । ददर्श तरसा नीलो विनिघ्नन्तं पुवङ्गमान् ॥

नीलः	நீலன்	बाणौघान्	பாணஸமூகங்களை
ततः	அப்பொழுது	सृजन्तं	பொழிந்துகொண்டு
प्रहसन्	பிரகஸ்தனை	पुवङ्गमान्	வானரர்களை
स्यन्दने स्थितं	ரதத்தில் இருந்து	विनिघ्नन्तं	வதைக்கின்றவனா
तरसा	ஆற்றலால் [கொண்டு]	ददर्श	கவனித்தான்.

स तेनाभिहतः क्रुद्धो नदवाक्षसपुङ्गवः । वर्षा शरवर्षाणि पुवङ्गानां चमूपतौ ॥ ४५ ॥

தென	அதனால	நதந்	கர்ஜிக்கின்றவனாய்
அபிஹத:	அடியுண்டவனாகிய	புவங்கானா	வானரர்களின்
ச:	அந்த	சமூபதௌ	சேனாபதியின் மீது
ராஷசபுங்கவ:	ராஷசஸேனா தமன்	சரவர்பாணி	கணைமாரிகளை
கூட:	சினங்கொண்டு	வவர்ப	பொழிந்தான்.

तस्य बाणगगान्घोरान्ராक्षसस्य महाबलः । अपारयन्वारयितुं प्रत्यगृह्णात्निमीलितः ॥ ४६ ॥

மஹாபல:	மகாபலராஜியாதம்	வாரயிதும்	தடுப்பதற்கு
தச்ய	அந்த [அவன்	அபாரயந்	முடியாதவனாய்
ராஷசச்ய	ராஷசஸனது	நிமீலித:	கண்களை மூடி
பொரந்	கெடிய		கொண்டவனாய்
பாணகாந்	கணைஜாலங்களை	புரத்யகூஹத்	ஏற்றுக்கொண்டான்.

यथैव गोवृषो वर्षा शारदं शीघ्रमागतम् । एवमेव प्रहस्तस्य शरवर्षा दुरासदम् ॥ ४७ ॥

निमीलिताक्षः सहसा नीलः सेहे सुदारुणम् ॥ ४८ ॥

शीघ्र	திவிரென்று	சுடாரூணம்	மிகக் கடுமையாயிருக்கிறதான்
அகாத	வந்த		
சாரதம்	சரதகாலத்து	புஹஸ்தச்ய	பிரகஸ்தனுடைய
வ	மழையை	சரவர்ப	பாணவரஷத்தை
கோவரூப:	ஓர் எருது	நிமீலிதாஷ:	கண்களை மூடி
யதா எவம்	எட்டபடியோ அப்படியே		கொண்டவனாகவே
நீல:	நீலன்	சஹசா	ஆற்றலால்
தூராசதம்	தடுக்கமுடியாதது	சேஹே	பொறுத்துக்கொண்டான்.

रोषितः शरवर्षेण सालेन महता महान् । प्रजघान हयान्नीलः प्रहस्तस्य मनोजवान् ॥ ४९ ॥

மஹான்	பெருரைபெற்றவனும்	சாலேன	ஆச்சாமரமொன்றால்
சரவர்பேண	பாணமாரியால்	புஹஸ்தச்ய	பிரகஸ்தனது
ரோஷித:	கோபமூட்டப்பட்டவனுமான	மனோஜவான்	மனோவேகமாகச் செல்லும்
நீல:	நீலன்	ஹயான்	குதிரைகளை
மஹா	பெரும்	புஜவான்	அடித்துக்கொன்றான்.

ततः स चापमुद्रुह्य प्रहस्तस्य महाबलः । बभञ्ज तरसा नीलो ननाद च पुनः पुनः ॥

மஹாபல:	மகாபலம்பொருத்திய	உதூஹ்ய	பிடுங்கி
ச:	அந்த	பபஞ்	முறித்தெறிந்தான்.
நீல:	நீலன்	தத:	அதன்மேல்
தரஸா	ஆற்றலால்	புந: புந:	பலமுறை
புஹஸ்தச்ய	பிரகஸ்தனது	நனாத்	அட்டகாசமும்
சாபம்	வில்லை		செய்தான்.

विधनुस्तु कृतस्तेन प्रहस्तो वहिनीपतिः । प्रगृह्य मुसलं घोरं स्यन्दनादवपुष्वे ॥ ५१ ॥

वाहिनीपतिः	கோபுத்தியாகும்	घोरं	பயங்கரமான
प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	मुसलं	உலக்கை ஒன்றை
तेन	அவனால்	प्रगृह्य	எ
विधनुः	விலையிழந்தவனாக	स्यन्दनात्	ரத்தத்தினின்று
कृतः तु	செய்யப்பட்டவ	अवपुष्व	கீழே

கைவோ

तावुभौ वाहिनीमुख्यौ जातवैरौ तरस्विनौ । स्थितौ क्षतजदिग्धाङ्गौ प्रभिन्नाविव कुञ्जरो ॥
उल्लिखन्तौ सुतीक्ष्णाभिर्दंष्ट्राभिरितरेतरम् । सिंहशार्दूलसदृशौ सिंहशार्दूलचेष्टितौ ॥ ५२ ॥
विक्रान्तविजयौ वारौ सपरैश्वनिवर्तिनौ । काङ्क्षमाणौ यशः प्राप्तुं वृत्रवासवयोः समौ ॥

वाहिनीमुख्यौ	கோபுத்திகளும்	सन्नेषु	போர்களில்
जातवैरौ	பகைமை முதிர்ந்த வாகளும	अनिवर्तिनौ	பின்வாங்காத
तरस्विनौ	மிக ஆற்றலுடையவர் களு	वारौ	சூரர்களும்
प्रभिन्नौ	மதங்கொண்ட	समौ	இந்திரனுக்கும்
कुञ्जरो इव	யானைகள் போன்றவர் களும	तौ	ஸமமானவர்களுமான
सिंहशार्दूल- सदृशौ	சிங்கங்களையும் புலி களையும் நிகர்த்தவர் களும	उभौ	அந்த
सिंहशार्दूल- चेष्टितौ	சிங்கங்களுடையவும் புலிகளுடையவும் செயல்கொண்டவர் களும	यशः प्राप्तुं	இருவர்களும்
विक्रान्तविजयौ	சுத்ருக்களையடக்கும் வெற்றிகொண்டவர் களும	काङ्क्षमाणौ	கீர்த்தியை அடைய அவாக்கொண்டு
		सुतीक्ष्णाभिः	மிகக் கூரிய
		दंष्ट्राभिः	கோரைப்பற்களால்
		इतरेतरं	ஒருவனையொருவன்
		उल्लिखन्तौ	கடித்துக்குதறிக் கொண்டு
		क्षतजदिग्धाङ्गौ	அங்கமெல்லாம் ரத்
		स्थितौ	தழுவழிந்தவாகளாய் எதிர்ந்துநின்றார்கள்.

आजघान तदा नीलं ललाटे मुसलेन सः । प्रहस्तः परमायत्तस्तस्य सुखाव शोणितम् ॥

सः	அந்த	मुसलेन	உலக்கையால்
प्रहस्तः	பிரகஸ்தன்	ललाटे	நெற்றியில்
तदा	அப்பொழுது	आजघान	புடைத்தான்.
परमायत्तः	மிகமுயற்சிகொண்ட வக	तस्य	அவனுக்கு
नीलं	நீலனை	शोणितं	ரத்தம்
		सुखाव	பெருகலாயிற்று.

ततः शोणितदिग्धाङ्गः प्रगृह्य सुमहातरुम् । प्रहस्तस्योरसि क्रुद्धो विससर्ज महाकपिः ॥

शोणितदिग्धाङ्गः	உடம்பெல்லாம் ரத்தம் வழியப்பெற்றவனும்	प्रगृह्य	எடுத்து
महाकपिः	வானரர்களில் உத்தம னுமாகிய அவன்	प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாகி	उरसि	மார்பில்
सुमहातरं	மிகப்பெரிய மரமொன்றை	ततः	அப்பொழுது
		विससर्ज	அடித்தான்.

तमचिन्त्य प्रहारं सः प्रगृह्य मुसलं महत् । अभिदुद्राव बलिनं बलानीलं पुवङ्गमम् ॥५७॥

सः	அவன்	बलिनं	பலசாலியாகிய
तं प्रहारं	அந்த அடியை	नीलं	நீலனென்ற
अचिन्त्य	பொருட்படுத்தாது	पुवङ्गमं	வானரனை
महत्	பெரும்	बलात्	செருக்கினதசயத்
मुसलं	உலக்கையை		தால்
प्रगृह्य	கையில் கொண்டு	अभिदुद्राव	எதிர்த்தோடினான்.

तमुग्रवेगं संरब्धमापतन्तं महाकपिः । ततः संप्रेक्ष्य जग्राह महावेगो महाशिलाम् ॥ ५८ ॥

महावेगः	மிகசக்தியுடைய	तं	அவனை
महाकपिः	வானரர்களில் சிறந்த வனாகிய அவன்	ततः	அப்பொழுது
उग्रवेगं	மிக ஆத்திரங்கொ	संप्रेक्ष्य	பார்த்து
संरब्धं	பரபரப்புற்று [ண்டு	महाशिलां	பெரும்பாறை ஒன்றை
आपतन्तं	எதிர்த்தோடிவரும்	जग्राह	கையிலெடுத்துக் கொண்டான்.

तस्य युद्धाभिकामस्य मृधे मुसलयोधिनिः । प्रहस्तस्य शिलां नीलो मूर्ध्नि तूर्णमपातयत् ॥

नीलः	நீலன்	तस्य	அந்த
युद्धाभिकामस्य	யுத்தத்தில் உதஸாகங் கொண்டு	प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது
मृधे	போதில்	मूर्ध्नि	தலையில்
मुसलयोधिनिः	உலக்கையைக்கொ ண்டு போர் புரிகின்ற	शिलां	கற்பாறையை
		तूर्णं	சுடக்கென
		अपातयत्	வீசி எறிந்தான்.

सा तेन कपिमुख्येन विमुक्ता महती शिला । विभेद बहुधा घोरा प्रहस्तस्य शिरस्तदा

कपिमुख्येन	வானரர்களில் சிறந்த	महती	பெரிய
तेन	அவனால்	शिला	பாறை
तदा	அப்பொழுது	प्रहस्तस्य	பிரகஸ்தனது
विमुक्ता	விட்டெறியப்பட்ட	शिरः	தலையை
सा	அந்த	बहुधा	பலதுண்டங்களாக
घोरा	பயங்கரமான	विभेद	பிளந்துவிட்டது.

संख्ये प्रहस्तं निहतं निशम्य शोकार्दितः क्रोधपरीतचेताः ।

उवाच तान्नैर्ऋतयोधमुख्यानिन्द्रो यथा चामरयोधमुख्यान्

॥ ३ ॥

संख्ये	போரில்	नैर्ऋतयोध-	ராக்ஷஸப்போர்வீரர்
प्रहस्तं	பிரஹஸ்தனை	मुख्यान् }	களைப் பார்த்து
निहतं	மாண்டுவிட்டவனாக	इन्द्रः	இந்திரன்
निशम्य	அறிந்து	अमरयोध-	போர்வீரர்களான
शोकार्दितः	சோகத்தரல் நொந்து	मुख्यान् }	தேவர்களைப் பார்த்து
क्रोधपरीतचेताः	{ கோபத்தால் பற்றப் பட்ட மனமுடையவ	यथा च	எப்படியோ அப் படியே
सान्	அந்த	उवाच	பின்வருமாறு
			மொழிந்தான்:

नावज्ञा रिपवे कार्या यैरिन्द्रबलसूदनः । सूदितः सैन्यपालो मे सानुयात्रः सकुञ्जरः ॥

रिपवे	“சத்துருவிடம்	मे	எனது
अवज्ञा	அலக்ஷ்யம்	सैन्यपालः	ஸேனாநாயகன்
न कार्या	கொள்ளக்கூடாது.	सानुयात्रः	பின்வந்த படைகளுட
यः	எந்த அவர்களால்		னும்
इन्द्रबलसूदनः	இந்திரசேனையும்	सकुञ्जरः	யானைகளுடனும்
	அழித்த,	सूदितः	அழிக்கப்பட்டான்.

सोऽहं रिपुविनाशाय विजयायाविचारयन् । स्वयमेव गमिष्यामि रणशीर्षं तदद्भुतम् ॥

सः	“அந்த	अद्भुतं	ஆச்சர்யமான
अहं	நான்	रणशीर्षं	போர்முனைக்கு,
अविचारयन्	வேறு யோசனை செய்	रिपुविनाशाय	சத்ருக்களை அழித்து
स्वयं एव	நேரிலேயே [யாது	विजयाय	வெற்றிபெற,
तत्	அந்த	गमिष्यामि	செல்வேன்.

अद्य तद्वातरानीकं रामं च सहलक्ष्मणम् । निर्दहिष्यामि बाणौघैर्वनं दीप्तैरिवाग्निभिः ॥

अद्य	“இப்பொழுதே	दीप्तैः	கொழுந்துவிட்டெரி
सहलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனோடு கூட		யும்
रामं	ராமனையும்	अग्निभिः	தீயால்
तत्	அந்த	वनं	காட்டை
वातरानीकं च	வானரஸேனையையும்	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே,
बाणौघैः	பாணவருஷங்களால்,	निर्दहिष्यामि	எரித்துவிடுகிறேன்.”

स एवमुत्त्वा ज्वलनप्रकाशं रथं तुरङ्गोत्तमराजयुक्तम् ।

प्रकाशमानं वपुषा ज्वलन्तं समारोहामरराजशत्रुः

॥ ७ ॥

அமரராஜசஹு:	தேவேந்திரனாது	ज्वलनप्रकाशं	அக்னிஜ்வளிகொண்டு
ச:	அவன் [சத்ருவாகிய	ज्वलन्तं	ஜ்வலிக்கின்றதும்
एवं	மேற்கண்டவாறு	वपुषा	திருபொருந்தி
उत्तवा	சொல்லிவிட்டு,	प्रकाशमानं	விளங்குவதுமான
सुरङ्गोत्तम- } राजयुक्तं }	சிறந்த குதிரையரசுக களால் பூட்டப்பெற்றதும்	रथ	ரதத்தில்
		समारोह	எறினான்.

स शङ्खभेरीपणवप्रणादैरास्फोटितक्ष्वेलितसिंहनादैः ।

पुण्यैः स्तवैश्चाप्यभिपूज्यमानस्तदा ययौ राक्षसराजमुख्यः

॥ ८ ॥

राक्षसराजमुख्यः	சிறந்த ராக்ஷஸமன்	आस्फोटितक्ष्वेलित- सिंहनादैः च	சைக்கொட்டுகளாலும் குதித்தல்களாலும் சிங்கநாதங்களாலும்
ச:	அவன்	पुण्यैः	ரம்யமான
शङ्खभेरी- पणवप्रणादैः }	சங்கு, பேரிகை, முரசு வாத்தியம் இவை களின் முழக்கங் களாலும்	स्तवैः अपि	வெற்றிப்புகழ்ப்பாக்க ளாலும்
		अभिपूज्यमानः	கௌரவிக்கப்பெற்ற
		तदा	அப்பொழுது [வனம்
		ययौ	புறப்பட்டான்.

स शैलजीमूतनिकाशरूपैर्मांसादनैः पावकदीप्तनेत्रैः ।

बभौ वृतो राक्षसराजमुख्यो भूतैर्वृतो रुद्र इवासुरेशः

॥ ९ ॥

असुरेशः	அசுரத்தலைவனும்	पावकदीप्तनेत्रैः	அக்னிபோல் ஜ்வலிக் கும் கண்களுடைய வர்களுமான
राक्षसराजमुख्यः	சிறந்த ராக்ஷஸ	मांसादनैः	அரக்கர்களால்
ச:	அவன்	वृतः	சூழப்பட்டவனும்
शैलजीमूत- निकाशरूपैः }	மலைகளையும் மேகங்க ளையும் நிகர்த்த உரு வங்களைக்கொண்ட வர்களுள்	भूतैः	ப்ரமதகணங்களால்
		वृतः	சூழப்பட்ட
		रुद्रः इव	சிவபிரான் என

ततो नगर्याः सहसा महौजा निष्क्रम्य तद्गानरसैन्यमुग्रम् ।

महार्णवाभ्रस्तनिर्तं ददर्श समुद्यतं पादपशैलहस्तम्

॥ १० ॥

महौजाः	மகா பராக்ரமசாலி யாகிய அவன்	समुद्यतं	எதிர்த்து நிற்கிறதும்
ततः	அப்பொழுது	उग्रं	க்ரூரமாய
नगर्याः	நகரிலிருந்து	महार्णवाभ्रस्तनिर्तं	பெருங்கடலையும் மேக த்தையும் நிகர்த்து
सहसा	வேகமாய்		கூசசலிடுகின்றதுமான
निष्क्रम्य	வெளிவந்து	तत्	அந்த
पादपशैलहस्तं	மரங்களையும் மலைகளையும் கையிலேந்தி	वानरसैन्यं	வானரசேனையை
		ददर्श	கண்டான்,

तद्राक्षसानीकपतिप्रचण्डमालोक्य रामो भुजगेन्द्रबाहुः ।

विभीषणं शस्त्रभृतां वरिष्ठमुवाच सेनानुगतः पृथुश्रीः

॥ ११ ॥

सेनानुगतः	சேனையகால பக்கலி விநக்கப்பெற்றவரும்	अतिप्रचण्डं	மிகப்பயங்கரமான அரக்கப்படையை
पृथुश्रीः	அழியாப்புக்கும் படைத்தவரும்	राक्षसानीकं	கண்ணுற்று வீரர்களில்
भुजगेन्द्रबाहुः	{ சரப்பங்கன்போல நீண்ட திருக்கரங்க ளமைந்தவருமான	शस्त्रभृतां	கிறந்த விழிஷணரைப்
रामः	மூராமர்	वशिष्ठं	பார்த்து பின்வருமாறு வினா
तत्	அந்த	उवाच	

नानापताकाध्वजशस्त्रजुष्टं प्रासासिशूलायुधशस्त्रजुष्टम् ।

सैन्यं गजेन्द्रोपमनागजुष्टं कस्येदमक्षोभ्यमभीरुजुष्टम्

॥ १२ ॥

नानापताकाध्वज- शस्त्रजुष्टं	{ “பலவித கொடிகளா லும் நிகாண்களா லும் ஆயுதங்களா லும் நிறைந்து விளங் குற்றதும்	गजेन्द्रोपम-	{ ஐராவத்திற்குச் சமா டன் நிறைந்து விளங்குகிறதும் துணிவும் உதஸாஹ மும் கொண்டவர் களைக்கொண்டதும்
प्रासासिशूलायुध- शस्त्रजुष्टं	{ சுட்டி, கத்தி, குலாயு தும் முகவிய ஆயுதங் களால் நிறைந்து ம	अभीरुजुष्टं	{ கலக்கமுடியாதது இதோவரும் [மான சேனை யாருடையது? ”

ततस्तु रामस्य निशम्य वाक्यं विभीषणः शक्रसमानवीर्यः ।

शशंस रामस्य बलप्रवेकं महात्मनां राक्षसपुङ्गवानाम्

॥ १३ ॥

ततः	அப்பொழுது	महात्मनां	மகாதைரியசாலி களான
शक्रसमानवीर्यः	இந்திரனை நிகர்த்த வீரயம்பொருந்திய	राक्षसपुङ्गवानां	ராக்கஷஸோத்தமர்களு டைய
विभीषणः	விழிஷணர்	बलप्रवेकं तु	சேனையகளில் உத்தம மானதைப்பற்றி
रामस्य	மூராமருடைய	शशंस	பின்வருமாறு தெரியப் படுத்தினார்:
वाक्यं	சொல்லை		
निशम्य	கேட்டு		
रामस्य	மூராமருக்கு		

योऽसौ गजस्कन्धगतो महात्मा नवोदितार्कोपमताम्रवक्त्रः ।

प्रकम्पयन्नागशिरोऽभ्युपैति ह्यकम्पनं त्वेनமவஹ் ராஜந்

॥ १४ ॥

ராஜந் “சக்கிரவர்த்தியாரே !
யஃ எந்த
அசௌ இவன்
गजस्कन्धगतः { யானையினது கழுத்
தில் உட்கார்ந்து
கொண்டு
नागशिरः யானையின் தலையை
प्रकम्पयन् அதிரச்செய்து
கொண்டு

नवोदितार्कोपम- } இளம் சூரியனை
ताम्रवक्त्रः } நிகர்த்த சிவந்த
முகமுடையவனாய்
महात्मा तु மஹா தைரியசாலி
யாய்
अभ्युपैति வருகிறானே
एवं இவனை
अकम्पनं हि அகம்பனென
अवेहि தெரிந்துகொள்ளும்.

योऽसौ रथस्थो मृगराजकेतुर्धुन्वन्धुः शक्रधनुःप्रकाशम् ।

கரிவ் மான்யுழவிவृத்தத்ட்டு: ச இन्द्रஜிநாம் வரபதான:

॥ १५ ॥

यः “எந்த
असौ இவன்
मृगराजकेतुः சிம்ஹக்கொடி கொண்
டவனாய்
रथस्थः ரதத்திலிருந்து
கொண்டு
शक्रधनुःप्रकाशं சூரதிரனது வில்போல்
ஒளியுற்று விளங்கும்
धनुः வில்லை

धुन्वन् நானேற்றி இழுத்துக்
கொண்டு
उग्रदिवृत्तदंष्ट्रः கொடிய கோரைப்பற்
களை காட்டிகொண்டு
करी इव யானைபோலவே
भाति விளங்குகிறானே
सः அவன்
वरपधानः வரங்களால் பெருமை
பெற்ற
इन्द्रजित् नाम இந்திரஜித்து
என்பவன்.

यथैष विन्ध्यास्तमहेन्द्रकल्पो धन्वी रथस्थोऽतिरथोऽतिवीरः ।

விஸ்பாரயன்ஷாபமதுல்யமானம் நான்னாஸதிகாயோஸதிவிவூத்காய:

॥ १६ ॥

विन्ध्यास्त- } “விந்தியமலை, அஸ்த
महेन्द्रकल्पः } மலை, மஹேந்திரமலை
இவைகளை நிகர்த்த
தவனாய்
धन्वी வில்லாளியாய்
अतिरथः அதிரதனென்ற
अतिवीरः மஹா சூரனாய்
रथस्थः ரதத்திலிருந்து
கொண்டே
चापं வில்லை

अतुल्यमानं ஒப்பற்ற செருக்குக்
கொண்டு
विस्फारयन् டங்காரம் செய்கின்
றவனாய்
अतिविबुद्धकायः மிகப் பெரிய
உடலுற்றவனாய்
यः எவன் இருக்கின்
एषः च இவன்தான் [ானே
नाम्ना பெயரால்
अतिकायः அதிகாயனெனப்
படுபவன்.

योऽसौ नवाकौदितताम्रचक्षुरारुह घण्टानिनदप्रणादम् ।

गजं खरं गर्जति वै महात्मा महोदरो नाम स एष वीरः

॥ १७ ॥

ய:	“எந்த	गजं	யானைமீது
महात्मा	மஹா ஆற்றலுடைய	आरुह	ஏறிக்கொண்டு
वीरः	சூரனாகி	खरं	கர்ணகடோரமாக
असौ	இவன்	गर्जति वै	கர்ஜிக்கின்றானே
नवाकौदि (-)	இளஞ்சூரியனை நிகர்த்	सः	அந்த
ताम्रचक्षुः }	த சிவந்த கண்களு	एषः	இவன்
	டையவனாய்	महोदरः	
घण्टानिनदप्रणादं	{ மணிகள் கட்டி அழ	नाम	என்பவன்.
	காக ஒலித்துக்		
	கொண்டிருக்கிற		

योऽसौ ह्यं काञ्चनाचित्रभाण्डमारुह सन्ध्याभ्रगिरिप्रकाशम् ।

प्रासं समुद्यम्य मरीचिनदं पिशाच एषोऽशनितुल्यवेगः

॥ १८ ॥

ய:	“எந்த	आरुह	ஏறிக்கொண்டு
असौ	இவன்	मरीचिनदं	பளபளவென்று
काञ्चनाचित्रभाण्ड	{ பொன்மயமான அழ	प्रासं	சட்டி ஒன்றை
	கிய குதிரையணி	समुद्यम्य	ஒங்கிக்கொண்டு
	கலையுடைய தும்	अशनितुल्यवेगः	{ இடிக்குச் சமானமான
सन्ध्याभ्र- }	சாயங்காலமேகம் தங்		வேகங்கொண்டவ
गिरिप्रकाशं }	கிய மலையின் ஒளி		னாய் இருக்கிறானே,
	கொண்டு விளங்கு	एषः	இவன்
	கிறதுமான	पिशाचः	பிசாசெனெனப்
हयं	குதிரைமீது		படுவன்.

यथैष शूलं निशितं प्रगृह्य विद्युत्प्रभं किङ्करवज्रवेगम् ।

वृषेन्द्रमास्थाय गिरिप्रकाशमायाति योऽसौ त्रिशिरा यशस्वी

॥ १९ ॥

य:		गिरिप्रकाशं	மலைபோல் விளங்கும்
निशितं	கூரான தும்	वृषेन्द्रं	எருதாசில்
विद्युत्प्रभं च	மின்னல்போல் பிரகா	आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு
		आयाति	வருகிறானே
किङ्करवज्रवेगं	{ வஜ்ராயுதத்திற்கும்	एषः	இவன்
	மேலான சக்தியுடை	त्रिशिरा:	த்ரிசிரஸ் எனப்
	யதுமான		படுவன்.
शूलं	சூலத்தை	यः	எந்த
प्रगृह्य	ஏந்திக்கொண்டு	असौ	இவன்
		यशस्वी	மிகப்புகழ்பெற்றவன்.

असौ च जीमूतनिकाशरूपः कुम्भः पृथुव्यूहसुजातवक्षाः ।

समाहितः पन्नगराजकेतुर्विस्फारयन्भाति धनुर्विधून्

॥ २० ॥

जीमूतनिकाशरूपः	“மேகத்தை நிகர்த்த உருவமுடையவனும்	कुम्भः	கும்பனெனப்படுவன்
पृथुव्यूह- सुजातवक्षाः	பெருத்து விசாலமா ன அழகிய மார்பு டையவனும்	समाहितः	மிக ஊக்கங்கொண்டு
पन्नगराजकेतुः च	அரவக்கொடியோனு	धनुः	வில்லை
असौ	அந்த [மான	विधून्	நானேற்றி
		विस्फारयन्	டங்காரஞ்செய்து
		भाति	5: ன்னு விளங்குகிறான்.

यथैष जाम्बूनदवज्रजुष्टं दीप्तं सधूमं परिधं प्रगृह्य ।

आयाति रक्षोबलकेतुभूतस्त्वसौ निकुम्भोऽद्भुतघोरकर्मा

॥ २१ ॥

यः	“எவன்	निकुम्भः	நிகும்பனெனப்படு பவன்.
जाम्बूनदवज्रजुष्टं	பொன்னும் வைரமு மிழைத்	असौ	இவன்
सधूमं	புகையுடன்	अद्भुतघोरकर्मा	{ மிக ஆச்சரியமும் பயங்கரமுமான செயல்கொண்டு
दीप्तं च	ஜ்வலிக்கின்ற		
परिधं	உழலைத்தடியை	रक्षोबलकेतुभूतः	{ அரக்கச்சேனைக்கு முக்கியனும் விளங் குகிறவன்.
प्रगृह्य	கைப்பற்றி		
आयाति	வருகிறே		
एषः तु	இவன் தான் .		

यथैष चापासिशरौघजुष्टं पताकिनं पावकदीप्तरूपम् ।

रथं समास्थाय विभात्युदग्रो नरान्तकोऽसौ नगशृङ्गयोधी

॥ २२ ॥

यः	“எவன்	समास्थाय	ஏறிக்கொண்டு
चापासि- शरौघजुष्टं	{ வில், கத்தி, பாணம் இவைகளின் சமூகங் களால் நிறையப்பெற் றதும்	उदग्रः	மிகப்பெருமை பெற்ற வனாய்
पताकिनं	நிசான்களுடன் விளங் குகிறதும்	विभाति	விளங்குகிறே
		एषः च	இவன் தான்
		नरान्तकः	நரநாதனைப்படுப வன்.
पावकदीप्तरूपं	{ அக்கிபோல் ஜ்வலிக் கின்ற ஒளிகொண் டதுமான	असौ	{ இவன் மரங்களையும் மலைச் சிகரங்களையும் கொ ண்டு போர்புரிபவன்.
रथं	ரதத்தில்	नगशृङ्गयोधी	

प्रत्युवाच ततो रामो विभीषणमरिन्दमम् । अहो दीप्तो महातेजा रावणो राक्षसेश्वरः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	राक्षसेश्वरः	“அரக்கர் வேந்தனாகிய
अरिन्दमं	சக்துருக்களை நாசம்	रावणः	மாவணன்
	பண்ணும்	महातेजाः	சிறந்த வெற்றித்திரு
विभीषणं	விபீஷணனைப் பார்த்		வமைந்தவனாய்
ततः	அப்பொழுது [து	अहो दीप्तः	எப்படி ஒளிகொண்டு
प्रत्युवाच	பின் வருமாறு		விளங்குகிறான்.
	சொல்லியருளினார்;		

आ दित्य इव दुष्प्रेक्षो रश्मिभिर्भाति रावणः । सुव्यक्तं लक्ष्ये ह्यस्य रूपं तेजःसमावृतम् ॥

रावणः		भाति	விளங்குகின்றான்.
रश्मिभिः	கிரணங்களால்	अस्य	இவனுது
दुष्प्रेक्षः	கண்கொண்டு பார்க்க	रूपं	உருவத்தை
	முடியாத	तेजःसमावृतं हि	பரிபூர்ண ஆற்றல்
आदित्यः	சூரியபகவான்		கொண்டதாகவே
इव	போலவே	सुव्यक्तं	சந்தேகமற
		लक्ष्ये	எண்ணுகின்றேன்.

अहो वीर्यमहो धैर्यमहो सत्वमहो द्युतिः । अहो राक्षसराजस्य सर्वलक्षणसंयुता ॥ २८

अहो वीर्यं	“ஆ! என்ன வீர்யம்!	राक्षसराजस्य	ராக்ஷஸராஜனுக்கு
अहो धैर्यं	அ! என்ன தைரியம்!	सर्वलक्षणसंयुता	ஸர்வலக்ஷணங்களி
अहो सत्वं	ஆ! என்ன பலம்!		எமைப்பு
अहो द्युतिः	அ! என்ன ஒளி!	अहो	வியக்கத்தக்கதே!

देवदानववीराणां वपुर्नैवंविधं भवेत् । यादृशं राक्षसेन्द्रस्य वपुरेतत्प्रकाशते ॥ २९ ॥

राक्षसेन्द्रस्य	“ராக்ஷஸமன்னனு	एवंविधं	இப்படிப்பட்ட
एतत्	இந்த	वपुः	உரு
वपुः	உரு	देवदानववीराणां	தேவாஸுரவீரர்
यादृशं	எப்படிப்பட்டதாய்		களுக்கும்
प्रकाशते	விளங்குகிறதோ	न भवेत्	இராது.

सर्वे पर्वतसङ्काशाः सर्वे पर्वतयोधिनः । सर्वे दीप्तायुधधरा योधाश्चास्य महौजसः ॥ ३० ॥

अस्य	“இவனுது	सर्वे	எல்லோரும்
महौजसः	மிக ஒளிகொண்டு	पर्वतसङ्काशाः	மலைகளை நிகர்த்தவர்
	விளங்கும்		கள்,
योधाः	போர்வீரர்கள்	सर्वे	எல்லோரும்
सर्व च	எல்லோரும்		
पर्वतयोधिनः	{ மலைகளோடும் பொருதிப் போர்புரிய வல்லவர்கள்,	दीप्तायुधधराः	{ ஜ்வலிக்கும் ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றியவர்கள்.

इहागतं मां सहितं भवद्भिर्वनौकसश्छिद्रं विदित्वा ।
शून्यां पुरीं दुष्प्रसहां प्रमथ्य प्रवर्षयेयुः सहसा समेताः

॥ ३५ ॥

மா்
भवद्भिः
सहितं
आगतं
दुष्प्रसहां
पुरीं
शून्यां
इदं
“என்னை
உங்களை
கூடி
வந்திருப்பவகையும்
அணுகமுடியாத
நகரை
ஒருவரும்ல்லாத
தரகவும்
இந்த

छिद्रं
विदिता
वनौकसः
समेताः
सहसा
इह
प्रमथ्य
प्रवर्षयेयुः
அவசரத்தை
அறிந்துகொண்டு
வானர்கள்
ஒன்றுசேர்ந்து
வலுக்கொண்டு
இவ்விடத்தில்
உருவழித்து
நாம் விளைவிப்பார்
கள்.”

विसर्जयित्वा सहितांस्ततस्तान्मतेषु रक्षःसु यथानियोगम् ।
व्यदारयद्वा नरसागरोधं महाझषः पूर्णमिवार्णवौघम्

॥ ३६ ॥

मतेषु
रक्षःसु
यथानियोगं
सहितान्
तान्
विसर्जयित्वा
சிறந்த
அரக்கர்கள்
விஷயத்தில்
அப்படியாய்
நியமித்துவிட்டு
பக்கலிலிருந்த
அவர்களை
விடைகொடுத்தனுப்
பிவிட்டு

ततः
महाझषः
पूर्ण
र्णवौघं
इव
वा नरसागरोधं
व्यदारयत्
அதன்மேல்
ஒரு பெருமீன்
நிறைந்துள்ள
சமுத்திரப்பிரவாகத்
தை
எப்படியோ அப்படியே
வானரசாகரப்பிரவா
கத்தை
பிளந்துகொண்டு
புகுந்தான்.

तमापतन्तं सहसा समीक्ष्य दीप्तिषुचापं युधि राक्षसेन्द्रम् ।
महत्समुत्पाद्य महीधरायं दुद्राव रक्षोधिपतिं हरीशः

॥ ३७ ॥

हरीशः
युधि
दीप्तिषुचापं
आपतन्तं
तं
राक्षसेन्द्रं
समीक्ष्य
வானரமன்னன்
போரிஸ்
ஜவலிக்கும் கண்தொ
டுத்த வில்லுடன்
எதிர்த்துநிற்கும்
அந்த
ராக்கஸமன்னனை
பார்த்து

सहसा
महत्
महीधरायं
समुत्पाद्य
रक्षोधिपतिं
दुद्राव
சுடுதியில்
பெரும்
மலைச்சிகரமொன்றை
பெயர்த்தெடுத்துக்
கொண்டு
ராக்கஸமன்னனை
எதிர்த்தோடினான்.

॥ ३८ ॥

எ.

॥ ३९ ॥

॥ ४० ॥

வாள்	பாணத்தை
மூர்வா	கைப்பற்றி
ஈழ:	செனங்கொண்டவனாகி
த	அதை
மூர்வாபாய	சுக்ரீவனை வதைக்கும்
	பொருட்டு
விக்ரம	விடுத்தான்.

॥ ४१ ॥

ராவணாஹுமுக:	ராவணனது கையால்
	விடப்பட்டதுமான
ச:	அந்த
சாயக:	பாணமானது

गुह्यता	முறுகக்கடவுளால் போடப்பட்ட	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
उग्रशक्तिः	மிகப்பெருமைபெற்ற உடையதும்	सुग्रीवं	சுசுரீவனை [வண்ணமே
क्रौञ्चं	க்ரௌஞ்சபார்வதத் கை	सासाध	அடைந்து
		वेपात्	திறமையால்
		विभेद	துளைத்துவிட்டது.

स सायकार्तो विपरीतचेताः कूजन्पृथिव्यां निपपात वीरः ।

तं प्रेक्ष्य भूमौ पतितं विसंज्ञं नेदुः प्रहृष्टा युधि यातुधानाः ॥ ४२ ॥

सः	அந்த	युधि	போரில்
वीरः	வீரன்	तं	அவனை
सायकार्तैः	பாணத்தால் மிக்க நோவுண்டவனும்	विसंज्ञं	முர்ச்சையடைந்து
विपरीतचेताः	மதிகலங்கி	भूमौ	தரையில்
कूजन्	கதறிக்கொண்டு	पतिनं	விழுந்து விட்டவனாக
पृथिव्यां	பூமியில்	प्रेक्ष्य	பார்த்து
निपपात	விழுந்து விட்டான்.	प्रहृष्टाः	மகிழ்ச்சிக்கொண்டவர் களாய்
यातुधानाः	அரக்கர்கள்	नेदुः	ஆப்பிரித்தார்கள்.

ततो गवाक्षो गवयः सुदंष्ट्रस्तथार्थभो ज्योतिमुखो नभश्च ।

शैलान्समुद्यम्य विवृद्धकायाः प्रदुर्दुवुस्तं प्रति राक्षसेन्द्रम् ॥ ४३ ॥

ततः	அப்பொழுது	नभः च	புறனும்
विवृद्धकायाः	பெருமுடல் படைக்க	शैलान्	மலைகளை
गवाक्षः	கவாக்ஷனும் [ப்பெற்ற	समुद्यम्य	எழுந்தெக்கொண்டு
गवयः	கவயனும்	तं	அந்த
सुदंष्ट्रः	ஸுடம்ஷ்டிரனும்	राक्षसेन्द्रं प्रति	ராக்ஷஸமன்னனை
ऋषभः तथा	ரிஷபனும்		எ
ज्योतिमुखः	ஜ்யோதிமுகனும்	प्रदुर्दुवुः	தாக்கினார்கள்.

तेषां प्रहारान् स चकार मोघानक्षोधिपो बाणगणैः शिताग्रैः ।

तान्वानरेन्द्रानपि बाणजालैर्विभेद जाम्बूनदचित्रपुङ्खैः ॥ ४४ ॥

रक्षोधिपः	ராக்ஷஸமன்னன்	सः	அவன்
तेषां	அவர்களுடைய	जाम्बूनदचित्रपुङ्खैः	பொன்மயமாய் அழ கிய முனைகளுற்ற
प्रहारान्	அழகளை	बाणजालैः	பாணசமூகங்களால்
शिताग्रैः	கூரியமுனைகளுற்ற	तान्	அந்த
बाणगणैः	பாணக்கூட்டங்களால்	वानरेन्द्रान् पि	வானரோத்தமர்களை
मोघान्	வீணைவைகளாக	विभेद	துளைத்தான். [யும்
चकार	செய்துவிட்டான்.		

ते वानरेन्द्रास्त्रिदशारिवाणैर्भिन्ना निपेतुर्धुवि भीमकायाः ।

ततस्तु तद्वानरसैन्यमुग्रं प्रच्छादयामास स बाणजालैः

॥ ४५ ॥

भीमकायाः பெருமுடல் படைக
 ते அந்த [கப்பெற்ற
 வானேन्द्रா: வானரோத்தமர்கள்
 விதசாரிவாணै: தேவசத் துருவின் பா
 ணங்களால்
 भिन्ना: பிளவுண்டவர்களாய்
 भुवि பூமியில்
 निपेतु: விழுந்து விட்டார்கள்.

तत: அதன்மேல்
 स: அவன்
 बाणजालै: तु பாணவரிசைகளா
 लैयै
 तत् அந்த
 उग्रं பயங்கரமான
 वानरसैन्यं வானரச்சேனையை
 प्रच्छादयामास மறைத்து விட்டான்.

ते वध्यमानाः पतिताः प्रवीरा नानद्यमाना भयशल्यविद्धाः ।

शाखामृगा रावणसायकातां जग्मुः शरणं शरणं स रामम्

॥ ४६ ॥

ते அந்த
 प्रवीरा: பிரவிர்த்திபெற்ற
 शाखामृगा: வானர்கள்
 रावणसायकातां { ராவணனது பாணங்க
 களால் நோவுண்டா
 கப்பட்டவர்களாய்
 वध्यमाना: புடைக்கப்பட்டு

भयशल्यविद्धा: { பயமாகிற அம்புமுனை
 களால் குத்தப்பட்ட
 வர்களாய்
 पतिता: தோல்கியடைந்து
 नानद्यमाना: கதறிக்கொண்டு
 शल्यं யாரும் புகுமிடமாகிய
 रामं ஸ்ரீராமரை
 शरणं தஞ்சமாய்
 जग्मु: स அடைந்தார்கள்.

ततो महात्मा स धनुर्धनुष्मानादाय रामः सहसा जगाम ।

तं लक्ष्मणः प्राञ्जलिरभ्युपेत्य उवाच वाक्यं परमार्थयुक्तम्

॥ ४७ ॥

धनुष्मान् வில்வீரரும்
 महात्मा மகாத்மாவுமான
 स: राम: அந்த ஸ்ரீராமர்
 तत: அதனால்
 सहसा தகூதனைமே
 धनु: आदाय கோதண்டத்தை கைப்
 जगाम புறப்பட்டார். [பறந்
 लक्ष्मण: லக்ஷ்மணர்

प्राञ्जलि: அஞ்ஜலிபந்தம் செய்
 துகொண்டு
 परमार्थयुक्तं பெருங்காரியத்தில்
 தான் முன்வந்து நிற்
 तं अभ्युपेत्य அவரைக் கிட்டி [கும்
 वाक्यं ஒரு சொல்லை
 उवाच பின்வருமாறு
 मोழிந்தார் :

काममार्थं सुपर्याप्तो वधायास्य दुरात्मनः ।

विधिविध्याभ्यहं नीचमनुजानीहि मां प्रभो ॥

आर्य “அண்ணா!
 प्रभो பிரபுவே!
 दुरात्मनः துஷ்டனாகிய
 अस्य இவனது
 वधाय வதைக்கு
 सुपर्याप्तः முற்றிலும் போது
 மானவனாகிய

अहं நான்
 नीचं அல்பனாகிய இவனை
 विधिमिव्यामि ஊதிவிடுவேன்.
 मां அடியேனுக்கு
 कामं திருமுளமுவந்து
 अनुजानीहि அனுமதித்தருள
 வேண்டும்.

स रावणं वारणहस्तबाहुर्ददर्श दीप्तोद्यतभीमचापम् ।

प्रच्छादयन्त शरवृष्टिजालस्तान्वानरान्भन्नावकाणदहान्

॥ ५४ ॥

वारणहस्तबाहुः { याனைத் துதிக்கைகள்
போன்ற கைகளையு
டைய
ச: அவர்
दीप्तोद्यत- } ஜவலிக்கின்றதும் உய
भीमचापं } ரத்தூக்கப்பட்டதும்
பயங்கரமானதுமான
விலலையுடையவனும்
शरवृष्टिजालैः சரமாரிவரிசைகளால்

तान् अन्त
वानरान् वानரர்களை
भिन्नविकीर्णदेहान् { காயம்பட்டு உருப்பு
கள் முறிந்த தேகங்க
ளையுடையவர்களாய்
प्रच्छादयन्त முடிக்கொண்டிருக்கிற
வனுமான
रावणं ராவணனை
ददर्श कண்டார்.

तमालोवय महातेजा हनुमान्मास्तात्मजः ।

निवार्य शरजालानि प्रदुद्राव स रावणम् ॥

महातेजाः மகா ஆற்றல் கொண்
டவரும்
मारुतात्मजः வாயுமைந்தருமாகிய
ச: அந்த
हनुमान् ஹனுமார்

तं अन्त
रावणं ராவணனை
आलोवय நோக்குவதை
शरजालानि பாணவருஷங்களை
निवार्य தடுத்துக்கொண்டு
प्रदुद्राव ஓடினார்.

रथं तस्य समासाद्य भुजमुद्यम्य दक्षिणम् ।

त्रासयन्रावणं धीमान्हनुमान्वाक्यमब्रवीत् ॥

धीमान् துண்ணறிவாளராகிய
हनुमान् ஹனுமார்
तस्य அவனது
रथं ரத்தத்தை
समासाद्य அடைந்தது
दक्षिणं வலது
भुजं கையை

उद्यम्य ஓங்கி
रावणं ராவணனை
त्रासयन् பயமுறுத்திக்கொ
ண்டு
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
" மொழிந்தார்:

देवदानवगन्धर्वैर्यक्षैश्च सह राक्षसैः । अवध्यत्वं त्वया प्राप्तं वानरेभ्यस्तु ते भयम् ॥ ५७ ॥

द्वदानव- } " தேவர்கள் தானவர்கள்,
गन्धर्वैः } கந்தர்வர்கள்
இவர்களாலும்
राक्षसैः அரக்கர்களோடு
सह கூட
यक्षैः च யக்ஷர்களாலும், தான்
त्वया உன்னால்

अवध्यत्वं மரணமின்மை
प्राप्तं அடையப்பட்டிருக்கிறதும்.
ते உனக்கு
भयं ஆபத்து
वानरेभ्यः तु வானரர்களிடமிருந்து
தான்.

एष मे दक्षिणो बाहुः पञ्चशाखः समुद्यतः । विधमिष्यति ते देहाद्भूतात्मानं चिरोपितम् ॥

मे	எனது	ते	உனது
पञ्चशाखः	ஐந்து விரல்களையுடையதும்	देहात्	உடலினின்று
		चिरोपितं	வெகுதூரமாய்
समुद्यतः	உயர்த்துக்கப்பட்ட		கூடவேயிருந்த
एषः	இந்த [துமான	भूतात्मानं	சித்திரப்பந்தில் மூழ்
दक्षिणः	வலது		கிய சித்தகத்தை
बाहुः	கை	विधमिष्यति	சிறு ஊதிவிடும். "

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं रावणो भीमविक्रमः । संरक्तनयनः क्रोधादिदं वचनमब्रवीत् ॥५९॥

भीमविक्रमः	அதரய ஆற்றலுடைய	क्रोधात्	கோபத்தால்
रावणः	ராவணன்	संरक्तनयनः	கண்கள் சிவந்தவனாகி
हनुमतः	ஹனுமானின்	इदं	பின்வரும்
वाक्यं	சொல்லை	वचनं	சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு	अब्रवीत्	மொழிந்தான் :

क्षम प्रहरानःशङ्कास्थिरा कातमवामुह । ततस्त्वाज्ञातवक्रान्तनाशायिष्यामिवानर ॥

वानर	“குரங்கே!	अवाप्नुहि	ஆடைவாய்.
निशङ्कः	அச்சமின்றி	ततः	அதன்மேல்
क्षिप्रं	இப்போதே	ज्ञातवक्रान्तं	{ வல்லமை இத்தகைய தெனக கண்டுகொள் ளப்பட்ட
प्रहर	ஒர் அறை அறை.	त्वां	உன்னை
स्थिरां	நீடித்த	नाशायिष्यामि	ஒழித்துவிடுவேன்”.
कीर्तिं	புகழை		

रावणस्य वचः श्रुत्वा वायुसूनुर्वचोऽब्रवीत् । प्रहृतं हि मया पूर्वमक्षं सरसुतं तव ॥६१॥

वायुसूनुः	வாயுபுதல்வர்	मया	என்னால்
रावणस्य	ராவணனது	प्रहृतं	வீழ்த்தப்பட்ட
वचः	சொல்லை	तव	உனது
श्रुत्वा	கேட்டு	सुतं	புதல்வனான
वचः	ஒருசொல்லை	अक्षं हि	அகூலையே
अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தார்:	सर	இப்பொழுது நினை விற்கொள். "

एवमुक्तो महातेजा रावणो राक्षसेश्वरः । आजघानानिलसुतं तलेनोरसि वीर्यवान् ॥६२॥

महातेजाः	வெகுவல்லமை அமைந்தவனும்	एवं	மேற்கண்டவண்ணம்
वीर्यवान्	வீரீயவானும்	उक्तः	சொல்லப்பட்டவனாகி
राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸமன்னனு மாகிய	अनिलसुतं	மாருதியை
		तलेन	உள்ளங்கையால்
		उरसि	மார்பில்
रावणः	ராவணன்	आजघान	புடைத்தான்.

स तलाभिहतस्तेन चचाल च मुहुर्मुहुः । स्थित्वा मुहूर्तं तेजस्वी स्थैर्यं कृत्वा महामतिः ॥
आजघानाभिसंकुद्धस्तलेनैवापरद्विषम् ॥ ६४ ॥

तेन	அவனால்	तेजस्वी	அவமானத்தை பொ
मुहुः मुहुः	விட்டு விட்டு	.	றுக்கமாட்டாதவராகி
तलाभिहतः	உள்ளங்கையால்	अभिसंकुद्धः	மிகச் சினம்மூண்டவ
	அடிக்கப்பட்ட		ராய்
सः च	அவரும்	स्थैर्यं	ஆண்மையை
चचाल	மெய்ப்பதறினார்.	कृत्वा	மேற்கொண்டு
महामतिः	பேரறிவாளராகிய	अमरद्विषं एव	தேவசத்தாருவையும்
मुहूर्तं	சிறிதுநேரம் [அவர்	तलेन	உள்ளங்கையால்
स्थित्वा	திசைத்துநின்ற	आजघान	புடைத்தார்.

ततस्तलेनाभिहतो वानरेण महात्मना । दशग्रीवः समाधूतो यथा भूमिचलेऽचलः ॥३५॥

महात्मना	பேரறிவு படைக்கப்	ततः	அதனால்
वानरेण	வானரரால் [பெற்ற	भूमिचले	பூகம்பத்தில்
तलेन	உள்ளங்கையால்	अचलः	ஓர் மலை
अभिहतः	புடைக்கப்பட்ட	यथा	எப்படியோ அப்படியே
दशग्रीवः	ராவணன்	समाधूतः	உதறல்கொண்டான்.

संग्रामे तं तथा दृष्ट्वा रावणं तलताडितम् । ऋषयो वानराः सिद्धा नेदुर्देवाः सहासुरैः ॥

ऋषयः	ரிஷிகளும்	तं	அந்த
वानराः	வானரர்களும்,	रावणं	ராவணனை
सिद्धाः	சித்தர்களும்,	तथा	அவ்வாறு
असुरैः	{ இந்திரன், வருணன், அக்னி முதலிய தே வத்தலைவர்களோடு	तलताडितं	உள்ளங்கையால் அடிக்கப்பட்டவனாய்
सह	கூட	दृष्ट्वा	கவ
देवाः	தேவர்களும்	नेदुः	{ ஒருவரோடொருவர் புகுந்து பேசிக் கொண்டார்கள்.
संग्रामे	போரில்		

अथाश्वस्य महातेजा रावणो वाक्यमब्रवीत् । साधु वानर वीर्येण श्लाघनीयोऽसि मे रिपुः ॥

अथ	அப்பொழுது	वानर	“குரங்கே!
महातेजाः	மகா ஆற்றலுடைய	साधु	பேஷ்!
रावणः	ராவணன்	वीर्येण	பராக்கிரமத்தால்
आश्वस्य	தெளிந்தெழுந்து	मे	எனது
वाक्यं	ஒரு சொல்லை	रिपुः	சத்துருவாகிய நீ
अब्रवीत्	பின்வருமாறு	श्लाघनीयः	கொண்டாடத்தக்கவ
	மொழிந்தான் :	अवि	இருக்கின்றனை.” [குற

राक्षसानामधिपतिर्दशग्रीवः प्रतापवान् । पन्नगप्रतिमैर्भीमैः परमर्मातिभेदिभिः ॥ ७४ ॥

शरैरादीपयामास नीलं हरिचमूपतिम्

॥ ७५ ॥

प्रतापवान् பிரதாபசாலியும்
 राक्षसानां ராக்ஷஸர்களின்
 अधिपतिः மன்னனுமாகிய
 दशग्रीवः दாவண்ண
 पन्नगप्रतिमैः சர்ப்பங்களை நிகர்க்க
 भीमैः பயங்கரமானவை
 சனும்

परमर्माति- } சத்துருக்களின் மர்ம
 भेदिभिः } ஸ்தானங்களைப்
 பிளக்கும் தன்மை
 வாய்ந்தவைகளு
 शरैः பாணங்களால் [மான
 हरिचमूपतिं வானரசேஸபதியான
 नीलं நிலை
 आदीपयामास கோபுரட்டினான்.

स शरौघसमायस्तो नीलः कपिचमूपतिः । करणैकेन शैलाग्रं रक्षोधिपतयेऽसृजत् ॥ ७६ ॥

कपिचमूपतिः வானரசேஸைத்தலை
 வனான
 सः அந்த
 नीलः நிலை
 शरौघसमायस्तः பாணசமூகத்தால்
 நோவிலிருப்பவனாகி

एकेन ஒரு
 करेण கையால்
 शैलाग्रं மலைச்சிகரமொன்றை
 रक्षोधिपतये அரக்கமன்னனைக்
 குறிவைத்து
 असृजत् எறிந்தான்.

हनुमानपि तेजस्वी समाश्वस्तो महामनाः । विप्रेक्षमाणो युद्धेऽसुः सरोषमिदमब्रवीत् ॥ ७७ ॥
 नीलेन सह संयुक्तं रावणं राक्षसेश्वरम् । अन्येन युध्यमानस्य न युक्तमभिधावनम् ॥ ७८ ॥

तेजस्वी மகா பராக்ஷமாடசாலி
 யும்
 महामनाः பெரும்புகழ்பெற்ற
 வருமான
 हनुमान् अपि ஹனுமானும்
 समाश्वस्तः சிரமம் தீர்த்தவராகி
 युद्धेऽसुः போரில் எண்ணங்
 கொண்டவராய்
 राक्षसेश्वरं ராக்ஷஸமன்னனாகும்
 रावणं दாவண்ணை
 नीलेन நிலனோடு
 सह கூட

संयुक्तं போர்புரிந்துகொண்
 டிருக்கின்றவனாய்
 विप्रेक्षमाणः பார்த்து
 सरोषं மிகக்கோபத்துடன்
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् எசினார்
 युध्यमानस्य { “ஒருவனுடன் போர்
 புரிந்துகொண்டி
 ருக்கும் உனக்கு
 अन्येन வேறொருவனோடு
 अभिधावनं போர்புரிதலென்பது
 युक्तं न தகுதியன்று.”

रावणोऽपि महातेजास्तच्छृङ्खं सप्तभिः शरैः । आजघान सुतीक्ष्णायैस्तद्विकीर्णं पपात ह ॥

महातेजाः மிக ஆற்றலுடைய
 रावणः अपि ராவணனும்
 सुतीक्ष्णायै மிகக்கூரான
 सप्तभिः ஏழு
 शरैः பாணங்களால்

तत् शृङ्खं அந்த சிகரத்தை
 आजघान பிளந்தான்.
 तत् ह அதுவும்
 विकीर्णं சிதருண்டு
 पपात விழுந்தது.

तद्विकीर्णं गिरेः शृङ्गं दृष्ट्वा हरिचमूपतिः । कालाग्निरिव जज्वाल क्रोधेन परवीरहा॥८०॥

परवीரஹா சத்ருவீரர்களை ஒழிக்கும்
 ஹரிசமூபதி: வானரசேனுபதியான
 கிர்: மலையினது [அவன்
 தவ் அந்த
 ஶ்ரீங் சிவந்தை

விகிரீர்ண தூனாகிவிட்டதாக
 ஶ்ரீங் கண்டு
 க்ரோதேன கோபத்தால்
 காலாஶி: பிரளயகாலத்தி
 ஶவ போலவே
 ஜவால் கொதித்தான்.

सोऽश्वकर्णान्धवान्सालांश्चूतांश्चापि सुषुप्तितान् । अन्यांश्च विविधानृक्षान्नीलशिक्षेप संयुगे॥

ச: அந்த
 நில்: நிலன்
 சயுगे போரில்
 அஷ்வகர்ணாந்ருக்ஷங்க
 ஶவான் தவங்களைப்பி, [ளையும்
 சாலான் அபி ஆச்சுமரங்களையும்,

சுஸுப்திதான் பூக்கள் நிறைந்த
 சூதான் வ மாமரங்களையும்
 அந்யான் பற்றுமுள்ள
 விவிதான் பவவகை
 வூக்ஷான் வ மரங்களையும்
 விஷேப விசிறித்தான்.

स तानृक्षान्समासाद्य प्रतिचिच्छेद रावणः । अभ्यवर्षत्सुघोरेण शरवर्षेण पावकिम्॥८२॥

ராவண: ராவணன்
 தான் அந்த
 வூக்ஷான் விருக்ஷங்களை
 சமாசாடிய எதிர்த்து
 ப்ரதிசிச்சேத வெட்டி த்தள்ளினான்.
 ச: அவன்

பாவகி அகன்பிகவான் புதல்
 வ. மீது (நிலன்மீது)
 சுஶோரண மிகக் கடுமையான
 ஶரவர்பேண பாணவர்ஷத்தால்
 அப்யவர்பத் வாஷித்தான்.

अभिवृष्टः शरौघेण मेघेनेव महाचलः । ह्रस्वं कृत्वा तदा रूपं ध्वजाग्रे निपपात ह ॥८३॥

மஹாசல: ஓர் பெருமலை
 மேகன மேகத்தால்
 ஶவ எப்படியோ அப்படியே
 ஶரௌகேண சரபாரியால்
 அபிவூஷ: பொழியப்பட்ட
 ததா அப்பொழுது அவன்

ரூபம் உருவத்தை
 ஶவ் மிகச் சிறியதாய்
 கூவா செய்துகொண்டு
 ஶவஜாஶ்ரே த்வஜத்தின் துனியில்
 நிபபாத போய உட்கார்ந்தது விட்டான்.
 ஹ காண்!

पावकात्मजमालोक्य ध्वजाग्रे समुपस्थितम् । जज्वाल रावणः क्रोधात्ततो नीलो ननाद चा॥

ஶவஜாஶ்ரே த்வஜத்தின் துனியில்
 பாவகாஸ்த்மஜ் நிலனை
 சமூபஸ்திதம் உட்கார்ந்திருக்கின்ற
 வகை
 அலோக்ய பார்த்து
 ராவண: ராவணன்

க்ரோதாத் கோபத்தால்
 ஜவால் கொதித்தான்.
 தத: வ அப்பொழுதோ
 நில: நிலன்
 நனாத் ஆனந்தப்பூசலிட்
 டான்.

ध्वजाग्रे धनुषश्चाग्रे किराटग्रे च तं हरिम् । लक्ष्मणोऽथ हनुमांश्च दृष्ट्वा रामश्च विस्मिताः ॥

ஹனுமான்	ஹனுமாரும்,	கிரீடாగ्रे	கிரீடத்தினுச்சியிலும்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரும்,	तं हरिं	அந்த வானரனை
रामः च	பூராமரும்	अथ	அப்பொழுது
ध्वजाग्रे	கொடி நுனியிலும்	दृष्ट्वा	பார்த்து
धनुषः	வில்லின்	विस्मिताः	ஆச்சர்யமடைந்தார்
अग्रे च	முனையிலும்		கள்.

रावणोऽपि महातेजाः कपिलाघवविस्मितः । अस्त्रमाहारयामास दीप्तमाग्नेयमद्भुतम् ॥८६॥

महातेजाः	மகா பராக்கரமசாலி	दोसं	ஜ்வலித்துக்கொண்ட
रावणः अपि	ராவணனும் [யாக்ய		ருக்கின்ற துமான
कपिलाघव- }	வானரனின் சாமர்த்ய	आग्नेयं	ஆக்கினேய
विस्मितः }	த்திலாச்சரியம் அ	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
	டைந்தவனாகி	आहारयामास	கையிலெடுத்துக்
			கொண்டான்.

ततस्ते चुकुशुहृष्टा लब्धलक्ष्माः पुवङ्गमाः । नीललाघवसंभ्रान्तं दृष्ट्वा रावणमाहवे ॥ ८७ ॥

ते पुवङ्गमाः	அந்த வானரர்கள்	दृष्ट्वा	பார்த்து
आहवे	போரில்	ततः	அதனால்
रावणं	ராவணனை	लब्धलक्ष्माः	சந்தோஷச்செய்தியை
			யடைந்தவர்களாகி
नीललाघवसंभ्रान्तं	{ நீலனது சாமர்த்தியத்	हृष्टाः	மகிழ்ந்து
	{ தால் தடுமாற்றமடை	चुकुशुः	ஆரவாரித்தார்கள்.
	{ ந்தவனாக		

वानराणां च नादेन संरब्धो रावणस्तदा । संभ्रमाविष्टहृदयो न किञ्चित्प्रत्ययत ॥८८॥

तदा	அப்பொழுது	संभ्रमाविष्टहृदयः	உள்ளம் கலவரத்
रावणः	ராவணன்		தால் கலங்க
वानराणां	வானரர்களின்	किञ्चित्	எதையும்
नादेन च	ஆரவாரத்தாலும்	प्रत्ययत न	செய்யத்தெரியாதிருந்
संरब्धः	திகைத்தவனாய்		தான்.

आग्नेयेनाथ संयुक्तं गृहीत्वा रावणः शरम् । ध्वजशीर्षस्थितं नीलमुदैक्षत निशाचरः ॥

निशाचरः	அரக்கனாகிய	शरं	பாணத்தை
रावणः	ராவணன்	गृहीत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
अथ	அப்பொழுது	ध्वजशीर्षस्थितं	கொடியின் நுனியிலு
आग्नेयेन	ஆக்கினேயாஸ்திர		ட்கார்த்திருந்த
	மந்திரத்தால்	नीलं	நீலனை
संयुक्तं	அபிமந்திரிக்கப்பட்ட	उदैक्षत	உற்றுப்பார்த்தான்.

ततोऽब्रवीन्महातेजा रावणो राक्षसेश्वरः

महातेजाः	மிக ஆற்றலகொண்ட
राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸமன்னனாகிய
रावणः	ராவணன்

॥ ९० ॥

ततः	அப்பொழுது
अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொ
	ழிந்தான் :

कपे लाघवयुक्तोऽसि मायया परयाऽनया । जीवितं खलु रक्षस्व यदि शक्तोऽसि वानर ॥

கபே	“குாங்கே!	வானர	குாங்கே!
अनया	இந்த	शक्तः	நிறமையுடையவனாக
परया	மிகுந்த	खलु	உள்ளாய்
मायया	மாயையினால்	असि यदि	நியிருக்கின்றாய்
लाघवयुक्तः	சாமர்த்தியத்துடன்	जीवितं	பிராணனை [என்றால்
असि	விளங்குகின்றவனாக	रक्षस्व	காப்பாற்றிக்கொள்.
	நியிருக்கின்றனை.		

तानि तान्यात्मरूपाणि सृजसि त्वमनेकशः । तथापि त्वां मया मुक्तः सायकोऽस्त्रप्रयोजितः ॥

जीवितं परिरक्षन्तं जीविताद्भंशयिष्यति ॥ ९३ ॥

தவ்	“நீ	मुक्तः	விடுக்கப்பட்ட
अनेकशः	பலவாறு	सायकः	பாணமானது
तानि तानि	அப்போதைக்கப்	जीवितं	பிராணனை
	போது வேண்டிய		
आत्मरूपाणि	உனது உருவங்களை	परिरक्षन्तं	{ சிரமப்பட்டதுகாப்
सृजसि	எடுத்துக்கொள்கின்ற		{ பாற்றிக்கொண்டிருக்க
	றனை.		{ கும
तथा अपि	அப்படியெல்லாமிருப்	त्वां	உன்னை
मया	என்னால் [பினும்	जीवितात्	பிராணனினின்றும்
अस्त्रप्रयोजितः	அஸ்திரமந்திரத்தால்	अंशयिष्यति	பிரித்துவிடப
	அபிரமந்திரிக்கப்பட்டு		போகிறது.”

एवमुक्त्वा महाबाहू रावणो राक्षसेश्वरः । संधाय बाणमस्त्रेण चमूपतिमताडयत् ॥ ९४ ॥

महाबाहुः	மஹாபாகுவும்	अस्त्रेण	அஸ்திரத்தோடு
राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸமன்னனு	बाणं	பாணத்தை
रावणः	ராவணன் [மாகிய	संधाय	தொடுத்து
एवं	மேற்கண்டவாறு	चमूपतिं	சேனாபதியை
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	अताडयत्	தாக்கினான்.

सोऽस्त्रयुक्तेन बाणेन नीलो वक्षसि ताडितः । निर्दह्यमानः सहसा निपपात महीतले ॥

सः नीलः	அந்த நீலன்	निर्दह्यमानः	உஸஹ்யமாய் நோவு
वक्षसि	மார்பில்		படுகின்றவனாக
अस्त्रयुक्तेन	அஸ்திரத்துடன் விள	सहसा	திமிரென
बाणेन	பாணத்தால் [ங்கும்	महीतले	தரையில்
ताडितः	அடியுண்டு	निपपात	விழுந்துவிட்டான்.

पितृमाहात्म्यसंयोगादात्मनश्चापि तेजसा । जानुभ्यामपतद्भूमौ न च प्राणैर्व्ययुज्यत ॥

पितृमाहात्म्य- } संयोगात् च }	தந்தையின் மகிமை யிருந்தமையாலும்	जानुभ्यां } अपतत् }	முழங்காலானை மடித் துக்கொண்டு விழுந்
आत्मनः तेजसा अपि भूमौ	தனது பிறவிப்பெருமை பூமியில் [யாலும்	प्राणैः व्ययुज्यत न च	கான். உயிர்விட்டுப் பிரிய விட்டலை.

विसंज्ञं वानरं दृष्ट्वा दशग्रीवो रणोत्सुकः । रथेनाम्बुदनादेन सौमित्रिमभिदुद्रुवे ॥ ९७ ॥
 आसाद्य रणमध्ये तु वारयित्वा स्थितो ज्वलन् । धनुर्विस्फारयामास कम्पयन्निव मेदिनीम् ॥

दशग्रीवः	ரா வண்ண	अभिदुद्रुवे	விரைந்துசென்றான்.
वानरं	வானரனை (நீலனை)	रणमध्ये	போர்க்களத்தின்
वारयित्वा	அடக்கிவிட்டு		நடுவில்
विसंज्ञं	பிரக்ஞைநீற்றி நுக்கிற	आसाद्य	வந்துசேர்ந்து
	வகை	स्थितः	உறுதியாய் நின்று
दृष्ट्वा	கண்டு	मेदिनीं	பூமியை
रणोत्सुकः	போரில் ஆசைகொண்ட	कम्पयन्	நடுங்கச்செய்கிறவன்
	டவனாய்	इव	போல்
अम्बुदनादेन	மேகவொலிகொண்ட	ज्वलन् तु	பரபரப்புற்றவனாகவே
रथेन	ரதத்திலேருந்து	धनुः	வில்லை
	கொண்டே	विस्फारयामास	நானேற்றி டங்காரஞ்
सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரை நோக்கி		செய்தான்.

तमाह सौमित्रिरदीनसत्त्वो विस्फारयन्तं धनुरप्रमेयम् ।

अभ्येहि मामेव निशाचरेन्द्र न वानरास्त्वं प्रतियोद्धमर्हः ॥ ९९ ॥

अदीनसत्त्वः	சலியா ஆற்றல்	आह	பின்வருமாறு
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர் [கொண்ட		சொன்னார்:
अप्रमेयं	அளவுகடந்த மகிமை	निशाचरेन्द्र	“அரக்கமன்னா!
	வாய்ந்தவனும்	मां एव	என்னையே
धनुः	வில்லை	अभ्येहि	எதிர்த்துப்போர்ப்புரி.
	டங்காரஞ்செய்து	एवं	நீ
विस्फारयन्तं	கொண்டிருக்கிறவ	वानरान्	வானரர்களை
	னுமான	प्रतियोद्धुं	எதிர்த்துப்போர்ப்புரிய
तं	அவனைப்பார்த்து	अर्हः न	ஏற்றவனாகாய்.”

स तस्य वाक्यं प्रतिपूर्णयोपं ज्याशब्दमुग्रं च निशम्य राजा ।

आसाद्य सौमित्रिमवस्थितं तं कोपान्वितो वाक्यमुवाच रक्षः ॥ १०० ॥

रक्षः	அரக்கனாகிய	ज्याशब्दं च	நாணிணொலியையும்
सः	அந்த	निशम्य	கேட்டு
राजा	மன்னவன்	कोपान्वितः	கோபம் மூண்டவனாய்
तस्य	அவரது	अवस्थितं	சித்தமாய் நிற்கின்ற
वाक्यं	மொழியையும்	तं	அந்த
प्रतिपूर्णयोपं	எங்கும் நிறைந்த ஒலி	सौमित्रिं आसाद्य	லக்ஷ்மணரைக் கிட்டி
	யுடன் விளங்கியதும்	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
उग्रं	பயங்கரமாயிருக்கிற	उवाच	பின்வருமாறு
	துமான		மொழிந்தான்:

॥ १०४ ॥

॥ १०५ ॥

॥ १०६ ॥

॥ १०७ ॥

ச:	ஆந்த	மோதானி	வீண்போனவைக
விதசாரிசாஜ:	தேவசத்ருக்களின்	பத்யந்	கண்டு [ளாக
தானி தானி	ஆந்தந், [மன்னன்		லக்ஷ்மணருடைய
பாணஜாலானி	பாணஜாலக்ளை	லக்ஷ்மணாபவேன	சாமர்த்தியத்தை
			நினைத்து

अथ	அப்பொழுது	निशितान्	கூரிய
विसिन्धिये	ஆச்சர்யங்கொண்	वाणान्	பாணங்களை
पुनः च	பின்னும்	[दान.	முமொ
		मुमोच	விடுத்தான்.

स लक्ष्मणश्चाशु शराञ्छिताग्रान्महेन्द्रवज्राशितुल्यवेगान् ।

संघाय चापे ज्वलनप्रकाशान्ससर्ज रक्षोधिपतेर्वधाय

॥ १०८ ॥

सः	அந்த	ज्वलनप्रकाशान्	{ நெருப்புப்போல் பிரகாசிக்கின்றவைகளு
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்	शरान्	மான
शिताग्रान्	கூரிய முனைகளுள்ளனவும்	चापे	பாணங்களை
महेन्द्रवज्राशनि-}	தேவேந்திரனுடைய	आशु	வில்லில்
तुल्यवेगान् }	வஜ்ராயுதத்தையும்	संघाय	விரைவில்
	இடியையும் போன்ற	रक्षोधिपतेः	தொடுத்து
	சக்தி படைக்கப	वधाय	ராஜதஸமன்னனது
	பெற்றவைகளும்	ससज	வதையை உதீழ்;
			விடுத்தார்.

स तान्प्रचिच्छेद हि राक्षसेन्द्रश्छित्वा च तांलक्ष्मणमाजघान ।

शरेण कालाग्निसमप्रभेण स्वयम्भुदत्तेन ललाटदेशे

॥ १०९ ॥

सः	அந்த	कालाग्नि-	{ பிரளயகாலந்தீக்குச்
राक्षसेन्द्रः	அரக்கரிறைவன்	समप्रभेण	சமமான ஒளி
तान् हि	அவைகளையும்		கொண்டதும்
प्रचिच्छेद	முறித்துத்தள்ளி	स्वयंभुदत्तेन	பிரம்மதேவரால் அளி
			க்கப்பட்டதுமான
तान् च	அவைகளையெல்லாம்	शरेण	பாணமொன்றால்
छित्वा	சேதித்துத்தள்ளி	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
	விட்டு	ललाटदेशे	நெற்றிப்பிரதேசத்தில்
		आजघान	அடித்தான்.

स लक्ष्मणो रावणसायकार्ष्णचाल चापं शिथिलं प्रगृह्य ।

पुनश्च संज्ञां प्रतिलभ्य कृच्छ्राच्चिच्छेद चापं त्रिदशेन्द्रशत्रोः

॥ ११० ॥

सः	அந்த	सज्ञा	தனதிறவை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	प्रतिलभ्य	அடைந்து
रावणसायकार्ष्ण-	{ ராவணனது பாணத்	शिथिलं	நழுவிநீருந்த
चार्क्ष्णः }	தால் நோவுண்டவ	चापं	வில்லை
		प्रगृह्य	உறுதியாய்ப்பற்றிக்
चचाल	கல		கொண்டு
पुनः च	என்றாலும்	त्रिदशेन्द्रशत्रोः	இந்திரனின் சத்ருவி
कृच्छ्रात्	வெகு கஷ்டத்தின்	चापं	வில்லை
	பேரில்	चिच्छेद	[னது
			முறித்துத்தள்ளினார்.

निकृत्तचापं त्रिभिराजधान बाणैस्तदा दाशरथिः शितायैः ।

स सायकार्तो विचचाल राजा कृच्छ्राच्च संज्ञां पुनराससाद ॥ १११ ॥

दाशरथिः	லக்ஷ்மணர்	ராஜா ச	மன்னனும்
तदा	அப்பொழுது	सायकार्तः	பாணங்களால் நோ
निकृत्तचापं	முறிபட்ட வில்லு— நிருக்கும் அவினை	विचचाल	வுண்டவனாய்
शितायैः	கூறிய முனைகளுற்ற	कृच्छ्रात्	துடித்தான்.
त्रिभिः	மூன்று		மிகப்பிரயாசையின்
बाणैः	பாணங்களால்	संज्ञां	மேல்
आजधान	அடித்தார்.	पुनः	பிரக்ஞையை
सः	அந்த	पुनः	மீளவும்
		आससाद	அடைந்தான்.

स कृत्तचापः शरताडितश्च मेदाद्रागत्रो रुधिरावसिक्तः ।

जग्राह शक्तिं समुद्रशक्तिः स्वयम्भुदत्तां युधि देवशत्रुः ॥ ११२ ॥

देवशत्रुः	தேவர்களின் சக்த்ருவும்	मेदाद्रागत्रो	{ உடம்பெல்லாம் வியர்
समुद्रशक्तिः	மகா பிரசுத்திபெற்ற சக்திமானுமான		{ வையால் நனைந்தவ
सः च	அவனும்	रुधिरावसिक्तः	{ னாகவும்
युधि	போரில்		{ உடம்பெல்லாம் ரத்
कृत्तचापः	முறிபட்ட வில்லுடை யவனாகவும்	स्वयम्भुदत्तां	{ தத்தால் நனைந்த
शरताडितः	பாணத்தாலடியுண்ட வனாகவும்	शक्तिं	{ வனாகவுமாகி
		जग्राह	{ பிரமதேவரால் கொ
			{ டுக்கப்பட்ட
			{ சக்தியாயுத்தத்தை
			{ எடுத்துக்கொண்
			{ டான்.

स तां विधूमानलसन्निकाशां वित्रासिनीं वानरवाहिनीनाम् ।

चिक्षेप शक्तिं तरसा ज्वलन्तीं सौमित्रये राक्षसराष्ट्रनाथः ॥ ११३ ॥

राक्षसराष्ट्रनाथः	அரக்கராட்டுவேந்த னாகிய	वित्रासिनीं	வெருண்டோடச் செய்கிற துமான
सः	அவன்	तां	அந்த
विधूमानल-	{ புகையற்ற அக்னியை	शक्तिं	{ சக்தியை
सन्निकाशां	{ நிகர்த்து	सौमित्रये	{ லக்ஷ்மணரைக்குறி
ज्वलन्तीं	ஜ்வாலையுடன் விளக குகிற தும்	तरसा	விரைவாக
वानरवाहिनीनां	வானரசேனைகளோ	चिक्षेप	விடுத்தான்.

तथाऽपि सा तस्य विवेश शक्तिर्बाह्वन्तरं दाशरथेर्विशालम् ॥ ११४ ॥

॥ ११४ ॥

भरतानुजः	பரதரின் தம்பியாகு	जघान	தடுத்தார்.
		तथा अपि	அப்படியிருந்தும்
हुताशिकल्पैः	{ ஹோமஞ்செய்யப பட்ட அக்னியை நிகர்த்த	सा शक्तिः	அந்த சக்தி
उग्रैः	சிறந்த	तस्य	அந்த
बाणैः च	பாணங்களாலும்	दाशरथेः	லக்ஷ்மணருடைய
आपतन्तीं	தனனை தோக்கிவரும்	विशालं	அகன்ற
तां	அதை	बाह्यन्तरं	மார்பில்
		विवेश	தைத்துவிட்டது.

स शक्तिमाञ्छक्तिसमाहृतः सन्मुहुः प्रजज्वाल रघुप्रवीरः ।

तं विह्वलन्तं सहसाऽभ्युपेत्य जग्राह राजा तरसा भुजाभ्याम् ॥ ११५ ॥

शक्तिमान्	சக்திமானும்	राजा	மன்னனாகும் அவன்
रघुप्रवीरः	ரகுசூரத்தில் உத்தம வீரருமாகிய	विह्वलन्तं	பிரக்ஞையிழந்து
सः	அவர்	तं	அவரை [கிடந்த
शक्तिसमाहृतः सन्	சக்தியால் அடியுண்ட வராய் ஆகி	सहसा	புன்னகையுடன்
		अभ्युपेत्य	கிட்டி
मुहुः	ஒரு நொடிப்பொழுது	भुजाभ्यां	இருகரங்களாலும்
प्रज्ज्वाल	மகிமயங்கிவிட்டார்.	तरसा	வலுக்கொண்டு
		जग्राह	நூக்கவற்றான்.

हिमवान्मन्दरो मेरुस्तैलोक्यं वा सहामरैः । शक्यं भुजाभ्यामुद्धर्तुं न संख्ये भरतानुजः ॥

हिमवान्	இமயமலை	उद्धर्तुं	பெயர்த்து வேறிடத்
मन्दरः	மந்தரமலை		தில் வைக்க
मेरुः	மேருமலை	शक्यं	சாத்தியமானாலு
स्तैलोक्यं	மூவுலகமும்	संख्ये	போரில் [மாகலாம்.
अमरैः सह वा	தேவர்களோடு கூட என்றாலும்	भरतानुजः	பரதரின் தம்பியாகு மிவர்
भुजाभ्यां	அவனது இருகரங்க ளாலும்		சாத்தியமாகாதிருந் தார்.

शक्त्या ब्राह्मद्यापि सौमित्रिस्ताडितस्तु स्तनान्तरे ।

विष्णोरचिन्त्यं स्वं भागमात्मानं प्रत्यनुस्मरत्

॥ ११७ ॥

सौमित्रिः स्तनान्तरे	லக்ஷ்மணர் மார்பில்	स्वं तु	அவர்க்குமட்டுமே
ब्राह्मया	பிரம்மாவை அதிதே வதையாகக் கொண்ட		ரியதுமான
शक्त्या	சக்தியினால்	विष्णोः	விஷ்ணுபகவானின்
ताडितः अपि	அடிக்கப்பட்டவராயி ருக்கையில்	भागं	அம்சமாகிற
अचिन्त्यं	(आत्मानं	பிறன்க்குணத்தை
		प्रत्यनुस्मरत्	ஸ்மரித்துக்கொண் டிருந்தார்.

ततो दानवदर्पघ्नं सौमित्रिं देवकण्टकः । तं पीडयित्वा बाहुभ्यामपभुर्लङ्घनेऽभवत् ॥११८॥
 अथैवं वैष्णवं भागं मानुषं देहमास्थितम् । विसृजं लक्ष्मणं दृष्ट्वा रावणो विस्मितोऽभवत् ॥

देवகண्टக: தேவசத்ருவாகிய
 ராவண: ராவணன்
 एवं இப்படியாய்
 भागं விஷ்ணுவின் அம்ச
 मानुषं மானிட
 देहं உருவத்தை
 आस्थित

வரும்
 दानवदर्पघ्नं அசுரர்களின் செருக்
 सौमित्रिं கை ஒழிப்பவரும்
 तं சுமித்திராதேவியின்
 புதல்வருமான
 अन्त அந்த

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
 विपंश्नं பிரக்ஞை இழந்திருக்
 किरवराक கிறவராக
 दृष्ट्वा கவனித்து
 बाहुभ्या இரு கரங்களா லும்
 पीडयित्वा அசைத்துப்பார்த்து
 விட்டு

लङ्घन தூக்கும் ஸ்ஷயத்தல்
 अभय: வல்லமையற்றவனாக
 अभवत् இருந்தான்.
 तत: அதனால்
 अथ அப்பொழுது
 विस्मित: ஆச்சர்யமடைந்தவ
 अभवत् ஆயினன். [இருக

अथ वायुसुतः क्रुद्धो रावणं समभिद्रवत् । आजघानोरसि क्रुद्धो वज्रकरेण मुष्टिना ॥

अथ அப்பொழுது
 वायुसुतः ஹனுமார்
 क्रुद्धः மிகச் சினங்கொண்ட
 रावणं ராவணனை
 समभिद्रवत् நோக்கி எதிர்த்து
 ओझाण. ஒடினார்.

சினங்கொண்டிருந்த
 अवर् अுவர்
 वज्रकरेण வஜ்ராயுதத்தை
 मुष्टिना முஷ்டியால்
 उरसि மார்பில்
 आजघान

तेन मुष्टिप्रहारेण रावणो राक्षसेश्वरः । जानुभ्यामपतद्भूमौ चचाल च पपात च ॥१२१॥

तेन அந்த
 मुष्टिप्रहारेण முஷ்டியின் குத்தால்
 राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னனாகிய
 रावणः च ராவணனும்
 जानुभ्यां முழந்தாள்களை மடித்
 துக்கொண்டு

भूमौ தரையில்
 अपतत् சாய்ந்துவிட்டான்.
 चचाल மதிகலங்கினான்.
 पपात च மானமுமிழ்தான்.

आस्यैः स नेत्रश्रवणैर्विवाम रुधिरं बहु

स: அவன்
 आस्यै: வாய்களாலும்
 नेत्रश्रवणै: கண்களாலும் காதுகளாலும்

॥ १२२ ॥

रुधिरं ரத்தத்தை
 बहु அதிகமாய்
 ववाम கக்கினன்.

विघूर्णमानो निश्चेष्टो रथोपस्थ उपाविशत् । विसंज्ञो भूर्छितश्चासीन्न च स्थानं समालभत् ॥

निश्चेष्टः	எதுவும் செய்யமுடியாதவனாக	विसंज्ञः च	பிரக்ஞை இழந்தவனாயும்
विघूर्णमानः	புரண்டுகொண்டு	आसीत्	பட்டான்.
रथोपस्थः	ரதத்தின் பக்கத்தில்	स्थानं च	{ எதிரிகளின் தாக்குதலை அடக்கும் சக்தியையும்
उपाविशत्	கிடந்தான்.		
मूर्च्छितः	ஐம்புலன்களின் சக்தி குன்றியவனாயும்		
		समालभत् च	அடையாதிருந்தான்.

विसंज्ञं रावणं दृष्ट्वा समरे भीमविक्रमम् । ऋषयो वानराः सर्वे नेदुर्देवाः सवासवाः ॥

भीमविक्रमं	அளவுகடந்த ஆண்மையுற்ற	ऋषयः	ரிஷிகளும்
रावणं	ராவணனை	वानराः	வானரர்களும்
समरे	போரில்	सवासवाः	இந்திரனுள் விட்ட
विसंज्ञं	பிரகஞையற்றுக் கிடப்பவனாக	देवाः	தேவர்களும்
		सर्वे	எல்லோரும்
		नेदुः	கனிப்புற்று ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

हनुमानपि तेजस्वी लक्ष्मणं रावणादितम् । अनयद्राघवाभ्यां वाहुभ्यां परिगृह्य तम् ॥

तेजस्वी	பாக்காமதாஸியாகிய	बाहुभ्यां	இருகைகளாலும்
हनुमान्	ஹனுமார்	परिगृह्य	தூக்கி எடுத்து
रावणादितम्	ராவணனால் அடிக்கப்பட்ட	राघवाभ्यां	ஸ்ரீராமரது சன்னிதானத்திற்கு
तं	அந்த	अनयत्	கொண்டுபோய்ச்
लक्ष्मणं अपि	லக்ஷ்மணரையும்		சேர்த்தார்.

वायूसूनोः सुहृत्वेन भक्त्या परमया च सः । शत्रूणामप्रकम्प्योऽपि लघुत्वमगमत्कपेः ॥

वायूसूनोः	வாயுளின் புகல்வராகிய	भक्त्या	பகதியாலும்
सुहृत्वेन	நல்ல எண்ணத்தாலும்	शत्रूणां	சத்ருக்களுக்கு
च	அதிகாடுகூட	अप्रकम्प्यः	அசைக்கமுடியாதவ
परमया	ஸர்வோத்திருஷ்டிடமாகிய	सः अपि	அவரும் [ராயிருந்த
		लघुत्वं	லேசாயிருக்கும்
		अगमत्	தன்மையை அடைந்தார்.

तं समुत्सृज्य सा शक्तिः सौमित्रिं युधि दुर्जयम् । रावणस्य रथे तस्मिंस्थानं पुनरुपागता ॥

सा शक्तिः	அந்த சக்தி	रावणस्य	ராவணனது
युधि	போரில்	तस्मिन्	அந்த
दुर्जयं	வெல்லமுடியாத	रथे	ரதத்தில்
तं	அந்த	स्थानं	தனது இருப்பிடத்திற்கு
सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரை	पुनः	மறுபடியும்
समुत्सृज्य	விட்டுவிட்டு	उपागता	போய்ச்சேர்ந்தது.

आश्वस्त्य विश्वस्य लक्ष्मणः शत्रुसूदनः । विष्णोर्भागममीमांस्यमात्मानं प्रत्यनुस्मरन् ॥

शत्रुसूदनः	சத்ருக்களை ஒழிக்கும்	आमानं	தனது ஸ்வரூபத்தை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	प्रत्यनुस्मरन् च	ஸ்மரிக்கின்றவராகவே
अमीमांस्यं	{ எவ்வித ஆராய்ச்சி யாலும் உள்ளபடி அறியமுடியாத	आश्वस्त्यः	மூர்ச்சை தெளிந்தவ ராயினர்.
विष्णोः	விஷ்ணுபகவானின்	विश्वस्यः च	புண் ஆறியவர்
भागं	அம்சமாகிய		னா.

रावणोऽपि महातेजाः प्राप्य संज्ञां महाहवे । आददे निशितान्बाणाञ्जग्राह च महद्भुतः ॥

महातेजाः	மகா ஆற்றலுடைய	धनुः	வில்லை
रावणः अपि	ராவணனும்	जग्राह	எடுத்துக்கொண் டான.
महाहवे	பெரும் போரில்	निशितान्	கூரிய
संज्ञां	பிரக்ஞையை	बाणान् च	பாணங்களையும்
प्राप्य	ஆடைந்து	आददे	தொடுத்தான்.
महत्	• சிறந்த		

निपातितमहावीरां वानराणां महाचमूम् । न्यहनत् स च संक्रुद्धो वानराणां महाचमूम् ॥

सः	அவன்	महाचमूम्	பெரும் சேனையையும்
संक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட	वानराणां	வானரர்களுடைய
वानराणां	வானரர்களுடைய	महाचमूम् च	பெரும் சேனை எல்லா வற்றையும்
निपातित- }	சின்னபின்னமாக்கப்		
महावीरां }	பட்ட மகா வீரர்		
	களையுடைய	न्यहनत्	தூத்து அடித்தான்.

ते हन्यमाना रौद्रेण क्षिप्रहस्तेन रक्षसा । राघवं शरणं जग्मुः प्रजापतिमिव प्रजाः ॥१३॥

ते	அவர்கள்	प्रजाः	பிரஜைகள்
रौद्रेण	கொடியவனும்	प्रजापतिं	பிரம்மதேவரை
क्षिप्रहस्तेन	கைலாகவம் பெற்ற வனுமான	इव	எப்படியோ அப்படி யே
रक्षसा	அரக்கனல்	राघवं	ஸ்ரீராமரிடம்
हन्यमानाः	ஹிம்சிக்கப்படுகின்ற வர்களாய	शरणं जग्मुः	சரணமாய்ப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

राघवोऽपि रणे दृष्ट्वा कर्म रौद्रस्य रक्षसः । धनुः सज्यमुपादाय चामीकरविभूषितम् ॥

रथस्थं समरे शूरमभिदुद्राव रावणम् ॥ १३३ ॥

राघवः अपि	ஸ்ரீராமரும்	कर्म	செயலை
रणे	போரில்	दृष्ट्वा	பார்த்து
रौद्रस्य	கொடிய	चामीकरविभूषितं	பொன்னொழுகுற்று விளங்கும்
रक्षसः	அரக்கனின்		

धनुः	கோதண்டத்தை
सज्यं	நானோற்றி
उपादाय	வைத்துக்கொண்டு
समरे	போரில்
शूरं	சூரனாகிய

रावणं	ராவணனை
रथस्थं	ரதத்திலிருக்கின்ற வஞக
अभिदुद्राव	தூரத்திலிருந்தவண் ணமே பார்த்தார்.

निपातितमहावीरां द्रवन्तीं वानरीं चमूम् ।

राघवः	ஸ்ரீராமர்
रणे	போரில்
वानरीं चमू तु	வானரசேனையையும் { கிழே வீழ்த்தப்பட்ட பெரும் வீரர்களையு டையதாய்
निपातितमहावीरां	

राघवस्तु रणे दृष्ट्वा रावणं समभिद्रवत् ॥

द्रवन्तीं	வெருண்டு ஓடுகிற தாய்
दृष्ट्वा	பார்த்து
रावणं	ராவணனை
समभिद्रवत्	எதிர்த்தோக்கிச்செல்ல ஓடினார்.

अथैनमुपसंगम्य हनुमान्वाक्यमब्रवीत् । मम पृष्ठं समारुह्य राक्षसं शास्तुमर्हसि ॥ १३५ ॥

अथ	அப்பொழுது
हनुमान्	ஹனுமார்
एनं	இவரை
उपसङ्गम्य	கிட்டி
वाक्यं	ஒரு சொல்லை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தார்:

मम	“அடியேனது
पृष्ठं	பிடரியில்
समारुह्य	ஏறிக்கொண்டு
राक्षसं	அரக்கனை
शास्तुं	கொல்ல
अर्हसि	திருவுளங்கொள் வீராக.”

विष्णुर्यथा गरुत्मन्तं बलवन्तं समाहितः । तच्छ्रुत्वा राघवो वाक्यं वायुपुत्रेण भाषितम् ॥
आरूरोह महाशूरो बलवन्तं महाकपिम् ॥ १३७ ॥

समाहितः	சிதற மனத்தின் ராகிய
महाशूरः	மகா சூரரான
राघवः	ஸ்ரீராமர்
वायुपुत्रेण	ஹனுமாரினால்
भाषितं	சொல்லப்பட்ட
तत्	அந்த
वाक्यं	விண்ணப்பத்தை
श्रुत्वा	பெருமைப்படுத்தி

बलवन्तं	மகா பலசாலியாகிய
महाकपिं	வானரோத்தமரின் மீது,
विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்
बलवन्तं	பலசாலியாகிய
गरुत्मन्तं	கருடபகவானின் மீது
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
आरूरोह	ஏறிக்கொண்டார்.

रथस्थं रावणं संख्ये ददर्श मनुजाधिपः

मनुजाधिपः	மானிடமன்னுனை அவர்
रथस्थं	ரதத்திலிருக்கும்

॥ १३८ ॥

रावणं	ராவணனை
संख्ये	போரில்
ददर्श	கண்முன் கண்டார்.

तमालोक्य महातेजाः प्रदुद्राव स राघवः । वैरोचनिमिव क्रुद्धो विष्णुरभ्युद्यतायुधः ॥

महातेजाः மிக ஆரோவையுடைய

सः அந்த

राघवः ஸ்ரீராமர்

तं அவனை

आलोक्य கண்டு

क्रुद्धः வருத்தம்

अभ्युद्यतायुधः { அயுத்தங்களை சித்த
மாய் உயரவைத்தவ
ராகி

विष्णुः விஷ்ணுபகவான்

वैरोचनिं பலிச்சக்கிரவர்த்தியை

इव எப்படியோ அப்படியே

प्रदुद्राव எதிர்த்துச்சென்றார்.

ज्याशब्दमकरोत्तीव्रं वज्रनिष्पेषनिस्वनम् ।

ज्याशब्दं காலிசைசையை

तीव्रं கடுமையாய்

वज्रनिष्पेषनिस्वनं இடிபெய்ததென்ற

ஒலிப்படைக்கைய

अकरात् செய்தார்.

रामः ஸ்ரீராமர்

गंभीरया { உணர்ந்திராகுதும்
உணர்ந்திருக்கவை
ண்டியதமாகிய பொ
ருளடக்கிய

गिरा गम्भीरया रामो राक्षसेन्द्रमुवाच ह

गिरा சொற்கொண்டு

राक्षसः ராக்ஷஸன்னை

பார்த்து

उवाच பின்வருமாறு திரு

நாய்மலையிருந்தவனார்.

ह காண !

तिष्ठ तिष्ठ मम त्वं हि कृत्वा विप्रियवीक्षणम् । क नु राक्षसशार्दूल गतो मोक्षमवाप्स्यसि ॥

राक्षसशार्दूल “யாவருகுர புலியை

நின்றுகொண்டிருக்க !

तिष्ठ तिष्ठ இரு இரு

त्वं நீ

मम हि எனக்கே

ईदृशं இவ்விதமான

विप्रियं உபயோகத்தை

कृत्वा செய்யுவிட்டு

क गतः नु எங்கு சென்றுதான்

मोक्षं உதர்த்தேற்ற சிவசக்தியி

ன்று தப்புகலை

अवाप्स्यसि உடைவாய் ?

यदीन्द्रवैवस्वतभास्कரान्वा स्वयम्भुवैश्वानरशङ्करान्वा ।

गमिष्यसि त्वं दश वा दिशोऽथवा तथाऽपि मे नाद्य गतो विमोक्ष्यसे

मं “எனது

गतः கட்புந் தென்கு

त्वं நீ

अद्य இப்பொழுது

इन्द्रवैवस्वत- இதற்கண், யமன், இந்திர

भास्करान् वा யன் இவர்களிடத்

தலை தானாகட்டும்

स्वयंभुवैश्वानर- பிரமதேவர், அகனி,

शङ्करान् वा சிவபெருமான் இவர்

களிடத்தில தானாக

கட்டும்

अथवा அப்படியின்றி

दश பத்த

दिशः वा திசுக்களில் எங்கே

தானாகட்டும்

गमिष्यसि यदि ஒடிப் பதுங்கிவிடுகின்

றாய் என்றாலும்;

नथा अपि அப்போதுங்கூட

विमोक्ष्यसे न உயிர்த்தப்பி இராய்.

यश्चैव शक्त्याऽभिहतस्त्वयाऽद्य इच्छन्विषादं सहसाऽभ्युपेतः ।
स एव रक्षोगणराज मृत्युः सपुत्रदारस्य तवाद्य युद्धे

॥ १४३ ॥

रक्षोगणराज	“அரக்கரின் தலைவா !	इच्छन् एव	தன் மனோபிஷ்டமாய்
ய:	எவன்	सः एव	ஏற்றுக்கொள்கிறேனோ;
अद्य	இப்பொழுது	अद्य	அவனே
त्वया	உன்னால்	अद्य	இப்பொழுது
सहसा	வருங்கேகடை எண்ணுது	युद्धे	போரில்
शक्त्या	சக்தி எனும் ஆஸ்தி	सपुत्रदारस्य	புத்திரர்கள், மனைவி
	புத்தையர்கொண்டு		மக்கள் உள்ளிட்ட
अभिहतः	ஆடிய க்கப்பட்டானே;	तव च	உனக்கு
विषादं	பிரயோக தப்பி	मृत्युः	எறிக
	யிழந்தலை	अभ्युपेतः	ஏற்படவிட்டான்.

एतेन चात्यद्भुतदर्शनानि शरैर्जनस्थानकृतालयानि ।
चतुर्दशान्यात्तवरायुधानि रक्षःसहस्राणि निष्पृथितानि

॥ १४४ ॥

एतेन च	“இந்த என்னுடைய	जनस्थान-	जनस्थானத்தை
अत्यद्भुत-	மிக ஆச்சரியமான	कृतालयानि }	சந்தலமாய்ச் செய்து
दर्शनानि)	உருக்கொண்டவர்க		கொண்டவர்களுமான
	ளும்,	चतुर्दशानि }	பதினான்காயிரம்
	சிறந்த ஆயுதங்களைக்	रक्षःसहस्राणि }	அரக்கர்கள்
आत्तवरायुधानि	பாண்டிவந்தியவர்க	शरैः	பாணங்கொல்
	ளும்,	निष्पृथितानि	நீறுககப்பட்டார்கள்.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा राक्षसेन्द्रो महाकपिम् । वायुपुत्रं महावीर्यं वहन्तं राघवं रणे ॥
आजघान शरैर्स्ताक्ष्यैः कालानलशिखोपमैः ॥ १४५ ॥

राक्षसेन्द्रः	இராசசேனவேந்தன	महाकपि	வானரசர்களிலுத்தம
राघवस्य	முராரியை		ரும்,
वचः	தொல்லை	महावीर्यं	மகா சக்திமானுமாகிய
श्रुत्वा	கேட்டு	वायुपुत्रं	வானுமானை
रणे	போரில்	कालानल-	பிரளயாக்கிஜ்வலை
राघवं	முராரியை	शिखोपमैः }	யை நிகர்த்த
वहन्तं	தாங்கிக்கொண்டு	तीक्ष्णैः शरैः	கெடிய கணிகொல்
	விளங்கும்	आजघान	அடித்தான்.

राक्षसेनाह्वे तस्य ताडितस्यापि सायकैः । स्वभावतेजोयुक्तस्य भूयस्तेजोऽभ्यवर्धत ॥

आह्वे	மோரில்	तस्य अपि	அவருக்கோவென்றால்
राक्षसेन	அரக்கனால்	तेजः	தேஜஸ்
सायकैः	பாணங்களால்	भूयः	முன்னிலுமதிகமாய்
ताडितस्य	அடிக்கப்பட்டவரும்	अभ्यवर्धत	ஓங்கிவளர்ந்து
स्वभाव-	பிறவிக்குணமாய்தே		
तेजोयुक्तस्य }	ஜனூடன் விளங்க		
	கியவருமாகிய		விளங்கிற்று.

ततो रामो महातेजा रावणेन कृतव्रणम् । दृष्ट्वा पुवगशार्दूलं कोपस्य वशमेयिवान् ॥

महातेजा:	அவமானத்தை என் ளளவும் சகியாதவ	कृतवणं	புண்பட்டவராக
रामः	ஸ்ரீராமர் [ராகிய	दृष्ट्वा	கவனித்து
पुवगशार्दूलं	வாஸரோத்கமரை	ततः	அக்காரணத்தால்
रावन्	ராவணனால்	कोपस्य	கோபத்திற்கு
		वशं एयिवान्	பரவசமாயினார்.

तस्याभिसंक्रम्य रथं सचक्रं साश्वध्वजच्छत्रमहापताकम् ।

ससारथिं साशनिशूलखड्गं रामः प्रचिच्छेद शरैः सुपुङ्खैः ॥ १४८ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	ससारथिं	சாரதியுடன் கூடவும்
तस्य रथं	அவனது ரதத்தை	साशनिशूलखड्गं	அசனி எலும் ஆயுதம்
सचक्रं	சக்கிரங்களோடு வும்		{ குலம், கத்தி இவை களோடு கூடவும்
साश्वध्वजच्छत्र- महापताकं	{ குதிரைகள், கொடி- கள், குடை, சிறந்த இவை களோடு கூடவும்	सुपुङ्खैः	கரிய கூர்களுற்ற
		शरैः	கணிகளால்
		अभिसंक्रम्य	புடைத்து
		प्रचिच्छेद	முறித்தெறிந்தார்.

अथेन्द्रशत्रुं तरसा जघान बाणेन वज्राशनिसन्निभेन ।

भुजान्तरे व्यूढसुजातरूपे वज्रेण मेरुं भगवानिवेन्द्रः ॥ १४९ ॥

अथ	அதன்மேல்	भुजान्तरे	பாற்பில்
इन्द्रशत्रुं	இந்திரனது சக்ருவா கிய அவனை	इन्द्रः भगवान्	இந்திரபகவான்
वज्राशनिसन्निभेन	வஜராயுதத்தையும் இடியையும் நிகர்க்கத்	वज्रेण	வஜராயுதத்தால்
बाणेन	பாணமொன்றால்	मेरुं	மேருமலையை
व्यूढसुजातरूप	உறுதியுற்றதும் பெரு த்திருக்கிறதமான	इव	எவ்வண்ணமோ
		तरसा	அவ்வண்ணமே
		जघान	ஆத்திரத்தோடு
			அடித்தார்.

यो वज्रपाताशनिसन्निपातान्न चुक्षुभे नापि चचाल राजा ।

स रामवाणाभिहतो भृशार्तश्चचाल चापं च मुमोच वीरः ॥ १५० ॥

यः	எந்த	सः वीरः च	அந்த வீரனே
राजा	அரசன்	रामवाणाभिहतः	ஸ்ரீராமரது பாணத் தால் அடியுண்டவனு
वज्रपाताशनि- सन्निपातात्	{ வஜராயுதத்தின் அடி- யாலும் இடியின் வீழ்ச்சியாலும்	भृशार्तः	மிகவும் நோவால் வருகதியவனு
चुक्षुभे न	கவங்காதிருந்தானே	चचाल	உதறல்கொண்டான்.
चचाल अपि न	அசையாதுமிருந் தானே	चापं	வில்லை
		मुमोच	நழுவவிட்டான்.

तं विह्वलन्तं प्रसमीक्ष्य रामः समाददे दीप्तमथार्धचन्द्रम् ।

तेनार्कवर्णं सहसा கிரிஃட் சிச்செட ரக்ஷாதிபதேர்மஹத்மா

॥ 151 ॥

அத	அப்பொழுது	அர்ஃத்சந்திரமேனும்	அரணத்தை
மஹத்மா	மகாத்மாவான	சமாடதே	தொடுக்கார்.
ராம:	ஸ்ரீராமர்	தேன	அதைக்கொண்டே
த	அவனை	ரக்ஷாதிப:	அரக்கமன்னனது
விஹ்வலந்த்	{ எதுவும் செய்யத் தெரியாது தவிக்கின்றவனாய்	அர்க்வண்	சூரியனது ஒளி கொண்டு விளங்கும்
பிரசமீக்ய	கவனித்து	கிரிஃட்	மருத்ததை
தீபத்	அவலிக்கின்ற	சஹசா	புன்னகைகொண்டு
		சிச்செட	உடைத்தெறிந்தார்.

तं निर्विषाशीविषसन्निकाशं शान्ताचिपं सूर्यमिवाप्रकाशम् ।

गतश्रियं कृत्कிரीटकूटमुवाच रामो युधि राक्षसेन्द्रम्

॥ 152 ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	கூத்கிரீடகூட்	கீர்டம் முறிபட்டு
யுதி	போரில்		அவமதிக்கப்பட்டு
நிர்விஷாஸி-}	விஷமொழிந்த பாம்பு	கதசிர்ய	புகழிழந்துவிட்டவனு
சன்னிகாஸத்	போலிருக்கின்றவனும்	த	அந்த [மாகப
சாந்தாசிபம்	கரணங்கொடுத்து	ரக்ஷசேந்த்	ராக்கஸமன்னனைப்
அபகாஸத்	ஒளியிலலா		பார்த்து
சூர்ய	சூரியனை	உவாச	பின்வருமாறு அரு
இவ	போலிருக்கின்றவனும்		விச்செய்தார் :

कृतं त्वया कर्म महत्सुभीमं हतप्रवीरश्च कृतस्त्वयाऽहम् ।

तस्मात्परिश्रान्त इव व्यवस्य न त्वां शरैर्मृत्युवशं नयामि

॥ 153 ॥

தவயா	“உன்னால்	கூத்:	ஆக்கப்பட்டிருக்க
மஹத்	பெரும்	தஸ்மாத்	ஆகையால் [மேன்.
சுபீம்	மிகபயங்கரமான	பரிசுராத: இவ	நீ முற்றிலும் களைத்
கம்	தொழில்		திருக்கூடிய என்பதை
கூத்	செய்யப்பட்டது.	வ்யவச்ய	சீதையில்கொண்டு
அஹ் ச	நானும்	த்வம்	உன்னை
தவயா	உன்னால்	மூர்யுவத்	எமனது வசத்திற்கு
		சரீ:	பாணங்கொல்
ஹத்பவீர:	{ சிறந்த போர்வீரர்	நயாமி ந	{ இப்பொழுது அனுப்
	களின் வலியடக்கப்		பாமல் விடாருக்கி
	பட்டவனாய்		மேன்.

गच्छानुजानामि रणार्दितस्त्वं प्रविश्य रात्रिञ्चरराज लङ्काम् ।

आश्वास्य निर्याहि रथी च धन्वी तदा बलं द्रक्ष्यसि मे रथस्थः ॥ १५४ ॥

रात्रिञ्चरराज त्वं	“நிசாசரமன்னு! . நீ	रथी	ர.த.த.தி.விருப்பவனு யும்
रणार्दितः	போரில் மிகக் துன்பப் பட்டிருக்கின்றனே.	धन्वी च	ஈற்பற்றியவனாகவும்
अनुजानामि	போகவிடை கொடுக் கின்றேன்.	निर्याहि	திரும்பிவா.
गच्छ	திரும்பிச் செல்.	तथा	அப்பொழுது
लङ्कां	இலங்கையை	रथस्थः	ர.த.த.தி.விருக்கும் நீ
प्रविश्य	அடைந்தது	मे	எனது
आश्वास्य	சீலாபையாற்றிக் கொண்டு	बलं	சக்தியை
		द्रक्ष्यसि	உள்ளபடி கண்டறி வாய்.”

स एवमुक्तो हतदर्पहर्षो निकृत्तचापः स हताश्वमूतः ।

शरादितः कृत्तमहाकिरीटो विवेश लङ्कां सहसा स राजा ॥ १५५ ॥

सः	அவன்	सः	அவன்
निकृत्तचापः	முறிக்கப்பட்ட விலை யுடையவனாயும்	हतदर्पहर्षः	{ செரும்கும் உத்ஸாஹ மும் தழிந்தவனாயு மாயினான்.
हताश्वमूतः	{ கொல்லப்பட்ட குதி ரைகளையும் சாரதியை யுமுடையவனாயும்	सः	அந்த
कृत्तमहा- किरीटः }	உடைத்துப்போடப் பட்ட புகழ்படைத்த கிரீடமுடையவனு யும்	राजा	மன்னன்
शरादितः	பாணங்கொல கோவு படுவவனுமாயினான்.	एवं	மீறாகண்டவாறு
		उक्तः	சொல்லப்பட்டவனாய்
		सहसा	தகவண்ணமே
		लङ्कां	இலங்கைக்கு
		विवेश	போய்ச் சேர்ந்தான்.

तस्मिन्प्रविष्टं रजनीचरन्द्रे महाबले दानवदेवशत्रौ ।

हरीन् विशल्यान् सह लक्ष्मणेन चकार रामः परमाहवाधे ॥ १५६ ॥

दानवदेवशत्रौ	அசுரர்களுக்கும் தே வர்களுக்கும் சத்ருவும்	रामः	ஸ்ரீராமர்
महाबले	மிக ஆற்றலுடையவ னும்	लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மண ரோடு கூட
निशार्चरन्द्रे	நிசாசரவேந்தனு	हरीन्	வானரர்களை
तस्मिन्	அவன் [மாகிய	परमाहवाधे	பெரும்போர் முனையில்
प्रविष्टे	திரும்பிப்போய் சேர்ந்தபிறகு	विशल्यान्	{ எள்ள எள்ள வுநிலாத வாகளாய்
		चकार	செய்தருளினான்.

तस्मिन् प्रभिन्ने त्रिदशेन्द्रशतौ सुरासुरा भूतगणा दिशश्च ।

ससागराः सर्पिर्महोरगाश्च तथैव भूम्यम्बुचराश्च हृष्टाः

॥ १५७ ॥

ந்நசலு	இந்திரசத்ருவாகிய	சர்பிம்ஹொரகா:	{ ரிஷிகளையும் மஹோர
தர்பிந்	அவன்		{ கர்க்களையும் உள்ளிட
பரிந்ந	தோலவியடைந்து		{ டவைகளுமான
	விட்டுவை	திச: ச	திக்கேவதைகளுந்
சுராசுரா:	தேவர்களும் தேவர்	ததா ஂவ	அவ்வண்ணமே
	தலைவர்களும்.		{ சிலத்திலும் நீரிலும்
பூதகாணா: ச	பூதகணங்களும்,	பூம்யம்புசரா: ச	{ உள்ள பிராணிகள்
சசாகரா:	சமுத்திரங்களையும்		{ எல்லாமும்
	விட்டவைகளும்,	ஹ்ஸா:	களிப்புற்றன.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनषष्टितमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 17165

युद्धकाण्डे भादितः श्लोकाः 2590

पष्टितमः सर्गः—अमुपतथावतु षष्ठीकम् ॥ ६० ॥

कुम्भकर्णप्रबोधनम्—कुम्भकாணனை விதிக்கச்செய்வது.

स प्रविश्य पुरीं लङ्कां रामबाणभयादितः । भगवद्दर्पस्तदा राजा बभूव व्यथितेन्द्रियः ॥ १ ॥

ச:	உந்த	ராமபாண-	{ ராமபாணத்தை நினை
ராஜா	மன்னன்	மயாதித:	{ து தவிக்கின்றவ
கங்கா	இலங்கை		னம்
புரீ	நகரில்	மதர்ப்.	செருக்கொந்தித
பரித்ய	புதுத்து		வனம்
ததா	அம்பொழுது	வ்யதிந்திரிய:	குடியிய புலனுடைய
		பபூவ	ஆயினன். [வனம்

मातङ्ग इव सिंहेन गरुडेनेव पन्नगः । अभिभूतोऽभवद्राजा राघवेण महात्मना ॥ २ ॥

ராஜா	அரண்	பந்நக:	சர்ப்பம்
மஹாஸ்த்நா	மகாத்மாவாகிய	கரூடேன	கருடபகவானால்
ராஃவேண	ஸ்ரீராமரால்	ஐவ	எவ்வண்ணமே
மாத்தங்க:	ஓர் யானை		அவ்வண்ணமேயும்
சிஹேன	சுங்கத்தால்	அபிபூத:	
ஐவ	எவ்வண்ணமே		பட்டவனாக
	அவ்வண்ணமேயும்	அபவந்	ஆயினன்.

ब्रह्मदण्डप्रकाशानां विद्युत्सदृशवर्चसाम् । स्मरन्नाघवबाणानां विव्यथे राक्षसेश्वरः ॥ ३ ॥

राक्षसेश्वरः श्री राक्षஸன் னன்

राघवबाणानां

ஸ்ரீ ராமரது

विद्युत्सदृशवर्चसां {

மின்னலை சிகர்த்த
ஒலிகொண்டவைக
ஒருமான

स्मरन्

நினைந்து நினைந்து

विव्यथे

உள்ள முருகினான்.

स काञ्चनमयं दिव्यमाश्रित्य परमासनम् । विप्रेक्षमाणो रक्षांसि रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥

सः रावणः

அந்த ராவணன்

काञ्चनमयं

பொன்மயமானதும்

दिव्यं

சிறந்ததுமான

परमासनं

ஸம்மாசனத்தில்

आश्रित्य

அமர்ந்து

रक्षांसि

ராக்ஷஸர்களை

विप्रेक्षमाणः

பார்த்து

वाक्यं

சூரு சொல்லி

अब्रवीत्

பின்வருமாறு

சொன்னான்:

सर्वं तत्खलु मे मोघं यत्तप्तं परमं तपः । यत्समानो महेन्द्रेण मानुषेणास्मि निर्जितः ॥

महेन्द्रेण

“மகேந்திரனுக்கு

समानः

ஒப்பானவனான

अस्मि

நான்

मानुषेण

மானிடனால்

निर्जितः

வெல்லப்பட்டேன்

यत्

என்கிற காரணத்தால்

तप्तं

செய்திருந்த

परमं तपः

சிறந்த தவம்

यः

எதுவோ

मे

எனது

तत् सर्वं

அது எல்லாமும்

खलु

முற்றிலும்

मोघम्

வியர்த்தமாகிவிட்டது.

इदं तद्ब्रह्मणो घोरं वाक्यं मामभ्युपस्थितम् । मानुषेभ्यो विजानीहि भयं त्वमिति तत्तथा ॥

मानुषेभ्यः

“மானிடர்களிட

மிருந்து

भयं

பயத்தை

त्वं

நீ

विजानीहि

கவனத்தில் வைத்துக்

கொள்வாயாக

इति

என்ற

इदं

இது

तत्

அப்பொழுது

ब्रह्मणः

பிரம்மதேவரின்

घोरं

கடுமையான

वाक्यं

நியமனம்

तत्

அது

मां भवि

என் விஷயத்தில்

तथा

ரொல்லியவண்ணமே

उपस्थितम्

பலித்துவிட்டது.

देवदानवगन्धर्व्यक्षराक्षसपन्नगैः । अवध्यत्वं मया प्राप्तं मानुषेभ्यो न याचितम् ॥ ७ ॥

देवदानवगन्धर्वैः

“தேவர்கள், அசுரர்

கள், கந்தர்வர்கள்

இவர்களாலும்

यक्षराक्षसपन्नगैः

யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்

கள், பன்னகர்கள்

இவர்களாலும்

अवध्यत्वं

மரணமின்மை

मया

என்னால்

प्राप्तं

அடையப்பட்டது.

मानुषेभ्यः

மானிடர்களிடமி

ருந்து

याचिनं न

யாசிக்கப்படாது

விட்டுவிடப்பட்டது.

विदितं मानुषं मन्ये राभं दशरथात्मजम् । इक्ष्वाकुकुलनाथेन अनरण्येन यत्पुरा ॥ ८ ॥
 उत्पत्स्यत । ह मद्रशं पुरुषा राक्षसाधम । यस्त्वा सपुत्र सामात्यं सबलं साश्वसाराधम् ॥
 निहनिष्यति सङ्ग्रामे त्वां कुलाधम दुर्मते ॥ १० ॥

ஆம் { “சரி, சரி, இப்பொழுதுதான் ஓர்பகத் திற்கு வருகிறது ; தசரதனின் மகனாகிய ராமனை, இக்ஷ்வாகுகுலநாதனாகிய அனரண்யனால் முன்னொருகால அரக்கப்படுத்தே ! குலத்தின் பெயரைக் கெடுக்கும் தீய எண்ணமுடைய ய: எந்த [வனை ! புரூ: மானிடன் சமாமே போரில் த்வா் ஹ உன்னையும்

சபுத் புதலவாகனோடு கூடவும்
 சாமாத்யம் மந்திரிகோடுகூடவும்
 சவல் ஸேனையோடு கூடவும்
 சாசுவாரித் { குதிகையோடும் ஸாதிகையோடும் கூடவா
 நினிநியதி து தொலஸபோகருதே அவன்
 மத்ரே என்னு குலத்தில்
 உபஸ்யதே உண்டாகப்போகின்
 யத் என்கிற இதில் ‘நன்’
 விதித் அறிவிக்கப்பட்ட
 மானுஷம் மானிடனாக
 மன்யே நான் இப்பொழுது அறிகிறேன்.

शमोऽहं वेदवत्या च यदा सा धर्षिता पुरा । सेयं सीता महाभागा जाता जनकनन्दिनी ॥

புரா “முன்னொருகால
 யதா எப்பொழுது
 சா அவன்
 { என்னை சண்டப்பட்ட
 ஧ர்ஷிதா { டனனோ அப்பொழுது
 வேதவத்யா வேதவதி என்ற அவனால்

அஃ நான்
 சம: சமீகப்பட்டேன்.
 ஜனகநந்தினி ஜனகரின் மகளாய்
 மஹாபாஹா பேரெழில் வாய்ந்த
 ஜாதா பிறந்து [வளாய்
 சீதா உரிமைகளை விளங்கும்
 ஹ்ய் இவள்
 சா ச அவனோ.

उमा नन्दीश्वरश्चापि रम्भा वरुणकन्यका । यथोक्तास्तपसा प्राप्तं न मिथ्या ऋषिभाषितम् ॥

உமா “பார்வதியும்
 நந்தீசுவரம் நந்தீசுவரரும்
 ரம்பா ரம்பையும்
 வரணகன்யகா வரணனின் மகளும்
 தபசா மனவேதனையால்
 யதோக்த: எதை வேண்டினார் கனோ அது

பாஸ்த் கடைத்துவிட்டது.
 ஋ஷிபாஷித் { வேதங்களின் அடம்பம் அறிந்தவர்களின் சொல்
 அபி மித்யா ந பொய்யா இல்லவே இல்லை.

एतदेवाभ्युपागम्य यत् कर्तुमिहाहथ । राक्षसाश्चापि तिष्ठन्तु चर्यागोपुरमूर्धसु ॥ १३ ॥

एतत् एव	“இதை இப்படியே	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
अभ्युपागम्य	தெரிந்துகொண்டு		-காவற்காரர்களுக்கு
अपि च	இருக்கையிலுபாட்ட	चर्यागोपुरमूर्धसु	என்று கட்டப்பட்ட
इह	இப்பொழுது		விடுதிகளிலும் கோபு
यत्	விடாமுயற்சி		ரங்கலினுச்சிகளிலும்
कर्तुं अहंथ	செய்யக்கடவீர்கள்	तिष्ठन्तु	காத்துவரட்டும்.

स चाप्रतिमगम्भीरो देवदानवदर्पहा । ब्रह्मशापाभिभूतस्तु कुम्भकर्णो विबोध्यताम् ॥ १४ ॥

अप्रतिसर्गभीरोः	“விகரற்ற துண்ணாதி	ब्रह्मशापाभि-	பிரமமரின் சாபத்தால்
	வானும்	भूतः तु	சிறுமைபட்டிருக்கின்
	-தேவர்கள், அசூர்கள்		றவனுமான்
देवदानवदर्पहा	{ இவர்களின் கொட்	स कुम्भकर्णः च	அந்தகரும்கர்ணனும்
	டத்தை அடங்குகிற	विबोध्यताम्	எழுப்பிவிட்டபட்ட
	வனும்		டும்.”

स पराजितमात्मानं प्रहस्यं च निषूदितम् । ज्ञात्वा रक्षोबलं भीममादिदेश महाबलः ॥

महाबलः	மிக ஆற்றலுடைய	निषूदितं च	கொல்லப்பட்டவனாக
सः	அவன்	ज्ञात्वा	சிந்தித்து [வும்]
आत्मानं	தன்னை	भीमं	பயங்கரமான
पराजितं	தோலவியடைந்தவ	रक्षोबलं	அரக்கனோனை மைய
	னாகவும்		பார்த்து
प्रहस्यं	பிரஹஸ்தனை	आदिदेश	பின்வருமாறு
			கட்டளைபிட்டான்:

द्वारेषु यत्रः क्रियतां प्राकारश्चाधिस्थताम् । निद्रावशसमाविष्टः कुम्भकर्णो विबोध्यताम् ॥

द्वारेषु	“வாரிலைகளில்	अधिस्थतां	ஆடையப்பட்டட்டும்.
यत्रः	ஊக்கமாயிருத்தல்	निद्रावश-	நித்திரைக்காட்பட்டு
क्रियतां	பற்றப்பட்டட்டும்.	समाविष्टः	முழுக்கிக்கிடக்கும்
प्राकारः च	மதிக் கவரும்	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்
		विबोध्यताम्	எழுப்பப்பட்டட்டும்.

सुखं स्वपिति निश्चिन्तः कालोपहतचेतनः । नव षट् सप्त चाष्टौ च मासान्स्वपिति राक्षसः ॥

राक्षसः	“அரக்கனாகும் இவன்	नव	ஒன்பது
कालोपहत-	விதியால் பற்றப்பட்ட	षट्	ஆறு
चेतनः	{ ஆத்மாவையுடையவ	सप्त	ஏழு
	னாய்	अष्टौ च	எட்டு
निश्चिन्तः	கவலையற்றவனாய்	मासान् च	மாஸக்கணக்குகளா
सुखं	அவனிடப்பட்டபடி.		கவே
स्वपिति	தூங்குகின்றான்.	स्वपिति	தூங்குகின்றான்.

मन्त्रं कृत्वा प्रसुप्ताऽयामतस्तु नवमऽहान । त तु बाधयत क्षिप्रं कुम्भकर्णं महाबलम् ॥

अयं “இவன்
इतः இன்றையிலிருந்து
नवमे ஒன்பதாவது
महानि तु நாளில்தான்
मन्त्रे ஆலோசனையை
कृत्वा சொல்லிவிட்டு

प्रसुप्तः தூங்கலானான்.
तु என்ருலும்
महाबलं மகாபலசாலியாகிய
तं कुम्भकर्णं ஆந்தரூம்பகர்ணனை
क्षिप्रं விரைவில்
बाधयत எழுப்புகள்.

स तु संख्ये महाबाहुः ककुदः सर्वरक्षसाम् । वानरात्राजपुत्रौ च क्षिप्रमेव बाधिष्यति ॥

सर्वरक्षसां “அரசர்களெல்லோ
இலும்

सख्यं போல
राजपुत्रौ ராஜகுமாரர்கள்

ककुदः பிரதானனும்
महाबाहुः தோள்வலி படைத்த
வனுமான

இருவரையும்
वानरात्राजपुत्रौ வானராதிரைபுத்
क्षिप्रं एव சந்திரியே
बाधिष्यति வதைப்பான்.

सः तु அவன் தான்

एष केतुः परः संख्ये मुख्यो वै सर्वरक्षसाम् । कुम्भकर्णः सदा शेते मूढो ग्राम्यसुखे रतः॥

एषः “இந்த
कुम्भकर्णः சும்பகர்ணன்
संख्ये போரில்
परः எல்லோருக்கும்
மேம்பட்ட

मुख्यः பிரதானவன்.
मूढः வருசிக்கப்பட்டவனும்
ग्राम्यसुखे ஸ்வபாமகிவிட்ட
ஸுகத்தில்

केतुः உத்தமன்.
सर्वरक्षसां वै அரசுக்கர்களெல்லோ
ருக்குமே

रतः மூழ்கியவனும்
सदा எப்பொழுதும்
शेते தூங்கக்கூடலங்கழிக்
கின்றன்.

रामेण हि निरस्तस्य संग्रामेऽस्मिन्सुदारुणे । भविष्यति न मे शोकः कुम्भकर्णं विबोधिते॥

कुम्भकर्णं “சும்பகர்ணன்
विबोधिते எழுப்பப்பட்டானு
கில்

संग्रामे போரில்
रामेण ஸ்ரீராமனால்
निरस्तस्य தூத்தியடிக்கப்பட்ட
मे எனக்கு
शोकः மனவேதனையானது
भविष्यति न हि இரவே இராது.

अरिमन् இந்த
सुदारुणे மிக்ககஷ்டமாயிருக்
கின்ற

किं करिष्याम्यहं तेन शक्रतुल्यबलेन हि । ईदृशे व्यसने प्राप्ते यो न साहाय्य कल्पते ॥

यः “எந்த இவன்
साहाय्य உதவி புரிவதற்கு
कल्पते न ஏற்படாதிருக்கின்
றான்.

तेन அவனால், ராமனால்
ईदृशे இப்படிப்பட்ட
व्यसने கஷ்டம்
प्राप्ते ஸம்பதித்திருக்கை
யில்

हि ஆண்படியால்
शक्रतुल्यबलेन இநதிரனை நிகர்த்த
ஆற்றல்கொண்ட

अहं நான் ஒருவன்
किं करिष्यामि என்ன செய்யேன் ? ”

ते तु तद्वचनं श्रुत्वा राक्षसेन्द्रस्य राक्षसाः । जग्मुः परमसंभ्रान्ताः कुम्भकर्णनिवेशनम् ॥

ते राक्षसाः	அந்த அரட்சகர்கள்	परमसंभ्रान्ताः	மிகப்பரபரப்புற்றவர்
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனு		களாய்
तत्	அந்த	कुम्भकर्णनिवेशनं	கும்பகர்ணனு
वचनं	சொல்லை		மாளிகைக்கு
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே	जग्मुः	சென்றார்கள்.

ते रावणसमादिष्टा मांसशोणितभोजनाः । गन्धमाल्यांस्तथा भक्ष्यानादाय सहसा ययुः ॥
मृगान् मयस्य च घटान् घोरान् क्षतजमेव च । आसाद्य च गृहं तस्य प्रविश्य च नृपाज्ञया ॥
तां प्रविश्य महाद्वारां सर्वतो योजनायताम् । कुम्भकर्णगुहां रम्यां सर्वगन्धप्रवाहिनीम् ॥
कुम्भकर्णस्य निश्वासादवधूता महाबलाः । प्रतिष्ठमानाः कृच्छ्रेण यन्नात्प्रविविशुर्गुहाम् ॥

रावणसमादिष्टाः	ராவணனால் ஆக்குறா பிக்கப்பட்டவர்களும்	सर्वतः	எல்லாப் பக்கங்களிலும்
मांसशोणित- भोजनाः	மாம்சத்தையும் ரத் தத்தையும் உண வாய்க்கொண்ட	योजनायतां	ஒரு யோஜனை நீண்டதும்
महाबलाः	மகாபலசாலிகளுமான	सर्वगन्धप्रवाहिनीं	எல்லாம் நறுமணம் கமழ்கின்றதும்.
ते	அவர்கள்	रम्यां च	அழகுவாய்ந்ததுமான
नृपाज्ञया	மன்னரின் ஆகைஞ யைக்கொண்டு	तां	அந்த
गन्धमाल्यान् तथा	வாஸனைத் திரவியங் களையும் புஷ்பங் களையும்	कुम्भर्णगुहां	கும்பகர்ணன் நித் திரைகொள்ளும் மண்டபத்தில்
भक्ष्यान्	உணவுகளையும்	प्रविश्य	புகுந்து
घोरान्	பயங்கரமான	कुम्भर्णस्य	கும்பகர்ணனு
मृगान् च	விலங்குகளையும்	निश्वासात्	மூச்சுக்காற்றால்
मयस्य घटान् च	களக்குடங்களையும்	अवधूताः	நிலையாய் நிற்க முடி யாது தடுமாற்றம் அடைந்தவர்களாய்
क्षतक्षं एव	இரத்தத்தையும்	कृच्छ्रेण	மிகப் பிரயாரை கொண்டு
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு	प्रतिष्ठमानाः	உறுதியாய் நிற்கின் வர்களாகி
सहसा	விரைவில்	यत्नात्	மிக உணக்கத்தால்
ययुः	சென்றார்கள்.	गुहां	மண்டபத்தினுள்
तस्य	அவனுது	प्रविविशुः	போய்ச் சேர்ந்தார்
गृहं च	அரண்மனைக்கு		
आसाद्य	போய்ச்சேர்ந்து		
प्रविश्य	துழைந்து		
महाद्वारं	பெரியவாயில்கள்		

அமைந்ததும்

கள்.

तां प्रविश्य गुहां रम्यां शुभां काञ्चनकुट्टिमाम् । ददृशुर्नैर्ऋतव्याघ्रं शयानं भीमदर्शनम् ॥

काञ्चनकुट्टिमां	{ பொன்னாலும் கற்க ளாலும் இழைக்கப் பெற்று	प्रविश्य	புகுநது,
शुभां	ஒளியுடன் விளங்கிக் கொண்டு	भीमदर्शनं	பயங்கரமான தோற்றமுடையவனாய்
रम्यां	அழகாயிருக்கின்ற	शयानं	தூங்கிக்கொண்டிருக் கும
तां	அந்த	नैर्ऋतव्याघ्रं	ராஷ்டஸப்புலியை
गुहां	உறங்கும் மண்டபத் தில்	ददृशुः	கண்டார்கள்.

ते तु तं विकृतं सुप्तं विकीर्णमिव पर्वतम् । कुम्भकर्णं महानिद्रं सहिताः प्रत्यबोधयन् ॥

ते	அவர்கள்	विकृतं	இதுவரையில் ஒருவரு க்குமில்லாதபடியாய்
विकीर्णं	தனித்து வந்து கிடக்கும்	महानिद्रं	பெரும் தூக்கக்
पर्वतं इव	மலைபோலவே	तं	அந்த [காரணிய
सुप्तं	படுத்துக்கிடப் பவனும்	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை
		सहिताः तु	ஒன்றுசேர்ந்து
		प्रत्यबोधयन्	எழுப்பலானார்கள்.

ऊर्ध्वरोमाञ्चिततनुं श्वसन्तमिव पन्नगम् । त्रासयन्तं महाश्वसैः शयानं भीमदर्शनम् ॥
भीमनासापुटं तं तु पातालविपुलाननम् । शय्यायां न्यस्तसर्वाङ्गं मेदोर्ध्विरगन्धिनम् ॥
काञ्चनाङ्गदनद्धाङ्गं किरीटिनमरिन्दमम् । ददृशुर्नैर्ऋतव्याघ्रं कुम्भकर्णं महाबलम् ॥३२॥

तं	அந்த	शयानं	படுத்திருக்கிறவனாக வும்
अरिन्दमं	சத்ருக்களை அடக்க வல்ல	भीमनासापुटं	{ பயங்கரமான மூக்குத் துவாரங்களை யுடைய வகைவும்
महाबलं	மஹா பலசா	पातालविपुलाननं	ஆழ்ந்த அகன்ற வா யையுடையவனாகவும்
नैर्ऋतव्याघ्रं	ராஷ்டஸப்புலியாகிய	शय्यायां	படுக்கையில்
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	न्यस्तसर्वाङ्गं	{ எல்லா உருப்புகளின் சுவடுகளுடன் விளங் குகிறவனாகவும்
ऊर्ध्वरोमाञ्चित- तनुं	{ நேராக வளர்ந்த உடையவனாகவல்ல	मेदोर्ध्विर- गन्धिनं	{ மாம்சம் ரத்தம் இவை களின் நாற்றத்தோ டிருக்கிறவனாகவும்
पन्नगं इव	பாம்பைப் போல்	काञ्चनाङ्गद- नद्धाङ्गं	{ பொன்வளையல்கள் புனைந்த அங்கங்களை யுடையவனாகவும்
श्वसन्तं	பெருமூச்செறிகிறவ னாகவும்	किरीटिनं तु	கிரீடத்தை தரித்தவ னாகவும்
महाश्वसैः	பெரும் குறட்டை களால்	ददृशुः	கவனித்தார்கள்.
त्रासयन्तं	எவரையும் பயப்படுத் துகின்றவனாகவும்		
भीमदर्शनं	பயங்கரமான தோற்ற முடையவனாய்		

ततश्चकुम्भहात्मानः कुम्भकर्णाग्रतस्तदा । पांसानां मेरुसङ्काशं राशिं परमर्तपणम् ॥ ३३ ॥

तदा	அப்பொழுது	पांसानां	மாம்பசங்களின்
महात्मानः	மிக ஆற்றலுடைய அவர்கள்	मेरुसङ्काशं	மேருமலையை நிகர்த்த குவியலை
ततः	அவ்விடத்தில்	राशिं	மிகத்திருத்தியை விளை
कुम्भकर्णाग्रतः	கும்பகர்ணன் முன் பாக	परमर्तपणं	ககும் வண்ணமாக வைத்தார்கள்.

मृगाणां महिषाणां च वराहाणां च सञ्चयान् । चक्रुर्नैर्ऋतशार्दूला राशिमन्नस्य चाद्भुतम् ॥

नैर्ऋतशार्दूलाः	நிராக்ஷஸை தந்தமர் கள	सञ्चयान्	குவியல்களையும்
मृगाणां	மான்றளுடையவும்	अन्नस्य	அன்னத்தினது
महिषाणां च	எருடைகளுடையவும்	अद्भुतं	அத்புதமான
वराहाणां च	பன்றிகளுடையவும்	राशिं च	குவியலையும்
		चक्रुः	வைத்தார்கள்.

ततः शोणितकुम्भांश्च मद्यानि विविधानि च । पुरस्तात्कुम्भकर्णस्य चक्रुस्त्रिदशशत्रवः ॥

त्रिदशशत्रवः	தேவசத்ருக்களாகிய அவர்கள்	शोणितकुम्भान् च	சத்தம் நிறைந்த குடங்களையும்
ततः	அப்பொழுது	विविधानि	பற்பல
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனுடைய	मद्यानि च	மத்யங்களையும்
पुरस्तात्	முன்னிலையில்	चक्रुः	வைத்தார்கள்.

लिलिपुश्च परार्ध्येन चन्दनेन परंतपम् । दिव्यैराच्छादयामासुर्माल्यैर्गन्धैः सुगन्धिभिः ॥

परंतपं	சத்ருக்களை தபிக்க அடிக்கும் அவனை	गन्धैः	வாஸனைத் திரவியங்க ளாலும்
परार्ध्येन	சிறந்த	सुगन्धिभिः	நறுமணம் கமழும்
चन्दनेन	சந்தனத்தாலும்	दिव्यैः	சிறந்த
लिलिपुः	பூசினார்கள்.	माल्यैः च	மாலைகளாலும்
		आच्छादयामासुः	அலங்கரித்தார்கள்.

धूपं सुगन्धं सस्रजुस्तुष्टुश्च परन्तपम् । जलदा इव चोन्नेदुर्यातुधानास्ततस्ततः ॥ ३७ ॥

यातुधानाः	ஆரக்கர்கள்	परंतपं	சத்ருக்களை தபிக்க
ततः ततः	நாற்புறமும்	तुष्टुः च	தோத்திரம் பண்ணி ளார்கள்.
सुगन्ध	திவ்ய பரிமளமுள்ள	जलदाः इव	மேகங்கள்போல
धूपं	தூபத்தை	उन्नेदुः च	கர்ஜிக்கவும் கர் தார்கள்.
सस्रजुः	காட்டினார்கள்.		

शङ्खानांपूरयामासुः शशाङ्कसदृशप्रभान् । तुमुलं युगपच्चापि विनेदुश्चाप्यमर्षिताः ॥ ३८ ॥

शशाङ्कसदृशप्रभान्	சந்திரனை நிகர்ந்து பிரிவ காசமுற்று விளங்கும்	अमर्षिताः	ஆத்திரங்கொண்டவர் களாய்
शङ्खान् अपि	சங்கங்களை யும்	युगपत् च	ஒன்றுசேர்ந்து
आपूरयामासुः	உபநின்றுகள்.	तुमुलं च	உரத்த குரலிடும்
अपि	இன்னும்	विनेदुः	சத்தினுங்கள்.

नेदुरास्फोटयामासुश्चिक्षिपुस्ते निशाचराः । कुम्भकर्णविरोधार्थं चक्रुस्ते विपुलं स्वनम् ॥

ते	அந்த	त	அவர்கள்
निशाचराः	அரக்கர்கள்	कुम्भकर्णविरोधार्थं	கும்பகர்ணனை எதிர்ப் பதற்காக
आस्फोटयामासुः	கைகளைத் தட்டியோர் கள்.	विपुलं	பெரும்
नेदुः	கடவி எழுப்பினார்கள்.	स्वन	கூரவேயும்
चिक्षिपुः	அடித்தார்கள்.	चक्रुः	வட்டார்கள்.

सशङ्खभेरीपणवप्रणादमास्फोटितश्चेलितसिंहनादम् ।

दिशो द्रवन्तस्त्रिदिवं किरन्तः श्रुत्वा विहङ्गाः सहसा निपेतुः ॥ ४० ॥

विहङ्गाः	பறவைகள்	श्रुत्वा	கேட்டு
सशङ्खभेरी- पणवप्रणादं	சங்கம், பேரி, பண வார், இவைகளின் முழக்கத்தோடு கூடிய	दिशः	எல்லாத்திசுகளிலும்
आस्फोटितश्चेलित- सिंहनादं	கைகளைத் தட்டிய சத் தத்தையும், கூத்தா டும் சத்தத்தையும், சங்கநாதத்தையும்	द्रवन्तः	ஒடுகின்றவைகளாய்
		त्रिदिवं	ஆகாயத்தை
		किरन्तः	நீட்டிக்கொண்டு
		सहसा	எதிர்த்திட
		निपेतुः	பறந்துஒன்றி கொண்டன.

यदा भृशतैर्निनदैर्महात्मा न कुम्भकर्णां वुवुधे प्रसुप्तः ।

ततो मुसुण्ड्यामुसलानि सर्वे रक्षोगणास्ते जगृहुर्गदाश्च ॥ ४१ ॥

ते	அந்த	निनदैः	சத்தங்களால்
रक्षोगणाः	ராக்ஷஸக் கூட்டங்கள்	यदा	எப்பொழுது
सर्वे	எல்லோரும்	वुवुधे न	எழுந்திராதிருந்
महात्मा	பெருமுடலுடைய	ततः	அப்பொழுது[காளை
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	मुसुण्डीः	முசுண்டி எனும் ஆயு தங்களையும்,
प्रसुप्तः	ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற வனாய்	मुसलानि	முசுர்ப்புலக்கைகளை
भृशतैः	மிகக் கர்ணகேடாடங்க ளான	गदाः च	கைகளையும், [யும்,
		जगृहुः	கைகளை எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

तं शैलशृङ्गैर्मुसलैर्गदाभिर्वृक्षैस्तलैर्मुद्गरमुष्टिभिश्च ।

मुखप्रसुप्तं भुवि कुम्भकर्णं रक्षांस्युदग्राणि तदा निजघ्नः

॥ ४२ ॥

तदा	அப்பொழுது	शैलशृङ्गैः	மலைச்சிகரங்களாலும்,
भुवि	உலகில்	मुसलैः	உலக்கைகளாலும்,
मुखप्रसुप्तं	நிச்சிந்தையாய்	गदाभिः	கதைகளாலும்,
	நன்கு உறங்கும்	वृक्षैः	மரங்களாலும்,
तं	அந்த	तलैः	உள்ளங்கைகளாலும்,
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	मुद्गरमुष्टिभिः च	தடிகளாலும்,
उदग्राणि	பயங்கரமான		முட்டிகளாலும்,
रक्षांसि	அரக்கர்கள்	निजघ्नः	அடித்தார்கள்.

तस्य निश्वासवातेन कुम्भकर्णस्य रक्षसः । राक्षसा बलवन्तोऽपि स्थातुं नाशक्नुवन्पुरः ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	निश्वासवातेन	மூச்சுக்காற்றால்
बलवन्तः अपि	பலமுள்ளவர்களாயி	पुरः	எதிரில்
	நுதற்போதிலும்	स्थातुं	(தடுமாறுது) நிற்க
तस्य रक्षसः	அந்த அரக்கனாகிய	अशक्नुवन् न	உல்லமையற்றவர்
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது		களாளுர்கள்.

ततः परिहिता गाढं राक्षसा भीमविक्रमाः ॥ ४४ ॥

ततः	அப்பொழுது	गाढं	நெருங்கி
भीमविक्रमाः	மிக ஆற்றலுடைய	परिहिताः	சூழ்ந்துகொண்டு
राक्षसाः	அரக்கர்கள்		விட்டாரகாள்.

मृदङ्गपणवान्भेरीः शङ्खकुम्भगणांस्तदा । दश राक्षससाहस्रा युगपत्पर्यवादयन् ॥ ४५ ॥

दश राक्षससाहस्राः	பதின்மூரம் அரக்கர்	शङ्खकुम्भगणान्	{ சங்கங்கள் கடங்கள் இவைகளின் அனே கங்களையும்
मृदङ्गपणवान्	மிருதங்கங்களையும்	तदा	அப்பொழுது
	பணவவாத்யங்களையும்	युगपत्	ஏககாலத்தில் எல்லோ ருமாய்
भेरीः	பேரிகளையும்	पर्यवादयन्	முழக்கினார்கள்.

नीलाञ्जनचयाकारास्ते तु तं प्रत्यबोधयन् । अभिघ्नन्तो नदन्तश्च नैव संविदिदे तु सः ॥

नीलाञ्जन- } चयाकाराः }	கரிய அஞ்ஜனமலையை நிகர்த்தவர்களாகிய	नदन्तः च	கர்ஜிக்கின்றவர்களா
ते	அவர்கள்	तं	அவனை [யும்
अभिघ्नन्तः तु	அடிக்கின்றவர்	प्रत्यबोधयन्	எழுப்பமுயன்றார்கள்.
		सः तु	அவனே
		संविदिदे न एव	விழித்துக்கொள்ள வேயில்லை.

यदा चैनं न शेकुस्ते प्रतिबोधयितुं तदा । ततो गुरुतरं यत्नं दारुणं समुपाक्रमन् ॥ ४७ ॥

தே	அவர்கள்	ततः	அதனால்
एनं	இவனை	गुरुतरं	இன்னும்திகமாய்
प्रतिबोधयितुं	எழுப்ப	दारुणं	பயங்கரமான
यदा	எப்பொழுது	यत्नं	முயற்சியை
शेकुः न	முடியவில்லையோ	समुपाक्रमन्	மேற்கொண்டார்கள்.
तदा च	அப்பொழுதே		

अश्वानुष्ठान्वरान्नागाञ्जघ्नुर्दण्डकशाङ्कुशैः । भेरिशङ्खमृदङ्गाश्च सर्वप्राणैरवादयन् ॥ ४८ ॥

अश्वान्	குதிரைகளையும்,	जघ्नुः	அடித்து ஒட்டினார்கள்.
उष्ट्रान्	ஒட்டக்களையும்,	भेरिशङ्ख- }	பேரிகை, சங்கம், மிரு
खरान्	கோவேறுகழுதைகளை	मृदङ्गान् च }	தங்கம் இவைகளையும்,
नागान्	யானைகளையும், [யும்,	सर्वप्राणैः	தங்கள் பலங்கொண்ட
शैः	தடிகளாலும், சாட்		மட்டும்
	டைகளாலும், அங்	अवादयन्	முழக்கினார்கள்.
	குசங்களாலும்		

निजघ्नुश्चास्य गात्राणि महाकाष्ठकटङ्करैः । मुद्गरैर्मुसलैश्चैव सर्वप्राणसमुद्यतैः ॥ ४९ ॥

अस्य	இவனது	महाकाष्ठकटङ्करैः	பெருங்கட்டைகளின்
गात्राणि	அவயவங்களை	मुद्गरैः च	சமூகங்களாலும்
सर्वप्राणसमुद्यतैः	முழுபல	मुसलैः एव	தடிகளாலும்
	உயர்த்தப்பட்ட	निजघ्नुः	உலக்கைகளாலும்
			புடைத்தார்கள்.

तेन शब्देन महता लङ्का समभिपूरिता । सपर्वतवना सर्वा सोऽपि नैव प्रबुध्यते ॥ ५० ॥

तेन	அந்த	सर्वा	எல்லாமும்
महता शब्देन	பெரும் சத்தத்தால்	समभिपूरिता	நிரம்பிவிட்டது.
सपर्वतवना	பரவதங்களையும் வன	अपि	ஆயினும்
	ங்களையுமுள்ளிட்ட	सः एव	இவன்மட்டும்
लङ्का	இலங்கைநகர்	प्रबुध्यते न	கண்விழிக்கவில்லை

ततः सहस्रं भेरीणां युगपत्समहन्यत । मृष्टकाञ्चनकोणानामासक्तानां समन्ततः ॥ ५१ ॥

ततः	அதன்மேல்	भेरीणां	பேரிகைகளின்
समन्ततः	நாற்புறங்களிலும்	सहस्रं	அநேகமானது *
आसक्तानां	குப்பலாய் வைக்கப்	युगपत्	எககாலத்தில்
	பட்டவைகளும	समहन्यत	அடிக்கப்பட்டது.
कोणानां }	நல்ல பொன்னாலான		
	குணில்களையுடைய		
	வைகளுமான		

வயமான:	துன் புறுத்தப்படு கன்றவனுட,	ராக் 1:	அரக்கன்
மகாகாய:	பேருடலையுடையவனு மான	பாபுத்ய ந	வழித்துக்கொள்ள வில்லை.

वारणानां सहस्रं तु शरीरेऽस्य प्रभावितम् । विनेदुश्च सहस्राणि राक्षसानां त्रयोदश ॥

சுய	இவனது	பாபவின்	ஒட்டவுப்பட்டது.
சரீரே	உடலில்	ராக்ஸாந்	அரக்கர்களின்
வாரணாந்	யானைகளின்	தரோதசு சஹ்ஸாநி	பதின்மூவாயிரவர்
சஹ்ஸ்	ஆயிரமானது	விநேது: ச	கூச்சலுமிட்டார்கள்.

अथ खिन्नेषु रक्ष:सु यत्नेन महता शनैः । कुम्भकर्णस्ततो बुद्ध: स्पर्शं परमबुध्यत ॥५९॥

சனே:	ஒன்றின்பின் ஒன்றாய்	கும்பகர்ண:	கும்பகர்ணன்
மஹதா	பெரும்	புத்த:	தூக்கத்தினின்று
யந்நே	முயர்ச்சியால்		வழித்துக்கொண்டு
ரக்:சு	அரக்கர்கள்	பர்	ஏதோ கொஞ்சம்
கிந்நேசு அய	சேர்ந்ததுவிட்டபின்னர்	ஸர்ச அபுத்யத	தடவிக்கொடுப்பதாக
தத:	அப்பொழுது		எண்ணினான்.

स पाल्यमानैर्गिरिशृङ्गवृक्षैरचिन्तयंस्तान्विपुलान्प्रहारान् ।

निद्राक्षयात्क्षुद्रयपीडितश्च विजृम्भमाणः सहस्रोत्पपात ॥ ६० ॥

ச:	அவன	க்ஷுத்ரயபீடித:	பசியாகிற நோவால்
பால்யமானே:	வீழ்த்தப்பட்ட		பீடிக்கப்பட்டவனாய்
கிரிசுத்ரக்ஷ:	மலைச்சிகரங்கள் மரங் கள இவைகளால்	நித்ராக்ஷயத்	நித்திரையின் நடுவில் பங்கத்தால்
தான	அந்த	விஜ்ரம்பாண: ச	கொட்டாவிவிட்டுக் கொண்டே
விபுலான்	பெரும்	சஹ்ஸா	முரட்டுத்தனமாய்
பஹாரான்	அடிக்களை	உஸ்பா	எழுந்தது உட்கார்ந் தான்.
அசிந்தயந்	கவனியாதவனாய்		

स नागभोगाचलशृङ्गकल्पौ निक्षिप्य बाहू गिरिशृङ्गसारौ ।

विष्टव्यं क्वत्रं बडवामुखाभं निशाचरोऽसौ विकृतं जजृम्भे ॥ ६१ ॥

ச:	அந்த	வாஹ	கைகளே
அசௌ	இந்த	நிஷ்ப்ய	உத்தறிக்கொண்டு
நிசாசர்:	அரக்கன்	வடவாமுக்ஷாபம்	வடவாக்கனியின் வாயை நிகர்த்த
நாஹோக்ஷல-)	பாம்புகளின் உடல களையும் மலைச்சிகரங் களையும் நிகர்த்தவை களுடம்	வக்ஷ்	வாயை
கிரிசுத்ரக்ஷாரௌ	{ பர்வதச்சிகரங்களின் வலிகொண்டவை 5மான	விஸ்த்ய	அவலக்ஷணமாய்
		விக்ர்தம்	கொட்டாவிவிட்டான்.
		ஜஜ்ரம்பே	

तस्य जाजृम्भमाणस्य ववत्रं पातालसन्निभम् । ददृशे मेरुशृङ्गाग्रे दिवाकर इवोदितः ॥

जाजृम्भमाणस्य கொட்டாவிவிடும்
तस्य அவனது
पातालसन्निभं பாதாளத்தை நிகர்த்த
ववत्रं வாயானது

मेरुशृङ्गाग्रे மேருமலைச்சிகரத்தி
उदितः உதித்த [னுச்சியில்
दिवाकरः इव சூரியனை
ददृशे தோன்றிற்று.

स जृम्भमाणोऽतिबलः प्रतिबुद्धो निशाचरः । निश्वासश्चास्य संज्ञे पर्वतादिव मारुतः ॥

सः அநத
अतिबलः அதிபலசாலியாகிய
निशाचरः அரக்கன்
जृम्भमाणः கொட்டாவிவிட்டுக்
கெட்டோ
प्रतिबुद्धः நன்கு விழித்துக்
கொண்டான்.

अस्य இவனது
निश्वासः च மூச்சுக்காற்றும்
मारुतः காற்றானது
पर्वतात् பரவதத்தினின்று
इव வந்தாலெப்படியோ
अपपद्ये அப்படியே
संज्ञे உண்டாயிற்று.

रूपमुत्तिष्ठतस्तस्य कुम्भकर्णस्य तद्वभौ । तपान्ते सबलाकस्य मेघस्येव विवर्षतः ॥ ६४ ॥

उत्तिष्ठतः எழுந்துநின்ற
तस्य அநத
कुम्भकर्णस्य கும்பகண்ணானது
तत् रूपं அநத ரூபம்
तपान्ते கோடைகாலத்தின்
முடிவில

विवर्षतः மழைபொழியும்
सबलाकस्य கொக்குகளுடன் கூடிய
मेघस्य மேகத்திற்கு
इव நிகராய்
बभौ விளங்கிற்று.

ततः स कालसङ्काश उत्पत्तन् समुदैक्षत

ततः அப்பொழுது
कालसङ्काशः सः எமனை நிகர்த்த அவன்

॥ ६५ ॥

उत्पत्तन् துள்ளிக்கொண்டு
समुदैक्षत விழித்துப்பார்த்தான்.

तस्य दीप्ताग्निदृशे विद्युत्सदृशवर्चसी । ददृशाते महानेत्रे दीप्ताग्नि महाग्रहौ ॥ ६६ ॥

तस्य அவனுடைய
दीप्ताग्निदृशे { கொழுந்துவிட்டெரி
யும் அக்கனிக்ஞ்சுசமா
नाम, வைவகளும
विद्युत्सदृशवर्चसी { மின்னலுகொப்
பான காதியுள்ள
வைவகளுமான

महानेत्रे கண்களிரண்டும்
दीप्तौ பாடிகளாகிய
महाग्रहौ { இருமகாக்கிரகங்களை
(சனி, அங்காரகன்
இவர்களை)
इव போல்
ददृशाते தோன்றின.

ततस्त्वदर्शयन्सर्वान्भक्ष्यांश्च विविधान्वहून् । वराहान्महिषांश्चैव स बभक्ष महाबलः ॥ ६७ ॥

ततः அப்பொழுது
विविधान् பலவகை
बहून् भक्ष्यान् च கணக்கற்ற உணவுக்
वरान् பன்றிகளையும் (நையும்
महिषान् எருமைகளையும்

सर्वान् एव எல்லாவற்றையும்
अदर्शयन् சுட்டிக்காட்டினார்கள்.
महाबलः மகாபலசாலியாகிய
सः तु அவனும்
बभक्ष தின்றான்.

அதந்நுஸுஸ்திதோ மாஸம் ஸோணிதம் துபித: பிவந் | மெத:கும்பாஸ்த மயம் ச பஸி ஸுக்ரிஸ்ததா ||

ஸுக்ரிஸ்த: இந்திரசக்ருவாகிய
 பஸுஸ்தித: பசித்தவனாய் [அவன்
 மாஸம் மாமசத்தை
 அதந் தின்று
 துபித: தாகமெடுத்தவனாய்
 ஸோணிதம் ரத்தத்தை

பிவந் குடித்து
 ததா அத்தன்மேல்
 மெத:கும்பாஸ்த கொழுப்புக்கள் நிறை
 மயம் ச ந்த குடபங்களையும்
 பஸி மத்பத்தையும்
 குடி க்தொழித்தான்.

ததஸ்துஸ்தி இதி ஜாத்வா சமுதேதுநிஸாசரா: | ஸிஸோஸிஸ்து ப்ரணமயேந் சர்வத: பர்வாரயந் || 69 ||

நிஸாசரா: அரக்கர்கள்
 தத: அப்பொழுது
 துஸ்த: 'பசித்திரததுவிட்டான்'
 இதி என்று
 ஜாத்வா கவனித்தறிந்து
 சமுதேது: அவனைக்கட்டினார்கள்.

புந் ிவனை
 ஸிஸோஸிஸ்து ப்ரணமயேந் முடிவானைத்தாழ்த்தி
 ப்ரணமயேந் நமஸ்கரித்துவிட்டு
 சர்வத: நார்புறமும்
 பர்வாரயந் குழுகதுகொண்டார்
 கள்.

நித்ராஸிஸ்ததநேஸ்து கலுபிக்ருதலோசந: | சாரயந்ஸர்வதோ த்ருதி தாந்நதர்ஸ நிஸாசரான் || 70 ||

நித்ராஸிஸ்ததநேஸ்த: { தூக்கத்தால் முற்றி
 லுந்திறவாக்கண்களை
 உடையவனும்
 கலுபிக்ருத-} கலங்கிக்கிடந்த கண்க
 லோசந: து } ளையுடையவனுமான
 அவன்

ஸர்வத: எல்லாப்பக்கங்களி
 லும்
 த்ருதி சாரயந் பார்க்கின்றவனாய்
 தாந் அந்த
 நிஸாசரான் நிசாசரர்களை
 தர்ஸ கண்டான்.

ஸ சர்வானஸாந்வயாமாஸ நேக்ரதாந்நேக்ரதர்ஸப: | வோதநாஹிஸிஸ்ததாபி ஸாக்ஸாநிதமவ்ரதாந் ||

நேக்ரதர்ஸப: இராக்ஸஸைத்தம
 ஸ: அவன்
 நேக்ரதாந் இராக்ஸஸர்கள்
 வ்ரதாந் எல்லோரையும்
 ஸாந்வயாமாஸ முகமன்கூறினான்.

அபி ச எல்லாநிலை
 வோதநாந் எழுப்பியதால்
 விஸிஸ்த: விஷயம் விளங்காதவ
 ஸாக்ஸாந் அரக்கர்களைப் [னாய்
 பார்த்து
 இஹ் பின்வருமாறு
 அவ்ரதாந் கொழிந்தான்:

கிமர்தம்மஹாத்ய பவஹி: ப்ரதிவோதத: | கசிஸ்துஸுகுஸல் ராஜோ மயம் வா நேஹ வித்யதே || 71 ||

அஹ் "நான்
 பவஹி: உங்களால்
 ஆஹ்ய ஆவல்கொண்டு
 கிமர்தம் ஏன்
 ப்ரதிவோதத: எழுப்பப்பட்டேன்?
 ராஜ: மன்னருக்கு

இஹ் இப்பொழுது
 மயம் வா எந்த ஒரு சங்கடமும்
 வித்யதே ந ஏற்படவில்லை என்றும்
 ஸுகுஸல் ஸர்வப்பிரகாரத்தி
 கசிஸ்து லும் சேஷமென்றும்
 நான் நினைக்கிறேன்.

अथवा ध्रुवमन्येभ्यो भयं परमुपस्थितम् । यदर्थमेवं त्वरितैर्भवद्भिः प्रतिबोधितः ॥ ७३ ॥

अथवा “இப்படியிருக்கமுடியாது. प्रतिबोधितः எழுப்பப்பட்டிருக்கிறேன்.

त्वरितैः பரபரப்புற்ற

अन्येभ्यः பிறர்க்கிடமிருந்து

भवद्भिः உங்களால்

परं பெரும்

एवं இப்படியாய்

भयं

यदर्थं ஏதோ ஒரு காரண

उपस्थितं உண்டாயிருக்கிறது.

माय

ध्रुवम्

இது திண்ணம்.

अथ राक्षसराजस्य भयमुत्पाटयाम्यहम् । पातयिष्ये महेन्द्रं वा शातयिष्ये तथाऽनलम् ॥

अथ இப்பொழுதே

महेन्द्रं वा இந்திரனை இருந்தாலும் அவனை

राक्षसराजस्य அரக்கமன்னனது

पातयिष्ये வீழ்த்திவிடுவேன்.

भयं சங்கடத்தை

अनलं तथा அக்னியாயிருந்தாலும் அவனை

उत्पाटयामि வேருடன் ஒழிப்பேன்.

शातयिष्ये அவித்துவிடுவேன்.

न ह्यल्पकारणे सुप्तं बोधयिष्यति मां गुरुः । तदाख्यातार्थतत्त्वेन मत्प्रबोधनकारणम् ॥

गुरुः “அண்ணா

तत् ஆகையால்

सुप्तं தூங்கும்

मत्प्रबोधनकारणं என்னை எழுப்பிய

मां என்னை

காரணத்தை

अल्पकारणे விஷயம் அல்பமா
யிருக்கையில்

अर्थतत्त्वेन உள்ளபடி எதையும்
விடாமல்

बोधयिष्यति न हि எழுப்பவேமாட்டார்.

आख्यात சொல்லுங்கள்.”

एवं ब्रुवाणं संरब्धं कुम्भकर्णपरिन्दमम् । यूपाक्षः सचिवो राज्ञः कृताञ्जलिस्त्वाच ह ॥

राज्ञः மன்னனது

ब्रुवाणं பேசும்

सचिवः மந்திரிபாகிய

कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனைப்

यूपाक्षः யூபாக்ஷனென்பவன்

பார்த்து

अरिन्दमं சத்ருஸம்ஹாரகனும்

कृताञ्जलिः கைகூப்பிக்கொண்டு

संरब्धं ह மிகக் கல்வரமடைந்து

उवाच பின்வருமாறு

एवं மேற்கண்டவாறு

மொழிந்தான்.

न नो दैवकृतं किञ्चिद्भयमस्ति कदाचन । मानुषान्नो भयं राजंस्तुमुलं संप्रबाधते ॥७७॥

राजन् “அரசே!

मानुषात् ஓர் மனிதனிட

नः நமக்கு

மிருந்து

दैवकृतं தேவர்களால் வினையும்

भयं சங்கடம்

तुमुलं அஸஹ்யமான

किञ्चित् எதுவும்

भयं சங்கடம்

कदाचन எப்போதும்

नः நம்மை

अस्ति न இல்லை.

संप्रबाधते பாதிக்கின்றது.

न दैत्यदानवेभ्यो वा भयमस्ति हि तादृशम् । यादृशं मानुषं राजन्भयमस्मानुपस्थितम् ॥

राजन्	“அரசே!	तादृशं	அப்படிப்பட்டதாகிய
मानुषं	ஓர் மனிதனால் உண்	भयं हि	தின்கு என்பதே
भयं	தின்கு [டான	दैत्यदानवेभ्यः }	தேவர்களிடமிருந்தும்
यादृशं	எப்படிப்பட்டதாய்	वा }	அசுரர்களிடமிருந்
अस्मान्	நம்மை		துங்கூட
उपस्थितं	அணுகியிருக்கிறதோ,	अस्ति न	உண்டாகவில்லை

वानरैः पर्वताकारैर्लङ्केयं परिवारिता । सीताहरणसन्तप्तद्रामान्नस्तुमुलं भयम् ॥ ७९ ॥

पर्वताकारैः	பான்ற	सीताहरण-}	சீதையைத் திருடிய
	உருவமுடைய	संतप्तात् }	காரணத்தால் மிகச்
वानरैः	வானரர்களால்		சினங்கொண்ட
इयं	இந்த	रामात्	ராமனிடமிருந்து
	யலங்கைநகர்	नः	நமக்கு
परिवारिता	சூழ்ந்துகொள்ளப்	भयं	சங்கடம்
	பட்டிருக்கிறது.	तुमुलम्	அஸ்ஸறயமாயிருக்

एकेन वानरेणेयं पूर्वं दग्धा महापुरी । कुमारो निहतश्चाक्षः सानुयात्रः सकुञ्जरः ॥ ८० ॥

पूर्व	“இதற்குமுந்தி	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.
वानरेण	குரங்கு	च	இத்துடன்
एकेन	ஒன்றால்	इयं	இந்த
कुमारः अक्षः	குமாரனாகிய அக்ஷன்	महापुरी	சிறந்த நகரும்
सानुयात्रः	பரிவாரங்களுடனும்	दग्धा	தீயிட்டுக் கொளுத்தப்
सकुञ्जरः	யானைகளுடனும்		பட்டது.

स्वयं रक्षोधिपश्चापि पौलस्त्यो देवकण्टकः । मृतेऽतिसंयुगे मुक्तो रामेणादित्यतेजसा ॥

पौलस्त्यः	“புலஸ்தியவம்சத்தின்	आदित्यतेजसा	சூரியனது தேஜ
	பிரந்தவரும்		ஸையுடைய
देवकण्टकः च	தேவசத்ருவுமாகிய	रामेण	ராமனால்
रक्षोधिपः अपि	ராக்ஷஸமன்னருங்	स्वयं	தானே (ஸ்வேச்சை
	கூட		யாய்)

अतिसंयुगे	கடும்போரில்	मुक्तः	விடைகொடுத்துத்
मृते	மரணத்தருவாயில்		திருப்பப்பட்டான்.

यन्न देवैः कृतो राजा नापि दैत्यैर्न दानवैः । कृतः स इह रामेण विमुक्तः प्राणसंशयात् ॥

सः राजा	“அந்த மன்னா	देवैः	தேவர்களாலும்
इह	இப்பொழுது	कृतः न	செய்யப்படவில்லை.
प्राणसंशयात्	நினைவிழந்து பெரும்	दैत्यैः	தைத்யர்களாலும்
	ஆபத்திலிருந்தமை	न	செய்யப்படவில்லை.
रामेण	ராமனால் [யால்	दानवैः अपि	தானவர்களாலும்
विमुक्तः कृतः	விடுவிக்கப்பட்டார்.	न	செய்யப்படவில்லை.”
यत्	ஆதலால்		

स यूपाक्षवचः श्रुत्वा भ्रातृयुधि पराजयम् । कुम्भकर्णो विवृत्ताक्षो यूपाक्षमिदमब्रवीत् ॥

ச: கும்பக்: அந்தக் கும்பக் கண்ணன்
யுதி: போரில்
அது: தமையனது
பராகயம்: தோலிடைப்பற்றிய
யூபாக்ஷவச: பூபாக்ஷனது
சொல்லை

शु-चा: கேட்டு
विवृत्ताक्षः கண்களைச் சுழற்றிக்
கொண்டு
यूपाक्षं பூபாக்ஷனைப்பார்த்து
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् மொழிந்தான்:

सर्वमयैव यूपाक्ष हरिसैन्यं सलक्ष्मणम् । राघवं च रणे हत्वा पश्चाद्द्रक्ष्यामि रावणम् ॥

யூபாக்ஷ: “பூபாக்ஷா!
அவ் எவ இக்ஷணத்திலேயே
சலக்ஷ்மணனோடு கூட
ராம் ராமனையும்
சர் எல்லா
हरिसैन्यं च குரங்குப்படையையும்

रणे போரில்
हत्वा கொன்றுவிட்டு
पश्चात् பின்னர்
राघवं ராவணரை
द्रक्ष्यामि காண்பேன்.

राक्षसांस्तर्पयिष्यामि हरीणां मांसशोणितैः । रामलक्ष्मणयोश्चापि स्वयं पास्यामि शोणितम् ॥

ஹரிணா் ச: “குரங்குகளுடைய
மாंसशोणितै: மாம்சங்களாலும், ரத்
தங்களாலும்
राक्षसान् இராக்ஷஸர்களை
तर्पयिष्यामि திருப்திசெய்வேன்.

रामलक्ष्मणयो: ராமலக்ஷ்மணர்க
शोणितं अपि ரத்தத்தையும்
स्वयं च நானே
पास्यामि பருகுவேன்.”

तत्तस्य वाक्यं ब्रुवतो निशम्य सगर्वितं रोषविवृद्धदोषम् ।

महोदरो नैर्ऋतयोधमुख्यः कृताञ्जलिर्वाक्यमिदं बभाषे

॥ ८६ ॥

नरुतथावमुख्य: அரகநாபபடைத்
தலைவனான
महोदर: மகோதரன்
सगर्वितं கர்வத்தோடும்
रोषविवृद्धदोषं கோபம் மூண்ட தூர்ப்
புத்தியுடையவனாய்
ब्रुवत: பேசும்

तस्य அவனுடைய
तत् அந்த
वाक्यं निशम्य சொல்லைக் கேட்டு,
कृताञ्जलि: கைகூப்பிக்கொண்டு
वाक्यं ஒரு சொல்லை
इदं பின்வருமாறு
बभाषे மொழிந்தான்:

रावणस्य वचः श्रुत्वा गुणदोषौ विमृश्य च । पश्चादपि महाबाहो शत्रून् युधि विजेष्यसि ॥

மஹாஹோ: “மகாபாகுவே!
ராவணச्य: ராவணனது
वच: சொல்லை
शु-चा: செவிக்கொண்டும்
गुणदोषौ நன்மைதீமைகளை

विमृश्य च ஆராய்ந்தது தீர்மானித்
पश्चात् अपि பிறகே [தும்
युधि போரில்
शत्रून् சத்ருக்களை
विजेष्यसि ஜயிப்பிராக.

त्वद्दर्शनपर तावद्भ्रातर द्रष्टुमहास

॥ ८८ ॥

त्वद्दर्शनपरं { “உம்மைக்காண ஆவ
உடன் துடித்துக்
கொண்டிருக்கிற
பாதிர்
தமையனாரை

तावत् முதலில்
द्रष्टु காண
अहसि திருவுளம்பற்றுவி
ராக.”

महोदरवचः श्रुत्वा राक्षसैः परिवारितः । कुम्भकर्णो महातेजाः संप्रतस्थे महाबलः ॥८९॥

महाबलः மகா ஆற்றலுடைய
வனும்
महातेजाः மகா ஆணையுடைய
வனுமான
कुम्भकर्णः சும்பகர்ணன்

महोदरवचः மகோதரனது
श्रुत्वा கேட்டு [சொல்லை
राक्षसैः அரக்கர்களால்
परिवारितः சூழப்பட்டவனாய்
संप्रतस्थे செல்லுபற்றன்.

तं समुत्थाप्य भीमाक्षं भीमरूपपराक्रमम् । राक्षसास्त्वरिता जग्मुर्दशग्रीवनिवेशनम् ॥९०॥

राक्षसाः அரக்கர்கள்
भीमाक्षं பயங்கரமான கண்க
ஒற்றவனும்,
भीमरूप- } பயங்கரமான உருவ
पराक्रमं } மும் பராக்ரமமும்
படைக்கப்பெற்றவ
னுமான

तं அவனை
समुत्थाप्य எழுப்பிவிட்டு
त्वरिता: பரபரப்புற்றவர்க
ளாய்
दशग्रीवनिवेशनं दशவண்ணது மாஸி
கைக்கு
जग्मुः சென்றார்கள்.

ततो गत्वा दशग्रीवमासीनं परमासने । ऊर्चुर्वद्वाञ्जलिपुटाः सर्व एव निशाचराः ॥९१॥

निशाचराः அரக்கர்கள்
सर्वे एव எல்லோரும்
गत्वा சென்று
ततः அப்பொழுது
परमासने சும்பாஸனத்தில்

आसीनं வீற்றிருக்கும்
दशग्रीवं दசகண்டனைப்
பார்த்து
वद्वाञ्जलिपुटाः கைகூப்பியவர்களாய்
ऊर्चुः பின்வருமாறு
சொன்னார்கள் :

प्रबुद्धः कुम्भकर्णोऽयं भ्राता ते राक्षसर्षभ । कथं तत्रैव नियातु द्रक्ष्यस्येनमिहागतम् ॥९२॥

राक्षसर्षभ ते “ராக்ஷஸோத்தமரே!
தேவரீரது
भ्राता ஸோதரராகிய
अयं இந்த
कुम्भकर्णः சும்பகர்ணர்
प्रबुद्धः விழித்துக்கொண்டார்.
कथं எப்படி உத்திரவு?

तत्र एव அவகிடத்திற்கே
नियातु எழுந்தருளட்டுமோ?
एनं இவரை
इह இங்கு
आगतं வந்தவராய்
द्रक्ष्यसि பார்க்கப்போகிறீர்
களா? ”

रावणस्त्वब्रवीदृष्टो राक्षसांस्तानुपस्थितान् । द्रष्टुमेनमिहेच्छामि यथान्यायं च पूज्यताम् ॥

रावणः तु	ராவணனும்	एनं	“இவனை
हृष्टः	களிப்புற்றவனாய்	इह च	இங்கேயே
उपस्थितान्	வந்திருந்த	द्रष्टुं	பார்க்க
तान् राक्षसान्	அந்த அரக்கர்களைப் பார்த்து	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.
अब्रवीत्	பின்வருமாறு ஆகக் இட்டான் :	यथान्याये	ஏற்றபடி.
		पूज्यताम्	கவனிக்கப்பட்டதும்.”

तथेत्युक्त्वा तु ते सर्वे पुनरागम्य राक्षसाः । कुम्भकर्णमिदं वाक्यमूचू रावणचोदिताः ॥

रावणचोदिताः	ராவணனால் ஆகக் பிக்கப்பட்ட	उक्त्वा तु	சொல்லிவிட்டு
ते	அந்த	पुनः	மீண்டும்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	आगम्य	வந்து
सर्वे	எல்லோரும்	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனைப் பா
तथा	“அப்படியே செய்கி றோம்”	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
इति	என்று	इदं	பின்வருமாறு
		उचुः	மொழிந்தார்கள் :

द्रष्टुं त्वां काङ्क्षते राजा सर्वराक्षसपुङ्गवः । गमने क्रियतां बुद्धिभ्रातरं संप्रहर्षय ॥ ९५ ॥

सर्वराक्षसपुङ्गवः	“எல்லா ராக்கஷஸ்களு க்கும் இறைவனாகிய	गमने	போவதில்
राजा	மன்னர்	बुद्धिः	திருவுள்ளம்
त्वां	தேவரீரை	क्रियतां	கொள்ளப்பட்டதும்.
द्रष्टुं	காண	भ्रातरं	தமையனாரை
काक्षते	விரும்புகிறார்.	संप्रहर्षय	களிப்புறச் செய்வீராக.”

कुम्भकर्णस्तु दुर्धर्षो भ्रातुराज्ञाय शासनम् । तथेत्युक्त्वा महाबाहुः शयनादुत्पாத इ ॥

दुर्धर्षः	யாவராலும் எதிர் பார்க்கவொண்ணா	आज्ञाय	சிரமேற்கொண்டு
महाबाहुः	வீரனாகிய	तथा	“அப்படியே
कुम्भकर्णः तु	கும்பகர்ணனும்	इति	என்று [செய்கிறேன்”
भ्रातुः	தமையனாரை	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
शासनं	ஆகக்	शयनात्	படுக்கையினின்று
	கொண்டவனாய்	उत्पாத इ	எழுந்தான்.

प्रक्षाल्य वदनं हृष्टः स्नातः परमभूषितः । पिपासुस्त्वरयामास पानं बलसमीरणम् ॥ ९७ ॥

वदनं	தஸாகங்கொண்ட வாயை [அவன்	पिपासुः	தாகங்கொண்டவனாய்
प्रक्षाल्य	கொப்பளித்தலம்பி	बलसमीरणं	பலத்தை அதிகப் படுத்தும்
स्नातः	ஸ்நானம்செய்து	पानं	குடியலுக்காக
परमभूषितः	நன்கு அலங்கரித்துக் கொண்டவ	स्तरयामास	துரத்தப்ப

ततस्ते त्वरितास्तस्य राक्षसा रावणाज्ञया । मद्यकुम्भांश्च विविधान् क्षिप्रमेवोपहारयन् ॥

ततः	அப்பொழுது	विविधान्	பலவித
ते	அந்த	मद्यकुम्भान्	கள்கும்பங்களை
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	क्षिप्रं एव	சுடுதிரிலேயே
रावणाज्ञया च	ராவணானது ஆக்கொடு என்றபடியாலும்	तस्य	அவனுக்கு
त्वरिताः	வேகமுற்றவர்களாய்	उपहारयन्	கொண்டு வந்து
			கொடுத்தார்கள்.

प्रहर्षणार्थं मनसो दीप्तास्यो दीप्तलोचनः

॥ ९९ ॥

पीत्वा घटसहस्रे द्वे गमनायोपचक्रमे । ईषत्समुत्कटो मत्तस्तेजोबलसमन्वितः ॥ १०० ॥

दीप्तास्यः	பளபளப்பான முகமுடையவனும்	प्रहर्षणार्थं	உதஸா ஹமூட்ட
दीप्तलोचनः	பளபளவென்ற கண்களுடையவனும்	द्वे घटसहस्रे	இரண்டாயிரம் குடங்
तेजोबल- समन्वितः }	ஆண்மைபுமாற்றலும் படைக்கப்பெற்றவ னுமான அவன்	पीत्वा	பருகிவிட்டு [களை
		मत्तः	வெறிகொண்டு
		ईषत् समुत्कटः	கிறிது திமிர்கொண் டவனும்
मनसः	மன	गमनाय उपचक्रमे	புறப்பட்டுச் செல்ல ஹற்றான்.

कुम्भकर्णो बभौ हृष्टः कालान्तकयमोपमः

॥ १०१ ॥

हृष्टः	உதஸாகங்கொண்ட	कालान्तकयमोपमः	ஊழிய எமனை நிகர்த் தவனாய்
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	बभौ	விளங்கினான்.
भ्रातुः स भवनं गच्छन्नक्षोगणसमन्वितः ।	அந்தக் கும்பகர்ணன்	कुम्भकर्णः पदन्यासैरकम्पयत मेदिनीम् ॥	गच्छन्
सः कुम्भकर्णः	தமையனரைது		செல்கின்றவனாய்
भ्रातुः	மாளிகைக்கு	पदन्यासैः	அடிவைப்புகளால்
भवनं	ராக்ஷஸக்கூட்டங்க	मेदिनीं	பூமியை
रक्षोगणसमन्वितः	ளோடுகூட	अकम्पयत	அதிர்ந்து நடுங்கச் செய்தான்.

स राजमार्गं वपुषा प्रकाशयन् सहस्ररश्मिर्धरणीमिवांशुभिः ।

जगाम तत्राञ्जलिमालया वृतः शतक्रतुर्गेहमिव स्वयंभुवः

॥ १०३ ॥

सः	அவன்	तत्र	அங்கு
वपुषा	தேகவொளியால்	अञ्जलिमालया	கூப்பிய கைகளின் வரிசையால்
राजमार्गं	ராஜமார்க்கத்தை	वृतः	கொளவிக்கப்பட்ட
सहस्ररश्मिः	கதிரவன்	शतक्रतुः	இந்திரன் [வனாய்
अंशुभिः	கிரணங்களால்	स्वयंभुवः	பிரம்மதேவரூபீ
धरणीं	பூமியை	गेहं	மாளிகைக்கு
इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே	इव	எப்படியோ அப்ப
प्रकाशयन्	இலங்கச்செய்து கொண்டு	जगाम	சென்றான். [புயே

पृथिव्याः केतुभूतोऽसौ महानेकोऽत्र दृश्यते । यं दृष्ट्वा वानराः सर्वे विद्रवन्ति ततस्ततः ॥

असौ	“இவன்	अत्र	இங்கு
पृथिव्याः	உலகிற்குள்	दृश्यते	காணப்படுகிறான்.
एकः	தனித்து அபூர்வனாய்	यं	எவனோ அவனை
महान्	பெருந்தோற்றமுடையவனாய்	सर्वे वानराः	எல்லா வானரர்களும்
केतुभूतः	தலைமையாய் விளங்குபவனாய்	दृष्ट्वा	பார்த்து
		ततस्ततः	ஆங்காங்கு
		विद्रवन्ति	ஒடுகின்றார்கள்.

आचक्ष्व मे महान्कोऽसौ रक्षो वा यदि वाऽसुरः । न मयैवंविधं भूतं दृष्टपूर्वं कदाचन ॥

मे	“எனக்கு	असुरः	அசுரனா?
आचक्ष्व	விளக்கவுரை.	एवंविधं	இப்படிப்பட்டதாகிய
महान्	பெருமகாரமுற்ற	भूतं	பிராணியொன்று
असौ	இவன்	कदाचन	எக்காலத்திலும்
कः	யாவன்?	मया	என்னால்
रक्षः वा	அரக்கனா?	दृष्टपूर्वं न	பார்க்கப்பட்டதில்லை.”
यदि वा	இன்றேல்		

स पृष्टो राजपुत्रेण रामेणाक्षिष्टकर्मणा । विभीषणो महाप्राज्ञः काकुत्स्थमिदमब्रवीत् ॥

अक्षिष्टकर्मणा	அனாயாசமாய் எதை யும் செய்யவில்ல	सः	அந்த
राजपुत्रेण	சகரவர்த்தி திருமக னுரான்	महाप्राज्ञः	நுண்ணறிவாளராகிய
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	विभीषणः	காகுத்யம்
पृष्टः	வினாவப்பட்ட	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
		इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	புகன்றார்:

येन वैवस्वतो युद्धे वासवश्च पराजितः । सैष विश्रवसः पुत्रः कुम्भकर्णः प्रतापवान् ॥१०॥

येन	“எவனால்	सः	அந்த
वैवस्वतः	எமன்		விவசு
	போரிஸ்	विश्रवसः	விசுவஸரின்
पराजितः	முறியடிக்கப்பட்ட	पुत्रः	புதல்வனும்
वासवः	இந்திரனும் [டானோ,	प्रतापवान्	பிரதாபசாலியுமாகிய
च	அப்படியே முறியடிக்கப்பட்டா	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணனென்
			பவன்.

अस्य प्रमाणात्सदृशो राक्षसोऽन्यो न विद्यते ॥ ११ ॥

अस्य	“இவனது	अन्यः	வேறொரு
प्रमाणात्	ஆகிருத்யோடு	राक्षसः	இராக்ஷஸன்
सदृशः	ஒத்த	न विद्यते	இல்லை.

एतेन देव युधि दानवाश्च यक्षा भुजङ्गाः पिशिताशनाश्च ।

गन्धर्वविद्याधरकिन्नराश्च सहस्रशो राघव संप्रभयाः

॥ १२ ॥

राघவ “ஸ்ரீராம !
 एतेन இவனால்
 युधि போரில்
 सहस्रशः ஆயிரக்கணக்கான
 देवाः தேவர்களும்
 दानवाः च தானவர்களும்
 यक्षाः யக்ஷர்களும்

भुजङ्गाः நா கார்களும்
 पिशिताशनाः च இராக்ஷஸர்களும்
 गन्धर्वविद्याधर- } கந்தர்வர்களும், வித்
 किन्नराः च } யாதார்களும், கின்
 संप्रभयाः முறியடிக்கப்பட்டார்
 கள்.

शूलपाणिं विरूपाक्षं कुम्भकर्णं महाबलम् । हन्तुं न शेकुस्त्रिदशः कालोऽयमिति मोहिताः ॥

त्रिदशः “தேவர்கள்
 शूलपाणिं சூலாயுதத்தைக்கொண்ட
 विरूपाक्षं விரகாக்கண்களுடைய
 महाबलं மகா பலசாலியுமாகிய
 कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனை

अयं ‘இவன்
 कालः சமூஹமாகத்தாவா
 इति என்று
 मोहिताः பிராந்திகொண்டு
 हन्तुं கொல்ல
 न शेकुः முடியவில்லை.

प्रकृत्या ह्येष तेजस्वी कुम्भकर्णो महाबलः । अन्येषां राक्षसेन्द्राणां वरदानकृतं बलम् ॥

एषः “இந்த
 कुम्भकर्णः கும்பகர்ணன்
 प्रकृत्या பிறவியிலேயே
 तेजस्वी ஆண்மை படைக்கப்
 பெற்றவன்.
 महाबलः மகா பராக்ரமசாலி.

अ.येषां இதர
 राक्षसेन्द्राणां हि ராக்ஷஸோத்தமர்
 बलं களுக்கோவெனில்
 वरदानकृतम् பலமானது
 வரமபெற்றதால்
 விளைந்தது.

एतेन जातमात्रेण क्षुधातेन महात्मना । भक्षितानि सहस्राणि सत्त्वानां सुबहून्यपि ॥

जातमात्रेण “பிறந்தவுடனேயே
 क्षुधातेन பசுப்பிணிமூண்ட
 एतेन இந்த
 महात्मना अपि பெரிய ஆத்மாவாலே
 தான்

सत्त्वानां பிராணிகளின்
 सुबहूनि கணக்கிலடங்கா
 सहस्राणि ஆயிரங்கள்
 भक्षितानि விழுங்கப்பட்டன.

तेषु संभक्ष्यमाणेषु प्रजा भयनिपीडिताः । यान्ति स्म शरणं शक्रं तमप्यर्थं न्यवेदयन् ॥

तेषु “அவைகள்
 संभक्ष्यमाणेषु விழுங்கித்தின்னப்
 படும்பொழுது
 प्रजाः பிரான்கள்
 भयनिपीडिताः திகில்கொண்டவர்
 களாய்

शक्रं இந்திரனிடம்
 शरणं यान्ति स्म சரண்புகுந்தார்கள்.
 तं ஆந்த
 अर्थं अपि விஷயத்தையும்
 न्यवेदयन् தெரிவித்துக்கொண்
 டார்கள்.

स कुम्भकर्णं कुपितो महेन्द्रो जघान वज्रेण शितेन वज्री ।

स शक्रवज्राभिहतो महात्मा चचाल कोपाच्च भृशं ननाद ॥ १७ ॥

सः	“அந்த	शक्रवज्राभिहतः	இந்திரனது வஜ்ராயு
वज्री	வஜ்ராயுதமேந்திய வஞகிய	महात्मा	தத்தால் அடிபுண்ட பெரும் பிராணி யாகிய
महेन्द्रः	இந்திரனும்	सः च	அவனும்
कुपितः	கோபங்கொண்டு	चचाल	நடுக்கங்கொண்டான்.
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	कोपात्	கோபத்தால்
शितेन	சூரிய	भृशं	உரக்க
वज्रेण	வஜ்ராயுதத்தால்	ननाद	கூச்சலிட்டான்.
जघान	புடைத்தான்.		

तस्य नानद्यमानस्य कुम्भकर्णस्य धीमतः । श्रुत्वाऽतिनादं विव्रस्ता भूयो भूमिर्वितत्रसे

तस्य	“அந்த	भूमिः	உலகம்
धीमतः	புத்தமானாகிய	भतिनादं	கடுங்கூச்சலை
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணன்	श्रुत्वा	கேட்டு
नानद्यमानस्य	கூச்சலிடும்பொழுது	भूयः	இன்னும் திகமாய்
विव्रस्ता	பயங்கொண்டிருந்த	वितत्रसे	நடுநடுங்கிற்று.

तत्र कोपान्महेन्द्रस्य कुम्भकर्णो महाबलः । विकृष्यैरावतादन्तं जघानोरसि वासवम् ॥

तत्र	“அப்பொழுது	दन्ते	தந்த
महाबलः	மகாபலசாலியாகிய	विकृष्य	கொண்டு
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்		
कोपात्	சினத்தால்	वासवं	இந்திரனை
महेन्द्रस्य	தேவேந்திரனது	उरसि	மார்பில்
ऐरावतात्	ஐராவதயானையிட மிருந்து	जघान	புடைத்தான்.

कुम्भकर्णप्रहारार्तो विजज्वाल स वासवः । ततो विषेदुः सहसा देवब्रह्मर्षिदानवाः ॥ २० ॥

सः	“அந்த	ततः	அப்பொழுது
वासवः	இந்திரன்	देवब्रह्मर्षिदानवाः	{ தேவர்களும், பிரம்ம ரிஷிகளும், தானவர் களும்,
कुम्भकर्णप्रहारार्तः	{ கும்பகர்ணனது அடி யால் பிடையுண்டவ னைய	सहसा	ஏககாலத்தில்
विजज्वाल	தபித்தான்.	विषेदुः	வருத்தங்கொண் டார்கள்.

प्रजाभिः सह शक्रश्च ययौ स्थानं स्वयंभुवः । कुम्भकर्णस्य दौरात्म्यं शशंसुस्ते प्रजापतेः ॥
प्रजानां भक्षणं चापि देवानां चापि धर्षणम् । आश्रमध्वंसनं चापि परस्त्रीहरणं तथा ॥

शक्रः च “இந் கிரனும்
 प्रजाभिः பிரஜைகளோடு
 सह கூட
 स्वयंभुवः பிரம்மதேவரது
 स्थानं நகருக்கு
 ययौ ஏகினுள்.
 ते அவர்கள்
 प्रजापतेः பிரம்மதேவரிடம்
 कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணனது
 प्रजानां பிரஜைகளை
 भक्षणं தின்றதையும்

देवानां தேவர்களை
 धर्षणं च புடைத்தலையும்
 आश्रमभ्रंसनं अपि ஆசிரமங்களை அழித்
 परस्त्रीहरणं तथा தலையும்
 अपि च பிறர் மனைவிகளைக்
 दौरात्म्यं अपि கவர்த்தலையும்
 च இன்னும் வேறான
 शशंसुः அடாத துஷ்டச
 செயலையும்
 இன்னும் இப்படியும்
 முறையிட்டுக்கொண்
 டார்கள்:

एवं प्रजा यदि त्वेष भक्षयिष्यति नित्यशः । अचिरेणैव कालेन शून्यो लोको भविष्यति ॥

एषः “இவன்
 नित्यशः நாடோறும்
 एवं இப்படியாய்
 प्रजाः பிரஜைகளை
 भक्षयिष्यति यदि தின்றுவருவானே
 யாகில்

अचिरेण சிறிது
 कालेन एव கால
 लोकः உலகம்
 शून्यः तु நிர்ஜந் துவாகவே
 भविष्यति ஆகிவிடும்.”

वासवस्य वचः श्रुत्वा सर्वलोकपितामहः । रक्षांस्यावाहयामास कुम्भकर्णं ददर्श ह ॥२४॥

वलोकपितामहः { “எல்லா லோகத்திற்
 கும் பாட்டனாகிய
 அவர்
 वासवस्य இதிரானது
 वचः சொல்லுக்கு

श्रुत्वा திருச்செவி சாய்த்து
 रक्षांसि அரக்கர்களை
 आवाहयामास வரவழைத்தார்.
 कुम्भकर्णं ह கும்பகர்ணனையும்
 ददर्श கண்ணுற்றார்.

कुम्भकर्णं समीक्ष्यैव वितत्रास प्रजापतिः ।

प्रजापतिः “பிரஜாநாதராகிய
 स्वयंभूः एव பிரம்மதேவரும்
 कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனை
 समीक्ष्य பார்த்து
 वितत्रास காண்டார்.

दृष्ट्वा विश्वास्य चैवेदं स्वयंभूरिदमब्रवीत्

दृष्ट्वा च பார்த்ததுமே
 इदं एव இதையும் (தேவர்கள்
 சொன்னதையு)
 विश्वास्य பெருமைப்படுத்தி
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् சபித்தார்:

ध्रुवं लोकविनाशाय पौलस्त्येनासि निर्मितः ।

लोकविनाशाय “உலக அழிவின்
 பொருட்டு
 पौलस्त्येन பௌஸ்தியரால்
 निर्मितः असि உண்டாக்கப்பட்டிரு
 ध्रुवं நிச்சயம்,

तस्मात्त्वमद्यप्रभृति मृतकल्पः शयिष्यसे ॥

तस्मात् ஆகையால்
 अद्यप्रभृति இதுமுதல்
 मृतकल्पः செத்தவனுக்
 त्वं நீ [கொப்பாய்
 शयिष्यसे தூங்கக்கடவாய்.”

ब्रह्मशापाभिभूतोऽथ निपाताग्रतः प्रभोः । ततः परमसंभ्रान्तो रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥

अथ	“அப்போழுது	ततः	அப்போது
ब्रह्मशापाभिभूतः	{ பிரமமதேவரது சாபத்தால் பற்றப் பட்டவனாய்	रावणः	ராவணன்
प्रभोः	சர்வசக்தராகிய	परमसंभ्रान्तः	மிகப் பதறியவனாய்
अग्रतः	ஸந்தியில	वाक्य	ஒரு வார்த்தையை
निपात	விழுந்து விட்டான்.	अब्रवीत्	{ பின்வருமாறு விண் ணப்பித்துக்கொண் டான :

विवृद्धः काञ्चनो वृक्षः फलकाले निवृत्त्यते । न नप्तारं स्वकं न्याय्यं शप्तुमेवं प्रजापते ॥

प्रजापते	“பிரமமதேவரே!	निवृत्त्यते	வெட்டப்படுகிறது.
काञ्चनः	சம்பக	एवं	இப்படியே
वृक्षः	மரம்	स्वकं	தேவரீரது
विवृद्धः	நன்கு வளர்க்கப்பட்டு	नप्तारं	போனாகிய அவனை
फलकाले	பலன்பெறும்	शप्तुं	சமிக்க
	பொழுது	न्याय्यं न	தகாது.

न मिथ्यावचनश्च त्वं स्वप्नरत्येष न संशयः । कालस्तु क्रियतामस्य शयने जागरे तथा ॥

त्वं च	“தேவரீரே	अस्य	இவனுக்கு
मिथ्यावचनः न	பொய்க்காமொழி	शयने	தூக்கவிடையத்திலும்,
	கொண்டவர்.	जागरं	ஊம்
एषः	இவன்	कालः	குறிப்பிட்ட காலம்
स्वप्नरति	தூங்கிவிடுவான்.		ஒன்று
संशयः न	இதற்கையறன்று.	क्रियताम्	விதித்த நூலப்பட்ட
तथा तु	அப்படியிருப்பினும்		டும்.”

रावणस्य वचः श्रुत्वा स्वयंभूरिदमब्रवीत् ॥ ३० ॥

स्वयंभूः	“பிரமமதேவரே	श्रुत्वा	கேட்டு
रावणस्य	ராவணனது	इदं	பின்வருமாறு
वचः	சொல்ல	अब्रवीत्	புகன்றருளி.

शयिता ह्येष षण्मासानेकाहं जागरिष्यति । एकेनाह्ना त्वसौ वीरश्चरन्भूमिं बुभुक्षितः ॥

व्यात्तास्यो भक्षयेल्लोकान् संक्रुद्ध इव पावकः ॥ ३२ ॥

एषः हि	“இவனும	भूमिं	பூமியில்
षण्मासान्	ஆறுபாட்கள்	चरन्	
शयिता	தூங்குவான்.	व्यात्तास्यः	வாயைத்திறந்து
एकाह	ஒரு நாள்		கொண்டு
जागरिष्यति	விழித்திருப்பான்.	संक्रुद्धः	சினங்கொண்டு
वीरः	வீரனாகிய	पावकः इव	அக்னிபோன்றவனாய்
असौ	இவன்	लोकान्	
एकेन अह्ना तु	அந்த ஒரு நாளிலோ	भक्षयेत्	விழுங்கித்தின்ற
बुभुक्षितः	பசிமுண்டவனாய்		வருவான்.

सोऽसौ व्यसनमापन्नः कुम्भकर्णमबोधयत् । त्वत्पराक्रमभीतश्च राजा संप्रति रावणः ॥३३॥

त्वत्पराक्रमभीतः { “தேவரீரது பராக்
கரமத்தால் திகில்
கொண்ட

सः अन्त
असौ இந்த
रावणः ராவண
राजा மன்னன்

संप्रति இப்பொழுது
व्यसनः आपन्नः சங்கடத்தில் ஆகப்பட்டு
ருப்பவனாய்
च அது
कुम्भकर्णं கும்பகாணனை
अबोधयत् எழுப்பியிருக்கிறான்.

स एष निर्गतो वीरः शिविराद्धीमविक्रमः । वानरान् भृशसंकुद्धो भक्षयन् परिधावति ॥

भीमविक्रमः “பயங்கரப்பிரதாபம்
படைத்தவனாகிய

सः அந்த
एषः இந்த
वीरः வீரன் (கும்பகர்ணன்)
शिविरात् விடுதியிலிருந்து

निर्गतः வெளிப்புறப்பட்டவ
னாய்
भृशसंकुद्धः மிகச்சினங்கொண்டு
वानरान् வானரர்களை
भक्षयन् ஒழிப்பதற்காக
परिधावति விரைந்து சென்றுகொ
ண்டிருக்கின்றான்.

कुम्भकर्णं समीक्ष्यैव हरयोऽद्य प्रविद्रुताः । कथमेनं रणे क्रुद्धं वारयिष्यन्ति वानराः ॥३५॥

हरयः “வானர்கள்
अद्य இப்பொழுது
कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனை
समीक्ष्य एव கண்டமாத்திரத்தி
லேயே

प्रविद्रुताः ஓட்டமெடுத்துவிட்
டார்கள்.

रणे போரில்
क्रुद्धं கோபமடைந்த
एनं இவனை
वानराः வானர்கள்
कथं எங்கனம்
वारयिष्यन्ति எதிர்க்கப்போகின்ற
னரோ ?

उच्यन्तां वानराः सर्वे यन्त्रमेतत्समुच्छ्रितम् । इति विज्ञाय हरयो भविष्यन्तीह निर्भयाः ॥

वानराः “வானர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
इह இப்பொழுது
एतत् ‘இது
समुच्छ्रितं ஒங்கிவளர்ந்த
यन्त्रं ஓர் இயந்திரம்’ என்று

उच्यन्तां சொல்லப்பட்ட
इति இப்படி. [வேண்டும்
हरयः வானர்கள்
विज्ञाय எண்ணிக்கொண்டு
निर्भयाः பயமற்றவர்களாய்
भविष्यन्ति இருப்பார்கள்.”

विभीषणवचः श्रुत्वा हेतुमत्सुखेरितम् । उवाच राघवो वाक्यं नीलं सेनापतिं तदा ॥३७॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
हेतुमत् யுத்தமானதும்
सुखेरितं இனிமையாய்ச் சொல்
லப்பட்டதுமான

विभीषणवचः விபீஷணரது
வார்த்தைக்கு

शुवा திருச்செவி சாய்த்து
तदा அப்பொழுது [விட்டு
सेनापतिं சேனாதிபதியாகிய
नीलं நீலனைப்பார்த்து
वाक्यं ஒரு சொல்லை
उवाच பின்வருமாறு
அருளிச்செய்தார்:

गच्छ सैन्यानि सर्वाणि व्यूहं तिष्ठन् पावके । द्वाढाण्पादाय लङ्कायाश्चर्याश्चाप्यथ संक्रमान् ॥

पावके	“ஆங்ஹிபுத்ர, நீல !	द्वाढाणि	கோட்டைவாயில்
गच्छ	நீ புரப்பட்டும்போ;		களிலும்
सर्वाणि	எல்லா	चर्याः अपि	கோட்டைக்கடுத்த கா
सैन्यानि	சைன்யங்களையும்		வல் விடுதிகளிலும்
व्यूहं	அணிவகுத்து	संक्रान् अथ	அகழிப்பாலங்களி
आदाय	அழைத்துக்கொண்டு		லும்
लङ्कायाः	இலங்கையினது	तिष्ठस्व	காத்துநில்.

शैलशृङ्गाणि वृक्षांश्च शिलाश्चाप्युपसंहर । तिष्ठन्तु वानराः सर्वे सायुधाः शैलपाणयः ॥ ३९ ॥

शैलशृङ्गाणि च	“மலைச்சுக்கரங்களையும்	सर्वे	எல்லோரும்
वृक्षान् अपि	மரங்களையும்	सायुधाः	போர்க்கருகி கொண்
शिलाः च	பாறைகளையும்		டவர்களாய்
उपसंहर	சேகரித்துவைப்பாய்.	शैलपाणयः	மலைகளைக் கையிலேந்
वानराः	வானரர்கள்	तिष्ठन्तु	தயவர்களாய்
			காத்துநிற்கட்டும்.”

राघवेण समादिष्टो नीलो हरिचमूपतिः । शशास वानरानीकं यथावत्कपिकुञ्जरः ॥ ४० ॥

राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	नीलः	நீலன்
समादिष्टः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட	यथावत्	அப்படியே
हरिचमूपतिः	வானரசேனாபதியும்	वानरानीकं	வானரசேனைக்கு
कपिकुञ्जरः	வானரோத்தமனு	शशास	கட்டளைபிட்டான்.
	பாக்ய		

ततो गवाक्षः शरभो हनुमानद्दस्तथा । शैलशृङ्गाणि शैलाभा गृहीत्वा द्वारमभ्ययुः ॥ ४१ ॥

ततः	அப்பொழுது	अगदः तथा	அங்கதனும்
शैलाभाः	மலைய நிகர்த்தவர்	शैलशृङ्गाणि	மலைச்சுக்கரகளை
	களான	गृहीत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
गवाक्षः	கவாக்ஷனும்	द्वारं	கோட்டைவாயிலுக்கு
शरभः	சரபனும.	अभ्ययुः	வந்தனர்.
हनुमान	ஹனுமான்		

रामवाक्यमुपश्रुत्य हरयो जितकाशिनः । पादपैर्दयन्वीरा वानराः परवाहिनीम् ॥ ४२ ॥

जितकाशिनः	எப்பொழுதும் வெ	उपश्रुत्य	கிரமேற்கொண்டு
	ற்றிபெற்று விளங்கும்	पादपैः	மரங்களோடு
हरयः	வானரர்களும்	परवाहिनीं	
वीराः	சூரர்களான		கோக்கி
वानराः	வானரர்களும்	अदयन्	புறப்பட்டுச்சென்றார்
रामवाक्यं	ஸ்ரீராமரது ஆக்களு		

ततो हरीणां तदनीकमुग्रं रराज शैलोद्यतः सहस्रम् ।

गिरेः सर्मापानुगतं यथैव महम्महाम्भोधरजालमुग्रम्

॥ ४३ ॥

ततः அப்பொழுது
 ஹரிணர் வானரர்களின்
 உயர் பயங்கரமானதும்
 ஶைலோயுத- } மலைகளே உயர்த்திப்
 ஶீசஹஸ்த- } பிடித்த அழகிய கை
 களுடையதும்
 கிர்: மலையின் (சுவேல
 மலையின்)

சர್ಮாபானுगतं காழ்வரையைச் சுற்றி
 தத் அந்த [கிற்கிற துமான
 அனிக் கோளையானது
 மஹ் பெரிதும்
 உயர் பயங்கரமானதுமான
 மஹாமோதரஜால் காட்டுகிலமண்டலம்
 யதா எவ் எனவே
 ரரஜ விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17314

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2639

द्विपष्टितमः सर्गः—अनुपத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ६२ ॥

कुम्भकर्णसान्वनम्—கும்பகர்ணனை சமாதானப்படுத்துவது.

स तु राक्षसशार्दूलो निद्रामदसमाकुलः । राजमार्गं श्रिया जुष्टं ययौ विपुलविक्रमः ॥ १ ॥

ராக்ஷசசார்கூல்: இராக்ஷஸப்புரீழியும்
 விபுலவிக்ரம: பெரும் பிரதாப

ச: து அவனும் (கும்பகர்ண
 னும்)

निद्रामदसमाकुलः { தூக்கத்தாலும் குடி
 வெறியாலும் கலங்
 கயிருப்பவனுமான

श्रिया जुष्टं திருபொருந்திய
 राजमार्गं ராஜமார்தியில்
 ययौ சென்றான்.

राक्षसानां सहस्रैश्च वृतः परमदुर्जयः । गृहेभ्यः पुष्पवर्षेण कीर्यमाणस्तदा ययौ ॥ २ ॥

ததா அப்பொழுது
 परमदुर्जय: மிக வெல்லற்கரியன
 கிய அவன்

वृतः சூழப்பட்டவனும்
 गृहेभ्यः வீடுகளிலிருந்து
 पुष्पवर्षेण பூமாரியால்
 कीर्यमाणः च இறைககப்பட்டவ
 னாயும்

राक्षसानां அரக்கர்களின்
 सहस्रै: அநேகர்களால்

ययौ போய்ச்சேர்ந்தான்.

स हेमजालविततं भानुभास्वरदर्शनम् । ददर्श विपुलं रम्यं राक्षसेन्द्रनिवेशनम् ॥ ३ ॥

ச: அவன்
 हेमजालविततं பொன் சாளரங்கள்
 இணைக்கப்பெற்றதும்
 भानुभास्वरदर्शनं { சூரியன்போல் பிரகா
 சிக்கும் தோற்றமு
 டையதும்

विपुलं விசாலமானதும்
 रम्यं அழகியதுமான
 राक्षसेन्द्रनिवेशनं ராக்ஷஸேந்தன்னனது
 மாளிகையை
 ददर्श கண்டான்.

स तत्तदा सूर्य इवाभ्रजालं प्रविश्य रक्षोऽधिपतेर्निवेशम् ।
 . ददर्श दूरैऽभ्रजमासनस्थं स्वयंभुवं शक्र इवासनस्थम् ॥ ४ ॥

सः	ஆவன்	दूरै	சிறிது ஆரத்தில
रक्षोऽधिपतेः	ராட்சஸமன்னனது	आसनस्थं	ஆஸனத்தில வீற்றி
तत्	அந்த	अभ्रजं	தமையனரை [ருக்கும்
निवेशं	ஆர்ண்மனைக்குள்	शक्र	இந்திரன
सूर्यः	சூர்	आपनस्थं	ஆஸனத்திலமந்தி
अभ्रजालं	மேகமண்டலத்தினுள்	स्वयंभुव	ருக்கும் பிரமமதேவரை
इव	எப்படியோ அப்படி	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
प्रविश्य	புகுந்து	ददर्श	கண்டான்.
तदा	அப்பொழுது		

भ्रातुः स भवनं गच्छन्नशोणसमन्वितम् । कुम्भकर्णः पदन्यासैरकम्पयत मेदिनीम् ॥

सः	அந்த	भवनं	மாளிகையில்
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	गच्छन्	செல்கின்றவனாய்
रक्षोणसमन्वितं	ராட்சஸக் கூட்டங்களுள்	पदन्यासः	காலடிவைப்புகளால்
	நிறைந்த	मेदिनी	பூமியை
भ्रातुः	தமையனரை	अकम्पयत	அதிரச்செய்தான்.

सोऽभिगम्य गृहं भ्रातुः कक्ष्यामभिविगाह्य च । ददर्शोद्विगमासीनं विमाने पुष्पके गुरुम् ॥

सः	ஆவன்	पुष्पके	புஷ்பக
भ्रातुः	தமையனரை	विमाने	விமானத்தில்
गृहं	மாளிகையில்	आसीनं	உட்கார்ந்திருக்கும்
अभिगम्य	சென்று	गुरुं	தமையனரை
कक्ष्यां	கட்டுவரிசையை	उद्विग्नं	மனக்கலக்கமுற்றவ
अभिविगाह्य च	தாண்டிச்சென்றும்	दर्श	கவனித்தான். [ராய

अथ दृष्ट्वा दशग्रीवः कुम्भकर्णमुपस्थितम् । तूर्णमुत्थाय संहृष्टः सन्निकर्षमुपानयत् ॥ ७

अथ	அப்பொழுது	संहृष्टः	களிகொண்டு
दशग्रीवः	தசகண்டன்	तूर्णं	சடக்கென
कुम्भकर्ण	கும்பகர்ணனை	उत्थाय	எழுந்து
उपस्थितं	வந்துவிட்ட	सन्निकर्षं	சமீபத்திற்கு
दृष्ट्वा	கவனித்து	उपानयत्	அழைத்துவந்தான்.

अथासीनस्य पर्यङ्के कुम्भकर्णो महाबलः । भ्रातुर्ववन्दे चरणौ किं कृत्यमिति चाब्रवीत् ॥

अथ	அப்பொழுது	चरणौ	பாதங்களில்
महाबलः	மகா பலசாலியாகிய	ववन्दे	தண்டனிட்டான்.
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	किं	“
पर्यङ्के	ஆஸனத்தில்	कृत्यं	செய்யப்படவேண்
आसीनस्य	அமர்ந்திருக்கும்	इति च	என்றும் [டியது”
भ्रातुः	தமையனரை	अब्रवीत्	விண்ணப்பித்துக் கொண்டான்.

उत्पत्य चैनं मुदितो रावगः परिष्वजे । स भ्रात्रा संपरिष्वक्तो यथावचाभिनन्दितः ॥

ராவண: ராவணன்
முதित: களிப்புற்றவனாய்
उत्पत्य துள்ளியெழுந்தது
एनं च இவனையும்
परिष्वजे கட்டித் தழுவித்
கொண்டான்.

आत्रा தமயனரால்
सम्परिष्वक्तः { ஆலிங்கனம்செய்து
{ கொள்ளப்பட்டவ
एव { இவ
यथावत् முறைப்படி
अभिनन्दितः च கொண்டாடவும்
பட்டான்.

कुम्भकर्णः शुभं दिव्यं प्रतिपेदे वरासनम् ॥ १०

கும்பகர்ண: சும்பகர்ணன்
दिव्यं அழகானதும [மான
शुभं பிரகாசிக்கின்றது -

वरासनं சிறந்த ஆஸனமொன்
प्रतिपेदे அமர்ந்தான்.

स तदासनमाश्रित्य कुम्भकर्णो महाबलः । संरक्तनयनः कोपाद्रावणं वाक्यमब्रवीत् ॥ ११ ॥

ச: அந்த
महाबलः மகா பலசாலியாகிய
कुम्भकर्णः சும்பகர்ணன்
तत् அந்த
आसनं ஆஸனத்தில
आश्रित्य அமர்ந்து

कोपात् கோபத்தால்
संरक्तनयनः கண்கள் சிவந்தவனாகி
रावणं ராவணனைப்பார்த்து
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् விண்ணப்பித்தாக்
கொண்டான்:

किमर्थमहमादृत्य त्वया राजन्निबोधितः । शंस कस्माद्भयं तेऽस्ति कोऽद्य प्रेतो भविष्यति ॥

राजन् “அரசரே!
अहं நான்
किमर्थं எகம்:ரணமாய்
त्वया தேவரீரால்
आदृत्य ஆவல்கொண்டு
विबोधितः எழுப்பப்பட்டேன் ?
शंस புகன்றறளும.

कस्मात् எவனிடமிருந்து
ते தேவரீருக்கு
भयं சங்கடமானது
अस्ति உண்டாயிருக்கிறது ?
अद्य இப்பொழுது
कः எவன்
प्रेतः மரித்த பிணமாய்
भविष्यति ஆகப்போகின்றான் ?

न मे वीर्यं बले तुल्यस्त्रिषु लोकेषु विद्यते । यदीन्द्रात्ते भयं राजन् यदि वा ते स्वयंभुवः ॥

राजन् “என்னரே!
ते தேவரீருக்கு
भयं ஆபத்து
इन्द्रात् यदि இந்திரனிடமிருந்தா
யினும் சரி
ते தேவரீருக்கு
स्वयंभुवः } பிரம்மதேவனிடமிருந்
यदि वा } தாயினும் சரி

वीर्यं வீர்யத்திலும்,
बले பலத்திலும்
मे எனக்கு
तुल्यः சமானனொருவன்
त्रिषु மூன்று
लोकेषु உலகங்களிலும்
न विद्यते இல்லை ”

भ्रातरं रावणः क्रुद्धं कुम्भकर्णमवस्थितम् । ईषत्तु परिवृत्ताभ्यां नेत्राभ्यां वाक्यमब्रवीत् ॥

रावणः	ராவணன்	भ्रातरं	தம்பியாகிய
क्रुद्धं	கோபங்கொண்டு	कुम्भकर्णं तु	கும்பகர்ணனை நோக்கி
ईषत्	சிறிது	वाक्यं	ஒரு டொழியை
परिवृत्ताभ्यां	சுழலும்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
नेत्राभ्यां	கண்களுடன்		
अवस्थितं	வீற்றிருக்கும்		புகன்றான் :

अथ ते सुमहान् कालः शयानस्य महाबल । सुखितस्त्वं न जानीषे मम रामकृतं भयम् ॥

सहाबल	“மகா பலசாலியே !	सुखितः	சுகமாயிருக்கின்ற
अथ	இப்பொழுது	त्वं	நீ
ते	நீ	मम	எனக்கு
शयानस्य	படுத்துறங்கி	रामकृतं	ராமனால் விளைந்த
कालः	காலமானது	भयं	சங்கடத்தை
सुमहान्	{ அனேக விசேஷ சம் பவங்களைக்கொண் டாகிறது.	न जानीषे	அறியாய்.

एष दाशरथी रामः सुग्रीवसहितो बली । समुद्रं सबलस्तीर्त्वा मूलं नः परिक्रन्तति ॥१६॥

दाशरथिः	“தசரதனின் புத்ர	सबलः	சேனைகளுடன்
	— உய	समुद्रं	கடலை [கூடவும்]
एषः	இந்த	तीर्त्वा	தாண்டிவந்தது
बली	பலசாலியாகிய	नः	நமது
रामः	ராமன்	मूलं	வேரை
सुग्रीवसहितः	சுக்ரீவனுடன் கூடவும்	परिक्रन्तति	அறுத்துவருகின்

हन्त पश्यस्व लङ्कायां वनान्युपवनानि च । सेतुना सुखमागम्य वानरैर्कार्णवीकृतम् ॥१७॥

हन्त	“ஐய்யா !	सेतुना	அணையக்கொண்டு
लङ्कायां	இலங்கையில்	सुखं	அனுகூலமாய்
वनानि	காடுகளையும்	आगम्य	வந்து
उपवनानि च	சோலைகளையும்	वानरैर्कार्णवीकृतं	ஸ்ரீரோ குரங்குக் கடலா
पश्यस्व	பாராய்.		க்கப்பட்டது.

ये रक्षसां मुख्यतमा हतास्ते वानरैर्युधि । लङ्का तावन्महाबाहो बालवृद्धावशेषिता ॥१८॥

रक्षसां	அரக்கர்களுள்	हताः	வதைக்கப்பட்டனர்.
ये	எவர்கள்	महाबाहो	மகாபாகுவே !
मुख्यतमाः	மிகச் சிறந்தவர்களோ	तावत्	இப்பொழுது
ते	அவர்கள்	लङ्का	இலங்கை
युधि	போரில்	बालवृद्धाव-	} குழந்தைகளும் கிழ
वानरे.	குரங்குகளால்	शेषिता	
			வர்களும் மிஞ்சிய
			தாக்கப்பட்டது.

वानराणां क्षयं युद्धे न पश्यामि कदाचन ॥ १९ ॥

युद्धे	“போரில்	கடாசன	எவ்விதத்திலும்
वानराणां	வானரர்களுக்கு	न पश्यामि	நான் அறிகிலேன்.
क्षयं	அழிவை		

न चापि वानरा युद्धे जितपूर्वाः कदाचन ॥ २० ॥

	“போரில்	கடாசன அபி ஜிதபூர்வா: ந	ஒருதரமேனும் முன்பு ஜெதக்கப்பட்ட வில்லை.
वानरा: च			

तदेतद्भयमुत्पन्नं त्रायस्वेमां महाबल । नाशय त्वमिमानद्य तदर्थं बोधितो भवान् ॥ २१ ॥

महाबल	“மகா பலசாலியே!	एव	நீ
तत्	அப்படிப்பட்டதாகிய	अद्य	இப்பொழுது
एतत्	இந்த	इमान्	இவர்களை
भयं	சங்கடமானது	नाशय	ஒழித்துவிடு.
उत्पन्नं	உண்டாயிருக்கிறது;	तदर्थं	அதற்காகத்தான்
इमां	இதை. (இலங்கையை)	भवान्	நீ
वायस्व	கப்பாற்றுவாய்.	बोधितः	எழுப்பப்பட்டாய்.

शत्रुणा रुद्धनगरं युद्धे हतसुहृज्जनम् ॥ २२ ॥

सर्वक्षपितकोशं च स त्वमभ्यवपद्य माम् । त्रायस्वेमां पुरीं लङ्कां बालवृद्धावशेषिताम् ॥

सः	“அந்த	सर्वक्षपितकोशं च {	முற்றிலும் காலியான்
एवं	நீ		கஜானுவையுடைய
मां	என்னை	आकृष्य	இதையும்
युद्धे	போரில்	अभ्यवपद्य	மனதிற்கொள்வாயாக
शत्रुणा	சத்ருவால்	इमां	இந்த
रुद्धनगरं	முற்றுசெய்யப்பட்ட நகரமுடையவனாகவும்	बालवृद्धावशेषितां	குழந்தைகளும், கிழ வர்களும் மிஞ்சிய
हतसुहृज्जनं	{	लङ्कां	இலங்கை
		पुरीं	நகரை
		वायस्व	காப்பாயாக.

भ्रातुरर्थे महाबाहो कुरु कर्म सुदुष्करम् । मयैवं नोक्तपूर्वो हि कच्चिद्भ्रातः परंतप ॥ २४ ॥

महाबाहो	“மகாபாருவே!	भ्रातः	தம்பி!
भ्रातुः अर्थे	தமையனுக்காக	मया	என்னால்
सुदुष्करं	அரிய	एवं	இவ்விதம்
कर्म	செயலை	उक्तपूर्वः न हि	நீ இதற்குமுன் சொல்
कुरु	புரிவாயாக.		லப்பட்டவில்லை என
परंतप	சத்ருக்களை தடுக்க அடிக்கும்	कच्चिद्	நான் எண்ணுகிறேன்.

त्वय्यस्ति तु मम स्नेहः परा संभावना च मे । दैवासुरेषु युद्धेषु बहुशो राक्षसर्षभ ॥ २५ ॥
 त्वया देवाः प्रतिव्यूह्य निर्जिताश्वासुरा युधि ॥ २६ ॥

மம “எனக்கு
 த்வி து உன்னிடமே
 ஸ்நஃ அன்பானது
 அஸ்தி விளங்குகிறது.
 மெ எனது
 பரா எதிலும் மேம்பட்ட
 சம்பாநா வெகுமானமும்
 ச அப்படியே உன்னிடம்
 ராக்ஸர்ஸம் விளங்கிற்று
 பஹுஷ ராக்ஸஸோத்தம!
 அநேகந்தடவை

த்வய உன்னால
 த்வாஸுரேபு தேவாசுர
 யுத்தேபு போர்களில்
 த்வா: தேவர்கள்
 ப்ரதிவ்யூஹ்ய எதிர்த்துநின்று
 நிர்ஜிதா: ஜயிக்கப்பட்டிருக்கி
 ருர்கள்.
 யுதி போரில்
 அஸுரா: அசுரர்களும்
 ச அப்படியே ஜயிக்கப்
 பட்டிருக்கிறார்கள்.

तदेतत्सर्वमातिष्ठ वीर्यं भीमपराक्रम । न हि ते सर्वभूतेषु दृश्यते सदृशो बली ॥ २७ ॥

भीमपराक्रम “பயங்கரப்பிரதாபம்
 படைத்தவனே!
 தத் அந்த
 ஐதத் இநத
 வீர்யம் வீர்யம்
 சவ் எல்லாவற்றையும்

அதிष्ठ கைக்கொள்வாயாக.
 சர்வபூதேபு எல்லாப்பிராணி
 தே உனக்கு [களிலும்
 சத்ரூஷ: சமானனாகிய
 பலி பலசாலி
 ட்ரூயதே ந ஹி காணப்படவேயில்லை.

कुरुष्व मे प्रियहितमेतदुत्तमं यथाप्रियं प्रियरण बान्धवप्रिय ।

स्वतेजसा विधम सपत्नवाहिनीं शरद्धनं पवन इवोच्यतो महान् ॥ २८ ॥

प्रियरण “போராவல்கொண்
 டோனே!
 பான்ஹவப்ரிய தமையனிடம் வாத்தவ
 ல்யமுடையவனே!
 யதாப்ரியம் விருப்பிதமுமாறு
 மெ எனக்கு
 ப்ரியஹித் இஷ்டமானதும் நன்
 மைபயப்பதுமாகிய
 உத்தம் ஐதத் சிறந்த இதை
 குருஷவ செய்வாயாக.

उद्यत: சுழன்று கிளம்பும்
 महान् பெரிய
 पवन: காற்றானது
 शरद्धनं சரத்தகாலத்திய
 மேகத்தை
 इव எவ்வண்ணமோ
 ஆவ்வண்ணமே
 स्वतेजसा உனது ஆற்றலால்
 सपत्नवाहिनीं சக்ருசேனைய
 विधम ஊதிவிடுவாயாக.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्विषष्टितमः सर्गः ॥

त्रिषष्टितमः सर्गः—அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் || ६३ ||

कुम्भकर्णोपदेशः—கும்பகர்ணனது உபதேசம்.

तस्य राक्षसराजस्य निशम्य परिदेवितम् । कुम्भकर्णो बभाषेदं वचनं प्रजहास च ॥ १ ॥

कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	निशम्य	கேட்டு
तस्य	அந்த	प्रजहास	நகைகொண்டான்.
राक्षसराजस्य	இராசநாஸகக்கோமான்	इदं	பின்வரும்
	னது	वचनं च	மொழியையும்
परिदेवितं	பரிதாபமொழியை	बभाषे	புகன்றான் :

दृष्टो दोषो हि योऽस्माभिः पुरा मन्त्रविनिर्णये । हितेष्वनभिरक्तेन सोऽयमासादितस्त्वया ॥

पुरा	“முன்பு	दृष्टः	உத்தேசிக்கப்
मन्त्रविनिर्णये	மந்திராலோசனை	सः	அந்த [பட்டதோ
	செய்தபொழுது	अयं हि	இதுதான்
अस्माभिः	எங்களால்	हितेषु	யுத்தவிஷயங்களில்
यः	எந்த	अनभिरक्तेन	சுடுபடாத
दोषः	தீப்பயன்	त्वया	உன்னால்
		आसादितः	அடையப்பட்டது.

शीघ्रं खल्वभ्युपेतं त्वां फलं पापस्य कर्मणः । निरयेष्वेव पतनं यथा दुष्कृतकर्मणः ॥ ३ ॥

दुष्कृतकर्मणः	“கொடும்பாபச்செயல்	पापस्य	பாப
	புரிந்தவனுக்கு	कर्मणः	செயலின்
निरयेषु	நரகங்களில்	पतनं	ஆபத்தானது
फलं	அனுபவித்தல்	त्वां	உனக்கு
यथा	எவ்வண்ணமோ	शीघ्रं एव	சுடுதியிலேயே
	அவ்வண்ணமே	अभ्युपेतं खलु	கிட்டிவிட்டதே !

प्रथमं वै महाराज कृत्यमेतदचिन्तितम् । केवलं वीर्यदर्पेण नानुबन्धो विचारितः ॥ ४ ॥

महाराज	“மகராஜஜே !	अचिन्तितं	ஆலோசிக்கப்பட
प्रथमं	முன்பே		வில்லை.
एतत्	இந்த	अनुबन्धः वै	மேன்மேலும் வீளை
कृत्यं	கார்யம்		யும் பயனும்
वीर्यदर्पेण- }	வீர்யத்தையும்செருக்	विचारितः न	எண்ணப்படவில்லை.
केवलं }	கையுங்கொண்டு		
	மாத்திரம்		

यः पश्चात्पूर्वकार्याणि कुर्याद्दैर्घ्यमास्थितः । पूर्वं चापरकार्याणि न स वेद नयानयौ ॥ ५ ॥

यः	“எவன்	परकार्याणि	பின் செய்யவேண்டிய
दैर्घ्यं	யாவருக்கும் மேல்	पूर्व च	முன்னரும் [வைகளை
	பாடடை	कुर्यात्	செய்வானோ,
आस्थितः	கொண்டவனாக	सः	அவன்
पूर्वकार्याणि	முன் செய்யவேண்டி	नयानयौ	நன்னெறி, தீநெறி
	யவைகளை		இரண்டையும்
पश्चात्	பின்னரும்	वेद न	அறிந்தவனல்லன்.

देशकालविहीनानि कर्माणि विपरीतवत् । क्रियमाणानि दुष्यन्ति हवींष्यप्रयतेष्विव ॥ ६ ॥

देशकाल-	எற்ற இடம், எற்ற	अप्रयतेषु	பக்தியற்றவர்கள்
विहीनानि }	காலம் இல்லாது	हवींषि	யாகங்கள் [யத்தில்
विपरीतवत्	விபரீதமாய்	इव	எப்படியோ,
क्रियमाणानि	செய்யப்படும்		அப்படியே
कर्माणि	காரியங்கள்	दुष्यन्ति	தோஷமுறுகின்றன.

त्रयाणां पञ्चधा योगं कर्मणां यः प्रपद्यते । सचिवैः समयं कृत्वा स सभ्ये वर्तते पथि ॥

यः	எவன்	पञ्चधा योगं	ஐவகையான சம்பந்த
सचिवैः	மந்திரிகளோடு		தத்தை †
स्मयं	நிச்சயமான	प्रपद्यते	நன்கு கடைப்பிடித்
	தத்தை		தொழுகின்றானோ
कृत्वा	செய்து,	सः	அவன்
द्वयाणां कर्मणां	முவவகை விளைகளுக்	सभ्ये पथि	நல்ல நெறியில்
	கும்.	वर्तते	நிற்கின்றான்.

* அதாவது : 1. தனது வல்லமையிலிட்டிருக்கையில் தனது சத்ருவுடன் சண்டைக்குச் செல்லுதல். 2. தனது வல்லமையும் சத்ரு வல்லமையும் ஒத்திருக்கையில் அவனுடன் சமாதானம் செய்துகொள்ளுதல். 3. தனது வல்லமை சத்ரு வல்லமைக்கு கீழ்ப்பட்டிருக்கையில் சத்ருவுக்கு ஏதாவது கொடுத்து வணங்கிப் போதல் என்பன.

† அதாவது : 1. ஒரு காரியத்திலிறங்குமுன் அதை ஏப்படி ஆரம்பிக்கிற தென்று பார்த்தல்; இது ஆரம்போபாயம். 2. அக்காரியத்தை நடத்தத் தன்னிடம் ஆட்களும் பொருளும் போதுமானவைகளாக இருக்கின்றனவாவென்று ஆலோசித்தல்; இது புருஷதீரவிய சம்பந்தம். 3. தான் ஆரம்பிக்கும் காரியம் இடத்திற்கும் காலத்திற்கும் ஒத்திருக்கிறதாவென்று ஆராய்ந்து பார்த்தல்; இது தேசகால விபாகம். 4. ஆரம்பித்து நடத்துங்கால் ஏதாவது நடுவில் வழுவண்டானால் அதைச் சரிப்படுத்தும் வகை பார்த்தல்; இது வினிபாதப் பிரதீகாரம். 5. காரியத்தை முடித்துக்கொள்ளும் வகை பார்த்தல்; இது காரியசிக்தி என்பன.

यथागमं च यो राजा समयं विचिकीर्षति । बुध्यते सचिवान् बुद्ध्या सुहृद्शत्रुपश्यति ॥
धर्ममर्थं च कामं च सर्वान्वा रक्षसं पते । भजेत पुरुषः काले त्रीणि द्वन्द्वानि वा पुनः ॥

ரக்ஷஸாं	“திராசநஸிங்கஸிங்	बुध्यते	திராசாநிங்கஸுரேன
पत्र	வேந்தே !		அந்த
यः	எந்த	पुस्यः च	புருடன்,தான்
राजा	மன்னன்	धर्म	தாமதத்தையோ
यथागमं	சாஸ்திரநூற்படிய	अर्थ च	அர்த்தத்தையோ
समयं	சித்தாந்தத்தை	कामं वा	காமத்தையோ
विचिकीर्षि	செய்ய நினைக்கின்	द्वन्द्वानि पुनः	திரண்டுகளையுமோ
साचिवान्	மந்திரிகளையும் [ரூனே	वीणि	மூன்றுன
सुहृदः च	உறறவர்களையும்	सर्वान् वा	எல்லாவற்றையுமோ
अपुपश्यति	அனுசரிகுகின்றாரேனே,	काले	எற்ற காலத்தில்
बुद्ध्या च	ஸ்வபுத்தியைக்	भजतं	பெறுகிறான்.
	கொண்டும்		

त्रिषु चैतेषु यच्छ्रेष्ठं भुत्वा तन्नावबुध्यते । राजा वा राजमात्रो वा व्यर्थं तस्य बहुश्रुतम् ॥

राजा	“அரசனே	तत्	அதை
वा	அல்லது	श्रुत्वा	கேட்டு
राजमात्रः	அரசனைச் சார்ந்த வீனே	अबबुध्यते न	{ மனதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் இருக்கின்றன
विषु	முவ்வகையான	वा	என்றால்
एतेषु	இவைகளில், (வீன்களில்)	तस्य	அவனது
यत्	எது	बहुश्रुतं	வெகுதூற்கல்வி
श्रेष्ठं	சிறந்ததோ,	व्यर्थं च	வீனே !

उपप्रधानं सान्त्वं वा भेदं काले च विक्रमम् । योगं च रक्षसां श्रेष्ठ तावुभौ च नयानयौ ॥
काले धर्मार्थिकामान यः संमन्य सचिवैः सह । निषेवेतात्मवांल्लोके न स व्यसनमाप्नुयात् ॥

रक्षसां	“அரசுகர்களுள்	उभौ	இரண்டு
श्रेष्ठ	உத்தமரே !	नयानयौ	நன்னெறி திருநெறி களையும்
लोके	உலகில்		
काले	எற்றகாலத்தில்	धर्मार्थिकामान्	{ தர்மத்தையும், அர்த் தத்தையும், காமத் தையும்
यः	எவனோருவன்	काले	தக்க காலத்தில்
सान्त्वं	ஸாமோபாயத்தையும்	सचिवैः सह	மந்திரிகளுடன்கூட
उपप्रधानं	தானோபாயத்தையும்,	संमन्य	ஆலோசித்து
भेदं वा	பேதோபாயத்தையும்,	निषेवेत	கடைப்பிடித்தொழுகுவானே,
विक्रमं च	தண்டோபாயத்தையும்,	आत्मवान्	புத்திமானாகிய.
योगं च	{ ஆரம்போபாயம் முத லிய ஐவகை சம்மானத் தையையும்,	सः च	அவனே
तौ	அந்த	व्यसनं	ஆபத்தை
		आप्नुयात् न	அடையமாட்டான்.

हितानुबन्धमालोच्य कार्याकार्यमिहात्मनः । राजा सहार्थवच्चैः सचिवैः स हि जीवति

इह “இவ்வுலகில்
कार्याकार्यं செய்யத்தக்கதையும்,
செய்யத்தகாததையும்
आत्मनः கனகரு
हितानुबन्धं { ரேன்மேலும் நன்மை
பயக்கும் கார்யத்
தொடர்பையும்

अर्थतत्त्वज्ञैः { விஷயங்களின் உண்
மைகளை உள்ளபடி
உணர்ந்த
सचिवैः सह மந்திரிகளுடன் கூட
आलोच्य நிச்சயித்தறிந்து
सः எவனோ ஆந்த
राजा हि மன்னனோ
जीवति கசுமாய்வாழ்கின்றான்.

अनभिज्ञाय शास्त्रार्थान् पुरुषाः पशुबुद्धयः । प्रागल्भ्याद्वक्तुमिच्छन्ति मन्त्रेष्वभ्यन्तरीकृताः ॥

पशुबुद्धयः “மிந்நாபுத்திகொண்ட
पुरुषाः புருஷர்கள்
शास्त्रार्थान् சாஸ்திரவிஷயங்களை
अनभिज्ञाय உணராது
प्रागल्भ्यात् பரிபாட்டுபத்தால்

मन्त्रेषु ஆலோசனை விஷயங்
களில்
अभ्यन्तरीकृताः ஆயர்த்தப்பட்டவர்க
वरन् எடுத்துப்பேசு [ளாய்
इच्छन्ति விரும்புகிறார்கள்.

अशास्त्रविदुषां तेषां न कार्यमहितं वचः । अर्थशास्त्रानभिज्ञानां विपुलां श्रियमिच्छताम् ॥

अशास्त्रविदुषां “சாஸ்திரமுணராது
வர்களும்
अर्थशास्त्रानभिज्ञानां விஷயவிதிகளையறியா
தவர்களும்
विपुलां பெரும
श्रियं செல்வமொன்றை

इच्छतां விரும்புகின்றவர்களு
மான
तेषां அவர்களுடைய
अहितं தீமை பயக்கும்
वचः சொல்
कार्यं न கொள்ளத்தக்கதன்று.

अहितं च हिताकारं धाष्टर्याज्जल्पन्ति ये नराः । अवैक्ष्य मन्त्रवाह्यास्ते कर्तव्याः कृत्यदूषणाः ॥

ये “எந்த
नराः புருஷர்கள்
हिताकारं ஹிதமெனத்தோன்
अहितं च தீயதையும் [றும்
धाष्टर्यान् தைரியமாய்
जल्पन्ति எடுத்துரைக்கின்
றார்களோ

कृत्यदूषणाः காரியத்தைப் பாழ்
படுத்திவிடும்
ते அவர்கள்
अवैक्ष्य கவனித்து
मन्त्रवाह्याः } ஆலோசனையில் புறக்
कर्तव्याः } கணிக்கத் தக்கவர்க
கள்.

विनाशयन्तो भर्तारं सहिताः शत्रुभिर्वुधैः । विपरीतानि कृत्यानि कारयन्तीह मन्त्रिणः ॥

इह “இவ்வுலகில்
मन्त्रिणः மந்திரிகள்
बुधैः புத்திமான்களாகிய
शत्रुभिः சத்ருக்களோடு
सहिताः சேர்ந்தவர்களாய்

भर्तारं எஜமானனுக்கு
विनाशयन्तः துரோகம் புரிபவர்
विपरीतानि விரோத [களாய்
कृत्यानि காரியங்களை
कारयन्ति செய்விக்கின்றார்கள்.

तान्भर्ता मित्रसङ्काशानमित्रान्मन्त्रनिर्णये । व्यवहारेण जानीयात्सचिवानुपसंहितान् ॥

भर्ता "ஓர் எஜமானன்
मित्रसङ्काशान् मिத்ரர்கள் போலி
ருந்து

अमित्रान् சத்ருக்களாக
उपसंहितान् கூடவிருக்கும்
तान् அந்த
सचिवान् மந்திரிகளை

मन्त्रनिर्णये ஆலோசித்து நிச்சயிக்
குங்காலை

व्यवहारेण { விவகாரத்தால் (விஷ
யங்களைச் சொல்லும்
மாதிரியால்)
जानीयात् கண்டுகொள்ள
வேண்டும்.

चपलस्येह कृत्यानि सहसानुप्रधावतः । छिद्रमन्ये प्रपद्यन्ते क्रौञ्चस्य खमिव द्विजाः ॥

इह "இப்புறியில்
सहसा ஆலோசனையின்றி
अनुप्रधावतः இறங்கும்
चपलस्य சபலசெய்தனாகிய
ஒருவனுடைய

कृत्यानि காரியங்களை
अन्ये பிறர்கள் (சத்ருக்கள்)

यो हि शत्रुमभिज्ञाय नात्मानमभिरक्षति । अवामोति हि सोऽनर्थान्स्थानाच्च व्यपरोप्यते ॥

यः "எவன்
शत्रुं சத்ருவை
अभिज्ञाय हि தெரிந்துகொண்டும்
आत्मानं தன்னை [கூட
अभिरक्षति न ரகஷித்துக்கொள்
வா திருக்கின்றானோ

छिद्रं ரகசியபாய
द्विजाः பறவைகள்
क्रौञ्चस्य க்ரௌஞ்சகிரியின்
खं இரகசிரத்தை
इ। எப்படியோ
அப்படியே

प्रपद्यन्ते அடைகின்றார்கள்.

सः அவன்
अनर्थान् हि ஸங்கடங்களையே
अवामोति அடைகிறான்.
स्थानान् च புகளியினின்றும்
व्यपरोप्यते கீழே தள்ளப்பட்ட
வனாகின்றான்.

यदुक्तमिह ते पूर्वं क्रियतामनुजेन च । तदेव नो हितं कार्यं यदिच्छसि च तत्कुरु ॥२१॥

ते "தேவரீருக்கு
पूर्वं முன்பு
अनुजेन च தம்பிராலும்
इह இவ்வியதத்தில்
यत् எனது
उक्तं சொல்லப்பட்டதோ
तत् एव அதுதான்
क्रियतां செய்யப்படவேண்டும்

नः நமக்கு
हिं நன்மைபயக்கும்
कार्यं செயல்
यत् எனது
इच्छसि தேவரீர் விரும்புகின்
றீமோ
तत् च அதையே
कुरु செய்வீராக "

तत्तु श्रुत्वा दशग्रीवः कुम्भकर्णस्य भाषितम् । भृकुटिं चैव सञ्चक्रे कुट्टश्चैनमभाषत ॥२२॥

दशग्रीवः तु தசகண்டனோ
कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணனது
तत् அந்த
भाषितं श्रुत्वा சொல்லைக் கேட்டு
च च தகூடணமே

भृकुटिः கோபங்கொண்டவ
னாய்
अञ्चक्रे புருவம் நெறித்தான்.
एव एव இவனை நோக்கியும்
अभाषत பின்வருமாறு
மொழிந்தான்.

मान्यां गुरोर्वाचायः किं मा त्वमनुशाससि । किमवावक्ष्यं कृत्वा कालं युक्तं विधायताम्॥

गुरः “तமையனார்
आचार्यः इव ஆசிரியரென
मान्यः கௌரவிக்கத்தக்கவர்.
एव நீ
मां எனக்கு [னையோ ?
अनुशाससि कि உபதேசிக்கின்ற-

एवं இவ்வீதம்
वावक्ष्यं कृत्वा வாவுகும் க்ரூவா
किं என்ன பயன் ?
काले இக்காலத்தில்
युक्तं உசித்தமானது
विधायताम् செய்யப்பட்டும்.

विभ्रमाचित्तमोहाद्वा बन्धवीर्याश्रयेण वा । नाभिपन्नमिदानीं यद्व्यर्थास्तस्य पुनः कथाः ॥

विभ्रमात् “காமவேட்கையின்
அவசரத்தாலோ,
चित्तमोहात् वा புத்திமயக்கத்தாலோ
बन्धवीर्याश्रयेण वा ஆற்றலுமரண்மையும்
கொண்டிருப்பதாலோ
यत् எதொன்று

अभिपन्नं न முன் செய்துமுடிக்கப்
படவில்லையோ
इदानीं இப்பொழுது
पुनः மீளவும்
तस्य அதுனுடைய
कथाः வயவஹாரங்கள்
व्यर्थाः வீணானவை.

अस्मिन्काले तु यद्युक्तं तदिदानीं विधायताम् । गतं तु नानुशोचन्ति गतं तु गतमेव हि॥

अस्मिन् काले “இந்த சமயத்தில்
यत् எது
युक्तं ஏற்றதோ
तत् तु அதுதான்
इदानीं இப்பொழுது
विधायतां செய்யப்படவேண்டும்.

गतं சென்றது
गतं एव तु சென்றதேதான்.
हि ஆதலால்
गतं तु கடந்ததைக்குறித்து
अनुशोचन्ति न பொரியோர்கள் வருந்
தார்கள்.

ममापनयजं दोषं विक्रमेण समीकुरु । यदि खखस्ति मे स्नेहो विक्रमं वाऽवगच्छसि ॥

यदि वा कार्यमेतत्ते हृदि कार्यतमं मतम्

॥ २७ ॥

ते “உனக்கு
मे என்னிடம்
खलु உண்மையான
स्नेहः அன்பு
अस्ति यदि இருப்பினும்
विक्रमं ஸ்வபராக்ரமத்தை
अवगच्छसि वा நீ உள்ளபடி அறிந்து
கொண்டிருப்பினும்
एतत् இந்த
कार्यं காரயமானது

कार्यतमं அவச்யம் செய்யத்
हृदि மனதில் [தக்கதாக
मतं यदि वा தோன்றினும்
मम எனது
अपनयजं பிழையான நடத்தை
யால் விளைந்த
दोषं குறையை
विक्रमेण பராக்ரமங்கொண்டு
समीकुरु “ நீ சரிப்படுத்தி
விடுவாயாக.

स सुहृयो विपन्नार्थं दीनमभ्यवपश्यते । स बन्धुर्योपनीतेयु साहाय्यायोपकल्पते ॥ २८ ॥

ய:	“எவன்	சுஹ்	உற்ற துணைவன்.
விபன்னா	காரியங்கள் நாசமுற்று	ய:	எவன்
தீனம்	கலங்கித்தவிக்கும்	அநீதேயு	அக்கிரமக்காரர்கள்
	ஒருவனை		விஷயத்திலும்
அப்யவபச்யதே	ஆதரிக்கிறதே	சாஹாய்ய உபகல்பதே	உதவிபுரிகிறதே,
ச:	அவன்	ச:	அவன்
		பந்நு:	உறவினன் ”

तमर्थैवं ब्रुवाणं तु वचनं धीरदारुणम् । रुष्टोऽयमिति विज्ञाय शनैः श्लक्ष्णमुवाच ह ॥ २९ ॥

अथ	அப்பொழுது	रुष्टः	கோபங்கொண்டு
एवं	மேற்கண்டவாறு		விட்டான் ”
वचनं	சொல்லை	इति	என்று
धीरदारुणं	தேரியமாகவும்	विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு
	கடுமையாகவும்	तु	இவன்ஷயத்தால்
ब्रुवाणं	சொல்லும்	शनैः	மெதுவாய்
तं	அவனை	श्लक्ष्णं	இனிமையாய்
अयं	“இவன்	उवाच ह	பேசுவற்றான்.

अतीव हि समालक्ष्य भ्रातरं क्षुभितेन्द्रियम् । कुम्भकर्णः शनैर्वाक्यं बभाषे परिसान्त्वयन् ॥ ३० ॥

कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	परिसान्त्वयन्	தேற்றரவுசெய்பவ
भ्रातरं	தமையனாரை	शनैः	அமைதியாக [னம்]
अतीव	மிக	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
क्षुभितेन्द्रियं हि	புலன் பதறியவராயும்	बभाषे	பின்வருமாறு
समालक्ष्य	கவனித்து		விளம்புவற்றான் :

अलं राक्षसराजेन्द्र सन्तापमुपपद्य ते । रोषं च संपरित्यज्य स्वस्थो भवितुमर्हसि ॥ ३१ ॥

राक्षसराजेन्द्र	“ராக்ஷஸமன்னர்	संपरित्यज्य	விட்டொழித்து
	கோமானே !	स्वस्थः च	நிம்மதிக்கொண்டவ
ते	தேவரீருக்கு		ராகவே
सन्तापं उपपद्य अलं	ஸந்தாபமாகொண்டது	भवितुं अर्हसि	தேவரீர் இருக்க
रोषं	கோபத்தை [போதும்.		வேண்டும்.

नैतन्मनसि कर्तव्यं मयि जीवति पार्थिव । तमहं नाशयिष्यामि यत्कृते परितप्यसे ॥ ३२ ॥

पार्थिव	“மன்னவரே !	यत्कृते	எவன்காரணமாய்
मयि	நான்	परितप्यसे	மனவேதனையுறுகின்
जीवति	உயிருடனிருக்கையில்		நீரே
एतत्	இதொன்றும்	तं	அவனை
मनसि	மனதில்	अहं	நான்
कर्तव्यं न	கொள்ளத்தக்கதன்று.	नाशयिष्यामि	அழித்துவிடுவேன்.

अवश्यं तु हितं वाच्यं सर्वोवश्यं मया तव । वन्धुभावादभिहितं भ्रातृस्नेहाच्च पार्थिव ॥

மயா	“என்னால்	பார்தீவ	வேந்தரே!
தவ	தேவரீருக்கு	வந்துபாபா	உறவின் பான்மையா
சர்வாவஸ்யம்	எப்பிரகாரத்திலும்		வும்
ஹிதம்	ஹிதமானது	ஆத்மேஹா	தரவாஞ்சை
அவஸ்யம்	அவசயமாய்		யாலும்
வாச்யம் து	சொல்லக்கடமையே.	அபிஹிதம்	இது சொல்லப்
			பட்டது.

सदृशं यत्तु कालेऽस्मिन्कर्तुं स्निग्धेन वन्धुना । शत्रूणां कदनं पश्य क्रियमाणं मया रणे ॥

स्निग्धेन	“வாஞ்சையுள்ள	சத்ரு	(அந்த) சத்ருக்களின்
வந்து	ஸநேஹாதரனால்	கடன் து	அழிவையே
அஸ்மிந்	இந்த	மயா	என்னால்
காலே	காலத்திள்	ரணே	போரில்
யத்	எதென்று	கரியமாண்	புரியப்படுவதாய்
கர்து	செய்து	பச்ய	தேவரீர் காண்பிராக.

अथ पश्य महाबाहो मया समरमूर्धनि । हते रामे सह भ्रात्रा द्रवन्तीं परवाहिनीम्॥३५॥

महाबाहो	“மஹாபாகுவே!	அதா	தம்பியோடு கூட
अथ	இப்பொழுது	ஹதே	மாய்க்கப்படவும்
समरमूर्धनि	போர்முனையில்	பரவாஹிநீ	சத்ருஸேனையை
मया	என்னால்	தவந்தீ	ஒடுகின்றதாயும்
रामे	ராமன்	பச்ய	பார்ப்பீர்.

अथ रामस्य तद्दृष्ट्वा मयाऽऽनीतं रणाच्छिरः । सुखी भव महाबाहो सीता भवतु दुःखिता॥

महाबाहो	“வீரரே!	சிர:	தலையை
अथ	இப்பொழுது	தூஷ்டா	கண்டபின்னர்
मया	என்னால்	சுஹீ	சுகமுற்றவராய்
रणात्	போரிட்டு	भव	தேவரீர் இருப்பிராக.
आनीतं	கொண்டுவரப்பட்ட	सीता	ஸீதை
रामस्य	ராமனது	दुःखिता	சோகமுற்றவளாய்
तः	அந்த	भवतु	ஆகட்டும்.

अथ रामस्य पश्यन्तु निधनं सुमहत्प्रियम् । लङ्कायां राक्षसाः सर्वे ये ते निहतबान्धवाः॥

लङ्कायां	“இலங்கையில்	अथ	இப்பொழுது
ये	எந்த	सुमहत्	மிக
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	प्रियं	பிரியமான
निहतबान्धवाः	பந்துக்களைப் பறி	रामस्य	ராமனது
	கொடுத்தவர்களோ	निधनं	மரணத்தை
ते	அவர்கள்	पश्यन्तु	கண்கூடாகக்
सर्वे	எல்லோரும்		காணட்டும்.

अद्य शोकपरीतानां स्वबन्धुवधकारणात् । शत्रोर्युधि विनाशेन करोम्यासप्रमार्जनम् ॥ ३८ ॥

अद्य	“இப்பொழுது	स्वबन्धुवध- कारणात्	தனது உறவினரின் மரணநிமித்தமாய் சோகத்தால் தவிப்
युधि	போரில்	शोकपरीतानां	பவர்களின்
शलोः	சத்ருவின்	आसप्रमार्जनं करोमि	கண்ணீர்ப்பெருகை நீக்கவிடுகின்றேன்.
विनाशेन	அழிவால்	सुग्रीवं	சுகரீவனை
अद्य पर्वतसङ्काशं समूर्यमिव तोयदम् । विकीर्णं पश्य समरे सुग्रीवं पुवगोत्तमम् ॥ ३९ ॥	“மலையை நிகர்த்ததும்	अद्य	இப்பொழுது
पर्वतसङ्काशं	இனும்	समरे	போரில்
समूर्यं	சூர்யனோடுகூடிய	विकीर्णं	சதைக்கப்பட்டவனாய்
तोयदं इव	மேகம் போன்றவனும்	पश्य	காண்பிராக.
पुवगोत्तमं	வானரோத்தமனுமா		

कथं त्वं राक्षसैर्भिर्मया च परिरक्षितः । जिघांसुभिर्दाशरथिं वध्यसे त्वमिहानघ ॥ ४० ॥

त्वं	“தேவரீர்	अनघ	குற்றமற்றவரே !
दाशरथिं	தசரதன் பிள்ளையை	इह	இப்பொழுது
जिघांसुभिः	கொல்ல ஆவல்	त्वं	தேவரீர்
एभिः	இந்த [கொண்ட ராக்கூஸர்களாலும்	कथं	எப்படி
मया च	அடியேனாலும்	वध्यसे	அவனால் வதைக்கப் படுவீர் ?
परिरक्षितः	சூழ்ந்து காக்கப் பெற்றிருக்கிறீர்		

अथ पूर्वं हते तेन मयि त्वां हन्ति राघवः । नाहमात्मनि सन्तापं गच्छेयं राक्षसाधिप ॥

राक्षसाधिप	“ராக்கூஸமன்னு!	त्वां	தேவரீரை
पूर्वं	முதலில்	हन्ति	கொல்லான்.
मयि	நான்	अहं	நான்
तेन	அவனால்	आत्मनि	என் விஷயத்தில்
हते अथ	கொல்லப்பட்ட பிறகே	सन्तापं	துயரை
राघवः	ராமன்	न गच्छेयम्	அடையேன்.

कामं त्विदानीमपि मां व्यादिश त्वं परन्तप । न परः प्रेषणीयस्ते युद्धायातुलविक्रम ॥

अतुलविक्रम	“ஒப்பற்ற பிரதாப சாலியே!	युद्धाय	போருக்கு
कामं	இதெல்லாமிருக் கட்டும்.	व्यादिश	அனுப்புவீராக.
त्वं	தேவரீர்	परन्तप	சத்ருஸம்ஹராக!
इदानीं तु	இக்கூணமே	परः	மற்றொருவன்
मां अपि	என்னையே	ते	தேவரீரால்
		प्रेषणीयः न	அனுப்பப்பட்டக் கூடாது.

अहमुत्सादयिष्यामि शत्रूंस्त्व महावज्र

॥ ४३ ॥

महाबल

“மகப் பலம் படைத்
தவரே!

शत्रून्

சத்ருக்களை

अहं

நான்

त्व

தேவரீரது

उत्सादयिष्यामि

அறவே அழித்துவிடு

கின்றேன்.

यदि शक्रो यदि यमो यदि पावकमारुतौ । तानहं योधयिष्यामि कुवेरवरुणावपि ॥ ४४ ॥

शक्रः यदि

“இந்திரனுயிருந்தா
லும் சரி

कुवेरवरुणौ

குபேரனும் வருணனு

மாயிருந்தாலும் சரி

यमः यदि

யமனுயிருந்தாலும் சரி

तान् अपि

அவர்களையும்

पावकमारुतौ यदि

அகனியும் வாயுவுமா

अहं

நான்

योधयिष्यामि

எதிர்த்துப்போரிடு

வேன்.

गिरिमात्रशरीरस्य शितशूलधरस्य मे । नर्दतस्तीक्ष्णदंष्ट्रस्य विभीषाच्च पुरन्दरः ॥ ४५ ॥

गिरिमात्रशरीरस्य

“மலைபோன்ற தேகம்
கொண்டவனும்

मे

நான்

शितशूलधरस्य

கூரிய சூலாயுதமேந்தி
யவனும்

नर्दतः

கர்ஜனையிடுகையில்

तीक्ष्णदंष्ट्रस्य

கொடும் கோரப்பற்
களுற்றவனுமான

पुरन्दरः च

இந்திரனும்

विभीषात्

நெஞ்சமஞ்சுவான்.

अथ वा त्यक्तशस्त्रस्य मृदतस्तरसा रिपून् । न मे प्रतिमुखे स्थातुं कश्चिच्छक्तो जिजीविषुः ॥

अथ वा

“அஃதிருக்கட்டும்.

प्रतिमुखे

எதிரில்

त्यक्तशस्त्रस्य

ஆயுதங்களை அகற்றி

स्थातुं

நிற்க

तरसा

பலத்தால்

जिजीविषुः

உயிரோடிருக்க

रिपून्

சத்ருக்களை

मृदतः

பிண்டமாக்கும்

कश्चित्

எவனும்

मे

எனக்கு

शक्तः न

வல்லவனாகான்.

नैव शक्त्या न गद्या नासिना निशितैः शरैः । हस्ताभ्यामेव संरन्धो हनिष्याम्यपि वज्रिणाम् ॥

शक्त्या एव न

“வேலாயுதத்தாலும்
மல்ல;

हस्ताभ्यां एव

இருகரங்களாலே

गद्या न

கதையாலுமல்ல;

संरन्धः

தகைத்தவனாய்

असिना

கத்தையாலும்

वज्रिणं अपि

வஜ்ராயுதம் பிடித்தவ

निशितैः शरैः

கூரியபாணங்களாலும்

हनिष्यामि

கொன்று வீழ்த்து

न

அல்ல.

வேன்.

यदि मे मुष्टिवेगं स राघवोऽद्य सहिष्यते । ततः पास्यन्ति बाणौघा रुधिरं राघवस्य तु ॥

सः राघवः

“அந்த ராமன்

ततः

அதன்பிறகே

अद्य

இப்பொழுது

बाणौघाः

சரஜாலங்கள்

मे

எனது

राघवस्य

ராமனின்

मुष्टिवेगं तु

முஷ்டிவேகத்தையும்

रुधिरं

ரத்தத்தை

सहिष्यते यदि

பொறுப்பானேயானால்

पास्यन्ति

குடிக்கப்போகின்றன.

अचिन्तयित्वा वाणौघान्नुधिरं राघवस्य च । लक्ष्मणस्य च पास्यामि चिरकालं पिपासितः॥

चिरकालं “वेवकुशलமாக
पिपासितः “நாகவிடைய்கொண்ட
वाणौघान् “கணைபாரிகளை [நான்
अचिन्तयित्वा “பொருட்டுத்தாது

राघवस्य च “ராமனுடையவும்,
लक्ष्मणस्य च “லக்ஷ்மணனுடையவும்
नुधिरं “உந்தந்தை
पास्यामि “பருகுவேன்.

चिन्तया बाध्यसे राजन्किमर्थं मषि तिष्ठति । सोऽहं शत्रुविनाशाय तव निर्यातुमुद्यतः ॥

राजन् “மன்னவரே!
मयि “அடியேன்
तिष्ठति “காத்துநிற்கையிடல்
किमर्थं “ஏன்
चिन्तया “சிந்தையால்

बाध्यसे “தன்புகுகின்றீர்?
सः अहं “ஆந்தநான்
तव “தேவரீரது
शत्रुविनाशाय “சத்ருக்களையழிக்க
निर्यातु उद्यतः “புறப்பட்டுவிட்டேன்.

मुञ्च रामाद्भयं राजन्हनिष्यामीह संयुगे । राघवं लक्ष्मणं चैव सुग्रीवं च महाबलम् ॥

हनुमन्तं च रक्षोघ्नं लङ्का येन प्रदीपिता

राजन् “ஆரசரே!
रामात् “ராமனிடத்திலிருந்து
भयं “பயத்தை
मुञ्च “விட்டுடொழிப்பிராக.
संयुगे “போரில்
राघवं “ராமனையும்
लक्ष्मणं च “லக்ஷ்மணனையும்
सुग्रीवं च “சுகரீவனையும்,

॥ ५१ ॥

येन “எவனால்
लङ्का “இலங்கை
प्रदीपिता “கொளுத்தப்பட்ட
“தோ அந்த
रक्षोघ्नं “அரக்கர்களை மாய்த்த
महाबलं “மகாபலசாலியாகிய
हनुमन्तं च “ஹனுமானையும்
इह एव “இப்பொழுதே
हनिष्यामि “கொன்றுவிடுவேன்.

हरींश्चापि हनिष्यामि संयुगे समवस्थितान् । असाधारणमिच्छामि तेव दातुं महद्यशः ॥

संयुगे “போரில்
समवस्थितान् “எதிர்த்துநிற்கின்ற
हरीन् अपि “குரங்குகளையும்
हनिष्यामि “கொன்றுவிடுகின்றேன்.

तव “தேவரீருக்கு
असाधारणं “அதாரகளுக்குக்
महद् “பெரும் [கிட்டாத
यशः “புகழை
दातुं “விளைவிக்க
इच्छामि “விரும்புகிறேன்.

यदि चेन्द्राद्भयं राजन्यादि वाऽपि स्वयम्भुवः । तत्तेऽहं नाशयिष्यामि नैशं तम इवांशुमान् ।

राजन् “மன்னவரே!
ते “தேவரீருக்கு
इन्द्रात् “இந்திரனிடத்தி
भयं “ஆபத்து [லிருந்து
यदि च “இருந்தாலும் சரி
स्वयम्भुवः “பிரம்மதேவரிட
“மிருந்து
यदि वा “இருந்தாலும் சரி

तत् अपि “அதையும்
अंशुमान् “சுதிரவன்
नैशं “இரவின்
तमः “இருளை
इव “எவ்வண்ணமோ
अहं “நான் [அவ்வண்ணமே
नाशयिष्यामि “ஒழித்துவிடுகின்றேன்

अपि देवाः शयिष्यन्ते क्रुद्धे मयि महीतरे । यनं च शययिष्यामि भक्षयिष्यामि पावकम् ॥
आदित्यं पातयिष्यामि सनक्षत्रं महीतले ॥ ५४ ॥

मयि “நான்
क्रुद्धे கோட்டங்கொண்டு விடின்
देवाः अपि தேவர்களும்
महीतले பூமியில்
शयिष्यन्ते வீழ்த்தப்படுபவர்கள்.
यनं च வாய்ளையும்

शमयिष्यामि கொட்டமடக்கிவிடு
पावकं ஆக்கியையும் [வேன்.
भक्षयिष्यामि விழுக்கிவிடுவேன்.
आदित्यं च சூரியனையும்
सनक्षत्रं நக்சத்ரங்களுடன்
महीतले பூமியில்
पातयिष्यामि வீழ்த்துவேன்.

शतक्रतुं वधिष्यामि पास्यामि वरुणालयम् । पर्वतांश्चूर्णयिष्यामि दारयिष्यामि मेदिनीम् ॥

शतक्रतुं “தூதிரனை
वधिष्यामि பாழ்த்துவிடுவேன்.
वरुणालयं கடலை
पास्यामि பரகுருவேன்.

पर्वतान् மலைகளை
चूर्णयिष्यामि துகளாக்கிவிடுவேன்.
मेदिनी பூமியை
दारयिष्यामि பிளந்துவிடுவேன்.

दीर्घकालं प्रसुप्तस्य कुम्भकर्णस्य विक्रमम् । अद्य पश्यन्तु भूतानि भक्ष्यमाणानि सर्वशः ॥

दीर्घकालं “நீண்டகாலம்
प्रसुप्तस्य உறங்கிக்கிடந்த
कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணனது
विक्रमं பிரதாபத்தை

अद्य இப்பொழுது
भक्ष्यमाणानि விழுங்கப்படும்
सर्वशः भूतानि எல்லாப்பிராணிகளும்
पश्यन्तु பார்க்கட்டும்.

नन्विदं त्रिदिवं सर्वमाहारस्य न पूर्यते

॥ ५७ ॥

ननु “இப்பொழுது
इदं இந்த
लिविदं மூவுலகு

सर्वं எல்லாமும்
आहारस्य ஆகாரத்திற்கு
पूर्यते न போதாது.

वधेन ते दाशरथेः सुखाहं सुखं समाहर्तुमहं व्रजामि ।

निहत्य रामं सह लक्ष्मणेन खादामि सर्वान्हरियूथमुख्यान्

॥ ५८ ॥

अहं “நான்
दाशरथेः ராணனது
वधेन வகையால்
ते தேவரீருக்கு
सुखाहं பாக்கியத்திற்கு
கொடுத்துவைத்த
सुखं சுகத்தை
समाहर्तु என்னைவிக்க
वजामि இதோசெல்கின்றேன்.

लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனோடு
सह கூட
रामं ராமனையும்
हरियूथमुख्यान् வானரச்சேனைத்தலைவர்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
निहत्य கொன்று
खादामि மென்று விழுங்கு கிறேன்.

रमस्व कामं पिब चाय्यवारुणीं कुरुष्व कृत्यानि विनीयतां ज्वरः ।

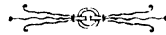
मयाऽद्य रामे गमिते यमक्षयं चिराय सीता वशगा भविष्यति ॥ ४९ ॥

காம்	யதேச்சையாய்	மயா	எனனால
ரமஸ்வ	இன்பம் அனுபவியும்	अद्य	இப்பொழுது
अय्यवारुणीं च	சிறந்த மத்யக்ஷையும்	रामे	ராமன்
पिब	பருகும்.	यमक्षयं	எமனது விடுதிக்கு
कृत्यानि	செய்யவேண்டிய அனு	गमिते	அனுப்பப்பட்டுவிடின்
कुरुष्व	செய்யும். [வல்களை	सीता	சீதை
ज्वरः	மனக்கவலை	चिराय	கடைசியாய்
विनीयतां	விட்டுடொழிக்கப்	वशगा भविष्यति	வசப்பட்டுவிடுவான்.
	பட்டடும்.		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रिषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17401

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2726

चतुःषष्टितमः सर्गः—अनुपத்துநான்காவது ஸர்க்கம். ॥ ६४ ॥

महोदरेण कुम्भकर्णभर्त्सनम्—மஹோதரன் கும்பகாணையைத் தடுவது.

तदुक्तमतिकायस्य बलिनो बाहुशालिनः । कुम्भकर्णस्य वचनं श्रुत्वाच महोदरः ॥ १ ॥

महोदरः	மகோதரன்	कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது
अतिकायस्य	பெரும் உடலுடைய	तत्	அந்த
	வனும்	उक्तं श्रुत्वा	சொல்லைக் கேட்டு
बाहुशालिनः	பெருங்கைகள் பைந்த	वचनं	ஒரு சொல்லை
	வனும்	उवाच	பின் வருமாறு
वरिनः	பிரகாபசாலியுடைய		புகன்றான் :
कुम्भकर्ण कुले जातो धृष्टः प्राकृतदर्शनः । अवलिप्तो न शक्नोषि कृत्यं सर्वत्र वेदितुम् ॥		अवलिप्तः	செருக்குத் தலைக்கே
कुम्भकर्ण	“கும்பகர்ணரே !		நியவருமாகிய நீர்
कुले	நற்குலத்திற்	सर्वत्र	எல்லாவிடையங்
जातः	பிறந்தவரும்		களிலும்
धृष्टः	அதிகப்பிரஸங்கியும்	कृत्यं	செய்யவேண்டியதை
प्राकृतदर्शनः	அற்பநோக்கமுடைய	वेदितुं न शक्नोषि	அறிய வல்லராகிர்.
	வரும்		

न हि राजा न जानाते कुम्भकर्ण नयानयौ । त्वं तु कैशोरकाद्धृष्टः केवलं वक्तुमिच्छसि ॥

कुम्भकर्ण	“கும்பகர்ணரே !	त्वं तु	நீரோ
राजा हि	மன்னனோ	धृष्टः	அதிகப்பிரஸங்கியாய்
नयानयौ	நீதி அநீதிகள் இரண்	कैशोरकात् केवलं	கேவலம் சிறுபிள்ளைத்
	டையும்		தனத்தால்
न जानाते न	அறியாதவரல்லர்.	वक्तुं	கேட்குதனரைக்க
		इच्छसि	துணிந்தீர்.

स्थानं वृद्धिं च हानिं च देशकालविभागवित् । आत्मनश्च परेषां च बुध्यते राक्षसर्षभः ॥

देशकाल- विभागवित्)	“ஏற்ற இடம் ஏற்ற காலம் இவைகளை யுணர்ந்த	परेषां च वृद्धिं च हानिं च	சத்ருக்களுடையவும் ஆதிக்கத்தையும் குறைவையும்
राक्षसर्षभः	ராட்சஸத்தலைவர்	स्थानं	ஒத்த நிலையையும்
आत्मनः च	தன்னுடையவும்	बुध्यते	அறிந்திருக்கின்றார்.

यत्त्वशयं बलवता कर्तुं प्राकृतबुद्धिना । अनुपासितवृद्धेन कः कुर्यात्तादृशं बुधः ॥ ५ ॥

बलवता	“பலவானும்	यत्	எது
अनुपासितवृद्धेन	பெரியோர் சினை பெற்றதவனுமாகிய	अशयं	தகாததோ
प्राकृतबुद्धिना तु	அற்பபுத்தியோன் ஆனாலாகூட	तादृशं	அப்படிப்பட்டதை
कर्तुं	செய்ய	बुधः	புத்திமானாகிய
		कः	எவன்
		कुर्यात्	செய்வான் ?

यांस्तु धर्मार्थकामांस्त्वं ब्रवीषि पृथगाश्रयान् । अनुबोद्धं स्वभावे तान्नाहि लक्षणमस्ति ते ॥

त्वं	“நீர்	तान्	அவைகளை
यान्	எந்த	स्वभावे	உண்மையில்
धर्मार्थकामान्	தர்மம், அர்த்தம், கா மம் இவைகளை	अनुबोद्धं	அறிய
पृथगाश्रयान्	வெவ்வேறு காலத்திற் குரியவைகளாக	ते तु	தேவீருக்கோ
ब्रवीषि	உரைத்திரோ	लक्षणं	யோக்யதை
		अस्ति न हि	இல்லையே.

कर्म चैव हि सर्वेषां कारणानां प्रयोजनम् । श्रेयः पापीयसां चात्र फलं भवति कर्मणाम् ॥

सर्वेषां	“எல்லா	पापीयसां	பிகப்பாப
कारणानां हि	உத்தேசங்களையும்	कर्मणां च	செயல்களுக்கும்
प्रयोजनं	முடிவிட்டது	श्रेयः	நல்ல
कर्म एव	செய்கையே.	फलं च	பலனும்
अत्र	இவ்வுலகில்	भवति	கிடைக்கிறது.

निःश्रेयसफलावेव धर्मार्थावितरावपि । अधर्मानर्थयोः प्राप्तिः फलं च प्रत्यवायिकम् ॥८॥

इतरौ	மற்ற	अधर्मानर्थयोः	அதர்மம், அனர்த்தம்
धर्मार्थौ अपि	தர்மம், அர்த்தம் இரண்டும்	प्रत्यवायिकं	தீய
निःश्रेयसकलौ एव	நற்பயன்களையே கொண்டவைகள்.	फलं च	பயனும்
		प्राप्तिः	கிடைக்கிறது.

ऐहलौकिकपारत्रं कर्म पुंभिर्निषेव्यते । कर्माण्यपि तु कल्याणि लभते काममास्थितः ॥

புமி: “புருஷர்களால் காம் காமபுருஷர்த்தத்த
 ऐहलौकिकपारत्रं { வவுலகுக்குகந்தத் தை
 தும், அவ்வவுலகுக் அஸ்தி: து கைக்கொண்ட ஒருவ
 குகந்த துமான கல்யாணி நன்மை [னும்
 செயலானது கர்மணி அபி பயன்களையே
 निषेव्यते நடத்தப்படுகிறது. | லபதே அடைகிறேன்.

तत्र क्लृप्तमिदं राज्ञा हृदि कार्यं मतं च न: । शत्रौ हि साहसं यस्यात्कमिवात्रापनीयताम् ॥

तस्य “அவ்விஷயத்தில் மதம் சமமதமே.
 राज्ञा மன்னவரால் சத்துருவிஷயத்தில்
 हृदि மனதில் சாதாத செயல்
 क्लृप्तं கொள்ளப்பட்ட சயா யந் ாற்படுமானால்
 इदं இந்த அல இகில்
 कार्यं காரியம் கி் இவ் எனனதான
 न: हि நமக்கும் அபனியதாம் குறைந்துவிடும் ?

एकस्यैवाभियाने तु हेतुर्यः प्रकृतस्त्वया । तत्राप्यनुपपन्नं ते वक्ष्यामि यदसाधु च ॥११॥

त्वया “உம்மால் தச அபி அவ்விஷயத்தினும்
 एकस्य एव } ஒருவனாகவே எதிர்க் அசாது பொருந்தாதது
 अभियाने } துப்போரிடுவதில் யந் து எதுவோ அதையும்
 यः எந்த அநுபபந் ச தகாததையும்
 हेतुः காரணம் (தன்பலம்) | अनुपपन्नं च தெ உனக்கு
 प्रकृतः எடுத்துக்காட்டப் தெ வक्ष्याமி எடுக்குதரைப்பேன்,
 பட்டதோ

येन पूर्वं जनस्थाने बहवोऽतिबला हताः । राक्षसा राघवं तं त्वं कथमेको जयिष्यसि ॥

पूर्व “முன்பு ஹதா: கொல்லப்பட்டார்
 जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில் ந் ரா஘வ் அந்த ராமனை [களோ
 येन எவனால் த்
 अतिबला: அதிபலசாலிகளாகிய ஃ
 பல் ஃ
 राक्षसा: அரக்கர்கள் ஜயிष्यसि வெற்றிகொள்வாய் ?

य पुरा नाजतास्तन जनस्थान महाजसः । राक्षसास्तान्पुर सवान्भतातान्था॥५ पश्यसा॥

पुरा “முன்பு தான் அந்த
 तेन அவனால் ராक्षसान् அரக்கர்கள்
 जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில் सर्वान् எல்லோரையும்
 महाजसः மகாப்பிரதாபசாலி अद्यपि இப்போதும்
 ये எவர்கள் [களான திகில்கொண்டவர்க
 निजिता: முறியடிக்கப்பட்டார் பட்டணத்தில் [ளாய்
 தளோ பார்க்கின்றீரே!

तं सिंहमिव संक्रुद्धं रापं दशरथात्मजम् । सर्वं सुप्तमिवाबुध्य प्रबोधयितुमिच्छसि ॥ १४ ॥

சங்குட
மிஹ் இவ
தசரதன் பிள்ளையான
தம் ராமம்
சுப்தம்
சூங்குகின்ற

சர்ப
இவ
அபுத்ய
புவுத்யிதும்
இசுசரி
நாகத்தை
எப்படியோ அப்படி
சீண்டி
எழுப்ப
துணிகின்றனை.

ज्वलन्तं तेजसा नित्यं क्रोधेन च दुरासदम् । कस्तं मृत्युमिवासह्यमासादयितुमर्हति ॥ १५ ॥

தேசச
கருதெ
நித்யம்
குவலந்தம்
தூசதம்
“பிரகாபத்தாலும்
கோபத்தாலும்
எப்பொழுதும்
குவலிப்பவனும்
கிட்ட அணுகமுடியா
தவனும்

மருதம் இவ
அசதம்
தம்
க:
அசாதயிதும்
அர்ஹதி
எமன்போன்று
அசத்யமானவனு
அவனை [மான
எவன்
எதிர்க்க
சக்தையிருக்கிறான்?

संशयस्थमिदं सर्वं शत्रोः प्रतिसमासने । एकस्य गमनं तत्र न हि मे रोचते भृशम् ॥

சனத:
புதரிசமசனெ
இதம்
சர்வம்
சனதஸ்தம்
“சத்தருவை
எதிர்த்துப்போராடு
வதில்
இந்த
எல்லாமும்
ஆபத்திற்கிடமானதே.

தத
அகஸ்ய கமனம் ஹி
மெ
மருசம்
ந ரோதெ
அங்கு
ஒருவன் போதலென்
பதே
எனக்கு
மிகவும்
படித்ததாயில்லை.

हानार्थः सुसमृद्धार्थं को रिपुं प्राकृतं यथा । निश्चित्य जीवितत्यागे वशमानेतुमिच्छति ॥

ஹிநார்த:
க:
சுசமருதார்தம்
ரிபு
கிவரித்யாगे
“குறைந்த உபகரண
எவன் [ங்குருள்ள
நிறைந்த உபகரணம்
கருள்ள
சத்ருவை
உயிர மாய்ப்பதில்

நிசுசயநகொண்டு
பாபாபுருஷனை
எப்படியோ அப்படி
யே
வசம் அனெதும்
இசுசரி
நிச்சயங்கொண்டு
பாபாபுருஷனை
எப்படியோ அப்படி
யே
தன் வசப்படுத்த
துணிர்தவனுகின்றான்.

यस्य नास्ति मनुष्येषु सदृशो राक्षसोत्तम । कथमाशंससे योऽं तुल्येनेन्द्रविवस्वतोः ॥

ரகசுதோததம்
யசு
சதூச:
மருத்யேசு
அஸ்தி ந
“ராகசஸோத்தம!
எவனுக்கு
சமமானவன்
மனுஷ்யர்களில
இல்லையோ

இந்நிவஸ்தோ:
துல்யென
யோக்தம்
கதம்
அசாஸதெ
இந்திரனுக்கும் சூரிய
னுக்கும்
சமனான அவனோடு
போர்புரிய
எங்ஙனம்
நினைக்கின்றனை? ॥

एवमुक्त्वा तु संरब्धः कुम्भकर्णं महोदरः । उवाच रक्षसां मध्ये रावणं लोकरावणम् ॥

संरब्धः	சினங்கொண்ட	मध्ये	மத்தியில்
महोदरः	மகோதரன்	लोकरावणं	உலகத்தையே துதற
कुम्भकर्णं तु	கும்பகர்ணனைப்		வடிக்கும்
	பார்த்து		

एव	மேற்கண்டவாறு	रावणं	ராவணனைப்பார்த்து
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	उवाच	பின்வருமாறு
रक्षसां	அரட்சகர்களின்		சென்னான்:

लब्ध्वा पुनस्तं वैदेहीं किमर्थं संप्रजल्पसि । यदीच्छसि तदा सीता वशगा ते भविष्यति॥

लब्ध्वा	“தேவரீர்	इच्छसि यदि	தேவரீர் இஷ்டம்
पुनः	மீதையை		கொண்டால்
किमर्थं	அடைந்த பின்னர்	तदा	அப்பொழுது
संप्रजल्पसि	தற்காக	सीता	மீதை
	பேசிக்கொண்டிருக்	ते	தேவரீருக்கு
	கிறீர் ?	वशगा भविष्यति	வசப்பட்டுவிடுவாள்.

दृष्टः कश्चिदुपायो मे सीतोपस्थानकारकः । रुचिरश्चेत्स्वया बुद्ध्या राक्षसेश्वर तं शृणु ॥

दृष्टः	“வீதையை வசப்படு	रुचिरः	கண்டுபிடிக்கப்
	பட்டது.		பட்டது.

कश्चित्	ஓர்	राक्षसेश्वर	ராக்ஷஸமன்னு!
उपायः	உபாயம்	रुचिरः चेत्	திருவுளமிருக்கு
स्वया	எனது		மாணல்
बुद्ध्या	புத்தியைக்கொண்டு	तं	அதை
मे	என்னால்	शृणु	கேட்டருள்வீராக.

अहं द्विजिह्वः संह्र्वादी कुम्भकर्णो वितर्दनः । पञ्च रामवधायैते निर्यान्तीत्यवबोधय ॥२२॥

अहं	“நான்	पञ्च	ஐவர்கள்
द्विजिह्वः	தவிஜிஹ்வன்	रामवधाय	ராமவதைக்காக
संह्र्वादी	சம்ஹ்ராதி	निर्यान्ति	செல்கின்றனர்
कुम्भकर्णः	கும்பகாணா	इति	என்று
वितर्दनः	வீதர்த்தனன்	अवबोधय	தேவரீர் கொள்வீர்
एते	இந்ந		களாக.

ततो गत्वा वयं युद्धं दास्यामस्तस्य यत्नतः । जेष्यामो यदि ते शत्रून्नोपायैः कृत्यमस्ति नः॥

ततः	“அங்கு	ते	தேவரீரது
वयं	நாங்கள்	शत्रून्	சத்ருக்களை
गत्वा	சென்று	जेप्यामः यदि	ஐயித்துவிடுவோமா
यत्नतः	முயற்சிகொண்டு	उपायैः	உபாயங்களால் [கில்
तस्य	அவனுக்கு	नः	நமக்கு
युद्धं	போரை	कृत्यं	ஆகவேண்டியது
दास्यामः	தருகின்றோம்.	अस्ति न	இல்லை. [ஒன்றும்

ரசு	திரவியத்தையும்	पेयं च	குடி வகையையும்
वीराणां	வீரர்களுக்கு	दापय	கொடுக்கச்செய்வி
वासांसि	வஸ்திரங்களையும்		ராக*
माल्यानि	பூவ்பங்களையும்	स्वयं च	தேவீரும்
अनुलेपनं	பூச்சையு	मुदितः	எந்திரைஷங்கொண்டு
योधेभ्यः	படர்களுக்கு	ततः	அப்பொழுது
बहु	மிகுந்த	पिब	குடிப்பிராக.

ततोऽस्मिन्बहुलीभूते कौलीने सर्वतो गते । भक्षितः ससुहृद्रागो राक्षसैरिति विश्रुते ॥३०॥
प्रविश्यान्वास्य चापि त्वं सीतां रहसि सान्त्वय । धनधान्यैश्च कामैश्च रत्नैश्चैनं प्रलोभय ॥

ततः	“ அப்பொழுது	सीतां अपि	ஸீதையிடமே
रामः	‘ராமன்	रहसि	எகாந்தத்தில்
ससुहृत्	நண்பர்களோடு கூட	प्रविश्य	சென்று
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	आश्वास्य	தேற்றரவுபடுத்தி
भक्षितः	விழுங்கப்பட்டான்	सान्त्वय	நல்வார்த்தை புகல்
इति	என்ற		வீராக.
अस्मिन्	இந்த	एनां	இவளை
विश्रुते	பிரவசித்தமான	धनधान्यैः च	தனதானியங்களாலும்
कौलीने	வதந்தியானது	कामैः च	இஷ்டவஸ்துகள்
सर्वतो गते	எங்கும் பரவி		களாலும்
बहुलीभूते	பிரகரமானவுடன்	रत्नैः च	ரத்தனங்களாலும்
त्वं च	தேவீரும்	प्रलोभय	மயக்கிவிடும்.

अनयोपधया राजन्भयशोकानुबन्धया । अकामा त्वदशं सीता नष्टनाथा गमिष्यति ॥३१॥

राजन्	“ அரசே !	अकामा	விருப்பமில்லாதிருந்த
अनया	இந்த	सीता	ஸீதை
भयशोकानुबन्धया	திகிலையும், சோகத்	नष्टनाथा	நாதனிலுந்தவளாய்
	தையும் விளைவிக்கும்	त्वदशं गमिष्यति	தேவீருக்கு வசப்பட்ட
उपधया	கப்டோபாயத்தால்		டுவிடுவாள்.

रञ्जनीयं हि भर्तारं विनष्टमवगम्य सा । नैराश्यात्स्त्रीलघुत्वाच्च त्वदशं प्रतिपत्स्यते ॥३२॥

सा	“ அவள்	नैराश्यात्	இருந்த ஆசையொழிந்த
रञ्जनीयं	காதலித்த		தமையாலும்
भर्तारं	கணவனை	स्त्रीलघुत्वात् च	ஸ்த்ரிசாபல்யத்.
			தாலும்
विनष्टं	மாண்டவகை	त्वदशं प्रतिपत्स्यते	தேவீருக்கு வசப்பட்ட
अवगम्य च	அறிந்ததுமே		டுவிடுவாள்.

सा पुरा सुखसंवृद्धा सुखार्हा दुःखकर्षिता । त्वय्यधीनं सुखं ज्ञात्वा सर्वथोपगमिष्यति ॥

पुरा	“முன்பு	दुःखकर्षिता	துக்கத்தால் வாதைப்
सुखसंवृद्धा	செல்வமாய் வளர்ந்தவளும்		பட்டவளாகி
- सुखार्हा	சுகத்திற்கே உரியவளு	सुखं	சுகத்தை
	LM7 என	त्वयि अधीनं	உனததீனமாய்
सा	அவள்	ज्ञात्वा	கவனித்து
		सर्वथा	எவ்விதத்திலும்
		उपगमिष्यति	கட்டிவிடுவாள்.

एतत्सुनीतं मम दर्शनेन रामं हि दृष्ट्वैव भवेदनर्थः ।

इहैव ते सेत्स्यति मोत्सुको भूर्पहानयुद्धेन सुखस्य लाभः

॥ ३५

मम	“எனது	मा भूः	தேவரீர் இருக்க
दर्शनेन	அபிப்ராயத்தால்		வேண்டாம்.
एतत् हि	இதுதான்	अयुद्धेन	போரின்றியே,
सुनीतं	நலமாயிருக்கின்றது.	सुखस्य	சுகத்தினது
रामं	ராமன்	महान्	பெரும்
दृष्ट्वा एव	கண்டபின்னரோ	लाभः	லாபமானது
अनर्थः	தீங்கு	इह एव	இவ்விடத்திலேயே
भवेत्	விளையலாம்.	ते	தேவரீருக்கு
उत्सुकः	சஞ்சலமுற்றவராய்	सेत्स्यति	செத்திக்கும்.

अदृष्टसैन्यो ह्यनवाससंशयो रिपूनयुद्धेन जयन्नराधिपः ।

यशश्च पुण्यं च महन्महीपते श्रियं च कीर्तिं च चिरं समश्नुते

॥ ३६ ॥

महीपते	“மன்னவரே!	जयन्	ஜயிக்கின்றவனாய்
नराधिपः	ஓர் அரசன்	महत्	பெரும்
अदृष्टसैन्यः	சையைத்தகைகண்	यशः च	புகழையும்
	நொடுத்தும் பாராதவனாயும்	पुण्यं च	சுகத்தையும்
अनवाससंशयः च	ஆபத்தேதுவுமடை	कीर्तिं	நீண்ட
	யாதவனாயும்	श्रियं च	சம்பத்தையும்
रिपून्	சத்ருக்களை	चिरं	வெகுநாளம்
अयुद्धेन हि	போரின்றியே	समश्नुते	அனுபவிக்கின்றான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुःषष्टितमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 17437

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2762

पञ्चपष्ठितमः सर्गः—அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். || ௬ ||

युद्धाय कुम्भकर्णनिर्याणम्—யுத்தத்திற்குக் கும்பகர்ணன் புறப்படுவது.

स तथोक्तस्तु निर्भर्त्य कुम्भकर्णो महोदरम् । अवत्रीद्राक्षसश्रेष्ठं भ्रातरं रावणं ततः॥१॥

தथा	மேற்கண்டவாறு	राक्षसश्रेष्ठं	ராட்சஸஸன் னனும்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	भ्रातर	தமையனுமாகிய
सः	அந்த	रावणं	ராவணனைப் பார்த்து
कुम्भकर्णः तु	கும்பகர்ணனும்	ततः	அப்பொழுது
महोदरं	மகோதரனை	अवत्रीत्	பின்வருமாறு புகன்
निर्भर्त्य	அதட்டி விட்டு,		ருன் :

सोऽहं तव भयं घोरं वधात्तस्य दुरात्मनः । रामस्याद्य प्रमाजामि निर्वैरो हि सुखी भव ॥

சஃ	“அந்த	तव	தேவரீரது
अहं	நான்	घोरं भयं	மிகுந்த பயத்தை
अद्य	இப்பொழுது	प्रमाजामि	நீக்கிவிடுகிறேன்.
तस्य	அந்த	निर्वैरः	வைரமொழிந்தவராயும்
दुरात्मनः	தூராத்மாவாகிய		
रामस्य	ராமனது	सुखी हि	சுமுகற்றவராயும்
वधात्	வதைபால	भव	இருப்பிராக.

गर्जन्ति न वृथा शूरा निर्जला इव तोयदाः । पश्य सम्पाद्यमानं तु गर्जितं युधि कर्मणा ॥

शूराः	“சூரர்கள்	तु	இப்பொழுது
निर्जलाः	ஜலத்தை வர்ஷிக்காத	युधि	மேடையில்
तोयदाः	மேகங்கள்	कर्मणा	பயனுடன்
इव	போல	संपाद्यमानं	படிய
वृथा	நிஷ்பரியோஜனமாய்	गर्जित	காஜனைய
गर्जन्ति न	கர்ஜிக்கமாட்டார்கள்.	पश्य	கவனிப்பீர்.

न मर्यन्ति चात्मानं संभावयति नात्मना । अदर्शयित्वा शूरास्तु कर्म कुर्वन्ति दुष्करम् ॥

शूराः	“சூரர்கள்	कर्म	ஒரு காரியத்தை
मर्यन्ति न	ஆவமானத்தை பெற்றுக்கார்கள் (ஆர்ஷம்).	दुष्करं तु	செய்ய கஷ்டமாயிருப்பினும்
आत्मानं	தன்னை	अदर्शयित्वा	வெளிக்காட்டாமலே
आत्मना	தானே	कुर्वन्ति	செய்து முடிக்கின்றார்கள்.
संभावयति च न	கொளவித்துக்கொள்ளார்கள் (ஆர்ஷம்).		

विह्वानामबुद्धीनां राज्ञा पण्डितमानिनाम् । शृण्वता सादितमिदं त्वद्विधानां महोदर ॥

महोदर	“மஹோதர !	द्विधानां	உன்போன்றவர்க
विह्वानां	உதவாக்கரைகளும்	शृण्वता	செவிசாற்றும் [ஓர்க்கு
अबुद्धीनां	மடையர்களும்	राज्ञा	மன்னனால்
पण्डितमानिनां	எல்லாம் தெரிந்தவர்	इदं	இது
	களாய் பாவித்தவர்	सादितम्	இக்கதையடையப்
	சுருமான		பட்டது.

युद्धे कापुरुषैर्नित्यं भवद्भिः प्रियवादिभिः । राजानमनुगच्छद्भिः कृत्यमेतद्धि सादितम् ॥

प्रियवादिभिः	பிரியமாய்ப் பேசி	भवद्भिः	உங்களால்
राजानं	மன்னனை	युद्धे	போரில்
नित्यं	எக்காலத்திலும்	एतत् कृत्यं हि	இந்த கதிதான்
अनुगच्छद्भिः	ஒத்துப்பாடும்	सादितम्	கொண்டுவந்து
कापुरुषैः	அற்புருடர்களாகிய		விடப்பட்டது.

राजशेषा कृता लङ्का क्षीणः कोशो बलं हतम् । राजानमिममासाद्य सुहृच्चिह्नममित्रकम् ॥

इमं राजानं	“இந்த மன்னனை	कोशः	கஜான
आसाद्य	அண்டி	क्षीणः	கால்பானது.
लङ्का	இலங்கையானது	बलं	சேனையும்
राजशेषा	ராஜன்மாத்திரம்	हतं	அழிந்தது.
	மிஞ்சியதாய்	सुहृच्चिह्नं	நண்பர்களாய்நடிக்கும்
कृता	உங்களால் செய்யப்	अमित्रकम्	சத்ருவர்க்கம் இது.
	பட்ட.		

एष निर्याम्यहं युद्धमुद्यतः शत्रुनिर्जये । दुर्नयं भवतामद्य समीकर्तुमिहाहवे ॥ ८ ॥

अहं	“ஆன்	शत्रुनिर्जये	சத்துருவை ஜயிப்ப
अद्य	இப்பொழுது		ல்
इह	இந்த	उद्यतः	முயற்சிக்கொண்டவ
आहवे	போரில்		ய
भवतां	உங்களுக்கு	युद्धं	போருக்கு
दुर्नयं	அட்நியத்தை	एषः	இதோ
समीकर्तु	சரிப்படுத்த	निर्यामि	செல்லுகின்றே

एवमुक्तवतो वाक्यं कुम्भकर्णस्य धीमतः । प्रत्युवाच ततो वाक्यं प्रहसन्नाक्षसाधिपः ॥ ९ ॥

धीमतः	தமான	प्रहसन्	நகைத்து
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணன்	ततः	அப்பொழுது
एवं	மேற்கண்ட	वाक्यं	வார்த்தையொன்றை
वाक्यं	சொல்லை	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு
उक्तवतः	சொன்னபொழுது		பதிலாயுரைத்தான்:
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸமன்னன்		

महोदरोऽयं रामात्तु परित्रस्तो न संशयः । न हि रोचयते तात युद्धं युद्धविशारद ॥१०॥

तात	“ஆப்பா!	परित्रस्तः	பயந்துவிட்டான்.
युद्धविशारद	போரில் வல்லவனே!	संशयः न	இதில் சந்தேகமில்லை.
भयं	இந்த	हि	ஆதலால்
महोदरः	மகோதரன்	युद्धं तु	யுத்தத்தையே
रामात्	ராமனிடம்	न रोचयते	அவன் விரும்பவில்லை.

कश्चिन्मे त्वत्समो नास्ति सौहृदेन बलेन च । गच्छ शत्रुवधाय त्वं कुम्भकर्ण जयाय च ॥

मे	“எனக்கு	कुम्भकर्ण	கும்பகர்ண!
सौहृदेन	அன்பினாலும்	त्वं	நீ
बलेन च	பலத்தினாலும்	शत्रुवधाय	சத்ருக்களை அழிக்கவும்
त्वत्समः	உனக்கு நிகரானவன்	जयाय च	வெற்றிகொள்ளவும்
कश्चित्	ஒருவன்	गच्छ	சென்றுவருவாய்.
अस्ति न	இல்லை.		

शयानः शत्रुनाशार्थं भवान्संबोधितो मया । अयं हि कालः सुहृदां राक्षसानामरिन्दम ॥

अरिन्दम	“அரிந்தம!	मया	என்னால்
शयानः	உறங்கிக்கொண்டிருக்கும்	संबोधितः	எழுப்பப்பட்டாய்.
भवान्	நீ	सुहृदां	உற்றவர்களான
शत्रुनाशार्थं	சத்ருக்களை வதைப்பதற்காக	राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
		अयं हि	இதுதான்
		कालः	ஏற்காலம்.

तद्वच्छ शूलमादाय पाशहस्त इवान्तकः । वानरान्राजपुत्रौ च भक्षयादित्यतेजसौ ॥१३॥

तत्	“ஆகையால்	गच्छ	சென்றுவா.
शूलं	சூலாயுதத்தை	वानरान्	குரங்குகளையும்
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு	आदित्यतेजसौ	சூரியனின் ஒளி
पाशहस्तः	பாசக்கயிற்றை கையிலேந்திய	राजपुत्रौ च	ராஜகுமாரர்களோடும்
अन्तकः	யமன்	भक्षय	புசித்துளியெய்த.
इव	போன்றவனாய்		

समालोक्य तु ते रूपं विद्रविव्यन्ति वानराः । रामलक्ष्मणयोश्चापि हृदये प्रस्फुटिष्यतः ॥

वानराः	“வானரர்கள்	रामलक्ष्मणयोः	ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய
ते	உனது	हृदये अपि च	ஹிருதயங்களும்
रूपं	உருவத்தை	प्रस्फुटिष्यतः	துடிக்கப்போகின்றன.
समालोक्य तु	கண்டதுமே		
विद्रविव्यन्ति	வெருண்டோடி விடுவார்கள்.		

एवमुक्त्वा महाराजः कुम्भकर्णं महाबलम् । पुनर्जातमिवात्मानं मेने राक्षसपुङ्गवः ॥ १५ ॥

महाराजः	மகாராஜனாகிய	उक्त्वा	கூறிவிட்டு,
राक्षसपुङ्गवः	ராட்சஸீஸை த்தமன்	आमानं	தன்னை
महाबलं	மகா பலராளியாகிய	पुनर्जातं इव	செத்துப்பிழைத்தவ
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனைப்		ஞகவே
	பார்த்து	मेने	எண்ணிக்கொண்
एवं	மேற்கண்டவாறு		டான.

कुम्भकर्णबलाभिज्ञो जानस्तस्य पराक्रमम् । बभूव मुदितो राजा शशाङ्क इव निर्मलः ॥

कुम्भकर्ण-	கும்பகர்ணனது பலத்	जानन्	நினை
बलाभिज्ञः }	தை நன்கறிந்த	मुदितः	சந்தோஷம்கொண்ட
राजा	மன்னன்	निर्मलः	களங்கமற்ற [வனம்]
तस्य	அவனது	शशाङ्कः इव	சந்திரனென
पराक्रमं	பராகிரமத்தை	बभूव	விளங்கினான்.

इत्येवमुक्तः संहृष्टो निर्जगाम महाबलः

॥ १७ ॥

इति एवं	மேற்கண்டவாறு	संहृष्टः	உதஸாஹம்கொண்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட		டவனாய்
महाबलः	மகா பலராளியாகிய		
	(அவன்)	निर्जगाम	செல்லுமாற்றான்.

राज्ञस्तु वचनं श्रुत्वा कुम्भकर्णः समुद्यतः । आददे निशितं शूलं वेगाच्छत्रुनिबर्हणम् ॥

सर्वकालायसं दीप्तं तप्तकाञ्चनभूषणम् । इन्द्राशनिसमं भीमं वज्रप्रतिमगौरवम् ॥ १९ ॥

देवदानवगन्धर्वयक्षकिन्नरसूदनम् । रक्तमाल्यं महाधाम स्वतश्चोद्धतपावकम् ॥ २० ॥

कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	भीमं	படங்கரமானதும்
राज्ञः	அரசனது	वज्रप्रतिमगौरवं	இடியை நிகர்த்த மகிமை வாய்ந்ததும்
वचनं	சொல்லலை		
श्रुत्वा	கேட்டு,	देवदानवगन्धर्व-	தேவர்கள், அசுரர்
तु	அப்பொழுது	यक्षकिन्नरसूदनं }	கள், யக்ஷர்கள், கின்னரர்கள் இவர்களை.
समुद्यतः	முயற்சிக்கொண்டவ		சிதைத்ததும்
	னாய்	रक्तमाल्यं	செவ்விய புஷ்பமாலை
शत्रुनिबर्हणं	சுதருகளை ஒழிப்ப		கொண்டதும்
	தும்	महाधाम	மிக ஒளிபொருந்த
सर्वकालायसं	முற்றிலும் கறுத்த		யதும்
	இரும்பாலானதும்	स्वतः	தன்னிடமிருந்து
दीप्तं	ஜ்வலிக்கின்றதும்	उद्धतपावकं च	நெருப்பைக் கக்குகி
तप्तकाञ्चनभूषणं	சுத்தப்பொன்னணி	निशितं	கூரிய [றதுமான
	பூண்டதும்	शूलं	சூலாயுதத்தை
इन्द्राशनिसमं	இந்திரனது வஜ்ரா	वेगात्	வேகமாய்
	யுத்தத்தை நிகர்த்த	आददे	எடுத்துக்கொண்டான்.

आदाय निशितं शूलं शत्रुशोणितरञ्जितम् । कुम्भकर्णो महातेजा रावणं वाक्यमब्रवीत् ॥

महातेजाः	மகா பிரதாபசாலியா கிய	शूलं	சூலாயுதத்தை
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	आदाय	கைக்கொண்டு
शत्रुशोणितरञ्जितं	சத்ருக்களின் ரத்தக் தால் சிவந்திருந்த	रावणं	ராவணனைப் பார்த்து
निशितं	கூரான	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
		अब्रवीत्	பின் வருமாறு
			புகன்றான் :

गमिष्याम्यहमेकाकी तिष्ठतिह वलं मम । अथ तान्धुभितान्कुद्धो भक्षयिष्यामि वानरान् ॥

मम	“எனது	अथ	இப்பொழுது
वलं	சேனை	धुभितान्	கலககம் கொண்ட
इह	இவ்விடத்திலேயே	तान्	அந்த
तिष्ठतु	இருக்கட்டும்.	वानरान्	சூரங்களை
अहं	நான்	क्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாய்
एकाकी	தனித்து ஒருவனாய்	भक्षयिष्यामि	புசித்துகிடப்போகி ன்றேன் ”
गमिष्यामि	சென்றுவருவேன்.		

कुम्भकर्णवचः श्रुत्वा रावणो वाक्यमब्रवीत्

॥ २३ ॥

रावणः	ராவணன்	वाक्यं	ஒரு வார்த்தையை
कुम्भकर्णवचः	கும்பகர்ணனது	अब्रवीत्	பின் வருமாறு
श्रुत्वा	கேட்டு, [சொல்லை		சொன்னான் :

सैन्यैः परिवृतो गच्छ शूलमुद्गरपाणिभिः । वानरा हि महात्मानः शीघ्राः सुव्यवसायिनः॥

शूलमुद्गर- पाणिभिः	“சூலங்களையும், முத் கராயுதங்களையும் கையிலேந்திய	वानराः	வானரர்கள்
सैन्यैः	சைன்யங்களால்	महात्मानः	மிக்க ஆற்றல் படைக் கப்பெற்றவர்கள் ;
परिवृतः	சூழப்பட்டவனாய்	शीघ्राः	வேகம் படைத்தவர் கள் ;
गच्छ	நீ, சென்றுவருவாய்.	सुव्यवसायिनः	{ அரிய காரியங்களையும் செய்துமுடிப்பவர் கள்.
हि	ஏனெனில்		

एकाकिनं प्रमत्तं वा नयेयुर्दशनैः क्षयम् । तस्मात्परमदुर्ध्वैः सैन्यैः परिवृतो व्रज ॥ २५ ॥

एकाकिनं	“தனியா யிருக்கின்ற வனையோ	तस्मात्	ஆகையால்
प्रमत्तं वा	அஜாக்ரதையாயிருக் கின்றவனையோ	परमदुर्ध्वैः	எப்படியும் கிட்ட அ ணுகழுடியாத
दशनैः	பற்களால்	सैन्यैः	படைகளால்
क्षयं नयेयुः	நாசஞ்செய்துவிடு வார்கள்.	परिवृतः	சூழப்பட்டவனாய்
		व्रज	சென்றுவருவாயாக,

रक्षसामहितं सर्वं शत्रुपक्षं निषूदय

॥ २६ ॥

रक्षसां “அரக்கங்களுக்கும்
अहितं தீங்குபுரிக்கும்
शत्रुपक्ष சதருவர்க்கும்

सर्वे எல்லாவற்றையும்
निषूदय ஹதஞ்செய்துவிடுவா
யாக.”

अथासनात्समुत्पत्य सृजं मणिकृतान्तराम् । आवबन्ध महातेजाः कुम्भकर्णस्य रावणः ॥

महातेजाः மகாப்ரதாபாலியா
रावणः ராவணன் [கிய
अथ அப்பொழுது
आसनात् ஆஸனத்திலிருந்து
समुत्पत्य எழுந்து,

मणिकृतान्तरां மணிகள் நடுவில் பதிக்
कप्पेपेற்ற
सृजं ஹாரத்தை
कुम्भकर्णस्य சும்பகர்ணனுக்கு
आबबन्ध சூட்டினான்.

अङ्गदान्यङ्गुलीवेष्टान्वराण्याभरणानि च । हारं च शशिसङ्काशमावबन्ध महात्मनः ॥२८॥

अङ्गदानी கோள்வளைகளையும்
अङ्गुलीवेष्टान् மோதிரங்களையும்
वराणि சிறந்த

शशिसङ्काशं சந்திரனை நிகர்த்த
हारं च ஹர்மாலையையும்
महा-मनः பேராரற்றல்படைத்த

आभरणानि च அபரணங்களையும்

आबबन्ध சூட்டினான்.

दिव्यानि च सुगन्धीनि माल्यदामानि रावणः । श्रोत्रे चासञ्जयामास श्रीमती चास्य कुण्डले ॥

रावणः ராவணன்
दिव्यानि சிறந்த
सुगन्धीनि च நறுமணங்கமழும்
माल्यदामानि च புஷ்பமாலைகளையும்
श्रोत्रे காதுகளில்

श्रीमती ஓமியிலங்கும்
कुण्डले च இரகுண்டலங்களை
युம
अस्य இவனுக்கு
आसञ्जयामास அணிவீத்தான்

काञ्चनाङ्गदकेयूरनिष्काभरणभूषितः । कुम्भकर्णो बृहत्कर्णः सुहुतोऽग्निरिवावभौ ॥३०॥

बृहत्कर्णः பெரும்காதுபடைத்த
कुम्भकर्णः சும்பகர்ணன்
काञ्चनाङ्गदकेयूर- } பொன் கைவளை கோ
निष्काभरणभूषितः } ள்வளை முதலிய சிற
ந்த அபரணங்கள்
பூண்டவனாய்

सुहुतः நன்கு ஆஹுதிசெய்
யப்பட்ட
अग्निः इव அக்கிபோல்
आवभौ விளங்கினான்.

श्रोणीसूत्रेण महता मेचकेन व्यराजत । अमृतोत्पादने नद्धो भुजङ्गेनैव मन्दरः ॥ ३१ ॥

महता சிறந்ததாய்
मेचकेन கரியதுமான
श्रोणीसूत्रेण அரைஞாணினால்
नद्धः சுற்றி அணியப்

अमृतोत्पादने அமிருதம் கடைந்த
பொழுது
भुजङ्गेन பாம்பால்(வாசகியால்)
मन्दरः மந்தரமலை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

பெற்ற அவன்

व्यराजत விளங்கினான்.

स काञ्चनं भारसहं निवातं विद्युत्प्रभं दीप्तमिवात्मभासा ।

आवध्यमानः कवचं रराजे संध्याभ्रसंवीत इवाद्रिराजः

॥ ३२ ॥

ச:	அவன்
காஞ்நன்	பொன்னான தும
பாரசஃ	தாக்குதலைத் தாங்கு வதும்
நிவாத்	காற்றும் உட்புகாத தும்
ஆம்மாசா இவ	அதன் ஒளியினாலேயே
விசுப்ரம்	மின்னற்காந்தி கொண்டு

सर्वाभरणसर्वाङ्गः शूलपाणिः स राक्षसः । त्रिविक्रमकृतोत्साहो नारायण इवावभौ ॥३३॥

सर्वाभरणसर्वाङ्गः	{ எல்லா அவயவங்களி லும் பல ஆபரணங் கள் ஆணிநகவனும்
शूलपाणिः	சூலத்தைகைகையிலே தியவனுமான
सः राक्षसः	அந்த அரசர்கள்,

भ्रातरं संपरिव्रज्य कृत्वा चाभिप्रदक्षिणम् । प्रणम्य शिरसा तस्मै संप्रतस्थे महाबलः ॥

महाबलः	மகாபலசாலியாகிய
भ्रातरं	தமையனை [அவன்
संपरिव्रज्य	இறுகக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு

निष्पतन्त महाकायं महानादं महाबलम् । तमार्शीभिः प्रशस्ताभिः प्रेषयामास रावणः ॥

रावणः	ராவான்
महाकायं	பெருமுடலுற்றவனும்
महानादं	பேரொராவகொண்ட வனும்
महाबलं	மிக்க பலசாலியுமான

शङ्खदुन्दुभिनिर्घोषैः सैन्यैश्चापि वरायुधैः । तं गजैश्च तुरङ्गैश्च स्यन्दनैश्चाम्बुदस्वनैः ॥३६॥

अनुजगुम्हात्मानं रथिनो रथिनां वरम्	
महामानं	பேராற்றல்கொண்ட வனும்
रथिनां	ரதத்திலிருந்து போர் செய்பவர்களுள்
वरं तं	உத்தமனுமான அவனை
रथिनः	ரதத்திலிருந்து போராடும் வீரர்கள்,
शङ्खदुन्दुभि- निर्घोषैः	{ சங்கங்களையும், முரசு களையும் ஒலிப்பவர் களும்

दीप्तं	தொழிப்புதுமான
कवचं	சுவரத்தையுடைய
आवध्यमानः	தரித்தவனாய்,
संघात्रसंवीतः	பாலைக்காலத்தியமே கத்தால் கவியப்பெற்ற
अद्विराजः	புரியாமலே
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
रराज	விளங்கினான்.

त्रिविक्रम- कृतोत्साहः	{ த்ரிவிகரமாவதாரத் தில் உத்தஸாகங்கொ ண்டிருந்த
नारायणः इव आवभौ	மஹாவிஷ்ணுபோல விளங்கினான்.

अभिप्रदक्षिणं कृत्वा तस्मै शिरसा प्रणम्य च संप्रतस्थे	வணங்கி அவனுக்கு முடிதாழ்த்தி நாமஸ்கரித்துவிட்டு புறப்பட்டான்.
---	---

निष्पतन्तं तं प्रशस्तभिः आशीभिः प्रेषयामास	புறப்பட்டுச்செல் அவனை [கின்ற சிறந்த ஆசிமொழிகொண்டு வழியனுப்பினான்.
--	---

वरायुधैः च सैन्यैः अपि गजैः च तुरङ्गैः च अम्बुदस्वनैः स्यन्दनैः च अनुजगुः	சிறந்த ஆயுதந்தான் கியவர்களுமான படைகளோடும் யானைகளோடும் குதிரைகளோடும் மேகம்போல் ஒலிக் கின்ற சகங்களோடும் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள்.
---	---

सपैरुष्टैः खरैरश्वैः सिंहद्विपमृगद्विजैः । अनुजमुश्व तं घोरं कुम्भकर्णं महाबलम् ॥ ३८ ॥

घोरं பயங்கரனும்
 महाबलं மகாபலசாலியுமாகிய
 तं அந்த
 कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனை
 सपैः பாம்புகளோடும்
 उष्ट्रैः ஓட்டகங்களோடும்

खरैः கோவேறுகழுதை
 களோடும்
 अश्वैः குதிரைகளோடும்
 सिंहद्विपमृग- } சிங்கங்கள், யானைகள்,
 द्विजैः च } மான்கள், பகலிகள்
 இவைகளோடும்
 अनुजमुः பின்தொடர்ந்து
 சென்றார்கள்.

स पुष्पवैरवकीर्यमाणो धृतातपः शितशूलपाणिः ।

मदोत्कटः शोणितगन्धमत्तो विनिर्ययो दानवदेवशत्रुः ॥ ३९ ॥

शितशूलपाणिः கூரிய சூலபுத்தகை
 கையில தரித்தவனும்
 मदोत्कटः திமிர் மூண்டவனும்
 शोणितगन्धमत्तः ரத்தவெறியால் மதங்
 கொண்டவனும்
 दानवदेवशत्रुः { அசுரர்களுக்கும் தே
 வர்களுக்கும் சத்ரு
 யுடன

स. அவன்
 पुष्पवैः பூஷ்பமாரிகளால்
 अवकीर्यमाणः தூவப்பெற்றவனும்
 धृतातपः குடைபிடிக்கப்பெற்ற
 வனும்
 विनिर्ययो சென்றான்.

पदातयश्च बह्वो महानादा महाबलाः । अन्वयू राक्षसा भीमा भीमाक्षाः शस्त्रपाणयः ॥
 रक्ताक्षाः सुमहाकाया नीलाञ्जनचयोपमाः । शूलानुद्यम्य खड्गांश्च निशितांश्च परश्वधान् ॥
 बहुव्यामांश्च परिघान्गदाश्च मुसलानि च । तालस्कन्धांश्च विपुलान्क्षेपणीयान्दुरासदान् ॥

महानादाः பேரொலி கொண்ட
 வர்களும்
 महाबलाः மகாபலசாலிகளும்
 भीमाः பயங்கரமானவர்களும்
 भीमाक्षाः அஞ்சத்தக்க கண்கள்
 அமைந்தவர்களும்
 शस्त्रपाणयः ஆயுதத்தாங்கியவர்
 களும்
 रक्ताक्षाः சிவந்த கண்கள்
 கொண்டவர்களும்
 सुमहाकायाः மிகப்பெரிய உடல
 மைந்தவர்களும்
 नीलाञ्जन- } கருமை மலையை
 चयोपमाः च } நிகர்த்தவர்களுமான
 बह्वः அனேக
 राक्षसाः அரக்க
 पदातयः காலாட்படைகள்

शूलान् சூலங்களையும்
 खड्गान् च கத்திகளையும்
 निशितान् கூரிய
 परश्वधान् च கோடரிகளையும்
 बहुव्यामान् மிக நீண்ட
 परिघान् च உழைத்தடினையும்
 गदाः च கலதகளையும்
 मुसलानि च உலக்கைகளையும்
 विपुलान् பெரிய
 तालस्कन्धान् பனைமரத்தூண்டுகளை
 दुरासदान् கொடிய [யும்]
 क्षेपणीयान् च வேல்களையும்
 उद्यम्य உயர்த்திப்பிடித்துக்
 கொண்ட
 अन्वयुः பின்பற்றிச் சென்றார்
 கள்.

अथान्यद्वपुरादाय दारुणं घोरदर्शनम् । निष्पपात महातेजा: कुम्भकर्णो महाबल: ॥४३॥
 धनु:शतपरीणाह: स षट्छतसमुच्छ्रित: । रौद्र: शकटचक्राक्षो महापर्वतसन्निभ: ॥ ४४ ॥

மகாதேஜா:	மகா ஆண்மையுடைய வனும்	ஆடாய	கொண்டு
மகாவல:	மகா ஆற்றலுடையவ னுடான	தனு:சதபரிணாஹ:	தூறு வில்லளவு அகன்றவனாய்
ச:	அந்த	षट्छतसमुच्छ्रित:	அறுதூறின் அளவு உயர்ந்தவனாய்
கும்கர்ண:	கும்பகர்ணன்	शकटचक्राक्ष:	{ வண்டிச் சக்கரங்கள் போன்ற கண்களு டையவனாய்
அத	அப்பொழுது	महापर्वतसन्निभ:	பெரும் பர்வதத்தை நிகர்த்தவனாய்
தாருண	கந்தரமானதும்	रौद्र:	மிகப்பயங்கரனாய்
தீரதர்சன	பயங்கரமான தோற்ற முடையதுடான	निष्पपात	சென்றான்.
அந்யத்	வேறு		
வபு:	உருவத்தை		

संनिपत्य च रक्षांसि दग्धशैलोपमां महान् । कुम्भकर्णो महावक्त्र: प्रहसन्निदमवधीत्॥४५॥

தத்ஷதிலுபம:	எரிந்த மலையைப் போன்றவனும்	कुम्भकर्ण:	கும்பகர்ணன்
மகான்	பெருத்தவனும்	रक्षांसि	அரக்கர்களை
மகாவக்ஷ:	பெரிய வாய்கொண்ட வனுடான	सन्निपत्य	அணுகி
		प्रहसन् च	நகைத்துக்கொண்டே
		इदं	பின்வருமாறு
		अवधीत्	மொழிந்தான்:

अथ वानरमुख्यानां तानि यूथानि भागश: । निर्दहिन्यामि संक्रुद्ध: शलभानिव पावक: ॥

அத	“இப்பொழுது	पावक:	நெருப்பு
சங்குத்த:	கோய்க்கெண்டநான்	शलभान्	விட்ட, பிடிச்சகளை
வானர்முக்யானா	சிறந்த வானரங்களின்	इदं	எவ்வாறோ அவ்வாறே
தானி	அந்த	निर्दहिन्यामि	பொக்கிவிடப் போகிறேன்.
யூதானி	கூட்டங்களை		
பாபாச:	அணி அணியாக		

नापराध्यन्ति मे कामं वानरा वनचारिण: । जातिरस्मद्विधानां सा पुरोधानविभूषणम् ॥

மே	“எனக்கு	सा	அந்த
வனசாரிண:	வனவாசினராகிய	जाति:	இனமானது
வானரா:	குரங்குகள்	अस्मद्विधानां	நம்போன்றவர்கள்
அபராப்யந்தி ந	குற்றம்செய்தனவல்ல.	पुरोधान-	நகரப்பூங்காவனங்க
காம	{ அதன்மேல் வீண்பழி சமத்துவதில் னில்லை.	विभूषणम् }	{ ஒருவரு அணிகலமா யுள்ளது.

पुरोधस्य मूलं तु राघवः सहजक्षणः । हते तस्मिन्हतं सर्वं तं वधिष्यामि संयुगे ॥४८॥

पुरोवस्य	“நகரின் முற்றுகைக்கு	வधिष्याமி	கொன்றுவிடுகின்
சஹஜக்ஷண:	லக்ஷ்மணனோடு கூடிய		றேன்.
ராஹவ: து	ராமன் தான்	தஸ்மிந்	அவன்
மூல்	ஆதிகாரணம்.	ஹதே	மாண்டதும்
சன்யுगे	போரில்	சர்வ்	எல்லாம்
த்	அவனை	ஹம்	அழிந்ததாகும்.

एवं तस्य ब्रुवाणस्य कुम्भकर्णस्य राक्षसाः । नादं चक्रुर्महाघोरं कम्पयन्त इवार्णवम् ॥४९॥

तस्य	அந்த	अर्णवं इव	சமுத்தரத்தையுமே
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணன்	कम्पयन्तः	அதிர்ச்செய்கின்றவர்
एवं	மேற்கண்டவாறு		களாய்
ब्रुवाणस्य	மொழிகையில்	महाघोरं	மிக்கபயங்கரமாய்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்,	नादं चक्रुः	காஜித்தனர்.

तस्य निष्पततस्तूर्णं कुम्भकर्णस्य धीमतः । बभूवुर्घोररूपाणि निमित्तानि समन्ततः ॥५०॥

तस्य	அந்த	घोररूपाणि	மிக்க பயங்கரமான
धीमतः	புத்திபானாகிய	निमित्तानि	அபசருனங்கள்
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணன்	समन्ततः	நாற்புறத்திலும்
तूर्णं	விரைவாய்	बभूवुः	தோன்றலாயின.
निष्पततः	சென்றுகொண்டிருக்		
	கையில்		

उलकाशनियुता मेघा बभूवुर्दभारुणाः । ससागरवना चैव वसुधा समकम्पत ॥ ५१ ॥

मेघाः	மேகங்கள்	बभूवुः	இருந்தன.
गदभारुणाः	கழுதைபோல் சாம்பல்	वसुधा एव	பூமியும்
	நிறமுற்றவைகளாயும்	ससागरवना	சமுத்தரங்களோடும்
उलकाशनि-}	கொள்ளிக்கட்டை;		காடுகளோடும்
युताः च }	இடி இவைகளையு	समकम्पत	அசைந்தாடிற்று.
	டையவைகளாயும்		

घोररूपाः शिवा नेदुः सज्वालकवलैर्मुखैः । मण्डलान्यपसव्यानि बबन्धुश्च विहङ्गमाः ॥

शिवाः	நரிகள்	नेदुः	உளைபிட்டன.
सज्वालकवलैः	ஜ்வாலைக்கபளங்க	विहङ्गमाः च	பறவைகளும்
	ளோடுகூடிய	अपसव्यानि	அப்ரதக்ஷிணமான
मुखैः	வாய்களுடன்	मण्डलानि	மண்டலங்களை
घोररूपाः	பயத்தை விடவிடக்	बबन्धुः	இட்டன.
	கின்றவைகளாய்		

निष्पात च मालेव गृध्रोऽस्य पथि गच्छतः । प्रास्फुरन्नयनं चास्य सव्यो बाहुश्च कम्पते॥

गच्छतः	சென்றுகொண்டிருக்கும்	अस्य	இவனது
अस्य	இவனுக்கு [கும்	सव्यः	இடது
पथि	வழியில்	बाहुः च	கையும்
माला	மீர் மலை	कम्पते	துடித்தது.
इव	போல்	च	அப்படியே இடது
गृध्रः	சுழுகு ஒன்று	नयनं च	கண்ணும
निष्पात	போல விழுந்தது.	प्रास्फुरन्	துடித்தது.

निष्पात तदा चोल्का ज्वलन्ती भीमनिखना ।

आदित्यो निष्प्रभश्चासीन्न प्रवाति सुखोऽनिलः

॥ ५४ ॥

तदा	அப்பொழுது	आदित्यः च	சூரியனும்
उल्का	வால்நெருக்கற்றமானது	निष्प्रभः	ஒளியற்றவனாய்
ज्वलन्ती	தீவரிகொண்டு	आसीत्	இருந்தான்.
भीमनिखना	பயங்கரமான இரைச் சலுற்றதாய்	अनिलः च	காற்றும்
निष्पात	கீழ் விழுந்தது.	सुखः	அமைதியாய்
		प्रवाति न	விசுவிலை.

अचिन्तयन्महोत्पातानुत्थितान्रोमहर्षणान् । निर्ययौ कुम्भकर्णस्तु कृतान्तवल्चोदितः॥५५॥

कुम्भकर्णः तु	கும்பகர்ணனும்	महोत्पातान्	பெரும். துச்சகுனங்.
कृतान्तवल्चोदितः	எமனது சக்திககாட் பட்டவனாய்	अचिन्तयन्	பொருட்படுத்தாவ னாய்
उत्थितान्	தோன்றிய	निर्ययौ	சென்றுகொண்டிருந் தான்.
रोमहर्षणान्	மயிர் ககூசசெறிவிக் கும்		

स लङ्घयित्वा प्राकारं पद्भ्यां पर्वतसन्निभः । ददर्शभ्रघनप्रख्यं वानरानीकमद्भुतम् ॥५६॥

पर्वतसन्निभः	பர்வதத்தை நிகர்த்	अभ्रघनप्रख्य	அகாயத்தில மோகங் களை நிகர்த்த
सः	ஆவன் [கவனன	अद्भुतं	ஆச்சர்யகரமான
पद्भ्यां	கால்களால்	वानरानीकं	வானரசேனையை
प्राकारं	மதிலை	ददर्श	கண்ணுற்றான்.
लङ्घयित्वा	தாண்டி		

ते दृष्ट्वा राक्षसश्रेष्ठं वानराः पर्वतोपमम् । वायुनुना इव घना ययुः सर्वा दिशस्तदा ॥५७॥

ते	அந்த	सर्वाः	எல்லா
वानराः	வானரர்கள்	दिशः	திக்குகளிலும்
पर्वतोपमं	பர்வதத்தை நிகர்த்த	वायुनुनाः	காற்றினால் கலைக்கப்
राक्षसश्रेष्ठं	ராஷ்டஸோத்தமனை	घनाः	மேகங்கள் [பட்ட
तदा	அப்பொழுது	इव	போல
दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு	ययुः	ஓடத்தலைப்பட்டன.

तद्वा नरानीकमतिप्रचण्डं दिशो द्रवद्भिन्नमिवाभ्रजालम् ।

स कुम्भकर्णः समवेक्ष्य हर्षान्नाद भूयो घनवद्धनाभः

॥ ५८ ॥

घनाभः	மேகத்தை நிரித்த,	अभ्रजालं इव	மேகாண்டலத்தைப்
सः	அந்த	दिशः	நிக்குகளில் [போல
कुम्भकर्णः	குப்பகர்ணன்	द्रवत्	ஓடுகிறதாய்
तत्	அந்த	समवेक्ष्य	பார்த்து
अतिप्रचण्डं	அதிகப்பங்கரமான	हर्षात्	சந்தோஷத்தால்
वानरानीकं	வானரசேனையை	घनवत्	மேகம்போல்
भिन्नं	கலைந்தோடும்	भूयः	மிகவும்
		ननाद	கர்ஜித்தான்.

ते तस्य घोरं निनदं निशम्य यथा निनादं दिवि वारिदस्य ।

पेतुर्धरण्यां बहवः पुवङ्गा निकृत्तमूला इव सालवृक्षाः

॥ ५९ ॥

ते	அந்த	घोरं	பயங்கரமான
बहवः	கணக்கற்ற	निनदं	கர்ஜனையை
पुवङ्गाः	வானரர்கள்,	निशम्य	கேட்டு
दिवि	ஆகாயத்தில்	निकृत्तमूलाः	வேறுத்துத் தள்ளப்
वारिदस्य	மேகத்தின்	सालवृक्षाः	ஆசாயங்கள் [பட்ட
निनादं	ஒலியை	इव	என
यथा	நிகர்த்த	धरण्यां	தரையில்
तस्य	அவனது	पंतुः	விழுந்து விட்டார்கள்.

विपुलपरिघवान्स कुम्भकर्णो रिपुनिघनाय विनिःसृतो महाम्ना ।

कपिगणभयमादत्सुभीमं प्रभुरिव किङ्करदण्डवान्युगान्ते

॥ ६० ॥

विपुलपरिघवान्	பெரும் முலைத்தடி யைக்கொண்டவனும	युगान्	ப்ரளயகாலத்தில்
महाम्ना	மிகக் கூற்றல்லவென	किङ्करदण्डवान्	நினைத்ததைச் செய்ய வல்ல தண்டமேந்திய
सः	அந்த [சவனுமன	प्रभुः	பர்பு (எமதர்மராஜன்)
कुम्भकर्णः	குப்பகர்ணன்	इव	எப்படியோ
रिपुनिघनाय	சமூகை வதைக்க		அப்படியே
विनिःसृतः	வெளிவந்தவனுய்	सुभीमं	மிக அதிகமாய்
कपिगणभयं	வானரகூட்டங்களு க்குத்தலை	आदयन्	விளைவித்தான்.

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17497

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2822

पट्टपटितमः सर्गः—அறுபத்தாறுவது ஸர்க்கம் ॥ ६६ ॥

कुम्भकर्णयुद्धम्—கும்பகர்ண யுத்தம்.

स लङ्घयित्वा प्राकारं गिरिकूटोपमां महान् । निर्ययो नगरात्तूर्णं कुम्भकर्णो महाबलः ॥

गिरिकूटोपमः	பலைச்சிகரத்தை நிகர்த்து	प्राकारं	பதில்
महान्	பெருந்தவனும்	लङ्घयित्वा	தாண்டி
महाबलः	மகா பலசாலியான	नगरात्	நகரின் று
सः कुम्भकर्णः	அந்த கும்பகர்ணன்	तूर्णं	விடையில்
		निर्ययो	வந்தேர்ந்தான்.

स ननाद महानादं समुद्रमभिनादयन् । जनयन्निव निर्घातान्विधमन्निव पर्वतान् ॥ २ ॥

सः	அவன்	समुद्रं	சமுத்திரத்தை
निर्घातान्	இடிதலை	अभिनादयन्	எதிரொலியிடச்
जनयन् इव	இடிக்கின்றவன்		செய்துகொண்டு
पर्वतान्	பலைகளை [பேரலும்]	महानादं	பெருங்கர்ஜனையொன்
विधमन् इव	ஊதி உருட்டுகின்ற வன்போலும்,	ननाद	முழக்கினான்.

तमवध्यं मघवता यमेन वरुणेन वा । प्रेक्ष्य भीमाक्षमायान्तं वानरा विप्रदुद्रुवुः ॥ ३ ॥

भीमाक्षं	பயங்கரமான கண்	वरुणेन वा	வருணனாலும் சரி
	களையுடையவனும்	अवध्यं	கொல்லமுடியாதவ
आयान्तं	எதிர்த்துவருகின்ற	प्रेक्ष्य	கவனித்து [னும்]
तं	அவனை [வனுடான	वानराः	வானரர்கள்
मघवता	இந்திரனுஞ்சரி	विप्रदुद्रुवुः	வெருண்டோடினார்
यमेन	யமனாலும் சரி		

तांस्तु विप्रदुतान्दृष्ट्वा वालिपुत्रोऽङ्गदोऽब्रवीत् । नलं नीलं गवाक्षं च कुमुदं च महाबलम् ॥

वालिपुत्रः	வாலிபுதல்வனாகிய	महाबलं	மகா பலசாலியாகிய
अङ्गदः	அங்கதன்	कुमुदं च	குமுதனையும்
तान्	அந்த	विप्रदुतान्	ஒடியவர்களாக
नलं	நலனையும்,	दृष्ट्वा	கண்டு
नीलं तु	நீலனையும்,	अब्रवान्	பின்வருமாறு
गवाक्षं च	கவாக்ஷனையும்,		புகன்றான் :

आत्मानमत्र विस्मृत्य वीर्यण्यभिजनानि च । क गच्छथ भयत्रस्ताः प्राकृता हरयो यथा॥

अत्र	“இப்பொழுது	प्राकृताः	ஸாதாரண
वीर्यणि	பிரதாபங்களையும்,	हरयः	குரங்குகள்
अभिजनानि	குலப்பெருமைகளை	यथा	போல
	யும	भयत्रस्ताः	பயத்தால் நடுங்கியவர்
आत्मानं च	தன்னை யுமே	क	எங்கு [களாய்]
विस्मृत्य	மறந்து	गच्छथ	ஓடுகின்றீர்கள் ?

साधु सौम्या निवर्तध्वं किं प्राणान्परिरक्षथ । नाहं युद्धाय वै रक्षो महतीयं विभीषिका !!

साधु "ஓங்கு நன்று!
 सौम्या: புண்பவான்களை!
 निवर्तध्वं திருப்பிவிடுங்கள்.
 प्राणान् உயிரை
 परिरक्षथ किं காத்துக்கொள்கின்
 நீர்க்கடையா?

युद्धाय போருக்கு
 अहं न ஆற்றமாட்டா, ந
 रक्षो அப்பாவி.
 इयं இது
 महती பெரும
 विभीषिका वै பயமுறுத்தும்
 யந்திரமே.

रक्ष: ஆரக்கண்

महतीमुत्थितामेनां राक्षसानां विभीषिकाम् ।

उत्थितां "தேவான் றியிருக்கும்
 एनां राक्षसानां ஆந்த ஆரக்களது
 महती பெரிய
 विभीषिकां பிஷணயந்திரத்தை

विक्रमाद्विभिम्यामो निवर्तध्वं पुवङ्गमा: ॥

विक्रमात् பலகொண்டு
 विविभिम्याम: ஊறிவிடுவோம்.
 पुवङ्गमा: ஓவானாங்களை!
 निवर्तध्वम् திரும்பிவிடுங்கள்".

कृच्छ्रेण तु समाश्वस्य सङ्गम्य च ततस्तत: । वृक्षाद्रिहस्ता हरय: संप्रतस्थु रणाजिरम् ॥

हरय: வானார்கள்
 ततस्तत: ஆங்காங்கு
 सङ्गम्य च தயங்கி பின்னர்
 कृच्छ्रेण மிகச் சிரமப்பட்டு
 समाश्वस्य மனத்தேறி
 तु அப்பொழுது

वृक्षाद्रिहस्ता: { மரங்களையும், மலைகளையும்
 हरय: { கையிலேந்தியவர்களாய்
 रणाजिरं போர்க்களத்திற்கு
 संप्रतस्थु: புறப்பட்டுவந்தனர்.

ते निवृत्य तु संकुद्धा: कुम्भकर्णं वनौकस: । निजघ्नु: परमकुद्धा: समदा इव कुञ्जरा: ॥

संकुद्धा: கோபங்கொண்டிருந்த
 ते वनौकस: ஆந்த வானார்கள்
 निवृत्य तु வந்துசேர்க்கவுடன்
 परमकुद्धा: மிகச்சினம் மூண்ட
 வர்களாய்

निजघ्नु: சும்கர்ணனை
 समदा: மதங்கொண்ட
 कुञ्जरा: யானைகள்
 इव போல
 निजघ्नु: மாக்கினார்கள்.

प्रांशुभिर्गिरिशृङ्गैश्च शिलाभिश्च महाबल: ।

मह बल: மகாபலவானாகிய
 प्रांशुभि: உயர்ந்த [அவன்
 गिरिशृङ्गै: மலைச்சிகரங்களாலும்
 शिलाभि: च கற்பாறைகளாலும்

पादपै: पुष्पिताग्रैश्च हन्यमानो न कम्पते ॥

पुष्पिताग्रै: பூக்கடதுநிகளுற்ற
 पादपै: च மரங்களாலும்
 हन्यमान: च அடிக்கப்பட்டுங்கூட
 न அசையாதிருந்தான்.

तस्य गात्रेषु पतिता भिद्यन्ते शतश: शिला: । पादपा: पुष्पिताग्राश्च भग्ना: पेतुर्मीहीतले ॥

तस्य அவனது
 गात्रेषु அவயவங்களில்
 पतिता: விழுந்த
 शिला: கற்பாறைகள்
 शतश: அநேகநூண்டுகளாக

भिद्यन्ते சிதறிவிட்டன.
 पुष्पिताग्रा: பூக்கடதுநிகளுற்ற
 पादपा: च மரங்களும்
 भग्ना: முறிந்தவைகளாய்
 महीतले பூமியில்
 पेतु: விழுந்துவிட்டன.

சோ஽பி சௌயானி சங்கு஽஽ வானராணா் ம஽஽ஜசா஽ । மயந்ந பரமாயத்தா் வநான்யமிரிவ஽த்யித:॥

ச: அபி	அவனும்	வானராணா்	வானரர்களின்
சங்கு஽:	கோபங்கொண்டவனாய்	சௌயானி	சேனுகளை
பரமாயத்த:	மிகக் கடிக்கக்கொண்டி,	அமி:	நெருப்பானது
ம஽஽ஜவா்	மிகப் பிரதாபம்	உந்யித:	பூண்டு
	படைத்த	வநானி ஽வ	காடுகளை எவ்வண்ணமே
		சரீ	நாராக்கினான்.

ல஽ஹிதா஽ரீஸ்து வ஽வ: சேர்தே வானர்ப்பமா: । நிரஸ்தா: பதிதா ஸ்ம஽஽ தா஽பூஷ்ணா ஽வ ஽ுமா: ॥

வ஽வ: து	பல பல	பதிதா:	விழுந்து
வானர்ப்பமா:	வானரோத்தமர்கள்	தா஽பூஷ்ணா:	செவ்விய புஷ்பங்கள்
நிரஸ்தா:	தாக்கப்பட்டி		செறிந்த
ல஽ஹிதா஽ரீ:	குருதிவழிந்தவாகளாய்	஽ுமா. ஽வ	மாதர்கள் போன்றவர்
			களாய்
ஸ்ம஽஽	஽ுமரின்	சேர்தே	கிடந்தார்கள்.

ல஽஽யந்ந: ப்ரதாவந்நா் வானரா நாவல஽கயந்

॥ १४ ॥

வானரா:	வானரர்கள்.	அவல஽கயந்	ஒன்றும் தோன்றாது
ல஽஽யந்ந:	தாவி		திகைத்தனர்.
ப்ரதாவந்ந:	குருகின்றவர்களாய்		

கேசித்ஸஸு஽ுரே பதிதா: கேசி஽கநமா஽ரிதா: । வ஽யமானாஸ்து தே வாரா ரா஽சேன வலீயஸா ॥

வலீயஸா	மிகப் பன்மபடைத்த	ஸஸு஽ுரே	சமுத்திரத்தில
ரா஽சேன	அரக்கனால	பதிதா:	விழுந்தார்கள்.
வ஽யமானா:	புடைக்கப்பட்ட	கேசித்	சேனா
தே வாரா:	அந்த வீரர்கள்	கநத் து	அதாயத்திலேயே
கேசித்	சினர்	அ஽ரிதா:	மரன்றார்கள்.

ஸா஽ரத் யேன தே தாரீணா: ப்ரதா தேன ப்ர஽஽஽வ:

॥ १५ ॥

தே	அவர்கள்	தாரீணா:	தாண்டிவந்தார்களோ,
யேன ப்ரதா	எவ்வழியாக	தேன	அவ்விதமாகவே
ஸா஽ரத்	சமுத்திரத்தை	ப்ர஽஽஽வ:	ஒடிவிட்டார்கள்.

தே ஸ்தலானி தயா நி஽ந் விபணவ஽நா: ஸயாத் । ஸ்ர஽ா ஽ு஽ானஸமா஽஽: கேசித்ஸஸு஽ுரே தா஽ரிதா:॥

தே	அந்த	நி஽ந்	பன்னத்தாக்கிலும்
ஸ்ர஽ா:	கரையுள்	஽ு஽ான	விருகுகளினாலும்
ஸயாத்	பயத்தால்	ஸமா஽஽:	ஏறிக்கொண்டார்கள்.
விபணவ஽நா:	வாடிய முகத்தார்	கேசித்	சினர்
ஸ்தலானி	மேடுகளிலும் [களாய்,	ஸு஽த்	மலையில
தயா	அப்படியே	அ஽ரிதா:	ஏறிவிட்டார்கள்.

ममज्जुरण्वे केचिद्गुहाः केचित्समाश्रिताः । निषेदुः प्लवगाः केचित्केचिन्नैवावतस्थिरे ॥

केचित्	சிலர்	केचित्	சில
अण्वे	சமுத்திரத்தில்	प्लवगाः	வானரர்கள்
ममज्जुः	முழுக்கினார்கள்.	निषेदुः	கீழே உட்கார்ந்து
केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர் [கிட்டார்கள்.
गुहाः	குகைகளுக்குள்	अवतस्थिरे न एव	ஒரிடமும் நிலையே கொ
समाश्रिताः	புகுத்துகொண்டார்கள்.		ள்ளாதிருந்தார்கள்.

केचिद्भूमौ निपतिताः केचित्सुप्ता मृता इव । तान्सर्वाक्षयाङ्गदो भग्नान्वानरानिदमब्रवीत् ॥

केचित्	சிலர்	भङ्गदोः	ஆங்கதன்
भूमौ	பூமியில்	भग्नान्	முறிபட்ட
निपतिताः	விழுந்தார்கள்.	तान्	அந்த
केचित्	சிலர்	वानरान्	வானரர்களை
मृताः इव	செத்தவர்கள் போன்ற	सर्वाक्षय	பார்த்து
	வர்களாய்	इदं	பின்வருமாறு
सुप्ताः	படுத்துக்கிடந்தார்கள்.	अब्रवीत्	புகன்றான்:

अवतिष्ठत युध्यामो निर्वर्तध्वं प्लवङ्गमाः । भग्नानां वा न पश्यामि परिगम्य महींमिमाम् ॥

स्थानं सर्वे निर्वर्तध्वं किं प्राणान्परिरक्षथ ॥ २१ ॥

प्लवङ्गमाः	“வானரர்களை !	परिक्रम्य	சுற்றித்திரிந்தும்
अव तिष्ठत	பொறுங்கள்.	स्थानं	புகழிடத்தை
निर्वर्तध्वं	திருட்பிடுங்கள்.	न पश्यामि	அறிகலேன்.
युध्यामः	நாம் போர்புரிவோம்.	प्राणान्	உயிரை
भग्नानां	முறிபட்ட	कि परिरक्षथ	காத்துக்கொள்கன்
वः	உங்களுக்கு	सर्वे	யாவரும் [நீர்களா ?
इमां महीं	இங்கப் பூமியை	निर्वर्तध्वम्	திருட்பிடுங்கள்.

निरायुधानां द्रवतामसङ्गतपौरुषाः । दारा ह्यपहसिष्यन्ति स वै घातस्तु जीविनाम् ॥

असङ्गतपौरुषाः	“தடைபடாத மன	दाराः	மனைவிடார்கள்
	மும் பாரக்ரமமும்	अपहसिष्यन्ति हि	பரிசுளிப்பார்களே !
	படைத்தவர்களே !	एः तु	அதுவும்
निरायुधानां	போர்க்கருவிகளை	जीविनां	உயிர்வைத்திருக்கும்
	போட்டுவிட்டு		உங்களுக்கு
द्रवतां	ஓடுகின்றவாகலின்	घातः वै	மரணப்பராயபே.

कुलेषु जाताः सर्वे स्म विस्तीर्णेषु महत्सु च । क गच्छथ भयत्रस्ता हरयः प्राकृता यथा॥

महत्सु	“சிறந்ததும்	प्राकृताः	ஸாதாரண
विस्तीर्णेषु च	நிறைந்ததுமான	हरयः यथा	குரங்குகள் போல
कुलेषु	நற்குலங்களில்	भयत्रस्ताः	பயத்தால் நடுங்கிய
जाताः	உதித்தவர்களான	क	எங்கு [வர்களாய்
सर्वे	நீங்கள் யாவரும்	गच्छथ स्म	ஒடுகின்றீர்கள் ?

अनार्याः खलु यद्वातास्त्यक्त्वा वीर्यं प्रधावत ॥ २४ ॥

वीर्यं “பார்க்காமததை
त्यक्त्वा விட்டொழித்து
भीताः பயந்தவர்களாய்
प्रधावत ஒடுகின்றார்கள்.

यन् अतलால்
अनार्याः எனர்களை.
खलु ஆ! அதிலென்ன
சந்தேகம்.

विकथनानि वो यानि तदा वै जनसंसदि । तानि वः क नु यातानि सोदग्राणि महान्ति च॥

तदा “அப்பொழுது
जनसंसदि ஜனங்களுள் சபையில்
वः உங்களுக்கு
विकथनानि வீண் தற்புதப் பேச்சுகள்
यानि वै எவைகளோ, ஆதக

वः உங்களுக்கு
सोदग्राणि பெருமைவாய்ந்த
महान्ति மீண்ட
तानि அவைகள்
क नु च எக்துதான்
यातानि போயினவோ?

भीरुप्रवादाः श्रूयन्ते यस्तु जीवति धिक्कृतः । मार्गः सत्पुरुषैर्जुष्टः सेव्यतां त्यज्यतां भयम्॥

यः “எவன்
धिक्कृतः திரைச்சரிக்கப்பட்டு
जीवति உயிர்வைத்திருக்கின்
तु அப்பொழுது [நினை
भीरुप्रवादाः பயங்கரம் என்ற
श्रूयन्ते வதந்திகள்
கேட்கப்படுகின்றன.

सत्पुरुषैः ஸஜ்ஜனங்களால்
जुष्टः சாப்பற்றப்பட்ட
मार्गः மார்க்கம்
सेव्यतां கொள்ளப்பட்டோம்.
भयं பயமானது
त्यज्यताम् விட்டொழிக்கப்பட்ட
நிடம்.

शयामहेऽथ निहताः पृथिव्यामल्पजीविताः । दुष्प्रापं ब्रह्मलोकं वा प्राप्नुमो युधि सूदिताः॥

अल्पजीविताः { “அல்பாயுஸ் படைக்
कल्पेत्तरவர்களான
நாம
निहताः கொல்லப்பட்டு
पृथिव्यां தரையில்
शयामहे வீழ்ந்துகிடப்போம்.

युधि போரில்
सूदिताः अथ அழிக்கப்பட்டவர்
களாதலால்
दुष्प्रापं பெறுதற்கரிய
ब्रह्मलोकं वा பிரமலோகத்தையும்
प्राप्नुमः அடைவோம்.

संप्राप्नुयामः कीर्तिं वा निहत्वा शत्रुमाहवे । जीवितं वीरलोकस्य मोक्षयामो वसु वानराः॥

आहवे “போரில்
शत्रुं वा சத்ருவையாவது
निहत्वा கொன்று
कीर्तिं புகழை
संप्राप्नुयामः அடைவோம்.

वानराः வானரர்களை!
वीरलोकस्य வீரலோகத்திற்கு
वसु விலையாகிய
जीवितं உயிரை
मोक्षयामः விடுவோம்.

न कुम्भकर्णः काकुत्स्थं दृष्ट्वा जीवन्मिष्यति । दीप्यमानमिवासाद्य पतङ्गो ज्वलनं यथा ॥

दीप्यमानं	“கொழுநது விட்டுடெரியும்	इव	அவ்வண்ணமே
उवलनं	நெருப்பை	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்
आसाद्य	கிட்டி	काकुत्स्थं	கூகூராமரை
पतङ्गः	விட்டில்பூச்சி	दृष्ट्वा	கண்டு
यथा	எவ்வண்ணமோ	जीवन्	உயிருடையவனாய்
		गमिष्यति न	திரும்பரிமாட்டான்.

पलायनेन चोद्दिष्टाः प्राणात्रक्षामहे वयम् । एकेन बहवो भया यशो नाशं गमिष्यति ॥

एकेन	“தனித்த ஒருவனால்	पलायनेन	ஓட்டங்கொண்டு
उद्दिष्टाः	குறிக்கப்பட்டு	प्राणान्	உயிரை
भयाः	முறியடிக்கப்பட்டவர்களான	रक्षामहे च	ரக்சித்துக்கொள்கின்றோம் என்றால்
बहवः	பலராகிய	यशः	புகழ்மானது
वयं	நாம்	नाशं गमिष्यति	அழிந்துவிடும்.”

एवं द्रुवाणं तं शूरमङ्गदं कनकाङ्गदम् । द्रवमाणास्ततो वाक्यमूचुः शूरविगर्हितम् ॥३१॥

द्रुमाणाः	ஒடுபவர்கள்	अङ्गदं	அங்கதனைப்பார்த்து
एवं	இவ்விதம்	ततः	அப்பொழுது
द्रुवाणं	சொல்லுவம்	शूरविगर्हितं	வீரர்களுக்குப்பிரிப்
कनकाङ्गदं	பொன்வளைபூண்ட	वाक्यं	ஒரு சொல்லை [பாகிய
शूरं	வீரனாகிய	उचुः	பின்வருமாறு சொன்னார்கள்:
तं	அந்த		

कृतं नः कदनं घोरं कुम्भकर्णेन रक्षसा । न स्थानकालो गच्छामो दयितं जीवितं हि नः॥

रक्षसा	“அரக்கனாகிய	स्थानकालः न	நிற்பதற்கு ஏற்ற
कुम्भकर्णेन	கும்பகர்ணனால்		சமயமன்று.
नः	எங்களுக்கு	गच्छामः	போய்வருகிறோம்.
घोरं	பயங்கரமான	नः	எங்களுக்கு
कदनं	ஹிமசை	जीवितं हि	உயிர், தான்
कृतं	விளைவிக்கப்பட்டது.	दयितम्	மிகப்பிரியமானது.”

एतावदुक्त्वा वचनं सर्वे ते भेजिरे दिशः । भीमं भीमाक्षमायान्तं दृष्ट्वा वानरयूथपाः॥३२॥

ते	அந்த	भीमं	பயங்கரனாய்
वानरयूथपाः	வானரத்தலைவர்கள்	आयान्तं	எதிர்த்துவரும்
सर्वे	யாவரும்	भीमाक्षं	பயங்கரக்கண்களுற்ற
एतावत्	இவ்விதமான	दृष्ट्वा	நினைத்து [அவனை
वचनं	வார்த்தையை	दिशः	திக்குகளோக்கி
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	भेजिरे	ஒதுார்கள்.

द्रवमाणास्तु ते वीरा अङ्गदेन वलीमुखाः । सान्त्वैश्चैवानुमानैश्च ततः सर्वे निवर्तिताः॥३४॥

द्रवमाणा:	ஓடிக்கொண்டிருக்கும்	அங்ஜதேன	அங்கத்தனால்
वीरा:	வீரர்களாகிய	सान्त्वै: च	தேற்றரவுச்சொற்
ते वलीमुखा:	அந்த வானவர்கள்		களாலும்
सर्वे तु	எல்லாரும்	अनुमानै: च एव	நல்ல ஏதக்களாலும்
ततः	அப்பொழுது	निवर्तिता:	திருப்பப்பட்டார்கள்.

प्रहर्षमुपनीताश्च वालिपुत्रेण धीमता । आज्ञाप्रतीक्षास्तस्थुश्च सर्वे वानरयूथपाः ॥ ३५ ॥

वानरयूथपा:	வானரத்தலைவர்கள்	प्रहर्ष उपनीता:	உதஸாஹும் விளைவிக்
सर्वे च	எல்லோரும்		கப்பட்டவர்களாய
धीमता	தீமானாகிய	आज्ञाप्रतीक्षा: च	உத்தரவிற்குக்காத்து
वालिपुत्रेण	அங்கத்தனால்	तस्थु:	நின்றவர்களாகி
			நின்றார்கள்.

ऋषभशरभमैन्दधूम्ननीलाः कुमुदसुषेणगवाक्षरम्भताराः ।

द्विविदपनसवायुपुत्रमुख्यास्त्वरिततराभिमुखं रणं प्रयाताः ॥ ३६ ॥

द्विविदपनस- } वायुपुत्रमुख्याः }	உத்தபர்களானதுவி வீதன், பனஸன், ஹ னுமார் என்றவர்க ளும்,	कुमुदसुषेण- } गवाक्षरम्भताराः }	குமுதன், ஸுஷே ணன், கவாக்ஷன், ரம்பன், தாரன் வாகளும்
ऋषभश- } भ- } मैन्दधूम्ननीलाः }	ரிஷபன், சரபன், மைந்தன், தூமிரன், நிலன் இவர்களும்,	त्वस्त्रितराभिमुखं रणं प्रयाताः	மிக வேகத்துடன் எதிர்நோக்கி போருக்கு செல்லவாயினர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षट्षष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17533

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 2858

सतपष्टितमः सर्गः—अनुपत्तेश्चैवानुमानैश्च ततः सर्वे निवर्तिताः ॥ ३७ ॥

कुम्भकर्णवधः—कुम्भकर्ण वधम्.

ते निवृत्ता महाकायाः श्रुत्वाङ्गदवचस्तदा । नैष्ठिकीं बुद्धिमादाय सर्वे संग्रामकाङ्क्षिणः ॥

अङ्गदवचः	அங்கதனது சொல்லை	तदा	அப்பொழுது
श्रुत्वा	கேட்டு	नैष्ठिकीं	ஸ்வபாவ
निवृत्ताः	திரும்பிவந்துசேர்ந்த	बुद्धिं	புத்தியை
महाकायाः	பேருடல்கொண்ட	आदाय	கொண்டு
ते	அவர்கள்	संग्रामकाङ्क्षिणः	போருக்கு ஆவல்
सर्वे	எல்லோரும்		கொண்டார்கள்.

समुद्रारितवीर्याश्च समारोपितविक्रमाः । पर्यवस्थापिता वाक्यैरङ्गदेन वलीमुखाः ॥ २ ॥

வலிமுலா:	வானரர்கள்	சமுத்ரிஸ்திவியா:	பராக்ரமம் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டு
அங்ஜன	அங்குகனல்	சமாரோபித-}	பிரகாபம் முண்டவர்
வாக்யை:	நல்வார்த்தைகள்	விக்ரமா: }	களாய்
		पर्यवस्थापिता:	உறுதிகொள்விக்கப்

கொண்டு

प्रयाताश्च गता हर्ष मरणे कृतनिश्चयाः । चक्रः सुतुमुलं युद्धं वानरास्त्यक्तजीविताः ॥ ३ ॥

प्रयाता:	முன்பு ஓடிய	हर्ष गता:	உத்ஸாகங்கொண்ட
वानरा: च	வானரர்களுடம்		வர்களாய்
त्यक्तजीविता:	உயிரை மதியாது	सुतुमुलं	மிகக் கலவரமான
मरणे	மரணத்தில	युद्धं	போரை
कृतनिश्चया:	உறுதிகொண்டவர்க	चक्रः	இடவாழினர்.
	ளாய்		

अथ वृक्षान्महाकायाः सानूनि सुमहान्ति च । वानरास्तूर्णमुद्यम्य कुम्भकर्णमभिद्रुताः ॥

अथ	உப்பொழுது	सानूनि च	குன்றுகளையும்
महाकाया:	பெருத்த தேகமுற்ற	उद्यम्य	உயரத்தூக்கி
वानरा:	வானரர்கள்	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை
वृक्षान्	மரங்களையும்,	तूर्णं	விரைந்து
सुमहान्ति	மிகப் பெரிய	अभिद्रुताः	தாக்கினார்கள்.

स कुम्भकर्णः संकुद्रो गदासुद्यम्य वीर्यवान् । अर्दयन्सुमहाकायः समन्ताद्व्याक्षिपद्रिपून् ॥

वीर्यवान्	வீர்யசாலியம்	गदां	கதைபை
सुमहाकायः	பெருஞ்சீரம்பெற்ற	उद्यम्य	சுதருக்களை
	வனுமான	रिपून्	தன்புறுத்துபவனாய்
स:	அந்த	अर्दयन्	நாற்புறமும்
कुम्भकर्णः	கும்பகாணன	समन्तान्	சுதிற அடித்தான்.
संकुद्रः	மிசர சினக்கொண்டு	व्याक्षिपत्	

शतानि सप्त चाष्टौ च सहस्राणि च वानराः । प्रकीर्णाः शेरते भूमौ कुम्भकर्णेन पोथिताः ॥

वानरा:	வானரர்கள்	कुम्भकर्णेन	கும்பகர்ணனால்
सप्त च अष्टौ } .	எழுநூற்றுக்கணக்கா	पोथिता:	மடிக்கப்பட்டவர்
च शतानि }	கவும், எண்ணூற்று	भूमौ	தரையில் [களாய்
	க்கணக்காகவும்	प्रकीर्णाः	சிதறுண்டு
सहस्राणि च	ஆயிரக்கணக்காகவும்	शेरते	கிடந்தார்கள்.

षोडशाष्टौ च दश च विंशतिश्चतुर्थैव च । परिक्षिप्य च बाहुभ्यां खादन्विपरिधावति ॥

भक्षयन्भृशसंकुद्रो गरुडः पद्मानिव

॥ ८ ॥

பூசஸ்குரு: மிகச்சினங்கொண்ட
 அஸு வ எட்டும் [அவன்
 டச ச பத்தும்
 ஸுச ச பதினாலும்
 விஸத் ஸ இரூபத்தும்
 த்ரிஸத் தா முப்பத்துமாக
 கருட: கருடன்

பந்நாந் இவ பாம்புபோல எவ்வாறோ
 அவ்வாறே
 வாஹுஸ்யா ச இருகைகளாலும்
 பரிஸுப்ய சேர்த்திழுத்து
 ஸாடந் பொன்று
 பஸ்யந் தின்றுகொண்டு
 விபரிஸாந் சுற்றித்திரிந்தான்.

கூக்ஷேண ச சமாஸ்வஸ்தா: சங்கம்ய ச ததஸ்தத: | வுக்ஷாதிஹஸ்தா ஹஸ்யஸ்தஸ்ய: சட்யாமமூர்ஹிநா||

ஹஸ்ய: ச வானரர்களோ
 சட்யாமமூர்ஹிநி போபாமுறையிலும்
 ததஸ்தத: ஆங்காங்கு
 சட்யம்ய தயங்குகின்றது
 கூக்ஷேண ச மிகச் சிரமப்பட்டு

சமாஸ்வஸ்தா: மனந்தேறியவர்களாய்
 வுக்ஷாதிஹஸ்தா: { மரங்களையும் மலைகளையும்
 கையிலேந்திய
 வர்களாய்
 தஸ்ய: நின்றனர்.

தத: பர்வதமுத்யத்ய த்விவிட: பூவர்ப்ப: | துதாவ கிரிஸுக்ஷாப் விலவ் இவ தோய: || 10 ||

தத: அப்பொழுது
 பூவர்ப்ப: வானரோத்தமனாகிய
 த்விவிட: த்விவிதன்
 பர்வத மலையொன்றை
 உத்யத்ய பெயர்த்துக்கொண்டு

கிரிஸுக்ஷாப் மலைச்சிரத்தைநிகர்
 தச அவனைநோக்கி
 விலவ: கவியும்
 தோய: இவ மேகம் என
 துதாவ ஓடினான்.

த சமுத்யத்ய சிக்ஷேப குமபகர்ணஸ்ய வானர: | தமபாஸு மஹாஸுஸ்தஸ்ய சஸ்யேஸ்பதததா || 11 ||

வானர: வானரன்
 சமுத்யத்ய மேல தூகுகி
 குமபகர்ணஸ்ய கும்பகர்ணன்மீது
 த அதை
 சிக்ஷேப வீசினான்.
 ததா அப்பொழுது

மஹாஸு: பெரும் மலையாகிய
 த அவனை [அது
 அபாஸ: கிட்டாததாய்
 தஸ்ய அவனது
 சஸ்யே சையத்தில்
 அபதத் விழுந்துவிட்டது.

மமர்தாஸ்யாநாஜாஸ்யாபி, ரதாஸ்யை நகோத்தம: | தானி சான்யானி ரகாஸி புநஸ்யானிஹிரே: சிர: ||

உத்யத்ய த்விவிடோ வேகாந்மமர்த பூவர்ப்ப:

|| 12 ||

நகோத்தம: அப்பெருமலை
 அஸ்யந் ச குதிரைகளையும்,
 கஜாந் அபி யானைகளையும்,
 ரதாந் ச ரதங்களையும்,
 தானி ஸ்வ ஆவைகளையும்
 அந்யானி இன்னும் மற்ற
 ரகாஸி ச அரக்கர்களையும்
 மமர்த பிண்டமாக்கியது.
 பூவர்ப்ப: வானரோத்தமனாகிய

த்விவிட: த்விவிதன்
 புந: ச மீனவும்
 அந்யத் வேறு
 கிரே: மலையின்
 ரிர: சுகரமொன்றை
 உத்யத்ய பெயர்த்துக்கொண்டு
 வேகாத் ஆத்திரங்கொண்டு
 மமர்த சின்னாபின்ன
 மாக்கினான்.

तच्छैलशृङ्गाभिहतं हताश्वं हतसारथि । रक्षसां रुधिरहिंस्रं बभूवायोधनं महत् ॥ १४ ॥

ரக்சாஸ்த்	அரக்கர்களின்	ஹதாஸ்த்	குதிரைகளையிழந்த
மஹத்	பெரும்		தும்
அயோத்யன்		ஹதஸாரத்யி	பாசர்கள் மாண்ட தும்
தச்சைல்சுடாபிஹத்	அந்த மலைச்சிகரத்	ரூதிரஹிஸ்த்	ரத்தம் கொய்ந்தது
	தாலத் தகட்பபட்டு	பபூவ	ஆனது [மாய்

रथिनो वानरेन्द्राणां शरैः कालान्तकोपमैः । शिरांसि नदतां जटुः सहसा भीमनिस्वनाः ॥

ரத்யின:	ரதவீரர்களுந்	நதத்	காஜுக்கும்
பீமநிஸ்வந:	பேரிரைச்சல்	வானேந்திராணத்	வானரோத்தமர்
	கொண்டு	சிராஸி	தலைகளை [களின்
காலாந்தகோபமே:	பிரளயகாலவாழ்வு	சஹஸா	விவரந்து
	கொப்பான	ஜடூ:	ஆறுந்துத் தள்ளி
சரே:	பிராங்குளால்		னன்.

वानराश्च महात्मानः समुत्पाद्य महाद्रुमान् । रथानश्चान्गजानुष्टान् राक्षसान्भ्यसूदयन् ॥

மஹாமான:	பேராற்றல் படைத்த	ரகசான்	யானைகளையும்
வானரா:	வானரர்கள்	அஸ்தான்	குதிரைகளையும்
மஹாட்ருமான்	பெரும் மரங்களே	உஸ்தான்	ஓட்டகங்களையும்
சமூத்பாடிய	பிடுங்கிக்கொண்டு	ராக்ஷஸான்	அரக்கர்களையும்
ரதான்	ரதங்களையும்	அப்யஸூதயன்	தவிரஸமாக்கினார்கள்.

हनुमाञ्छैलशृङ्गाणि वृक्षांश्च विविधान्वहून् । वर्षं कुम्भकर्णस्य शिरस्यम्बरमास्थितः ॥

ஹனுமான்	ஹனுமார்	வஹுன்	கணக்கற்ற
அம்வர்	ஆகாயத்தில்	வூஸ்தான்	மரங்களையும்
ஆஸ்த்ய:	இருந்துகொண்டு	கும்பகர்ணஸ்ய	கும்பகர்ணனது
சைல்சுடாணி	மலைச்சிகரங்களையும்	சிஸி	தலையில்
வீவிதான்	பலவகை	வர்ப்	வாழ்த்தார்.

तानि पर्वतशृङ्गाणि शूलेन स विभेद ह । बभञ्ज वृक्षवर्षं च कुम्भकर्णो महाबलः ॥ १८ ॥

ச:	அந்த	கூலாயுதத்தைத்	
மஹாவல:	மகாபலராலியாகிய		கொண்டு
கும்பகர்ண:	கும்பகர்ணன்	விபேத	பிளந்து தள்ளினான்.
தானி	அந்த	வூக்ஷவர்ப்	மரவர்த்தனையும்
பர்பத்சுடாணி	மலைச்சிகரங்களை	பபஞ்	முறித்துத் தள்ளினான்
		ஹ	காண!

ततो हरीणां तदनीकमुग्रं दुद्राव शूलं निशितं प्रगृह्य ।

तस्थौ ततोऽस्यापततः पुरस्तान्महीधरायं हनुमान्प्रगृह्य

॥ १९ ॥

தத:	ஆப்பொழுது
நிசித் தூல்	கூரிய சூராயுதத்தை
புரூஷ	கைகொண்டு
ஹரிணா	வானரர்களின்
தத	அந்த
உய்	கூரமான
அநிக்	செய்யத்தை
துதாவ	வெருட்கூன்.

தத:	ஆதாமயம்
ஹுமான்	ஹனுமான்
மஹாசர்ப்	மஹாசகரமொன்றை
புரூஷ	கைகொண்டு
அபதத:	எதிர்த்துவரும்
அஸ்ய	அவனது
புரூஷா	முன்னிலையில்
தஸ்ய	வந்தநின்றான்.

स कुम्भकर्णं कुपितो जघान वेगेन शैलोत्तमर्षाप्रकायम् ।

स चुभुभे तेन तदाऽभिभूतो मेदाद्रिगात्रा रुधिरावसिक्तः ॥ २० ॥

ச:	அவர்
குபிந:	
சைலோத்தம- } மாரலைக்கு நிகராகிய	
பீமகாய் }	
	தவளைய
கும்பகர்	கூரபகர்ணனை
வேகெ	அந்திரங்கொண்டு
ஜகான	உறைந்தார்.

ச:	அவன்
தெ	அதனால்
அபிபூந:	மேம்பறந்து
மேதாட்ரிவ:	விபரவையொழுகும்
	சரிமுற்றவனாய்
ரூதிராவசிக்:	ரத்தம் வழிந்தவனாய்
தத	ஆப்பொழுது
சுபுமே	துடித்தான்.

स शूलमाविध्य तडित्प्रकाशं गिरिं यथा प्रज्वलिताप्रशृङ्गम् ।

बाह्वन्तरे मारुतिमाजघान गुहोऽचलं क्रौञ्चमिवोग्रशक्त्या ॥ २१ ॥

ச:	அவன்
தடித்பகாசம்	மின்னொளிகொண்டதும்
புரூஷிதாபுரூஷம்	ஜாலிக்கும் உச்சுக்கு
	கொடுமுடி களை
	புடைய
கிரி யதா	மலைப்பான்றகமான
தூல்	சூராயுதத்தை
அவித்ய	சுழற்றி

மாரூத	ஹனுமாரை
வாஹ்ந்ரே	மாரபில்
குஹ:	ஒண்முகக்கடவுள்
உபுரூஷ்ய	கூரிய வேல்கொண்டு
கூஷ்	கிளைஞ்சு
அவல்	பர்வதத்தை
ஹ	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே
அஜகான	சூத்தினை.

स शूलनिभिन्नमहाभुजान्तरः प्रविहलः शोणितमुद्रमन्मुखात् ।

ननाद भीमं हनुमानमहाहवे युगान्तमेघस्तनितस्वनोपमम् ॥ २२ ॥

மஹாவே	மேயில்
ச:	அந்த
ஹுமான்	ஹனுமான்
தூல்நிபிந்ந-	சூலத்தால் பிளவுண்ட
மஹாபுஜாந்ர:	பெரும் மார்புற்றவராய்
புவிஹல:	மெய்தளந்தவராய்

முலாந்	வாயினின்று
சோநித்	ரத்தத்தை
உதமந்	கக்குபவராய்
யுதாந்மேவ-	பரையகாலத்தின்
ஸ்தநிதஸ்வநோபம் }	இடியை நிகர்த்து
பீமம்	பயங்கரமாய்
நநாட	பூசலிட்டார்.

ततो विनेदुः सहसा प्रहृष्टा रक्षोगणास्तं व्यथितं समीक्ष्य ।

पुवङ्गमास्तु व्यथिता भयार्ताः प्रदुद्रुवुः संयति कुम्भकर्णात्

॥ २३ ॥

ततः	அப்பொழுது	सहसा	முழுபலத்துடன்
रक्षोगणाः	ராக்ஷஸ்கூட்டின	विनेदुः	ஆரவாரித்தார்கள்.
	கள	पुवङ्गमाः तु	வானரர்களோ
तं	அவரை	व्यथिताः	துக்கங்கொண்டவர்க
व्यथितं	தன்பட்டடைந்தவராய்	संयति	மோரில் [எராய்]
समीक्ष्य	கவனித்து	कुम्भकर्णात्	குப்பகர்ணனிடம்
प्रहृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்ட	भयार्ताः	பயபிடித்தர்களாய்
	வாகளாய	प्रदुद्रुवुः	முட்டம்பிடித்தார்கள்.

ततस्तु नीलो बलवान्पर्यवस्थापयन्बलम् । प्रविचिक्षेप शैलाग्रं कुम्भकर्णाय धीमते ॥ २४ ॥

ततः तु	அப்பொழுதோ	शैलाग्रं	மலைச்சிகரமொன்றை
बलवान्	பலசாலியாகிய	धीमते	தீமானாகிய
नीलः	நீலன்	कुम्भकर्णाय	குப்பகர்ணன்மீது
बलं	சேனையை [செய்து]	प्रविचिक्षेप	வீசி அறைந்தான்.
पर्यवस्थापयन्	ஒடாது நிலைக்கச்		

तमापतन्तं संप्रेक्ष्य मुष्टिनाऽभिजघान ह । मुष्टिप्रहाराभिहतं तच्छैलाग्रं व्यशीर्यत ॥ २५ ॥

आपतन्तं	மேல் விழவரும்	तत् शैलाग्रं	அந்த மலைச்சிகரம்
तं	அதை	मुष्टिप्रहाराभिहतं	முஷ்டிக்குத்தால்
संप्रेक्ष्य	பார்த்து		தாக்கப்பட்டது
मुष्टिना	முஷ்டியால்	व्यशीर्यत	மொடிப்பொடியா
अभिजघान	எதிர்த்துக்குத்தினான்.	ह	ஊண்! [முற்று]

सविस्फुलिङ्गं सज्वालं निपपात महीतले

॥ २६ ॥

सविस्फुलिङ्गं	செருப்புப்பொறிக	सज्वालं	ஜ்வாலையோடும் அது
	கோடும்	महीतले	பூமியில்
		निपपात	

ऋषभः शरभो नीलो गवाक्षो गन्धमादनः । पञ्च वानरशार्दूलाः कुम्भकर्णमुपाद्रवन् ॥

ऋषभः	வாஸரோத்தமர்களா	गवाक्षः	கவாக்ஷன்
	கய	गन्धमादनः	கந்தமாதனன் என்ற
शरभः	ரிஷபன்	पञ्च	ஐவர்கள்
नीलः	நீலன்	कुम्भकर्णं	குப்பகர்ணனைநேர்க்கி
		उपाद्रवन्	ஒடினார்கள்.

சுலேயுஸ்தலே: பாடேமுடிபிசு மஹயா: | கும்கரீ மஹாகாய் சரீதாஸ்பிபுதுபு: || ௨௮ ||

மஹயா: மகாபலசாஸிகளாகிய
அவர்கள்

சுலே: மலைகளாலும்

வூசு: மரங்களாலும்

தலே: உள்ளங்கைகளாலும்

பாடே: கால்களாலும்
முடிபி: முஷ்டிகளாலும்
மஹாகாய் பெருஞ்சரீரமுற்ற
கும்கரீ குட்பகர்ணனை
சரீத: நிற்புறமுடும்
அபிபுதுபு: தரக்கினார்கள்.

ஸ்பர்சாநிவ பஹாஸ்தானவேத்யானோ ந விவ்யதே | க்ரபம் து மஹவேங் வாஹ்யாப் பரிஸவ்யே ||

தாந் அருத

பஹாஸ்தானம் அடிக்கொ

ஸ்பர்சாந் இவ உள்வனபோல்

வேத்யான: தினைக்கின்றவனுட

விவ்யதே ந துன்புறவிலை.
மஹவேங் மிகவேகம்படைத்த
க்ரபம் து நிவரணையோவெனில்
வாஹ்யாப் இழுக்கைகளால்
பரிஸவ்யே கட்டிக்கொண்டான்.

கும்கரீபுஜாப்யா து பீடிதோ வானர்பம்: | நிபபாதர்பமோ பீம: ப்ரமுஸ்தாந்நாஸ்தி: ||

பீம: பயங்கரனான

வானர்பம்: வானரோத்தமனான

க்ரபம்: து நிவரணம்

கும்கரீபுஜாப்யா குட்பகர்ணனானது இரு
கைகளால்

பீடித: நசுக்குண்டவனுட
ப்ரமுஸ்தாந் வாயினின்ற
வாஸ்தி: ரத்தத்தை கக்குபவ
னாப்
நிபபாத கிழிவிழ்ந்தான்

முடிநா சரம் த்வா ஜானுநா நில்மாவே | அஜயான கவாஸ்த் து தலேநேந்ரபுஸ்ததா || ௩ ||

இந்நாஸ்தி: இந்நாஸ்திவாகிய
அவன்

ததா அப்பொழுது

அஹயே போலில்

முடிநா முஷ்டியினால்

சரம் சரபணையுட

ஜானுநா முழங்கல்களால்
நில் நிலையுட
த்வா புடைத்து
தலேந உள்ளங்கையால்
கவாஸ்த் கவாஸ்தையுட
அஜயான அறைந்தான்.

பாடேநாப்யஹந்ருஹஸ்தரஸா ந்யமாநம் | தத்பஹாஸ்யததா முமுஹ: ஸோநிதோஸ்தி: ||

குஹ: கோபங்கொண்ட
அவன்

பாடேந காலால்

ந்யமாநம் கந்தராதனை

தரஸா வலுக்கொண்டு

அப்யஹந் உதைத்தான்.

தத்பஹாஸ்யததா } கொடுக்கப்பட்ட அடி.
வ்யததா } களால் துன்பங்கொ
ண்ட அவர்கள்.
ஸோநிதோஸ்தி: ரத்தத்தையந்தவர்
களாய்
முமுஹ: முர்சைப்படைந்தவர்.

निपेतुस्ते तु मेदिन्यां निकृत्ता इव किंशुकाः ॥ ३३ ॥

तेषु वानरमुख्येषु पतितेषु महात्मसु । वानराणां सहस्राणि कुम्भकर्णं प्रदुद्रुः ॥ ३४ ॥

ते	அவர்கள்	महामसु	மகா ஆற்றல் டடைக்கப் பெற்ற
निकृत्ताः	வெட்டித்தள்ளப்	वानरमुख्येषு	வானரத்தலைவர்கள்
किंशुकाः इव	பலாசமரங்கள் போல	पतितेषु तु	கிழி விழுந்தவுடனே
मेदि-यां	பூமியில்	वानराणां	வானரர்களின்
निपेतुः	சாய்ந்து விட்டார்கள்.	सहस्राणि	ஆயிரத்தவர்கள்
तेषु	அந்த	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை
		प्रदुद्रुः	எதிர்த்தோடினார்கள்.

तं शैलमिव शैलाभाः सर्वे ते प्लवगर्षभाः । समाख्य समुत्पत्य ददंशुश्च महाबलाः ॥ ३५ ॥

शैलाभाः	மலைகளை நிகர்த்தவர்களும்	सर्वे	எல்லோரும்
		शैलं इव	மலைபோன்றவனு
महाबलाः च	மகாபலசாலிகளுமான	तं समुत्पत्य	அவன் மீது தாவி
ते	அந்த	समाख्या	எறி
प्लवगर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	ददंशुः	கடித்தார்கள்.

तं नखैर्दशनैश्चापि मुष्टिभिर्जानुभिस्तथा । कुम्भकर्णं महाकायं ते जघ्नुः प्लवगर्षभाः ॥ ३६ ॥

त	அந்த	नखैः च	நகங்களாலும்
प्लवगर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	दशनैः अपि	பற்களாலும்
तं	அந்த	मुष्टिभिः	முஷ்டிகளாலும்
महाकायं	சரீரம் பெருத்தவ	जानुभिः तथा	முழுந்தாள்களாலும்
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை [னை	जघ्नुः	துன்புறுத்தினார்கள்.

स वानरसहस्रैस्तेराचितः पर्वतोपमः । रराज राक्षसव्याघ्रां गिरिरात्मरुहैरिव ॥ ३७ ॥

पर्वतोपमः	பர்வதாகாரனாகிய	आचितः	மொய்க்கப்பெற்றவ
सः	அந்த	आमरुहैः	மரங்களால் [னாய்
राक्षसव्याघ्रः	அரக்கப்புலி	गिरिः इव	மலை எவ்வண்ணமோ
तैः	அந்த		அவ்வண்ணமே
वानर-सहस्रैः	அநேக வானரர்களால்	रराज	விளங்கினான்.

बाहुभ्यां वानरान्सर्वान्प्रगृह्य सुमहाबलः । भक्षयामास संकुद्धो गरुडः पन्नगानिव ॥ ३८ ॥

सुमहाबलः	மிகபலசாலியாகிய	प्रगृह्य	பிடித்திழுத்து
	அவன்	गरुडः	கருடன்
संकुद्धः	மிகச்சினங்கொண்டு	पन्नगान् इव	பாம்புகளை எவ்வண்
वानरान्	வானரர்கள்		ணமோ அவ்வண்ணமே
सर्वान्	எல்லோரையும்		
बाहुभ्यां	கைகளால்	भक्षयामास	

பக்ஷிபா: கும்கரணேன வவ்ரே பாடாலசந்நிபே | நாசாபுடாப்யா நிர்ஜமு: கரீாப்யா சீவ வானரா:॥

கும்கரணேன கும்பகர்ணனால்
பாடாலசந்நிபே பாடாளத்தைநிகர்த்த
வவ்ரே வாய்க்குள்
பக்ஷிபா: தள்ளப்பட்ட
வானரா: வானரர்களோ

நாசாபுடாப்யா நூழமுக்குத்துவாரங்
கரீாப்யா எவ இருகாதுகரீனின்று
நிர்ஜமு: வெளிவநதுவிட்டார்
கள்.

பக்ஷயந்நூசஸ்குடூ றீநிந்நிவதசந்நிப: | ந ஜந்நே ப்ரவதாபிராணா நிபாத் ராக்ஷஸோத்தம: ॥ 80 ॥

ப்ரவதசந்நிப: மலையை நிகர்த்த
ராக்ஷஸோத்தம: ராக்ஷஸோத்தமனாகிய
அவன்
நூசஸ்குடூ: மிகச்சினங்கொண்ட
வனம்

றீநி வானரகளை
பக்ஷயந் விழுங்கிக்கொண்டே
ப்ரவதாபிராணா மலைச்சிகரங்களின்
நிபாத் மேல்விழுதலை
ந ஜந்நே உணராச்சிருந்தான்.

வபஜ வானரான சர்வாந் ஸ்குடூ ராக்ஷஸோத்தம: ॥ 81 ॥

ஸ்குடூ: கோபம்முண்ட
ராக்ஷஸோத்தம: ராக்ஷஸோத்தமனாகிய
அவன்

வானரான வானரர்கள்
சர்வாந் எல்லோரையும்
வபஜ முறியடித்தான்.

மாஸஸோநிதஸ்க்ஹேதா பூமி குவ்ந்ஸ ராக்ஷஸ: | சவார றரிஸீந்யேபு காலாபிரிவ மூர்ச்சித: ॥

ஸ: அரக
ராக்ஷஸ: அரக்கன்
பூமி பூமியை
மாஸஸோநித- } மாம்சங்களும், ரத்த
ஸ்க்ஹேதா } முடிபெருக்குண்ட
தாய்

குவ்ந் செய்துகொண்டு
றரிஸீந்யேபு வானரசைசெயங்க
ரில்
மூர்ச்சித: மூண்டதான
காலாபிரி: இவ பிரளயகாலாகரீ என
சவார சுற்றித்திரிந்தான்.

வஜ்ரஹஸ்தோ யதா ஶக: பாஸஹஸ்த இவாந்தக: | ஶூலஹஸ்தோ வபுஸ்யே கும்கரணோ மஹாவல: ॥

ஸ்யே போரில்
ஶூலஹஸ்த: கையில குலாயுத்தமேந்
மஹாவல: மகா பலவானான திய
கும்கரணோ கும்பகர்ணன்
வஜ்ரஹஸ்த: வஜ்ராயுதத்தைக்
கையிலேநாகிய

ஶக: யதா இந்திரன் போலவும்
பாஸஹஸ்த: பாசக்கயிறறை
கையில்கொண்ட
அந்தக: இவ எமன்போலவும்
வபுஸ்யே விளங்குகான்.

யதா ஶுக்ராப்யரப்யானி ஶ்ரீபுமே தஹதி பாவக: | ததா வானரஸீந்யானி கும்கரணோ விநிர்ஹத் ॥

பாவக: நெருப்பு
ஷ்ரீபுமே கோடைகாலத்தில்
ஶுக்ராபி உலர்ந்த
அரப்யானி காடுகளை
யதா எப்படி

தஹதி எரிக்கிறதோ
ததா அப்படியே
கும்கரண: கும்பகர்ணன்
வானரஸீந்யானி வானரசேனைகளை
விநிர்ஹத் எரித்தான்.

ततस्ते वध्यमानास्तु हतयूथा विनायकाः । वानरा भयसंदिग्धा विनेदुर्विस्वरं भृशम् ॥

ततः अச்சமயம்
ते அந்த
वानराः வானர்கள்
वध्यमानाः புடைக்கப்பட்டவர்க
हतयूथाः तु அணிகுலைதும் [ளாய்]

विनायकाः च அலைவர்களையிழந்தும்
भयसंविग्धाः பயிழிந்தர்களாய்
भृशं பெரிதாயும்
विस्वरं விகாரமாயும்
विनेदुः பூசலிட்டனர்.

अनेकशो वध्यमानाः कुम्भकर्णेन वानराः । राघवं शरणं जग्मुर्व्यथिताः खिन्नचेतसः ॥

कुम्भकर्णेन கும்பகர்ணனால்
अनेकशः பலப்பலராக
वध्यमानाः புடைக்கப்படும
वानराः வானர்கள்

व्यथिताः துன்புற்றவர்களாய்
खिन्नचेतसः அறிவுகுழம்பியவர்க
राघवं ஸ்ரீராமரிடம் [ளாய்]
शरणं जग्मुः சரண்புகுந்தார்கள்.

प्रभघ्नान्वानरान्दृष्ट्वा वज्रहस्तसुतात्मजः । अभ्यधावत वेगेन कुम्भकर्णं महाहवे ॥ ४७ ॥

वज्रहस्तसुतात्मजः இந்திரன் பேரன்
அங்கதன்
महाहवे பெரும் போரில்
वानरान् வானர்களை

प्रभघ्नान् முறியடிக்கப்பட்ட
दृष्ट्वा கண்டு [வர்களாய்]
कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனை நோக்கி
वेगेन ஆக்திரங்கொண்டு
अभ्यधावत எதிர்த்து ஓடினான்.

शैलशृङ्गं महद्द्रुह्य विनदंश्च मुहुर्मुहुः । त्रासयन्राक्षसान्सर्वान्कुम्भकर्णपदानुगान् ॥ ४८ ॥

चिक्षेप शैलशिखरं कुम्भकर्णस्य मूर्धनि

॥ ४९ ॥

महत् பெரும்
शैलशृङ्गं மலைச்சிகரமொன்றை
गुह्य கைக்கொண்டு
मुहुः मुहुः அடிக்கடி
विनदन् கர்ஜித்துக்கொண்டும்
कुम्भकर्ण- } கும்பகர்ணனைத்
पदानुगान् } தொடர்ந்துவாய்த்
राक्षसान् அரக்கர்கள்

सर्वान् யாவரையும்
त्रासयन् च வெருளச்செய்து
கொண்டும்
कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணனைது
मूर्धनि தலையில்
शैलशिखरं மலைச்சிகரத்தை
चिक्षेप போட்டுடைத்தான்.

स तेनाभिहतोऽत्यर्थं गिरिशृङ्गेण मूर्धनि । कुम्भकर्णः प्रज्ज्वाल कोपेन महता तदा ॥

सः कुम्भकर्णः அந்த கும்பகர்ணன்
तेन அந்த
गिरिशृङ्गेण மலைச்சிகரத்தால்
मूर्धनि தலையில்
अत्यर्थं மிக

अभिहतः தாக்குண்டவனாய்
तदा அப்பொழுது
महता பெரும்
कोपेन கோபத்தால்
प्रज्ज्वाल ஜ்வலித்தான்.

ஸௌஹ்யாவத வேகென வாலிபுத்ரமர்ப்பண: । கும்பகர்ணோ மஹாநாடஸ்தாஸயந்ஸர்வானரந ॥ ௫௧ ॥

ச:	அந்த	வாஸயந்	மீரநாச்செய்து
கும்பகர்ண:	கும்பகர்ணன்		கொண்டு
அமர்ப்பண:	சகியாதவனுய்	வேகென	அத்திரங்கொண்டு
மஹாநா:	பேரொலிகொண்டு	வாலிபுத்ர	வாலிமடந்தனை
ஸர்வானரந	எல்லா வானரர்களை	அஹ்யாவத	எதிர்த்தோடினான்.

शूलं ससर्ज वै रोषादङ्गदे स महाबलः ॥ ५२ ॥

மஹாவல:	மகாபலவாலகிய	அங்கு	அங்குகனிடம்
ச: வை	அவனுய்	शूलं	சூலத்தினை
रोषात्	கோபத்தால்	समर्ज	எயிர்கான்.

तमापतन्तं बुद्ध्या तु युद्धमार्गविशारदः । लाघवान्मोचयामास बलवान्वानरर्षभः ॥ ५३ ॥

युद्धमार्गविशारदः	யுத்தப்பயிற்சியில்	तं	அதை,
	தேர்ந்த	बुद्ध्या	துண்ணிவிடிகொண்டு
बलवान्	பலவாலகிய	लाघवात्	சாமர்த்தியத்தால்
वानरर्षभः तु	வானரோத்தமனுய்	मोचयामास	தப்புவித்துக்கொண்டான்.
आपतन्तं	மேல்விழுவரும்		

उत्पत्य चैनं सहसा तलेनोरस्यताडयत् । स तेनाभिहतः कोपात्प्रमुहोहाचलोपमः ॥ ५४ ॥

सहसा	விரைதந	तेन	அவனால்
उत्पत्य	தாவிக்குதித்து	उरसि	மார்பில்
तलेन	உள்ளாக்கையால்	अभिहतः	அறைப்பப்பட்டு
एनं	ஐவளை (அரக்கனை)	अचलोपमः	பரிதாபத்திற்கு சமமானனாகிய
उरसि	மார்பில்	सः	அவன்
कोपात्	கோபத்தோடு	प्रमुहो	முரகசெய்தோண்டான்.
अताडयत्	அறைந்தான்.		

स लब्धसंज्ञो बलवान्मुष्टिमावर्त्य राक्षसः । अपहासेन चिक्षेप विसंज्ञः स पपात ह ॥ ५५ ॥

ச:	அந்த	आवर्त्य	சுழற்றி
बलवान्	பலவானாகிய	चिक्षेप	வீழ்த்தினான்.
राक्षसः	அரக்கன்	सः	அவன் (அக்கதன்)
लब्धसंज्ञः	பிரக்கஞையற்றவனுய்	विसंज्ञः	பிரக்கஞையற்று
अपहासेन	பரிஹாஸத்துடன்	पपात	கீழ் விழுந்தான்.
मुष्टि	முஷ்டியை	ह	கான்!

तस्मिन्प्लवगशार्दूले विसंज्ञे पतिते भुवि । तच्छूलं समुपादाय सुग्रीवमभिदुद्रुव ॥ ५६ ॥

तस्मिन् प्लवगशार्दूले	அந்த வானரோத்	तच्छूलं	அந்தச் சூலத்தை
भुवि	பூமியில் [தான்	समुपादाय	எடுத்துக்கொண்டு
विसंज्ञे	பிரக்கஞையற்று	सुग्रीवं	சுக்ரீவனை
पतिते	விழவும்,	अभिदुद्रुव	எதிர்த்தோடினான்.

तमापतन्तं संप्रेक्ष्य कुम्भकर्णं महाबलम् । उत्पपात तदा वीरः सुग्रीवो वानराधिपः ॥५७॥

तदा	அப்பொழுது	महाबलं	மகா பலசாலியாகிய
वीरः	வீரனும்	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை
वानराधिपः	வானரமன்னனு	आसतन्तं	எதிர்த்துவருகின்ற
सुग्रीवः	சுக்ரீவன் [முகிய	संप्रेक्ष्य	பார்த்து [வனய்
तं	அதன்	उपपात	உபபாதிக்கொண்டிருண்.

पर्वताग्रं समुत्क्षिप्य समाविध्य महाकपिः । अभिदुद्राव वेगेन कुम्भकर्णं महाबलम् ॥५८॥

महाकपिः	வானரோத்தாமனும் அவன்	महाबलं	மகா பலசாலியாகிய
पर्वताग्रं	மலைச்சிகரமொன்றை	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை
समुत्क्षिप्य	பெயர்க்கெடுத்து	वेगेन	ஆவிரமாய்
समाविध्य	சூழ்ந்துகொண்டு	अभिदुद्राव	எதிர்த்தான்.

तमापतन्तं संप्रेक्ष्य कुम्भकर्णः प्लवङ्गमम् । तस्यो विकृतसर्वाङ्गो वानरेन्द्रसमुन्मुखः ॥५९॥

कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	वानरेन्द्रसमुन्मुखः	வானரமன்னனுக்கு எதிர்ப்புகளாய்
तं	அதன்		
प्लवङ्गमं	வானரனை	विकृतसर्वाङ्गः	{ எல்லா அவயவங்களோ யும் பயங்கரமாகச்செ ய்துகொண்டவனாய் நின்றான்.
आपतन्तं	எதிர்த்துவருபவனாய்		
संप्रेक्ष्य	பார்த்து	तस्यो	

कपिशोणितदिग्धाङ्गं भक्षयन्तं प्लवङ्गमान् । कुम्भकर्णं स्थितं दृष्ट्वा सुग्रीवो वाक्यमब्रवीत् ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	स्थितं	இருப்பவனாய்
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	दृष्ट्वा	பார்த்து
प्लवङ्गमान् भक्षयन्तं	வானரங்களைத் தின்று	वाक्यं	ஒருசொல்லை
कपिशोणित- दिग्धाङ्गं	{ வானரத்தம் அங்கம் எல்லாம் வழிந்தவனாக	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன் னான்.

पतिताश्च त्वया वीराः कृतं कर्म सुदुष्करम् । भक्षितानि च सैन्यानि प्राप्तं ते परमं यशः ॥

त्वया	“உன்னால்	सैन्यानि	சேனைகள்
वीराः च	வீரர்களும்	भक्षितानि	வீழுங்கப்பட்டன.
पतिताः	வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.	ते	உனக்கு
सुदुष्करं	எவராலும் செய்வ	परमं	பெரும்
कर्म	செயல் [தற்கரிய	यशः च	புகழும்
कृतं	செய்யப்பட்டது.	प्राप्तम्	கிட்டினிட்டது.

त्यज तद्वातरानीकं प्राकृतैः किं करिष्यसि । सहस्रैकनिपातं मे पर्वतस्यास्य राक्षस ॥६२॥

तत् वानरानीकं	“அந்த வானரஸேனை	राक्षस	அரக்க!
त्यज	விட்டுவிடு. [யை	मे	எனது
प्राकृतैः	சாமான்யர்களோடு	अस्य पर्वतस्य	இந்த மலையினுடைய
किं करिष्यसि	யாது செய்யப் போகின்றனை?	एकनिपातं	ஒரே ஒரு அறையை
		सहस्र	சகித்துப்பார்”

स शैलशृङ्गाभिहतश्चुकोप ननाद कोपाच्च विवृत्य वक्त्रम् ।

व्याविध्य शूलं च तडित्प्रकाशं चिक्षेप हर्षक्षपतेर्वधाय

॥ ६७ ॥

ச:	அவன்	தடி:ப்காசு	மின்னலொளி
शैलशृङ्गाभिहतः	மலைச்சிகரத்தால் அடி		கொண்ட
चुकोप	சினந்தான். [யுண்டு]	शूलं च	சூலாயுதத்தையும்
कोपात्	சினத்தால்	व्याविध्य	சுழற்றி
वक्त्रं	வாயை	हर्षक्षपतेः	வானரக்கரடிமன்ன
विवृत्य च	திறந்துகொண்டும்	वधाय	வதத்திற்காக [என்
ननाद	கத்தினான்.	चिक्षेप	எடுத்தான்.

तत्कुम्भकर्णस्य भुजप्रविद्धं शूलं शितं काञ्चनधामजुष्टम् ।

क्षिप्रं समुत्पत्य निगृह्य दोर्भ्यां वभञ्ज वेगेन सुतोऽनिलस्य

॥ ६८ ॥

अनिलस्य सुतः	மாருதி	शूलं	சூலத்தை
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது	क्षिप्रं	விரைந்து
भुजप्रविद्धं	கரங்களால் விடுவிக்	समुत्पत्य	தாவி
	கப்பட்டதும்	दोर्भ्यां	இரு கைகளால்
काञ्चनधामजुष्टं	பொன்னொலிகொண்	निगृह्य	பிடித்தழுத்தது
शितं	கூரியதுமான [டதும்	वेगेन	ஆத்திரத்தால்
तत्	அத	वभञ्ज	முறிக்கவற்றார்.

कृतं भारसहस्रस्य शूलं कालायसं महत् । वभञ्ज जानुन्यारोप्य प्रहृष्टः पुवर्षभः ॥ ६९ ॥

पुवर्षभः	ஹனுமார்	शूलं	சூலாயுதத்தை
भारसहस्रस्य कृतं	ஆயிரபார ஏடை	प्रहृष्टः	உதஸாகங்கொண்டு
	உள்ளதும்	जानुनि	முழங்காலில்
कालायसं	கறுப்பு இடம்பாலான	आरोप्य	கொடுத்து
महत्	பெரியதுமான [தும்	वभञ्ज	முறித்துவிட்டார்.

शूलं भग्नं हनुमता दृष्ट्वा वानरवाहिनी । हृष्टा ननाद बहुशः सर्वतश्चापि दुदुवे ॥ ७० ॥

वानरवाहिनी	வானரச்சேனை	हृष्टा	ஆனந்தமுற்றதாய்
शूलं	சூலாயுதத்தை	बहुशः	பலவாராய்
हनुमता	ஹனுமாரால்	ननाद	கூச்சலிட்டது.
भग्नं	முறிக்கப்பட்டதாக	सर्वतः अपि	நாற்புறமும்
दृष्ट्वा	கண்டு	दुदुवे च	ஒடியும் திரிந்தது.

सिंहनादं च ते चक्रुः प्रहृष्टा वनगोचराः । मारुतिं पूजयांचक्रुर्दृष्ट्वा शूलं तथागतम् ॥

ते वनगोचराः	அந்த வானரர்கள்	सिंहनादं	சிங்கநாதத்தை
शूलं	சூலத்தை	चक्रुः	செய்தார்கள்.
तथागतं	அவ்விதமாகியதாய்	मारुतिं च	ஆஞ்சனேயரையும்
दृष्ट्वा	நீண்டது	पूजयांचक्रुः	கொளவித்துக்கொண்
प्रहृष्टाः	ஸந்தோஷமுற்றவை		டாடினார்கள்.
	களாய்		

कालायसं भारसहस्रसारं शूलं शरत्सूर्यसमानकान्तिम् ।

भयं समीक्ष्य प्रसभं क्षणेन हृष्टा विनेदुः पुत्रगाः समन्तात्

॥ ७२ ॥

பூவா: வானார்கள்
காலாயசம் கறுத்த இரும்பாலா
னதும்
भारसहस्रसारं ஆபிரம் பாரம்
எடையுள்ளதும்
शरत्सूर्य- } சரக்காலத்திய சூரிய
समानकान्ति } னை நிகர்த்த ஒளி
கொண்டதுமான
शूलं சூலாயுதத்தை

क्षणेन ஒரு நொடிப்பொழுது
प्रसभं பலா த்காரமாய் [தில்
भयं முறிக்கப்பட்டதாக
समीक्ष्य உணர்ந்து
हृष्टा: உள்ளம்பூரித்தவர்க
ளாய்
समन्तात् நாற்புறங்களிலும்
विनेदुः பேரிரைச்சலிட்டார்
கள்.

स तत्तदा भयप्रवेक्ष्य शूलं चुकोप रक्षोधिपतिर्महात्मा ।

उत्पात्य लङ्कामय्यात्स शृङ्गं जघान सुग्रीवमुपेत्य तेन

॥ ७३ ॥

महात्मा பெரும் பிரானியான
रक्षोधिरति: ராக்கைஸத்தலைவனான
स: அவன்
तदा அப்பொழுது
तत् அந்த
शूलं சூலத்தை
भयं முறிக்கப்பட்டதாய்
अवेक्ष्य கவனித்து
चुकोप சினந்தான்.

स: அவன்
लङ्कामय्यात् லங்கையைச்சார்ந்த
மலையமலையினின்று
शृङ्गं கொடுமுடியொன்றை
उत्पात्य பெயர்த்தெடுத்து
सुग्रीवं சுகிரீவனை
उपेत्य கிட்டி
तेन அதனால்
जघान புடைத்தான்.

स शैलशृङ्गाभिहतो विसंज्ञः पपात भूमौ युधि वानरेन्द्रः ।

तं प्रेक्ष्य भूमौ पतितं विसंज्ञं नेदुः प्रहृष्टास्त्वथ यातुधानाः

॥ ७४ ॥

वानरेन्द्र: வானரமன்னனாகிய
स: அவன்
युधि போரில்
शैलशृङ्गाभिहत: மலைமுடியால் தாக்கப்
பட்டு
विसंज्ञः உணர்வற்றவனாய்
भूमौ தரையில்
पपात விழுந்துவிட்டான்.
अथ அப்பொழுது

यातुधाना: तु அரசுக்களரும்
तं அவனை
विसंज्ञं பிரக்கண்ணெய்ந்து
भूमौ பூமியில்
पतितं விழுந்துவிட்டவனாய்
प्रेक्ष्य கவனித்து
प्रहृष्टा: களிக்கொண்டவா
களாய்
नेदु: ஆர்ப்பரித்தார்கள்.

तमभ्युपेत्याहृतयोरवीर्यं स कुम्भकर्णो युधि वानरेन्द्रम् ।

जहार सुर्यवमभिप्रगृह्य यथाऽनिलो मेघमतिप्रचण्डः ॥ ७५ ॥

கும்பகர்ணன்: அந்த மும்பகர்ணன்
 வானவீரவீரன் { ஆசார்யமும் பயகரா
 { முரான விரியும்
 { படைத்தவனும்
 வானரன்: வானரான் னனுமான
 ன்: அந்த
 னன்: சுரீவண
 யுதி: லோகில

अभ्युपेत्य கிட்டி
 अभिप्रगृह्य தூக்கிக்கொண்டு
 अतिप्रचण्डः अनिरु: பெரும் புயற்காற்று
 मेघं மேகத்தை
 यथा எவ்வண்ணமோ
 अ.வ்வண்ணமே
 जहार எடுத்துச் சென்றான்.

स तं महाभयनिकाशरूपमुत्पाद्य गच्छन्मुधि कुम्भकर्णः ।

रराज मेरुप्रतिमानरूपो मेरुयथाऽभ्युच्छित्तयोरगृह्यः ॥ ७६ ॥

மஹாநிகாசரூப: மேருமலையை கொத்த
 உருவமுடையவனான
 ச: அந்த
 கும்பகர்ணன்: தும்பகர்ணன்
 மஹாபயநிகாசரூபம் பெரும்மேகத்தை நிக
 ர்த்த தோற்றமுடைய
 ன்: அவனை
 யுதி: போரில

उत्पाद्य வாரி எடுத்துக்
 கொண்டு
 गच्छन् செல்கின்றவனாய்
 अभ्युच्छित्तयोरगृह्य: உயர்ந்த பயங்கரமான
 சகமுற்ற
 मेरु: மேருமலை
 यथा போல
 रराज விளங்கினான்.

ततस्तमुत्पाद्य जगाम वीरः संस्तूयमानो युधि राक्षसेन्द्रैः ।

गृध्वन्निनादं त्रिदशालयानां पुवङ्गराजग्रहविस्मितानाम् ॥ ७७ ॥

தன்: அப்பொழுது
 வீரன்: வீரனான
 தன்: அவனை
 உபாப்ய: எடுத்துக்கொண்டு
 யுதி: போர்விஷயத்தில்
 ராஜசேனா: ராஜசேனாதாமர்
 கால
 சரஸூயமான: சிலாகித்துக்கொண்
 டாடப்படுகின்றவனாய்

पुवङ्गराजग्रह- } வானரமன்னன் பிடி
 विस्मितानां } யுடைதால ஆசார்ய
 ந்கொண்ட
 त्रिदशालयानां விண்ணுலகத்தவர்
 களின்
 निनादं ஸட்பாஷணையை
 गृध्वन् கேட்டுக்கொண்டே
 जगाम சென்றுகொண்டிருந்
 தான்.

ततस्तमादाय तदा स मेने हरीन्द्रमिन्द्रोपममिन्द्रवीर्यः ।

अस्मिन्हते सर्वमिदं हतं स्यात्सराघवं सैन्यमिन्द्रशत्रुः ॥ ७८ ॥

ஹ்ருவீரன்: இந்திரனதுபோன்ற
 வீரியங்கொண்டவனும்
 ஹ்ருவீரன்: இந்திரனது சக்ருவு
 ச: அவன் [மாகிய

तदा அப்பொழுது
 इन्द्रोपमं இந்திரனை நிகர்த்த
 हरीन्द्रं வானரத்தலைவனு
 மாகிய

த்	அவனை	சராசுவ	ராகவனுள் விட்ட
பாடாய	கையில பற்றிக்	செய்	சேனை
	கொண்டு	சர்வ	எல்லாமும்
அசிமந்	“இவன்	ஹத்	சிறைப்படுத்தப்பட்ட
ஹதே	சிறைப்படுத்தப்பட்டு		தாய்
	விடின	ச்யாந் இதி	ஆதும்” என்று
தத:	ஆதனால்	மேனே	எண்ணிக்கொண்
இதே	இருக		டான்.

வித்ருதா வாஹினி டஹா வானராணா ததஸ்தத: । கும்பகர்ணேன சுயீவம் குஹீதே சாபி வானரா ॥
 ஹனுமாந்ஸிந்தயாமாச மதிமான்யரூதாत्मज: । एवं குஹீதே சுயீவே கி கர்தவ்ய மயா பவேவ ॥

மதிமான	மண்ணாழிவானராகிய	வித்ருதா அபி	விட்டிட்ட சாதார
மாரூதாत्मज:	வாய்ப்புகலவராகிய	டஹா	கனரி
ஹனுமாந்	ஆஞ்சனேயர்.	ஸிந்தயாமாச	என்வழிவானுசெய்த
வானர்	வானரனாகிய	எவ்	“வெளிக் குவாரினர்:
சுயீவம்	சுக்ரீவனை	சுயீவே	சுக்ரீவன்
கும்பகர்ணேன	குடபகர்ணனால்	குஹீதே	கொடுக்கப்பட்ட
குஹீதே ச	எடுத்துப்போகப்பட்ட	மயா	என்னால் [மேலுந்
	டாகாகவும்	கர்தவ்ய	செய்துமுடக்கப்பட்ட
வானராணா	வானரர்களின்		வேண்டியது
வாஹினி	சேனையை	கி பவேத்	யாது
தத: தத:	அங்குமிங்குமாடி		

யதே ந்யாய்யம் மயா கர்து தத்கரிஷ்யாமி சர்வதா । பூத்வா பர்வதமக்ஷாஸா நாசயிஷ்யாமி ராஜ்ஜாஸூ॥

யந்	“எது	கரிஷ்யாமி	செய்துவிடுவேன்.
மயா	என்னால்	பர்வதமக்ஷாஸ:	பர்வதத்தை விசர்த்தி
கர்து	செய்துமுடிக்க	பூத்வா	ஆக [பூதம்]
ந்யாய்யம்	கடந்தோ	ராஜ்ஜம்	ஆரக்களை
தத் வை	ஆசைய	நாசயிஷ்யாமி	தகவரைச் செய்த
சர்வதா	எப்படியும்		விதிக்கென்

மயா ஹதே ச்யந்தி கும்பகர்ணே மஹாவலே முஷ்டிகிரிண்தே ।

விமோசிதே வானரபார்த்தியே ச பவந்து ஹா: பூவா: சமஸ்தா:

॥ ௮௨ ॥

மயா	“என்னால்	வானரபார்த்தியே	வானரர்கள்
ச்யந்தி	கோரில்	விமோசிதே ச	விடுகின்றபடியும்
மஹாவலே	மகாபலவானாகிய	பூவா:	வானரர்கள்
கும்பகர்ணே	குடபகர்ணன்	சமஸ்தா:	யாவரும்
ஹதே	புடைக்கப்பட்டு	ஹா:	ஸகரீராதம் கொண்
முஷ்டிகிரிண்தே	முஷ்டிக்குத்தால்		டவர்களாய்
	தேகம் சிதறவும்.	பவந்து	ஆகட்டும்.

अथवा स्वयमप्येष मोक्षं प्राप्स्यति पार्थिवः । गृहीतोऽयं यदि भवेत्तृदशैः सासुरोरगैः ॥

अथवा	“அஃதிருக்கட்டும்;	गृहीतः	கிரஹிக்கப்பட்ட
अयं	இந்த	भवेत् यदि	ஆயினும் [டவராக
पार्थिवः अपि	மன்னரே	स्वयं	தானாகவே
सासुरोरगैः	அசுரர்களும் நாகர்	एषः	இதோ
	— னளவிட்	मोक्षं प्राप्स्यति	விடுவித்துக்
विददौः	தேவர்களால்		கொள்வார்.

मन्ये न तावदात्मानं बुध्यते वानराधिपः । शैलप्रहाराभिहतः कुम्भकर्णेन संयुगे ॥ ८४ ॥

वानराधिपः	“வானரமன்னர்	तावत्	இப்பொழுது
संयुगे	போரில்	आत्मानं	தன்
कुम्भकर्णेन	கும்பகர்ணனால்	बुध्यते न	உணரவில்லை என்று
शैलप्रहाराभिहतः	மலையின் அடியால்		
	தாக்கப்பட்டவராய்	मन्ये	நினைக்கிறேன்.

अयं गृह्णीतासुग्रीवो लब्धसंज्ञो महाहवे । आत्मनो वानराणां च यत्पथं तत्करिष्यति ॥

अयं	“இந்த	आत्मनः	தனக்கும
सुग्रीवः	சகீவர்	वानराणां च	வானரர்களுக்கும்
गृह्णीत	சிறிது நேரத்தில்	यत्	எது
लब्धसंज्ञः	பிரக்ஞைபெற்றவராகி	पथं	ஹிதமானதோ
महाहवे	போரில்	तत् करिष्यति	அதைச் செய்வார்.

मया तु मोक्षितस्यास्य सुग्रीवस्य महात्मनः । अप्रीतिश्च भवेत्कृष्टा कीर्तिनाशश्च शाश्वतः ॥

मया	“என்னால்	कष्टा	அஸௌக்யமான
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய	अप्रीतिः	அப்ரீதியும்
अस्य	இந்த	भवेत्	ஏற்படலாம்.
सुग्रीवस्य	சகீவர்	कीर्तिनाशः च	கீர்த்தியின் அழிவும்
मोक्षितस्य तु	விடுவிக்கப்பட்டாலோ	शाश्वतः च	நிச்சயமே.

तस्मान्गृह्णतु काङ्क्षिष्ये विक्रमं पार्थिवस्य तु । भिन्नं च वानरानीकं तावदाश्वासयाम्यहम् ॥

तस्मात्	“ஆகையால்	तावत् तु	அதற்குள்ளே
गृह्णतु	சற்றுநேரம்	भिन्नं	பெறித்தோடும்
पार्थिवस्य	மன்னருடைய	वानरानीकं च	வானரச்சேனையையும்
विक्रमं	பராக்கிரமத்தை	अहं	நான்
काङ्क्षिष्ये	எதிர்பார்த்துக்	आश्वासयामि	தேற்றரவுபடுத்துக
	கொண்டிருக்கிறேன்.		றேன்”.

इत्येवं चिन्तयित्वा तु हनुमान्मारुतात्मजः । भूयस्संस्तम्भयामास वानराणां महाचमूम् ॥

मारुतामूजः	வாயுபுத்தவராகிய	तु	அப்பொழுது
हनुमान्	ஹனுமார்	वानराणां	வானரர்களின்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	महाचमू	பெரும் ஸேனையை
चिन्तयित्वा	சிந்தனைசெய்துவிட்டு	भूयः	பலவாராய்
		संस्तम्भयामास	நிலைகொள் வித்தார்.

स कुम्भकर्णोऽथ विवेश लङ्कां स्फुरन्तमादाय महाकपिं तम् ।

विमानचर्यागृहगोपुरस्यैः पुष्पाश्रयवर्षैरवकीर्यमाणः

॥ ८९ ॥

ச:	அந்த	விமானச்சர்யா- கோபுரஸ்த்:	விமானங்களிலும் கா வல விடுதிகளிலும், கோபுரங்களிலும் இருப்பவர்களால்
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்		
अथ	அப்பொழுது		
स्फुरन्तं	துடிக்கும்	पुष्पाश्रयवर्षैः	சிறந்த புஷ்பவர்ப்பங் களால்
तं	அந்த	अवकीर्यमाणः	திறைக்கப்படுகின்றவ லுங்கைக்குள் [அப் புகுந்தான்.
महाकपिं	வானரோத்தமனை	लङ्कां	
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு.	विवेश	

लाजगन्धोदवर्षैस्तु सिच्यमानः शनैः शनैः ।

राजमार्गस्य शीतत्वात्संज्ञामाप महाबलः ॥

महाबलः मकापलसालीयाकुम्
अवनं (सक्रीवनं)

सिच्यमानः तु नனைக்கப்படுகின்றவ
னையும்

राजमार्गस्य
शीतत्वात्
लाजगन्धोद-
वर्षैः } राजवीதியின்
குளிர்ச்சியாலும்
பொரிகள், சந்தனம்,
ஜலம் இவைகளின்
வர்ப்பங்களாலும்

शनैः शनैः கொஞ்சம் கொஞ்ச
மாக

संज्ञां பிரக்கைஞ
அப் தெரிந்தான்.

ततः स संज्ञामुपलभ्य कृच्छाद्वलीयसस्तस्य भुजान्तरस्थः ।

अवेक्षमाणः पुरंराजमार्गे विचिन्तयामास मुहुर्महात्मा

॥ ९१ ॥

महात्मा	பேராற்றல் படைத்த	तस्य	அவனது
सः	அவன்	भुजान्तरस्थः	புறங்கரின் நடுவே சிக்கிக்கொண்டு
ततः	அப்பொழுது		
कृच्छात्	சிரமப்பட்டு	पुरराजमार्गं	நகரின் ராஜவீதியை
संज्ञां	தெளிவை	अवेक्षमाणः	காண்பவனாய்
उपलभ्य	அடைந்து,	मुहुः	மென்மேலும்
बलीयसः	மிக பலசாலியாகிய	विचिन्तयामास	சந்திக்கலானான்.

एवं गृहीतेन कथं नु नाम शत्रयं मया संप्रति कर्तुमद्य ।

तथा करिष्यामि यथा हरीणां भविष्यतीष्टं च हितं च कार्यम्

॥ ९२ ॥

एवं	“இவ்வாறு	हरीणां	வானரர்களுக்கு
गृहीतेन	கரவறிக்கப்பட்ட	यथा च	எப்படியாயின்
मया	என்னால்		
अद्य	இப்பொழுது	इष्टं	இஷ்டமும்
संप्रति कर्तुं	பிரதிசெய்ய	हितं च	நன்மையுமாக
कथं नु	எப்படித்தான்	भविष्यति	முடியுமோ
शत्रयं	சாத்யமாகும் ?	तथा	அப்படியே
नाम	{ இருந்தாலுமிருக்க டும்; ஒரு கை பார்த் துவிடுகிறேன்.	कार्यं	காரியத்தை
		करिष्यामि	முடிக்கின்றேன்.”

ततः करैः सहसा समेत्य राजा हरीणामपरेन्द्रशत्रुम् ।

स्वरैश्च कर्णो दशनैश्च नासां दंश पापिषु च कुम्भकर्णम्

॥ ९३ ॥

हरीणां	வானவர்கலின்	स्वरैः	கூரான
राजा	மன்னன்	कर्णैः	நகங்கொல்
ततः	அப்பொழுது	कर्णो च	இருகாதுகளையும்
अपरेन्द्रशत्रुं	தேவெந்திரசத்ரு	दशनः	பற்களால்
	பாசம்	नासां च	தாண்டியும்
कुम्भकर्ण	கும்பகர்ணனை	पापिषु च	விவாப்பிறங்கிலும்
सहसा	சுடைய	दश	கிள்ளி, கடித்துக் காய
समेत्य	எட்டி		ப்படுத்தினன்.

स कुम्भकर्णो हतकर्णनासो विदारितस्तेन विमर्दितश्च ।

रोषाभिभूतः शतजार्द्रगात्रः सुषीवमाविध्य पिपेप भूमीं

॥ ९४ ॥

सः	அந்த	शतजार्द्रगात्रः	சத்தத்தால் தேகம்
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்		நனைத்து
तेन	அவனால்	रोषाभिभूतः	ஆங்காரம் மூண்ட
विदारितः	பாண்டப்பட்டும்	रघुर्वि	நகீவனை [வனம்]
विमर्दितः च	அன்புறுத்தப்பட்டும்	आविध्य	சுழற்றி
हृत्कर्णनासः	காதுகளும் மூக்கு	भूमौ	தரையில்
	பாதிந்து	पिपेप	கேய்க்கான்.

स भूतले भूमिवलाभिपिष्टः सुरारिभिस्तेरभिहन्यमानः ।

जगाम यं वेगवद्भ्युपेत्य पुनश्च रामेण समाजगाम

॥ ९५ ॥

सः	அவன்	अभिनहन्यमानः	புடைக்கப்பட்டவனாய்
भूतले	பூமியில்	खं	ஆகாயத்தில்
भूमिवलाभिपिष्टः	பெரும்பலகாலியாகிய	वेगवत्	விரைவுடன்
	அவனால் தேயக்கப்	अभ्युपेत्य जगाम	கிளம்பிச் சென்றான்.
तैः	அந்த [பட்டவனாய்]	पुनः च	மீளவும்
सुरारिभिः	தேவசத்ருக்களால்	रामेण	மூராமருடன்
	(அரக்கர்களால்)	समाजगाम	சேர்ந்துகின்றான்.

कर्णनासाविहीनस्तु कुम्भकर्णो महाबलः । रराज शोणितैः सिक्तो गिरिः प्रस्रवणैरिव ॥

कर्णनासाविहीनः	காதுகளையும் மூக்கையும்	सिक्तः	நனைந்தவனாய்
	யுழிந்த	गिरिः	ஓர் மலை
महाबलः	மகாபலசாலியாகிய	प्रस्रवणैः	மலையருளிகளால்
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
तु	அப்பொழுது		வண்ணமே
शोणितैः	சத்தத்தால்	रराज	விளங்கினான்.

शोणिताद्रौ महाकायो राक्षसो भीमविक्रमः । युष्माकमिष्टुषां भूयो मनश्चक्रे महाबलः ॥

महाकायः	மஹாகையன்	राक्षसः	ராக்ஷசன்
	மேதந்தலன்	भूयः	மீயும்
महाबलः	மகாபலன்	युष्माय	யுசுமாய
भीमविक्रमः	பயங்கரபாதுபமுதன்	अभिमुखः	அபிமுகி
	வனம்	सन्	சன்
शोणिताद्रौ	சூருதிவழித்தலன்		தெயுத்தினன்.

अमर्षाच्छोणिताद्वारो शुशुभे रावणाजुजः । नात्याञ्जनचयप्रख्यः सम्बन्ध इव तोयदः ॥

नात्याञ्जनचयप्रख्यः	நாடாஜனசையபுரக	अमर्षाद्वारो	அமர்சாதவார
	சிற்பக		பவனுப
रावणाजुजः	ராவணன்	शुशुभे	சூசூபெ
	சுரபகாபுரன்		கொண்ட
अमर्षात्	கொண்டதான்	सम्बन्ध इव	சம்பந்தமல
		अजुजम्	அஜுஜம்

गते तु तस्मिन्सुरराजभृशुः क्रोधात्प्रदुद्राव रणाय भूयः ।

अनायुधोऽस्मीति विचिन्त्य रोद्रो घोरं भद्रा सुद्वरमाससाद ॥ ९९ ॥

राद्रः	ராக்ஷசன	तदा	அப்பொழுது
सुरराजशत्रुः	சூரவெந்திரசக்ருவ	अनायुधः	‘அயுதமில்லாதவனாக
	சிய ஆவன்.	अस्मि	‘நீடுககின்சிறன்’
तस्मिन् गते तु	சுதர்வன் சென்று	इति	என்று
	விட்டவுடன்	विचिन्त्य	எண்ணி
क्रोधात्	கோத்தால்	घोरं	பயங்கரமான
भूयः	மீயும்	सुद्वर	முதகராயுதம்ஒன்றை
रणाय प्रदुद्राव	ரணாயிடுது	आससाद	அசகொண்டான்.

ततः स पुर्वाः सहसा महौजा निष्क्रम्य तद्धानरतैन्यमुग्रम् ।

तेनैव रूपेण वभञ्ज रुष्टः प्रहारमुष्ट्या च पदेन सद्यः ॥ १०० ॥

ततः	அப்பொழுது	सद्यः	சமந்தமே
महौजाः	மஹாபிரதாம	रुष्टः	கொபம் கொண்டவ
	கொண்ட		னாய்
सः	ஆவன்	तत्	அந்த
तेन	அந்த	उग्रं	பயங்கரமான
रूपेण एव	உருவத்துடனேயே	वातरैन्यं	வானரச்சேனையை
सहसा	வினாந்து	प्रहारमुष्ट्या	அடியாலும் முஷ்டிய
			யாலும்
पुर्वाः	நகரிலின்று	पदेन च	காலாலும்
निष्क्रम्य	வெளிவந்து	वभञ्ज	முறிபடித்தான்.

बभक्ष रक्षो युधि कुम्भकर्णः प्रजा युगान्ताग्निरिव प्रदीप्तः । ॥ १०१ ॥

रक्षः	அரசுகளான	प्रजा:	பிரஜைகளை
कुम्भकर्णः	குமுபகாணன்	इव	எவ்வண்ணமோ
प्रदीप्तः	ஜ்வாலையுடன் மூண்ட	युधि	ஆவ்வண்ணமே
युगान्ताग्निः	பிரளயகாலாகனி	बभक्ष	போரில் விழுங்கினான்.

बुभुक्षितः शोणितमांसगृध्रः प्रविश्य तद्वानरसैन्यमुग्रम्
चखाद रक्षांसि हरीन्पिशाचानृक्षांश्च मोहाद्युधि कुम्भकर्णः । ॥ १०२ ॥

कुम्भकर्णः	குமுபகாணன்	वानरसैन्यं	வானரச்சேனைக்குள்
बुभुक्षितः	பசிமெடுக்கவனாய்	प्रविश्य	புகுந்து
शोणितमांसगृध्रः	{ ரத்தத்திலும் மாம்சத் திலும் ஆசைகொண் டவனாய்	हरीन्	வானரர்களையும்
		ऋक्षान्	கரடிகளையும்
		मोहान्	வெறிமயக்கத்தால்
युधि	போரில்	रक्षांसि	அரக்கர்களையும்
तन्	அந்த	पिशाचान् च	பிசாசர்களையும்
उग्रं	பயங்கரமான	चखाद	மென்று தின்றான்.

यथैव मृत्युर्हस्ते युगान्ते स भक्षयामास हरींश्च मुख्यान् ॥ १०३ ॥

मृत्युः	எமன்	सः च	அவனும்
युगान्ते	பிரளயகாலத்தில்	मुख्यान्	சிறந்த
यथा	எப்படி	हरीन्	வானரர்களை
हस्ते एव	அழிக்கின்றானே, அப்படியே	भक्षयामास	விழுங்கினான்.

एकं द्वे त्रीन्बहून्कुक्षो वानरान्सह राक्षसैः । समादायैकहस्तेन प्रचिक्षेप त्वरन्मुखे ॥

कुक्षः	கோபங்கொண் அவன்	एकहस्तेन	ஒரு கையால்
वानरान्	வானரர்களை	समादाय	வாரியிழுத்து,
राक्षसैः सह	அரக்கர்களோடு கூட	त्वरन्	தூரிதமாய்
एकं	ஒன்றும்	मुखे	வாயில்
द्वे त्रीन्	இரண்டும் மூன்றும்	प्रचिक्षेप	போட்டுக்கொண்
बहून्	பலவுமாய்		டான்.

संप्रसन्नस्तदा मेदः शोणितं च महाबलः । वध्यमानो नगेन्द्राग्रैर्भक्षयामास वानरान् ॥

महाबलः	மகாபலசாலியாகு	नगेन्द्राग्रैः	பெரும் பர்வதசிகரங் களால்
तदा	அப்பொழுது [மவன்	वध्यमानः च	புடைக்கப்படுகின்ற வனாகவே
मेदः	கொழுப்பையும்	वानरान्	வானரர்களை
शोणितं	ரத்தத்தையும்	भक्षयामास	தின்றான்.
संप्रसन्नवन्	பெருகச்செய்து கொண்டு		

ते भक्ष्यमाणा हरयो राधं जग्मुस्तदा गतिम् ॥ १०६ ॥

ते अरुத
भक्ष्यमाणा: தின்னப்படுகின்ற
हरय: வானார்கள்
तदा அப்பொழுது

गति प्रकலிடமாகிய
रां ஸ்ரீராமரை
जग्मु. அடைந்தார்கள்.

कुम्भकर्णो भृशं क्रुद्धः कर्मान्खादन्प्रधावति ॥ १०७ ॥

कुम्भकर्ण: கும்பகர்ணன்
भृशं மிக
क्रुद्धः கனககொண்டு

कर्णन् வானர்களை
खादन् தின்றுகொண்டே
प्रधावति ஓடித்திரிந்தான்.

शतानि सप्त चाष्टौ च विशतिंश्चतथैव च । संपरिवृज्य बाहुभ्यां खादन्विपरिधावति ॥

सप्त च ஏழாகவும்
अष्टौ च எட்டாகவும்
विशत् एव இருபதாகவும்
विशत् तथा முப்பதாகவும்
शतानि च நூறுகளும்

बाहुभ्यां இருகைகளால்
संपरिवृज्य சேர்த்து அள்ளி
खादन् தின்றுகொண்டு
विपरिधावति அங்குமிங்கும்
அலைந்தான்.

मेदोवपाशोणितदिग्धगात्रः कर्णावसक्तव्रथितान्त्रमालः ।

ववपे शृङ्गानि सुतीक्ष्णदंष्ट्रः कालो युगान्तस्थ इव प्रहृद्धः ॥ १०९ ॥

सुतीक्ष्णदंष्ट्रः மிக கூரிய கோடைப்
பற்களுடைய அலன்

कर्णावसक्त- } காதுகளில் பிணைந்து
प्रथितान्त्रमाला: } தொங்கிய நரம்பு
மலைகளுடையவனாய்
युगान्तस्थ: பிரளயகாலத்தில்
प्रहृद्ध: பெருருவங்கொண்ட
கால: इव எமல் என
शृङ्गानि குளங்களை
ववपे வர்ஷித்தான்.

मेदोवपाशोणित- } கொழுப்பு, ஊன்,
दिग्धगात्र: } ரத்தம், இவைகளால்
கூர்சண்ட - உலர்ந்த
வனாய்

तस्मिन्काले सुमित्रायाः पुत्रः परबलार्दनः । चकार लक्ष्मणः क्रुद्धो युद्धं परपुरजयः ॥

तस्मिन् அந்த
काले காலத்தில்
सुमित्राया: கூந்திராசெவிரின்
पुत्र: புதல்வனும்
परबलार्दन: சத்திரால் கந்தையழிப்
பலமுடைய

परपुरजय: சத்திரக்கரை வெல்பவ
ருமான
लक्ष्मण: லக்ஷ்மணர்
क्रुद्ध: சினங்கொண்டவராய்
युद्धं போர்
चकार புரித்தார்.

स कुम्भकर्णस्य शराञ्छर्चरे सप्त वीर्यवान् । निचखानाददे बाणान्विसर्जं च लक्ष्मणः॥

स: அந்த
वीर्यवान् வீரம்வாழ்கைய
लक्ष्मण: லக்ஷ்மணர்
कुम्भकर्णस्य கும்பகர்ணனது
शरीर: சரீரத்தில்

सप्त शरान् ஏழு பாணங்களை
निचखान नाட்டினார்;
च இன்னும்
बाणान् பாணங்களை
आददे தொடுத்தார்;
विसर्जं விடுத்தார்.

पीड्यमानस्तदस्त्रं तु विशेषं तत्स राक्षसः । ततश्चुकोप बलवान्सुमित्रानन्दवर्धनः॥११२॥

தரஃ அ வருடைய அஸ்தி
ரம்
விசேஷம் மகர மகிமை வாய்ந்
தத் ஆனலோ [ததா.
ச: அந்த
ராक्षसः அரக்கன்

पीड्यमानः तु துன்புறுத்துகிறவனாய் மட்டும் ஆனான்.
ततः அதனால்
बलवान् பலசாலியாகிய
सुमित्रानन्दवर्धनः ஸகந்தமணர்
चुकोप கோபமடைந்தார்.

अथास्य कवचं शुभ्रं जाम्बूनदमयं शुभम् । प्रच्छादयामास शरैः सन्ध्याभ्रमिव मारुतः ॥

अथ அப்பொழுது
शरैः பாணங்களால்
अस्य இவனது
जम्बूनदमयं தங்கமயமானதும்
शुभ्रं ஒளிபொருந்தியதும்
शुभं அழகியதுமான

कवचं கவசத்தையும்
मारुतः காற்று
सन्ध्याभ्रं மாலைக்காலத்திய
மேகத்தை
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
प्रच्छादयामास மறைத்தார்.

नीलाञ्जनचयप्रख्यः शरैः काञ्चनभूषणैः । आपीड्यमानः शुशुभे मेघैः सूर्य इवांशुमान् ॥

काञ्चनभूषणैः பொன் பூஷணங்களால்
आपीड्यमानः அலங்கரிக்கப்பட்ட
அவன்
शरैः பாணங்களால்
नीलाञ्जनचयप्रख्यः கரியமைமலையை
நிகர்த்தவனாய்

मेघैः மேகங்களால்
अंशुमा चு கிரணங்களுடன் கூடிய
सूर्यः சூரியன்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
शुशुभे விளங்கினான்.

ततः स राक्षसो भीमः सुमित्रानन्दवर्धनम् । सावज्ञमेव प्रोवाच वाक्यं मेघोघनिस्वनः ॥

ततः அப்பொழுது
सः அந்த
भीमः பயங்கரனான
राक्षसः அரக்கன்
मेघोघनिस्वनः { மேகக்கூட்டங்களின்
இடியோசையுடைய
வனாகி

सुमित्रानन्दवर्धनं ஸகந்தமணரைப்
பார்த்து
सावज्ञं एव ஏனமாகவே
वाक्यं ஒரு வார்த்தையை
प्रोवाच பின்வருமாறு
புகன்றான்:

अन्तकस्याप्यकष्टेन युधि जेतारमाहवे । युध्यता मामर्भातेन ख्यापिता वीरता त्वया ॥

युधि “போரில்
अन्तकस्य अपि எமனையும்
कष्टेन அனாயாசமாய்
जेतारं வென்ற
मा என்னிடம்
अभीतंग பயமில்லாதவனாய்

युध्यता போர்புரியும்
त्वया உன்னால்
आहवे யுத்தத்தில்
वीरता வீரத்தன்மையானது
ख्यापिता பிரசுத்தப்படுத்தப்
பட்டது.

प्रगृहीतायुधस्येह मृत्योरिव महामृथे । तिष्ठन्नप्यग्रतः पूज्यः किमु युद्धप्रदायकः ॥११७॥

इह महामृथे	“இப்பெரும்போரில்	तिष्ठन् अपि	நிற்பவனாக
प्रगृहीतायुधस्य	ஆயுதங்கள் கைக்		இருப்பினும்
	கொண்டு	पूज्यः	சிலாகித்தக்கவன் ;
मृत्योः इव	எமன்போன்றிருக்	युद्धप्रदायकः	போரிடுபவன்
	கும் (எனது)	किमु	சொல்வதும்
अग्रतः	முன்னிலையில்		வேண்டுமோ?

ऐरावतं समारूढो वृतः सर्वाभारैः प्रभुः । नैव शक्रोऽपि समरे स्थितपूर्वः कदाचन॥११८॥

ऐरावतं	“ஜீராவதத்தின்பீது	शक्रः अपि	இந்திரனும்கூட
समारूढः	ஏறியவனும்	समरे	போரில்
सर्वाभारैः	தேவர்கள் யாவராலும்	कदाचन	ஒரு தடவையேனும்
वृतः	சூழப்பட்டவனுப்	स्थितपूर्वः न एव	முன்பு நின்றதே
प्रभुः	எல்லா வல்லவனுமான		உலகம்.

अद्य त्वयाऽहं सौमित्रे बालेनापि पराक्रमैः । तोषितो गन्तुमिच्छामि त्वामनुज्ञाप्य राघवम्॥

सौमित्रे	“உச்சுமணீ!	तोषितः	சகதேகாகும் வினிக
अद्य	இப்பொழுது		கப்பட்டேன்.
बालेन अपि	குழந்தையாயிருந்	त्वां	உனக்கு
	தாலும்	अनुज्ञाप्य	விடைகொடுத்து

त्वया	உன்னால்	राघवं	ராமனிடம் [விட்டு
पराक्रमैः	ப்ரதாபங்களால்	गन्तुं	போக
अहं	நான்	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.

यत्तु वीर्यबलोत्साहैस्तांषितोऽहं रणे त्वया । राममेवैकमिच्छामि हन्तुं यस्मिन्हते हतम् ॥

रणे	“போரில்	यस्मिन्	எவன்
अहं	நான்	हते	கொல்லப்படுபவ
त्वया	உன்னால்	हतं	கொல்லப்பட்டதாக

वीर्यबलोत्साहैः	{ ஆண்மையாலும்,	रामं	ராமன்
	ஆற்றலாலும்,	एकं एव	ஒருவனையே
	நஞ்சாகத்தாலும்	हन्तुं	சொல்ல
तोषितः यत् तु	களிப்பிக்கப்பெற்றவ	इच्छामि	விரும்புகின்றேன்
	ஒரு இருந்தாலும்		

रामे मयाऽत्र निहते येऽन्ये स्थास्यन्ति संयुगे । तानहं योधयिष्यामि स्वबलेन प्रमाथिना॥

अत्र	“இப்பொழுது	स्थास्यन्ति	இருப்பார்களோ
मया	என்னால்	तान्	அவர்களை
संयुगे	போரில்	प्रमाथिना	தவம்ஸமாக்கும்
रामे	ராமன்	स्वबलेन	எனது சேனையைக்
निहते	கொல்லப்படுந்		கொண்டு
अन्ये	மற்ற	अहं	நான்
ये	எவர்கள்	योधयिष्यामि	போரிடச்செய்வேன்.”

इत्युक्तवाक्यं तदक्षः प्रोवाच स्तुतिसंहितम् । मृधे घोरतरं वाक् सौमित्रिः महसन्निव ॥

சௌமித்ரி:	ஸகந்தமணர்	தந்	உத, உ
ஐதி	மேற்கண்டவாறு	ரக்ஷ:	உதக்கணப்பார்த்து
ஸ்துதிசंहிதம்	புகழ்ச்சியுடன் கூடிய தாய்	மஹமந் இவ	புன்னைகையற்றவராய்
घोरतरं	கொடியதாய்	मृधे	மெய்யானியத்தில
उक्तवाक्यं	வார்த்தைகள்	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
	மொழிந்த, உ	प्रोवाच	பின்பொருமாறு
			புகன்றார்:

यस्त्वं शक्रादिभिर्देवैरसह्यः प्राप्य पौरुषम् । तत्सत्यं नान्यथा वीर दृष्टुं तस्य पराक्रमः ॥

यः	“எந்த ஆந்த	सत्यं	உண்மையே;
खं	நீ	अन्यथा न	மாறலல;
शक्रादिभिः	இந்திரன் முதலிய	वीर	வீர!
देवैः	தேவர்களால்	अथ	ஆப்பொழுது
पौरुषं प्राप्य	பராக்ரமங்கொண்டு	तं पराक्रमः	உளது பராக்ரமம்
असह्यः	வெல்லமுடியாதவன்	दृष्टुः	காணப்பட்டது.”
तत्	என்பது		

एष दाशरथी रामस्तिष्ठत्यद्रिरिवाचलः । इति श्रुत्वा ह्यनादृत्य लक्ष्मणं स निशाचरः ॥
अतिक्रम्य च सौमित्रिं कुम्भकर्णो महाबलः । राममेवाभिदुद्राव दारयन्निव मेदिनीम् ॥

दाशरथिः	“தசரதரின் திருடாக	सः	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர் [ஹாக்ய	कुम्भकर्णः च	கும்பகர்ணனும்
एषः	இதோ	सौमित्रि	சுமித்ராதேவியின்
अद्रिः इव	மலையொப்ப		புதல்வராகிய
अचलः	அசையாது	लक्ष्मणं	ஸகந்தமணரை
तिष्ठति	நின்றிகொண்டிருக்கின்றார்,”	अनादृत्य	பொருட்படுத்தாது
इति	என்பதை	अतिक्रम्य	தாண்டிச்சென்று
श्रुत्वा हि	சேட்டதுமே	मेदिनीं	மேடிகைய
महाबलः	மகா பலசாலியும்	दारयन् इव	பிளக்கின்றவன் போல்
निशाचरः	நிசாசரனுமாகிய	राम एव	ஸ்ரீராமரையே
		अभिदुद्राव	அபிதுத்ராவானான்.

अथ दाशरथी रामो रौद्रमुखं प्रयोजनम् । कुम्भकर्णस्य हृदये ससर्ज निशिताञ्छरान् ॥

अथ	அப்பொழுது	रौद्रं	க்ரோபராய்
दाशरथिः	தசரதரின்	प्रयोजनं	அபிமந்திரித்த
	திருமகனான	अहं	அஃத்கரத்தையும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	निशितान्	கூரிய
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது	शरान्	பாணங்களையும்
हृदये	மார்பில்	समजं	விடுக்கார்.

तस्य रामेण विद्वस्य सहसाभिप्रधावतः । अङ्गारमित्राः क्रुद्धस्य मुखाब्धिरेरचिषः ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	तस्य	அவனது
विद्वस्य	எய்யப்பட்டு	मुखान्	முகத்தினின்று
क्रुद्धस्य	கோ, கொண்டு	अङ्गारमित्राः	தனாலேகித்த
सहसा	வினாவாய்	अचिषः	ஜவாக்கள்
अभिप्रधावतः	எகித்துவாரும்	निश्चरः	வெளியார்த்தன.

रामास्त्रविद्धो घोरं वै नदन्नाक्षसपुङ्गवः । अभ्यधावत संक्रुद्धो हरीन्विद्राव्यनरणे ॥१२८॥

राक्षसपुङ्गवः	ராக்ஷஸோத்தமனான	संक्रुद्धः	கொடங்கொண்டவ
	அவன்	रणे	பேரில் [னாய்]
रामास्त्रविद्धः	ஸ்ரீராமரது பாணங்க	हरान्	வானரர்களை
	ளாலஅடியுண்டவனாய்	विद्राव्यन	வெருட்டி கொண்டு
घोरं वै	மிக்க பயங்கரமாக	अभ्यधावत	எகித்தேடிவந்த
नदन्	சத்தமிட்டுக்கொண்டு		தான்.

तस्योरसि निमग्राश्च शरा बर्हिणवाससः । रेजुर्नीलाद्रिकटके नृत्यन्त इव बर्हिणः॥१२९॥

तस्य	அவனது	शराः	பாணங்கள்
उरसि	மார்பில்	नीलाद्रिकटके	கருநிலையின் தாழ்
निमग्राः	பாய்த்த	नृत्यन्तः	ஆடும் [வரையில்]
बर्हिणवाससः च	மயிலைதோகை கட்டப்	बर्हिणः इव	மயில்களென
	பெற்ற	रेजुः	விளங்கின.

हस्ताच्चापि परिभ्रष्टा पपातोर्व्यां महागदा । आयुधानि च सर्वाणि विप्राकीर्यन्त भूतले ॥

महागदा च अपि	பெருங்கதையும்	आयुधानि	அயுதங்கள்
हस्तान्	கையினின்று	सर्वाणि च	எல்லாமுமே
परिभ्रष्टा	நழுவி	भूतले	பூமியில்
उर्व्यां पपात	பூமியில் விழுந்தது.	विप्राकीर्यन्त	நழுவிவிழுந்தன.

स निरायुधमात्मानं यदा मेने महाबलः । मुष्टिभ्यां चरणाभ्यां च चकार कदनं महत् ॥

महाबलः	மகாபலசாலியான	मुष्टिभ्या	இரத்தக்களாலும்
सः	அவன்	चरणाभ्यां च	இருகால்களாலும்
आमानं	தன்னை	कदनं	பெரும்
निरायुधं	அயுதமற்றவனாய்	चकार	கவம்ஸத்தை
मेने यदा	அறிந்தவனான		விளைவித்தான்.

स बाणैरतिविद्धाङ्गः क्षतजेन समुक्षितः । रुधिरं प्रतिमुखाव गिरिः प्रस्त्रवणं यथा॥१३२॥

सः	அவன்	रुधिरं	ரத்தத்தை
बाणैः	பாணங்களால்	गिरिः	சீர்மலை
अतिविद्धाङ्गः	அங்கங்கலில்	प्रस्त्रवणं	அருவியை
	அடியுண்டவனாய்	यथा	எவ்வண்ணமோ
क्षतजेन	ரத்தத்தால்		அவ்வண்ணமே
समुक्षितः	நனைந்தவனாய்	प्रतिमुखाव	பெருக்கினான்.

स तीव्रेण च कोपेन रुधिरेण च मूर्च्छितः । वानरान्राक्षसानृक्षान्वादन्विपरिधावति ॥

ச: அவன்
 தீவ்ரெண கொடும்
 கோபென கோபத்தாலும்
 ருதிரெண ரத்தச்சத்தாலும்
 மூர்ச்சித: வெய்தலைக்கேறிய
 வனையும்

வானான் வானரர்களையும்
 ராஸ்யான் அரக்கர்களையும்
 ஈநான் கரடிகளையும்
 ஸாடந் தின்றுகொண்டு
 விபரிதாவதி அலைத்தான்.

अथ शृङ्गं समाविध्य भीमं भीमपराक्रमः । चिक्षेप राममुद्दिश्य बलवानन्तकोपमः ॥१३४॥

भीमपराक्रमः பயங்கரப்பரதாப
 முற்றுவனும்
 बलवान् பலசாலியும்
 अन्तकोपमः எமனை நிகர்த்தவனு
 மான அவன்
 अथ அப்பொழுது

भीमம் பெரும்
 शृङ्गं மலைச்சிகரமொன்றை
 समाविध्य சுழற்றி
 राम उद्दिश्य ஸ்ரீராமரைக்குறித்து
 चिक्षेप எறிந்தான்.

अप्राप्तमन्तरा रामः सप्तभिस्तैरजिह्वगैः । चिच्छेद रामो धर्मात्मा शैलशृङ्गं महत्तदा ॥

रामः அபிராமராகிய
 धर्मात्मा தர்மாத்மாவான
 रामः ஸ்ரீராமர்
 तदा அப்பொழுது
 महत् பெரும்
 शैलशृङ्गं மலைச்சிகரத்தை

तैः அந்த
 सप्तभिः எழு
 अजिह्वगैः பாணங்களைக்கொண்டு
 अन्तरा நடுவிலேயே,
 अप्राप्तं கிட்டிவராதபடி.
 चिच्छेद சிதைத்த விட்டார்.

ततस्तु रामो धर्मात्मा तस्य वर्म महत्तदा । शरैः काञ्चनचित्राङ्गैश्चिच्छेद पुरुषर्षभः ॥

ततः அதன்மேல்
 धर्मात्मा தர்மாத்மாவும்
 पुरुषर्षभः புருஷோத்தமனுமா
 रामः तु ஸ்ரீராமரும் [கிய
 तदा அப்பொழுது
 तस्य அவனது

महत् பெரும்
 वर्म கவசத்தை
 काञ्चनचित्राङ्गैः பொன்னால் அழகிய
 உருப்புக்களையுடைய
 शरैः பாணங்களால்
 चिच्छेद முறித்தெறிந்தார்.

तन्मेरुशिखराकारं द्योतमानमिव श्रिया । द्वे शते वानरेन्द्राणां पतमानमपातयत् ॥१३७॥

मेरुशिखराकारं மேரூரலைச்சிகரத்தை
 நிகர்த்ததும்
 श्रिया கார்த்தியால்
 द्योतमानं इव நன்கு பிரகாசிக்கின்
 நுதுமாகிய

तत् அது (கவசம்)
 पतमानं கிரேவிழுகின்றதாய்
 वानरेन्द्राणां வானரோத்தமர்
 களின்
 द्वे शते இருதூற்றவர்களை
 अपातयत् வீழ்த்திவிட்டது.

तस्मिन्काले स धर्मात्मा लक्ष्मणो वाक्यप्रव्रीत् । कुम्भकर्णवधे युक्तो योगान्परिमृशन्वहून्॥

தமிந்	அந்த	யுக்த:	நீவிரனாய்
காலே	சமயத்தில	வஹ்ந்	பல
धर्मात्मा	தர்மம்மாவுகிய	योगான்	உபாயங்களை
सः	அந்த	परमृशन्	சிறிதப்பவராய்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	वाक्य	ஒரு சொல்லை
कुम्भर्णवधे	கும்பகர்ணனின்	अव्रीत्	பின்வருமாறு
கையில		மொழிந்தார்:	

नैवायं वानरान्राजन्नापि जानाति राक्षसान् । मत्तः शोणितगन्धेन स्वान्परांश्चैव खादति॥

राजन्	“மன்னவரே!	शोणितगन्धेन	சத்தநாற்றத்தால்
अयं एव	இவனே	मत्तः	செறிக்கொண்டவனாய்
वानरान् एव	வானரர்களையும்	स्वान्	தன் இனத்தார்களை
जानाति न	அறியவில்லை.	परां च	பிறர்க்களையும் [யும்
राक्षसान् अपि	அரக்கர்களையும்	खादति	தன்றுகொண்டிருக்க
न	அறியவில்லை.	உருண்.	

साध्वेनमधिरोहन्तु सर्वे ते वानरर्षभाः । यूथपाश्च यथा मुख्यास्तिष्ठन्त्यस्य समन्ततः ॥

ते	“அந்த	मुख्याः यूथपाः च	பிரதான சேனைத்தலை
वानरर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்		வர்கள் எல்லாம்
सर्वे	எல்லோரும்	अस्य	இவனுக்கு
एनं	இவன்மீது	समन्ततः	நாடுபுறத்திலும்
अधिरोहन्तु	ஏறட்டுமா.	साधु	சாதுகதையாய்
यथा	அவ்வண்ணமே	तिष्ठन्तु	நிற்கட்டும்.

अप्ययं दुर्मतिः काले गुरुभारप्रपीडितः । प्रपन्नराक्षसो भूमौ नान्यान्हन्यात्पुवङ्गमान् ॥

काले	“அரசமயத்தில	भूमौ	பூமியில்
अयं	இந்த	प्रपन्न	விழுகின்றவனாய்
दुर्मतिः	மடையனாகிய	अन्यान्	மற்ற
राक्षसः अपि	அரக்கனாகிய	पुवङ्गमान्	வானரர்களை
गुरुभारप्रपीडितः	பெருமாரைத்தால்	हन्यात् न	கொல்லாதிருப்பான்.”
அழிக்கப்பட்டவனாக			

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राजपुत्रस्य धीमतः । ते समारुहहृष्टाः कुम्भकर्णं पुवङ्गमाः ॥१४२॥

ते	அந்த	वचनं	மொழியை
पुवङ्गमाः	வானரர்கள்	श्रुत्वा	கேட்டு
धीमतः	புத்திமானாகிய	हृष्टाः	களித்தொண்டவர்
तस्य	அந்த	களாய்	
राजपुत्रस्य	ராஜபுத்திரனது	कुम्भकर्णं	கும்பகாணம்மீது
तत्	அந்த	समारुहः	ஏறினார்கள்.

कुम्भकर्णस्तु संकुदः समाख्यः पुवङ्गवैः । व्यधूनयत्तावेगेन दुष्टहस्तां व हस्तिपान् ॥१४३॥

புவங்குமே:	வானாரகால	दुष्टहस्ती	இம்மதயானையானது
समाख्यः	ஏற்பெற்ற	हस्तिपान्	யானைப்பாக்களை
कुम्भकर्णः तु	குமபகர்ணமேனெனில்	इव	எவ்வண்ணமோ,
संकुदः	செங்கொண்டவ		அவ்வண்ணமே
	னாய்	वेगेन	வினைந்து
तान्	உவர்களை	व्यधूनयन्	உதறித்தள்ளினான்.

तान्दृष्ट्वा निर्युतान् रामो दुष्टोऽयमिति राक्षसः । समुत्पपात वेगेन धनुरुत्तममाददे ॥१४४॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	दुष्टः	துஷ்டன்
तान्	அவர்களை	इति	என்று நினைத்து
निर्युतान्	உதறித்தள்ளப்பட்ட	वेगेन	அக்கிரத்துடன்
	வர்களாய்	समुत्पपात	துள்ளியெழுந்தார்.
दृष्ट्वा	பார்த்து	उत्तमं	சிறந்த
अयं	இந்த	धनुः	வில்லை
राक्षसः	ஆட்கள்	आददे	கைப்பற்றினார்.

क्रोधताम्रेक्षणो वीरो निर्दहन्निव चक्षुषा । राघवो राक्षसं रोषादभिदुद्राव वेगितः ॥

यूथपान्हृषयन्सर्वान्कुम्भकर्णभयादितान् ॥ १४५ ॥

वीरः	வீரராகிய	यूथपान्	சேனைத்தலைவர்கள்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	सर्वान्	எல்லோரையும்
क्रोधताम्रेक्षणः	கோபத்தால் கண்கள்	हृषयन्	உத்ஸாகப்படுத்திக்
	சிவந்தவராய்		கொண்டு
चक्षुषा	கண்ணால்	राक्षसं	ஆட்களை
निर्दहन् इव	எரிப்பலர்போலாகி	रोषान्	கோபத்துடன்
कुम्भकर्ण- }	குமபகர்ணனிடம்	वेगितः	வினைந்து
भयादितान् }	பயங்கொண்டவர்	अभिदुद्राव	எதிர்த்துச் செல்ல
	களான		ஆற்றார்.

स चापमादाय भुजङ्गकल्पं दृढज्यमुग्रं तपनीयचित्तम् ।

हरीन्समाश्वस्य समुत्पपात रामो निबद्धोत्तमतृणवाणः

॥ १४६ ॥

सः	அந்த	चापं	வில்லை
रामः	ஸ்ரீராமர்	आदाय	கைக்கொண்டு
भुजङ्गकल्पं	சர்ப்பத்திற்கொப்பா	निबद्धोत्तम- }	சிறந்த அம்புருக்தூ
	னதும்	तृणवाणः }	னியில் பாணங்களை
दृढज्यं	அருகாணுற்றதும்		போட்டுக்கொண்டு
तपनीयचित्रं	பொன்கொண்டு	हरीन्	வானர்களை
	அழகியதும்	समाश्वस्य	தேற்றிவிட்டு
उग्रं	பயங்கரமுமான	समुत्पपात	எதிரில் நின்றார்.

ச வானரணஸ்தைஸ்து வுத: பரமதுர்ஜய: | லக்ஷ்மணானுசர: ராம: சம்பரதஸ்யே மஹாவல: || 187 ||

பரமதுர்ஜய: வெல்லந்தரீயம் | த: அந்த
மஹாவல: மகாபலராயியும் | வானரண: வானரக்கட்டங்
லக்ஷ்மணானுசர: து லக்ஷ்மணன் கூடவிருக் களால

கபபெற்றவருமான வுத: சூழப்பட்டவராய்
ச: ராம: அந்த ஸ்ரீராமர் | சம்பரதஸ்யே அருகில் வந்தார்.

ச த்தத மஹாத்மான் கிரீடநமரிதமம் | ஸோனிடாஸுதஸவாஜ் கும்பகர்ண மஹாவலம் || 188 ||

ச: அவர் | கிரீடந் கிரீடம் புனைந்தவனும்

மஹாத்மான் பேருருவம் படைத்த வனும் | ஸோனிடாஸுதஸவாஜ் { எல்லா அவயவங்க
ளும் ரத்தம் தோய்ந்
தவனுமான

அரிதம் சக துக்கநொடகதா | கும்பகர்ண குடபகர்ணனை

மஹாவல மகாபலராய் | பாத்ததார்.

சர்வானஸமபிதவந்த யதா ருத் திஷாஜய | மரீமாண ஹரிந்ருத் ராக்ஷஸை: பரிவாரிதம் ||

விந்நயமந்ரமக்ஷாஸ காஷ்ணாஜ்ஜதபூபய | சவந்த ருதிர வக்ராத்ரபமேயமியோத்யதம் ||

ஜிஹ்வயா பரிலிஹந்த ஸோனிட் ஸோனிடேஷயம் | மூதந்த வானரானிக் காலாந்தகயமோபயம் ||

தம் துஷ்டா ராக்ஷஸேத்ரே ப்ரதாஸ்தானலவ்ச்சம் | விஸ்பாரயாமாஸ ததா காமுக் புருஷப: | 189 ||

புருஷப: புருஷத்தாராகும | சவந்த கக்குபவனும்

ததா அரித முது | ஜிஹ்வயா நாக்கினுல்

ருத் சினந்தொண்ட | ஸோனிட் ரத்தத்தை

திஷாஜய திக்ஷா | பரிலிஹந்த நகிக்கொண்டிருப்ப

ய | என வனும்

சர்வாந் யாவனாரும் | ஸோனிடேஷயம் மத்தம்போன்றகண்

ஸமபிதவந்த வந்தித்தொடுபவனும் | சருடைவனும்

ருத் சினந்தொண்டு | வாலனகயமோபயம் பிரளயகாலத்து

ஹரிந் வானரன் | மமனை திகர்த்து

மரீமாண தேநி வனும் | வானரச்சேனையை

ராக்ஷஸை: அரக்கர்களால் | மூதந்த அழிப்பவனும்

பரிவாரிதம் சூழப்பட்டவனும் | ப்ரதாஸ்தானலவ்ச்சம் { கொழுந்துவிட்டெரி

விந்நயமந்ர- } விந்நயமந்ரையையும் | யும் அக்னியை

ஸக்ஷாஸ } மோருந்ரையையும் | சிகர்த்த ஒளியுடைய

திகர்த்தவனும் | வனுமான

காஷ்ணாஜ்ஜதபூபயம் பொன்தொன்னை | த அந்த

கன் பூண்டவனும் | ராக்ஷஸேத்ர தம்னை

உத்யிதம் கிளமரி | துஷ்டா பார்த்து

பமேய் தவ வரவிடும் மேகம் | காமுக் வில்லை

வக்ராத் வாயினின்று | விஸ்பாரயாமாஸ நானேற்றி டங்காரஞ்

ருதிர மத்தத்தை | செய்தார்.

स तस्य चापनिर्घोषात्कुपितो राक्षसर्षभः । अमृष्यमाणस्तं घोषमभिदुद्राव राघवम् ॥

ச: அந்த
ராசுசர்ஷம: ராசுஷஸோத்தமன்
தச्य அவரது
चापनिर्घोषात् வில்லோசையால்
कुपितः கோபங்கொண்டு

तं அந்த
घोषं ஒலியை
अमृष्यमाणः பொறுக்காதவனாய்
राघवं ஸ்ரீராமரை
अभिदुद्राव எதிர்த்தோடினான்.

ततस्तु वातोद्धतमेघकल्पं भुजङ्गराजोत्तमभोगवाहुम् ।

तमापतन्तं धरणीधराभमुवाच रामो युधि कुम्भकर्णम् ॥ १५४ ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்
तत: அப்பொழுது
धरणीधरामं மலையைநிகர்த்தவனும்
भुजङ्गराजोत्तम- } சுற்றந்த ஆதிசேஷனை
भोगवाहुं } நிகர்த்த கைகள் மைந்
தவனும்
वातोद्धतमेघकल्पं காற்றினால் மோதுண்ட
மேகத்தை நிகர்த்து

युधि போரில்
आपतन्तं तु எதிர்த்துவருகின்ற
வனுமான்
तं அந்த
कुम्भकर्णं கும்பகர்ணனைப்
பார்த்து
उवाच பின்வருமாறு
புகன்றார்:

आगच्छ रक्षोधिप मा विषादमवस्थिताऽहं प्रगृहीतचापः ।

अवेहि मां शक्रसपन्न रामं मया मुहूर्ताद्भविता विचेताः ॥ १५५ ॥

रक्षोधिप “அரக்கத்தலைவ!
विषादं சிரமம்
मा आगच्छ உருடே.
अहं நான்
प्रगृहीतचापः வில்லைக்கொண்டு
अवस्थितः எதிர்பார்த்து நிற்கின்
मां என்னை [றேன்.

रामं ராமன் (என்று)
अवेहि அறிவாயாக.
शक्रसपन्न இதரசத்தருவே!
मुहूर्तात् சுறிதுநேரத்தில்
मया என்னால்
विचेताः பிரக்களுயிழந்தவனாய்
भविता ஆகவிடுவாய்.”

रामोऽयमिति विज्ञाय जहास विकृतस्वनम् । अभ्यधावत संक्रुद्धो हरान्विद्रावयन्रणे ॥

पातयन्निव सर्वेषां हृदयानि वनौकसाम् ॥ १५६ ॥

சங்குட: மிகச்சினந்த அவன்
(கும்பகர்ணன்)
अयं राम: “இவன் ராமன்”
इति என்று
विज्ञाय அறிந்து
विकृतस्वनं அவலக்ஷணக்குரலு
जहास சிரித்தான். [டன்
रणे போரில்

वनौकसां வானரர்கள்
सर्वेषां யாவார்களுடையவும்
हृदयानि ஹரிருதயங்களை
पातयन् हव பிளக்கச்செய்கின்ற
வன்போலாய்
हरान् வானரர்களை
विद्रावयन् வெருட்டிக்கொண்டு
अभ्यधावत எதிர்த்தான்.

प्रहस्य विकृतं भीमं स मेघस्तनितोपमम् । कुम्भकर्णो महातेजा राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥

ச:	அந்த	மேகஸ்தனிடோபம்	மேக இடிக்கு நிகராய்
மஹதேஜ:	பேராற்றல் படைத்த	ப்ரஹ்	சரித்துவிட்டு
கும்பகர்ண:	கும்பகர்ணன்	ராஃவ்	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
விகுத்	விகாரமாய்	வாக்யம்	ஒரு சொல்லை
போம	பயங்கரமாய்	அவ்வித்	பின்வருமாறு

சொன்னான்:

नाहं विराधो विज्ञेयो न कबन्धः खरो न च । न वाली न च मारीचः कुम्भकर्णोऽहमागतः॥

அஃ	“நான்	வாலி	வாலியாகவும்
விராஃ	விராதனாய்	ந	நினைக்கப்படக்
விஜ்ஞேய: ந	நினைக்கப்படக்		கூடாது.
கவந்:	கபந்தனாயும்	மாரி:வ: ச	மாரீசனாகவும்
ந	நினைக்கப்படக்	ந	நினைக்கப்படக்
கர:	கரனாகவும் [கூடாது.		கூடாது.
ந	நினைக்கப்படக்	அஃ ச	நானே
	கூடாது.	கும்பகர்ண:	கும்பகர்ணன்.

पश्य मे मुद्गरं घोरं सर्वकालायसं महत् । अनेन निर्जिता देवा दानवाश्च पुरा मया ॥

மே	“எனது	அனேந ச	இதனால்தான்
சர்வகாலாயசம்	முழு இரும்பாலான	புரா	முன்னொருநாள்
	தும்	தேவ:	தேவர்களும்
மஹத்	பெரியதும்	தானவ:	அசுரர்களும்
ஃ	பயங்கரமானதுமான	மயா	என்னால்
முத்ரம்	முத்தராயுதத்தை	நிர்ஜித:	முநியடிக்கப்பட்டார்
பச்ய	பாராய்.		கள்.

विकर्णनास इति मां नावज्ञातुं त्वमर्हसि । स्वल्पाऽपि हि न मे पीडा कर्णनासाविनाशनात्॥

மா	“என்னை	ஹி	ஏனெனில்
விகர்ணநாச:	“காதுகளும் முக்கும்	கர்ணநாசவிநாஸாத்	காதுகளும், முக்கும்
ஐதி	என்று [இழந்தவன்		போவதால்
த்வம்	நீ	ஸ்வலா அபி	கொஞ்சங்கூட
அவஜ்ஞாது	என்னம் பண்ணை	பிடி	பிடை என்பது
அஃசி ந	கூடாது.	மே ந	எனக்கு இல்லை.

दर्शयेश्वாகुशार्दूल वीर्यं गात्रेषु मे लघु । ततस्त्वां भक्षयिष्यामि दृष्ट्वाैरुषविक्रमम् ॥

இஷ்வாகுசார்டூல்	“இகஷ்வாகுவம்சப்	ததஸ்த்வா	காட்டுவாயாக.
மே	எனது [புலியே	தத:	அதன்மேல்.
காஸேபு	அவயவங்களில்	த்ருஷ்ட்பௌஷவிக்ரம்	ஆண்மையுமாற்றலும்
லஃபு	கொஞ்சம்		கண்டுகொள்ளப்பட்ட.
வீர்யம்	பிரதாபத்தை	த்வா	உன்னை புகிப்போன்.

स कुम्भकर्णस्य वचो निशम्य रामः सुपुङ्खान्विसर्जनं बाणान् ।

तैराहतो वज्रसमप्रवेगेन चुक्षुभे न व्यथते सुरारिः

॥ १६२ ॥

ச: ராம: அந்த ஸ்ரீராமர்
கும்பகர்ணசு கும்பகர்ணனது
வச: நிசம்ய வார்த்தையைக்கேட்டு
சுபுங்ஹான் கூரிய துனிகளுற்ற
பாணங்ஹை பாணங்களை
விசர்ஜ விடுத்தார்.

வஜ்ரசமப்ரவெ: வஜ்ராயுதத்தை நிகர்
த: வேகம் படைத்த
த: அவைகளால்
அஹத: அடியுண்ட
சுராரி: தேவசத்ரு (கும்பகர்
சுக்ஷுமே ந சலிக்கவில்லை; [ணன்]
வ்யதே ந பிடையுறவில்லை.

यै: सायकै: सालवरा निकृत्ता वार्या हतो वानरपुङ्गवश्च ।

ते कुम्भकर्णस्य तदा शरीरे वज्रोपमा न व्यथयांप्रचकु:

॥ १६३ ॥

யை: சாயகை: எந்தக் கணைகளால்
சாலவரா: சிறந்த ஆச்சாமரங்கள்
நிக்ருத: அறுத்துச் சாயக்கப்ப
வானரபுங்ஹவ: வானரோத்தமனாகிய
வாரிய ச வாலியும்
ஹத: வதைக்கப்பட்டானே

வஜ்ரோபமா: வஜ்ராயுதத்தை
தே அவைகள் [நிகர்த்த
ததா அப்பொழுது
கும்பகர்ணசு கும்பகர்ணனது
சாரீர சரீரத்தில்
வ்யதயாம்ப்ரககு: ந பிடையுண்டாக்க
வில்லை.

स वारिधारा इव सायकांस्तान्पिबच्छरीरेण महेन्द्रशत्रुः ।

जघान रामस्य शरप्रवेगं व्याधिष्य तं मुद्गरमुग्रवेगम्

॥ १६४ ॥

மஹேந்த்ரஸு: தேவேந்திரசத்ரு
ச: அவன் [வாகிய
தான் சாயகான் அந்த பாணங்களை
வாரிதாரா: ஜலவாலங்களை
ஹ எவ்வாறோ, அவ்
சாரீரேண சரீரத்தில் வாறே
பிபந் பருகிக்கொண்டு

த் அந்த
உப்ரவேங் பயங்கரவேகமுற்ற
சுத்ரர் முத்தகராயுதத்தை
வ்யாதிஷ்ய சுழற்றி
ராமசு ஸ்ரீராமரது
சரப்ரவேங் பாணவேகத்தை
ஜயாந தாக்கினான்.

ततस्तु रक्षः क्षतजानुलिप्तं वित्रासनं देवमहाचमूनाम् ।

विव्याध तं मुद्गरमुग्रवेगं विद्रावयामास चमूं हरीणाम्

॥ १६५ ॥

தத: அப்பொழுது
தேவமஹாசமூநா் சிறந்த தேவசேனை
களையும்
வித்ராசனம் வெருட்டியடித்தவ
னும
க்ஷதஜானுலிப்த ரத்தம் தோய்த்தவனு
டான
ரக்ஷ: ஸு அரக்கனும்

உப்ரவேங் கொடியவேகங்
கொண்ட
த் அந்த
சுத்ரர் முத்தகராயுதத்தை
வித்ராச வ்ஹிசியடித்தான்.
ஹரிணா் வானரர்களின்
சமூம் சேனையை
வித்ராவயாமாச வெருட்டி ஒட்டினான்.

वायव्यमादाय ततो वरास्त्रं रामः प्रचिक्षेप निशाचराय ।

समुद्रं तेन जघान बाहुं स कृत्तवाहुस्तुमुलं ननाद

॥ १६६ ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்
தத: அப்பொழுது
வாயவ்யம் வாயுமந்திரத்தால்
அபிமந்திரிக்கப்பட்ட
வராஸ்ತ್ರம் ஓர் சிறந்த அஸ்திரத்
தொடுத்து [தை
நிசாசுரா ய அரக்கன் ித்
பரிசேப விடுத்தார்.

தென அரனல்
சமுதிரம் முத்தராயுதத்தோடு
வாஹு கை ஒன்றை [கூடிய
ஜகான அறுத்தார்.
ச: அவன்
கூத்தவாஹு: கையறுக்கப்பட்டவ
துமுல் மிகப்பெரியதாய் [னாய்
நனா: கச்சலிட்டான்.

स तस्य बाहुर्गिरिशृङ्गकल्पः समुद्रो राघववाणकृत्तः ।

पपात तस्मिन्हरिराजसैन्ये जघान तां वानरवाहिनीं च

॥ १६७ ॥

தச்ய அவனது
ச: வாஹு: அந்தக் கை
சமுதிரம் முத்தராயுதத்துடன்
ராஹவாணகூத்த: ஸ்ரீராமரது பாணத்
தால் அறுப்புண்டு
கிரிசுங்கல்ப: பர்வதசிகரத்தை
நிகர்த்ததாய்

தசின் அந்த
ஹிராஜசैन्यை சகீவனது சைன்யத்
தில்
பபாத வீழ்ந்தது.
தா் அந்த
வானரவாஹினி ச வானரசசேனையையும்
ஜகான மாய்த்தது.

ते वानरा भग्नहावशेषाः पर्यन्तमाश्रित्य तदा विषण्णाः ।

प्रवेपिताङ्गं ददृशुः सुघोरं नरेन्द्ररक्षोधिपसन्निपातम् ।

॥ १६८ ॥

பஹ்னஹாவசேபா: தாக்கி மாய்க்கப்பட்டு
தே அந்த [எஞ்சிய
வானரா: வானரர்கள்
ததா அப்பொழுது
பர்யந்த் ஓரப்பிரதேசத்திற்கு
அசுரத்ய சென்று
விஷணா: லீருத்தமுற்றவர்கள்

சுஹர் மிகக்கடுமையான
நரேந்திரரக்ஷோ- } புருஷோத்தமருக்கும்
சன்னிபாதம் } ராசாஸைத்தலைவனுக்
கும் நடந்த போரை
ப்ரவேபிதாங்க உடல் நடுங்க
தத்ரு: பார்த்துக்கொண்ட
ருந்தனர்.

स कुम्भकर्णोऽस्त्रनिकृत्तबाहुर्महान्निकृत्ताय इवाचलेन्द्रः

उत्पाटयामास करेण वृक्षं ततोऽभिदुद्राव रणे नरेन्द्रम्

॥ १६९ ॥

ச: அந்த
கும்பகர்ண: சும்பகர்ணன்
நிகூத்தாஸ: சிகரம் பெயர்க்கப்
மஹான் பெரிய [பட்ட
அசுலேந்த்: ஹவ மலையரசபோல்
அஸ்திரநிகூத்தவாஹு: அஸ்திரத்தால் கைய
றுப்புண்டவனாகி

கரேண ஓர் கையால்
தத: அப்பொழுது
வூக்ஷம் மரமொன்றை
உத்பாடயாமாஸ மடுக்கிக்கொண்டான்.
நரேந்த்: புருஷோத்தமர
ரணே போரில்
அஸ்திரவாஸ எதிர்ந்தான்.

स तस्य बाहुं सहसालवृक्षं समुद्यतं पन्नगभोगकल्पम् ।

ऐन्द्रास्त्रयुक्तेन जघान रामो बाणेन जाम्बूनदचित्रितेन

॥ १७० ॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	ऐन्द्रास्त्रयुक्तेन	{ இந்திரமந்திரத்தால் அபிமந்திரிக்கப்பட்டதும்
तस्य	அவனது	जाम्बूनदचित्रितेन	தங்கத்தாலிழைக்கப் பட்டதுமான
समुद्यतं	உயர்த்தப்பட்டதும்		
पन्नगभोगकल्पं	சர்ப்ப உடலை நிகர்த்த		
बाहुं	கையை [துமான		
सहसालवृक्षं	ஸரஸ்விருக்ஷத்துடன்	बाणन	பாணத்தால்
	கூட	जघान	அறுத்தார்.

स कुम्भकर्णस्य भुजो निकृत्तः पपात भूमौ गिरिसन्निकाशः ।

विवेष्टमानोऽभिजघान वृक्षाञ्छैलान्छिच्छला वानरराक्षसांश्च

॥ १७१ ॥

कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனது	विवेष्टमानः	துள்ளிப்புரளுகின்ற
सः	அந்த	वृक्षान्	மரங்களையும் [தாய்
निकृत्तः	அறுக்கப்பட்ட	शैलान्	மலைகளையும்
भुजः	கையானது	शिलाः	பாறைகளையும்
भूमौ	பூமியில்	वानरराक्षसान् च	வானரர்களையும்
गिरिसन्निकाशः	மலையை நிகர்த்து		அரக்கர்களையும்
पपात	விழுந்தது.	अभिजघान	மோதித்தாக்கியது.

तं छिन्नबाहुं समवेक्ष्य रामः समापतन्तं सहसा नदन्तम् ।

द्वावर्धचन्द्रौ निशितौ प्रगृह्य चिच्छेद पादौ युधि राक्षसस्य

॥ १७२ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	निशितौ	கூரிய
तं	அவனை	द्वौ	இரண்டு
छिन्नबाहुं	கைகளற்றுது	अर्धचन्द्रौ	அர்த்தசந்தரபாணங்
नदन्तं	கத்திக்கொண்டு	प्रगृह्य	எடுத்து [களை
सहसा	விரைந்து	युधि	போரில்
समापतन्तं	எதிர்த்துவருகின்ற வனைய	राक्षसस्य	ராக்ஷஸனது
		पादौ	இருகால்களையும்
स.वेक्ष्य	கவனித்து	चिच्छेद	அறுத்துத்தள்வினர்.

तौ तस्य पादौ प्रदिशो दिशश्च गिरीन्गुहाश्चैव महार्णवं च ।

लङ्कां च सेनां कपिराक्षसानां विनादयन्तौ विनिपेतयुश्च

॥ १७३ ॥

तस्य	அவனது	महार्णवं च	பெரும் கடலையும்
तौ	அந்த	लङ्कां च	இலங்கையையும்
पादौ	இருகால்களும	कपिराक्षसानां	வானரராக்ஷஸர்
दिशः	திக்குகளையும்	सेनां च	சேனையையும் [களின்
प्रदिशः च	விதிக்குகளையும்	विनादयन्तौ	ஓசையிடச்செய்து
गिरीन् च	மலைகளையும்		கொண்டு
गुहाः एव	குகைகளையும்	विनिपेतयुः	கீழேவிழுந்தன.

तस्मिन्हते ब्राह्मणदेवशत्रौ महाबले संयति कुम्भकर्णे ।
चचाल भूर्भूमिधराश्च सर्वे हर्षाच्च देवास्तुमुञ्चं प्रणेदुः ॥ १८२ ॥

तस्मिन्	அந்த	भूः	பூமியும்
ब्राह्मणदेवशत्रौ	{ பிராமணர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் சக்ருவாகிய	सर्वे	எல்லா
महाबले	மகாபலசாலியான	भूर्भूमिधराः च	பர்வதங்களும்
कुम्भकर्णे	கும்பகர்ணன்	चचाल	அசைவுற்றன.
संयति	போயில்	हर्षाच्	ஸந்தோஷத்தால்
हते	மாண்ட, அளரில்	देवाः च	தேவர்களும்
		मुञ्चन्	பிக அதிகமாய்
		प्रणेतुः	ஆராளரித்தார்கள்.

ततस्तु देवर्षिप्रहर्षिपन्नगाः सुराश्च भूतानि सुपर्णगुहकाः ।

सयक्षगन्धर्वगणा नभोगताः प्रहर्षिता राक्षसक्रमेण

॥ १८३ ॥

ततः	அப்பொழுது	सुपर्णगुहकाः तु	சுபர்ணர்களும் குஹ்
देवर्षिप्रहर्षि-	{ தேவரிஷிகளும் மகர்		யகர்களும்
पन्नगाः	{ விக்ரமம் பன்னகா	नभोगताः	ஆகாயத்திலிருந்து
सुराः च	தேவர்களுட [களும்		கொண்டு
भूतानि	பூதங்களும்	राक्षसक्रमेण	பூரீராமரது பிரதாபத்
सयक्षगन्धर्वगणाः	யசக்ஷர்களும் சந்தர்வ	प्रहर्षिताः	தால்
	களுமுள்ளிட		ஆனந்தங்கொண்டார்
			கள.

ततस्तु ते तस्य वधेन भूरिणा मनस्विनो नैर्ऋतराजवान्धवाः ।

विनेदुस्त्वैव्यथिता रघूत्तमं हरिं सर्वाक्षैश्च यथा सुरार्दिताः

॥ १८४ ॥

ततः	அப்பொழுது	व्यथिताः	துன்புற்றவர்களாய்
ते	அந்த	हरिं	ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவான
मनस्विनः	பிடிவா, தன்வாரான	रघूत्तमं	ஸ்ரீராமரை
	முன்னவர்களான	सर्वाक्षैश्च	நினைந்து
नैर्ऋतराज-}	அரக்கத்தலைவரிடத்	सुरार्दिताः	தேவர்களால் துன்பு
बान्धवाः तु}	தில் அன்புடையவ		று ததப்பபட்டவர்கள்
तस्य	அவனுடைய [கன	यथा एव	எப்படியோ அப்படியே
भूरिणा	அஸஸ்யாரான	उच्चः	உரக்க
वधेन	வனையால்	विनेतुः	கூச்சலிட்டார்கள்.

स देवलोकस्य तथा निहत्य सूया यथा राहुमुखादमुक्तः ।

तथा व्यभासीद्भुवि वानरौघे निहत्य रात्रौ युधि कुम्भकर्णम्

॥ १८५ ॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	यथा तथा	எவ்வாறோ அவ்வாறு
राहुमुखात्	ராகுவாயிலின்றி	युधि	போல்
विमुक्तः	விடுபட்ட	कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை
सूर्यः	சூரியன்	निहत्य	கொன்று
देवलोकस्य	தேவலோகத்தின்	भुवि वानरौघे	பூமியில் வானரக்கூட்
तमः निहत्य	இருள் ஒழித்து	व्यभासीत्	விளங்கினார். [டத்தில்

प्रहर्षमीयुर्वहवस्तु वानराः प्रबुद्धपद्मप्रतिमैरिवाननैः ।

अपूजयन्राघवमिष्टभागिनं हते रिपौ भीमबले दुरासदे

॥ १८६ ॥

बहवः	கணக்கற்ற	आननैः इव	முகங்களுடனேயே
वानराः तु	வானரர்களும்	प्रहर्षं	அடங்காக் களிப்பை
भीमबले	பயங்கரமான பலசா வியும்	ईयुः	அடைந்தார்கள்.
दुरासदे	வெல்லற்கரியவனு	इष्टभागिनं	இஷ்டம் நிறைவேற்ப
रिपौ	சத்ரு [மான		பெற்ற
हते	மாண்டவுடன்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
प्रबुद्धपद्मप्रतिमैः	அவந்த தாமரை	अपूजयन्	கொளவித்துக்கொ
	மலர்போன்ற		ண்டாடினார்கள்.

स कुम्भकर्णं सुरसङ्घमर्दनं महत्सु युद्धेषु पराजितश्रमम् ।

ननन्द हत्वा भरताग्रजो रणे महासुरं वृत्रमिवामराधिपः

॥ १८७ ॥

सः	அந்த	पराजितश्रमं	அனாயசமாய்
भरताग्रजः	ஸ்ரீராமர்	हत्वा	கொன்று
महत्सु	பெரும்	अमराधिपः	இந்திரன்
	போர்களில்	महासुरं	அஸ்ரோத்தமனாகிய
सुरसङ्घमर्दनं	தேவக்கூட்டங்களை		வீருக்ராஸ்ரனை
		वृत्रं इव	கொன்று எப்படி
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை		யோ அப்படியே
रणे	போரில்	ननन्द	ஆனந்தங்கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17720

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3045

अष्टषष्ठितमः सर्गः—अनुपत्तेर्द्विषावतु षर्कम्. ॥ ६८ ॥

रावणप्रलापः—रावणननुतु प्रलापम्.

कुम्भकर्णं हतं दृष्ट्वा राघवेण महात्मना । राक्षसा राक्षसेन्द्राय रावणाय न्यवेदयन् ॥ १ ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	दृष्ट्वा	கண்டு
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	राक्षसेन्द्राय	ராக்கஸென்னைனாகிய
महात्मना	மகாத்மாவாகிய	रावणाय	ராவணனுக்கு
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	न्यवेदयन्	பின்வருமாறு தெரி
हतं	கொல்லப்பட்டதாய்		களா.

राजन्स कालसङ्काशः संयुक्तः कालकर्मणा । विद्राव्य वानरीं सेनां भक्षयित्वा च वानरान् ।
प्रतपित्वा मुहूर्तं च प्रशान्तो रामतेजसा । कायेनार्धप्रविष्टेन समुद्रं भीमदर्शनम् ॥ ३ ॥

भ्रातरं निहतं श्रुत्वा रामेणाक्षिष्टकर्मणा । महोदरमहापाथौ शोकाक्रान्तौ बभूवतुः ॥ ८ ॥

महोदर- } महापाथौ }	மகோதரனும் மகாபாற்சுவனும்	रमेण निहतं	மூராமரால் நீண்டவனாய்
भ्रातरं	ப்ராதாவை	शुवा	சூவா
अक्षिष्टकर्मणा	எதையும் அனாயாச மாய்ச் செய்தவல்ல	शोकाक्रान्तौ	சோகம் மேலிட்டவர்
		बभूवतुः	ஆனார்கள். [களாய்

ततः कृच्छ्रात्समासाद्य संज्ञां राक्षसपुङ्गवः । कुम्भकर्णवधादीनो विल्लाप स रावणः ॥

ततः	அனந்தரம்	समासाद्य	அடைந்து
राक्षसपुङ्गवः	ராக்ஷஸோத்தமபுய	कुम्भकर्णवधात्	கும்பகர்ணனின்
सः	அந்த		வதையால்
रावणः	ராவணன்	दीनः	பரிதாபிக்கத்தக்கவனாய்
कृच्छ्रात्	வெகு சிரமப்பட்டு	विल्लाप	பின்வருமாறு புலம்பி
संज्ञां	பிரக்ஞையை		னான்:

हा वीर रिपुदर्पघ्न कुम्भकर्ण महाबल । त्वं मां विहाय वै दैवाद्यातोऽसि यमसादनम् ॥

हा	“அய்யோர்!	त्वं	நீ
वीर	ஞானே!	मां	என்னை
रिपुदर्पघ्न	சத்ருக்களின் செருக கைச சிதைப்பவனே!	विहाय	விட்டுவிட்டு
महाबल	பேராற்றல் பெற்ற	दैवात्	தெய்வவசமாய்
कुम्भकर्ण	கும்பகர்ண! [வனே!	यमसादनं	எமகருக்கு
		यातः असि वै	சென்றனையே.

मम शल्यमनुद्धृत्य बान्धवानां महाबल । शत्रुसैन्यं प्रताप्यैकस्त्वं मां संत्यज्य गच्छसि ॥

महाबल	“பேராற்றல் கொண்டவனே!	शल्यं	மனவோகனையை
		अनुद्धृत्य	அகற்றுகு
शत्रुसैन्यं	சத்ருசैन்யத்தை	त्वं	நீ
प्रताप्य	தபிக்க அடித்து	मां	என்னை
मम	எனதும்	संत्यज्य	விட்டுவிட்டு
बान्धवानां	உறவினர்களதும்	एकः	தனியாய்
		गच्छसि	செல்கின்றனை.

इदानीं खल्वहं नास्मि यस्य मे दक्षिणो भुजः । पतितो यं समाश्रित्य न विभेमि सुरासुरात् ॥

यं	“எவனை	दक्षिणः	வலது
समाश्रित्य	ஆசரயமாய்க்கொண்டு	भुजः	கையாபிருந்தானே, அவன்
सुरासुरात्	தேவாசுரர்களிடத்தி னின்ற	पतितः	மாண்டுவிட்டான்.
विभेमि न	பயமடையாதிருந தேனே,	अहं खलु	நானும்
यस्य	எந்த	इदानीं	இப்பொழுது
मे	எனக்கு	न अस्मि	உயிருடனிருக்கப் போவதில்லை.

कथमेवंविधो वीरो देवदानवदर्पहा । कालाग्रिरुद्रप्रतिमो रणे रामेण वै हतः ॥ १३ ॥

देवदानव- दर्पहा	“தேவர்களா தும், அசு ரர்களா தும், செருக கையடக்கவவனும்	वीरः एवंविधः रणे रामेण कथं वै हतः	சூரனுமான நிப்படிப்பட்டவன் சேரரில் ராமனால் எப்படித்தான் கொல்லப்பட்டானோ?
காலாமி- ருद्रप्रतिमः	எமன், அக்னி, ருத் ரன் இவர்களை நிகர்த்தவனும்		

यस्य ते वज्रनिष्पेषो न कुर्याद्व्यसनं सदा । स कथं रामवाणार्तः प्रसुप्तोऽसि महीतले ॥

यस्य ते सदा वज्रनिष्पेषः व्यसनं न कुर्यात्	“எந்த உனக்கு எக்காலத்திலும் வஜ்ராயுதத்தின் நீங்கை [தாக்கலும் ரெம்பயாதோ	सः कथं रामवाणार्तः महीतले प्रसुप्तः असि	அந்த நீ எங்கனம் ராமனது பாணத்தால் பூமியில் நெடுகனையில் கொண் னை?
---	---	--	--

एते देवगणाः सार्धं मृषिभिर्गगने स्थिताः । निहतं त्वां रणे दृष्ट्वा निनदन्ति प्रहर्षिताः ॥

एते देवगणाः ऋषिभिः सार्धं गगने स्थिताः रणे	“இந்த தேவகணங்கள் ரிஷிகளோடு கூட ஆகாயத்தில் இருந்துகொண்டு போரில்	त्वां निहतं दृष्ट्वा प्रहर्षिताः निनदन्ति	உன்னை மாண்டவனாக கண்டு ஆனந்தங்கொண்டவர் களாய் ஆரவாரிக்கின்றார்கள்.
---	---	---	---

ध्रुवमयैव संहृष्टा लब्धलक्षाः प्लवङ्गमाः । आरोक्ष्यन्ति हि दुर्गाणि लङ्काद्वाराणि सर्वशः ॥

ध्रुवङ्गमाः लब्धलक्षाः संहृष्टाः अद्य एव	உத்தேசம் நிறைவேற ப்பெற்று உத்ஸாகங்கொண்ட வர்களாய் இக்கணத்திலேயே	लङ्काद्वाराणि दुर्गाणि सर्वशः हि आरोक्ष्यन्ति ध्रुवम्	அங்கைவாயில்களும் அகிழ்களிலும் எக்குமே ஏறிப்புகுவார்கள். ஐயமில்லை.
---	--	---	---

राज्येन नास्ति मे कार्यं किं करिष्यामि सीतया । कुम्भकर्णविहीनस्य जीविते नास्ति मे रतिः॥

कुम्भकर्णविहीनस्य	“கும்பகர்ணனைத் துறந்த	किं करिष्यामि	யாது கொள்ளப் டே ன்?
मे राज्येन कार्यं अस्ति न सीतया	எனக்கு ராஜ்யத்தால் ஆவதொன்றும் சீதையாலும்	मे जीविते रतिः अस्ति न	எனக்கு உயிரிலும் உவகை இல்லை.

यद्यहं भ्रातृहन्तारं न हन्मि युधि रावणम् । ननु मे मरणं श्रेयो न चेदं व्यर्थजीवितम् ॥

अहं	“நான்	मे	எனக்கு
भ्रातृहन्तारं	தம்பியைக் கொன்ற	मरणं	மரணம்
रावणं	ராமனை	श्रेयः	மேலானது.
युधि	போரில்	इदं	இந்த
हन्मि न यदि	கொல்லவில்லை எனில்	व्यर्थजीविनं च	வீணுயிரோ
ननु	பற்பொழுது	न	மேலானதன்று.

अथैव तं गमिष्यामि देशं यत्रानुजो मम । न हि भ्रातृन्समुत्सृज्य क्षणं जीवितमुत्सहे ॥

यत्	“எனது	गमिष्यामि	செல்வேன்.
मम	எனது	भ्रातृन्	சகோதரர்களை
अनुजः	தம்பி சென்றானே ;	समुत्सृज्य	விட்டுப்பிரிந்து
तं	அந்த	क्षणं हि	ஒரு கணநங்கூட
देशं	இடத்திற்கு	जीवितुं	உயிரோடிருக்க
अथ एव	இக்கணமே	उत्सहे न	நான் விருப்பவில்லை.

देवा हि मां हसिष्यन्ति दृष्ट्वा पूर्वापकारिणम् । कथमिन्द्रं जयिष्यामि कुम्भकर्ण हते त्वयि॥

देवाः हि	“தேவர்களோ	त्वयि	நீ
पूर्वापकारिणं	முன்பு தீங்குபுரிந்த	हते	மாண்டுவிட்டபின்னர்
मां दृष्ट्वा	என்னைப்பார்த்து	इन्द्रं	இந்திரனை
हसिष्यन्ति	சிரிப்பார்கள்.	कथं	எவ்வாறு
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ண !	जयिष्यामि	இனிநான் ஜயிப்பேன்.

तदिदं मामनुप्राप्तं विभीषणवचः शुभम् । यदज्ञानान्मया तस्य न गृहीतं महात्मनः ॥२१॥

मया	“என்னால்	तत्	அந்த
अज्ञानात्	மடமையால்	इदं	இந்த
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	शुभं	நலமான
तस्य	அவனது	विभीषणवचः	விபிஷணனது
यत्	எதொன்று		உபதேசம்
गृहीतं न	மனதில் கொள்ளப் படவில்லையோ	मां	எனக்கு
		अनुप्राप्तम्	பஸ்ததுவட்டது.

विभीषणवचो यावत्कुम्भकर्णप्रहस्तयोः । विनाशोऽयं समुत्पन्नो मां व्रीडयति दारुणः ॥

विभीषणवचः यावत्	“விபிஷணனது	दारुणः	கொடிய
	சொற்படியே	अयं	அய்
कुम्भकर्णप्रहस्तयोः	கும்பகர்ணனுக்கும் பிரகஸ்தனுக்கும்	मां	மான்
विनाशः	அழிவு	व्रीडयति	வெட்கமுறச்செய்
समुत्पन्नः	நேர்ந்தது.		கின்றது.

तस्यायं कर्मणः प्राप्तो विपाको मम शोकदः । यन्मया धार्मिकः श्रीमान्स निरस्तो विभीषणः ॥

भया	“என்னால்	तस्य	அந்த
धार्मिकः	தர்மசீலனும்	कर्मणः	செயலின்
श्रीमान्	புரீமா னுமான	शोकदः	துக்கத்தை விளைவிக்
सुः	ஆந்த	विपाकः	முடிவாகிய [கும்
विभीषणः	விபிஷணன்	अयं	இது
निरस्तः	வெருட்டப்பட்டான்.	मम	எனக்கு
यत्	ஆதலால்	प्राप्तः	

इति बहुविधमाकुलान्तरात्मा कृपणमतीव विलप्य कुम्भकर्णम् ।

न्यपतदथ दशाननो भृशार्तिस्तमनुजं भृशदृष्टिं हतं विदित्वा ॥ २४ ॥

दशाननः	தசகண்டன்	बहुविधं	பலவாறும்
इन्द्ररिपुं	இந்திரசத்ருவும்	अनीव	மிகவும்
अनुजं	தம்பிபுகிய	कृपणः	தீனமாய
तं	இந்த	आकुलान्तरा-मा	உள்ளங்கலங்கியவனாய்
हतं	மாண்ட	विलप्य	புலம்பிவிட்டு
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	अथ	பின்னர்
विदिवा	நினைத்து	न्यपतत्	கீழே சாய்ந்துவிட்
भृशार्तः	மிக்க தரிப்பவனாய்		டான்.
इति	மேற்கண்டவாறு		

इत्याथं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टपष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17744

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3069

एकोनसप्ततितमः सर्गः—அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ६९ ॥

नरान्तऋधः—நராரந்தகவதம்.

एवं विलपमानस्य रावणस्य दुरात्मनः । श्रुत्वा शोकाभितप्तस्य त्रिशिरा वाक्पयम्ब्रवीत् ॥

दुरात्मनः	தூராத்மாவாகிய	त्रिशिराः	திரிசிரஸ்
रावणस्य	ராவணன்	श्रुत्वा	கேட்டு
शोकाभितप्तस्य	சோகத்தால் தரித்து	वाक्यं	ஒரு சொல்லே
एवं	மேற்கண்டவாறு	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொ
विलपमानस्य	புலம்புகையில்		ழிந்தான்:

एवमेव महावीर्यो हतो नस्तातमध्यमः । न तु सत्पुरुषा राजन्विलपन्ति यथा भवान् ॥

नः	“எங்களது	राजन्	மன்னவரே!
महावीर्यः	மகாவீர்யசாலியாகிய	भवान्	தேவரீர்
तातमध्यमः	நடுத்தந்தை	यथा	(எவ்வாறோ, அவ்
हतः	மாண்டுவிட்டார்.	सत्पुरुषाः	வாறு) போன்ற
एवं एव तु	அப்படியிருந்தாலும்	विलपन्ति न	சற்றோர்கள்
			புலம்பமாட்டார்கள்.

नूनं त्रिभुवनस्यापि पर्याप्तस्त्वमसि प्रभो । स कस्मात्प्राकृत इव शोचस्यात्मानमीदृशम् ॥

प्रभो	“ பிரப்புலே	सः	அந்த தேவரீர்
त्वं	தேவரீர்	कस्मात्	எதற்காக
त्रिभुवनस्य अपि	மூவுலகத்திற்கும்	प्राकृतः इव	சரிமான்யன்போல
पर्याप्तः असि	போதுமானவர்.	आमानं	தன்னைப்பற்றி
नूनं	அப்படியிருக்க	ईदृशं	இவ்விதம்
		शोचसि	வருதுகின்றீர்.

ब्रह्मदत्ताऽस्ति ते शक्तिः कवचः सायको धनुः । सहस्रखरसंयुक्तो रथो मेघस्वनो महान् ॥

ते	“ தேவரீருக்கு	धनुः	வில்லும்
ब्रह्मदत्ता	பிரம்மதேவரால்	सहस्र खरसंयुक्तः	அனேகம் கோவேறு கழுதைகள் பூட்டி- யதம்
शक्तिः	சக்திபாபுதம்	मेघस्वनः	மேகவொசைகொண்
अस्ति	இருக்கின்றது.	महान्	பெரியதுமான [டதும்
कवचः	கவசமும்	रथः	ரதமும்(இருக்கின்றன).
सायकः	பாணமும்,		

त्वयाऽसकृद्विशस्त्रेण विशस्ता देवदानवाः । स सर्वायुधसंपन्नो राघवं शास्नुर्महसि ॥ ५ ॥

असकृत्	“ பலதடவை	सः	அந்த தேவரீர்
त्वया	தேவரீரால்	सर्वायुधसंपन्नः	எல்லா ஆயுதங்களையும் கைக்கொண்டவராய்
विशस्त्रेण	ஆயுதமில்லாது	राघवं	ராமனை
देवदानवाः	தேவதாசரர்கள்	शास्तुं	கொல்ல
विशस्ताः	துன்புறுத்தப் பட்டனர்.	अहंसि	கடவீர்.

कामं तिष्ठ महाराज निर्गमिष्याम्यहं रणम् । उद्धरिष्यामि ते शत्रून्गरुडः पन्नगानिव ॥ ६ ॥

कामं	“ அதிருக்கட்டும்.	ते	தேவரீரது
महाराज	மன்னவரே!	शत्रून्	சத்ருக்களை
तिष्ठ	தேவரீர் டுகள.	पन्नगान्	பாம்புகளை
अहं	நான்	गरुडः इव	கருடன் எவ்வாறே
रणं	போருக்கு		அவ்வாறே
निर्गमिष्यामि	சென்றுவருகின்றேன்.	उद्धरिष्यामि	களைநதுவிடுவேன்.

शम्बरो देवराजेन नरको विष्णुना यथा । तथाऽद्य शयिता रामो मया युधि निपातितः ॥

देवराजेन	“ தேவேந்திரனால்	अद्य	இப்பொழு.
शम्बरः	சம்பராசரனும்	युधि	போரில்
विष्णुना	மகாவிஷ்ணுவால்	रामः	ராமனும்
नरकः	நரகாசரனும்	मया	என்னால்
यथा तथा	எப்படியோ அப்படி யே	निपातितः	கொல்லப்பட்ட சாய்ந்துவிடுவான்.
		शयिता	

श्रुत्वा त्रिशिरसो वाक्यं रावणो राक्षसाधिपः । पुनर्जातमिवात्मानं मन्यते कालचोदितः ।

காலச்சோதित:	சாகுங்காலம் கிடைய	சுத்வா	கேட்டு
ராட்சசாதிப:	ராட்சஸமன் னானாகிய	ஆத்மாம்	தன்னை
ராவண:	ராவணன்	புனர்ஜாத் இவ	இறந்துபிழைத்தவ
திசிரச:	திரிசிரவரின்		னாய்
வாக்யம்	சொல்லை	மனய்தே	எண்ணிக்கொண்
			டான.

श्रुत्वा त्रिशिरसो वाक्यं देवान्तकनरान्तकौ । अतिकायश्च तेजस्वी बभूवुर्बुद्धहिंसाः ॥

தேவாந்தகநரான்தகௌ	தேவாந்தகனும நாரன்	வாக்யம்	சொல்லை
	தகனும்	சுத்வா	கேட்டு
தேஜஸ்வீ	திரைதாபசாஸியான	புதுஹிந்தா:	போருத்தஸாகங்கொ
அதிகாய: ச	அதிகாய னும்		ண்டவர்களாய்
திசிரச:	திரிசிரவரின்னுடைய	வபூவு:	ஆனார்கள்.

ततोऽहमहमित्येव गर्जन्तो नैर्ऋतर्षभाः । रावणस्य सुता वीराः शक्रतुल्यपराक्रमाः ॥१०॥

தத:	அப்பொழுது	சுதா:	புதலவர்கள் ;
அஹ் அஹ்	'நான் நான்'	சகருந்யபராக்ரமா:	இந்திரனெப்
இதி	என்று		வீர்யம் படைத்த
கர்ஜந்த:	கர்ஜிப்பவர்களும்	வீரா:	வீரர்கள் ;
நைர்ஹதர்ஷபா: எவ	ராசகந்தஸோத்தமர்		
	களுமான்		

अन्तरिक्षगताः सर्वे सर्वे मायाविशारदाः । सर्वे त्रिदशदर्पणाः सर्वे च रणदुर्जयाः ॥११॥

सर्वे	யாவரும்	விததததர்ப்பணா:	தேவர்கொருக்கை
அந்தரிக்ஷகதா:	ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்		கிதைத்தவர்கள் ;
सर्वे	யாவரும் [பவர்கள் ;	सर्वे च	யாவரும்
மாயாவிசாரதா:	மாயாநிபுணர்கள் ;	रणदुर्जया:	போரில் வெல்லுதற்
सर्वे	யாவரும்		கரியர்கள் ;

सर्वे सुबलसंपन्नाः, सर्वे विस्तीर्णकीर्तिः । सर्वे समरमासाद्य न श्रूयन्ते पराजिताः ॥१२॥

देवैरपि सगन्धर्वैः सकिन्नरमहोरगैः

॥ १३ ॥

सर्वे	யாவரும்	सगन्धर्वैः	கந்தர்வர்களுள்
சுவலசம்ப்ந்நா:	மேலான பலமுற்றவர்		ளிடையும்
	கள் ;	सकिन्नरमहोरगैः	கின்னார், மகோரகர்
सर्वे	எவரும்		உள்விடையும்
விஸ்தீர்ணகீர்தி:	பாரிய புஃழ்பெற்ற	देवैः अपि	தேவர்களாலும்
सर्वे	யாவரும் [வர்கள்	पराजिता:	தோல்வியடைந்தவர்
समरं	அமருக்கு		களாய
आसाद्य	சென்று	श्रूयन्ते न	கேட்கப்படவில்லை.

सर्वे च विदुषो वीराः सर्वे युद्धविशारदाः । सर्वे प्रवरविज्ञानाः सर्वे लब्धवरास्तथा ॥

सर्वे	யாவரும்	सर्वे तथा	யாவரும்
विदुषः	கற்றிணர்ந்த	प्रवरविज्ञानाः	மேம்பட்ட அறிவி
वीराः	சூரர்கள்;	सर्वे च	யாவரும் [னர்கள்;
लब्धवराः	பாவரும்	लब्धवराः	வாங்கன் பெற்றவர்
युद्धविशारदाः	சமர்நிபுணர்கள்;		கள.

स तैस्तदा भास्करतुल्यवर्चसैः सुतैर्वृतः शत्रुबलप्रमर्दनैः ।

राज राजा मघवान्यथाऽपरैर्वृतो महादानवदर्पनाशनैः ॥ १५ ॥

तदा	அப்பொழுது	महादानव-	அநரோத்தமர்களின்
सः	அந்த	दर्पनाशनैः	செருக்கைக்குலைக்
राजा	பன்னவன்		கும
भास्करतुल्यवर्चसैः	சூரியனுக்கு நிகரான ஒளிகொண்டவரும்	अमरः	தேவர்களால்
शत्रुबलप्रमर्दनैः	சத்ருகேனைகொடியழிப்	वृतः	சூழப்பெற்ற
तैः	அந்த [பவர்களுமான	मघवान् यथा	இந்திரன் எவ்வாறே
सुतैः	புதல்வர்கள்; ல		அவவாறு
वृतः	சூழப்பட்டவனாய்	राज	விளங்கினான்.

स पुत्रान्संपरिष्वज्य भूषयित्वा च भूषणैः । आशीर्भिश्च प्रशस्ताभिः प्रेषयामास संयुगे ॥

सः	அவன்	भूषयिःश्च च	அலங்கரித்தும்
पुत्रान्	புதல்வர்களை	प्रशस्ताभिः	சிறந்த
संपरिष्वज्य च	ஆவிங்கனம் செய்து	आशीर्भिः	ஆசிசசொற்கள்
	கொண்டும்		கொண்டு
भूषणैः	ஆபரணங்களால்	संयुगे	போர்நிமித்தமாய்
		प्रेषयामास	வழியனுப்பினான்.

युद्धोन्मत्तं च मत्तं च भ्रातरौ चापि रावणः । रक्षणार्थं कुमारानां प्रेषयामास संयुगे ॥

रावणः	ராவணன்	मत्तं च	மத
अपि च	இன்னும்	संयुगे	போரில்
भ्रातरौ	சகோதரர்களான	कुमारानां	குமர்களின்
युद्धोन्मत्तं च	யுத்தோன்மத்தனாய்,	रक्षणार्थं	பாதுகாப்பிற்காக
		प्रेषयामास	அனுப்பினான்.

तेऽभिवाद्य महात्मानं रावणं रिपुरावणम् । कृत्वा प्रदक्षिणं चैव महाकायाः प्रतस्थिरे ॥

महाकायाः	பெருந்தேகமுற்ற	रावणं	ராவணனை
	அவர்கள்	अभिवाद्य च	தண்டனிட்டும்
रिपुरावणं	சத்ருக்களைக்கதற	प्रदक्षिणं कृत्वा एव	வலம்வந்தும்
	வடிக்கும்	प्रतस्थिरे	புறப்பட சித்தமாயி
महात्मानं	பேராற்றல் படைத்த		னர்.

सर्वोपधीभिर्गन्धैश्च समालभ्य महाबलाः । निर्जग्मुर्नैर्ऋतश्रेष्ठाः षडेने युद्धकाङ्क्षिणः ॥१९॥

महाबलाः	மகா பலசாலிகளும்	सर्वोपधीभिः	பல ஓஷதிரஸங்க
युद्धकाङ्क्षिणः	பேராவல் கொண்ட		ளாலும்
एते	இந்த [வர்களுமான	गन्धैः च	சந்தனங்களாலும்
नैर्ऋतश्रेष्ठाः	நாக்ஷத்ரோத்தமர்கள்	समालभ्य	பூசிக்கொண்டு
षट्	அறுவர்களும்	निर्जग्मुः	செல்லவற்றார்கள்.

त्रिशिराश्चातिकायश्च देवान्तकनरान्तकौ । महोदरमहापाशौ निर्जग्मुः कालचोदिताः ॥

कालचोदिताः	சாகுங்காலம் நெருங்கி	देवान्तकनरान्तकौ च	தேவாந்தரனும் நார
	யவர்களான		தகளும்
त्रिशिराः	திரிசிரஸ்,	महोदरमहापाशौ च	மகோதரனும், மகா
अतिकायः	அதிகாயனும்,		பாசவனும்
		निर्जग्मुः	கிளப்பலானார்கள்.

ततः सुदर्शनं नाम नीलजीमूतसन्निभम् । ऐरावतकुले जातमासुरोह महोदरः ॥ २१ ॥

महोदरः	மகோதரன்	नीलजीमूतसन्निभं	கருமேகத்தை நிசர்க்
ततः	அப்பொழுது		ததுமான
ऐरावतकुले जातं	ஐராவதயானைவம்சத்	सुदर्शनं नाम	சுதர்சனம் என்ற
	தில் பிறந்ததும்		யானேய்து
		आसुरोह	ஏறிக்கொண்டான்

सर्वायुधसमायुक्तं तूणीभिश्च स्वलङ्कृतम् । रराज गजमास्थाय सवितेवास्तमूर्धनि ॥२२॥

सर्वायुधसमायुक्तं	எல்லா ஆயுதங்களும்	आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு
	கட்டப்பெற்றதும்	अस्तमूर्धनि	அஸ்தமலைச்சிகரத்
तूणीभिः	ஆம்புளுத்தூணிகளால்	सविता	சூர்யன் [தில்
स्वलङ्कृतं च	அலங்கரிக்கப்பட்டது	हव	எவவாறே அவ்வாறே
गजं	யானேய்து [மான	रराज	விளங்கினான்.

हयोत्तमसमायुक्तं सर्वायुधसमाकुलम् । आसुरोह रथश्रेष्ठं त्रिशिरा रावणात्मजः ॥ २३ ॥

रावणात्मजः	ராவணனின் புதல்வ	सर्वायुधसमाकुलं	ஆயுதங்களெல்லாமாக
त्रिशिराः	திரிசிரஸ் [னுகிய		நிரம்பியதாயின
हयोत्तमसमायुक्तं	சிறந்த குதிரைகள்	रथश्रेष्ठ	சிறந்த ரதத்தின்
	பூட்டப்பெற்றதும்	आसुरोह	ஏறிக்கொண்டான்.

त्रिशिरा रथमास्थाय विरराज धनुर्धरः । सविद्युदुल्कः शैलाग्रे सेन्द्रचाप इवाम्बुदः ।

त्रिशिराः	திரிசிரஸ்	सविद्युदुल्कः	{ மின்னல்களுடைய, எரிகொள்ளிகளுடைய
धनुर्धरः	விஸ்வேந்திர		னும் கூடியதும்
रथं	ரதத்தில்	सेन्द्रचापः	இந்திரதனுஸுடன்
			கூடியதுபான
आस्थाय	எ	अम्बुदः इव	மேகம் எவ்வாறே, அவ்வாறே
शैलाग्रे	மலைச்சிகரத்தில்	विरराज	விளங்கினான்.

त्रिभिः किरीटैः शुशुभे त्रिशिराः स रथोत्तमे । हिमवानिव शैलेन्द्रस्त्रिभिः काञ्चनपर्वतैः ॥

रथोत्तमे	சிறந்த தேரில்	हिमवान्	இமவான்
सः	அந்த	त्रिभिः	மூன்று
त्रिशिराः	த்ரிகிரஸ்,	काञ्चनपर्वतैः	பொன் குன்றுகளால்
त्रिभिः	மூன்று	इव	எவ்வண்ணமோ
किरीटैः	கிரீடங்களால்		அவ்வண்ணமே
शैलेन्द्रः	பர்வதராஜனாகிய	शशभे	விளங்கினான்.

अतिकायोऽपि तेजस्वी राक्षसेन्द्रसुतस्तदा । आसरोह रथश्रेष्ठं श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ॥२६॥
सुचक्राक्षं सुसंयुक्तं स्वनुकर्षं सुकूर्वरम् । तूणीवाणासनैर्दीप्तं प्रासासिपरिघाकुलम् ॥२७॥

तथा	அப்பொழுது	स्वनुकर्षं	நல்ல நுகர்த்தடிகளு
तेजस्वी	பிரதாபசாலியும்		டன்கடியதும்
सर्वधनुष्मतां	எல்லா வில்லாளிகளுக்	सुकूर्वरं	அழகிய ஏறகா லுடன
	குள்ளும்		கடியதும்
श्रेष्ठः	சிறந்தவனும்	तूणीवाणासनैः	அம்புறுத்தூணிகளா
राक्षसेन्द्रसुतः	ராக்ஷஸமனனனின்		லும் விற்களா லும்
	புதல்வனுமாகிய	दीप्त	விளங்குவதும்
अतिकायः अपि	அதிகாயனும்	प्रासासिपरिघाकुलं	பாடகன், கத்திகள்,
सुचक्राक्षं	அழகிய சக்ரங்களும்		உழலைத்தடிகள்,
	அச்சுமமைந்ததும்		இவைகளுடன்கடி
सुसंयुक्तं	மிக உறுதியானதும்	रथश्रेष्ठं	யதுமான
		आसरोह	சிறந்த ரதமொன்றில்
			ஏறிக்கொண்டான்.

स काञ्चनविचित्रेण मकुटेन विराजता । भूषणैश्च वभौ मेरुः किरणैरिव भासयन् ॥२८॥

सः	அவன்	किरणेः	கிரணங்களால்
काञ्चनविचित्रेण	பொன்னுலிழைக்கப்	भासयन्	பிரகாசிக்கும்
	பெற்ற	मेरुः	மேருபர்வதம்
विराजता	பிரகாசிக்கின்றதான	इव	போல
मकुटेन	கிரீடத்தாலும்	वभौ	திருப்திபெற்றான்.
भूषणैः च	பூஷணங்களாலும்		

स रराज रथे तस्मिन् राजसूनुर्भवावलः । वृता नैर्ऋतशार्दूलैर्वज्रपाणिरिवामरैः ॥ २९ ॥

तस्मिन्	அந்த	वृताः	சூழப்பட்டவனும்
रथे	ரதத்தில்	अमरैः	தேவர்களால்
सः	அந்த	वज्रपाणिः	இந்திரன்
महाबलः	மகாபலசாலியாகிய	इव	எவ்வண்ணமோ
राजसूनुः	ராஜசூனாரன்		அவ்வண்ணமே
नैर्ऋतशार्दूलैः	இராக்ஷஸோத்தமர்	राज	விளங்கினான்.
	களால்		

हयमुच्चैःश्रवःप्रख्यं श्वेतं कनकभूषणम् । मनोजवं महाकायमारोह नरान्तकः ॥ ३० ॥

नरान्तकः	நராந்தகன்	मनोजवं	மனோவேகங்கொண்
उच्चैःश्रवःप्रख्यं	<div style="display: flex; align-items: center;"> <div style="font-size: 3em; margin-right: 10px;">{</div> <div> குதிரை யான உச்சைச்சுவ னை நிகர்த்ததும் வெண்மையான தும் பொன்னுபரணங்கள் ஸ்ரீநாட தும் </div> </div>	महाकायं	மஹாபுடலுற்றது மாகிய
श्वेतं		हयं	ஹை, குதிரை
कनकभूषणं		आरुह	ஏறிக்கொண்டான்.

गृहीत्वा प्रासमुल्काभं विरराज नरान्तकः । शक्तिमादाय तेजस्वी गुहः शिखिगतो यथा ॥

नरान्तकः	நராந்தகன்	शिखिगतः	மயில்மீது வீற்றிருக்
उल्काभं	எரிக்கொள்வியை		கும
प्राप्तं	ஓர் சட்டியை [நிகர்த்த	तेजस्वी	தேஜஸ்வியாகிய
गृहीत्वा	கைக்கொண்டு	गुहः	உருகுகமூர்த்தி
शक्तिं	வேலாயுதத்தை	यथा	எவ்வாறோ, அவ்வாறே
आदाय	ஏந்தி	विरराज	விளங்கினான்.

देवान्तकः समादाय परिघं वज्रभूषणम् । परिगृह्य गिरिं दोभ्यां वपुर्विण्णोर्विडम्बयन् ॥

देवान्तकः	தேவாந்தகன்	गिरिं	மலையை (மந்தரகிரி)
वज्रभूषणं	வைரக்கற்களால்		யை)
	அலங்கரிக்கப்பெற்ற	परिगृह्य	தூக்கிக்கொண்டுநின்ற
परिघं	உழலைத்தடியொன்றை	विण्णोः	பூமிமறாவிஷ்ணுவின்
समादाय	கைக்கொண்டு,	वपुः	தோற்றத்தை [எனது
दोभ्यां	கைகளால்	विडम्बयन्	நிகர்த்துவிளங்கினான்.

महापाश्वो महाकायो गदामादाय वीर्यवान् । विरराज गदापाणिः कुबेर इव संयुगे ॥ ३१ ॥

महाकायः	பேருடலுற்றவனும்	गदापाणिः	கதையைக்கையிலேந்
वीर्यवान्	*வீர்யசாலியுமான		திய
महापाश्वः	மகாபார்சுவன்	कुबेरः	குபேரன்
गदां	கதையை	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
आदाय	கைக்கொண்டு,		வண்ணமே
संयुगे	போரில்	विरराज	விளங்கினான்.

प्रतस्थिरे महात्मानो बलैरप्रतिमैर्वृताः

॥ ३४

महात्मानः	பேராற்றல் கொண்ட
	ஆவர்கள்
अप्रतिमैः	ஒப்பற்ற

बैः	படைகளால்
वृताः	குழப்பட்டவர்களாய்
प्रतस्थिरे	புறப்பட்டார்கள்.

ताणजैश्च तुरङ्गैश्च रथैश्चाम्बुदनिस्वनैः । अनुजमुर्महात्मानो राक्षसाः प्रवरायुधाः ॥ ३५ ॥

महात्मानः	மிக்க ஆற்றல்கொண்டவர்களுடும்	गजैः च	யானைகளோடும்
प्रवरायुधाः	சிறந்த ஆயுதங்களைக் கைக்கொண்டவர்க	तुरङ्गैः च	குதிரைகளோடும்
राक्षसाः	அரட்சர்கள் [மான	अम्बुदनिस्वनैः	மேகமோசைகொண்ட
ताव	ஆவர்களை	रथैः च	ரதங்களோடும்
		अनुजमुः	பின்கொடர்ந்து புறப்பட்டனர்.

ते विरेजुर्महात्मानः कुमारः सूर्यवर्चसः । किरीटिनः श्रिया जुष्टा ग्रहा दीप्ता इवाम्बरे ॥

महात्मानः	மிகுபலவுடையவர்களுடும்	जुष्टाः	விளங்குபவர்களு
सूर्यवर्चसः	சூரியவொளிகொண்டவர்களும்	त	அந்த [மான
किरीटिनः	மகுடாபுணைந்தவர்	कुमारा.	குமாராகள
	சொடும்	अम्बरे	ஆகாயத்தில்
श्रिया	காந்திகொண்டு	दीप्ताः	ஒவளிக்கூடும்
		ग्रहाः इव	கிரஹங்கள்போல
		विरेजुः	பிரகாசித்தார்கள்.

प्रगृहीता बभौ तेषां शस्त्राणामावलिः सिता । शारदाभ्रप्रतीकाशा हंसावलिः शिवाम्बरे ॥

तेषां	அவர்களால்	आवलिः	வரிசையானது
प्रगृहीता	கொள்ளப்பட்டிருந்த	अम्बरे	• ஆகாயத்தில்
शारदाभ्रप्रतीकाशा	சாரத்காலத்திய மேகத்ததை நிகர்த்து	हंसावलिः	அன்னப்பறவைகளின் வரிசை
सिता	வெண்மையான	इव	எவ்வாறோ, அவ்வாறே
शस्त्राणां	சஸ்திரங்களின்	बभौ	திசும்ந்தது.

मरणं वाऽपि निश्चित्य शत्रूणां वा पराजयम् ॥ ३८ ॥

इति कृत्वा मतिं वीरा निर्जमुः संयुगार्थिनः ॥ ३९ ॥

संयुगार्थिनः	போராவலகொண்ட	मतिं कृत्वा	திர்க்காலோசனை
वीराः	சூரர்களான ஆவர்கள்		செய்து,
मरण अपि वा	மரணமென்றாலும்சரி	निश्चित्य	ஒர்விதத் தீர்மானத்
शत्रूणां	சத்ருக்களின்		திற்கு வந்து
पराजयं वा	தோலனியென்றாலும்	निर्जमुः	வெளிப்புறப்பட்டார்கள்
इति	என்பதில் [சரி,		கள்

जगजुश्च प्रणेदुश्च चिक्षिपुश्चापि सायकान् । जगहुश्चापि ते वीरा निर्यान्तो युद्धदुर्मदाः ॥

युद्धदुर्मदाः	போர்மடம்தம் தலைக்கேறி	अपि च	இன்னும்
ते	அந்த [யவர்களான	प्रणेदुः	பேரிரைச்சலிட்டார்
वीराः	வீரர்கள்	अपि च	மேலும் [கள்.
निर्यान्तः	செல்கின்றவர்களாய்	चिक्षिपुः	வைதார்கள்.
जगजुः	சிங்கநாதம் செய்தார்கள்	सायकान् च	பாணங்களையும்
	கள்.	जगहुः च	கைப்பற்றுனார்கள்.

क्ष्वेलितास्फोटनिनदैश्चाल च वसुन्धरा । रक्षसां विहनादैश्च புஸ்கோதேவ ததாஸ்வரம் ॥

வசுந்ஹா வ பூமியும்
 ஸ்வேலிதா- } குதியல்களுடையவும்
 ஸ்போடநிநதே: } கைதட்டுகல்களுடை
 யவும் சத்தங்கலால
 ச்சா ட அதிர்ந்தது.
 ததா அப்பொழுது

ஸ்வரம் வ ஆகாயமும்
 ரக்ஷஸா அரசகலகலின்
 விஹாதே: சிவகநாதங்கலால
 புஸ்கோட் டேவ லெய், ப்பதுபோலிருந
 தது.

तेऽभिनिष्क्रम्य मुदिता राक्षसेन्द्रा महारथाः । ददशुर्वाचनरानां संमुद्यतशिलानगम् ॥

தே அதக
 மஹாவலா: மகாவிஸாலிகலாகிய
 ராக்ஷஸேந்த்ரா: ராக்ஷஸேந்த்ராத்ராக்ஷ
 முதிதா: சந்தேதாவலங்கொண்டு

அபிநிஸ்க்ரம்ய ிட்டது
 மஹாவிஸானம் மஹாத்ராக்ஷஸேந்த்ராக்ஷ
 மஹாவிஸாலியுமுடைய
 வானரானாங்க சாஸாஸ்சேஸஸேஸைய
 டதஸு: கண்டார்கள்

हरयोऽपि महात्मानो ददशुर्नर्कतं बलम् । हस्त्यश्वरथसंवाधं किङ्किणीशतनादितम् ॥ ४३ ॥
 नीलजीमूतसङ्काशं समुद्यतमहायुधम् । दीप्तानलरश्मिप्रख्यैः सर्वतो र्वैर्द्वैर्वृतम् ॥ ४४ ॥

மஹாத்மான: மக: ஆதறல்கொண்ட
 வர்களாகிய
 ஹரய: அபி வானராகளும
 ஹஸ்த்யஸ்வஸங்கா } யானை, குதிரை, தேர்
 } இவைகளால விதைந்
 ததும்
 கிங்கினிஸதநாதிந் அநேகம் சதங்கைகள்
 ஒலிக்கப்பெற்றதும்
 நீலஜிமூதஸங்கா கரிய மேகங்களை
 சிகர்த்ததும்

சமூததமஹாயுதம் } உயர்த்திப்பிடித்த
 } சிறந்த ஆயுதங்கலா
 யுடையதும்
 டீப்தானல- } கொழுநதுவிட்டெரி
 ரஸிப்ரஸ்யை: } யும் அக்னியையும்
 குரியனையும் சிகர்த்த
 நவரத: ராக்ஷஸர்களால
 சர்வத: ிட்டதும்
 டுத குழியப்பட்டிருக்கிறது
 நேர்ந் அடக்க [மான
 பல படைபைய
 டதஸு: கண்டார்கள்.

तदृष्ट्वा बलमायान्तं लब्धक्ष्माः पुवङ्गमाः । समुद्यतमहाशैलाः संप्रभेदुर्महाबलाः ॥ ४५ ॥

மஹாஸலா: மகாவிஸாலிகலாகிய
 ஸுங்கமா: வானார்கள்
 தட அதக
 வல படையை
 ஆயான்த எதிர்த்துலருகின்ற
 தாய்

தடா பார்த்து
 லப்த்ரக்ஷா: எற்ற லக்ஷ்யம் கிடைத்
 தவர்களாய்
 சமூததமஹாஸைலா: } உயர்த்தப்பட்ட பெ
 } ரும் மலைகளையுடைய
 வர்களாகி
 சம்ப்ரபேட: ஆரவாரம் செய்தார்
 கள.

अमृष्यमाणा रक्षांसि प्रतिनर्दन्ति वानराः

॥ ४६ ॥

वानराः
रक्षांसि

வானர்கள்
அரக்கர்களை

अमृष्यमाणाः
प्रतिनर्दन्ति

பொருதவர்களாய்
எதிர்ப்புழக்கமிட்ட
டார்கள்.

ततः समुद्घुष्टरवं निशम्य रक्षोगणा वानरयूथपानाम् ।

अमृष्यमाणाः परहर्षमुग्रं महाबला भीमतरं विनेदुः

॥ ४७ ॥

महाबलाः
रक्षोगणाः
ततः
वानरयूथपानां
समुद्घुष्टरवं
निशम्य

மகாபலசாலிகளான
பார்க்ககூட்டங்கள்
அப்பொழுது
வானரயூதபானத்
தலைவரே
மேலிரைச்சலை
[களின்]
நிசைந்து

उग्रं
परहर्ष
अमृष्यमाणाः
भीमतरं
विनेदुः

கொடியதான
சத்திருக்கலின்
சந்தோ
வந்ததை
பொருதவர்களாய்
பிக்குப்பயங்கரமாக
இரைச்சலிட்டனர்.

ते राक्षसबलं घोरं प्रविश्य हरियूथपाः । विचेरुह्यतैः शैलैर्नगाः शिखरिणो यथा ॥४८॥

ते
हरियूथपाः
घोर
राक्षसबलं
प्रविश्य
उद्यतैः

அந்த
வானரச்சேனைத்தலை
பயங்கரமான
[வர்கள்,
அரக்கச்சேனைக்குள்
புகுந்து
உயர்த்தப்பட்ட

शैलैः
शिखरिणः
नगाः यथा
विचेरुः

மலைகளுடன்
கொடுமுடிகளைக்
கொண்ட
மலைகள் போன்றவர்
களாய்
சஞ்சரிக்கலாயினர்.

केचिदाकाशमविश्य केचिदुन्यां प्लवङ्गमाः । रक्षःसैन्येषु संक्रुद्धाश्चेद्रुमशिलायुधाः ॥४९॥

द्रुमांश्च विपुलस्कन्धान्गृह्य वानरपुङ्गवाः

॥ ५० ॥

केचिन्
द्रुमशिलायुधाः
प्लवङ्गमाः
आकाशं
प्रविश्य
केचिन्

சில
மரங்களையும் மலைகளை
யும் ஆயுதமாய்க்
கொண்டு
வானர்கள்
ஆகாயத்தில்
புகுந்தும்
சில

वानरपुङ्गवाः
संक्रुद्धाः
विपुलस्कन्धान्
गृह्यन्
रुह्य
उभ्यां
रक्षःसैन्येषु च
चरुः

வானரோத்தமர்கள்
சினம பூண்டு
பெருங்களைகளுற்ற
மரங்களை
எடுத்துக்கொண்டு
பூமியில் [களிலும்]
ராட்சஸசையங்-
சஞ்சரித்தார்கள்.

तद्युद्धमभवद्घोरं रक्षोवानरसंकुलम्

॥ ५१ ॥

रक्षोवानरसंकुलं
तत्

அரக்கர்களும் வான
ரர்களுக்கும் கைகலந்த
அந்த

युद्धं
घोरं
अभवत्

யுத்தமானது
பயங்கரமாய்
இருந்தது.

वे पादपशिलाशैलैश्चकुट्टिष्टिमनूपमाम् । वाणौघैर्वार्यमाणाश्च हरयो भीमविक्रमाः ॥ ५२ ॥

भीमविक्रमाः	பயங்கரப்பிரதாப	पादपशिला-	படங்கலாலும், பாறை
ते	அந்த [சூலிகளான	शैलेः च }	களாலும், மலைகளா
हरयः	வானரர்கள்		லும்
बाणौघैः	பாணசமூகங்களால்	अनूपमां	ஒப்பற்ற
वार्यमाणाः	தகைபடுகின்றவர்	वृष्टिं	வந்தத்தை
	களாய்	चक्रः	பொழிந்தார்கள்.

सिंहनादान्विनेदुश्च रणे वानरराक्षसाः । शिलाभिश्चूर्णयामासुर्यातुधानान्प्लवङ्गमाः ॥ ५३ ॥

रणे	போரில்	प्लवङ्गमाः	வானரர்கள்
वानरराक्षसाः च	வானரர்களும் அரக்	यातुधानान्	அரக்கர்களை
	கர்களும்		
सिंहनादान्	சிங்கநாதங்களை	शिलाभिः	பாறைகளால்
विनेदुः	முழக்கினார்கள்.	चूर्णयामासुः	நொறுக்குவித்தார்கள்.

निजघ्नुः संयुगे क्रुद्धाः कवचाभरणावृतान् । केचिद्रथगतान्नीरान्गजवाजिगतानपि ॥ ५४ ॥

क्रुद्धाः	கோபங்கொண்ட	रथगतान्	ரதத்தின்மீதுருக்
केचित् .	சிலர்	वीरान्	வீரர்களையும் [கின்ற
संयुगे	போரில்	गजवाजि-	யானைமீதும், குதிரை
कवचाभरणावृतान्	கவசங்களும் ஆபர	गतान् अपि }	மீதும் இருந்தவர்களை
	ணங்களும் பூண்	निजघ्नुः	புடைத்தார்கள். [யுட

निजघ्नुः सहसाऽऽपुत्य यातुधानान्प्लवङ्गमाः । शैलशृङ्गाचिताङ्गाश्च मुष्टिभिर्वान्तलोचनाः

प्लवङ्गमाः	வானரர்கள்	वान्तलोचनाः च	வழிகள் பிதுங்கியவர்
	மலைச்சிகரங்களால்	सहसा	எனவந்து [களாயுடாகி
शृङ्गाचिताङ्गाः	தாக்கப்பெற்ற அங்	आपुत्य	தானி .
	கங்களையுடையவர்க	यातुधानान्	அரக்கர்களை
	ளாயும்	निजघ्नुः	நையப்புடைத்தார்
मुष्टिभिः	முஷ்டிகளால்		கள்.

चेरुः पेतुश्च नेदुश्च तत्र राक्षसपुङ्गवाः । राक्षसाश्च शरैस्तीक्ष्णैर्विभिदुः कपिकुञ्जरान्

राक्षसपुङ्गवाः	இராக்ஷஸோத்தமர்	राक्षसाः च	அரக்கர்களும்
तस्य	அப்பொழுது [கள்	कपिकुञ्जरान्	வானரோத்தமர்களை
चेरुः	திரிந்தார்கள்.	तीक्ष्णैः	கூரிய
पेतुः च	விழுந்தார்கள்.	शरैः	பாணங்களால்
नेदुः च	ஆரவாரஞ்செய்தார்	विभिदुः	பிளந்தார்கள்.
	கள்.		

शूलमुद्गरखड्गैश्च जघ्नुः प्रासैश्च शक्तिभिः । अन्योन्यं पातयामासुः परस्परजयैषिणः॥५७॥
 रिपुशोणितदिग्धाङ्गास्तत्र वानरराक्षसाः । ततः शैलैश्च खड्गैश्च विमृष्टैर्दरिराक्षसैः ॥ ५८ ॥
 मुहूर्तेनावृता भूमिरभवच्छोणिताप्लुता । विकीर्णपर्वताकारै रक्षोभिररिमर्दनैः ॥ ५९ ॥
 आसीद्वसुमती पूर्णा तदा युद्धमदान्वितैः ॥ ६० ॥

तल அப்பொழுது
 வானராட்சா: வானர்களும், ராக்க
 ஸர்களும்
 शैलै: च மலைகளாலும்
 खड्गै: च கத்திகளாலும்
 शूलमुद्गरखड्गै: च { சூலங்களாலும், முத்
 கரங்களாலும், பட்
 டாக்கத்திகளாலும்
 प्रासै: சட்டிகளாலும்
 शक्तिभि: च வேல்களாலும்
 जघ्नु: தாக்கினார்கள்.
 परस्परजयैषिण: { ஒருவரையொருவர்
 ஜயிக்க விரும்புகின்
 றவர்களாய்
 रिपुशोणितदिग्धाङ्गा: சத்ருக்களின் ரத்தத்
 தில் மூழ்கியவராய்
 अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்
 पातयामासु: வீழ்த்தினார்கள்.
 तत: அப்பொழுது

हरिराक्षसै: வானர்களாலும் ரா
 க்ஷஸர்களாலும்
 विमृष्टै: விடுக்கப்பட்ட அவை
 களால்
 मुहूर्तेन சிறிதுநேரத்தில்
 भूमि: தரையானது
 आवृता மறைக்கப்பட்டதாய்
 शोणिताप्लुता குருதிபெருகியதாய்
 अभवत् ஆனது.
 विकीर्णपर्वताकारै: சிறந்த மலைகளை
 நிகர்த்தவர்களும்
 अरिमर्दनै: சத்ருசம்ஹாரகர்
 களும்
 युद्धमदान्वितै: போர்மதம் கொண்ட
 வர்களுமான
 रक्षोभि: அரக்கர்களால்
 वसुमती பூமியானது
 तदा அப்பொழுது
 पूर्णा நிரம்பியதாய்
 आसीत् ஆயிற்று.

आक्षिप्ताः क्षिप्यमाणाश्च भग्नशूलाश्च वानरैः । पुनरङ्गैस्तथा चक्रुरासन्ना युद्धमद्भुतम् ॥

वानरै: வானர்களால்
 आक्षिप्ता: च இழுக்கப்பட்டவர்
 களும்,
 क्षिप्यमाणा: च எறியப்பட்டவர்களும்
 भग्नशूला: तथा சூலங்கள் முறிக்கப்
 பட்டவர்களும்

अङ्गै: पुन: அங்கங்களாலேயே
 आसन्ना: எ
 अद्भुतं ஆச்சர்யமான
 युद्धं போரை
 चक्रु: செய்தார்கள்.

वानरान्वानरैरेव जघ्नुस्ते रजनीचराः । राक्षसान्राक्षसैरेव जघ्नुस्ते वानरा अपि॥ ६२ ॥

ते அந்த
 रजनीचरा: அரக்கர்கள்
 वानरान् ' வானர்களை
 वानरै: एव வானர்களைக்கொண்
 டே
 जघ्नु: புடைத்தார்கள்.

ते அந்த
 वानरा: अपि வானர்களும்
 राक्षसान् அரக்கர்களை
 राक्षसै: एव அரக்கர்களைக்கொண்
 டே
 जघ्नु: புடைத்தார்கள்.

आक्षिप्य च शिलास्तेषां निजघ्नू राक्षसा हरीन् ।
तेषां चाच्छिद्य शस्त्राणि जघ्नू रक्षांसि वानराः

॥ ६३ ॥

ராஷ்சா: அரக்கர்கள்
ஹரிந் வானரர்களை
தேசா அவர்களுடைய
சிஸா: ச பாறைகளையே
ஆக்ஷிப்ய பிடுங்கிக்கொண்டு
நிஜ஘்நு: நையப்புடைத்தார்கள்.

வானரா: வானரர்கள்
ரக்ஷாஸி அரக்கர்களை
தேசா அவர்களுடைய
சஸ்த்ராணி ச ஆயுதங்களையே
ஆக்ஷித்ய பிடுங்கிக்கொண்டு
ஜ஘்நு: புடைத்தார்கள்.

निजघ्नुः शैलशूलास्त्रैर्विभिदुश्च परस्परम् । सिंहनादान्विनेदुश्च रणे वानरराक्षसाः ॥ ६४ ॥

रणे பேரில்
வானரராஷ்சா: வானரர்களும் ராக்ஷ
ஸர்களும்
शैलशूलास्त्रै: { மலைகளாலும், சூலங்க
ளாலும், அஸ்திரங்க
ளாலும்

निजघ्नुः தாக்கிக்கொண்டார்
கள்.
परस्परं ஒருவரையொருவர்
विभिदुः च கிழித்துக்கொண்டார்
கள்.
सिंहनादान् च சிங்கநாதங்களையும்
विनेदुः முழக்கினார்கள்.

छिन्नवर्मतनुत्राणा राक्षसा वानरैर्हताः । रुधिरं प्रसृतास्तत्र रससारमिव द्रुमाः ॥ ६५ ॥

தஸ அப்பொழுது
ராஷ்சா: அரக்கர்கள்
வானரै: வானரர்களால்
ஹதா: புடைக்கப்பட்டு
छिन्नवर्म- { உடலைக்காக்கும் கவ
तनुत्राणा: { சங்களையிழந்தவர்
களாய்

रुधिरं ரத்தத்தை,
द्रुमा: மரங்கள்
रससारं பால்பெருக்கை
इव எவ்வண்ணமோ, அவ்
வண்ணமே,
प्रसृता: பெருக்கினார்கள்.

रथेन च रथं चापि वारणेनैव वारणम् ॥ ६६ ॥

हयेन च हयं केचिन्निजघ्नुर्वानरा रणे । प्रहृष्टमनसः सर्वे प्रगृहीतमनश्शिलाः ॥ ६७ ॥

रणே பேரில்
வானரா: வானரர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
प्रहृष्टमनसः மனஉத்ஸாகங்கொண்
டவர்களாய்
प्रगृहीतमनःशिला: மனோசிலைகளை கைக்
கொண்டவர்களாய்

वारणेन ஓர் யானையால்
वारणं एव மற்றோர் யானையை
अपि च இன்னும் [யும்
केचित् சிலர்
हयेन ஒரு குதிரையால்
हयं च மற்றோரு குதிரை
யையும்
निजघ्नुः மோதிப்புடைத்தார்
கள்.

रणे ஒரு ரதத்தால்
रथं च மற்றொரு ரதத்தையும்

हरयो राक्षसाञ्जघ्नुर्द्रुमैश्च बहुशाखिभिः । तद्युद्धमभवद्भोरं रक्षोवानरसङ्कुलम् ॥ ६८ ॥

हरयः	வானரர்கள்	रक्षोवानरसंकुलं	ராக்ஷஸர்களும் வான
बहुशाखिभिः	பல கிளைகளுந்		ர்களும் கைகலந்த
द्रुमैः च	மரங்களாலும்	तत्	அந்த
राक्षसान्	அரக்கர்களை	युद्धं	யுத்தமானது
जघ्नुः	தாக்கினார்கள்.	घोरं	பயங்கரமாக
		अभवत्	இருந்தது.

धुरमैरर्धचन्द्रैश्च भलैश्च निशितैः शरैः । राक्षसा वानरेन्द्राणां चिच्छिदुः पादपाञ्छिलाः॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	अर्धचन्द्रैः च	அர்த்தசந்திர பாணங்
वानरेन्द्राणां	வானரோத்திரர்களு		களாலும்
पादगान्	மடங்கனையும் [டைய	निशितैः	கூரிய
शिलाः	பாறைகளையும்	भलैः शरैः च	பல்லபாணங்களாலும்
क्षुरप्रैः	கூர்பர பாணங்க	चिच्छिदुः	துண்டித்து வீழ்த்தி
	ளாலும்		ஞர்கள்.

विकीर्णैः पर्वताग्रैश्च द्रुमैश्छिन्नैश्च संयुगे । हतैश्च कपिरक्षोभिर्दुर्गमा वसुधाऽभवत् ॥ ७० ॥

संयुगे	போரில்	हतैः	மாண்டுகிடந்த
विकीर्णैः	சிதறிக்கிடந்த	कपिरक्षोभिः च	வானர அரக்கர்களா
पर्वताग्रैः च	மலைச்சிகரங்களாலும்	वसुधा	பூமியானது [லும்
छिन्नैः	முறிந்துகிடந்த	दुर्गमा	புக முடியாததாய்
द्रुमैः च	மரங்களாலும்	अभवत्	இரு

ते वानरा गर्वितहृष्टचेष्टाः संग्राममासाद्य भयं विमुच्य ।

युद्धं तु सर्वे सह राक्षसैस्तैर्नानायुथाश्चक्रुरदीनसत्त्वाः

॥ ७१ ॥

अदीनसत्त्वाः	சட்டிய ஆற்றல	संग्रामं	போரை
	கொண்ட	आपाद्य	கொண்டு
ते	அந்த	गर्वितहृष्टचेष्टाः	{ செருக்கும் உத்ஸாக
वानराः	வானரர்கள்		மும கொண்ட செய
सर्वे तु	எல்லோரும்		ஹற்றவர்களாய்
नानायुथाः ,	{ பல போர்க்கருவிக	तैः	அந்த
	ளைக்கொண்டவர்	राक्षसैः	அரக்கர்களோடு
	களாய்	सह	கூட
भयं	பயத்தை	युद्धं	போரை
विमुच्य	விட்டொழித்து	चक्रुः	செய்தார்கள்,

तस्मिन्प्रवृत्ते तुमुले विमर्दे प्रहृष्यमाणेषु वलीमुखेषु ।
निपात्यमानेषु च राक्षसेषु महर्षयो देवगणाश्च नेदुः

॥ ७२ ॥

तस्मिन्	அந்த	राक्षसु	அரக்கர்கள்
துமுலே	மிகக்கலவரமான	निपात्यमानेषु च	வீழ்த்தப்படுகை
विमर्दे	போர்		யிலும்
प्रवृत्ते	நடக்குங்கால்	महर्षयः	மகரிஷிகளும்
वलीमुखेषु	வானராகள	देवाणाः च	தேவர்கணங்களும்
प्रहृष्यमाणेषु	உக்ஷாகமுறுகையி லும்	नेदुः	ஆரவாரித்தனர்.

ततो हयं मास्तुल्यवेगमारुह्य शक्तिं निशितां प्रगृह्य ।
नरान्तको वानरराजसैन्यं महार्णवं मीन इवाविवेश

॥ ७३ ॥

ततः	அப்பொழுது	शक्तिं	சக்தியாயுத்ததை
नरान्तकः	நராதகன்	प्रगृह्य	கைக்கொண்டு
मास्तुल्यवेगं	காற்றை நிகர்த்த வேகம் படைத்த	वानरराजसैन्यं	வானரமன்னனது சையைத்திற்குள்
हयं		मीनः	ஓர் மீன்
आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு	महार्णवं इव	பெரிய கடலுள் எவ் வாறே அவ்வாறே
निशितां	கூரிய	आविवेश	புகுந்தான்.

स वानरान्सप्त शतानि वीरः प्राप्तेन दीप्तेन विनिर्विभेद ।
एकक्षणेनेन्द्ररिपुर्महात्मा जघान सैन्यं हरिपुङ्गवानाम्

॥ ७४ ॥

वीरः	சூரனும்	प्राप्तेन	சட்டியால்
हन्द्ररिपुः	இந்திரசத்ருவும்	विनिर्विभेद	குத்தினான்.
महारमा	பேராற்றல்கொண்ட	हरिपुङ्गवानां	வானரோத்தமர் களின்
सः	அவன்	सैन्यं	சையைத்தை
सप्त शतानि	எழுநூறு	एकक्षणेन	ஒரு க்ஷணத்திலேயே
वानरान्	வானரர்களை	जघान	புடைத்துவிட்டான்.
दीप्तेन	ஜ்வலிக்கும்		

ददृशुश्च महात्मानं हयपृष्ठे प्रतिष्ठितम् । चरन्तं हरिसैन्येषु विद्याधरमहर्षयः ॥ ७५ ॥

विद्याधरमहर्षयः	வியதயாதரர்களும் மகரிஷிகளும்	प्रतिष्ठितं	இருப்பவனாய்
महात्मानं	மகாத்மாவாகிய	हरिसैन्येषु	வானரசையங்களில்
हयपृष्ठे	குதிரையீது	चरन्तं च	தரிப்பவனாக
		दृशुः	பார்த்தார்கள்.

स तस्य ददृशे मार्गो मांसशोणितकर्दमः । पतितैः पर्वताकारैर्वानरैरभिसंवृतः ॥ ७६ ॥

तस्य अवனது
सः अநத
मार्गः மார்க்கடானது
पतितैः வீழ்நதுகிடந்த
पर्वताकारैः மலைகளோ நிகர்த்த
தோற்றமுடைய

वानरैः வானரர்களால்
अभिसंवृतः மூடுண்டு
मांसशोणितकर्दमः { மாம்ஸங்களாலும்
ரத்தத்தாலும் சேறு
ற்றதாய்
ददृशे காணப்பட்டது.

यावद्विक्रमितुं बुद्धिं चक्रुः प्लवगपुङ्गवाः । तावदेतानतिक्रम्य निर्विभेद नरान्तकः ॥ ७७ ॥

नरान्तकः நராதகன்
यावत् எதற்குள்
प्लवगपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்
विक्रमितुं எதித்துத்தாக்க
बुद्धिं चक्रुः நினைத்தார்களோ,

तावत् அதற்குள்
एतान् இவர்களை
अतिक्रम्य ஆக்ரமித்து
निर्विभेद பிளநதுவிட்டான்.

ज्वलन्तं प्रासमुद्यम्य सङ्ग्रामाग्रे नरान्तकः । ददाह हरिसैन्यानि वनानीव विभावसुः ॥

नरान्तकः நராதகன்
सङ्ग्रामाग्रे போர்முனையில்
ज्वलन्तं ஜ்வலிக்கும்
प्रासं ஈட்டியை
उद्यम्य உயர்த்திக்கொண்டு

हरिसैन्यानि வானரசனையங்களை
विभावसुः அக்னிபகவான்
वनानि காடுகளை
इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
ददाह எரித்தான்.

यावदुत्पाटयामासुर्वृक्षाञ्छैलान्वनौकसः । तावत्प्रासहताः पेतुर्वज्रकृत्ता इवाचलाः ॥ ७९ ॥

वनौकसः வானரர்கள்
वृक्षान् மரங்களையும்
शैलान् மலைகளையும்
उत्पाटयामासुः } பெயர்த்தெடுப்பதற்
यावत् तावत् } குள்
प्रासहताः ஈட்டியால் தாக்கப்பட்ட
டவர்களாய்

वज्रकृत्ताः வஜ்ராயுதத்தால்
சதைக்கப்பட்ட
अचलाः इव மலைகள்போல
पेतुः கிழே சாய்ந்துவிட்
டார்கள்.

दिक्षु सर्वासु बलवान्विचचार नरान्तकः । प्रमृद्नसर्वतो युद्धे प्रावृट्काले यथाऽनिलः ॥

बलवान् பலசாலியாகிய
नरान्तकः நராதகன்
युद्धे போரில்
दिक्षु திக்குகள்
सर्वासु எல்லாவற்றிலும்
सर्वतः எதையும்

प्रमृद्न தவம்ஸம் செய்பவ
प्रावृट्काले வர்ஷகாலத்தில் [னாய்
अनिलः காற்று
यथा எப்படியோ
विचचार அப்படியே
திரிந்தான்,

न शेकुर्धावितुं वीरा न स्थातुं स्पन्दितुं भयात् ।
उत्पतन्तं स्थितं यान्तं सर्वान्विव्याध वीर्यवान्

॥ ८१ ॥

வீரா:	சூரர்கள் (வானரர்கள்)	वीर्यवान्	வீர்யவானாகும்
भयात्	திக்கிலால்	उत्पतन्तं	அவன் (அரக்கன்)
धावितुं	ஓடவும்	स्थितं	தாவுகின்றதையும்
शेकुः न	முடியவில்லை;	यान्तं	நிற்கின்றதையும்
स्थातुं	நிற்கவும்,	सर्वान्	செல்கின்றதையும்
स्पन्दितुं	அசையவும்,	विव्याध	யாவற்றையும்
न	முடியவில்லை.		தாக்கினான்.

एकेनान्तककल्पेन प्रासेनादित्यतेजसा । भिन्नानि हरिसैन्यानि निपेतुर्धरणीतले ॥ ८२ ॥

हरिसैन्यानि	வானரசர் சைன்யங்கள்	प्रासेन	சட்டியைக்கொண்டு
अन्तककल्पेन	எமனை நிகர்த்த	भिन्नानि	பிளக்கப்பட்டவர்
एकेन	தனித்த ஒருவனால்	धरणीतले	பூமியில் [களாய்
आदित्यतेजसा	சூர்யவொளிகொண்ட	निपेतुः	விழுந்தார்கள்.

वज्रनिष्पेषसदृशं प्रासस्याभिनिपातनम् । न शेकुर्वानराः सोढुं ते विनेदुर्महास्वनम् ॥ ८३ ॥

वानराः	வானரர்கள்	सोढुं	சகிக்க
प्रासस्य	சட்டியின்	शेकुः न	முடியவில்லை.
वज्रनिष्पेषसदृशं	வஜ்ராயுதத்தின்	ते	அவர்கள்
	வீழ்ச்சிக்கொப்பாகிய	महास्वनं	பேரிரைச்சலாய்
अभिनिपातनं	தாக்குதலை	विनेदुः	கிசினார்கள்.

पततां हरिवीराणां रूपाणि प्रचकाशिरे । वज्रभिन्नाग्रकूटानां शैलानां पततामिव ॥ ८४ ॥

पततां	கீழ்விழுந்த	पततां	கீழேசாயும்
हरिवीराणां	வானரவீரர்களின்	शैलानां	மலைகளுடைய உருவங்
रूपाणि	உருவங்கள்		கள்
वज्रभिन्नाग्रकूटानां	வஜ்ராயுதத்தால்	इव	எவ்விதமோ அவ்வித
	பிளப்புண்ட சிகர		மே
	சமூகங்களுற்று	प्रचकाशिरे	விளங்கின.

ये तु पूर्वं महात्मानः कुम्भकर्णेन पातिताः । ते स्वस्था वानरश्रेष्ठाः सुग्रीवमुपतस्थिरे ॥

कुम्भकर्णेन	கும்பகர்ணனால்	ते	அந்த
ये	எந்த	वानरश्रेष्ठाः तु	வானரோத்தமர்களும்
महात्मानः	மகா ஆற்றலமைந்த	स्वस्थाः	ஸ்வபாவநிலைமைக்கு
पूर्वं	முன்பு [வர்கள்		வந்தவர்களாய்
पातिताः	வீழ்த்தப்பட்டார்	सुग्रीवं	சுகீர்வனை
	களோ	उपतस्थिरे	கிட்டினார்கள்.

विप्रेक्षमाणः सुग्रीवो ददर्श हरिवाहिनीम् । नरान्तकभयव्रस्तां विद्रवन्तीमितस्ततः ॥ ८६ ॥

சுగிரீவன்
ஹரிவாஹினீ
நரான்தகபயவ்ரஸ்தா
{ நரான்தகனிடம் பயத்
தால் திகில்கொண்ட
தாய்

विप्रेक्षमाणः
इतस्ततः
विद्रवन्ती
ददर्श
கவனித்து
இங்குமங்கும்
சிதறி ஒடுகின்றதாய்
பார்த்தான்.

विद्रुतां वाहिनीं दृष्ट्वा स ददर्श नरान्तकम् । गृहीतपासमायान्तं ह्यपृष्टे प्रतिष्ठितम् ॥ ८७ ॥

ச:
வாஹினீ
விद्रுதா
दृष्ट्वा
नरान्तकं
அவன்
சேனையை
ஒடினதாய்
கண்டு பின்
நரான்தகனை

ह्यपृष्टे
प्रतिष्ठितं
गृहीतपासं
आयान्तं
ददर्श
குதிரைமீது
ஏறிக்கொண்டு
பட்டியைக்கொண்டு
எதிர்த்துவருகிறவ
கவனித்தான். [னாய்]

अथोवाच महातेजाः सुग्रीवो वानराधिपः । कुमारमङ्गदं वीरं शक्रतुल्यपराक्रमम् ॥ ८८ ॥

மகா
வானராதிப:
சுగிரீவ:
अथ
कुमारं
ஆற்றல்கொண்ட
வனும்
வானரமன்னனுமாகிய
சுக்ரீவன்
அப்பொழுது
புதல்வனும்

शक्रतुल्यपराक्रमं
वीरं
अङ्गद
उवाच
இந்திரானுக்கொப்பான
பராக்ரமம்கொண்ட
சூரனுமாகிய
அங்கதனைப்பார்த்து
பின்வருமாறு கட்ட
ளையிட்டான்:

गच्छ त्वं राक्षसं वीरो योऽसौ तुरगमास्थितः । क्षोभयन्तं हरिवलं क्षिप्रं प्राणैर्वियोजय ॥

எவ்
ய:
அசௌ
வீர:
துரம்
आस्थितः
“நீ சென்றுவா.
எந்த
இந்த
வீரன்
குதிரைமீது
வீற்றிருக்கின்றானே
அந்த

हरिवलं
क्षोभयन्तं
राक्षसं
क्षिप्रं
प्राणैः वियोजय
வானர்ச்சேனையை
கலக்கும்
அரக்கனை
விரைவில்
உயிர்வாங்கிவிடுவா
யாக.

स भर्तुर्वचनं श्रुत्वा निष्पपाताद्गदस्ततः । अनीकान्मेघसङ्काशान्मेघानीकादिवांशुमान् ॥

ச:
அங்கதன்
ततः
भर्तुः
वचनं
श्रुत्वा
मेघसङ्काशात्
அந்த
அங்கதன்
அப்பொழுது
கட்டளையை
சிரமேற்கொண்டு
மேகத்தை நிகர்த்த

अनीकात्
अंशुमान्
मेघानीकात्
इव
निष्पपात
சேனையினின்று
சூரியபகவான்
மேகப்படலத்தி
எவ்விதமோ அவ்வி
தமே
வெளியார்த்தான்.

शैलसङ्घातसङ्काशो हरीणाद्युत्तमोऽद्भुतः । रराजाद्भुतसङ्घः सथातुर्विवर्धितः ॥ ९१ ॥

हरीणां	வானரர்களுள்	अद्भुतसङ्घः	
उत्तमः	உத்தமனும்		அணிந்தவனும்
शैलसङ्घातसङ्काशः	மலைப்பிளப்பை நிகர்த்த	सथातुः	காவிக்கற்களோடு
	ததோற்றமுடைய	पर्वतः इव	கூடிய
	வனுமான		பரவதம் எவ்வண்ண
अद्भुतः	அங்கதன்	रराज	மே அவ்வண்ணமே
			விளங்கினான்.

निरायुधो महातेजाः केवलं नखदंष्ट्रवान् । नरान्तकपथिक्रम्य बालिपुत्रांऽनर्वाह्यः ॥ ९२ ॥

महातेजाः	மிக்க ஆற்றல்கொண்ட	नरान्तकं	நராத்கனை
बालिपुत्रः	வாலிமைந்தன்	अभिक्रम्य	எதிர்க்கு
निरायुधः	ஆயுதமேந்தாது	ववः	ஒரு சொல்லை
नखदंष्ट्रवान्	நகங்களையும், பற்களையும்	अवबोध	பின்வகுபாறு
केवलं	யும் மாதிரும் கொண்ட		புகன்றான்

तिष्ठ किं प्राकृतैरेभिर्हरिभिस्त्वं करिष्यसि । अस्मिन्वज्रसमस्पर्शं प्राप्तं क्षिप ममोरसि ॥

तिष्ठ	“சற்றுப் பொறு,	मम	எனது
एभिः	இந்த	अस्मिन्	இந்த
प्राकृतैः	பாமர	उरसि	மார்பில்
हरिभिः	குரங்குகளுடன்	वज्रसमस्पर्शं	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்
त्वं	நீ		க்க வலிகொண்ட
करिष्यसि किं	செய்யப்போவ தென்ன?	प्राप्तं	பட்டியை
		क्षिप	எறிவாய்.”

अद्भुतस्य वचः श्रुत्वा प्रचुक्रोध नरान्तकः । सन्दग्ध दशनैरोष्टं विनिश्चय्य भुजङ्गवत् ॥ ९५ ॥

कुदः	கோபங்கொண்டிருந்த வனும	आद्य	உதட்டை
नरान्तकः	மானிடர்களுக்கு மிருத்யுவுமான	सन्दग्ध	கயத்தூ
नरान्तकः	நராத்கன்	बालिपुत्रं	வாலிபுதல்வனாகிய
अद्भुतस्य	அங்கதனுடைய	अद्भुत	அங்கதனை
वचः	சொல்லை	अभिगम्य	கிட்டி
श्रुत्वा	கேட்டு	भुजङ्गवत्	சர்ப்பாம்போல
दशनैः	பற்களால்	विनिश्चय्य	பெருமூச்செறிந்து
		प्रचुक्रोध	கடுகடுத்தான்.

प्रासं समाविध्य तदाऽङ्गदाय समुज्ज्वलन्तं सहस्रोत्ससर्ज ।

स वालिपुत्रोरसि वज्रकल्पे बभूव भयो न्यपतच्च भूमौ

॥ ९६ ॥

तदा அப்பொழுது
சமுவலந்த் ஜவலிக்கும்
பாப் ஈட்டியை
சாமவிध्य சுழற்றி
ஂங்ஂதாய அங்கதன்மீது
சஂசா விரைந்து
ஂசசர்ஜ எறிந்தான்.
ஸ: அது

வஜ்ரகல்பே வஜ்ராயுத்தத்தை
நிகர்த்த
வாலிபுத்ரோரசி வாலிபுத்ரனது
மார்பில்
பய: முறிவுண்டதாய்
வபூவ ஆனது;
பூமௌ ச பூமியிலும்
ந்யபதத் விழுந்துவிட்டது.

तं प्रासमालोक्य तदा विभ्रं सुपर्णकृत्तोरगभोगकल्पम् ।

तलं समुद्यम्य स वालिपुत्रस्तुरङ्गं तस्य जघान मूर्ध्नि

॥ ९७ ॥

तदा அப்பொழுது
ஸ: அந்த
வாலிபுத்ர: வாலிமைந்தன்
த் அந்த
பாஸ் ஈட்டியை
சுபர்ணகூத்ரோ- } கருடபகவானால் துண்
பொகல்ய } டுண்ட சர்ப்பத்தின்
உடலை நிகர்த்து

விப்ரம் முறிவுண்டதாய்
அலோக்ய பார்த்து
தல் உள்ளங்கையை
சமுக்ய ஒங்கி
தஸ்ய அவனது
தூரங்ம் குதிரையை
மூர்ஜி தலையில்
ஜகான அறைந்தான்.

निमग्नतालुः स्फुटिताक्षितारो निष्क्रान्तजिह्वोऽचलसंनिकाशः ।

स तस्य बाजी निपपात भूमौ तलप्रहारेण विशीर्णमूर्धा

॥ ९८ ॥

तस्य அவனது
அவலசனிகாஸ: மலையை நிகர்த்த
ஸ: பாஜா அந்தக் குதிரை
தல்ப்ரஂரோ உள்ளங்கையறையால்
விஸீர்ணமூர்ஂ மண்டையுடைந்து,

நிமக்னதாலு: கடைவாய் நகங்கி
ஸ்கூதிதாஸ்கிதார: கருவிழிகள் தெறித்து
நிஸ்க்ரஂந்தஜிஂ: நாக்கு பிதுங்கி
பூமௌ பூமியில்
நிபபாத சாயுந்தது.

नरान्तकः क्रोधवशं जगाम हतं तुरङ्गं पतितं निरीक्ष्य ।

स मुष्टिमुद्यम्य महाप्रभावो जघान शीर्षे युधि वालिपुत्रम्

॥ ९९ ॥

युधि போரில்
நரஂந்தக்: நரஂந்தகன்
தூரங் குதிரையை
ஂத் மாண்டு
பதித் விழுந்ததாய்
நிரீக்ஷ கண்டு
ஂஂவஸ் ஜகஂ கோபம் மூண்டான்.

மஂப்ரபாவ: மிக மகிமைவாய்ந்த
ஸ: அவன்
மூர்ஜி முஷ்டியை
ஂடிய உயர்த்தி
வாலிபுத் வாலிபுதல்வனை
ஸீர்ஷ் சிரஸில்
ஜகான புடைத்தான்.

अथाङ्गदो मुष्टिविभिन्नभूर्या सुसाव तीव्रं रुधिरं भृशोष्णम् ।

मुहुर्विज्ज्वाल मुमोह चापि संज्ञां समासाद्य विसिष्मिये च ॥ १०० ॥

अथ	அப்பொழுது	मुहुः	மிகவும்
अङ्गदः	அங்கதன்	विज्ज्वाल	திகத்தான்.
मुष्टिविभिन्नभूर्या	முஷ்டியால் தலை பிளவுண்டவனாக	च च	அக்கணமே
भृशोष्णं	மிகக்கொதிப்புண்ட	मुमोह	உணர்விழந்தான்.
रुधिरं	ரத்தத்தை	संज्ञां	தெளிவை
तीव्रं	அதிகமாய்	समासाद्य	அடைந்து
सुसाव	ஒழுக்கினன்.	विसिष्मिये अपि	ஆச்சர்யமும் கொண்டான்.

अथाङ्गदो वज्रसमानवेगं संवत्य मुष्टिं गिरिशृङ्गकल्पम् ।

निपातयामास तदा महात्मा नरान्तकस्योरसि वालिपुत्रः ॥ १०१ ॥

अथ	பின்னர்	मुष्टिं	முஷ்டியை
वालिपुत्रः	வாலிபுத்தல்வனும்	वज्रसमानवेगं	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்
महात्मा	பேராற்றல்கொண்ட		த்த வேகமுற்றதாய்
अङ्गदः	அங்கதன் [வனுமாகிய	संवत्य	சுழற்றி
तदा	அப்பொழுது	नरान्तकस्य	நராத்கனுடைய
गिरिशृङ्गकल्पं	மலைச்சிகரத்தை	उरसि	மார்பில்
	நிகர்த்த	निपातयामास	வீழ்த்தினான்.

स मुष्टिनिष्पृष्टविभिन्नवक्त्रा ज्वालावमच्छोणितदिग्धगात्रः ।

नरान्तको भूमितले पपात यथाऽचलो वज्रनिपातभग्नः ॥ १०२ ॥

सः नरान्तकः	அந்த நராத்கன்	वज्रनिपातभग्नः	வஜ்ராயுதத்தின் வீழ்
मुष्टिनिष्पृष्ट- विभिन्नवक्त्राः	முஷ்டியின் புடைப்பு பால் மார்பு பிளவு ண்டவனாய்	अचलः यथा	சகியால் பிளவுண்ட மலை எப்படியோ, அடைய பெ
ज्वालावम- च्छोणितदिग्धगात्रः	ஜ்வாலையுடன் பொங்கிய ரத்தத்தால் தேகம் நனைந்தவனாய்	भूमितले पपात	பூப்பிரகேசத்தில் வீழ்ந்துமாய்ந்த விட டான.

अथान्तरिक्षे त्रिदशोत्तमानां वनौकसां चैव महाप्रणादः ।

बभूव तस्मिन्निहतेऽप्यवीरे नरान्तके वालिसुतेन संख्ये ॥ १०३ ॥

अथ	அப்பொழுது	निहते	மீண்டவனாவில்
संख्ये	போரில்	अन्तरिक्षे	ஆகாயத்தில்
वालिसुतेन	வாலிமைந்தனால்	त्रिदशोत्तमानां च	தேவர்களுடையவும்
अप्यवीरे	சிறந்தவீரனாகிய	वनौकसां एव	வானரர்களுடையவும்
तस्मिन्	அந்த	महाप्रणादः	பேரொலியானது
नरान्तके	நராத்கன்	बभूव	உண்டாயிற்று.

रथमादित्यसङ्काशं युक्तं परमवाजिभिः । आस्थाय त्रिशिरा वीरो वालिपुत्रमथाभ्ययात् ॥

वीरः	வீரனாகிய	आदित्यसङ्काशं	சூரியனை நிகர்த்தது
त्रिशिराः अथ	திரிசிரஸும்	रथं	ரதத்தில் [மான
परमवाजिभिः	சிறந்த குதிரைகளால்	आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு
युक्तं	சூட்டப்பெற்றதும்	वालिपुत्रं	அங்கதனை
		अभ्ययात्	எதிர்த்தான்.

स त्रिभिर्देवदपैर्नैर्ऋतेन्द्रैरभिद्रुतः । वृक्षमुत्पाटयामास महाविटपमङ्गदः ॥ ५ ॥

सः	அந்த	विभिः	மூவர்களால்
अङ्गदः	அங்கதன்	अभिद्रुतः	எதிர்க்கப்பட்டவரைய்
देवदपैः	தேவர்கள் செருக்கை	महाविटपं	பெருங்கிளைகளுற்ற
	சினைத்த	वृक्षं	மரபொன்றை
नैर्ऋतेन्द्रैः	நாகந்தேவர த்தமர்கள்	उत्पाटयामास	பெயர்த்தெடுத்தான்.

देवान्तकाय तं वीरश्चिक्षेप सहसाऽङ्गदः । महावृक्षं महाशाखं शक्रो दक्षमिवाशनिम् ॥ ६ ॥

वीरः	சூரனாகிய	तं	அந்த
अङ्गदः	அங்கதன்	महाशाखं	பெருங்கிளைகளுற்ற
शक्रः	இந்திரன்	महावृक्षं	பெரும்வீருக்கத்தை
दीप्तं	ஒவலிக்கும்	देवान्तकाय	தேவரந்தகன்மீது
अशनिं	வஜ்ராயுதத்தை	सहसा	வினைந்து
हव	எவ்வாறோ, அவ்வாறோ	चिक्षेप	எறிந்தான்.

त्रिशिरास्तं प्रचिच्छेद शरैराशीविषोपमैः । स वृक्षं कृत्तमालोक्य उत्पपात तदाङ्गदः ॥

त्रिशिराः	திரிசிரஸ்	अङ्गदः	அங்கதன்
तं	அதை	तदा	உப்பொழுது
आशीविषोपमैः	சர்ப்பங்களை நிகர்த்த	वृक्षं	மரத்தை
शरैः	பாணங்களால்	कृत्तं	துண்டிக்கப்பட்டதாய்
प्रचिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தான்.	आलोक्य	கண்டு
सः	அந்த	उत्पपात	துள்ளியெழுந்தான்.

स वर्षं ततो वृक्षाञ्छैलांश्च कपिकुञ्जरः । तान्प्रचिच्छेद संकुद्धस्त्रिशिरा निशितैः शरैः ॥

सः	அந்த	त्रिशिराः	திரிசிரஸ்
कपिकुञ्जरः	வானரோத்தமன்	संकुद्धः	கோடங்கொண்டு
ततः	அப்பொழுது	निशितैः	கூரிய
वृक्षान्	மரங்களையும்	शरैः	பாணங்களால்
शैलान् च	மலைகளையும்	तान्	அவைகளை
वर्षं	பொழிந்தான்	प्रचिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தான்.

विषाणं चास्य निष्कृष्य वालिपुत्रो महाबलः । देवान्तकमभिप्लूत्य ताडयामास संयुगे ॥

ச்யுगे	போரில்	निष्कृष्य	பிடுங்கிக்கொண்டு
महाबलः	பலசாலியாகிய	अभिप्लूत्य	தாவிக்கொண்டு
वालिपुत्रः	வாலிபுத்தல்வன்	देवान्तकं	தேவாந்தகனை
अस्य	இதனது	ताडयामास	புடைத்தான்.
विषाणं च	தந்தத்தையும்		

स विह्वलितसर्वाङ्गो वातोद्धूत इव द्रुमः । लाक्षारससवर्णं च सुस्नाव रुधिरं मुखात् ॥१६॥

सः	அவன்	मुखात्	வாயினின்று
वातोद्धूतः	காற்றால் அலைபுண்ட	लाक्षारससवर्णं	செம்பஞ்சுக்குழம்
द्रुमः इव	மரம்போல		பைப் போன்ற
विह्वलितसर्वाङ्गः	எல்லா அங்கங்களும்	रुधिरं च	ரத்தத்தையும்
	தளர்ந்தவனாய்	सुस्नाव	கக்கினான்.

अथाश्वास्य महातेजाः कृच्छ्रादेवान्तको बली । आविध्य परिघं घोरमाजघान तदाऽङ्गदम् ॥

अथ	பின்னர்	घोरं	பயங்கரமான
महातेजाः	ஆண்மை மிகுந்தவ	परिघं	உழுலைத்தடியை
बली	பலசாலியுமான [னும்	आविध्य	சூழற்றி
देवान्तकः	தேவாந்தகன்	तदा	அப்பொழுது
कृच्छ्रात्	மிகச்சிரமப்பட்டு	अङ्गदं	அங்கதனை
आश्वास्य	களைப்பு நீங்கி	आजघान	தாக்கினான்.

परिधाभिहतश्चापि वानरेन्द्रात्मजस्तदा । जानुभ्यां पतितो भूमौ पुनरेवोत्पपात ह ॥१८॥

तदा	அப்பொழுது	जानुभ्यां	முழந்தாளிட்டு
परिधाभिहतः	உழுலைத்தடியாலடிக்க	भौ	பூமியில்
	ப்பெற்ற	पतितः	விழுந்தவனாய்
वानरेन्द्रात्मजः }	அங்கதனும்	पुनः एव	மீளவும்
च अपि		उत्पपात ह	எழுந்தான்.

तमुत्पतन्तं त्रिशिरास्त्रिभिर्बाणैरजिह्मगैः । घोरैर्हरिपतेः पुत्रं ललाटेऽभिजघान ह ॥ १९ ॥

त्रिशिराः	தசரஸ்	अजिह्मगैः	நேராகப் பாயவல்ல
उत्पतन्तं	எழுந்த		வைகளும்
तं	அந்த	घोरैः	கொடியவைகளுமான
हरिपतेः	வாலியின்	त्रिभिः बाणैः	மூன்று பாணங்களால்
पुत्रं	புதல்வனை	ललाटे	நெற்றியில்
		अभिजघान ह	அடித்தான்.

ततोऽङ्गदं परिशिसं त्रिभिर्नैर्ऋतपुङ्गवैः । हनुमानपि विज्ञाय नीलश्चापि प्रतस्थतुः ॥ २० ॥

ततः	அப்பொழுது	नैर्ऋतपुङ्गवैः	ராக்ஷஸோத்தமர்
हनुमान् अपि	ஆஞ்சனேயரும்,		களால்
नीलः च अपि	நீலனும்	परिशिसं	சூழப்பட்டவனும்
अङ्गदं	அங்கதனை	विज्ञाय	அறிந்து
विशिः	மூன்று	प्रतस्थतुः	புறப்பட்டுவந்தார்கள்.

ततश्चिक्षेप शैलाग्रं नीलस्त्रिशिरसे तदा । तद्रावणसुतो धीमान्विभेद निशितैः शरैः ॥ २१ ॥

ततः	அப்பொழுது	रावणसुतः	ராவணன் மைந்தனும்
नीलः	நீலன்	तदा	அப்பொழுது
विशिरसे	திரிசிரவின்மீது	तत्	அதை
शैलाग्रं	மலைச்சிகரமொன்றை	निशितैः	கூரிய
चिक्षेप	வீசிஞன்.	शरैः	பாணங்களால்
धीमान्	புத்திமானாகிய	विभेद	பிளந்துவிட்டான்.

तद्वाणशतनिर्भिन्नं विदारितशिलातलम् । सविस्फुलिङ्गं सज्वालं निपपात गिरेः शिरः ॥

तद्वाणशत- निर्भिन्नं }	அவனது அனேக பாணங்களால் தாக்க கப்பட்டு	शिरः	சிகரம்
विदारितशिलातलं	பெரும் பாறைகளும்	सविस्फुलिङ्गं	நெருப்புப்பொறி யுடனும்
गिरेः	மலை [பிளவுண்ட	सज्वालं	ஜ்வாலையுடனும்
		निपपात	கீழ்விழுந்தது.

ततो जृम्भितमालोक्य हर्षादेवान्तकस्तदा । परिधेणाभिदुद्राव मारुतात्मजमाहवे ॥ २३ ॥

ततः	பின்னர்	मारुतात्मजं	ஆஞ்சனேயரை
देवान्तकः	தேவாந்தகன்	आलोक्य	பார்த்து
आहवे	போரில்	तदा	அப்பொழுது
हर्षात्	சந்தோஷத்தால்	परिधेण	உழைத்தடியுடன்
जृम्भितं	துள்ளியெழுந்த	अभिदुद्राव	எதிர்த்தோடிஞன்.

तपापतन्तमुत्प्लुत्य हनुमान् मारुतात्मजः । आजघान तदा मूर्ध्नि वज्रकल्पेन मुष्टिना ॥२४॥

तदा	அப்பொழுது	उत्प्लुत्य	தாவி
मारुतात्मजः	வாயுபுத்தல்வனாகிய	मूर्ध्नि	தலையில்
हनुमान्	ஹனுமார்	वज्रकल्पेन	வஜ்ராயுதத்தை
आपतन्तं	எதிர்த்துவரும்	मुष्टिना	முஷ்டியால் [நிகர்த்த
सं	அவனை	आजघान	புடைத்தார்.

शिरसि प्रहरन्वीरस्तदा वायुसुतो बली । नादेनाकम्पयच्चैव राक्षसान् स महाकपिः ॥२५॥

वीरः	சூரரு	शिरः	சிரஸில்
बली	பலவானும்	प्रहरन्	புடைத்துக்கொண்டு
वायुसुतः	வாயுபுத்தல்வருமாகிய	नादेन	கர்ஜனையால்
सः महाकपिः	அந்த வானரோத்தமர்	राक्षसान् च एव	அரக்கர்களுள்ளோரையும்
तदा	அப்பொழுது	अकम्पयन्	நடுங்கச்செய்தான்.

स मुष्टिनिष्पिष्टविकीर्णमूर्धा निर्वान्तदन्ताक्षिवेद्यम्बिजिह्वः

देवान्तको राक्षसराजसूनुर्गतासुरव्यां सहसा पपात

॥ २६ ॥

सः	அந்த	निर्वान्तदन्ताक्षि	} பற்களும் கண்டளும் பிதுங்கி நாயு
राक्षसराजसूनुः	ராவணன் புத்தல்வ	विलम्बजिह्वः	
	இகைய	गासुः	மரித்தவனுப்[தொங்கி
देवान्तकः	தேவாந்தகன்	उर्या	பூமியில்
मुष्टिनिष्पिष्ट-	} முஷ்டியின் குத்தால்	सहसा	சுடக்கென
विकीर्णमूर्धा		पपात	சுடந்தான்

तस्मिन्हते राक्षसयोधमुख्ये महाबले संयति देवशत्रौ ।

कुद्वस्त्रिमूर्धा निशिताग्रमुग्रं वर्ष नीलोरसि बाणवर्षम्

॥ २७ ॥

संयति	போரில்	विमूर्धा	திரிசிரஸ்
देवशत्रौ	தேவசத்ருவும்	कुद्वः	சினங்கொண்டு
महाबले	மகாபலசாலியும்	नीलोरसि	நீலனது மார்பில்
राक्षसयोधमुख्ये	ராக்கஸயோதர்களுள்	उग्रं	பரங்கரமானதும்
	சிறந்தவனுமான	निशिताग्रं	கூரிய நுணிகளுற்றது
तस्मिन्	அவன்	बाणवर्ष	சாமாரியை [மான
हते	மாளவும்	वर्ष	வந்தித்தான்.

महोदरस्तु संक्रुद्धः कुञ्जरं पर्वतोपमम् । भूयः समधिख्याशु मन्दरं रश्मिवानिव ॥ २८ ॥

ततो बाणमयं वर्षं नीलस्योरस्यपातयत् । गिरौ वर्षं तडिच्चक्रचापवानिव तोयदः ॥ २९ ॥

महोदरः तु	மஹோதரனும்	उरसि	மார்பில்
संक्रुद्धः	மிசச்சினந்து	बाणवर्ष	சரமயமான
आशु	விரைவில்	वर्ष	மாரியை
भूयः	மீளவும்	गिरौ	பர்வதத்தில்
पर्वतोपमं	மலையை நிகர்த்த	तडिच्चक्र-	} மின்னற்கூட்டங்ளை யும், வானவில்லையும் கொண்ட
	யாணையொன்றில்	चापवान्	
रश्मिवान्	நீர்வன	तोयदः	மேசம
मन्दरं	மந்தரமலையில்	वर्षं	மழையை
इव	எவ்விதமோ அவ்	इव	எப்படியோ அப்ப
	ம	ततः	அப்பொழுது [டியே
समधिख्या	ஏறிக்கொண்டு	अपातन्	பொழிந்தான்.
नीलस्य	நீலனது		

ततः शरौघैरभिवर्ष्यमाणो विभिन्नगात्रः कपिसैन्यपालः ।

नीलो बभूवाथ निस्पृष्टगात्रो विष्टम्भितस्तेन महाबलेन

॥ ३० ॥

ततः	அப்பொழுது	तेन	அவனால்
कपिसैन्यपालः	வானரச்சேனைத் தலைவனும்	शरौघैः	பாணவர்ஷங்களால்
निस्पृष्टगात्रः अथ	தேகக்கட்டமைந்த	अभिवर्ष्यमाणः	வர்ஷிக்கப்பட்டு
नीलः	நீலன் [வனுமான	विभिन्नगात्रः	உடல் பிளவுண்டு
महाबलेन	மகா பலசாலியின	विष्टम्भितः	திகைத்து நின்றவ
		बभूव	இருந்தான். [ரூய

ततस्तु नीलः प्रतिलभ्य संज्ञां शैलं समुत्पाद्य सवृक्षषण्डम् ।

ततः समुत्पत्य भृशोग्रवेगो महोदरं तेन जघान मूर्ध्नि

॥ ३१ ॥

ततः	அப்பொழுது	ततः	அவ்விடத்தினின்று
नीलः तु	நீலனும்	समुत्पत्य	துள்ளியெழுந்து
संज्ञां	தெளிவை	भृशोग्रवेगः	மிகப் பயங்கரமான வேகங்கொண்டு
प्रतिलभ्य	அடைந்து	महोदरं	மகோதரனை
सवृक्षषण्डं	மாக்கூட்டங்களோடு கூடிய	तेन	அதனால்
शैलं	மலையொன்றை	मूर्ध्नि	தலையில்
समुत्पाद्य	பிடுங்கிக்கொண்டு	जघान	புடைத்தான்.

ततः स शैलेन्द्रनिपातभग्नो महोदरस्तेन महाद्विपेन ।

विपोथितो भूमितले गतासुः पपात वज्राभिहतो यथाऽद्रिः

॥ ३२ ॥

ततः	அப்பொழுது	गतासुः	மரித்தவனாகி
सः	அந்த	वज्राभिहतः	வஜ்ராயுதத்தால் அடியுண்ட
महोदरः	மஹோதரன்	अद्रिः	பர்வதம்
शैलेन्द्रनिपातभग्नः	மாமலையின் வீழ்ச்சி யால் தாக்கப்பட்டு	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
तेन	அந்த	भूमितले	பூமிப்பரதேசத்தில்
महाद्विपेन	பெரும் யானையுடன்	पपात	சாய்ந்துவிட்டான்.
विपोथितः	மர்த்திக்கப்பட்டவ ராய்		

पितृव्यं निहतं दृष्ट्वा त्रिशिराश्चापमाददे । हनुमन्तं च संक्रुद्धो विव्याध निशितैः शरैः ॥

विशिराः	திரிசிரஸ்	संक्रुद्धः	மிகச்சினந்து
पितृव्यं	சிறிய தந்தையை	हनुमन्तं च	ஹனுமாரையும்
निहतं	மாண்டவனாய்	निशितैः	கூரிய
दृष्ट्वा	கண்டு	शरैः	பாணங்களால்
चापं	வில்லை	विव्याध	எய்தனன்.
आदद	கைக்கொண்டான்.		

ச வாயுசூனு: குபிதத்விசுபே சிவரம் கிரே: | திசிராஸ்தக்ஷரீஸ்தீக்ஷனீவிபேத் வஹுபா வநீ ||

ச: வாயுசூனு:	அந்த மாருதி	திசிரா:	திரிசிரஸ்
குபித:	சினந்து	தந்	அதை
கிரே:	மலையினது	தீக்ஷை:	கூரிய
சிவரம்	சிகரமொன்றை	சரீ:	கணைகொல்
விசுபே	விசினுர்.	வஹுபா	பலவாக
வநீ	பலசாலியாகிய	விபேத்	துண்டிக்குவிட்டான்.

தத்யர்தீ சிவரம் தத்யா துமவர்ப் மஹாகபி: | விசசர்ஜ ரணே தஸிந் ரவணஸ்ய சுதம் தரி || 35 ||

மஹாகபி:	வாணரோத்தமரான	ரணே	போரில்
தந்	அந்த [அவர்	ரவணஸ்ய	ராவணனது
சிவரம்		சுதம் தரி	குமாரனைக்குறி
வ்யர்தீ			வைந்து
தத்யா	கண்டு	துமவர்ப்	மரமாரியை
தஸிந்	அந்த	விசசர்ஜ	விடுத்தார்.

தமாபதந்தமாசாஸே துமவர்ப் தரிதாபவான் | திசிரா நிசிரீவாரீஸ்திசுதேத் ச நநாத் ச || 36 ||

தரிதாபவான்	பிரதாபசாலியாகிய	துமவர்ப் ச	விருகத்தை வந்ததை
திசிரா:	திரிசிரஸ்	நிசிரீ:	கூரிய
அசாஸே	ஆகாசத்தில்	வாரீ:	கணைகொல்
அபதந்த	மேல் விழுவரும்	திசுதே	முறித்துவிட்டான்
த	அந்த	நநாத் ச	கர்ஜனையுரிட்டான்.

ததோ ஹ்நுமானுஸ்த்ய ஹ்யாஸ்திசிரஸஸ்ததா | விததார நஸீ: க்ருதோ கஜேந்ரம் மூராதிவ || 37 ||

தத:	அதனால்	திசிரஸ:	திரிசிரஸின்
	சினங்கொண்ட	ஹ்யான்	குதிரைகளை
ஹ்நுமான்	அனுமார்	மூராத்	ஓர் சிங்கம்
ததா	அப்பொழுது	கஜேந்ரம்	யானையை
அஸ்த்ய	தாவிக்கொட்டி	இவ்	எவ்வாறோ, அவ்வாறே
நஸீ:	நகங்கொல்	விததார	கிழித்துவிட்டார்.

அத சக்தி சமாடாய காலராதிமிவான்தக: | சிசுபானிலபுதாய திசிரா ரவணாஸ்தம:

அத	அப்பொழுது	இவ்	போல
ரவணாஸ்தம:	ராவணன் புதல்வனான	சக்தி	சக்தியாயுத்ததை
திசிரா:	திரிசிரஸ் [கிய	சமாடாய	கைக்கொண்டு
காலராதி	காளராத்திரியில்	அனிலபுதாய	மாருதியின்மீது
அன்தக:	எமன்		விடுத்தான்.

दिवः क्षिमासिबोल्कां तां शक्तिं क्षिमासङ्गताम् । गृहीत्वा हरिशार्दूलो वभञ्ज च ननाद च ॥

हरिशार्दूलः	வானரோத்தமரான அவா	असङ्गतां	தடைபடாது
दिवः	ஆகாயத்தினின்று	क्षिमां	எறியப்பட்ட
क्षिमां	ஏறியப்பட்ட	शक्तिं च	சக்தியாயுத்தத்தை
उल्कां	கொள்ளிக்கட்டை	गृहीत्वा	கைப்பற்றி
इव	போன்றதான	वभञ्ज	முறித்துவிட்டார்.
तां	அந்த	ननाद च	சிங்கநாதமும் செய் தார்.

तां दृष्ट्वा घोरसङ्काशां शक्तिं भग्नां हनूयता । प्रहृष्टा वानरगणा विनेदुर्जलदा इव ॥ ४० ॥

वानरगणाः	வானரசமூகங்கள்	भग्नां दृष्ट्वा	முறிபட்டதாய் கவ
घोरसङ्काशां	பயங்கரத்தோற்ற	प्रहृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்டவா களாய்
तां	அந்த	जलदाः इव	மேகங்கள்போல்
शक्तिं	சக்தியை	विनेदुः	காஜித்தனர்
हनूयता	அனுமாரால்		

ततः खड्गं समुद्यम्य त्रिशिरा राक्षसोत्तमः । निजघान तदा व्यूढे वायुपुत्रस्य वक्षसि ॥

ततः	அனந்தரம்	वायुपुत्रस्य	வாயுபுத்தல்வருடைய
राक्षसोत्तमः	ராட்சஸோத்தமனாகிய	व्यूढे	விசாலமான
त्रिशिराः	திரிசிரஸ்	वक्षसि	மார்பில்
खड्गं	கத்தியை	तदा	அப்பொழுது
समुद्यम्य	ஒங்கி	निजघान	நாட்டினான்.

खड्गप्रहाराभिहतो हनूयान मारुतात्मजः । आजघान त्रिशिरसं तलेनोरसि वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்பவானும்	तलेन	உள்ளங்கையால்
मारुतात्मजः	வாயுபுத்தல்வருமாகிய	त्रिशिरसं	திரிசிரஸை
हनूयान्	அனுமார்	उरसि	மார்பில்
खड्गप्रहाराभिहतः	கத்தியின் வெட்டால் தாக்கப்பட்டவராய்	आजघान	அறைந்தார்.

स तदाभिहतस्तेन सस्तहस्तायुधो भुवि । निपपात महातेजास्त्रिशिरास्त्यक्तचेतनः ॥४३॥

महातेजाः	ஆற்றல் மிகுந்த	त्यक्तचेतनः	உணர்
सः	அந்த	सस्तहस्तायुधः	கைகளிலிருந்த ஆயு தங்கள் நழுவி
त्रिशिराः	திரிசிரஸ்	भुवि	பூமியில்
तेन	அவரால்	निपपात	வீழ்ந்துவிட்டான்.
तदाभिहतः	உள்ளங்கையால் அறையுண்டவனாய்		

स तस्य पततः खड्गं समाच्छिद्य महाकपिः । ननाद गिरिसङ्काशस्त्रासयन् सर्वनैर्ऋतान् ॥

ச:	அந்த	சமாச்சித்ய	கைப்பற்றி
गिरिसङ्काशः	மலையை நிகர்த்த	सर्वनैर्ऋतान्	எல்லா அரக்கர்
महाकपिः	வானரோத்தமர்		களையும்
पततः	விழுதும்	वासयन्	பயமுறுத்திக்
तस्य	அவனது		கொண்டு
खड्गं	கத்தியை	ननाद	கர்ஜித்தார்.

अमृष्यमाणस्तं घोषमुत्पपात निशाचरः । उत्पत्य च हनूमन्तं ताडयामास मुष्टिना ॥४५॥

निशाचरः	அரக்கன்	उत्पत्य	எழுந்தது
तं घोषं	அந்த நாத்ததை	हनूमन्तं च	அனுமாரையும்
अमृष्यमाणः	பொறுதவனாய்	मुष्टिना	முஷ்டியால்
उत्पपात	எழுந்தான்.	ताडयामास	சூத்தினான்.

तेन मुष्टिप्रहारेण संचुकोप महाकपिः । कुपितश्च निजग्राह किरीटे राक्षसर्षभम् ॥ ४६ ॥

परवीरहा	சத்ருசம்ஹாரகரும்	कुपितः	கோபங்கொண்ட
महाकपिः च	வானரோத்தமரு		அவர்
	மாகும்	रोषताम्राक्षः	கோபத்தால் கண்கள்
हनुमान्	அனுமார்		சுவந்து
तेन	அந்த	राक्षसर्षभं	ராக்ஷஸோத்தம
मुष्टिप्रहारेण	முஷ்டியின் சூத்தால்	राक्षसं	அரக்களை
संचुकोप	சினந்தார்.	किरीटे	கிரீடத்தில
		निजग्राह	பற்றினார்.

स तस्य शीर्षाण्यसिना शितेन किरीटजुष्टानि सकुण्डलानि ।

क्रुद्धः प्रचिच्छेद सुतोऽनिलस्य त्वष्टुः सुतस्येव शिरांसि शकः ॥ ४७ ॥

क्रुद्धः	சினங்கொண்ட	शितेन	கூரிய
सः	அந்த	असिना	கத்தியால்
अनिलस्य	வாயுபகவானது	शकः	இந்திரன்
सुतः	புதல்வர்	त्वष्टुः	த்வஷ்டாவின்
तस्य	அவனது	सुतस्य	புத்ரனின் (விருத்ரா
किरीटजुष्टानि	மகுடங்கள் புனைந்த		சுரனின்)
	வைகளும்	शिरांसि	தலைகளை
सकुण्डलानि	குண்டலமணிந்தவை	इव	எவ்வண்ணமோ
	களுமான		அவ்வண்ணமே
शीर्षाणि	தலைகளை	प्रचिच्छेद	அறுத்துத்தள்ளினார்.

तान्यायताक्षायगसन्निभानि प्रदीप्तैश्वानरलोचनानि ।

पेतुः शिरांसिन्द्रिषोर्धरण्यां ज्योतीषि मुक्तानि यथाऽर्कमार्गात् ॥ ४८ ॥

போ:	இந்திரசத்ரு	शिरांसि	தலைகள்
तामि	அந்த	अर्कमार्गात्	சூர்யமார்க்கத்தினின்
आयताक्षाणि	பெரும் கருவிழிக		று (அகாயத்தினின்று)
	ஒற்றைவளனும்	मुक्तानि	சிதறிய
अगसन्निभानि	மலைகளோடிகர்த்தவை	ज्योतीषि	நக்சத்திரங்கள்
	களும்	यथा	போல்
प्रदीप्तैश्वानर- }	ஜ்வலிக்கும் அக்னி	धरण्यां	பூமியில்
लोचनानि }	பொன்ற கண்களுற்	पेतुः	விழுந்தன.
	றவைகளுமான		

तस्मिन् हते देवरिपौ त्रिशिषे हनूमता शक्रपराक्रमेण ।

नेदुः सुवङ्गाः प्रचाल भूमी रक्षांस्यथो दुद्रुविरे समन्तात् ॥ ४९ ॥

देवरिपौ	தேவசத்ருவாகிய	नेदुः	ஆரவாரித்தார்கள்.
तस्मिन् विशिषे	அந்த திரிகிரஸ்	भूमिः	பூமி
शक्रपराक्रमेण	இந்திரனது பிரதாபம்	प्रचाल	அசைந்தது.
	கொண்ட	अथ	அப்பொழுது
हनूमता	ஆஞ்சனேயரால்	रक्षांसि	அரக்கர்கள்
हते	மாண்டவளவில்	समन्तात्	நாற்புறத்திலும்
सुवङ्गाः	வானர்கள்	दुद्रुविरे	ஒடினார்கள்.

हत् त्रिशिरसं दृष्ट्वा तथैव च महोदरम् । हतौ प्रेक्ष्य दुराधर्षौ देवान्तकनरान्तकौ ॥ ५० ॥

चुकोप परमामर्षी मत्तो राक्षसदुङ्गवः । जग्राहाचिष्मतीं घोरां गदां सर्वायसीं शुभाम् ॥

हेमपट्टपरिक्षिप्तं मांसशोणितफेनिलाम् । विराजमानां वपुषा शत्रुशोणितरञ्जिताम् ॥ ५१ ॥

तेजसा संप्रीप्तायां रक्तमाल्यविभूषिताम् । ऐरावतमहापद्मसर्वभौमभयावहाम् ॥ ५२ ॥

राक्षसदुङ्गवः राक्षஸோத்தமனாகிய

मत्तः மத்தன்

विशिरसं திரிகிரஸ்ஸை

हत् दृष्ट्वा மாண்டவனாகக் கண்டு

तथा அப்படியே

महोदरं மகோதரனையும்

च மாண்டவனாகக்கண்டு

दुराधर्षौ வெல்லற்கரிய

देवान्तक- } தேவாந்தகனையும்

नरान्तकौ एवं } நராதகனையும்

हतौ மாண்டவர்களாய்

प्रेक्ष्य கண்டு

परमामर्षी மிகப்பொறுதவனாய்

चुकोप சினம் மூண்டான்.

अर्चिष्मतीं ஜ்வாலைகளுடன்

॥ கூடியதும்

घोरां பயங்கரமானதும்

सर्वायसीं முழு இரும்பாலான

शुभां அழகியதும் [தும்

हेमपट्टपरिक्षिप्तं பொற்பட்டங்கள்

प्रीणैकக்கப்பட்டதும்

मांसशोणित- } மாம்சங்களாலும்,

फेनिशं } ரத்தத்தாலும் பூச்

சுண்டதும்

वपुषा ஒளிகொண்டு

विराजमानां பிரகாசிக்கின்றதும்

ஶகுஷோணிதரஜிதாं சத்ருக்களின் ரத்தத்
 தால் சிவந்த தூமான
 தேஜஸா ஒளியால்
 சம்பரிதாப்ரா ஜ்வலிக்கும் துளி
 கொண்டதும்

ருக்மாலய- } செவ்விய புஷ்பமாலை
 விஹிதா } சூட்டப்பெற்றது.

<p>गदामादाय संकुद्धो मत्तो राक्षसपुङ्गवः । राक्षसपुङ्गवः मत्तः संकुद्धः गदां आदाय</p>	<p>ராஷ்டிரேஸா த் தபனாகிய மத்தன் மிகுதகினைந்து கதைநைய கைகடுகொண்டு</p>
--	---

அதர்்பஃ	சமுத்ய	வானர	ராவணானுஜம்
அத	அப்பொழுது		
வானர:	வானரனும்		
பலி	பலசாலியுமாகய		
அதஃ	ரிஷபன்		
சமுத்ய	தாளியெழுந்து		
ராவணானுஜ	ராவணன் தம்பியாகய		

த	புரஸ்தாதிஸ்திதம்	தூஷ்டா	வானம்	பர்வதோபமம்
த		ஆநத		
பர்வதோபம்		பார்வதத்தனை	நிகாத்த	
வானம்		வானமனை		
புரஸ்தா		முன்னனை		
ஸ்திதம்		நிற்பவனாக		
தூஷ்டா		கண்டு		

स तयाऽभिहतस्तेन गदया वानरर्षभः । भिन्नवक्षाः समाधूतः सुस्त्राव रुधिरं बहु ॥ ५७ ॥

सः	ஆந்த
वानरर्षभः	வானரோத்தமன்
तेन	அவனால்
तथा गद्या	அந்த கதையால்
अभिहतः	அடியுண்டு

ச	சம்ப்ரப்ய	சிராட்ஸம்ஜ்நாமூஷமோ	வானர்ஷம:	।
ச:		ஆந்த		
வானர்ஷம:		வானரோத்தமனாக்ய		
஋ஷம:		ரிஷபன்		
சிராட்		கடைசியாய்		
சம்ஜ்நா		உணர்வை		

பிரபந்தம் - ஐரவதயானைக்கும்
சர்வமோதயாவாஹம் - மகாபத்மயானைக்கும்,
சார்வபௌமயானைக்
கும்பயத்தையா
வல்லதுமான

गदां कृतये
जग्राह नैकमिन्द्राण्.

ஸ்ரீ ஸம்பிதௌவ யுகாந்தாமிரீவ ஜ்வலந் ॥
 யுகாந்தாமி: ஐவ பிரபயா க்னிபீபால்
 ஃலந் ஜவரிகிகிள் றவனாய்
 ஹரீந் வாணராக்ஷா
 ஸாம்பிதௌவ எகிர்த்தாந்.

மத்தானிக்
மத்தானிக்

उपागम्य	கட்டி
तस्य	அவனது
अग्रतः	முன்னிலையில்
तस्यौ	நின்றான்.

அரசன்	செவ்வாய்க்காலை
குடி:	ஆவன (அரக்கன்)
வஜ்ரகல்பயா	வஜ்ராயுதத்தை
மத்யா	கையால் [நிகர்த்த
உரசி	மாட்டில்
அரசவான்	புடைத்தான்.

பா: சமாபூத: சுகாவ ருயிர் வறு || ௩௩ ||
 சிவ்வா: மாற்புரிளவுண்டவனும்
 சமாபூத: நடுகடமுற்றவனும்
 ருயிர் ரந்தத்தை
 வறு அடிகமாய்
 சுகாவ பெருக்கினன்.

விசுரமாணோ	மஹாபா	உதேச
சம்பாய்	பெற்று.	
குட:	கோபவகொண்டு	
விசுரமாணோ:	உதடு துடிப்பவனாய்	
மஹாபா	மகிபார்ச்வனை	
உதேச	பார்த்தார்.	

स वेगवान् वेगवदभ्युपेत्य तं राक्षसं वानरवीरमुख्यः ।

संवर्त्य मुष्टिं सहसा जघान बाह्वन्तरे शैलनिकाशरूपः

॥ ५९ ॥

ச: அந்த
வேகவான் வேகசாலியாகிய
சீலனிகாசரூப: மலையை நிகர்த்த
உருவமுடைய
வானரவீர: வானரவீரத்தலைவர்
த: அந்த
ராक्षस: அரக்கனை

வேகத்துடன்
அப்யுபேத கிட்டி.
முஷ்டியை
சுழற்றி
பாஹ்வந்தரே மாற்பில்
சஹ்ஸா வலுக்கொண்டு
ஜகான குத்தினான்.

स कृत्तमूढः सहसेव वृक्षः क्षितौ पपात क्षतजोक्षिताङ्गः ।

तां चास्य घारां यमदण्डकल्यां गदां प्रगृह्णाशु तदा ननाद

॥ ६० ॥

ச: அவன் (அரக்கன்)
கூத்தமூல: வேரறுக்கப்பட்ட
வृक्ष: இவ மரம்போலவே
क्षितौ பூமியில்
क्षतजोक्षिताङ्ग: அங்கங்கள் ரத்தத்
தால் நனைந்தவனாய்
सहसा சடக்கென
पपात வீழ்ந்தான்.
तदा அப்பொழுது

अस्य இவனுடைய
यमदण्डकल्यां எமதண்டத்தை
நிகர்த்த
घारां பயங்கரமான
तां அந்த
गदां च கதையையும்
अशु வெடுக்கென
प्रगृह्णाशु பிடுங்கிக்கொண்டு
ननाद கர்ஜித்தார்.

मुहूर्तमासीत्स गतासुकल्पः प्रत्यागतात्मा सहसा सुरारिः ।

उत्पत्य सन्ध्याभ्रसमानवर्णस्तं वारिराजात्मजमाजघान

॥ ६१ ॥

सन्ध्याभ्रसमानवर्ण: மாலேமேகத்தை
நிகர்த்த நிறமுடைய
सुरारि: தேவசத்ருவான
स: அவன்
गतासुकल्प: மரித்தவனை நிகர்த்து
मुहूर्त சிறிதுகாலம்
आसीत् இருந்தான்.

सहसा திடீரென
प्रत्यागतात्मा உணர்வுற்றவனாய்
उत्पत्य துள்ளியெழுந்தது
तं அந்த
वारिराजात्मजं வருணபுதல்வனை
आजघान புடைத்தான்.

स मूर्च्छितो भूमितले पपात मुहूर्तमुत्पत्य पुनः ससंज्ञः ।

तामेव तस्याद्रिवराद्रिकल्यां गदां समाविध्य जघान संख्ये

॥ ६२ ॥

संख्ये போரில்
स: அவன்
मूर्च्छित: மூர்ச்சையுண்டவனாய்
भूमितले பூப்பிரதேசத்தில்
मुहूर्त சிறிதுநேரம்
पपात விழுந்துகிடந்தான்.
पुन: மீளவும்
ससंज्ञ: பிரக்ஞையுற்றவனாய்

उत्पत्य கிளம்பி
तस्य அவனுடைய
तां அந்த
अद्रिवराद्रिकल्यां பெரும் மரங்களையும்
மலைகளையும் நிகர்த்த
गदां एव கதையையே
समाविध्य சுழற்றி
जघान புடைத்தான்.

सा तस्य रौद्रा समुपेत्य देहं रौद्रस्य देवाध्वरविप्रशत्रोः ।

विभेद वक्षः क्षतजं च भूरि सुखाव धात्वम् इवादिराजः

॥ ६३ ॥

ரோட்ரா	பயங்கரமான
சா	அது (கதை)
தேவாஹ்-	} தேவர்களுக்கும், யா
விப்ரஸத்ரோ:	
	கங்களுக்கும் பிராம்
	மணர்களுக்கும் சத்-
ரோட்ரஸ்ய	க்ரூரானை [ருவான
தஸ்ய	அவனுடைய
தேஹ்	தேகத்தை
சமூபேத்ய	தாக்கி

வக்ஷ:	மார்பை
விபேத	பிளந்தது.
பூரி	அதிகமான
க்ஷதஜ்	ரத்தத்தையும்
அதிராஜ:	ஹிமவான்
தாத்வம்:	காவிரை
ஐவ	எவ்வண்ணமோ, அவ்
	வண்ணமே
சுஸாவ	பெருக்கிற்று.

सोऽभिद्रुवाव वेगेन गदां तस्य महात्मनः

॥ ६४ ॥

மஹாத்மன:	பெருந்தேகமுடைய
தஸ்ய	அவனது
கடா	கதையை

வேகந	ஆத்திரத்துடன்
ச:	அவன் (ரிஷபன்)
அபித்ருவா	எதிர்த்தோடினான்.

गृहीत्वा तां गदां भीमामविध्य च पुनः पुनः । मत्तानीकं महात्मानं जघान रणमूर्धनि ॥

ரணமூர்ஹ்நி	போர்முனையில்
தா	அந்த
பிமா	பயங்கரமான
கடா	கதையை
கூஹித்வா	கைகொண்டு

புந: புந: ச	மீண்டும், மீண்டும்
அவிஹ்ய	சுழற்றி
மஹாத்மாந்	பெருடல் படைத்த
மத்தானிக்	மஹாபார்ச்வனே
ஜகான	புடைத்தான்.

स स्वया गदया भग्नो विशीर्णदशनेक्षणः । निपपात ततो मत्तो वज्राहत इवाचलः ॥६६॥

தத:	அப்பொழுது
ச:	அந்த
மத்த:	மகாபார்ச்வன்
ஸ்வயா	தனது
கடயா	கதையால்
பஹ்:	தாக்கப்பட்டு

விஸிர்ண்தஸநேக்ஷந:	பற்களும் கண்களும்
	தெறித்தவனாய்
வஜ்ரஹத்:	வஜ்ராயுதத்தால்
அச்சல்:	மலை [அடியுண்ட
ஐவ	போல
நிபபாத	கீழே சாய்ந்து
	விட்டான்.

विशीर्णनयने भूमौ गतसत्त्वे गतायुषि । पतिते राक्षसे तस्मिन्विद्रुतं राक्षसं बलम् ॥६७॥

தரிமந்	அந்த
ராக்ஷஸே	அரக்கன்
விஸிர்ணநயநே	கண்கள் பிதுங்கி
கதஸத்வே	ஆற்றலிழந்து
கதாயுஸி	உயிரிழந்து

பூமௌ	பூமியில்
பதிதே	சாய்ந்தவனாவில்
ராக்ஷஸ்	அரக்க
வல்	சேனை
வித்ருத்	ஒடலுற்றது.

तस्मिन्हते भ्रातरि रावणस्य तन्नैर्ऋतानां बलमर्णवाभम् ।

त्यक्तयुधं केवलजीवितार्थं दुद्राव भिन्नार्णवसन्निकाशम्

॥ ६८ ॥

रावणस्य	ராவணனது	बलं	சேனையானது
भ्रातरि	பிராதாவான	त्यक्तयुधं	ஆயுதங்களை எறிந்து விட்டு
तस्मिन्	அவன்	केवलजीवितार्थं	உயிர்மாத்திரமிருந்
हते	மாண்டவளவில்		தால் போதுமென்று
तव	அந்த	भिन्नार्णवसन्निकाशं	கரை பிளந்த கடலை
नैर्ऋतानां	அரக்கர்களின்		நிகர்த்ததாய்
अर्णवाभं	கடலை நிகர்த்த	दुद्राव	சுதறி ஓடிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 17916

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3241

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे द्वाविंशोऽङ्गि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸங்கீதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்திரண்டாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

॥ शुद्धिपत्रम् ॥

पृष्ठम्	सर्गम्	श्लोकम्	पादम्	पङ्क्ति	अवद्धम्	सुबद्धम्
39	4	114	2	..	फेनौवैर्नृत्यन्त	फेनौवैर्नृत्यन्
91	13	6	..	2	शक्तौ:	शक्तौ
129	18	10	..	1	महाप्रकण्ड...	महाप्रकण्ड...
253	32	12	..	2	आदिष्टं	आदिष्टं
255	32	21	1	..	चरिष्यामिति	चरिष्यामीति
288	37	3	1	..	पनसस्तदा	पनसस्तदा
336	42	13	..	2	विविधानि	विविधान्
377	47	1	..	2	ररक्षु	ररक्षुः
432	54	4	1	..	शूरो	शूरा
458	57	22	..	2	मुहूर्तन	मुहूर्तेन
459	„	29	2	..	महता वृतः	महताऽऽवृतः
469	58	32	1	1	महाद्रुमं	महाद्रुमां
473	58	59	..	2	मूर्ध्नि	मूर्ध्नि
502	59	114	1	..	भरतानुजोऽपि	भरतानुजोऽपि
512	59	134	..	2	तथा	तदा
537	61	12	1	1	देव	देवा
553	63	20	2	..	व्यपरोप्यते	व्यवरोप्यते
555	63	28	2	..	नीतेयु	नीतेषु
563	64	13	..	2	अद्यापि	अद्यापि
574	65	32	2	..	रराज	रराज
584	66	20	2	..	परिगम्य	परिक्रम्य
589	67	7-8	..	2	विपरिधावत्	विपरिधावति
609	67	109	..	2	प्रथितान्त्रमालाः	प्रथितान्त्रमाला
640	69	49	..	1	प्रविश्य	आविश्य
656	70	21	..	2	निशितैः	निशितैः

